

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீரஸ்து

ஸ்ரீ ராமசந்திர பரப்ரஹ்மணே நம :

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம்

(தமிழ் வசனம் - இரண்டு பாகங்களில்)

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

பாகம் 2

ஸுந்தர காண்டம்
யுத்த காண்டம்

ஸங்கீதபீஷ்ம, ஸங்கீத விமர்சகாசார்ய,
அபிநவ த்யாகப்ரஹ்ம, கீர்த்தனாசார்ய

ஸ்ரீ உ. வே. C. R. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், B.A.

அவர்களால் ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணத்திலிருந்து
மொழிபெயர்க்கப்பட்டது

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

பதிப்பகத்தார் :

தி லீட்டிஸ் ப்ளவர் கம்பெனி

தியாகராயநகர்
சென்னை-600 017

நந்திகோயில் தெரு
திருச்சி-620 002

[பாகங்கள் 1 & 2 சேர்ந்து
விலை ரூ. 250/-

நிஷ்ப்ரமாண ஸாரீர : ஸக் விவங்கியிஷு ரர்ணவம் |
 ப்ரக்ருத்ய ப்லவாத் ப்ரஹு ஸங்காமபிமுக் : ஸ்தித : |
 ப்ரஹுப்யாம் பீட்யாமாஸசரணுப்யாம் ச பர்வதம் ||

—ஸுத். 1 ஸ-14 க.

அளவற்ற சீர்த்த உடையவரம், உடல்க் உடக்க விரும்பி, தகனாரும் கரக
 ளரஹம் அந்த மஹைய அடித்திரை. (பக்கம் 7 ஸர்க்க)

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீராமசந்த்ர பரப்ரஹ்மணை நம:

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம்

ஸுந்தர காண்டம்

ஸர்க்கம் 1

ஆஞ்ஜனேயர் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி
 ஸங்கைக்குப் போனது

ததோ ராவண நீதாயா: ஸீதாயா: ஸத்ருகர்ஸந: |
 இயேஷ ஸ்ரீமத்வேஷ்டும் சாரணுசரிதே பதி: || (1)

அவதாரிகை

பகவான் யாவற்றைக்காட்டிலும் மேலானவர் என்பதற்கு அடையாளமான எண்ணிறந்த கல்யாண குணங்கள் அவரிடத்தில் விளங்குகின்றன என்று கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் சொல்லப்பட்டது அவர் எல்லாவற்றையும் நாசம் செய்யும் சக்தியுமுடையவர் என்று இந்தக் காண்டத்தில் உபதேசிக்கப்படுகிறது. பதினாந்தாவது ஸர்க்கத்தில், "ராமனை விரோதித்துக்கொண்டவனை, ராமனால் கொல்லத் தகுந்தவனை, பிரஹ்மா, குத்திரன், இந்திரன் முதலியவர்களும் காப்பாற்ற முடியாது" என்பதால் இது நன்றாக விளங்குகிறது.

5

கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் மித்திரர்களை எப்படியாவது ரக்ஷிக்க வேண்டும் என்ற தர்மமும், இந்தக் காண்டத்தில் தூதனும் பறிவிரதையும் நடந்துகொள்ளவேண்டிய தர்மமும் சொல்லப்படுகின்றன.

10

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

அல்லது, முன் காண்டத்தில் ஸகல லோகங்களையும் ரக்ஷிக்க அவதரித்த மஹாவிஷ்ணுவுக்கு, ஆசாரியன் என்ற புருஷகாரம் (மத்தியஸ்தம்) கிடைத்த தென்பதையும், இந்தக் காண்டத்தில் ஆசாரியன் செய்யவேண்டிய காரியத்தையும் வால்மீகி தெரிவிக்கிறார். அதில் முதல் ஸர்க்கத்தில் உபதேசம் பெறத் தகுந்த

15

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

20 சிஷ்யனைக் குரு தேடிப் போவது சொல்லப்படுகிறது. (கோலிந்த ராஜ்யம்)

முன் காண்டத்தில் ஆஞ்ஞநேயர் மனத்தால், ஸங்கைக்குச் சென்றொன்று சொல்லப்பட்டது. இந்தக் காண்டத்தில் தேசக் தாலும் அங்கே சென்றது வர்ணிக்கப் படுகிறது. (தீர்த்தியம்)

25 சிஷ்கிந்தா காண்டத்துடன் 11,000 சுலோகங்கள் முடிந்தன. ஸூந்தர காண்டம் முதல் ஸர்க்கம் முதல் சுலோகத்தில் 'ததோ ராவண' என்ற பதங்களில் காண்காவது அஷ்டமாதிய 'வ' என்பது காயத்தியின் பன்விரண்டாவது அஷ்டம்.

30 ராவண கீதாயா: (ராவணனால் கொண்டுபோகப்பட்ட) என்ற விசேஷணத்தால் வீரதையின் ஸாதிக்கஸ்வரூபம் அக்னி குண்டத்திலும், ராஜஸஸ்வரூபம் பகவானுடைய வலது புஜத்திலும் என்றும் பிரியாமலிருந்தனவென்றும். தாமஸ் ரூபத்தையே ராவணன் எடுத்துப் போனானென்றும் உட்கருத்து குறிப்பிடப்படுகிறது.

35 ராமாயணத்தின் மற்ற காண்டங்களுக்கு அந்தரீதப் பெயர்களிட்டதற்குக் காரணங்களிண்டு, பாலகாண்டம் ராமனுடைய பால்ய விருத்தார்த்தங்களையும், அயோத்யா காண்டம் பன்விரண்டாவது வயது முதல் இருபத்தாந்தாவது வயது வரையில் அயோத்யையில் நடந்த விருத்தார்த்தங்களையும், ஆன்ய காண்டம் தண்டகாரணத்தில் நடந்த வரலாற்றையும், சிஷ்கிந்தா காண்டம் சிஷ்கிந்தையில் நடந்த விசேஷங்களையும், யுத்த காண்டத்தில் ராமலக்ஷ்மணர்கள், வானர ஸையங்கள் இவர்களுக்கும் ராவணுதி ராஜஸங்களுக்கும் நடந்த யுத்த விவரங்களையும், உத்தர காண்டத்தில் ராமன் அயோத்யைக்கு வந்த பிறகு நடந்த காரியங்களையும் வர்ணிப்பதால் அந்தப் பெயர்கள் கிடைத்தன. ஆனால் இந்த காண்டத்திற்கு ஸூந்தரமென்ற பெயர் வாய்த்ததேன்? ஸூந்தரமென்றால் அழகு பொருந்தினது என்று பொருள். ஆனால் மற்றக் காண்டங்களின் அமைப்பு அழகு வாய்ந்ததல்லவென்று எண்ணக்கூடுமா? ஆகையால் வேறு காரணம் வால்மீகியின் மனத்திலிருக்கவேண்டும். ஆஞ்ஞநேயர் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினது, ஸங்காநகரம், சந்திரோதயம், அரோகவளம், மதுவளம் முதலியவைகளின் வர்ணனை ஒப்பற்றது என்று எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றது. ஆனால் இந்தக் காரணமே போதுமா? ராமாயணத்தின் தத்வார்த்தத்தைக் கவனித்தவர்களுக்கு ஞான பூமியான அயோத்யையிலிருந்து ஜீவன்

40 இந்நிரியங்கள், அந்தக்கரணம், முக்குணங்கள் என்ற இலைகளால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டு ஸம்ஸார தரையில் கட்டுண்டு கிடக்கையில், பரம காருணிகரான பகவான் அதைத் தேடிச் சென்று மறுபடியும் தன்னடிச் சோதிக்குச் சேர்த்துக்கொள்ள விரும்பிப் பரம குருவை அனுப்புகிறார். அந்தக் குருவினுடைய தரிசனம் சிஷ்யனான ஜீவனுக்குக் கிடைத்ததும் பகவானுடைய கல்யாண குணங்களை அவர்

45 ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினது, ஸங்காநகரம், சந்திரோதயம், அரோகவளம், மதுவளம் முதலியவைகளின் வர்ணனை ஒப்பற்றது என்று எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றது. ஆனால் இந்தக் காரணமே போதுமா? ராமாயணத்தின் தத்வார்த்தத்தைக் கவனித்தவர்களுக்கு ஞான பூமியான அயோத்யையிலிருந்து ஜீவன்

50 இந்நிரியங்கள், அந்தக்கரணம், முக்குணங்கள் என்ற இலைகளால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டு ஸம்ஸார தரையில் கட்டுண்டு கிடக்கையில், பரம காருணிகரான பகவான் அதைத் தேடிச் சென்று மறுபடியும் தன்னடிச் சோதிக்குச் சேர்த்துக்கொள்ள விரும்பிப் பரம குருவை அனுப்புகிறார். அந்தக் குருவினுடைய தரிசனம் சிஷ்யனான ஜீவனுக்குக் கிடைத்ததும் பகவானுடைய கல்யாண குணங்களை அவர்

55 ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினது, ஸங்காநகரம், சந்திரோதயம், அரோகவளம், மதுவளம் முதலியவைகளின் வர்ணனை ஒப்பற்றது என்று எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றது. ஆனால் இந்தக் காரணமே போதுமா? ராமாயணத்தின் தத்வார்த்தத்தைக் கவனித்தவர்களுக்கு ஞான பூமியான அயோத்யையிலிருந்து ஜீவன்

ஜீவனுக்கு உபதேசித்ததும், அவர் தன்னைக் காப்பாற்றுவாரென்று ஜீவன் ததரியமடைந்ததும், தன் நிலைமையையும் துக்கத்தையும் ஜீவன் ஆசாரியன் மூலமாக பகவானுடைய ஸந்திதியில் தெளிவித்துக் கொண்டதும் ஆசாரியன் ஜீவனுடைய நிலைமையைப் பகவானிடத்தில் விண்ணப்பம் செய்துகொண்டதும் இந்தக் காண்டத்தில் சொல்லப்படுகின்றன. ஆகையால் அக்ஞானம் நீங்கி ஞானோதய மாகி மோக ஸாமராஜ்யத்தை அடைவதற்கு இந்தக் காண்டத்தில் ஸ்ரீமத விதைக்கப்பட்டது. ஆகையால் இது ஸூந்தர காண்டமெனத் தரும்.

60 "ராமாயணமென்ற மாஸியில் நடுகாயகமான ரத்தினம்போல் ஆஞ்ஞநேயர் விளங்குகிறார்" என்றபடி இந்தக் காண்டத்தில் ஆரம்பம் முதல் முடிவுவரையில் ஆஞ்ஞநேயரே கதாநாயகன். அவருடைய பலம், பராக்கிரமம், புத்தி, மஹிமை, வீரியம் முதலியவைகளே வர்ணிக்கப்படுகின்றன. ஸர்வசக்தனான பகவானும் அவருடைய உதவியைத் தேடினாரென்றும் ஸீதாபிராட்டிக்கே அவர் பிராணதானம் செய்தாரென்றும் சொல்லியிருப்பதாலும், "கீ செய்த உபகாரத்திற்கு நான் பதில் செய்யச் சக்தியற்றவன்" என்று பெருமாளும் பிராட்டியும் தெளிவிப்பதாலும், ஆஞ்ஞநேயருடைய சரித்திரத்தைச் சொல்லும் இந்தக் காண்டமே ஸூந்தரமானது.

75 ராமாயண பீடிகையில் இந்தக் காண்டத்தின் மஹிமைமையும் மந்திரத்தையும் விலத்தாரமாய்ச் சொல்லியிருப்பதைப் பார்க்கவும்.

80 இப்படி ஜாம்பவானும் துண்டப்பட்ட ஆஞ்ஞநேயர், சாரணர்கள் ஸஞ்சரிக்கும் ஆகாச மார்க்கத்தில், ராவணனால் அபகரித்துக் கொண்டு போகப்பட்ட வீரதை இருக்குமிடத்தைத் தேடிக்கண்டுபிடிக்க விரும்பினார். அப்படித் தேடும் விஷயத்தில் நேரும் இடையூறுகளை நீக்க அவருக்குள்ள ஸாமர்த்தியம் எவருக்கும் கிடையாது.

85 [சிஷ்யனிருக்குமிடத்தைத் தேடிப் போகும் பரம குருவின் ஸ்வரூபம் உபதேசிக்கப்படுகிறது. சிஷ்யன் தாபத்யத்தால் நொந்து, தன்னைத் தேடி வரும் வரையில் பொறுத்திருப்பவர் குரு. சிஷ்யனுடைய துக்கத்தையும் கஷ்டத்தையும் அவனைக் காட்டிலும் நன்றாயறிந்து மனமுருகித் தாங்காமல் அவனை வலையில் தேடிப் போய் சகிக்கிறவர் பரமகுரு. "கு" என்ற அஷ்டம் அக்ஞானமாகிய இருட்டையும், "ரு" என்ற அஷ்டம் அவ்விருட்டைப் போக்கும் சக்தியையும் குறிக்கின்றது. அக்ஞானமென்ற இருட்டைப் போக்குவதால் குரு என்ற பெயர் கிடைத்தது" என்ற வாக்மியப்படி அக்ஞானத்தைப் போக்கும் ஸ்வபாவத்தைமைய குரு, புராதன தர்மங்களை லோகத்தார் அனுஷ்டிக்கும்படி செய்யும் பூர்வாசாரியர்கள் அனுஷ்டித்து வந்த மார்க்கத்தை அவலம்பித்தவராய், ஞானத்

நிற்கு விரோதமான புத்தியைக் கொடுக்கும் அவிவேகத்தால்
வசப்படுத்தப்பட்டு, அநாதியாய்ப் பகவானுக்குப் பரதநிரணு
100 ஜீவனிருக்கும் ஸம்ஸாரமண்டலத்தைத் தேடிச் சென்றார். ஸீதை
என்ற சப்தத்தால் ஸ்த்ரீ புருஷ ஸம்பந்தமில்லாமல் உண்டான
தென்றும், ஸ்த்ரீவீயக்கத்தால் பரதத்தரமான ஸ்வபாவத்தை
உடையதென்றும் தெரிவின்றது. பகவானைத் தவிர மற்றவர்கள்
ஸ்த்ரீயைப்போலவென்பதும் காண்க. ஸாத்விகமான ஸம்பாஷணம்,
105 ஸாத்விக ஸ்வபாவமுள்ளவரிடத்தில் ப்ரேமை; ஸர்வப்பிரானிக
விடத்திலும் துவேஷமில்லாமல், பகவானுடைய கடாஷம்
முதலிய குணங்கள் ஆசாரியனை அடைவதற்கு லேலதுக்க
ளென்றபடி, இவ்வடையாளங்களால் ஜீவனிருக்குமிடத்தைக் கண்டு
பிடிக்க, அல்லது ஜீவனுக்குப் பகவானை அடைவதில் ஏற்படும் முயற்
110 சியை அறிய விரும்பினார் என்று அர்த்தமாகும்.]

பிறரால் செய்ய முடியாத அபூர்வமான காரியத்தைச் செய்ய
நிச்சயம்கொண்டு, ஹனுமான் உயர்ந்த தலையையும் கழுத்தையும்
உடையவராய்ப் பகக்கூட்டங்களுக்குத் தலைவனான கரிணைப்
போல் விளங்கினார். வைதீரிய வர்ணமுடையதால் சுந்த ஜலத்தைப்
115 போல் பிரகாசிக்கும் இளம்பூல் சிதைந்த மஹேந்திர பர்வதத்தின்
மேற்புறங்களில் ஸுகமாய் உலாவினார். நிறந்த புத்தியுடைய
அந்த வானர சிரேஷ்டன் பகவானைப் பயமுறச் செய்து, விருஷங்
களை மார்பால் முறித்துக்கொண்டு, அநேக மிருகங்களை அடித்துத்
தள்ளி, பூர்ண பலத்தைபுடைய ஸிம்ஹம்போல் பிரகாசித்தார்.
120 கருப்பு, சிவப்பு, வெண்பு முதலிய நானூ வர்ணங்களைபுடைய
அநேக தாதுக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, இஷ்டமான ரூபத்தை
எடுக்கக்கூடிய பஷுவின்னரர்கள் அழகான கந்தர்வபன்னக கணங்
கள் அலங்கரித்துக்கொண்டு இஷ்டப்படி ஸஞ்சரிக்கப்பெற்று,
125 கண்கில்லாத மதயானைகள் சிதைந்த அந்தப் பர்வதத்தில் ஆஞ்ஜ
நேயர் விஸ்தாரமான மடுவில் விளையாடும் கஜத்தைப்போல்
காணப்பட்டார்.

பின்பு தனக்கு ஆசாரியரான ஸூரியபகவானுக்கும், தான்
சுந்த ஜாதிரவியாகரணத்தைச் செய்த மஹேந்திரனுக்கும், தன்
பிதாவான வாயுபகவானுக்கும், தனக்கு அபூர்வமான வரங்களை
130 அளித்த பிரஹ்மதேவருக்கும், தேவயோனியில் பிறந்த பூதகணங்
களுக்கும் கைகப்பி வந்தனம் செய்து, புறப்பட நிச்சயித்தார்.
மழக்கு முகமாய் சின்று, தன் தகப்பனான வாயு பகவானைக்
கைகப்பி நமஸ்கரித்து, மிகுந்த ஸாமர்த்தியமுள்ள மாருதி,
தெற்கே திரும்பி தன் ரூபத்தை வளரச் செய்தார். வானர சிரேஷ்ட
135 டர்கள் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, ஸமுத்
நிரத்தைத் தாண்ட நிச்சயித்து, ராமனுக்கு க்ஷேமம் விருத்தியாவ
தற்காக, பர்வ காலங்களில் ஸமுத்திரம் பொங்குவதுபோல் வளர்ந்

தார், அளவற்ற சரீரத்தை உடையவராய், கடலைக் கடக்க விரும்பி,
கைகளாலும் கால்களாலும் அந்த மலையை அழுத்தினார். அப்பொழுது
140 அந்த மலை ஒரு முகூர்த்தகாலம் வரையில் திடுதிடுென்று நடுங்கிற்று.
அதிலுள்ள மரங்களிலிருந்த புஷ்பங்கள் பூமியில் சொரிந்தன. அந்த
புஷ்பவரஷத்தால் அம்மலை மறைத்து மணம்விசிப் புஷ்பமலைபோல்
நாணப்பட்டது. உத்தமமான விரியத்தைபுடைய ஆஞ்ஜநேயரால்
அழுத்தப்பட்ட அந்த மஹேந்திர பர்வதம், மதயானை மதஜலத்தைப்
145 பெருக விடுவதுபோல் நீர்த் தாரைகளைப் பெருக்கிற்று; மஹா
பகவானுடைய மாருதியால் பிடிக்கப்பட்டு, தங்கம், வெள்ளி, முதலிய
நிறங்களைபுடைய ரேகைகளை வெளிப்படுத்திற்று. நடுவில் கொழுந்து
விட்டெறியும் அக்னியிலிருந்துபுகை வரிசையாகக் கிளம்புவதுபோல்,
அம்மலையிலிருந்து மனச்சிலையென்றும் கற்களுடன் கூடின பாறை
கள் தெரித்து விழுந்தன. இப்படி அழுத்தப்பட்ட அந்த மலையால்
150 நசுங்கி, அதன் குகைகளிலுள்ள ஜந்துக்கள் நான்கு புறங்களிலிருந்
தும் விகாரமாகக் கத்தின. அந்த ஓசை பூமியிலும் திக்குகளிலும்
தோப்புகளிலும் பரவி சிதைந்தது. அங்குள்ள கொடிய ஸர்ப்பங்கள்
விஷ்ணுபாதம் போன்ற ரேகைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பெரிய
படங்களை எடுத்துக் கோபாவேசத்துடன் குரூமான விஷங்களைக்
155 கக்கிக்கொண்டு பாறைகளைக் கடிக்க, அவை விஷத்தீயால்
ஜ்வலித்து ஆயிரம் துண்டுகளாகப் பிளந்தன. அந்த மலையிலுள்ள
விஷத்தைப் போக்கும் ஓளவுதிகள் அந்த ஸர்ப்பங்களின் விஷத்
தைப் போக்கமுடியவில்லை. இந்த மலையைப் பூதங்கள் பிளக்கின்றன
என்றெண்ணி, அங்கே வசித்த நபஸ்சிகள் அங்கிருந்து போனார்
160 கள். அங்குள்ள வித்தியாதரர்கள் பாணபூமியில் மதுவால் சிதைந்த
தங்கப் பரத்திரங்களையும் விலையுயர்ந்த தங்கமயமான போஜன
பரத்திரங்களையும், லேஹ்யம், பஷ்யம், பலவித மாம்ஸங்கள்,
எருமைத் தோலால் செய்யப்பட்ட கேடயங்கள், தங்கப் பிடி
போட்ட கத்திகள் முதலியவைகளையும் விட்டு, வெண்தாமரையைப்
165 போன்ற கண்கள் மதுபானத்தால் செந்தாமரையைப் போல்
சிவந்து, சிவந்த மலர்கள் நிறந்த சந்தனங்களால் அலங்கரிக்கப்
பட்டு மயங்கி, ஸ்த்ரீகளுடன் ஆகாசத்தில் கிளம்பிப் போனார்கள்.
ஹாரங்கள் சிலம்புகள் தோள்வளை வகவளைகளால் அலங்கரிக்கப்
170 பட்ட ஸ்த்ரீகள் தங்கள் நாயகர்களுடனும், வித்தியாதர சிரேஷ்டர்
கள் அணிமாநி அஷ்டமஹாஸித்திகளைக் காட்டிக்கொண்டும், ஆகா
சத்திலிருந்து கூட்டம் கூட்டமாக அந்த மலையைப் பார்த்துக்
கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது கணங்கமற்ற ஆகாசத்தில் நிற்கு
மும் மஹாஷிகளும் சாரணர்களும் வித்தர்களும் "வாயுபகவானுடைய
175 ஆஞ்ஜநேயர் மலையைப் போன்ற தேகத்துடன் ஒருவராலும்
தாண்டமுடியாத இந்த ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி அக்கரைக்குப்
போய், ராமனையும் வானரர்களையும் உத்தேசித்து, பிறரால் ஸாத்விக
யில்லாத காரியத்தைச் செய்ய விரும்பினார்" என்று சொல்லக்

180 கேட்டு, வித்யாதரர்கள் மறையூர் பர்வதத்தில் ஒப்பில்வாத விரியத்தூடன் நிற்கும் மாருதியைப் பார்த்தார்கள்.

185 அவர் மயிர்களைச் சிலிர்த்தார்; பெரிய மலைபயப்போல் அசைந்தார்; நீருண்ட மேகத்தைப்போல் கீழித்தார்; அடிமுதல் துளி வரையில் நீண்டு உருண்டு மயிர்களைடர்ந்த வாலை, கருடன் மறையூர் நாகத்தைப் பற்றிச் சுழற்றுவதுபோல் சுழற்றி உதறினார். ஆகாசத்தில் செல்வதற்கு வேண்டிய வேகத்தை வளர்க்கும் ஆஞ்ஞநேயருடைய வால், ஸமுத்திரத்திலிருந்து கருடனூல் கொத்திக் கொண்டுபோகப்படும் பெரிய ஸர்ப்பத்தைப்போல் காணப்பட்டது.

190 அளவற்ற காந்தியையும் விரியத்தையுமுடைய வாயுபுத்திரர் கோட்டை வாசல் தாழ்ப்பாளைப்போன்ற புஜங்களைப் பூமியில் பலமாக ஊன்றி, இடுப்பைச் சுருக்கி, கால்களை யடக்கி, புஜங்களையும் கழுத்தையும் வளைத்து, தேஜஸையும் ஸ்வத்தையும் விரியத்தையும் விருத்தி செய்தார். வெகு தூரம் வரையில் தான் போகும் வழியை நிமிர்ந்து உற்றுப் பார்த்து, ஆகாசத்தை நோக்கிப் பிராணவாயுக்களை ஹிருதயத்தில் நிறுத்தினார். கால்களை உய்தியாக ஊன்றி, காதுகளை மடக்கிக்கொண்டு, அந்த மறையூரிலான வானர சிரேஷ்டன் ஆகாசத்தில் தாவும் ஸமயத்தில் வானர வீரர்களைப் பார்த்து, இவ்விதம் சொன்னார்.

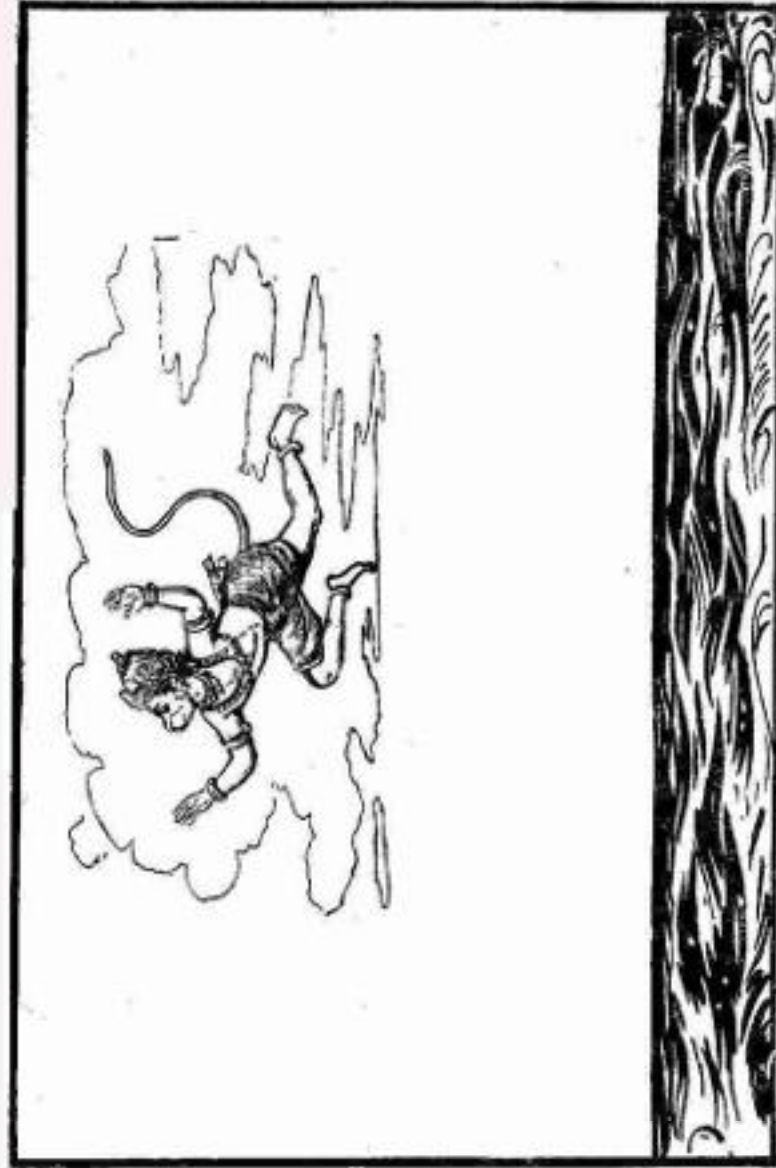
200 "வாயு வேகமுள்ள ராமபாணம் தடையில்லாமல் எப்படிப் போகுமோ, அப்படி ராவணனூல் ஆளப்பட்ட லங்கைக்குப் போவேன். அங்கே ஜானகியைக் காணாவிட்டால் அந்த வேகத்துடன் தேவலோகத்திற்குப் போவேன். அங்கேயும் அவளைக் காணாவிட்டால் கொஞ்சம்கூட சிரமமில்லாமல் ராக்ஷஸ ராஜனுடைய ராவணனைப் பிடித்துக் கட்டி, இங்கே கொண்டு வருவேன். உத்தேசகாரியத்தை எப்படிப்பாவது முடித்துக்கொண்டு விடுவதுடன் திரும்பி வருவேன். அல்லது ராவணனுடைய லங்கையையும் வேருடன் பெயர்த்து இங்கே கொண்டு வருவேன்" என்று அவர்களுக்குத் தைரியம் சொல்லிக் கவலையில்லாமல் அதிவேகமாக ஆகாசத்தில் விளம்பி, தன்னைப் பகிராஜனுடைய கருடனுக்கு ஸமமாக எண்ணினார். அப்பொழுது அந்த வேகத்தால் மலையிலுள்ள மரங்கள் யாவும் இலைகளுடன் நான்கு புறங்களிலிருந்து மேலே விளம்பின. மதங்கொண்ட நாரைகளுடன் மலர்ந்த புஷ்பங்களால் விளங்கும் அந்த மரங்களைத் தன் துடையின் வேகத்தால் இழுத்துக்கொண்டு ஆகாசத்தில்போனார். நெடுந்தூரம் பிரயாணம்போகும் ஒருவனை அவனுடைய பிரியமான பந்துக்கள் சிறிதுதூரம் வரையில் சென்று வழி விடுவதுபோல், அந்த மரங்கள் கொஞ்ச தூரம் அவரைத் தொடர்ந்தன. வேலைகள் அரசனைத் தொடர்வதுபோல் அவருடைய வேகத்தால் முறிக்கப்பட்ட ஆச்சா முதலிய மரங்கள் அவரைப் பின் தொடர்ந்தன. மறையூர் பர்வதம் போன்ற மாருதி புஷ்பங்களால்

விளங்கும் அந்த மரங்களால் சூழப்பட்டு ஆச்சரியமாகக் காணப்பட்டார். மறையூரின் கண்டு பயந்து, மலைகள் கடலில் விழுந்து மறைந்ததுபோல், வைரமுள்ள மரங்கள் கடலில் விழுந்து முழுவின. மறையூரேயும் போன்ற ஆஞ்ஞநேயர் பல வர்ணங்களுள்ள புஷ்பங்களாலும் குருத்துகளாலும் மொட்டுகளாலும் சூழப்பட்டு, மின்மினிப் பூச்சிகள் மொய்த்த பெரிய மலைபயப்போல் தோன்றினார். அவருடைய வேகத்தாலுண்டான சக்தி அடங்கி, அந்த மரங்கள் புஷ்பங்களை உதிர்த்துக்கொண்டு ஸமுத்திரத்தில் விழுவதைப் பார்த்தும்பொழுது, பிரயாணியை வழியனுப்பிவிட்டு, கண்ணீர் சொரிந்து கொண்டு திரும்பும் மித்திரர்களைப்போல் காணப்பட்டன. அவருடைய வேகத்தால் அந்த வேசான புஷ்பங்கள் நானூ வர்ணங்களுடன் ஸமுத்திரத்தில் தூவப்பட்டு, நகைத்திரங்களால் நிறைந்த ஆகாசத்தைப்போல் அந்தக் கடலை விளங்கச் செய்தன. நானூ வர்ணங்களுள்ள அந்தப் புஷ்பங்களால் சூழப்பட்ட வாயு புத்திரன், மின்னற் கொடிகளுடன் ஆகாசத்தில் விளம்பும் மேகத்தைப்போல் பிரகாசித்தார். அவர் போகும் வேகத்தால் நார்புறங்களிலும் இறைக்கப்பட்ட புஷ்பங்களால் நிறைந்த ஸமுத்திரம் அழகான நகைத்திரக் கூட்டங்கள் உதித்த ஆகாச வீதியோல் காணப்பட்டது.

இரு கைகளையும் நீட்டிக்கொண்டு அவர் வாயுமார்க்கத்தில் போகும்பொழுது, மலைச் சிகரத்திலிருந்து விளம்பும் ஐந்து தலை நாகங்களைப்போல் தோன்றினார். தாண்டும் வேகத்தால் வரவரக் குறையும் கடலைக் குடித்து, ஆகாசத்தை விழுங்கப் பார்ப்பவர்போல் காணப்பட்டார். ஆகாசமார்க்கத்தில் போகும்பொழுது அந்த வானர சிரேஷ்டனுடைய மஞ்சள் வர்ணமுள்ள வட்டமான இரண்டு கண்களும் மின்னலைப் போலும், மலைச்சிகரங்களில் கொழுந்துவிட்டுடையும் நெருப்பு ஜ்வாலையைப் போலும் ஒரே காலத்தில் சந்திரஸூரியர்கள் உதித்தது போலும் பிரகாசித்தன. அவருடைய சிவந்த முகம், சிவந்த மூக்கின் கார்தியால், ஸந்தியா காலத்துச் சிவப்பால் பரவப்பட்ட ஸூரியமண்டலத்தைப் போல் விளங்கிற்று.

உயர்ந்து வளர்ந்த வால், அவர் ஆகாசத்தில் போகும்பொழுது மேலே இந்நீர்த்வலும் தூக்கிக் கட்டப்பட்டதுபோல் தோன்றிற்று. வெளுத்த பற்களையுடைய மாருதி, சக்கரம்போல் தன்னைச் சுற்றிவளைந்த வாலால், மண்டலம்கும்பந்த ஸூரியனைப்போல் பிரகாசித்தார். வாலின் அடிப்பாகம் சிவந்து, பிளந்த மலையில் சிவந்த தாதுக்கள் விளங்குவதுபோல் தோன்றிற்று. அந்த வானர சிரேஷ்டன் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டும்பொழுது விளாப்புறங்களிலிருந்து விளம்பும் காற்று மேகம்போல் கீழித்தது. ஆகாசத்தில் வடக்கிலிருந்து தெற்கு முகமாக வாலுடன் கூடின உல்கா என்ற எரி கொள்ளி வேகமாக விழுவதுபோல் ஆஞ்ஞநேயர் அப்பொழுது காணப்பட்டார். நீண்ட வேகத்தையுடைய ஆஞ்ஞநேயர் புத்திரன் வடக்கிலிருந்து தெற்கே போகும் ஸூரியனைப் போலவும், இறுக்கிக்

- 260 கட்டப்பட்ட கச்சுப்பட்டையால் நீண்ட மதபாளைையைப் போலவும்
தோன்றினார். கப்பலில் அடிப்பாகம் ஐலத்தில் மூழ்கி மெல்பூகம்
ஆகாசத்தில் காணப்பட்டுப் பாய்களில் காற்றுத் தூக்கி
ஒவ்வதுபோல் அவருடைய சிழல் ஸமுத்திரத்தில் அழுந்தித் தேகம்
ஆகாசத்தில் தோன்றிற்று; ஸமுத்திரத்தில் போருமியமெல்
265 லாம் அவருடைய தொடை வேகத்தால் ஐலம் காக்கை வலிப்பு
கொண்டதுபோல் கழன்று கதறி துறையுடன் காணப்பட்ட
டது. மார்பின் காற்று வேகத்தால் மலை போன்ற அலைகளை
அடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு அந்த வானரசிரேஷ்டன் அதிவேக
மாகக் கடலைத் தாண்டினார். மேகத்தின் மழைக் காற்றும் அலு
270 ருடைய வேகக்காற்றும் சேர்ந்து பயங்கரமாகச் சப்திக்கும் ஸமுத்தி
ரத்தைக் கலக்கி நடுங்கச் செய்தது. மலைகளைப் போன்ற அலைகளை
இழுத்துக்கொண்டு போகும் அந்த ராமதூதன், ஆகாசத்தையும்
பூமியையும் பிரிப்பவரைப்போல் தாவினார். மேரு மந்திரம் முதலிய
மஹாபர்வதங்களைப் போல் எழும்பும் அலைகளை ஒவ்வொன்றாக
275 எண்ணுமறவரைப்போல் தாண்டிப் போனார். அவருடைய வேகத்
தால் மேலே கிளப்பப்பட்ட கடல் ஆகாசத்தில் சரக்காலத்தில்
விளங்கும் நீருண்ட மேகத்தைப்போல் காணப்பட்டது. மனிதர்கள்
உடுக்கும் வஸ்திரங்களை அவிழ்த்தெறிந்தால் அவர்களுடைய தேகம்
காணப்படுவதுபோல், ஸமுத்திரத்தில் வாலும் நிமிர்விலம், முதலை,
280 மீன், ஆமை முதலிய ஐந்துக்கள், தங்களை மூடியிருந்த ஐலம் மேலே
கிளம்பினதால் வெளியில் காணப்பட்டன. கடலில் வலிக்கும் மஹா
ஸர்ப்பங்கள் ஆகாசத்தில் அதிவேகமாகப் போகும் அந்த வானர
சிரேஷ்டனைப் பார்த்துக் கருடனென்றெண்ணிப் பயந்தன. பந்து
யோஜனை அகலமும், மூப்பது யோஜனை நீளமும் உள்ள அவ
ருடைய சிழல் அந்த ஸமுத்திர ஐலத்தில் அழகாக விளங்கிற்று.
285 (காடையில் புறப்பட்டு ஸரீயாஸ்தமனத்திற்கு ஒரு முகூர்த்தத்
திற்கு மூந்தியே அக்கரைக்குப் போயிருக்க வேண்டும்). அந்த சிழல்
ஸமுத்திரத்தில் அவரைத் தொடர்ந்து செல்லும்பொழுது வெளுத்த
மேகக் கூட்டங்களைப்போல் காணப்பட்டது. (இது நடுப் பகலில்
290 தோன்றும்). யாதொரு பற்றுமில்லாத வாயுமாரக்கத்தில் அந்த
மஹா தேஜஸ்வி பெரிய சரீரத்துடன் போகும்பொழுது இறக்கை
களைவுடைய மலை ஆகாசத்தில் பறப்பது போலிருந்தது. வேகத்தால்
அவர் போகும் வழியிலுள்ள ஸமுத்திர ஐலம் பெரிய மலைமையப்
போல் சேர்க்கப்பட்டு நின்றது. பஷிகள் பறக்கும் ஆகாசத்தில்
295 பஷி ராஜனைப் போலும் வாயுபகவான் மேகக் கூட்டங்களை அடித்
துக்கொண்டு போவது போலும் ஹனுமான் அதிவேகமாகப்
போனார். அந்த மேகங்கள் வெண்ப்பு, சிவப்பு, கீலம், மஞ்சள்
முதலிய வர்ணங்களுடன் அந் விசித்திரமாக விளங்கின. மேகக்

ஸமுத்திரப் போல் மஹாதேஜா மஹாகாயோ மஹாகபி : |

வாயுமாரிகே நிராமம்பே பகவாதீவ பர்வத : ||

யாதொரு பற்றுமில்லாத வாயுமாரக்கத்தில் அந்த மஹாதேஜஸ்வி பெரிய சரீரத்துடன் போகும்பொழுது இறக்கை
களைவுடைய மலை ஆகாசத்தில் பறப்பது போலிருந்தது.

— ஸு. 100—77க.

(மக்கள் 10 பக்கம்)

Notes : This Blank Page has also to be counted as a another page Number.

It is intentionally left blank after Picture Sketches.!

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

கூட்டங்களுக்கு நடுவில் அடிக்கடி புகுந்து வெளிப்படும்பொழுது அவர் சந்திரனைப்போல் தோன்றினார். 300

இப்படி அதிவேகமாய் அவர் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டிச் செல்வதைக் கண்டு, தேவர்களும், தானவர்களும், கந்தர்வர்களும் புஷ்பமாரி பெய்தார்கள். ராமகாரியத்தின் பொருட்டுச் செல்லும் அந்த வானரசிரேஷ்டனை ஸூரியன் உஷ்ணமான கிரணங்களால் சிரமப்படுத்தவில்லை, வரையுபகவானும் அவர்மேல் குளிர்ச்சியாய் விசி சிரமத்தைப் போக்கினார். மஹாலிகன் ஸ்தோத்திரம் செய்தார்கள். தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் அந்த மஹாவிரியசாலையைக் கொண்டாடினார்கள். அந்த வானரசிரேஷ்டன் சிரமமில்லாமல் மஹாவேகமாய் ஆகாசத்தில் செல்வதைக் கண்டு நாகர்களும், யக்ஷர்களும், திப்பாவர்களான பல ராக்ஷஸர்களும், விபுதர்களும், கருடர்களும், அவரைப் புகழ்ந்தார்கள். அப்பொழுது ஸமுத்திர சாஜன் இஷ்வாகு குலத்தை மரியாதை செய்ய விரும்பி, "இந்த வானரசிரேஷ்டனுடைய ஹனுமானுக்கு நான் ஒத்தாசை செய்யாவிட்டால் லோகத்தில் எல்லோரும் என்னை நிந்திப்பார்கள். இஷ்வாகு வம்சத்தரசனுடைய மஹாசாஜனுல் வளர்க்கப்பட்டேன். இவர் இஷ்வாகு குலதிலகரான ராமனுடைய தூதன். இவர் சிரமப்படும்படி விடுவது எனக்கு அழகல்ல. ஆகையால் இவர் சற்று நேரம் இங்கே இளைப்பாறிய பிறகு அதி சீக்கிரமாய் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டும்படி செய்ய வேண்டும்" என்று ஹிதமான யோசனை செய்து, ஸமுத்திர ஜலத்தில் தக்கச் சிறகனுடன் மறைந்திருக்கும் மைனாக பர்வதத்தைப் பார்த்து, "தோழா! பாதாளத்திலுள்ள அஸுரர்கள் மேலே வராத படி இந்திரன் உன்னைக் கோட்டை வாசல் தாழ்ப்பாளைப் போல் இக்கே வைத்திருக்கிறானல்லவா? அந்த மஹா பலசாலிகள் மேலே வர யத்தினம் செய்கையில் அவர்களை விடாமல் பாதாளத்துவாசத்தை மறைத்துக்கொண்டு நிற்கிறாயல்லவா? மேலும் கீழும் நான்கு பக்கங்களிலும் வளரும் சக்தி உனக்குண்டு. ஆகையால் உன்னை ஏவினேன். பர்வதராஜனே! சீக்கிரம் எழந்திரு. வானரசிரேஷ்டரான ஹனுமான் ராமகாரியத்தின் பொருட்டு ஆகாசமார்க்கமாய் உனக்கு நேராக வருகினார். இஷ்வாகு குலத்திற்குப் பணிவிடை செய்ய ஆசைகொண்ட நான் இவருக்கு என்னால் கூடிய ஒத்தாசை செய்யவேண்டியது. அந்த அரசர்களை நான் பூஜிக்க வேண்டியதல்லவா? அதே காரணத்தால்தான் நீயும் அவர்களை விசேஷமாய்ப் பூஜிக்கவேண்டியது. அவர்களால் வெட்டப்பட்ட இந்த ஸமுத்திரத்தில் ஐன்றிகொண்டு உன் பிராணனைக் காப்பாற்றி வருகிறாயல்லவா? மேலும் உன்னை இங்கே கொண்டுவந்து சேர்த்த வாயுவின் புத்திரனான இந்த ஆஞ்ஜநேயருக்கு ஸஹாயம் செய்வது உன் கடமையல்லவா? ஆகையால் இவருக்குத் தகுந்த உபகாரம் செய். நாம் உத்தேசித்த காரியம் காலதாமதமாகக் கூடாது. செய்யவேண்டிய காரியத்தை தகுந்த காலத்தில் செய்யா

305

310

315

320

325

330

335

340 விட்டால் ஸாதுக்கள் கோபிப்பார்கள். ஆகையால் மேலே வா ;
ஆளுநரையர் உன்னிடத்தில் இளைப்பாறட்டும்; இவர் நமக்கு
உத்தமமான அதிதி; பூஜிக்கத் தகுந்தவர்; வானரசிரேஷ்டர். தேவர்
களால் பூஜிக்கப்பட்டு ஸுவர்ண கிரங்களுடன் பிரகாசிக்கும்
பர்வதராஜ! இவர் உன்னிடத்தில் கொஞ்சம் சிரம பரிஹாரம்
345 செய்துகொண்டு பிறகு அதி சீக்ரமாய் அக்கரை சேர்வார்.
ஹனுமானுக்கு ஸீதையிடத்திலுள்ள தபையையும், ஸீதை நாயக
னைப் பிரிந்து லங்கையில் துக்கிப்பதையும், ஆளுநரையருடைய
சிரமத்தையும் யோசித்து நான் சொன்னபடி செய்" என்றார்.

இதைக் கேட்டு அந்தப் பர்வத ராஜனும் மரம், செடி, கொடி
350 களுடன் பிரகாசமான கிரங்களுடன் ஸுதிரியன் மேகங்களின்
நடுவிலிருந்து புறப்படுவதுபோல் அதிவேகமாகக் கிளம்பினான்.
ஸமுத்திர ஜலத்தால் சூழப்பட்ட அந்த மலை, உரகர் கின்னரர்
முதலிய கணங்களால் நிறைந்த தன் தங்கச் சிகரங்களைச் சீக்கிர
த்தில் வெளியில் காட்ட, சிரமலமான ஆகாசத்தில் ஸுதிரியன்
355 உதிப்பதுபோல், அவை மேக மண்டலத்தைப் பிளந்துகொண்டு
மேலே கிளம்பின. ஸ்வபாவமாகவே அதிக காந்தியுள்ள அந்தத்
தங்கக் கொடிமுடிகளால் மைகாகமலை பல ஸுதிரியர்களுடன் பிரகா
சிப்பது போல் தோன்றிற்று. இப்படித் தனக்கு எதிரில் தடையில்
லாமல் எழுந்த அந்த மலையைப் பார்த்து மாருதி, "இது நமக்கு
360 நெர்ந்த முதலாவது தடை" என்று நினைத்தார். அதிவேகமாகச்
சென்று கொண்டிருந்த வாயுபுத்திரன், அளவில்லாமல் வர வர
வளரும் அந்த மலையை, வாயுபகவான் மேகங்களைச் சிதறடிப்பது
போல், தன் மார்பால் விளையாட்டாக அடித்துத் தள்ளினார். அதைக்
கண்டு மைநாகம் அவருடைய வேகத்தையும் சக்தியையும் அறிந்து
365 ஆச்சரியப்பட்டு ஸந்தோஷித்தான். பிறகு மனுஷ்ய ரூபத்துடன்
அவன் ஆகாசமார்க்கத்தில் வின்றுகொண்டு அந்த வழியாகச்
செல்லும் வானரச வீரனைப் பார்த்து, மிகுந்த பிரீதியுடன், "வானரச
சிரேஷ்ட! ஒருவரும் செய்யத் தணியாத காரியத்தை செய்யப் புகுந்
திருக்கிறீர். என் கிரங்களில் சற்று நேரம் இளைப்பாறும். ராம
370 னுடைய முன்னோர்கள் இந்த ஸமுத்திரத்தை வெட்டினார்கள்.
ராமகாரியத்திற்காகச் செல்லும் உமக்கு ஸமுத்திர ராஜன் பூஜை
செய்திருக்கிறார். உபகாரம் செய்தவனுக்கு பதில் உபகாரம் செய்வது
புராணமான தர்மம். அப்படி செய்ய விரும்பும் நாங்கள் உமக்குக்
கொடுக்கும் அதிதி பூஜையை நீர் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.
375 "இந்த வானரச சிரேஷ்டர் தாறு யோஜனை தூரம் தாண்ட உத்தே
சித்துப் புறப்பட்டு வருகிறார். உன் நாழ்வரைகளில் சற்று இளைப்
பாறிய பிறகு அக்கரைக்குப் போவார்" என்று ஸமுத்திர ராஜன்
என்னை விசேஷ மரியாதையுடன் உம்மீடத்தில் அனுப்பியிருக்கிறார்.
ஆகையால் சற்று நில்லும். என்னிடத்தில் இளைப்பாறிய போம்,
380 என்னிடத்திலுள்ள கந்தமூலங்கள் அதிக ருசியையும் மணத்துடனும்

இருக்கின்றன. அவைகளை அங்கேறித்து சிரமம் தீர்த்துக்கொண்டு
பிறகு செல்வீர். நம்மிருவர்க்கும் வேறு விதமான ஸம்பந்தமும்
உண்டு. அது மூன்று லோகங்களிலும் பிரனித்தி பெற்றுப் பெரி
யோர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டிருக்கிறது. அதிவேகமாகத்
தாண்டிப்போகும் வானரசர்களுக்குள் உம்மை முதல்வராக மதித்
385 திருக்கிறேன். சாதாரணமான அதிதியையும் விவேசி பூஜிக்க
வேண்டும். உம்மைப்போன்ற மஹான. தர்மரஹஸ்யத்தை அறிந்
தவன் விசேஷமாகப் பூஜிக்க வேண்டியதென்று சொல்லவும்
வேண்டுமோ? நீர் தேவ சிரேஷ்டனான வாயு பகவானுடைய புத்
திரர்; வேகத்தில் அவரைப் போன்றவர். உம்மைப் பூஜித்தால்
390 அவரைப் பூஜித்ததாகும் என்பதைத் தர்மம் தெரிந்த உமக்குச்
சொல்ல வேண்டியதில்லை. ஆகையால் நான் உம்மை பூஜிக்கவேண்
டும். வேறொரு காரணமும் உண்டு.

"மூன்று மிருதயுகத்தில் மலைகளுக்கு இறக்கைகளுண்டு. அவை
வாயுவேக கருட வேகத்துடன் ஸகல திக்குகளிலும் அதிவேகமாகப்
395 பறந்துபோகும். அதைக் கண்ட தேவ கணங்களும், ரிஷிகளும்,
ஸகல பூதங்களும் எங்கே இவை மேலே விழுந்து நம்மை நாசம்
செய்யுமோ என்று பயந்தார்கள். அப்பொழுது தேவேந்திரன்
அவைகளிடத்தில் கோபங்கொண்டு வஜ்ராயுதத்தால் அவைகளின்
இறக்கைகளைத் துண்டு துண்டாய் வெட்டினான். பயங்கரமான
400 வஜ்ராயுதத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு கோபாவேசத்துடன் அவன்
என்னிடம் வரும்பொழுது, மஹாத்மாவான வாயு பகவான் என்னை
இந்த ஸமுத்திரத்தில் அடித்துக்கொண்டு வந்து தள்ளினார். என் இறக்
கைகளுக்கு யாதொரு அபாயமுமின்றி என்னைக் காப்பாற்றினார்.
அவரை நான் பூஜிக்கவேண்டியதல்லவா? ஆகையால் உம்மையும்
405 பூஜிக்க விரும்புகிறேன். நமக்கு இவ்விதமான ஸம்பந்தம் ஏற்பட்
டிருக்கிறது. இப்படி விசேஷ உபகாரம் பெற்ற நானும், ஸமுத்திர
ராஜனும் செய்யும் உபசாரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு எங்களை ஸந்
தோஷப்படுத்த வேண்டும். சற்று இளைப்பாறும்; நாங்கள் செய்யும்
உபசாரத்தையும் அதிபூஜையையும் பெற்றுக்கொள்ளும், எங்களுக்கு
410 உம்மீடத்திலுள்ள பிரீதியைக் கௌரவியும். உம்மைப் பார்த்ததால்
எங்களுக்கு அளவற்ற ஆனந்தமுண்டாயிருக்கிறது" என்றார்.

அதைக் கேட்டு மாருதி, "பர்வதராஜனே! நீர் இப்படிச் சொல்வ
தாலேயே நான் மிகுந்த பிரீதியடைந்தேன். உம்மைத் தரிசித்ததே
எனக்குப் போதும். நீர் எனக்குச் செய்யும் அதிபூஜை இதுவே.
415 உம் இஷ்டப்படி நான் இங்கே தங்கவில்லை என்று கோபிக்கக்
கூடாது. நான் உத்தேசித்த காரியத்தைச் செய்ய வேண்டிய காலம்
என்னைச் சீக்கிரப்படுத்துகிறது. இங்கே தங்கினால் இன்று பகலுக்குள்
லங்கைக்குப் போக முடியாது. மேலும் வழியில் எவ்விடத்திலும்
தயங்காமல் போக வேண்டுமென்று வானரசர்களிடத்தில் பிரதிக்கை
420 செய்திருக்கிறேன்" என்று கையால் அந்த மலையைத் தொட்டு,

அவரால் செய்யப்பட்ட அதிபி பூஜையை அங்கேறித்து, மனம்
 மகிழ்ந்து, புன்சிலிப்புடன் ஆகாசமார்க்கமாகச் சென்றார். ஸமுத்திர
 ராஜ்யமும் மைநாகமும் மிகுந்த பிரீதியுடன் அவரைப் பார்த்து ஆசிர்
 425 வதித்தார்கள். பிறகு ஆஞ்ஜநேயர் அவர்களைவிட்டு வெகுதூரம்
 உயரக் கிளம்பி, தன் பிதாவான வாயு பகவான் ஸஞ்சரீக்கும் மார்க்
 கத்தில் வந்தார். அங்கிருந்து மேலே போய்ப் பர்வத ராஜ்யை ஒரு
 தடவை பிரீதியுடன் பார்த்து, நீர்மலமான ஆகாச மார்க்கத்தில்
 430 டைய அபூர்வச் செயல்களில் முதலாவது; மைநாக பர்வதத்தை
 ஐயித்தது இரண்டாவது; இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தேவர்
 களும், லித்தர்களும், மஹரிஷிகளும் மகிழ்ந்து மாருதியைக் கொண்
 டாடினார்கள். தேவராஜன் மைநாகளிடத்தில் அளவற்ற ஸந்தோஷ
 மடைந்து, "தங்கக் கொடிமுடிகளுடன் விளங்கும் பர்வத சிரேஷ்டா!
 435 இன்று நீ செய்த காரியம் அதிக ஆனந்தத்தை எனக்கு உண்டுபண்ணு
 விறது. இன்று முதல் உனக்கு யாதொரு பயமுமில்லை; உன்னிஷ்டப்
 படி ஸுகமாக இரு. விஸ்தாரமான ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி,
 ஆகாசமார்க்கமாகப் போகும்பொழுது ஹனுமான் கீழே விழுவாரே
 என்று பயந்தோம். ஆனால், அந்த மஹாவீரன் சற்றும் பயமில்
 440 லாமல் அலக்ஷயமாகப் போகிறான். நீ அவனுக்கு நல்ல உதவி செய்
 தாய். ராமதூதனான ஹனுமானுக்கு நீ செய்த உபசாரம் எனக்கு
 எல்லையற்ற ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கிறது" என்றான். தன்னிடத்தில்
 ஸந்தோஷித்ததைப் பார்த்து மைநாகனுக்கு விசேஷ மகிழ்ச்சி உண்
 445 டாயிற்று. பிறகு இந்திரளிடத்தில் மேலான வரங்களைப் பெற்று
 ஸுகமாக வலித்தான். ஹனுமான் அங்கிருந்து ஒரு முகூர்த்தத்தில்
 அப்புறம் சென்றார்.

அப்பொழுது தேவ, கந்தர்வ, லித்த, மஹரிஷி கணங்கள் ஸூரி
 யனைப்போல் விளங்குபவரும் நாகங்களுக்குத் தாயுமான ஸுரவை
 450 யைப் பார்த்து, "இந்த வானர வீரன் வாயுபுத்திரர், மஹாகாந்தியை
 உடையவர். இந்த ஹனுமான் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி, ஆகாச
 வீதியில் போகிறார். நீ சற்று நேரம் இவருக்கு இடையூறுக இரு.
 கோரைப் பற்களாலும் நெருப்புப் பெர்றிகளைப் போன்ற கண்களா
 லும் ஆகாசம்போல் நிறந்த வாயாலும், மலைபோன்ற சரீரத்தாலும்
 பயங்கரமான ராகுல ரூபத்துடன் இவருக்கெதிரில் நில். இவருடைய
 455 பலத்தையும், பராக்கிரமத்தையும் மறுபடியும் பரிசீலிக்க வேண்டும்.
 உன்னை உபாயத்தால் ஐயிக்கிறாரா? தைரியமற்று மயங்குகிறாரா?"
 என்றார்கள். இப்படித் தேவதைகளால் வேண்டப்பட்டு ஸுரனை,
 ஸகல பிராணிகளும் கண்டு நடுங்கும் கோர ராகுல ரூபத்துடன்
 கடலின் நடுவில் நின்று, அந்த வழியாக வரும் மாருதியை மறித்து,
 460 "தேவர்கள் எனக்கு ஆஹாரமாக இங்கே உன்னை அனுப்பியிருக்
 கிறார்கள்; உன்னை விழுங்கப் போகிறேன்; என் வாயில் துழை"
 என்றான். அதைக் கேட்டு அந்த மஹா தேஜஸ்வி கைகட்பி வணக்க

Notes : This Blank Page has also to be counted as a
 another page Number.

It is intentionally left blank after Picture Sketches.!

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

வோசிப்பதாய்ஸ் தக்'லக்'ரம் திஷ்பத்ய ச மஹாஜல :
அந்கரி'கே ல்இ'த : ப்ரீ'மர'தி'தம் வசநமப்'ரலீத் ||

— ஸு. 1 ஸ-167 க.
விசுவநாதர் தன் சரீரத்தைக் கருக்கொண்டு
சுண்டர காண்டம் புத்தூ வெளியில் வந்த ஐயலக்ஷ்மி ஆசாத்தில் தி'...சொன்னார். (பக்கம் 19 பக்கம்)

மாக, "தசரத புத்திரான ராமன் தம்பி லக்ஷ்மணனோடும் பார்வையு
ஜானகியோடும் தண்டகாரணயத்தில் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கும்
பொழுது, அவருக்கு விரோதியான ராவணனென்ற ராஷஸராஜன், 465
அவர் வேறு வேலையாகப் போயிருக்கையில் அவருடைய பாரியையை
எடுத்துப் போனான். கீர்த்தி வாய்ந்த அந்த வீதையினிடத்தில்
என்னைத் தூதனாக ராமன் அனுப்பியிருக்கிறார். அவருடைய ராஜ்
யத்தில் வாரிக்கும் நீ அவருக்கு உதவி செய்ய வேண்டியதல்லவா?
அல்லது வீதையைக் கண்டு அவருடைய வரலாற்றை ராமனுக்குத் 470
தெரிவித்த பிறகு உனக்கு ஆஹாரமாகிறேன். இது நான் செய்யும்
பிரதிக்கை" என்றார்.

அப்பொழுது ஸுரலை, "என்னைத் தாண்டி ஒருவரும் செல்லக்
கடாது. இது நான் பெற்ற வரம். என் வாயில் புகுந்து செல்லதைத்
தவிர வேறு வழியில்லை" என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், 475
அதை லக்ஷ்மணன் செய்யாமல் ஆன்ஜநேயர் போய்க்கொண்டிருந்தார்.
ஸுரலை அதைக்கண்டு, அவருடைய பலத்தை அறிய விரும்பி,
"இன்று நீ என் வாயில் நுழைந்தே அப்புறம் போகவேண்டும்.
இப்படி பிரஹ்மா எனக்கு வரம் கொடுத்திருக்கிறார்" என்று தன்
வாயை விஸ்தாரமாகத் திறந்து வாய்புத்திரனுக்கெதிரில் கின்றார். 480
அப்பொழுது ஆன்ஜநேயர் கோபம்கொண்டு "என்னை விழங்கும்
படி வாயை விஸ்தாரமாகத் திற" என்று பத்து யோஜனை தூரம்
வளர்த்தார்; ஸுரலை தன் வாயை இருபது யோஜனை பளவு
திறத்தான்; பிறகு ஹனுமான் முப்பது யோஜனை உயரம் வளர்ந்
தார்; ஸுரலை நாற்பது யோஜனை தூரம் வாயைத் திறத்தான். 485
பிறகு ஹனுமான் ஐம்பது யோஜனை தூரம் வளர்த்தார்; ஸுரலை
அறுபது யோஜனை தூரம் வாயைத் திறத்தான், ஹனுமான் எழுபது
யோஜனை உயரம் வளர்த்தார்; ஸுரலை என்பது யோஜனை
தூரம் வாயைத் திறத்தான். ஹனுமான் பிறகு தொண்ணூறு
யோஜனை உயரம் வளர்த்தார்; அப்பொழுதும் ஸுரலை நூறு 490
யோஜனை தூரம் வாயைத் திறத்தான். ஹனுமான் மஹா புத்திமா
னானதால் மிகவும் விஸ்தாரமான ஸுரலையின் வாயில் ஸூக்ஷ்ம
ரூபத்துடன் புகுந்து வெளியில் வர இதே ஸமயமென்று கிச்சயித்து,
கீண்ட நாக்குகளுடன் கோரமான நரகம் போன்ற அவருடைய
வாயில் கட்டை விரலளவு தன் சரீரத்தைக் கருக்கிக்கொண்டு சிவிர 495
மாகப் புகுந்து வெளியில் வந்து, ஐயலக்ஷ்மி ஐயலக்ஷ்மி ஆசாத்தில்
கின்றார், "தஷப பிரஜாபதியின் புத்ரீ! உன்னை நமஸ்கரிக்கிறேன்.
உன் வாயில் புகுந்து வெளிப்பட்டேன். உன் வரமும் கிஜமாயிற்று;
வீதை இந்நக்குமிடத்திற்குப் போகிறேன்" என்று சொன்னார்.

ராகுவின் வாயிலிருந்து வெளிப்பட்ட சந்திரனைப்போல் பிர
காஸிக்கும் ஆன்ஜநேயரைப் பார்த்து ஸுரலை தன் உண்மையான
ரூபத்துடன், "குழந்தாய்! உன் காரியம் கைகூட்டும். ஸுகமாய் 500
போய் வா. ராமனையும் வீதையையும் சேர்த்து வை" என்று ஆசிர

- வதித்தாள். ஸகலப் பிராணிகளும் ஆஞ்ஞநேயருடைய மூன்றாவது அட்புதமான செயல்க்கண்டு அவரைக் கொண்டாடின.
- 505 பிறகு ஹனுமான் மற்ற எவராலும் தாண்டமுடியாத வருண னுக்கு இருப்பிடமான ஸமுத்திரத்தைக் கடந்து ஆகாச மாரீக்கத் தில் கருடனைப்போல் அதிவேகமாகப் போனார். அங்கே நீருண்ட மேகங்கள் ஒடிக்கொண்டிருந்தன. பதகர்களும், வித்யாதரர்களும் ஐராவதமென்ற திக்கஜமும் உலாவிக்கொண்டிருந்தார்கள். அது பதகர்களுக்கும், உரகர்களுக்கும் வா ஹனங்களான விரிமும், யாணை, புலி முதலியவைகளாலும் நிரீமலமான விமானங்களாலும் அவன் கரிக்கப்பட்டிருந்தது. வஜ்ராயுதம் இடிமுதலியவைகளைப் போன்ற அக்ஷிகளால் பிரகாசித்தது. புண்ணியகர்மங்களால் ஸ்வர்க்க
- 510 லோகத்தையடைந்த மஹான்களால் விளங்கிற்று. இவ்வுலகத்தில் ஹோமம் செய்யப்பட்ட ஹவிஸை தேவதைகளுக்குக் கொண்டு போய்க் கொடுக்கும் சித்திரபானு என்ற அக்ஷிபகவான் ஸஞ் சரிக்கும் வழி அதே. கிரஹங்கள், நஷத்திரங்கள், சந்திரன் முதலிய வைகளால் பிரகாசித்தது. மஹாலிஷிக் கூட்டங்களும், கந்தர்வர்களும், நாசர்களும், யக்ஷர்களும் கூடுமிடம் தனித்தனியாக வருக்கப் பட்டது; நிரீமலமானது; எங்கும் பரவியது. விசுவாவஸு முதலிய கந்தர்வர்களுக்கு இருப்பிடம்; மற்றத் திசை யாணைகள் விளையாடு மிடம், சந்திர ஸூரியர்கள் செல்லும் வழி; புண்ணியஸந்தலம்; இந்தப் பூலோகத்திற்கு மேல்மெத்தையைப் போன்றது; விஸ்தார
- 525 மானது; பிரஹ்மாவால் நியமிக்கப்பட்டது. விரர்களாலும் வித்யாதர கணங்களாலும் நிறைந்தது. யாதொரு பற்றுமில்லாமல் இந்த வாயுமாரீக்கத்தில் ஸகலப் பொருள்களையும் கவனித்துப் பார்த்துக்கொண்டு கருடனைப்போலவும், இறக்கைகளுள்ள மலையைப்போலவும் வாய்புத்திரன் போனார்.
- 530 அப்பொழுது அந்த வழியிலிருந்த விரிமுகை என்ற ராக்ஷஸி அவர் ஆகாசத்தில் டோவதைக் கண்டு, நினைத்த ரூபத்தை எடுக்கக் கூடியவனானதால் தன் தேகத்தை வளரச் செய்து, இவ்வளவு நாளாக ஆகாசமில்லாத எனக்கு இந்தப் பெரிய ஐந்து வஜுவில் வந்து கிடைக்கிறதென்று நினைத்து மாருதியின் சிமூலப் பிடித் திழுத்தாள். அதைப் பார்த்து வாய்புத்திரன், திடீரென்று யாரோ
- 535 என்னைத் தடுக்கிறார்கள்; என் பராக்ரமம் குறைகிறது. ஸமுத் திரத்தில் போகும் பெரும் கப்பலைப் பலமான எதிர்காற்றத் தாக்கி நிறுத்துவதுபோல் அசையமுடியவில்லை என்று மேலும் கீழும் காங்கு புறங்களிலும் கவனித்துப் பார்த்தார். ஸமுத்திரத்திலிருந்து ஒரு பெரிய ஐந்து எழுத்து நிற்பதைக் கண்டார். உடனே "ஸுக்ரீவனும் சொல்லப்பட்ட அட்புதமான பிராணி அதோ; இந்த விஸ்தாரமுள்ள ஐந்து மஹா வீரியமுள்ளது; சிமூலப் பிடித் திழுக்கும் சக்தியுள்ளது, இதில் ஸந்தேகமில்லை" என்று நிச்சயித்து மஹாபுத்திமாதான மாருதி அவன் விரிமுகை என்றநிறு மறைக்

- காலத்து மேகத்தைப்போல் தன் சரித்ததை வளரச் செய்தார். அதைப் பார்த்து அவன் தன் வாயைப் பாதாளத்தைப்போல் திறந்து மேகக்கூட்டங்களைப்போல் கர்ஜித்து ஆஞ்ஞநேயரை விழங்க வாய் திறந்து ஒடிவந்தான். அவர் அவருடைய தேகப் பிரமாணத்தையும், பெரிய முகத்தையும் திறந்த வாயையும், உயிர் நிலையையும் உற்றுப்பார்த்து மஹா பலவானும் வஜ்ராயுதத்தைப் போன்ற வலிமையுடையவருமானதால் தன் தேகத்தைச் சுருக்கிக் கொண்டு அவருடைய வாயில் புகுந்தார். பர்வகாலத்தில் பூர்ண சந்திரனை ராகு விழங்குவதுபோல் அவருடைய வாயில் ஹனுமான் துழைந்ததை வித்த சாரணர்கள் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மனோ வேகத்தையுடைய மாருதி, அவ
- 550 ருடைய உயிர் நிலையைத்தன் சுரான நயங்களால் பிளந்துவிட்டு அவன் வாயை மூடுவதற்குள் அதி வேகமாக வெளிப்பட்டார். தன் பார்வையாலும் தைரியத்தாலும், சாதுரியத்தாலும் இப்படி அவனை வென்று மறுபடியும் முன்போல் தேகத்தை வளர்த்தார். அந்த விரி முகை ஹிருதயம் பிளந்து, கதறிக்கொண்டு ஸமுத்திரத்தில் விழந்ததைப் பார்த்து, ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் பூதங்கள், "மாருதே! பயங்கரமான காரியத்தைச் செய்தீர்; இந்த மஹா பலமுள்ள ஐந்துவை அலக்ஷயமாகக் கொண்டீர். நீர் உத்தேசித்த காரியத்தை ஷோமமாக முடித்து வாரும். உம்மைப்போல் நுட்ப
- 555 மான பார்வையும் தைரியமும் வஸ்துக்களின் உண்மையை அறியும் புத்தியும் திறமையும் யாருக்குண்டோ அவனே தன் காரியங்களில் வருத்தப்படமாட்டான்" என்று கொண்டாடினார்கள். ஸுரஸையையும் விரிமுகையையும் ஐயித்த கபசுருனத்தால், தான் உத் தேசித்துப் போகும் காரியம் கைகூடுமென்று ஸந்தோஷமடைந்து, ஹனுமான் கருடனைப்போல் ஆகாசவீதியில் போனார்.
- 560 அக்கரைக்கு ஸமீபத்தில் போய் நான்கு பக்கங்களிலும் பார்க்கையில் தூறுயோஜனை தூரத்தின் முடிவில் காடுகள் தோன்றின. ஆகாச மாரீக்கத்தில் போய்க்கொண்டிருக்கையில் மரங்களடர்ந்து அழகான வங்கைத் தீவையும் மலய பர்வதத்தைச் சேர்ந்த காடுகளையும், கடலையும் அதன் கரையிலுள்ள சதுப்பு நிலங் களையும், அங்கே வளரும் மரங்களையும், த்ரீகூட மலையிலிருந்து ஆறுகள் ஸமுத்திரத்தில் விழுமிடங்களையும் பார்த்தார். பிறகு பெரியமேகத்தைப்போல் ஆகாசத்தை மறைக்கும் தன் தேகத்தைப் பார்த்து, "கான் இப்படிப்போனால் என் பெரிய தேகத்தையும் வேகத்தையும் ராக்ஷஸர்கள் கண்டு ஆச்சரியமடைந்து என்னை
- 565 யாரென்று அறிய முயல்வார்கள்" என்று யோசித்து, மோஹம் தீர்ந்த ஆக்மனூனியைப்போல் தன் தேகத்தை சுருக்கிக்கொண்டு, முன் ரூபத்தை எடுத்தார். அப்பொழுது மஹாவிஷ்ணு த்ரீவிக்ரமாவதார மெடுத்து, பஸிச்சக்கரவர்த்தியின் வீரியத்தை அபகரித்து மறுபடியும் வாயை ரூபியால் நின்றதுபோல் ஹனுமான் விளங்

590 வினாள். அழகிய அநேக ரூபங்களை எடுக்கக்கூடிய ஆஞ்ஞேயர் சத்துருக்களால் ஐயிக்கப்படாமல் நூறு யோஜனை தூரமுள்ள ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி, தன் பெரிய ரூபத்தையும் தான் செய்ய வேண்டிய காரியத்தையும் ஆலோசித்துத் தன் உண்மையான ரூபத்தை அடைந்தார். பெரிய மலைச்சிகரத்தைப் போன்ற அந்த மஹாத்மா, சிகரங்களால் சூழப்பட்டு, சிகரங்கள் காணப்படாமல் ஆகாயத்திலிருந்து தொங்கிக்கொண்டிருப்பதுபோல் தோன்றுவதும் அநேக அழகான விருஷங்களால் விளங்குவதுமான ஸுவேல மலையின் சிகரத்தில் இறங்கினார்.

595 அக்கரை சேர்ந்து ஆகாச வீதியிலிருந்துகொண்டு ஆஞ்ஞேயர் திரிகூட பர்வத சிகரத்தில் அமைக்கப்பட்ட லங்கையைக் கண்டு, அதுவரையில் தரித்த ரூபத்தை மாற்றி அந்த மலையில் இறங்கி, அதில் வலிக்கும் மிருகங்களையும் பகிர்களையும் பயமுறச் செய்தார். தானவர்களாலும், பன்னகர்களாலும் நிறைந்து பெரும் அலைகளையுடைய ஸமுத்திரத்தைத் தன் பலத்தால் தாண்டி அக்கரையில் இறங்கி, அமராவதியைப்போல் விளங்கும் லங்கையைக் கண்டார்.

ஸ லாக்ரம் தா'நவ பந்தகா'யுதம்

புவேத விக்ரம்ய மஹோர்மி மாவிதம் |

நிபத்ய திரே ச மஹோத'தே'ன் ததா'

நீத'ர்பவ லங்கா மமராவதியிவ ||

(210)

ஸர்க்கம் 2

லங்கையின் வளப்பம்

ஸ லாக்ர மநாத'குஷ்ய மதிக்ரம்ய மஹாப'ல: |

தீகூடம்ய தடே லங்காம் ஸநி'தாம் ஸ்வஸ்தோ' த'த'ர்பவ || (1)

5 மஹா பலசாலியான வாயுபுத்திரன் ஒருவராலும் தாண்ட முடியாத ஸமுத்திரத்தைக் கடந்து, சிறிதும் சிரமமடையாமல், திரிகூட பர்வத சிகரத்தில் கட்டப்பட்ட லங்காபுரியைக் கவனித்துப் பார்த்தார். பிறகு அங்குள்ள மரங்களிலிருந்து விழுந்த புஷ்பங்களால் தூவப்பட்டு, அந்த மஹா வீரன் புஷ்பத்தால் செய்யப்பட்ட வானர வீக்கிரஹத்தைப்போல் விளங்கினார்.

10 ஒப்பில்லாத பராக்ரீரமத்தையுடைய அந்த தேஜஸ்வீ, நூறு யோஜனை தூரம் அதிவேகமாய்த் தாண்டியும், பெருமூச்சு விடவும் இல்லை; கொஞ்சமாவது களைக்கவுமில்லை. "இதைப்போல் அநேக நூறு யோஜனை தூரம் தாண்டுவேன்; கேவலம் ஒரு நூறு யோஜனை தூரமுள்ள இந்த ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுவது எனக்கு ஒரு பொருட்டா?" என்று நினைத்துக் கொண்டு, வீரியத்திலும் தாண்டுவதிலும் ஒப்பில்லாத ஹனுமான், கடலைத் தாண்டின

பிறகு, வேகமாய் லங்கையை நோக்கிச் சென்றார். பசுமையாய்ச் செழித்து வளரும் இளம் புல் தரைகளையும், பரிமளமுள்ள அநேக மரங்களுடன் பெரும் பாறைகள் நிறைந்த காடுகளையும் பார்த்துக் கொண்டு அவைகளுக்கு நடுவே சென்றார். பலவித விருஷங்களால் மறைந்த மலைகளையும், புஷ்பங்களால் விளங்கும் வன வரிசைகளையும் தாண்டிப் போனார். அந்த மலையில் நின்றகொண்டே வனங்களையும் சிறு காடுகளையும் திரிகூடத்தின் மேல் கட்டப்பட்ட லங்காபுரியையும் பார்த்தார். மலர்ந்த புஷ்பங்கள் நிறைந்த சிவதை, கோங்கு, மலை மல்லிகை, தாழை முதலிய மரங்களையும்; புஷ்பங்களாலும், அரும்புகளாலும் மறைக்கப்பட்ட கடம்பு, ஏழிலைப் பாலை, மலையத்தி, அலரி முதலிய மரங்களையும்; சில விருஷங்கள் இனிமையாய்ப் பாடும் பகிர்களால் நிறைந்த காற்றால் ஆட்ப்படும் நுணிகளுடன் விளங்குவதையும், அன்னம், கீர்க்காக்கை முதலிய கீர்ப்பறவைகளாலும், வெண்தாமரை, செங்கமலம், கரு நெய்தல் முதலிய மலர்களாலும் பிரகாசிக்கும் கீரோடைகளையும், ஸாதாரண ஐனங்கள் விளையாடும் ஸ்தலங்களையும், ஐலக்கீடை செய்யும் மடுக்களையும், எந்தக் காலத்திலும் புஷ்பங்களாலும், பழங்களாலும் விளங்கும் விருஷங்களுள்ள அரசர்கள் விளையாடும் தோட்டங்களையும் பார்த்துக்கொண்டே சென்று, லங்கா நகரத் தருகில் வந்தார்.

35 அது ராவணனுடைய ராஜதானி; தாமரை, கருநெய்தல் முதலிய புஷ்பங்கள் நிறைந்த அகழ்களால் சூழப்பட்டது; ஸீதையை எடுத்துக்கொண்டுபோய் வைத்திருப்பதால் ராவணன் முக்தைவிட அதிக ஜாக்ரீரதையாய் அதைக் காப்பாற்றி வந்தான். பயங்கரமான வில்லுகளைத் தரித்த ராக்ஷஸர்கள் எப்பொழுதும் நான்கு திக்குகளிலும் காவல் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தங்கமயமான உயர்ந்த மதிற சுவர்களால் சூழப்பட்ட விஸ்தாரமான நகரம் அது; அதிலுள்ள வீடுகள் நவக்கிரகங்கள் போலும், சரத் காலத்து மேகங்கள் போலும் விளங்கி உயர்ந்தும், நற்சார்து பூசப்பட்டு வெண்மையாயும் இருந்தன. கோட்டைச் சுவர்களின் மேல் அங்கங்கே யுத்தம் செய்வதற்காக அநேக ஸ்தானங்கள் அமைக்கப் பட்டிருந்தன. கோடி செடிகள் எழுதப்பட்ட அநேக வஸ்திரங்கள் சில இடங்களில் கட்டித் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன; சில இடங்களில் மீன் மகரம் முதலிய ஐந்துக்களைப்போல் அமைக்கப்பட்ட கோடிகள் நாட்டப்பட்டிருந்தன. விசித்திரமான கோடிகள் வரிசையாக எழுதப்பட்ட தங்கமயமான தோரணங்கள் கண்ணிப் பறித்தன. தேவலோகத்தில் விளங்கும் அமராவதியோ என்று பிரயிக்கும்படி இருந்தது. பர்வத சிகரத்தில் கட்டப்பட்டு வெண்மையான வீடுகளுடன் விளங்கும் லங்கையைப் பார்க்கையில் ஆஞ்ஞேயருக்கு அது ஆகாசத்தில் பறந்து செல்லும் நகரம்போல் தோன்றிற்று; அதை அமைத்தவன் விசுவக்ரமா; அதில் அரசு செலவட்குறிவதே

	பக்கம்		பக்கம்	
ஸர்க்கம் 129	471	ஸர்க்கம் 131	481	
மாருதி சாமவடைய விருத்தாந்தத்தைப் பரதனுக்குச் சொன்னது		ராமநாதரத்தினன் பட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவம்		
ஸர்க்கம் 130	475	அவதாரிகை—பரதன் செய்த பிரபத்தி—ராமன் அதை அங்கீகரித்தது—பட்டாபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள்—ஜடையை நீக்கினது—ராமன் அயோத்யையில் பிரவேசித்தது—புலையஜலங்களைக் கொண்டு வந்தது—ஸ்ரீ ராம சத் திர மூர்த்தி அயோத்யா நகரத்தில் கோஸலாதிபதியாய்ப் பட்டாபிஷேகம் செய்யப் பட்டது—தேவர்கள் கொண்டாடினது—ராமன் எல்லோர்க்கும் பஹுமானம் செய்தது—தர்மமாய் ராஜ்யபாலனம் செய்தது—ராமாயணபாராயணத்தின் மஹிமை—பலசூதி.		
ராமன் பந்துக்களையும் பிரஜைகளையும் கண்டு உபசரித்தது—'கைகேயி மஹாகீர்த்திசாலி'—புஷ்பக விமானத்திற்கு உத்திரவு கொடுத்தனுப்பினது.				

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

55 ராவணசுவரன், லங்கை என்ற பெண்ணிற்குக் கோட்டைச் சுவர்
களைத் தாங்கும் கட்டடங்களே இடை; சத்த ஜலத்தால்
நிறைந்த அகழ்களே புது வஸ்திரம்; மதில்களில் வைத்திருக்கும்
பிரயங்கி, சூலம் முதலிய ஆயுதங்களே தலைமயிர்; மதில்களில் கட்டப்
பட்ட யுத்த ஸ்தானங்களே காதில் அணியும் ஆபரணங்கள்; அந்
60 நகரம் விசுவகர்மாவால் அமைக்கப்பட்டது. ஆனால் பார்த்தவையில்
மணத்தால் ஸ்ரேஷ்டிக் கப் பட்டதோ என்று எண்ணும்படி
இருந்தது.

பிறகு ஹனுமான் வடக்கு வாசலுக்கருகில் சென்று அந்தப்
பட்டணத்தை உற்றுப்பார்த்தார். அது கைலாஸசிகரத்தைப்போல்
65 வெண்மையாய் ஆகாசத்தை அளாவியிருந்தது. உயர்ந்த வீடுகளைப்
பார்த்தவையில் ஆகாசத்தில் பறந்து போவதுபோல் காணப்பட்டது.
போகவதி என்ற நகரம் நாகர்களால் காக்கப்படுவதுபோலும்,
மலைக்குகை ஸர்ப்பங்களால் சுகழிக்கப்படுவதுபோலும், கண்களில்
லாத ராக்ஷஸர்கள் கோரைப்பற்களுடன் பயங்கரமானரூபம் தரித்து,
ஆயுதபாணிகளாய் எப்பொழுதும் அதைப் பாதுகாத்து வந்தார்கள்.
70 பூர்வத்தில் குபேரனுடைய ராஜதானியான அந்த நகரம்
அழகாகக் கட்டப்பட்டு, இப்படிப்பட்டதென்று மனத்தாலும்
நினைக்கமுடியாததாக இருந்தது. அதற்கு ஏற்பட்ட அரண்களோ
வெகு ஆச்சரியமானவை; மேலும் ஒருவராலும் தாண்டமுடியாத
75 ஸமுத்திரம் அதை நான்கு புறங்களிலும் பாதுகாக்கின்றது; அதை
ஆளும் அரசனோ பெயரைக் கேட்டவுடனே எல்லோரும் நடுங்கும்
படியான ராவணசுவரன். இதை எல்லாம் யோசித்து ஹனுமான்,
"வானர ஸைன்யங்கள் இங்கே வருவது அரிது. அப்படி வந்தாலும்
பிரயோஜனப்படாது. தேவதைகள் ஒன்று சேர்ந்தாலும் இந்த
80 லங்கையை முற்றுகையிட்டுப் பிடிப்பது அஸாத்தியம். சத்துருக்கள்
ஜயிப்பதற்கரிய அரண்களையுடையதாய், பிரதாப லங்கைசுவரனால்
சுகழிக்கப்பட்ட இந்த நகரத்திற்கு ஒருவேளை சாகவன் எப்படியாவது
வந்தாலும் அவரால் என்ன செய்ய முடியும்? அஸூர ஸ்வபாவ
முள்ள இந்த ராக்ஷஸர்களை ஸாமமென்ற உபாயத்தால் வசப்படுத்த
85 முடியாது; அளவற்ற ஐகவரியத்தை யுடையவர்களை திரவியத்தைக்
கொடுத்து வசப்படுத்த முடியுமோ? பலபராக்கிரமங்களால்
இறமாப்புக் கொண்டிருப்பவர்களுக்குள் கலஹம் செய்து அவர்
களைக் கெடுக்க முடியாதே. புத்தியிலும் பராக்கிரமத்திலும்
நிரேஷ்டர்களானதால் யுத்தத்தில் தோல்வியடையார்கள். அங்கதன்
90 லன், ஸூக்ரீவன், நான் இவர்களைத் தவிர மற்ற வானரர்கள்
இங்கே வரமுடியாது. இருக்கட்டும்; ஜானகி உயிரோடிருக்கிறாளா
இல்லையா என்று தெரிந்துகொள்வோம். பிழைத்திருந்தால் அப்
போது இதைப்பற்றி யோசித்துக்கொள்ளலாம்" என்று, ஒரு
முடிந்தகாலம் அந்த மலைச்சிகரத்தில் உட்கார்ந்து ராமனுடைய

55 க்ஷேமத்தில் கவலிக்கொண்டவராய் ஸீதைையைக் காணும் உபாயத்தை
ஆலோசித்தார்.

"எப்பொழுது லங்கைக்குள் பிரவேசிக்கலாம்? எந்த ரூபத்தை
எடுக்கலாம்? இந்த ரூபத்துடன் பிரவேசிப்பதில் பிரயோஜனமில்லை.
பலசாலிகளான ராக்ஷஸர்கள் எங்கும் காவலிருக்கிறார்கள்; வெகு
குரூர்கள்; உக்கிரமான தேஜஸ் உடையவர்கள்; மஹா வீரர்கள்.
100 இவர்களை ஏமாற்றிப் பிறகு ஸீதைையைத் தேட வேண்டும். நான்
எடுக்கும் ரூபத்தைப் பிறர் ஸூலபமாய்க் கண்டு பிடிக்கக்கூடாது.
ஆனால், நான் செய்ய வேண்டிய காரியத்திற்கு அது அனுபலமாக
இருக்க வேண்டும். பெரிய ரூபத்தை எடுத்தால் ராக்ஷஸர்கள் கண்டு
பிடிப்பார்கள். கண்ணிற்குத் தெரியாத ரூபத்தை எடுத்தால் லங்கை
105 முழுவதையும் தேட முடியாது. ராத்திரியில் உன்னை சென்றால் நான்
உத்தேசித்த பெரிய காரியத்தை முடிக்கலாம்" என்று, தேவர்களும்
நெருங்க முடியாத அந்த நகரத்தைப் பார்த்து, ஸீதைையைத் தேடும்
வழியை அடிக்கடி ஆலோசித்தார்.

"துராத்மாவான ராவணனுடைய கண்ணில் படாமல் எப்படி
110 ஜானகியைப் பார்க்க முடியும்? ஸகலமும் அறிந்த ராமனுடைய
காரியம் கொடாமலிருப்பதற்கு வழி என்ன? ஒருவரும் இல்லாமல்
தனியாக இருக்கையில் ஸீதைையைப் பார்க்கும் உபாயம் என்ன?
நூதமாய் முடியப்போகிற காரியங்களும் விவேகமில்லாத தூத
115 னிடத்தில் அகப்பட்டால், தேச காலத்திற்குத் தகுந்த பிரயத்தனம்
செய்யப்படாமல், ஸூரீயனைக் கண்ட இருள்போல் நாசமடை
கின்றன. இது மாத்திரமா? அரசன் மந்திரிகளுடன் காரியா காரியம்
கூறியும் ஸாதன விரோதிகளையும் தீர்க்கலோசனை செய்துமுடித்துப்
பிறகு, பருத்தறிவில்லாத தூதனிடத்தில் ஒப்புவித்தால், அவனுக்குப்
120 புத்திக் குறைவும் அபகிர்த்தியும் நேருமே தவிர, காரியம் கை
கூடாது. தூதர்கள் தங்களை மஹா புத்திமான்சென்று நினைத்துக்
கொண்டு தங்களை நம்பிவிட்ட காரியங்களைக் கெடுத்து விடுகிறார்கள்.
ராம காரியம் கெடக்கூடாது; இப்பொழுதே பகலில் லங்கையில்
போகலாமா? ராத்திரியில் போவது நலமா? இந்தப் பெரிய ரூபத்
125 துடன் செல்லலாமா? சிறிய ரூபத்தை எடுப்பது நலமா? நான்
புத்திநூலினனென்று பெயர் வாங்கக்கூடாது. நான் ஸமுத்திரத்
தைத் தாண்டி வந்தது வீணாகக்கூடாது. ராக்ஷஸ ராஜனான ராவ
ணனை நாசம் செய்ய வேண்டுமென்பது எல்லாமறிந்த ராமனுடைய
கருத்து; நான் தேடும்போது ராக்ஷஸர்கள் என்னைக் கண்டு
130 விட்டால் அந்தக்காரியம் கெட்டுவிடும். ராக்ஷஸ ரூபத்தைத்
தரித்துக்கொண்டிருந்தாலும் இங்கிருக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்குத்
தெரியாமல் ஒரு சிபிஷமாவது இருக்க முடியாது. மற்ற ரூபங்களைப்
பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமோ? ஆகையால் இந்தப் பெரிய ரூபத்
துடன் லங்கையில் செல்வது தவறு. வாயு பகவானும் இவர்களுக்குத்

- 135 தெரியாமல் இங்கே ஸஞ்சரிக்க முடியாதென்று எண்ணுகிறேன். பல்வார்களான ராக்ஷஸர்களுக்குத் தெரியாததும் உண்டோ? இந்த ரூபத்துடன் இங்கே நான் தங்கியிருந்தால் நிச்சயமாகக் கொல்லப் படுவேன்; அப்பொழுது என் பிரபுவின் காரியமும் கெடும். அவருடைய உத்தேசம் கைகடும் பொருட்டு ராத்திரி காலத்தில் என் ஸ்வய ரூபத்தை மிகவும் கருக்கிக்கொண்டு வங்கைக்குள் செல்ல வேண்டும். அதுவரையில் எங்கேயாவது மலைக்குகையில் ஒளிந்திருப்பேன். அஸ்தமித்த பிறகு பிறர் நெருங்க முடியாத இந்த ராவணனுடைய ராஜதானியில் புழுத்து ஸகல வீடுகளிலும் தேடிவந்தையக் கண்டு பிடிக்கிறேன்" என்று நிச்சயித்து அந்த வானர வீரன், வீரதையைக் காண ஆவல்கொண்டு ஸூரியாஸ்தமனத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

- ஸூரியன் அஸ்தமித்து ராத்திரியானவுடன், மாருதி தன் தேகத்தைப் பூனையளவிற்குச் சுருக்கிக் கொண்டார். அது பார்ப்பதற்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. பிறகு இரவின் துடக்கத்தில் ஹனுமான் அங்கிருந்து வளம்பி, அழகாய் அமைக்கப்பட்ட வீதிகளுள்ள அந்த வங்கையில் வேகமாய்ப் புழுந்தார். அது வெள்ளி, தங்கம் இவையகனாலும் செய்யப்பட்ட தூண்களாலும், தங்கமயமான ஜன்னல்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட அரண்மனைக் கூட்டங்களால் கந்தர்வ நகரம்போல் தோன்றிற்று; (நானு ரத்னங்களிழைத்த கோபுரங்களாலும், அரண்மனைகளாலும் விளங்கும் நகரத்தைப்போல் ஆகாசத்தில் காணப்படும் மேகக்கூட்டம் கந்தர்வ நகரம் எனப்படும். அது தோன்றினால் யாளை, குதிரை, மனிதர்கள் கணக்கில்லாமல் மடிந்து, பூமி அவர்களின் சத்தத்தைக் குடிக்குமென்று சாஸ்திரம்). ஏழெட்டு உப்புகைகளுள்ள வீடுகள் ஸ்படிகக் கற்களால் அமைக்கப்பட்டு, தங்கவேலை செய்யப்பட்ட தரைகளுடனும் வைரீரியம் முதலிய ரத்தினங்களும், முத்துக்களும் கலந்த மாலைகளுடனும் பிரகாசித்தன. எங்கே பார்த்தாலும் ராக்ஷஸர்களின் வீட்டு வாசல்கள் தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு வங்கையை ஜுவலிக்கச் செய்தன. வீரதையைக் கண்டு பிடிக்க ஆவல் கொண்ட மாருதி, மனத்தாலும் நினைக்க முடியாததாய், ஆச்சரியகரமாய் விளங்கும் அந்த நகரத்தைக் கண்டு, அதில் பிரவேசிப்பதிலுள்ள கஷ்டத்தால் துக்கத்தையும், அதன் அழகைப் பார்த்து ஆச்சரியத்தையும் அடைந்தார். ஆகாசத்தையளாவும் வெண்மையான விமானங்களாலும், விசையுயர்ந்த ஸூவர்ணத்தால் செய்யப்பட்ட ஜன்னல்கள், வாசற்படிக்களாலும் மேன்மை பெற்றுப் பயங்கரமான பலமுள்ள ராக்ஷஸர்களால் சூழப்பட்டு ராவணைகவரனால் ரகிக்கப்பட்ட அந்த நகரத்தைப் பார்க்க மாருதிக்கு ஆச்சரியமுண்டாயிற்று. அந்த ஸமயத்தில் சந்திரனும் ஆளுநருக்கு உதவி செய்பவன்போல், நிலவென்ற மேல்கூட்டால் லோகத்தில் பரவி, நகரத்திற்குக் கூட்டங்களுக்கு நடுவில் அனேகமாயிரம் கிரணங்களுடன் உதித்தான். வலம்புரிச்

175

சங்கின் காந்தியுடன், பாலைமும் தாமரைக் குருத்தையும் போன்ற நிறமுள்ள சந்திரனைப் பார்த்து ஹனுமான், "இவ்வளவு காந்தியுடன் உதிக்கும் இவன் நிர்மலமான தடாகத்தில் ஆனந்தமாய் நீந்தும் ராஜ ஹம்ஸமோ!" என்று நினைத்தார்.

ஸங்க¹ ப்ரப¹ம் க்ரீரம்ருணா¹ வர்ணம்

உத¹க்¹ச¹ மாநம் வ்யவப¹ஸமாநம் |

த¹த¹ஸ சத்த¹ரம் ஸ ஹரிப்ரவீர :

போப்தூய மாநம் ஸரஸீவ ஹம்ஸம் |

(58)

ஸர்க்கம் 3

மாருதி ஸங்காதேவதையை ஐயித்தது

ஸ வம்ப¹ ஸிக¹ரே ஸம்பே¹ வம்ப¹ தோயத¹ ஸத்திபே¹ |
ஸத்வமாஸ்தாய மேதா¹வி ஹனுமாத் மாருதாத்மஜு : | (1)

நீருண்ட மேகம் ஆகாச வீதியில் தொங்குவது போலத் தோன்றும் வம்பமென்ற பெயர் பெற்ற ஸுவேல மலையின் மேலிருந்து மஹா புத்திமானான ஹனுமான், வங்கையில் பிரவேசித்துத் தேடுவதற்கு வேண்டிய நிறமையை அடைந்து, ராத்திரி காலத்தில் அந்த நகரத்தில் புழுந்தார். அது அழகிய பூஞ்சோலைகள் சூழ்ந்து நீர்வளம் மிகுந்து, சரக்காலத்து மேகங்களைப்போலத் தீடுகளால் விளங்கிற்று. ஜனங்களுடைய கோஷம் ஸமுத்திரம் கர்ஜிப்பது போலிருந்தது. ஸமுத்திரக் காற்று ஸுகமாய் எப்பொழுதும் வீசிக் கொண்டிருந்தது. குபேரனுடைய அளகாபூரியைப்போல் நன்றாய்ப் போஷிக்கப்பட்ட சதுரங்க பலத்தை உடையது. அழகிய தோரண வாசல்களில் மதயானைகள் கட்டப் பட்டிருந்தன. வெண்மையான தோரண வாசல்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. ஸர்ப்பங்களுடைய ராஜ தானியான போகவதியைப்போல் நன்றாய் ரகிக்கப்பட்டது. உயர்ந்த வீடுகளின் உச்சியில் மின்னற் கொடிகள் கொண்ட மேகங்கள் இருந்தன. அவை நகரத்திராமண்டலத்தை அளவி இருந்தனவன்றோ? காற்று மிருதுவாயும் கமாயும் வீசிக்கொண்டிருந்தது. இந்திரனுடைய அமராவதியோ என்று மலைக்கும்படி இருந்தது. பொன்னால் செய்த பெரிய மதிள்சுவரால் சூழப்பட்டிருந்தது. கொடிகளிலும் த்வஜங்களிலும் கட்டப்பட்டிருந்த கிங்கினிகள் மதரமாய் சப்தித்துக்கொண்டிருந்தன. இவைகளைப் பார்த்து அடங்காத ஆச்சரியம்கொண்டு, ஹனுமான் தங்கப்பிராகாரத்திற்கு ஸமீபத்தில் சென்றார். தங்கமயமான கதவுகளும், வைரீரியங்களிழைத்த மேடைகளும், நவரத்தினங்களாலும் ஸ்படிகத்தாலும் முத்துக்களாலும் விசித்திரமாய் வேலை செய்யப்பட்ட தரைகளும், உருக்கி ஓடவிட்ட தங்கத்தால் அமைக்கப்பட்ட மதயானைகளும், வைரீரியப் படிக்கட்டுகளுடனும், ஸ்படிகத்தினால் புழுதியற்று பிரகாசிக்கும் வெள்ளி

5

10

15

20

25

யால் செய்யப்பட்ட மேல் மாடங்களும், ஆகாசத்தையளாவும் அழகிய ஸபைகளும், கிரௌஞ்சம், மயில், ராஜ ஹம்ஸம் முதலிய பகவிகளும், வாத்ஸியங்களும், பாட்டும் ஆபரணங்களும் இனிமை யாய்ச் சப்திப்பதும், அமராவதியோ என்று பார்ப்பவர்கள் மயங்கும்படி ஆகாசத்தில் பறந்து போவதுபோல் இருப்பதுமான அந்த நகரம் ஆஞ்ஞனையருக்கு மேலும் ஸந்தோஷத்தையும் ஆச்சரி யத்தையும் விருத்தி செய்தது.

Notes : This Blank Page has also to be counted as a another page Number.

It is intentionally left blank after Picture Sketches.!

35 விரும்பக்கூடிய ஸகல ஜகவரியத்தாலும் விளங்கும் அந்த ராஜ்ஸ ராஜ்யநாளியைப் பார்த்து, "என்ன ஆச்சரியம்! இந்த வங் கையை எந்தச் சத்துருவாவது கண்ணெடுத்துப் பார்க்கக் கூடுமா? எக்காலத்திலும் ஆபுதபாணிகளாக இதை ரக்ஷிக்கும் ராவண ஸைன்யங்கள் ஸாமான்யமா? குமுதன், அங்கதன், ஸுஷேணன், மைந்தன், த்விவிதன், இவர்களுக்கே இந்த நகரம் தெரிந்திருக்கும்; 40 ஆனால் ஸுக்ரீவனும், குசபர்வனும், கேதுமாலனும், காஜாமே இதில் பிரவேசிக்க முடியும்" என்று கவலை கொண்டார். பிறகு ராவண னுடைய பராக்கிரமத்தையும் ஸக்ஷ்மணனுடைய வீரியத்தையும் கினைத்து அளவற்ற ஸந்தோஷமடைந்தார். வங்கை என்ற ஸ்த்ரீக்கு சத்தினங்களிழைத்த பிராகாரமே வஸ்திரம்; யாண, 45 குதிரை, பகைகளிருக்கும் சாலைகளே செவிக்கு ஆபரணங்கள்; மதில் களிலுள்ள ஆபுத சாலைகளே ஸ்தனங்கள்; அந்த நகரத்தில் சத்தின தீபங்களாலும், ஜ்வலிக்கும் வீடுகளாலும் இருட்டென்பதே தெரியாது.

50 இப்படி அநேக அற்புதமான காஷிகளைப் பார்த்துக்கொண்டு மாருதி செல்லுகையில், அந்த நகரத்தைக் காக்கும் தேவதை, ஹனுமான் அந்த நகரத்தில் பிரவேசிக்க முயலுவதைக் கவனித்து, விகாரமான ஸ்த்ரீ ரூபத்துடன் அவருக்கெதிரே தோன்றிக் கோர மான குரலுடன், "ஈ யார்? காட்டில் வலிக்கும் குரங்கு இங்கே வந்த காரணமென்ன? உன் பிராணன் போவதற்குமுன் உண்மை யைச் சொல். மூடா! குரூர ராஜ்ஸர்கள் இடைவிடாமல் இதைக் காத்து வருகிறார்கள்; ராவணேசுவரன் இதைத் தன்னுயிரைப்போல் 55 ரக்ஷிக்கிறான். நானே இந்த நகரத்தைக் காக்கும் தேவதை; நீ இதற்குள் ஸுலபமாக பிரவேசிக்கலாமென்று வந்தாயோ?" என்று அதட்டினான். அதற்கு மாருதி, "பெண்ணே! நீ கேட்டதற்கு கிணமான மறுமொழி சொல்கிறேன். ஆனால் ஈ யார்? விகார ரூபத் துடன் இந்த நகரத்து வாசலில் நின்றுகொண்டு என்னைத் தடுத்து ஏன் அதட்டுகிறாய்?" என்றார். ஸங்காதேவதை தான் கேட்டதற்குப் பதில் சொல்லாமல் தன்னை எதிர்த்துக் கேட்ட ஹனுமானிடத்தில் கோபம்கொண்டு, "கேளடா குரங்கே! ராஜ்ஸராஜ்ஜன ராவணே 60 சுவரனுடைய கட்டளைப்படி இந்த நகரத்தை ரக்ஷித்துவருகிறேன். என்னை ஒருவரும் எதிர்க்க முடியாது; என்னை அலக்ஷயம் செய்து நீ 65

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

(Book: By Courtesy of the Bhuvan's Journal, Bombay)

ததி : ஸம்வர்தவாமால வாமஹஸ்தஸ்ய கோங்குலீ : |

முஷ்டிநாபி ஜகாத்நாம் ஹநாமா : க்ரோதமுர்ச்சித : |

அந்த வானர வீரன் கோபம் கொண்டு, தியூபாக் கிரீத்து, க்ரீஸை வதை வையாப் அடிப்பது

கையால், இடதுகை வீரக்கூர் மடக்கி அவனைக் குத்தினார்.

— ஸு., ௭-40 ஈ.
தனக்குக் குறைவர்
(பக்கம் 31 பார்.)

இந்த நகரத்தில் செல்லமுடியுமோ? இதோ உன் உயிரை வாங்குகிறேன் பார். நானே லங்காபுரி; எந்தத்திக்கிலும் இதைக் காத்து வருகிறேன்." என்றான். அதைக்கேட்டு, ஹனுமான் அவனை ஜயிப்பதற்கு வேண்டிய சக்தியை மேற்கொண்டு மஹாபர்வதத்தைப் போல் அசையாமல் நின்று விகாரமான ஸ்த்ரீரூபம் கொண்ட அந்தத் தேவதையை நோக்கி, "இந்த லங்காபுரியையும் இதிலுள்ள வீடுகளையும் அரண்மனைகளையும் கோட்டைகளையும் வணங்களையும் தோட்டங்களையும் சோலைகளையும் நன்றாய்ப் பார்க்கவேண்டுமென்று எனக்கு மிக்க ஆசை உண்டு; அப்படியே என் இஷ்டப்படி, ஸகல ஆச்சரியங்களையும் பார்க்க வந்திருக்கிறேன்" என்று மறுமொழி சொன்னார். உடனே லங்காதேவதை, "ஓடா! என்னை ஜயித்தாலல்லவா நீ இந்தப் பட்டணத்தில் புக முடியும்" என்று கடுமையாய் அதட்டினாள். அதற்கு ஹனுமான், "பெண்ணே! இருக்கட்டும்; இந்த நகரத்தை நன்றாகச் சுற்றிப்பார்த்துவிட்டுத் திரும்பிப்போக நிச்சயித்திருக்கிறேன்" என்று சாந்தமாய்ப் பதில் சொன்னார்.

70

75

80

உடனே அந்த நகரதேவதை பயங்கரமாய்க் கர்ஜித்து, ஆர்ஜனையரை ஒங்கி அறைந்தாள். அந்த வானரவீரன் கோபம்கொண்டு, இடிபோல் கிரீத்து, ஸ்த்ரீயை வலதுகையால் அடிப்பது தனக்குக் குறைவாகையால், இடதுகைவீரல்களை மடக்கி அவனைக் குத்தினார்; அதே காரணத்தால் அவளிடத்தில் மிகவும் கோபிக்கவில்லை. அந்தக் குத்தைத் தாங்கமுடியாமல் அந்த ராக்ஷஸி தேகம் கலங்கி, விகாரமான முகத்தையும், கண்களையும் உடையவளாய்ப் பூமியில் விழ்ந்தாள். அதைப்பார்த்து ஹனுமான் அவள் ஸ்த்ரீஎன்பதை நினைத்து, இரக்கம்கொண்டார். அப்பொழுது லங்காதேவதை பயத்தால் நடுங்கி வார்த்தைகள் குளற கர்வமழிந்து, "வானர கிரேஷ்டா! கிருபைசெய்யும்; மஹானுபாவா! என்னைக் காப்பாற்றும். தைரியம் பலம் முதலிய உத்தம குணங்களையுடைய வீரர்கள் ஸ்த்ரீகளைக் கொல்வதில்லை. நானே இந்த லங்காபுரி; உமது பராக்கிரமத்தால் இன்று ஜயிக்கப்பட்டேன். வேறொரு விஷயம் சொல்லுகிறேன், கேளும்; இது ஸத்தியம், முன்காலத்தில் பிரஹ்மதேவர் என்னைப் பார்த்து, "எந்த ஸமயத்தில் ஒரு வானரன் உன்னைப் பராக்கிரமத்தால் ஜயிப்பானோ, அப்பொழுது ராக்ஷஸகுலத்திற்குப் பெரிய பயம் நேரும்" என்று வரம் கொடுத்திருக்கினார். இன்று உம்மைப் பார்த்தால் அந்தஸமயம் வந்துவிட்டதென்று தோன்றுகிறது. பிரஹ்மாவின் வார்த்தைக்கு இரண்டுண்டோ? துராத்மாவான ராவணனும், ஸமஸ்த ராக்ஷஸர்களும், லீதையின்பொருட்டு மடியும் காலம் ஸமீபத்திலிருக்கிறது. வானரோத்தம! ராவணனால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட இந்த லங்கையில் உமது இஷ்டப்படி பிரவேசித்து, வேண்டிய காரியங்களைச் செய்யும். அனைக சாபங்களால் கொளுத்தப்பட்ட

85

90

95

100

105

இந்நகரில் பிரவேசியும்; இந்த ராக்ஷஸ ராஜ்யதானியில் உமது இஷ்டப்படி ஸகலவிடங்களிலும் வீரதையைத் தேடும்" என்றான்.

ப்ரவீர்ய ஸாபோபஹதாம் ஹரிர்யவர;
புரீம் ஸாபா'ம் ராக்ஷஸ ராஜ்யபானிடாம் |
யத்'ரூச்'யா த்வம் ஜநகாத்மஜாம் ஸநீம்
விமார்க் ஸர்வத்ர க'தோ யதா'ஸாகம் || (52)

ஸர்க்கம் 4

மாருதி லங்கையிலீ ஸீதைையைத் தேடினது

ஸ திரீஜித்ய புரீம் ஸ்ரேஷ்டா'ம் லங்காம் தாம் காமரூபினீம் |
விக்ரமேண மஹாதேஜா ஹநுமாந் கபிலத்தம: || (1)

5 மஹா தேஜஸுள்ள அந்த வானர வீரன், தன் பராக்ரமத் தால் ஸகல ரூபங்களையும் எடுக்கக்கூடிய லங்காதேவதையை வென்று, "சத்துருக்களை ஜயிக்க விரும்புகிறவன் அவனுடைய பட்டணத்திலாவது கிராமத்திலாவது வீட்டிலாவது நுழையும் போது, வழியில்லாத இடத்தால் பிரவேசிக்க வேண்டியது" என்ற சீதிராஸ்திரப்படி, மதின்கவரில் வாசலில்லாத இடத்தில் தாண்டிச் சென்று, ராக்ஷஸர்களுடைய தலையில் அடிவைத்து மிதிப்பதுபோல தனக்கு அளவற்ற ஜயம் கிடைக்கவேண்டுமென்று தன் இடது பாதத்தை முதலில் வைத்து லங்கையில் பிரவேசித்தார்.

10 பரிமளமுள்ள புஷ்பங்கள் தூவிய ராஜ்யவிதிவழியாய் அந்த நகரத்தை நான்குபுறங்களிலும் சுற்றிப்பார்க்கையில், ஜனங்கள் ஸந்தோஷமாகச் சிரிக்கும் சப்தமும், வாத்தியகோஷமும் எங்கும்சிறைத் திருந்தது. வஜ்ராயுதத்தைப்போலும் மர்வெட்டிணைப்போலும் கட்டப்பட்ட வீடுகள் நவமணிகளிறைத்த ஜன்னல்களுடன்

15 ஆகாசத்தில் மேகக்கட்டடங்கள்போல் பிரகாசித்தன. பத்மம் ஸ்வஸ்திகம் வர்த்தமானமென்ற பலவித கிருஷாங்கன், ஸமஸ்த அலங்காரங்களுடன் வெண்மையான மேகங்களைப்போல் லங்கையை பிரகாசிக்கச் செய்தன. ஸூக்ரீவனுக்கும் ராமனுக்கும் லலிதத்தைச் செய்யப் புகுந்த வானரவீரன், விசித்திரமாலைகளால் அலங்கரிக்கப்

20 பட்ட லங்கையைச் சுற்றிப்பார்த்து, "ஓருவராலும் பிரவேசிக்கமுடியாத இந்த நகரத்தில் ஸூலபமாக நுழைந்து, எங்கும் தாராளமாக நான் ஸஞ்சரிக்கிறபடியால் என் பிரபுக்களின் காரியம் அவசியம் கைகடும் என்பதற்கு இதே சகுணம்" என்று ஸந்தோஷித்தார். வீடுவீடாகத் தேடித் கொண்டுவரையில், அநேகவிதமாய் அமைக்கப்பட்ட மாடமாளிகைகளைக் கண்டார். மார்பு கழுத்துதலை என்ற

25 மூன்று ஸ்தானங்களுவிருந்து உண்டான மந்திரம் மத்யம் தாரமென்ற ஸ்வரங்களால் விளங்கும் மதுரமான காணத்தை மதம் கொண்ட ஸ்திரீகள் பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள்; அதைக்கேட்ட

மாருதி ஸ்வர்க்கத்தில் அப்ஸரஸ்கள் பாடுகொடுக்கினோ என்று பிரமித்தார். பிரபுக்களுடைய வீடுகளில், ஸ்திரீகளின் கால் சிலம்புகளும் அரைநூல் மாலைகளும் மதுரமாய்ச் சப்திப்பதும், காவில் தரிக்கும் ஆபரணங்கள் மாடிப்படிக்களில் படுவதாலுண்டாகும் சப்தமும் கேட்கப்பட்டன. சில வீடுகளில் வீரர்கள் நோன்தட்டி ஸிம்ஹகாதம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். சில வீடுகளில் ராக்ஷஸர்கள் வேதாத்யயனம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். சிலர் மந்திரங்களை ஜபித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். சிலர் ராவணனுடைய கீர்த்தியைப் புகழ்ந்து கர்ஜித்தார்கள். அளவற்ற ராக்ஷஸ ஸைன்யங்கள் ராஜமாரக்கத்தைச் சுற்றித் தங்கியிருந்தன. மந்திரி பிரதானிகள், நகரத்திலுள்ளவர்களின் ரஹஸ்ய விருத்தார்த்தங்களை அறிவதற்காக அனுப்பிய அநேக தூதர்கள் லங்கையின் நடுவிலிருந்த ஸைன்யங்களுக்குள் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்; யாகதிகைபுண்டவர்களும், கீண்ட ஜடைகளைத் தரித்த தபஸ்விகளும், விரதங்களை முடித்து ஷவரம் செய்துகொண்டவர்களும், அல்பமந்திரங்களை ஸீர்த்திசெய்வதற்காகப் பசுவின் தோலைத் தரித்தவர்களும், வஸ்திரமில்லாத திகம்பரஸன்யாஸிகளும், ஸகல சத்துருக்களையும் இடையூறுகளையும் நாசம்செய்வதற்குத் தர்ப்பைக்கட்டுகையே ஆயுதமாக உடையவர்களும், கோரமான கிருத்திய சக்தி முதலியவைகளை ஸீருஷ்டித்து சத்துருக்களைக் கொல்வதற்கு எப்பொழுதும் தோமங்களைச் செய்துகொண்டிருப்பதால் தோமகுண்டத்தையே ஆயுதமாக உடையவர்களும் அங்கங்கே காணப்பட்டார்கள். ஸகலவித ஆயுதங்களைத் தரித்தவர்களும், ஒற்றைக்கண்ணுள்ளவர்களும், ஒற்றைக் காதுள்ளவர்களும், பெரும்வயிறு மார்பு இவைகளை உடையவர்களும், கோரரூபமுள்ளவர்களும், விரைந்த முகத்தை யுடையவர்களும், கெட்டையானவர்களும், குள்ளர்களும், விலகத்தி பிராங்கி இரும்புலக்கை முதலிய ஆயுதங்களை உடையவர்களும், விசித்திர கவசங்களுள்ளவர்களும், மிகவும் பருக்காதவர்களும், மிகவும் இளைக்காதவர்களும், மிகவும் உயரமில்லாதவர்களும், மிகவும் குட்டையா பிராதவர்களும், அதிகம் வெண்மையாக இல்லாதவர்களும், அதிகம் கறுப்பாக இல்லாதவர்களும், அதிகக் கூனலாயும் அதிகக் குள்ளமாயும் இல்லாதவர்களும், விகாரரூபமுள்ளவர்களும், மேன்மையான காந்தியுள்ளவர்களும், த்வஜம், கொடி, சக்தி, கத்தி, பாசம் முதலியவைகளைத் தரித்தவர்களும், நிய்யசந்தனம் மாலைகள் ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு பல வேஷங்களுடன் ஸ்வேச்சையாய் ஸஞ்சரிப்பவர்களும், கூர்மையான குலங்களையும் வஜ்ரங்களையுமே ஆயுதமாயுடையவர்களும், ஆயுதமில்லாமலேயே யுத்தம் செய்யும் மஹாபலவான்களும், நடுக்கோட்டையில் எண்ணிக்கையில்லாமல் அணிவகுத்திருக்கும் ராவணனுடைய மூலபல வேளைவீரர்களும் ஆஞ்ஜனையரால் பார்க்கப்பட்டார்கள்.

70 பிறகு விஷயுயர்ந்த ஸுவர்ணத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட
தோரணத்தைபுடைய ராவணனுடைய அரண்மனை காணப்பட்டது.
அது திரிகூடசிகரத்தில் கட்டப்பட்டு தாமரைகள் நிறைந்த ஆழ
மான அகழ்களாலும், ஆகாசத்தை அளாவிய மதில்களாலும்
குழம்பட்டது. தேவலோகத்தைப்போல் தேவர்கள் வலிக்கத்தகுந்
75 ததரய் திவ்விய நாதங்களாலும், குதிரைகள் களைப்பதாலும்,
யானைகள் வீறிடுவதாலும், ஆபரணசப்தங்களாலும், பல்லக்கு
முதலிய வாஹனங்களாலும், விமானங்களாலும், லக்ஷணங்கள்
பொருந்திய உத்தம அசுவங்களாலும், வெண்மையான மேகங்களை
யொத்த நான்கு தந்தங்களூள்ள கஜங்களாலும், மதங்கொண்ட
80 மிருகங்களாலும், பறிகளாலும் விளங்கிற்று. அனேகமாவிரம்
கோரமான ராஜஸூரர்கள் வாசலில் ஐக்கிரதையாகப் பாதுகாத்துக்
கொண்டிருந்தார்கள். இவ்விதமான ராஜஸூர்பிபதியின் இருஹத்
தில் வாய்புத்திரன் பல்மில்லாமல் துழைந்தார். விஷயுயர்ந்த பொன்
தங்கம் ஸுவர்ணம் முதலியவைகளால் செய்யப்பட்ட உன்னத
மான சுவர்களாலும், நவரத்தினங்களிழைத்த விடுதிகளாலும்,
85 வைரமேயின அகில் சந்தனம் முதலிய பரிமளங்களாலும் விளங்
கும் ராவணனுடைய அந்தப்புரத்தில் மாருதி பிரவேசித்தார்.

ஸ நேம ஜாம்பூநத சக்ரவாவம்
மஹார்ஹ முக்தாமணி பூ'ஷிதாந்தம் |
பரார்த்ய காவாகு சந்தநாத்தம்
ஸ ராவணுத்த: புர மானியேஸ | (30)

ஸர்க்கம் 5

சந்திரோதய வர்ணனை

தத: ஸ மத்'யம்'த மம்ஸு'மத்தம்
ஜ்யோதஸ்தா விதாநம் மஹது'த்'வமத்தம் |
த'தர்ஸ தி'மாந தி'வி பா'நாமத்தம்
கோ'ஷ்டே' ஸ்ருஷம் மத்தமிவ ப்'ரமத்தம் | (1)

5 பிறகு அளவற்ற காந்தியுள்ள சந்திரன் ஸகல திக்குகளிலும்
நிலவை வியாபிக்கச் செய்துகொண்டு, பக்கங்களின் மந்தையில்
ஸ்வேச்சையாக உலாவும் மதங்கொண்ட காணையப்போல்
ஆகாசத்தின் நடுவில் பிரகாசிப்பதை மஹாபுத்திமானான மாருதி
கண்டார். ஸகல பிராணிகளுக்கும் ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பதால்
சந்திரன் பாபங்களையுடைய பலனான துக்கத்தை நாசம் செய்பவர்;
ஸமுத்திரங்களைப் பொங்கச்செய்பவர், ஸகல பிராணிகளையும்
விளங்கச்செய்பவர், இவ்விதமான சந்திரன் ஆகாசவீதியில் சென்று
கொண்டிருப்பதை ஹனுமான் கண்டார்.

10 லோகத்தில் மந்தரபர்வதமும், பிரதோஷகாலத்தில் ஸமுத்
திரமும், தடாகங்களில் செந்தாமரையும், மிருத்த காந்திபெற்று
விளங்குவதுபோல், சந்திரவீடத்தில் காந்தியும் தேஜஸும் விசேஷ
மாய் விளங்கின. சிவானுல் வெணுத்த ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்பதால்
வெள்ளிக்கூட்டில் விளையாடும் ராஜஹம்ஸத்தைப் போலும்,
15 வெண்மையான மந்தரகிரியின் குகையிலிருக்கும் எரிமஹத்தைப்
போலும், கறுத்த மதயானைமேலிருக்கும் யுத்தவீரணப்போலும்,
சந்திரன் ஆகாசத்தில் பிரகாசித்தான். கூர்மையான கொம்புகளை
யுடைய காணையப்போலும், மஹாபர்வதத்தின் வெண்மையான
சிகரத்தைப்போலும், தங்கப்பூண் கட்டின தந்தங்களூள்ள
மதயானையைப்போலும், சந்திரன் ஸகல கலைகளுடன் விளங்
20 கினான். பளித்துளிகளென்ற சேறு நீங்கி, தன் தேஜஸால்
கக்கிரன் பிருஹஸ்பதி முதலிய கிரஹங்களை மறைத்ததால் சுத்த
மாய் பிரகாசித்து, மிகவும் வெணுத்திருப்பதால் தன் களங்கம்
நன்றாய் வெளிப்பட, சந்திரன் ஒப்பில் வராத மஹிமைபுடன்
காணப்பட்டான். குகைக்கு வெளியிலுள்ள கற்பாறையில் உட்
25 கார்ந்திருக்கும் எரிமஹத்தைப்போலும், பெரிய யுத்தகனத்தில்
ஸஞ்சரிக்கும் மதயானையைப்போலும், ராஜ்யாபிஷேகம் பெற்ற
அரசனைப்போலும் சந்திரன் பிரகாசித்தான்.

மிருத்த காந்தியுடன் சந்திரன் உதித்ததால் இருள் கீங்கிற்று;
30 மாம்ஸத்தைப் புஜிக்கும் ராஜஸூரர்கள் வெளியில் ஸஞ்சரிக்க ஆரம்
பித்தார்கள்; அழகிய ஸ்த்ரீகள் கோபம் கர்வம் முதலியவைகளை
விட்டார்கள்; ஸ்வர்க்கத்தைப்போல் ஸகலவிதமான ஆனந்தத்
திற்கும் காரணமான னாலமும் ஸமீபித்தது. வினை முதலிய வாத்தி
யங்களின் நாதம் மதுரமாய்க் கேட்டது; பதிவிரதைகள் தங்
35 களுடைய நாயக்களுடன் நித்திரை செய்தார்கள். ராத்திரியில்
ஸஞ்சரிக்கும் ஐந்துக்களும் ராஜஸூரர்களும் ஆச்சரியகரமான குரூர
ஸ்வபாவத்துடன் விளையாட ஆரம்பித்தார்கள். ராஜஸூரர்களுடைய
கிருஹங்களிலுள்ள ஐனங்கள் மதுபானத்தால் மயங்கிச் செய்யும்
தொழில்களை மறந்தார்கள். யானை குதிரை சதம் முதலிய வாஹனங்
40 களும் ஆஸனங்களும் நிறைந்திருந்தன. வீரலக்ஷியி எங்கும் விளங்
கிற்று.

வீடுகளில் சிலர் ஒருவருக்கொருவர் பரிஹாஸம் செய்துகொண்
டிருந்தார்கள்; சிலர் நீண்டு பருத்த கைகளை ஒருவர்மேலொருவர்
போட்டார்கள்; குடிமயக்கத்தால் சிலர் பிதற்றினார்கள்; சிலர்
ஒருவரையொருவர் அடட்டினார்கள். சிலர் வீரவாதம்செய்து மார்பு
45 தட்டினார்கள்; சிலர் கைகால்களைத் தங்கள் நாயகிகள்மேல் போட்
டார்கள்; சிலர் அவர்களின் பிரீதியை ஸம்பாதிக்கும் பொருட்டு
அனேக வேஷங்களைத் தரித்தார்கள். சிலர் பெரிய வில்லுகளை
எடுத்து நானேற்றினார்கள்; சில ஸ்த்ரீகள் நேர்த்தியான பரிமளத்
திரவியங்களைப் பூசிக்கொண்டார்கள்; சிலர் அயர்ந்து நித்திரை
50

செய்து, விரித்துக்கொண்டு நாயகனுடன் கூடி, மறுபடியும் தூங்கினார்; சில சூபவதிகள் நாயகர்களுடன் ஸுகமனுபவித்து ஸந்தோஷமாகச் சிரித்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள்; சிலர் புருஷனிடத்தில் கோபம்கொண்டு பெருமூச்சு விட்டார்கள். 55 மேகங்களைப்போல் கர்ஜிக்கும் யானைகளாலும், பிறரால் கொண்டாடப்பட்ட நல்லொழுக்கமுள்ளவர்களாலும், தங்களுக்கு எதிரிகள் கிடைக்காததால் பெருமூச்சுவிடும் வீரர்களாலும், அந்த வங்காபுரி மஹாஸர்ப்பங்கள் சிறிக்கொண்டிருக்கும் பெரிய மடுவைப்போல் விளங்கிற்று.

60 மேன்மையான புத்தியுடையவர்களையும், பிரியமாய் பேசுகிறவர்களையும், ஆஸ்திக புத்தியுள்ளவர்களையும், வேரகத்தில் விசேஷ சீர்த்திபெற்றவர்களையும், பலவித சூபங்களையும் ஆசாரங்களையு முடையவர்களையும், அழகான பெயரையுடைய அனேக ராஷஸர் களையும் மாருதி பார்த்துக்கொண்டே சென்றார். அழகிய சூபமுடையவர்களையும், பலவித குணங்களையுடையவர்களையும், தங்களுடைய குணங்களுக்குத் தகுந்த சூபத்தையுடையவர்களையும், சிலஸ்தீரிகள் தேக காந்தியால் எங்கும் பிரகாசிக்கச் செய்வதையும் சிலர் அழகில் 70 லாமல் குரூபிகளாயிருப்பதையும் கண்டார். விவாஹப் பருவத்தை அடைந்திருப்பவர்களையும், கபடரில்லாத சுத்தஸ்வபாவமுடையவர்களையும், மஹாபதிவிரதைகளையும், நாயகனிடத்திலும் மறுபாணத்திலும் ஆசைகொண்டவர்களையும், மஹிமையுள்ள நகைத்திர கணங்களைப்போன்ற ராஷஸ ஸ்தீர்களையும் கண்டார். தேக காந்தியால் ஜ்வலிப்பவர்களையும், வெட்கம் மேற்கொண்டவர்களையும், ஸந்தோஷம் மேலிட்டவர்களையும், சாத்திரிகாலத்தில் புஷ்பத் 75 தால் மூடப்பட்ட பெண்பகழியைப்போல் நாயகனை ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு தூங்குகின்றவர்களையும் பார்த்தார். வேறு சில தர்மபுத்தியுள்ள பத்தினிகள் பர்த்தாக்களுடைய பிரீதிக்குப் பாத்திரமாய், அவர்களிடத்தில் ஆசைகொண்டு, மாணிகையின்மேல் சிலஸில் அவர்களுடைய மடியில் உட்கார்ந்திருப்பதையும் கண்டார்.

80 மேற்போர்வையிலகித் தூங்கும் சில பெண்கள் தங்கக்கொடிகள் போலும், சிலர் உருக்கியோடவிட்ட உத்தமமான தங்கப்போலும் கணவனைவிட்டுப் பிரிந்த சிலர் வெகுத்த சந்திரனைப்போலும் காணப்பட்டார்கள். சிலர் தங்களுடைய ஆசை நாயகர்களைத் தேடிச் சென்று, அவர்களுடன் ஆனந்தமாக அனுபவிப்பதையும் 85 பார்த்தார். பூர்ண சந்திரனைப்போல பிரகாசிக்கும் முகங்களையும், வளைந்த இமைகளால் அவல்கரிக்கப்பட்ட நேத்திரங்களையும், மின்னற்கொடிபோன்ற ஆபரணங்களையும் பார்த்தார். ஆனால் நிகரில்லாத சூபவதியாய், தர்மமார்க்கத்தைவிட்டு நழுவாத ஜனக மஹாராஜ புத்திரியாய்ப் பிறந்து, நன்றாக வளர்ந்து புஷ்பங்களால் 90 விளங்கும் கொடியைப்போல் லாவணியமுடையவளாய், லோகநாத னுன ராமனுக்குத் தகுந்த அற்புக ரூபத்துடன் அவதரித்த ஸீதைையை

மாத்திரம் காணவில்லை. அநுதிகாலமாயுள்ள பதிவிரதாதர்மத்தை அனுஷ்டித்து, ராமனைப் பார்க்காமல் உயிரை வைத்துக்கொள்வ தில்லை என்று நிச்சயித்து, அவரிடத்தில் சீங்காத ஆசைகொண்ட வளாய், அவருடைய மனத்திலேயே குடிபுகுந்தவளாய், உத்தம 95 ஸ்தீர்களுக்குச் சிரோமணியாய் விளங்கும் ஜானகியை மாத்திரம் காணவில்லை. விரஹாக்களியால் கொளுத்தப்பட்டு, இடைவிடாமல் பெரும் கண்ணீர் நெஞ்சையடைக்க, முன், ராமனுடன் ஸுகமாய் வரிக்ஞும்பொழுது விஷயுயர்ந்த ஹாசங்களினை அணிந்து, அழகான இமைமுடையவளாக, குயில்போன்ற மதுரவளியுடன், 100 வனத்தில் மேகத்தைக் கண்டு ஆனந்தத்தால் தோகையை விரித் தாடும் மயிலைப்போன்ற ஸீதையை மாத்திரம் காணவில்லை. மண்ண கிரணங்களை உடைய சந்திரனைப்போல் இளைத்து, புழுதி மூடின தங்கப்பிரதிமைபோல் அழக்கடைந்து, அம்பு பாய்ந்த காயம் மேலே மாத்திரம் ஆறி, உள்ளே அம்பும் புண்ணும் இருந்து உபத்திர 105 விப்பதுபோல் ஹிருதயத்தில் துக்கமென்ற நெருப்பு எரிக்க, பெருங் காற்றூலடிக்கப்பட்டுச் சிதறின மேகக்கூட்டத்தைப்போல் தன் எண்ணங்களெல்லாம் பாழான ஸீதையை மாத்திரம் பார்க்க வில்லை. நெடுநேரம் தேடியும், லோகநாதனும் பேசும் திறமையுள்ள வர்களுக்குள் சிரேஷ்டருமான ராமனுடைய தர்மபத்தினியைக் காணாமல் புத்தி மயங்கினவன்போல் மிகுந்த கவலிகொண்டார்.

ஸீதாமபஸ்யத் மதுஜேஸ்வரஸ்ய
ராமஸ்ய பத்நீம் வத் தாம் வரஸ்ய |
புபூ'வ துக்கா'பி'ஹதஸ் சிரஸ்ய
பவவக்'மோ மந்த' இவாசிரஸ்ய | (27)

ஸர்க்கம் 6

மாருதி பிரபுக்களுடைய வீடுகளில் தேடியது

ஸ திகாமம் விமாதேஷு விஷண்ண : காமரூபதி'குக் |
விசார கபிர் வங்காம் லாக'தேந மைந்வித: | (1)

தேஜஸ்வியும் விரும்பிய வடிவம் தாங்கும் சத்தியுடைய வருமான மாருதி, விமானங்களின்மேல் சற்றுநேரம் ஒன்றும் தோன்றாமல் உட்கார்ந்திருந்து, ஹிருத தைரியம் கொண்டு மறு படியும் வங்காபுரியில் ஜாக்கிரதையாய்த் தேட ஆரம்பித்து 5 ராவணைவரனுடைய அரண்மனைக்கு வந்து சென்றார். அது ஸூரியனைப்போல் காந்தியுள்ள மதின்கவர்களால் சூழப்பட்டு, ஸிம்ஹங்கள் பெரும்கூட்டைக் காப்பதுபோல் கோரமானராஷஸர் களால் ரகசிக்கப்பட்டிருந்தது. விசித்திரமான வெள்ளித்தோரணங் கள் தங்கவேலை செய்யப்பட்டு வாசலில் விளங்கின. அழகிய அறை களும் வாசற்படிகளும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. கணக்கில்லாத 10

யானவீரர்களும் சோர்வில்லாத காலாவீரர்களும், கொல்ல முடியாத உத்தமமான போர்க்குதிரைகளும், ரதவீரர்களும் அதை இமைகொட்டாமல் காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். தங்கம், வெள்ளி, தந்தம் முதலியவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஸீம்ஹம், புலி முதலியவைகளின் தோல்களால் பரப்பப்பட்டு, மேகங்களைப்போல சப்திக்கும் உத்தமரதங்கள் எப்பொழுதும் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டே இருந்தன. நானூரத்தனங்களாலும், உத்தமமான ஆஸனங்களாலும், பாத்திரங்களாலும் நிறைந்திருந்தது. சிறந்த மஹாரதர்களாலும் மஹாரதங்களின் சப்தத்தாலும் விளங்கிற்று. அனேகமாயிரம் அபூர்வமான அழகிய மிருகங்களும் பஷிகளும் அவைகளுக்குத் தகுந்தபடி வளர்க்கப்பட்டு நாற்புறங்களிலும் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தன. நன்றாய்ப் பழக்கப்பட்ட எல்களும் காப்போர்களும் ராஷஸர்களும் தங்கள் உயிரைப்போல அதைப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அழகிய ஸ்த்ரீகளால் எங்கும் நிறைந்து, அவர்களுடைய ஸந்தோஷத்தவனியாலும் அவர்கள் தரித்த சிரேஷ்டமான ஆபரணங்களின் சப்தத்தாலும் ஸமுத்திரம் பொங்கிக் கர்ஜிப்பதுபோலிருந்தது. அரசர்களுக்குத் தகுந்த ஸகல பதார்த்தங்கள் நிறைந்து, சந்தனம், அகில் முதலிய வாசனைத்திரவியங்களால்பரிமனித்து, ஸீம்ஹங்கள்மிசூந்த பெருங்காட்டைப்போல் மஹாஐனங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. அங்கே பேரிகை, மிருதங்கம், சங்கம் முதலிய வாத்தியங்கள் எப்பொழுதும் முழங்கிக்கொண்டிருந்தன; பிரதிதினமும் கந்தம் புஷ்பம் தூபம் முதலியவைகளால் பூஜைசெய்யப்பட்டது; அமாவாஸ்யை பெளர்ணமீம முதலிய பருவகாலங்களில் அங்கே தோமங்கள் விதிப்படி நடக்கும்; ராஷஸர்கள் தங்கள் பிரபுவின் கிருஹமென்று அதைப் பூஜித்து வந்தார்கள். ஸமுத்திரத்தைப்போல கம்பீரமாய் சத்தமில்லாமலும் இருந்தது. விலையுயர்ந்த ரத்தனங்களிழைத்த பாத்திரங்களும் ஆபரணங்களும் எங்கும் காணப்பட்டன. இப்படி காந்திமிசூந்த யானை குதிரை ரதங்களால் நிறைந்து பிரகாசிக்கும் அந்த அரண்மனையைப் பார்த்து ஆஞ்ஜனையர் இது வங்கைக்குப் பூஷணமென்றே நினைத்து ஆச்சரியமடைந்தார். ராவணனுடைய கிருஹத்தின் ஸமீபத்தில் சென்று, ராஷஸர்கள் வலிக்கும் வீடுகளையும் தோட்டங்களையும் ஒவ்வொன்றாய் பார்த்துக்கொண்டு சிறிதும் பயமில்லாமல் உப்பரிகைகளில் ஸஞ்சரித்தார்.

இப்படி வெளிப்பிரகாரத்திற்குள் பிரதானராஷஸர்களும் ராவணனுடைய புத்திரர்களும் ஸதோதரர்களும் வலிக்கும் வீடுகளில் தேடிப்பார்த்து, பிரஹஸ்தன் மஹாபாரசுவன் கும்பகர்ணன் விபீஷணன் மதோதரன் விசுபாக்ஷன் வித்யுஜிஹ்வன் வித்யுன்மாலி வஜ்ரதம்ஷ்டரன் சுகன் ஸாரணன் இந்திரஜித் ஜம்புமாலி ஸுமாலி ரச்மிகேது ஸூரீயசத்ரு வஜ்ரகாயன் தூம்ராக்ஷன் ஸம்பாநி வித்யுத்ருபன் கணன் விகணன் ககநாஸன் வக்ரன் சடன் விகடன் ஹ்ரஸ்வ

கர்ணன் தம்ஷ்டரன் ரோமசன் யுத்தோன்மத்தன் மத்தன் த்வஜகீரீவன் காதி இத்ரஜிஹ்வன் ஹஸ்திமுகன் கராளன் பிசாசன் சோனிதாஷன் முதலியவர்களுடைய வீடுகளை ஒவ்வொன்றாய் தேடினர். அங்கங்கே அந்த பாக்கியசாலிகள் அனுபவிக்கும் அளவற்ற ஐசுவரியங்களைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டார்.

அவைகளைத் தாண்டி ராவணனுடைய அரண்மனைக்கு வந்து பார்க்கையில், அங்கே அந்தப்புரத்துவாசல்காக்கும் கோரதிருஷ்டியுள்ள ராஷஸிகள் அரசனுக்கருகில் முறைவைத்துக் காத்தக் கொண்டிருந்தார்கள். சில ராஷஸிகள் குலம் சக்தி முதலிய அனேக ஆயுதங்களைத் தரித்து நின்றார்கள்; அங்கங்கே பல ராஷஸஸையங்கள் அணிவகுக்கப்பட்டிருந்தன. பருத்த சீரமுள்ள அனேக ராஷஸர்கள் ஸகலாயுதபானிகளாய்க் காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள்; வாயுவேகமுள்ள அனேகம் சிவப்புக் குதிரைகளும், வெள்ளைக்குதிரைகளும் அங்கே கட்டப்பட்டிருந்தன; உத்தமஜாதியில் பிறந்த அனேக யானைகள், வர்ஷிக்கும் மேகங்களைப்போலும் கீர்த்தாரைகள் நிறைந்த மலைகளைப்போலும் மதஜலம் பெருக, ஸகலலக்ஷணங்களும் அழகும் பொருத்தினவைகளாய் அங்கே ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தன. அவை சத்ருஸையங்களைநாசம்செய்யும்; அவைகளிலுள்ள யானைகளை ஹிம்ஸிக்கும்; கஜவீத்யைப்படி நன்றாகப் பழக்கப்பட்டவை; யுத்தத்தில் ஐராவதத்திற்கு ஸமமானவை; கீருண்ட மேகங்களைப்போல் கர்ஜிப்பவை. காலாட்படைகள் ஆயிரக்கணக்காய், தேகம் முழுவதும் ஸாதாரண தங்கத்தாலும், ஜம்பூநதியிலுண்டாகும் தங்கத்தாலும் செய்யப்பட்ட ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, பாலஸூரீயனைப்போல் பிரகாசித்தார்கள். நானூரமுள்ள அழகான பல்லக்குகளுக்கோ கணக்கில்லை. விசித்திரமான லதாசிருஹங்களும், கோத்தியான சித்திரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கிருஹங்களும், பலவித விரியாட்டுகளுக்காகக் கட்டப்பட்டிருக்கும் கிருஹங்களும், மரத்தால் செய்யப்பட்ட கிரீடா பர்வதங்களும், இரவிலும் பகலிலும் ஸ்த்ரீகளுடன் அனுபவிப்பதற்காக ஏற்பட்ட பலகிருஹங்களும் எங்கே பார்த்தாலும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. மயில்களுக்காக அனேக கூடுகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. ராவணனுடைய பிரதாபங்களுக்கு அடையாளமாய் அனேக கொடிகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. நவரத்தினங்கள் முத்துக்கள் பவழங்கள் தங்ககாணயங்கள் வெள்ளீநாணயங்கள் முதலிய ஸகல ஐசுவரியங்களாலும் பொக்கிஷங்கள் நிறைந்திருந்தன, மஹாபுத்தி மான்களும் ஸமர்த்தர்களுமான சில்பிகளால் நிரமிக்கப்பட்டு, மந்தரமிரையைப்போல் உன்னதமாயும், ஸகலதாதுக்களாலும் மிருகங்களாலும் நிறைந்து, பரமசிவன் வலிக்கும் கைலாஸமிரையைப்போல் ஆசாசத்தையளாவி வெண்மையாய் பூதராஷஸகணங்களுக்கு இருப்பிடமாயும் விளங்கும் அந்தத் தசகீவனுடைய அரண்மனையைக்

கண்டு மாருதி ஆச்சரியம் கொண்டார். ஸூரியன் தனது கிரணங்களால் பிரகாசிப்பதுபோல், அது ரத்தினங்களுடைய ஒளியாலும் ராவணனுடைய தேஜஸாலும் ஜ்வலித்தது. உயர்ந்த தங்கத்தால் விசித்திரமாயமைக்கப்பட்ட படுக்கைகளும், ஆலனங்களும், முக்கியமான பாணபாத்திரங்களும், போஜனபாத்திரங்களும், அங்கே காணப்பட்டன. நெருங்கியிராமல், விஸ்தாரமான இடைவெளிகளுடன் கட்டப்பட்டிருக்கும் உன்னதமான அணிக உப்பரிகைகளும், மிகவும் நீண்ட கட்டுகளைபுடைய பல கிருஹங்களும் காணப்பட்டன. குடித்து மிகுந்த பாணங்கள் அங்கே அணிக ரத்தினபாத்திரங்களில் வைக்கப்பட்டிருந்தன; குடிவெறியால் கூத்தாடும் ஸ்த்ரீகளின் சிலம்புகளும் ஒட்டியாணச் சலங்கைகளும் ஒலிப்பதும், பேரிகை மத்தளம் மிருதங்கம் முதலிய வாத்தியங்கள் சப்திப்பதும் மதுரமாய்ச் செவியில் பட்டன. ஸகல லக்ஷணங்களும் பொருந்திய ஸ்த்ரீ ரத்தினங்களால் பிரகாசித்தது. அழகிலும் காந்தியிலும் ஜகவரியத்திலும் குபேரனுடைய கிருஹத்தைப் போன்ற ராவணனுடைய அரண்மனையில் ஆஞ்ஜனையர் பிரவேசித்தார்.

ப்ராலாது ஸங்கீதயுதம் ஸ்த்ரீரத்த சாத ஸங்குலம் |
ஸுங்ஸூடக்ஷயம் ஹனுமாந் ப்ரவிவெஸ மஹாக்ருஹம் (41)

ஸர்க்கம் 7

ராவணனுடைய அரண்மனை

ஸ வேஸ்ம ஜாலம் ப்ரலவாத த்ரீபா
வ்யாஸக்த வைரீரிய ஸுவர்ணஜாலம் |
யதா மஹத் ப்ராவ்ருஷி மேகஜாலம்
வித்புத் பிதத் தம் ஸவிஹக் ஜாலம் || (1)

பிறகு பலவானுள் ஹனுமான், மின்னற் கொடிகளோடும் பக்ஷிக் கூட்டங்களோடும் கூடின மழைக் காலத்து மேகங்களைப் போல், நவரத்தினங்களிழைத்த தங்க ஐன்னல்களுடன் விளங்கும் கிருஹ வரிசைகளைப் பார்த்தார். உத்தமமான சங்கம் வில் முதலிய ஆயுதங்களால் பிரகாசிக்கும் அணிக கூட்டங்களையும், வீடுகளின் மேல் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் உப்பரிகைகளையும் கண்டார். ராவணனுடைய அரண்மனை சிலப் சாஸ்திர விதிகளின்படி யாதொரு தேஷமும் இல்லாமல் கட்டப்பட்டது; அதிலுள்ள பலவித ஜகவரியங்களால் ஜ்வலித்துக் கொண்டிருந்தது; தேவர்களும் அஸூரர்களும் ராவணனிடத்திலுள்ள பயத்தால் அதைக்கண்டு தேவாலயத்தைப்போல் நமஸ்கரித்தார்கள். அதைக் குபேரனிடத்திலிருந்து ராவணன் தன் பலத்தால் அபகரித்தான். லங்கையிலுள்ள மற்ற வீடுகளை விசுவகர்மா கீர்மித்தான். இவைகளை மயன் அமைத்தார்

என்ற பெயரே தவிர ஸகலவித யுக்திகளையும் யோசனைகளையும் சொல்லிக் கட்டுவித்தவன் ராவணனே; அதுவும் ஸுலபமான காரியமல்ல. பூமியிலுள்ள அரண்மனைகளுக்குள் இவைகளுக்கே ஸகல குணங்களும் விசேஷமாய்ப் பொருந்தியிருந்தன.

மாருதி அங்கே ஸீதையைத் தேடிக்கொண்டு போகையில், ராவணனுடைய புஷ்பக விமானத்தைக் கண்டார். அது வேகமாய் ஆகாசத்தில் கிளம்பும் மேகத்தைப்போல் விஸ்தாரமாக, சுத்தமான ஸுவர்ணத்தால் செய்யப்பட்டுப் பார்ப்பவர்களை மயக்கும்படியான அழகுடன், ராவணனுடைய பலத்திற்கும், பிரதாபத்திற்கும் தகுந்த வாகனமாக இருந்தது. ஸ்வர்க்கமே ஸகல வைபவங்களுடன் அகஸ்மாத்தாய் பூலோகத்திற்கு வந்ததே என்று சொல்லும்படி இருந்தது. உத்தமமான ரத்தினங்கள் இழைக்கப்பட்டு, காந்தியால் ஜ்வலித்தது. மலைச் சிகரத்தைப்போல் நானு விருஷங்களின் புஷ்பங்களாலும், புஷ்பத் தூளிகளாலும் மூடப்பட்டிருந்தது. (புஷ்பகம் என்ற பெயர் இடைத்ததற்கு இதுவே காரணம்). மேகங்களுக்கு நடுவில் மின்னற் கொடிகள் பாய்வதுபோல், உத்தம ஸ்த்ரீகள் அங்குமிங்கும் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ராஜ்ஜம்ஸங்களால் சமக்கப்பட்டு ஸகல ஜகவரியங்களும் நிறைந்திருக்கும் புண்ணிய புருஷர்களுடைய தேவ விமானங்களை ஒத்திருந்தது. அணிக தாதுக்களால் விளங்கும் பர்வத சிகரம்போலும், நவக்ரஹங்களாலும் நஷத்திரங்களாலும் சந்திரனாலும் நானு வர்ணமுள்ள மேகக் கூட்டங்களாலும் பிரகாசிக்கும் ஆகாசத்தைப்போலும் கணக்கில்லாத ரத்தினங்களால் ஜ்வலித்தது. அதில் மலைகள் நிறைந்த தேசங்களும், மரங்கள் நிறைந்த மலைகளும், புஷ்பங்கள் நிறைந்த மரங்களும், சிறு இதழ்கள் நிறைந்த புஷ்பங்களும் விசித்திரமாக எழுதப்பட்டிருந்தன. வெண்மையான கிருஹங்களும் அழகான புஷ்பங்களால் விளங்கும் தடாகங்களும், மெல்லிய தாதுக்களுடன் கூடின தாமரைகளும், சிரேஷ்டமான நானு வனங்களும் அங்கே எழுதப்பட்டிருந்தன. ரத்தினங்களுடைய காந்தியால் ஜ்வலித்துக் கொண்டு, லங்கையிலுள்ள உத்தம கிருஹங்களைக் காட்டிலும் மிகவும் பெரிதாய் விளங்கிற்று.

அங்கே ஹம்ஸம் மயில் முதலிய பக்ஷிகள், பவழங்களால் செய்யப்பட்ட மூக்குகளோடும் கால்களோடும் வெள்ளியால் அமைக்கப்பட்டு வைரீரியம் முதலிய ரத்தினங்களால் இழைக்கப்பட்டிருந்தன. இன்னும் அணிக பக்ஷிகள் புஷ்பம்போல் மெல்லிய சிறகுகளுடனும், விளையாடும்பொழுது தொங்கியும் வளைந்தும் இருந்திற இறக்கைகளுடனும், பார்க்கையிலேயே காம விகாரத்தை உண்டு பண்ணக் கூடிய அழகுடனும் ஸுவர்ணத்தாலும் பவழத்தாலும் செய்யப்பட்டிருந்தன. பலவகை ஸர்ப்பங்கள் தங்கத்தாலும் வெள்ளியாலும் ரத்தினங்களாலும் செய்யப்பட்டிருந்தன. அழகான

55 துதிக்கைகளையுடைய யானைகள் கீரோடைகளில் இறங்கி, தாமரை மலர்த் தூளிகள் படிந்த தேகங்களுடன், கருநெய்தல் இலைகளைத் துதிக்கைகளால் தானே வர்ஷிக்கும்படி செய்யப்பட்ட பிரதிமை களும், அவைகளால் அபிஷேகம் செய்யப்பட்டு, மங்களகரமான திருக் கைகளுடன், ஒரு ஹஸ்தத்தில் தாமரை மலரைத் தரித்துக் கொண்டிருக்கும் ஜகன்மாதாவான மஹாலக்ஷ்மியின் விக்கிரகமும்

60 வெகு சாதுரியமாக அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அழகிய புஷ்பங்களாலும் தளிர்களாலும் தழைத்துப் பரிமளம் வீசும் மஹா விருஷத் தைப்போலும், மனோகரமான குகைகளால் விளங்கும் மஹா பர்வதமானது பனியும் குளிரும் சீவ்மி வஸந்த காலத்தில் புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் தளிர்களாலும் பிரகாசிப்பதுபோலும்

65 இருக்கும் அந்த மங்களகரமான விமானத்தை ஆஜ்ஜனேயர் அடிக் கடிச் சுற்றிப் பார்த்து அடங்காத ஆச்சரியமடைந்தார். எல்லோராலும் பூஜிக்கப்பட்டு ராவணைகவரனால் பரிபாலிக்கப்பட்ட அந்த வங்காபுரியை நன்றாகத் தேடியும், ராமசந்திரனுடைய அளந்த ஸ்யான குணங்களில் ஈடுபட்டு, எப்பொழுதும் அவரையே தியா வித்துக்கொண்டு ஸகல லோகங்களாலும் கொண்டாடப்படும் ஜானகியைக் காணாமல் மாருதி மிகுந்த துக்கமடைந்தார். அவர் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை நன்றாக அறிந்தவர்; ஸன்மார்க்கத்தில் நினை பெற்றவர்; மஹானுபாவர்; பிறர் அறிய முடியாத விஷயங்களையும் பிரத்யக்ஷமாய் பார்க்கக்கூடிய சக்தியையுடையவர்; லங்கை முழுவதையும் வெகு ஜாக்கிரதையாகச் சுற்றிப் பார்த்தும் ஸீதைையைக் காணாமல் பலபல யோசனை செய்து விசேஷ மனோ வியாசுலத்தை அடைந்தார்.

ததஸ்ததா* ப'ஹுவித* பா'விதாத்தமந:

க்குதாத்மநோ ஜநகஸுதாம் ஸுவர்த்தமந: |

அபர்யதோ ப'வத'தி து'க்ஷி'தம் மந:

ஸு'சக்ஷு'ஷ: ப்ரவிசரதோ மஹாத்மந: ||

(17)

ஸர்க்கம் 8

புஷ்பக விமானம்

ஸ தஸ்ய மத'யே ப'வநஸ்ய ஸம்ஸ்தி'தம்

மஹத்' விமானம் மணிவஜ்ர சித்திரீதம் |

ப்ரதப்த ஜாம்பூ'நத்' ஜால க்ருத்ரீமம்

த'த'ர்ஸ வீர: பவநாத்மஜ: கபி: ||

(1)

ராவண கிருஹங்களுக்கு கடுவில் நவமணிகள் இழைத்து உருக்கி யோடவிட்ட தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட பக்ஷிகளுடன் விளங்கும் ஒரு பெரிய விமானத்தை ஹனுமான் கண்டார். அது அளவுக்கு அடங்காதது; ஒப்பில்லாதது; விசுவகர்மா அதை கீர்மித்து," நான்

செய்த வஸ்துக்களுள் இதே மிகவும் சிலாங்கியமானது" என்று மெச்சினான். ஸகல திக்குகளிலும் தடையில்லாமல் செல்லக் கூடியது; தேவ விமானமானதால் பூமியில் படாமல் ஆகாச மார்க்கத்தில் வின்று கொண்டிருந்தது; காந்தியால் ஸூரிய மார்க்கத்தைக் குறிக்கும் அடையாளம் போலிருந்தது. அதில் ஒவ்வொரு வேலையும் மிகுந்த பிரயத்தனத்தால் செய்யப்பட்டது; அதில் இழைக்கப்பட்ட ரத்தினங்கள் ஸகல விதத்திலும் ஒப்பில்லாதவை; அதிலுள்ள விசித்திர விசேஷங்கள் தேவர்களுடைய விமானங்களிலும் இல்லை; அதைப்பற்றிய ஒவ்வொரு விஷயமும் அபூர்வமானது. பூர்வ காலத்தில் ராவணன் கோகர்ணக்ஷேத்திரத்தில் பிரஹ்மாவைக் குறித்துப் பதினாயிரவருஷகாலம் கோரமான தவம் செய்து தன் பராக்கிரமத்தால் குபேரனை ஐயித்து இந்த விமானத்தை அடைந்தான். அது பிரபுவின் அபிப்பிராயத்தை அறிந்து, போகவேண்டிய இடத்திற்கு வாயுவேகமாய்ச் செல்லும். அதில் பல விசித்திரமான மாளிகைகள் அமைக்கப் பட்டிருந்தன. லோகத்தில் அழகான பதார்த்தங்கள் யாவற்றிற்கும் உபமானமாக இருந்தன. பிறரால் தடுக்க முடியாத வேகத்தை உடையது. மஹாத்மாக்களான பெரியோர்களுடைய ஆசிரமம்போல் பரிசுத்தமாயும், புண்ணியகர்மங்களால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட ஸ்வர்க்கத்தைப்போல் ஸகல போகங்களுக்கும் இருப்பிடமாகவும், லக்ஷ்மீகடாகும் பெற்ற பாக்கியவான்களுடைய கிருஹங்களைப்போல் ஸகல ஸம்பத்துக்களுடனும் கூடியதாகவும்; அபூர்வமான செய்கைகளால் அழிவற்ற கீர்த்தியை ஸம்பாதித்த புண்ணியசாலிகளுடைய இருப்பிடங்களைப்போல் ஸகல லோகங்களும் கொண்டாடும்படியாகவும் மதுரமான கானம் நர்த்தனம் ரூபவதிகளான ஸந்தீர்கள் திவ்விய போகங்கள், அழகிய வாஸஸ்தலங்கள் முதலியவைகளால் தேவேந்திரனுடைய அமராவதியைப் போலும் விளங்கிற்று. ஒப்பற்ற வேகத்துடன் ஆகாசத்தில் தங்கியிருந்தது. விசித்திரமான கொடிமுடிகளையுடைய மலைச் சிகரத்தைப் போல், விசித்திரமான பதார்த்தங்களுக்கு இருப்பிடமாகவும் விஸ்தாரமான கட்டுக்களுடையதாயும் மனோஹரமாயும் சரத் காலத்துச் சந்திரனைப்போல் கீர்மலமாயும் இருந்தது. குண்டலங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட முகங்களுடன் பருத்த சரீரங்களுடனும் ஆகாசத்தில் அது வேகமாய் ஸஞ்சரிக்கும் ராக்ஷஸர்களைப்போலும், வட்டமாயும் கோணலாயும் அகலமாயும் இருக்கிற கண்களையுடைய பூத கண்களைப்போலும் அனேகமாயிரம் பொம்மைகள் மஹா சாதுர்யமாய் அதில் செய்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. மஹா விருஷங்களடர்ந்த வனத்தில் நானூ வர்ணமுள்ள புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் தூளிகளாலும் விளங்கும் வஸந்த காலத்திற்குரிய நதிகள், கீரோடைகள், தென்றல், வண்டுகள், மயில்கள், குயில்கள், மாள் முதலிய மிருகங்கள், அழகிய ஸந்தீ புருஷர்கள் முதலியவைகளால் வஸந்த ருதுவைக்காட்டிலும் விஷேஷ அழகாய் பிரகாசிக்கும் அந்தப் புஷ்பக

5

10

15

20

25

30

35

40

45

விமானத்தை வானர வீரரான ஹநுமார் கண்டு ஆச்சரியமடைந்தார்.

வலத்த புஷ்போத்தகர சாகு தர்ஸநம்
வலத்த மானாத் பி காந்த தர்ஸநம் |
ஸ புஷ்பகம் தத்ர விமான மூத்தமம்
தத்ர்ஸ தத் வாநர வீர ஸத்தம: || (8)

ஸர்க்கம் 9

ராவணனுடைய அந்தப்புரம்

தல்பாலைய வரிஷ்ட்ஸைய மத்யே விபுல மாயதம் |
தத்ர்ஸ பவந்ஸரேஷ்டம் ஹநுமாத் மாருதாத்மஜ: || (1)

அந்த உத்தமமான விமானத்தின் கடுவில் மாருதி ஒரு சிறந்த மாணிகையைக் கண்டார். அது ராவணன் வலிக்குமிடம். ஒரு யோஜனை நீளம் அரையோஜனை அகலம் விஸ்தீர்ணமுன்னதாய் அநேக உப்பரிகைகளுடன் விளங்கிற்று. அங்கெல்லாம் ஒப்பில்லாத அழகையுடைய ஐனக புத்திரியைத் தேடிக்கொண்டு மாருதி திரிந்து, பிறகு ராஷஸர்களுடைய தேர்த்தியான கிருஹங்களைப் பார்த்துக் கொண்டே ராவணனுடைய கிருஹத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார். மூன்று நாளுக்கு தந்தங்களையுடைய உத்தமமான யானைகள் அங்கங்கே கட்டப்பட்டிருந்தன. ஆயுதபாணிகளான ஸேவகர்கள், நெருங்கியிராமல், நான்குபுறத்திலும் அதைச் சூழ்ந்து காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அங்கே ராவணனுடைய பத்தினிகளான ராஷஸ ஸ்த்ரீகளும், திக்ஷிஜயம் செய்தபோது ஐயித்த அரசர்களுடைய கிருஹங்களிலிருந்து பலாக்காரமாய்க் கொண்டுவரப்பட்ட ராஜ கன்யைகளும் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். இப்படித் திமிங்கிலம், முதலை, மீன் முதலிய ஜலஜத்துக்களால் நிறைந்து, மலைகளைப் போன்ற அலைகள் பெருங்காற்றால் அடிக்கப்பட்டுக் கொந்தளிக்க, கீருண்ட மேகங்களைப்போல் கர்ஜித்துப் பொங்கிக் கொடுக்கும் மஹா ஸமுத்திரத்தைப் போலிருக்கும் அந்த ராவண கிருஹம், கோரூபிகளாய் ஸலலிக்க முடியாத தேஜஸையுடைய ராஷஸர்களால் நிறைந்திருப்பதை ஆஞ்ஜநேயர் கண்டார். ஸகல ஐசுவரியங்களக்கும் அதிபதியான குபேரனுடைய செல்வமும், தேவராஜனுள் மஹேஸ்வரனுடைய வைபவமும், பகவானுக்கு நீத்யவாஹனமாக இருக்கப்பெற்ற கருடனுடைய அபார தேஜஸும் எல்லாம் சேர்ந்து எப்பொழுதும் ராவணனுடைய மாணிகையில் குறையாமலிருந்தன. வங்கையில் வலிக்கும் ராஷஸர்களின் கிருஹங்களில், குபேரன்யமன் வருணன் முதலியவர்கள் அனுபவிக்கும் செல்வமும் ஐசுவரியமும் போகங்களும் அவைகளுக்கு மேலானவைகளும் காணப்பட-

டன. பூர்வத்தில் விசுவகர்மா பிரஹ்மாவிற்காக அந்த விமானத்தைத் தேய்வ லோகத்தில் ஸிருஷ்டிக்கான். பிறகு குபேரன் பிரஹ்மாவைக் கோரமான தவத்தால் ஸந்தோஷப்படுத்தி அதை அடைந்தான். ஸகல ரத்தினங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்த விமானத்தை ராவணன், குபேரனைத் தன்பராக்ரீமத்தால் ஐயித்து அவனிடத்திலிருந்து அபகரித்தான். தங்கத்தாலும், வெள்ளியாலும் விசித்திரமாய்ச் செய்யப்பட்ட ஸ்தம்பங்களில் செங்காய்களைப் போன்ற பிரதிமைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அந்த விமானம் கார்தியால் ஜ்வலிப்பதுபோல், மேரு மந்தரம் முதலிய பர்வதங்களுக்கு ஸமானமாய், ஆகாசத்தை அளவிற்று, சிறு கட்டடங்கள் மங்களகரமான ரூபங்களுடன் மறைவாய்க் கட்டப்பட்டிருந்தன. ஸூரியன் அக்ளி முதலியவர்களுடைய கார்தியும் இதன் கார்திக்கு ஈடல்ல. விசுவகர்மா செய்த அநேக வஸ்துக்களில் இதே ஸகல வித்திலும் கிரேஷ்டமானது. தங்கப் படிக்கட்டுகையுடைய அநேக அழகான மேடைகளாலும், தங்கம் ஸ்படிகம் முதலிய அபூர்வ வஸ்துக்களால் நிரமிக்கப்பட்ட ஐன்னல்களாலும், இலைக்கதவு ஐன்னல்களாலும், இந்திரலீலம் மஹாலீலம் முதலிய அபூர்வமான மணிகளால் இழைக்கப்பட்ட திண்ணைகளாலும், பவழம் ஒப்பில்லாத முத்துக்கள் விஸயற்ற ரத்தினங்கள் முதலியவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தரைகளாலும், தேர்த்தியான பரிமளத்துடன் பால ஸூரியனைப்போல் சிவந்த சந்தனத்தாலும், உதய பர்வதத்திலிருந்து இளம்பும் ஆதித்தியனைப்போல் ஜ்வலிக்கும் அந்தப் புஷ்பக விமானத்தில் ஆஞ்ஜநேயர் வீரையைத் தேட உத்தேசித்து ஏறிஞர். (மஹா கீலமென்பது ஸீமஹளத்வீபத்தில் உண்டாகும் என்று ரத்தின சாஸ்திரம் கூறுகிறது.)

அங்குள்ள பலவித பானங்களிலிருந்தும் பஷ்யங்களிலிருந்தும் அன்னங்களிலிருந்தும் இளம்பும் வாலனை நான்கு பக்கத்திலும் பரவிற்று. அதை வாயு பகவான் மனுஷ்ய ரூபமெடுத்து வந்ததுபோல் ஆஞ்ஜநேயர் முகர்ந்தார். தூர தேசத்திலிருந்து வந்தவனை அவனுடைய பிரியமான பத்துக்கள் அன்புடன் அழைப்பதுபோல், ராவணனுடைய போஜன கிருஹத்திலிருந்து வீசும் பரிமளமானது ஆஞ்ஜநேயரை "ராவணன் இருக்குமிடத்திற்கு வா" என்று அழைப்பது போலிருந்தது. அந்த வழியாகவே சென்று ராஷஸேசவானுடைய பானசாலையைக் கண்டார். அது அதிகப் பிரியமான உத்தம ஸ்த்ரீயைப்போல் ராவணனுக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுத்தது. நவரத்தினங்களிழைத்த படிக்கட்டுகள் இருந்தன. சிலவிடங்கள் ஸ்படிகத்தாலும் தந்தத்தாலும் இழைக்கப்பட்டிருந்தன. சிலவிடங்களில் பொன் வெள்ளி முதலிய வஸ்துக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ரத்தின ஸ்தம்பங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. மேடுபள்ளியில்லாமல் இழைக்கப்பட்டு சித்திர வேலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மிகவும் உயரமான இன்னும் அநேக ஸ்தம்பங்களால் அந்த விமா

70 னம் இறக்கைகளை விரித்துக்கொண்டு ஆகாசத்தில் பறப்பதுபோலிருந்தது. தரையில் விரிக்கப்பட்ட கம்பளத்தில், மலை ஸமுத்திரம் நதி பள்ளத்தாக்கு மைதானம் விருஷம் வனம் நகரம் கிராமம் முதலியவைகளுடன் பூலோகம் சித்திர ரூபமாய் வேலை செய்யப்பட்டிருந்தது. அதைப் பார்க்கையில் அநேக ராஜாக்களாலும் சக்கரவர்த்திகளாலும் ஆளப்பட்ட ராஜ்யங்களெல்லாம் அந்த விமானத்தில் இருப்பதுபோல் தோன்றிற்று. அநேக உத்தம ஜாதி பகடிகள் கொழுப்படைந்து கூவிக்கொண்டிருந்தன. சந்தனம், அகிலம், பன்னீர், புலகு, ஜய்வாது, குங்குமம், அத்தர் முதலியவைகளின் பரிமளம் வீசிக்கொண்டிருந்தது. விரிசயற்ற ஆலனங்களும் விரிப்புக்கும் நிறைந்திருந்தன. சிலவிடங்கள் அகிற கட்டையின் தூபத்தால் கறுத்திருந்தன. சிலவிடங்கள் ராஜ ஹம்ஸங்களைப்போல் வெண்மையாக இருந்தன. பலவித புஷ்பங்கள் எங்கும் வாரி இறைக்கப்பட்டிருந்தன. வலிஷ்ட மஹரீஷியிடத்திலிருக்கும் தோஷமற்ற காமதேனுவைப்போல் அந்த விமானம் ஸகல மனோரதங்களையும் பூர்த்தி செய்தது. மனத்தக்கு அளவற்ற ஸந்தோஷத்தைக் கொடுத்து துக்கத்தை நாசம் செய்து ஸகல ஸம்பந்தையும் தேககாந்தியையும் உண்டு பண்ணிற்று. பஞ்சேந்திரியங்கள்க்கும் அவைகளுக்குப் பிரியமான விஷய போகங்களைக் கொடுத்துப் பெற்ற தாயைப்போல் திருப்தி செய்யும் அந்த விமானத்தைக் கண்டு ஹனுமான் பிரமித்து. "இது யாக்யக்ஞங்களை ஸம்பூர்ணமாய் நடத்திய புண்யவான்கள் அடையும் ஸ்வர்க்க லோகமோ! தேவகணங்கள் வளர்க்கும் தேவ லோகமோ! தேவ ராஜாவான மஹேந்திரனுடைய ராஜதானியான அமராவதியோ! கடின தபஸால் மஹாத்மாக்கள் அடையும் பிரஹ்ம லோகமோ!" என்று திகைத்து நின்றார். அங்கே தங்க ஸ்தம்பங்களில் பிரகாசிக்கும் ரத்தின தீபங்கள் சுத்தமான வத்திகளுடனும் தெளிவான தைலங்களுடனும் அசையாமல் கொழுந்துவிட்டுக்கொண்டிருந்தன. அதைப் பார்க்கையில், கைதேர்ந்த சூதர்களால் ஜயிக்கப்பட்ட ஸாமான்ய சூதர்கள், அவர்களை மறபடியும் ஜயித்துத் தாங்களிழந்த நிரவியங்களை அடைவதற்கு ஆழ்ந்த யோசனை செய்து கொண்டிருப்பதைப்போல் தோன்றிற்று. கணக்கில்லாத, தீபங்களுடைய பிரகாசத்தையும், பிரகால் அஸாத்ரியமான தவத்தைச் செய்து வேதவேதாங்கங்களைக் கரைகட்டு நித்திய நைமித்திக கர்மங்களைக் குறைவில்லாமல் நடத்தி வந்து ஸகல லோகங்களும் பெயரைக் கேட்டவுடனே நடுங்கும் பிரதாபத்தை யுடைய ராவணேசுவரனுடைய ஸஹஜமான தேஜஸையும், அவனுடைய பத்தினிகள் அணைந்திருக்கும் ஆபரணங்களுடைய காந்தியையும் கண்டு, ஹனுமான், "இந்த விமானம் நெருப்புப்பற்றி எரி கிறதே!" என்று ஸந்தேஷித்தார்.

அங்கே விரித்திருக்கும் கம்பளங்களில் அநேக உத்தம ஸ்த்ரீகள் நானாவர்ணமுள்ள வஸ்திரங்களையும் மாலைகளையும் தரித்துக்

110 கொண்டு பற்பல வேஷங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, கிரீடைசெய்தீதாலும் மதுபானத்தாலும் அர்த்தராத்திரியில் அயர்ந்து நித்திரை செய்வதைக் கண்டார். பகற்காலங்களில் அந்தப்புரத்தில் சப்திக்கும் தீபரணங்கள், அர்த்தராத்திரியில் ஸகல ஸ்த்ரீகளும் சோர்ந்து தூங்குவதால் கொஞ்சம்கூட சப்தமற்றிருப்பதைக்கண்டு, மாருதி, "இது ராத்திரிகாலத்தில் தூங்கும் ஹம்ஸங்களாலும் அவைகளின் மேலிருக்கும் வண்டுகளாலும் பிரகாசிக்கும் தாமரையோடையோ!" என்று நினைத்தார். அந்த ஸ்த்ரீகள் தாமரைமலரின் பரிமளத்தைப்போல் ஸுகந்தம் வீசும் முகங்களுடனும், மறைக்கப்பட்ட பற்களுடனும், மூடின கண்களுடனும் நித்திரைசெய்துகொண்டிருந்தார்கள். (நான்குஜாதி ஸ்த்ரீகளில் இவர்கள் உத்தமமான பத்தினி ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்கள். தூங்கும்போது பற்கள் வெளிப்படுவதும், கண்கள் பாதி திறந்திருப்பதும், குறட்டைவிடுவதும், வாயினைந்து துர்க்கத்தமான காற்று வீசுவதும் தாழ்ந்த ஜாதிஸ்த்ரீகளின் லக்ஷணம். தூங்கும்போது அங்கங்கள் அசையாமலிருப்பதும், வாய் மூடியிருப்பதும், முகம் பிரஸன்னமாயிருப்பதும், மிருதுவாய் மூச்சு விடுவதும், கவாசம் ஸுகந்தமாயிருப்பதும், ஸவப்புவஸ்ஸதையில் பிதற்றாமலிருப்பதும், உத்தமஸ்த்ரீகளின் லக்ஷணங்கள்.) உதயகாலத்தில் தாமரைப்புஷ்பங்கள், ஸூரியகிரணங்களால் எழுப்பப்பட்டு மலர்ந்து எல்லோர்க்கும் ஆநந்தத்தைக் கொடுத்து, ஸூரியன் அஸ்தமித்தவுடன் இதழ்கள் மூடி நித்திரை செய்வதுபோல, அந்த ஸ்த்ரீகள் தங்கள் நாயகனுடைய கடாக்ஷம் தங்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டுமென்று காலையில் அவனுக்கு முன்னே எழுந்திருந்து காத்துக்கொண்டிருந்து, பகலெல்லாம் அவனுடன் ஆநந்தமாய்க் காலத்தைக்கழித்து, ராத்திரியில் அவன் நித்திரைசெய்த பிறகு களைப்பால் தாங்களும் அயர்ந்து நித்திரைசெய்தார்கள். சிரமத்தால் வஸ்திரங்கள் நடுவ, ஸ்வேசரையாய் நித்திரைசெய்யும் அந்த ரூபவதிகளைக் கண்டும், ஆர்ஜனையருடைய இந்திரியங்கள் கொஞ்சம்கூடக் கலங்காமல் விசேஷ காந்தியுடன் விளங்கினார். "அழகிலும் நிறத்திலும் பரிமளத்திலும் ஆநந்தத்தைக் கொடுப்பதிலும் இந்த ஸ்த்ரீகளுடைய முகங்கள் கமலங்களைப்போலிருக்கின்றன தேளைக் குடித்து மதற்கொண்டவன்களுடன் இவைகளைப் புஷ்பமென்றெண்ணி அடிக்கடி வந்து மொய்க்கும் என்பதற்கு ஸந்தேகமில்லை" என்று மாருதி எண்ணினார். கருத்துச் சுருண்ட மயிர்களுடனும் மின்னற்கொடிபோல் விளங்கும் அங்கங்களுடனும் நித்திரைசெய்யும் ஸ்த்ரீகளால் நிறைந்த ராவணனுடைய அந்தப்புரம், சரக்காலத்தில் நகைத்திரங்கள் நிறைந்த நிர்மலமான ஆகாசம்போல் பிரகாசித்தது. அவர்களுக்கு நடுவில் நித்திரைசெய்யும் ராவணன் நகைத்திரமண்டலங்களுக்கு நடுவில் பெளர்ணிமையில் பூர்ணகலைகளுடன் விளங்கும் சந்திரனைப்போல் தோன்றினார். ஒப்பில்லாத புண்ணியகர்மங்களால் நகைத்திரங்களாய் பிரகாசித்து, தாங்கள் செய்த புண்ணியம் முடியும் 115

120

125

130

135

140

145

150

155 போது மிகுதியுள்ள ஸ்வல்பபுண்ணியத்தால் பூமியில் நழுவி விழுந்த பாக்கியசாஸிகளோ என்று ஆஞ்ஞானேயர் அந்த ஸ்த்ரீகளைக் கண்டு பிரமித்தார். மங்களகரமான பிரகாசத்தையுடைய பெரிய நகைத்திரங்களைப்போல் அந்த ஸ்த்ரீகளுடைய தேககாந்தியும் ரூபமும் தெளிவும் ஸ்பஷ்டமாய் விளங்கின. மதுபானத்தாலும் விளையாட்டுகளாலும் ரதிகீடையாலும் பருத்த புஷ்பமாலைகளும் ஹாரங்களும் கலைந்து நழுவி. ஆபரணங்கள் தெறி, சிரமத்தால் களைத்து முகம் வாடி அயர்ந்து தூங்கினார்கள்.

160 சில உத்தம ஸ்த்ரீகளுடைய நெற்றிகளில் திலகங்கள் அழிந்திருந்தன. சில ஸ்த்ரீகளின் சிலம்புகள் கழன்றிருந்தன. சிலருடைய முத்துஹாரங்கள் பக்கங்களில் நழுவிக்கிடந்தன. முத்துஹாரங்களும், அரைதூல்மாலைகளும் அறுந்து, வஸ்திரங்கள் நழுவி ரதி சிரமத்தால் பிரக்ஞையற்று நித்திரைசெய்யும் அந்தப் பெண்கள், வெகுதூரம் ஓடிக்களைத்து சிரமநிவிருத்திக்காகப் பூமியில் மணலில்

165 விழுந்து புரளும் பெண்குதிரைகளைப்போல் காணப்பட்டார்கள். சிலர் நேர்த்தியான குண்டலங்களைத் தரித்திருந்தார்கள்; சிலருடைய மாலைகள் வாடி அறுந்திருந்தன. மஹாபலவானான ராவணனால் அனுபவிக்கப்பட்டு, வளத்திலுள்ள புஷ்பக்கொடிகள் மதயானையால் மிதக்கப்பட்டதுபோல் அவர்கள் காணப்பட்டார்கள்.

170 சிலருடைய ஸ்தனங்களுக்கு நடுவில் ஸூரிய சந்திரர்களைப்போல் ஞ்வலிக்கும் முத்து ஹாரங்கள் தாமரையோடையிலே இரண்டு புஷ்பங்களுக்கு நடுவில் நித்திரை செய்யும் ராஜ ஹம்ஸத்தைப்போல் பிரதானித்தன. சிலருடைய மார்பில் விளங்கும் வைரீய மாலைகள் ஹம்ஸங்களைப்போலும் தங்கச்சரடுகள் சக்ரவாக பக்ஷிகள் போலும்

175 தோன்றின. சரத் காலத்தில் தெளிவாக ஓடும் நதிகளைப்போன்ற அந்த ஸ்த்ரீகளுடைய பின் பாகங்களே மணற் குன்றுகள்; ஹாரங்களே ஹம்ஸங்கள்; ஸ்தனங்களே சக்ர வாகங்கள்; நேத்திரங்களே கருநெய்தல் புஷ்பங்கள்; உதடுகளே இளந் தளிர்கள்; பாதங்களே தாமரைகள்; கழுத்துகளே சங்குகள்; கண்களே மீன்கள்; நாபிகளே கழல்கள்; கீர்த்திலிருக் கரணமான தேககாந்தியே இரு கரைகள்; சிருங்கார சேஷ்டைகளே முதலைகள்; ஆபரணங்களே மலர்ந்த தாமரைகள்; சதங்கைகளே மொட்டுகள். சிலருடைய மிகுதுவான அங்கங்களிலும் ஸ்தனங்களுடைய துளிகளிலும் உள்ள கபமான ஆபரணங்கள், அவர்களிடத்தில் ஆசை

185 கொண்ட காழகர்களைப்போல் தோன்றின. சிலருடைய முகங்களில் விருந்து வீசும் சுவாஸக் காற்றால் அசைக்கப்பட்ட வஸ்திரங்களின் துளிகள் அடிக்கடி முகங்களில் தாக்கின. அவை மேலே எழும்பி விழும்பொழுது விசித்திர வர்ணங்களுடைய கொடிகளைப்போல் காணப்பட்டன. அங்கே நித்திரை செய்துகொண்டிருந்த சில காந்தி

190 மதிகளின் மூச்சுக் காற்றின் வேகத்தால் அவர்கள் தரித்த குண்டலங்கள் மெள்ள மெள்ள அசைந்தன. ஸ்வபாவமாகவே அவர்

195 களுடைய சுவாஸம் ஸூகந்தமாக இருக்கும்; சர்க்கரை கலந்த மதுவின் வாலையால் அது இன்னும் பரிமளமாகவும் ஸூகமாகவும் ராவணன்மேல் விசிறு. சிலர் பாண மயக்கத்தாலும், நித்திரையாலும் தேக ஸ்வாதினமற்றுத் தூங்கும்பொழுது, தங்களுக்குடில் படுத்திருக்கும் சக்கனத்தொருடைய முகங்களைத் தங்கள் பிரியநாயக

200 னான ராவணனுடைய முகமென்றெண்ணிக் காம பரவசர்களாய் அடிக்கடி முத்தமிட்டார்கள். அந்த ஸ்த்ரீகளும் ராவணனிடத்திலுள்ள ஆசையால் அவன் முத்தமிடுகிறானென்றெண்ணி மறுபடியும் முத்தம் கொடுத்தார்கள். இப்படி நாயகனிடத்திலுள்ள ஆசையால் சக்கனத்திகள் ஒருவர்க்கொருவர் தெரியாமல் தங்கவிஷ்டத்தையே பூர்த்தி செய்துகொண்டார்கள். சிலர் ஆபரணங்களால் அவங்கரிக்

205 கப்பட்ட கைகளையும், சிலர் பீதாம்பரங்களையும் தலையணையாக வைத்துக்கொண்டு தூங்கினார்கள். பாண மயக்கத்தாலும் ஒருவர்க்கொருவர் ஸ்நேஹவிசேஷத்தாலும் ஒரு ஸ்த்ரீ மற்றொரு ஸ்த்ரீயின் மார்பில் தலை வைத்து நித்திரை செய்தாள். அவளுடைய தோலில் தலை வைத்து மற்றொருத்தி நித்திரை செய்தாள். ஒருத்தி தன் தோழியின் மடியில் தலை வைத்து நித்திரை செய்தாள். அவளுடைய புண்பங்களில் தலை வைத்து இரண்டு ஸ்த்ரீகள் நித்திரை செய்தார்கள். துடை பக்கம் இருப்புப் பின்பாகம் முதலிய அங்கங்கள் ஒன்றோ

210 டொன்று பற்றி, இப்படி நித்திரை செய்யும் அந்தப் பெண்கள், புண்பங்களாகிற தூலால் தொடுக்கப்பட்டு, மதுவின் பரிமளத்துடன் கருண்ட தலை மயிரென்ற வண்டுகள் மொய்க்கும் புஷ்ப மாலையைப் போல் விளங்கினார்கள். ராவணனுடைய பத்தினிகளால் நிறைந்த அந்தப்புரம் வஸந்தருதுவில் ஒரு புஷ்ப வளத்தைப்போல் தோள்

215 நிற்பது, அவர்களுடைய கைகளை கொடிகள்; தோள்களை தண்டுகள்; விரல்களை தளிர்கள். இடுப்பில் வஸ்திரத்தின் முடிகளே புஷ்பக் கொத்துகள்; கறுத்துச் சுருண்ட தலைமயிரே வண்டுகள்; மூச்சுக் காற்றே தென்றல்; இப்படித் தூக்கக் கலக்கத்தால் ஒருவர் மேலொருவர் கைகால்களைப் போட்டுக்கொண்டு காற்றால் ஒன்று

220 சேர்க்கப்பட்ட புஷ்பக் கொடிகளேபோல் விளங்கினார்கள். அந்தக் கூட்டத்தில் ஒவ்வொருத்தியின் ஆபரணங்களையும் அவயவங்களையும் தனித் தனியாய் அறிவது அஸாத்தியம்.

225 ராவணன் விழித்துக் கொண்டிருக்கையில் அவர்களைப் பிறர் பார்க்கப்படு அஸைத்தியமாகையால், அங்குள்ள ரத்தின ஸ்தம்பங்களில் வைக்கப்பட்ட நானு வர்ணமுள்ள ரத்தின தீபங்களும், அவன் தூங்கின பிறகு, மதுபானத்தாலும் சிரமத்தாலும் நித்திரையாலும் வஸ்திரங்கள் ஆபரணங்கள் நழுவினதை அறியாமல் தூங்கும் ராவண பத்தினிகளை இமை கொட்டாமல் ஆசையுடன் பார்க்கப்படு போல், அசைவற்றுக் கொழுந்துவிட்டெரிந்தன. ராஜ ரீஷிகள்

230 பிழிசுக்கள் தைத்தியர்கள் கந்தர்வர்கள் ராஷஸர்கள் முதலியவர்களுடைய கண்முகங்கள் ராவணனிடத்தில் ஆசை வைத்து வந்தவர்

- கனே. புத்தத்தில் பிரியமுள்ள ராவணனால் சிலர் தங்களுடைய பந்துக்களை ஐயித்துக் கொண்டுவரப்பட்டவர்கள், சிலர் அவனுடைய அழகிலும் தேஜஸிலும் ஐசுவரியத்திலும் பராக்ரமத்திலும் ஈடுபட்டு வலுவில் ஆசை மீறி அவனை வந்தடைந்தவர்கள். அவர்களில் ராவணனுடைய பராக்ரமத்தால் மாத்திரம் கட்டுப்பட்டிருந்தவர்கள் ஒருவருமில்லை, எல்லோரும் அவனிடத்தில் மோஷித் தவர்களே. ஸ்த்ரீ ரத்தினமான ஜானகியைத் தவிர மற்ற யாவரும் ராவணனை விரும்பி வந்தவர்கள். வேடுகுருவனால் விவாஹம் செய்யப்பட்டவர்களுமல்ல; உத்தம குலத்தில் பிறந்து உத்தமமான பத்மினி ஜாதி ஸ்த்ரீகளல்லாதவர்கள் அங்கில்லை; ஸகல சுப லக்ஷணங்களாலும் அமைத்திராதவர்கள் அங்கில்லை; ஸர்வாபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்படாதவர்கள் அங்கில்லை;
- 245 ராவணனுக்கு ஸமஸ்த உபசாரங்களையும் பரம ப்ரீதியுடன் செய்யாதவர்கள் அங்கில்லை, அவனுக்குத் தகுந்த தேகபலம் இல்லாதவர்கள் அங்கில்லை; அவனுடைய அன்பிற்குப் பாத்திரமில்லாதவர்கள் அங்கில்லை.

- 250 ஹனுமான் மஹா புத்திமானாக இருந்தாலும் அவர்களைப் பார்த்து ஜாதி ஸ்வபாவத்திற்குத் தகுந்த விபீத புத்தியை அடைந்து, "இந்த ஸ்த்ரீகளையெல்லாம் கண்மையாக இருக்கும் பொழுதே ராவணன் கொண்டு வந்து விவாஹம் செய்ததுபோல், ஸீதையையும் சாகவன் பாணிக்ரஹணம் செய்வதற்கு முன் கொண்டுவந்து விவாஹம் செய்திருந்தால் அவனுக்கு ஷேமமுண்டா யிருக்குமே" என்று அகஸ்மாத்தாக எண்ணினார்.

- 255 பிரகு அந்த ஹனுமான், "ஸீதையைப் போன்ற பதிவிரதை எந்த லோகத்திலுமுண்டோ! இந்த ராவணன் பிரம்ம தேவருடைய குலத்தில் பிறந்தும் அவளை அபகரித்து மஹா பாபத்தை ஸம் பாதித்தான்" என்று மிகவும் துக்கத்தை அடைந்து, "அக்னியையும் கொளுத்தும்படியான ஸீதையின் பதிவிரதா தர்மத்திற்கு என்றைக் காவது பங்கம் வருமோ? வீணான அபவாதத்தைச் சுமத்தினதே தவிர வேறென்ன?" என்று எண்ணினார்.

புநர்ச ஸோசித்தய தார்த ரூபோ
 த்ருவம் விபிஷ்டா குணதோ ஹி ஸீதா |
 அதாயமஸ்யாம் க்ருதவாத் மஹாத்மா
 லங்கேஸ்வர: கஷ்ட மநாரிய கர்ம | (74)

ஸர்க்கம் 10

ராவணனுடைய அந்தப்புரம்

தத்ர திவ்யோபமம் முக்'யம் ஸ்ப'டிகம் ரத்தபூ'ஷிதம் |
 அபேக்ஷமாஜ்ஞே ஹனுமாத் த'திரீஸஸ்யநாஸதம் | (1)

அய்வீடத்தில் ஸ்படிகத்தால் செய்யப்பட்டு ரத்தினங்கள் இழைத்துத் தேவேந்திரனுடைய சயனம் போன்ற ஓர் மஞ்சத்தைக் கண்டார். அதற்கு நான்கு புறத்திலும் தந்தத்தாலும் தங்கத்தாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட கால்களுடன் வைரீயங்கள் பதித்து விடையற்ற விரிப்புகளால் மூடப்பட்ட அநேக ஆலனங்கள் போடப்பட்டிருந்தன. அங்கே ஒரு பக்கத்தில் முத்து ஹாரங்களாலும், ரத்தின மாடிகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டுப் பூர்ண சந்திரனைப்போல் வெண்மையான ஒரு குடைவைக் கண்டார். உருக்கி ஓடவிட்ட ஆயிரத்தெட்டுமாற்று அபரஞ்சித் தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட அந்த மஞ்சம் ஸூரியனைப்போல் ஜ்வலித்தது. அசோகம் முதலிய மாடிகள் கட்டிக் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன. மெல்லிய ரோமங்களை யுடைய ஆடு முதலிய மிருகங்களின் தோல்களும், விடையுயர்ந்த சால் வைகளும், விரிப்புகளும், பஞ்சனை மெத்தைகளும் பரப்பப்பட்டிருந்தன. காண வர்ணமுள்ள புஷ்பங்கள் வாரி இறைக்கப்பட்டிருந்தன. குங்குமம், கஸ்தூரி, ஜவ்வாது, புணுகு, அத்தர், அசில், சந்தனக்கட்டை முதலிய வாஸனைத் திரவியங்களின் பரிமளம் சிதைத்திருந்தது. வெண்சாமரங்களைக் கையிலேந்தி வீசிக்கொண்டிருக்கும் பெண் பிரதிமைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது.

அதில் மழைக்காலத்தில் கீருண்ட மேகம்போல் கறுத்த தேகத்துடனும், யானைத் துதிக்கைகளைப்போல் பருத்த கீண்டு உருண்ட கைகளுடனும், ரெகுப்புப் பொறிபோல் சிவந்த நேத்திரங்களுடனும், ஸூரியனைப்போல் ஜ்வலித்த குண்டலங்களால் விளங்கும் முகத்துடனும், பிரதாபலங்கேகவரன் சித்திரை செய்துகொண்டிருந்தான், அவன் தரித்த ஓப்பற்ற பீதாம்பரம் கறுத்த மேகங்களுக்கு நடுவில் பாயும் மின்னற்கொடிபோல் பிரகாசித்தது. மாசிபிலும் கைகளிலும் பூசப்பட்ட உத்தமமான சிவப்புச்சந்தனம் ஸத்தியாகாலத்தில் மின்னற்கொடிகளுடன் விளங்கும் சிவந்த மேகம்போல் காணப்பட்டது. ரெகுஷ்டமான ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தான். இஷ்டமான ரூபத்தை எடுக்கக்கூடியவனானதால் தன்பத்தினிகள் கண்டு மோகிக்கும்படி மன்மதனைப்போல் ரூபமதரித்திருந்தான். ராத்திரியில் நெடுநேரம் க்ரீடித்ததாலும் மதுபானத்தாலும் களைத்து அயர்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். சாக்ஷஸஸ்த்ரீகளுக்கு பிரியநாயகனாயும் சாக்ஷஸ்த்ரீகளுக்கு ஸகல ஷேமங்களையும் கொடுப்பவனுயிருக்கும் ராவணனைப் பார்த்து, "மரங்கள் புதர்கள் காடுகள் சிதைந்த மந்தரபர்வதம் அசைவற்று சித்திரைசெய்

கிறதோ! " என்று மாருதி கிணைத்தார். இப்படி ஸூரீயனைப் போலும் அக்ஷயைப்போலும் பிரகாசிக்கும் அந்த மஞ்சத்தில் மஹாஸர்ப்பத்தைப்போல் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு நீத்திரை செய்யும் ராவணனைப்பார்த்து, "ராமபத்தினியைத் தேடிவந்த நான் அவனைப் பார்ப்பதற்குமுன் அவனை அபகரித்த மஹாபாபியைப் பார்த்தும்படி நேரிட்டதே" என்று துக்கமடைந்தார். பயம் கொண்டவன் பிரசாம் முதலிய துஷ்டஐந்துக்கணுக்கெதிரில் நிற்க முடியாமல் ஒதுங்குவதுபோல், "இந்த மஹாபாபியின் ஸமீபத்தி லிருப்பது தகரது" என்று சற்றுப்பின்வாங்கினார். பிறகு படிக்கட்டு களின் வழியாய்வேறொரு பக்கத்திலுள்ள ஒரு மேடையின்மேலேறி அந்த ராஷ்டிரேகவரனை உற்றுப் பார்த்தார். யானைத்துதிகைக்களைப் போன்ற புஜங்களுடனும் பரிமளம் வீசுநெற சந்தனப்பூச்சுகளுடனும் விளங்கும் அந்த தசமுகன் படுத்திருக்கும் மஞ்சமானது மத ஐலத்தைப் பெருகவிட்டுக்கொண்டிருக்கும் யானையுடன் கூடின மலையருவிபோல் தோன்றிற்று. அவனுடைய புஜங்கள் முழங்கால் வரையில் நீண்டு தெய்வலோகத்தில் நாட்டிய இத்திர்த்வஜங்கள் போல் விளங்கின. உருக்கி அடித்த இருப்புலக்கைகளிப்போல் கடின மாய் யானைகளின் துதிகைக்களைப்போல் அடி பெருத்து வரவரச் சிறுத்திருந்தன. ஒன்றிற்கொன்று பேதலில்லாமல் மஹாபலமுள்ள வைகனாய், கெட்டியாய்ப் பெருத்தப்பட்ட இடைவெளிகளுடன், உத்தம லக்ஷணங்களைமேந்த நகங்களாலும் கட்டைவிரல்களாலும் அவல்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. விலையற்ற மோதிரங்கள் அணிந்த வீரல் களுடன், இரண்டு ஐந்துதலை மஹாநாகங்கள் படுத்திருப்பதுபோல் காணப்பட்டன. தங்கத்தொள்வனைகள் அணிந்த புஜங்களில் இத்திரனுடன் புத்தம்செய்யும் காலத்தில் ஐராவதத்தின் தந்தம் களாலும், விஷ்ணுவுடன் புத்தம் செய்யும் காலத்தில் சக்கராயுதத் தாலும் உண்டான காயங்களின் வடுக்கள் கறுத்த ஆகாசத்தில் சந்திரர்களைப்போல் பிரகாசித்தன. முயலின் சத்தத்தைப்போல் சிவந்து சிரேஷ்டமான பரிமளமும் மிகுந்து குளிர்ச்சியுமுள்ள சந்தனத்தால் நன்றாய் பூசப்பட்டு, விசித்திரமாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. நேரித்தியான கத்துங்களால் வரணையேறினவை; உத்தமஸ்தீர்களால் பிடிக்கப்பட்டவை; யக்ஷர், பன்னகர், கந்தர்வர், தேவர், அஸூரர், முதலியவர்களைக் கதற அடித்தவை. மிருகங் களையும் பகலிகளையும் தின்று மயங்கிக் கோபத்தால் சிறிக்கொண்டு மந்தரகிரியின் நடுவில் தூங்கும் மலைப்பாய்புகளைப்போல் அந்தப் புஜங்கள் படுக்கையில் கிடப்பதைக் கண்டார். பர்வதத்தைப் போன்ற சரீரத்தைபுடைய ராவணனுக்கு உத்தமலக்ஷணங்கள் பொருந்திய இரண்டுபுஜங்களும் மந்தரகிரியின் இரண்டு கிரைக்களைப் போல் விளங்கின. அவனுடைய மூச்சுக்காற்று மாங்கனி புள்ளை மழைப்பூ முதலியவைகளிலிருந்து இதக்கினை மதுவிளவாணையாலும், ஷட்ரஸங்களுடன் புஜித்த அன்னத்தின் வாஸணையாலும், சிரேஷ்ட

மான பானங்களின் வாஸணையாலும் அந்த சயனசெருமம்முழுவதை யும் மணக்கும்படி செய்தது. நவரத்தனங்களாலும் முத்துக்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட தங்கக்கிரீடம் கொஞ்சம் நழுவி இருந்தது. குண்டலங்களுடைய காந்தி முகமெங்கும் பரவியது. பருத்து நீண்டு அகன்ற மாசிலில் சிவந்த சந்தனம் பூசப்பட்டிருந்தது. ஹாரங்கள் ஞ்வலித்தன. சிரேஷ்டமான பட்டு உத்தரீயங்கள் கொஞ்சம் நழுவி இருந்தன. இடுப்பில் பீதாம்பரத்தைத் தரித்திருந்தான். சிவந்த கண்களுடனும் உளுந்துமலையைப்போன்ற தேகத்துடனும், மஹா ஸர்ப்பத்தைப்போல் மூச்சுவிட்டுக் கொண்டு, கங்காபு பிரவாஹத்தின் மத்தியில் அயர்ந்து தூங்கும் மதயானையைப்போல் தோன்றினான். நான்கு பக்கங்களிலுமுள்ள தங்க ஸ்தம்பங்களில் ஏற்றிய தீபகாந்தியால் ஸகல திக்குகளும் பிரகாசித்தன.

ஆகையால் ஸகலபாகங்களையும் கன்றாகத் தெரியச்செய்யும் மின்னற்கொடிகள்பாயும் மேகத்தைப்போல் மஹாசரீரத்தைபுடைய ராவணனையும், அவனிடத்தில் பரமப்பிரீதிவைத்த ஸ்திரீகள் அவனு டைய பாதத்தடியில் தூங்குவதையும் ஹதாமர் கண்டார். பூர்ண சந்திரனுக்கு ஸமமான காந்திபொருந்திய முகங்களுடன், அழ கிய குண்டலங்களாலும் வாடாதமால்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட அநேக ஸ்திரீகளைக் கண்டார். சிலர் நாட்டியத்தாலும் வரத்தியங் களாலும் ராவணனை ஸந்தோஷப்படுத்தி அவனால் சிரேஷ்டமான ஆபரணங்களை வெகுமதியாகக் கொடுக்கப்பட்டு, அவனுடைய புஜங்களிலும் மடியிலும் கொஞ்சி விளையாடி, அப்படியே தூங்கி விட்டார்கள். சிலர் வஜ்ர வைநூரியங்களால் இழைக்கப்பட்ட தோள் வளைகள் அணிந்த புஜங்களையே தலையணையாய் வைத்துத் தூங்கின தால், தோள்வளைகளும் காதில் தரித்த குண்டலங்களும் கலந்து பிரகாசித்தன. சந்திரனைப்போன்ற முகங்களாலும், நஷத்திரங்களைப் போன்ற குண்டலங்களாலும் அந்த விமானம் ஆகாசத்தைப்போல் விளங்கிற்று. யௌவனக்கொழுப்பால் ராவணனுடன் வெகுநேரம் கிரீடித்துக் களைத்து, அவர்கள் இருந்தவிடத்திலேயே தூங்கிவிட் டார்கள். ஒரு ஸூர்தரி பரதசாஸ்திரத்தில மிகவும் திறமைமுள்ளவன். கத்தனத்தாலும் அபிரயத்தாலும் ராவணனை ஸந்தோஷப்படுத்தி அயர்ந்து தூங்குகையிலும் அவயவங்களை நாட்டிய யலக்ஷணங்களுக்கு இசைந்தபடியே வைத்துக்கொண்டு தூங்கிவிட்டான். ஒரு பெண் மணி அத்துமாய் வீணைவாசித்து ராவணனை மகிழ்ச்செய்து, அந்த வீணையை அணைத்துக்கொண்டே தூங்குகையில், புஷ்பங்களாலும் இலைகளாலும் விளங்கும் தாமரைக்கொடி நதிப்பிரவாகத்தில் அடித் துக்கொண்டுபோகப்படும்பொழுது அகஸ்மாத்தாய் ஸந்தித்த ஒரு ஓடத்தைப் பற்றிக் கொண்டு சிற்பதுபோல் தோன்றினான். கைக் குழத்தை மிக்க பிரேமையுடன் இடுப்பில் வைத்துக்கொண் டிருப்பவனைப்போல், ஒருத்தி மட்டுமென்ற வாத்தியத்தை அணைத் துக்கொண்டே தூங்கிவிட்டான். கெடுகாளாகக் காணாத காயகளைச்

80

85

90

95

100

105

110

115

120 சேர்ந்து ஆசையுடன் அணைவதுபோல், ஒருத்தி படஹமென்ற வாத்தியத்தை அணைத்துக்கொண்டே நித்திரை செய்தாள். தன் பிரியநாயகனை அணைவதற்கு ஸமயம் நேராமல், தவித்துக்கொண்டிருந்த காமினி, அகஸ்மாத்தாய் நாதனை ஏகாந்தத்தில் ஸந்தித்து, ஆசைமீறி இறுகத் தழுவுவதுபோல், ஒருத்தி புல்லாங்குழலை இறுகத் தழுவிக்கொண்டே உறங்கினாள். நாயகனுடன் ஸ்வேசசையாய்ப்படுத்திருக்கும் கமலாஷிஸையப்போல், நாட்டியத்தில் தேர்ந்தவளும் மிருதுபாஷிஸையுமான ஒரு ஸ்திரீரத்தனம் விபஞ்சியை அணைத்துக்கொண்டே தூங்கினாள். ஒருத்தி மதத்தால் கண்கள் கழல, பருந்து மிருதுவாய்த் தங்கக்கொடிபோன்ற அவயவங்களால் மிருதங்கத்தை ஆவிங்கனம் செய்துகொண்டே தூங்கிவிட்டாள். சிறுத்த இடையுள்ள ஒருத்தி மதுபானத்தால் களைத்து பணவத்தைப் புண்படுத்தும் விளாவிற்கும் நடுவில் அணைத்துக்கொண்டே தூங்கினாள். ஒருத்தி ஒரு டிண்டிமத்தை மார்பிலும் வேறொரு டிண்டிமத்தைப் புண்படுத்தும் அணைத்துக்கொண்டு தூங்கும்பொழுது, பிரியநாயகனை மார்புடன் ஆவிங்கனம் செய்துகொண்டு, குழந்தையையும் கட்டியாணைப்பவளாய்போல் தோன்றினாள். ஒருத்தி ஆடம்பரத்தை புண்படாமல் இறுகத் தழுவிக்கொண்டே தூங்கிவிட்டாள். ஒருத்தி கலசத்தைக் கவிழ்த்துத் தலையணையாய் வைத்துக்கொண்டு தூங்குகையில் அதில் மிருத்திருந்த குங்குமம் சந்தனம் கலந்த ஜலம் அவளுடைய தேகத்தில் பெருக, கோடை காலத்தில் வாடாமல் இருப்பதற்காக ஜலம் தெளித்துவைக்கப்பட்ட புஷ்பமாலைகளைப்போல் காணப்பட்டாள்.

149 ஒருத்தி தூக்கம் தாங்கமுடியாமல், தங்கக் கலசங்களைப்போன்ற ஸ்தனங்களைக்கைகளால் மறைத்துக்கொண்டே தூங்கிவிட்டாள். ஒருத்தி மதத்தால் மெய்மறந்து, தன் ஸமீபத்தில் படுத்திருந்த ஸகியை நாயகன் என்றெண்ணி இறுகத் தழுவிக்கொண்டே தூங்கினாள். காமினிகள் நாயகர்களை இறுகத் தழுவுதல் போல் உத்தம ஸ்திரீகள் அநேகர் விசித்திரமான வாத்தியங்களைப் புண்படாமலும் ஸ்தனங்களாலும் அணைத்துக்கொண்டே தூங்கினார்கள். அவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டுபோகையில், ஹனுமான் ஓரிடத்தில் தனியாய் திவ்வியாலங்காரங்களுடன் ஒரு சயனத்தையும் அதில் அழகே உருவெடுத்து வந்ததுபோலிருக்கும் ஒரு ஸ்திரீ நித்திரைசெய்வதையும் கண்டார். முத்துக்களாலும் நவமணிகளாலும் இழைக்கப்பட்ட ஆபரணங்களை அணிந்துகொண்டு, உருக்கியோடவிட்ட ஆவிரத்தெட்டு மாற்றுத் தங்கத்தைப் போல் ஜ்வலிக்கும் தேக காந்தியுடன், தன் தேஜஸாலும் கலிகளாலும் அந்த விமானத்திற்கு ஒரு சிரேஷ்டமான ஆபரணம்போல் விளங்கும் அந்தப் பெண்மணி மந்தோதரி என்று தேர்த்திபெற்ற ராவணனுடைய பட்ட மலிஷி, அவளுக்கு உயிருக்குயிரானவள், அந்தப்புரத்திற்கு அதிபதி, ஆஞ்ஜனையர் அவளுடைய அபூர்வமான ரூபத்தையும் வெளவணந்தையும் கவனித்து இவள் ஸீதைவாக இருக்கலாமென்று நினைத்து, ஸந்தோஷம்

160 தாங்காமல், தோள்தட்டி வான முத்தமிட்டு ஆனந்தமடைந்தார்; குதித்து விளையாடினார்; பாடினார்; ஆடினார்; உலாவினார்; ஸ்தம்பங்களில் ஏறிக் குதித்தார்; இப்படி வானரர்களுக்கு ஸ்வபாவமான செஷ்டகளை எல்லாம் செய்தார்.

ஆஸ்போ'டயாமாஸ கசும்பு புச்சம்
நந்தம் சிகரீட' ஜகெ'ள ஜக'ராம |
ஸ்தம்பா' நரோஹத் திபபாத பூ'மொள
நிதீ'ரஸயத் ஸ்வாம் ப்ரக்ருதிம் கபீதாம் | (55)

ஸர்க்கம் 11

பானசாலை

அவதூ'ய ச தாம் பு'த்'தி'ம் பூ'வா வஸ்தி'தஸ் தத'ா |
ஜக'ராம சாபராம் சித்தாம் ஸீதாம் ப்ரதி மஹாகபி: | (1)

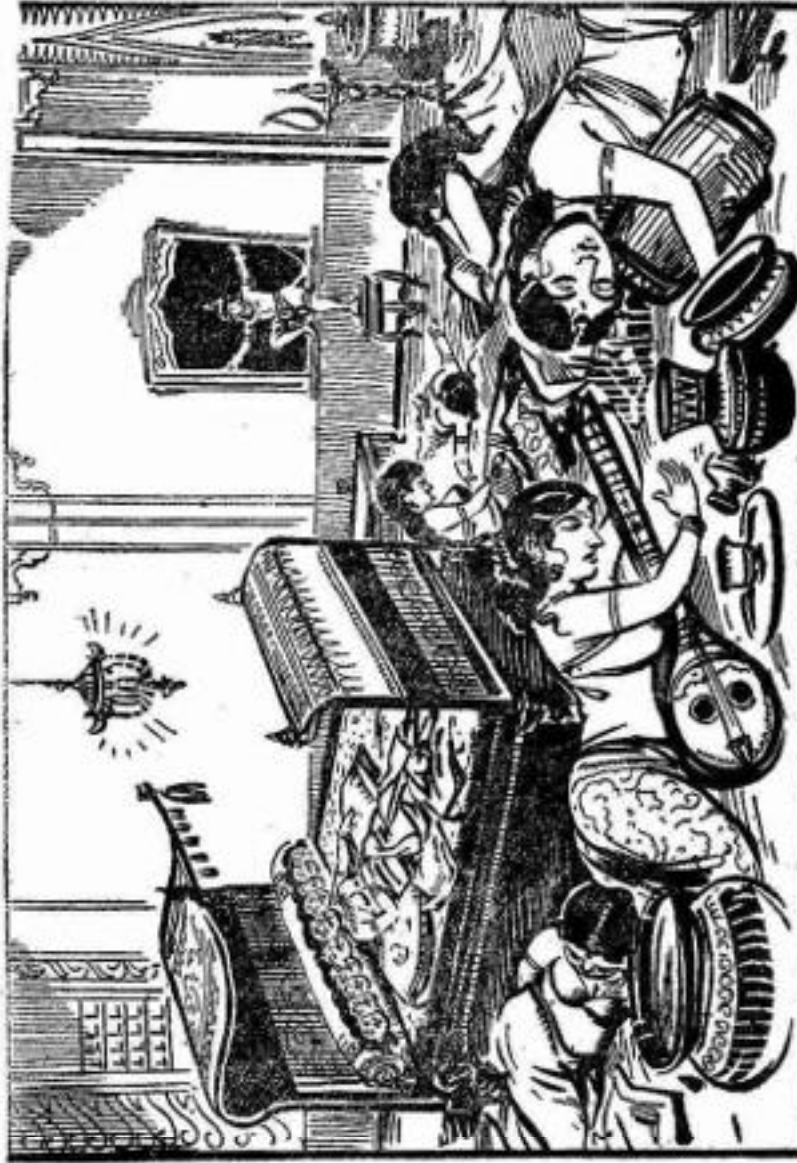
பிறகு கொஞ்சம் யோசித்து அவள் ஸீதைவல்ல என்று தெளிந்து, ஜானகி எங்கே இருக்கக் கூடுமென்று மறுபடியும் கவலைகொண்டார். "ராமனை விட்டுப் பிரிந்து அவர் படும் கஷ்டங்களை அறிந்தும் ஜானகிக்குத் தூக்கம் வருமோ? அன்னம் வேண்டியிருக்குமோ? அவங்காரம் செய்துகொள்ளவும் தோன்றுமோ? பானங்களையும் பஷ்பங்களையும் அனுபவிக்கப் புத்தியுண்டாகுமோ? தேவேந்திரனுயிருந்தாலும் ராமனைத் தவிர வேறு புருஷனை ஸ்வப்பனத்திலும் நினைப்பாளோ? ஸகல லோகங்களிலும் ராமனைப்போன்ற வேறொரு வருமுண்டோ? ஆகையால் இவள் ஸீதைவல்ல; வேறு யாரோ" என்று முடிவுசெய்து பானசாலையில் மறுபடியும் தேடினார். அங்கே சிலர் சொக்கட்டான் சோழி அம்மாளை குது சதுரங்கம் முதலிய விளையாட்டுகளால் களைத்தும், சிலர் பாட்டினால் சிரமமடைந்தும், சிலர் நாட்டியத்தால் அலுத்தும், சிலர் மதுபானம் செய்து மயங்கியும், சிலர் முரவம் மிருதங்கம் முதலிய வாத்தியங்களைத் தலையணையாய் வைத்துக்கொண்டும், சிலர் பீடங்களின்மேலும், சிலர் நேர்த்தியான விரிப்புகளின்மேலும், பிரக்ஞையற்றுத் தூங்கினார்கள். அவர்களிலும் ஸீதைவையக் காணாமல் மறுபடியும் ராவணன் படுத்திருக்கும் இடத்திற்கு வந்தார். அவனுடைய ஸ்திரீகளெல்லாம் மஹா பக்தியுடன் தங்களுடைய பர்த்தாவிஷ் ரூபத்தையும் குணங்களையும் எப்பொழுதும் புகழ்பவர்கள்; யுக்தமாய்ப் பாடவும் அதன் தாற்பரியத்தைத் தேனிவாக எடுத்துச் சொல்லவும் ஸாமர்த்தியமுடையவர்கள்; தேச காலங்களை அறிந்து நடப்பவர்கள்; ஸமயோசிதமாய்ப் பேசுகிறவர்கள். ராவணன் அவர்களுடன் காம சாஸ்திரப்படி ஸகல போகங்களையும் அனுபவித்து, அயர்ந்து தூங்குவதைக் கண்டார். அவர்களுக்கு நடுவில் அந்த ராக்ஷஸேசுவரன் சிரேஷ்டமான பசுக்களுக்கு நடுவில் விளங்கும் காளைகளைப்போலும், வனத்தில் பெண் யானைகளால் குழப்பட்ட மதவாலைகளைப்போலும் விளங்கினார்.

பிறகு விரும்பக்கூடிய ஸகல பதார்த்தங்களாலும் நிறைந்த
 30 பான பூமிக்கு மாருதி வந்தார். அங்கே மான் எருமை பன்றி
 முதலிய மிருகங்களின் மாம்ஸங்கள் குப்பல் குப்பல்களாய் வைக்கப்
 பட்டிருந்தன. விசாலமான தங்கத் தட்டுகளில் தின்று மிகுந்தமையில்,
 கோழி, மான் பன்றி, சல்யம், வளர்த்ராணஸம் முதலிய பறவை மிரு
 35 கங்களின் மாம்ஸங்கள் தயிரிலும் ருசகமென்ற உப்பிலும் பக்குவம்
 செய்யப்பட்ட க்ரீகரம் சகோரமென்ற பஷிகள் எருமைகள் ஆடுகள்
 ஏகசல்யமென்ற மீன் முதலியவைகளின் மாம்ஸங்களும் நானூவித
 மாண துவையல்களும் பானங்களும் தின்பண்டங்களும் புழிக்கப்
 பட்டு மிகுந்திருப்பதைக் கண்டார். உப்புப் புளிப்பேற்றிய அனேக
 40 வ்யஞ்ஞனங்களாலும், வெள்ளைக்கொடுகு கலந்த ஆறு வகை ரஸங்கள்
 பொருத்திய பஷ்யங்களாலும், ஸ்த்ரீ புருஷர்கள் குடிமயக்கத்தில்
 கழற்றியேறிய நாராயம் சிலம்பு முதலிய பூஷணங்களாலும், பான
 பாத்திரங்களில் ஊறும் பலவகைப் பழங்களாலும், அந்தப் பான
 சாலை புஷ்பங்களால் பூமிதேவியை அர்ச்சிப்பதுபோல் வினந்திற்று,
 45 அங்கங்கே போட்டிருக்கும் படுக்கைகளாலும் ஆஸனங்களாலும்
 அந்தக் கிருஹம் நெருப்பில்லாமலேயே கொழுந்துவிட்டுடேறிவது
 போலிருந்தது. அந்நிலைமையிலேயே சமையற்காரர்களால் விதம்
 விதமாகப் பக்குவம் செய்து தனித் தனியாய் வைக்கப்பட்ட மாம்ஸங்
 50 களைக் கண்டார்; ஸமுத்திர மதன காவத்தில் உண்டான வாருணி
 என்ற பானத்தின் வகைகளும், சர்க்கரை தேன் புஷ்பங்கள் பழங்
 கள் முதலியவைகளிலிருந்து இறக்கின பானங்களும், சாதுரியமாய்ச்
 செய்யப்பட்ட பானங்களும், வாஸனைப் போடிகளும் ஏராளமாய்
 வைக்கப்பட்டிருந்தன. (நிராகை, இலுப்பை, பேரீச்சை, பனை,
 55 கரும்பு, கொம்புத்தேன், அடைத்தேன், வெல்லம், தென்னை முதலிய
 வைகளிலிருந்து பலவித பானங்கள் செய்யப்படும்), தங்கத்தாலும்
 ஸ்படிகத்தாலும் செய்யப்பட்ட போஜன பாத்திரங்களாலும்,
 தங்கக் கூஜாக்களாலும் அந்தப் பானபூமி நிறைந்திருந்தது.
 தங்கக் குடங்களிலும் வெள்ளிக் குடங்களிலும் சிரேஷ்ட
 60 மாண பானங்கள் ஊற்றி வைக்கப்பட்டிருந்தன. தங்கத்தாலும்
 வெள்ளியாலும் செய்யப்பட்டு ரத்தினங்கள் இழைத்த
 அனேக பான பாத்திரங்கள் சாராயம் குடிப்பதற்காக
 ஶீத்தமாக இருந்தன. சில இடங்களில் பாத்திரங்களில் வைக்கப்
 பட்ட பானங்கள் குடிக்கப்படாமலேயே இருந்தன; சிலவிடங்களில்
 பாதி குடிக்கப்பட்டிருந்தன; சிலவிடங்களில் முழுவதும் குடிக்கப்
 பட்டிருந்தன; ஓரிடத்தில் பலவித பஷ்யங்களும், ஓரிடத்தில்
 65 பானங்களின் மிகுதியும், ஓரிடத்தில் புழித்த அன்னத்தின் மிகுதி
 யும் காணப்பட்டது; ஓரிடத்தில் நெண்டிகள் உடைந்து விட்டன;
 ஓரிடத்தில் கடல்கள் உருண்டு விட்டன; ஓரிடத்தில் மாலைகளும்

Notes : This Blank Page has also to be counted as a
 another page Number.

It is intentionally left blank after Picture Sketches.!

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

சாரம் திருஷ்டார மலா ஸர்வா விழுவதா ராவணஸ்திரிய: |
 ந துரி மே மதன : திருஷ்டி வைக்ருதய முபயத் யதே |
 "ராவண பத்திரிகை விவகரணகத் தூங்கும் மெருது எம்மும் தங்கும் பார்க்கப்பட்டார்கள்; ஆனால் என்
 மனத்தில் யாதொரு காரணமும் உண்டாகவில்லை"

பழங்காலம் ஜலத்தில் கிடந்தன; ஓரிடத்தில் ஸ்திரீகளுக்காக அனேகம் படுக்கைகள் போடப்பட்டிருந்தன.

சில ஸ்திரீகள் ஒருவரையொருவர் இறுகத் தழுவிக்கொண்டும், சிலர் தூங்குகிறவர்களுடைய வஸ்திரங்களை உடுத்துக்கொண்டும் நித்திரை மேலிட்டும் தூங்கினார்கள். மிருதுவான தென்றலைப்போல் அவர்களுடைய சவாஸக் காற்று அவர்கள் அணிந்த வஸ்திரங்களையும் மாலைகளையும் சற்று அசைத்தது. அந்தப் பாணசாலைமீல் வீசும் காற்று, குளிர்ந்த சந்தனம் தேவின் ரஸம் சாராயம் நானுவிற புஷ்ப மாலைகள் பல்வகைத் தூபங்கள் முதலியவைகளில் தாக்கி அவைகளின் குளிர்ச்சியையும் பரிமளத்தையும் ராவணன் படுத்திருந்த புஷ்பக விமானத்தில் வீசெற்று, அங்கேயிருந்த சில ஸ்திரீகள் கறும்பும் வெளுப்பும் கலந்த வர்ணமுடையவர்கள்; சிலர் கறுத்த வர்கள்; சிலர் தங்கக் கொடிபோன்ற அவயவங்களைமுடையவர்கள். ரதி சிரமத்தாலும் தூக்கத்தாலும் பிரக்ஞையற்றிருக்கும் அந்தப் பெண்கள் ஸூரியாஸ்தமன காலத்தில் முடியிருக்கும் தாமரைகளைப் போல் விளங்கினார்கள். மஹா தேஜஸ்வியான ஹனுமான் இப்படி ராவணனுடைய அந்தப்புரம் முழுவதையும் வெகு ஐக்கிரதையாகத் தேடியும் ஜானகியைக் காணவில்லை. "பர ஸ்திரீகள் பர்த்தாவுடன் ஸ்வேச்சையாய்த் தூங்கும்போது பார்த்தாவிட்டேனே. என்னுடைய பிரஹ்மசரிய தர்மத்திற்குக் குறைவு கெடுமே. இவர்களைக் கண்டதால் என் மனத்தில் யாதொரு விகாரமும் இல்லாவிட்டாலும், பர ஸ்திரீகளைப் பார்ப்பது பாபமல்லவா" என்று சற்றுநேரம் நினைத்து, பிறகு "இந்தக் கவலை நமது காரியத்தைக் கெடுத்துவிடும்" என்று அதையொழித்து, தனக்கு ஸ்வபாவமான தைரியத்தையும் புத்திக் கூர்மையையும் கைக்கொண்டு, நடக்கவேண்டிய காரியத்தின் குண தோஷங்களை யோசித்தார். "ராவண பத்திரிகை ஸ்வேச்சையாகத் தூங்கும்போது என்னால் நன்றாகப் பார்க்கப்பட்டார்கள்; ஆனால் என் மனத்தில் யாதொரு காரணமும் உண்டாகவில்லை. ஸகல புண்ணிய பாப கர்மங்களைச் செய்வதிலும் இந்திரியங்களை ஏவுகிறது மனமல்லவா? என் மனத்திலோ கொஞ்சமாவது களங்கமில்லை. இவர்களைப் பார்க்காமலேயே இருக்கலாமே என்றால், ஜானகியை ஸ்திரீகள் இருக்கும் இடத்தில் தேடாமல் வேறு எங்கே தேட முடியும்? ஒவ்வொரு வஸ்துவையும் அந்த ஜாதி வஸ்துக்கள் இருக்குமிடத்தில் தேடினால் கண்டு பிடிக்கலாமே தவிர மான்களுக்கு நடுவில் ஸ்திரீயைத் தேடுவார்களுண்டோ? சுத்தமான மனத்துடன் ராவணனுடைய அந்தப்புரம் முழுவதிலும் தேடிப் பார்த்தும், ஜானகியைக் காணவில்லையே. தேவ கன்யைகளையும் கந்தர்வ கன்யைகளையும் நாக கன்யைகளையும்ல்லவா கண்டேன்; ராகவ பத்னியான ஜானகியைக் காணக் கிடைக்கவில்லையே!" என்று சற்று நேரம் கவலைகொண்டார். மறுபடியும் தைரியமடைந்து அந்தப்

70
75
80
85
90
95
100
105

பாணசாலையை விட்டு ராவணனுடைய சயன கிருஹத்தில் தேட ஆரம்பித்தார்.

ஐ பூ'வஸ்து பரம் ஸ்ரீமாத் மாருதீர் யத்த மால்நி'த: |
ஆபாதபூ'மி முதஸ்ருஜ்ய தாம் விசேதம் ப்ரசக்ரமே | (46)

ஸர்க்கம் 12

ஸீதைையைக் காணாமல் மாருதி துக்கித்தது

ஐ தஸ்ய மத்'யே ப'வநஸ்ய மாருதி:

வதா க்'ருஹாத் சித்ர க்'ருஹாத் திஸாக்'ருஹாத் |
ஐகாம ஸீதாம் ப்ரதி த்'ரிஸநோதஸு'கோ
ந சைவ தாம் ஸ்யபதி சாகு த்'ரிஸநாம் | (1)

5 ஆளுநாயகர் ஸீதைையைக் கண்டுபிடிப்பதிலேயே நோக்க முள்ளவராய், அந்தக் கிருஹத்தில் தேடிக்கொண்டு போகையில், கொடிகளால் செய்யப்பட்ட வீடுகளையும், விசித்திர ரூபங்
களுடன் கட்டப்பட்ட வீடுகளையும், ராத்திரியில் வாரிக்கத் தருந்த
வீடுகளையும் கண்டு அங்கெல்லாம் ஐக்கிரகையாய்த் தேடினார்,
அழியிய பார்வையுடைய ஸீதைையை மாத்திரம் காணவில்லை. "ஐயோ!
இந்த லங்கா நகரத்தில் எல்லா விடங்களிலும் வெகு ஐக்கிரகை
யாகத்தேடியும் ரகுநாதனுடைய பிரிய பாரியையைக் காணாமே,
10 பிராணநாயகனை விட்டுப் பிரிந்திருக்க முடியாமல் உயிரை விட்
டானோ? ஸாதுக்களுடைய மார்க்கத்திலிருந்து நழுவுவாத ஐனகபுத்
திரி தன் கற்பை ரக்ஷிப்பதில் நோக்கமுள்ளவளாய், இந்த குரூர
ராஷ்டிரனுக்கு இணங்காமல் அவனால் கொல்லப்பட்டானோ?
15 ராகவனுடைய நிவ்ஸிய மங்கள விக்ரஹத்தைக் கண்டு ஆனந்தித்த
ஸீதை, தனக்குக் காவலாய் வைக்கப்பட்ட ராக்ஷஸிகளின் ஏற்றக்
குறைவான சரீரங்களையும் அவயவங்களையும் விகார வேஷத்தையும்
தேஜஸற்ற முகங்களையும் குரூர காரியங்களையும் கண்டு பயத்தால்
உயிரை விட்டானோ? ஸுக்ரீவனே மஹா பலவான்; மிகவும்
20 கடுமையாகத் தண்டிப்பவன். அவன் குறிப்பிட்ட ஒரு மாத காலத்
தையும் வானரர்களுடன் விளையாட்டில் கழித்தேன்; ஸீதைையையும்
கண்டு பிடிக்கவில்லை; சத்துருவின் பல பராக்கிரமங்களையும் அறிய
வில்லை; இந்த ஸ்திதியில் மஹா ராஜாவிருக்கெதிரில் போவதற்கும்
யோக்கியதை உண்டோ? ராவணனுடைய அந்தப்புரத்தில் ஓரிடம்
விடாமல் தேடினேன்; அவனுடைய பத்தினிகளைக் கண்டேனே
25 தவிர மஹா பதிவீரகையான ஸீதைையைக் காணவில்லையே! தூறு
யோஜனை விஸ்திரணமுள்ள மஹா ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டின
தும், நடுவில் நேர்த்த விக்ஷிணங்களை ஐயித்ததும், ஸுக்ஷ்ம ரூபத்
துடன் இந்த நகரத்தில் எங்கும் தேடினதும் வீணாவிற்பே! |

வந்த காரியத்தை முடிக்காமல் திரும்பிப் போனால், "ஹனுமான்
ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி லங்கைக்குப் போயிருக்கிறான். நம்முடைய
ஸகல உத்தேசங்களையும் சிதைவெற்றிக்கொண்டே வருவான். நாம்
30 விசாரப்பட வேண்டியதில்லை, நமது கஷ்டங்கள் தீர்ந்தன" என்று
என் வரவை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் வானர
வீரர்களெல்லாம் என்னைச் சும்ந்துகொண்டு என்ன சொல்வார்கள்?
'ஶீர சிகாமணியே! எங்களால் முடியாத காரியத்தைச் செய்தாய்,
35 ராகவ பத்தினியைக் கண்டாயா? ராவணனுடைய பல பராக்கிரமங்
களைப் பூர்ணமாக அறித்து வந்தாயா? நீ அங்கே செய்த ஸகல
விவவஹாரங்களையும் விஸ்தாரமாய் எங்களுக்குச் சொல்" என்று
கேட்பார்களே. என்ன பதில் சொல்வேன்? லங்கா நகரத்தில் எவ்
வளவு தேடியும் ஐானியைக் காணவில்லை என்று சொல்வேனா?
40 மற்ற வானர வீரர்கள் அங்கதளிடத்தில் தங்களுடைய பலத்தைச்
சொல்லித் தப்புவித்துக் கொண்டார்கள். நான் மாத்திரம் வாயை
முடிக்கொண்டிருந்து ஐம்பவான் என்னை ஸ்தோத்திரம் செய்யும்
பொழுது மனமகிழ்ந்து அசட்டுத் தனமாய்ப் பிதற்றிவிட்டுடனே,
செய்ய வேண்டிய காரியத்தின் ஸ்வபாவத்தை ஆராய்ந்து பாராமல்,
45 செய்து முடிக்கிறேனென்று ஒப்புக்கொண்டேன். புறப்படுகையில்
மௌனமாயிராமல், "ராகவனுடைய கோதண்டத்திலிருந்து பிர
யோகிக்கப்பட்ட பாணத்தைப்போல் ஒரு ஷணத்தில் லங்கைக்குப்
போவேன். அங்கே ஸீதைையைத் தேடிக் கண்டுபிடிப்பேன். காணு
விட்டால் பதினான்கு லோகங்களில் எங்கிருந்தாலும் போய்க் கண்டு
50 பிடிப்பேன். அங்கும் காணாவிட்டால், மறுபடியும் லங்கைக்கு வந்து
ராவணனைக் கட்டி இழுத்துக்கொண்டு வருவேன். அவனையும் காணு
விட்டால் லங்கையை வேருடன் பெயர்த்து இங்கே கொண்டு வரு
வேன்" என்று வீரவாதம் பேசினேனே. என்னைப் புகழ்ந்த வயது
சென்ற ஐம்பவானும் அவரை அனுஸரித்தப் பேசின அங்கதனும்,
60 மற்ற வானரவீரர்களும் இப்பொழுது என்னைப் பலவிதமாய் நிக்நிப்
பார்களே. திரும்பிப் போகாமல் இங்கேயே இருந்து விடு என்றால்,
நான் குறிப்பிட்ட காலம் தாண்டினவுடன், வானரர்களெல்லாரும்
"ஹனுமான் களைத்து ஸமுத்திரத்தில் வீழ்த்திருப்பான்; அவ்வது
சத்துருக்களால் கொல்லப்பட்டிருப்பான்" என்று நிச்சயித்து பிரா
யோபவேசம் செய்த உயிரை விடுவார்களே" என்று சற்றுநேரம்
65 கவலைகொண்டு பிறகு, "என்ன புத்தி மோசம் போனேன்! கவலை
உயிரை வாங்குமே; காரியங்களைக் கெடுக்குமே; ஸகல ஸம்பத்திற்
கும் உத்ஸாஹமல்லவா காரணம்; உத்ஸாஹமே நிரேஷ்டமான
ஸுகத்தைக் கொடுக்கும். எந்தக் காரியத்தையும் செய்யும்படி மனி
தனைத் தூண்டிவிடுகிறது உத்ஸாஹமல்லவா? மனிதன் செய்யும்
ஸகல காரியங்களையும் ஸுலபமாகச் செய்வது உத்ஸாஹமே. ஆகையால்
உத்ஸாஹத்துடன் மறுபடியும் பிரயத்தனம் செய்கிறேன்.
ராவணனால் ஆளப்பட்ட ஸ்தலங்களையும் பாணசாலையையும், புஷ்ப

- 70 இருஹங்கணையும், சித்திர சாலைகளையும், கிரீடா இருஹங்கணையும், வீடுகளைச் சேர்ந்த தோட்டங்களிலுள்ள பாதைகளையும், புஷ்பகம் முதலிய விமானங்களையும், கரங்கங்களையும், நாற்சந்திகளிலுள்ள இருஹங்களையும், வீடுகளுக்குத் தொலைவில் ஸ்வேச்சையாய் விளையாடுவதற்காகக் கட்டப்பட்ட இருஹங்களையும் மறுபடியும் தேடுகிறேன்" என்று மேலே ஏறியும் இறங்கியும் நின்றுகொண்டும்
- 75 நடந்துகொண்டும் வாசல்களையும் கதவுகளையும் நிறுத்துகொண்டும், உள்ளே நுழைந்தும் வெளியே வந்தும், குகைகளில் பிரவேசித்தும், வெளிக் கிளம்பியும் தேடிக்கொண்டே போனார். சாவணனுடைய அந்தப்புரத்தில் அவரால் பரிசோதிகப்பட்டாத இடம் கிடையாது. கோட்டைக்குள்ளிருக்கும் வீதிகளையும் நாற்சந்தி
- 80 மரங்களுக்கடியிலுள்ள மேடைகளையும் தூவுகளையும் குளங்களையும் நன்றாய்த் தேடிப் பார்த்தார். நானூ ரூபமுள்ளவர்களும் குரூபிகளும் விகார வேஷமுள்ளவர்களுமான சாஷஸிகளைக் கண்டார்; ஜானகியைக் காணவில்லை. நிகரற்ற ஸௌந்தரியத்தையுடைய வித்யாதர ஸ்திரீகளைக் கண்டார்; சாகவனுக்கு ஆனந்த நேறுதுவான
- 85 ஸீதையைக் காணவில்லை, பூர்ணசந்திரனைப்போத்த முகங்களையுடைய உத்தமமான நாக கன்யைகளைக் கண்டார்; லாவண்ய மிதியான வைதேவியைக் காணவில்லை. யுத்தத்தில் ஐயித்த நாகர்களுடைய கன்யைகளைப் பலவந்தமாய் அபகரித்துக் கொண்டுவந்து வைத்திருப்பதைக் கண்டார்; ஜனக மஹாராஜனுக்கு அருமையான ஸீதையைக் காணவில்லை.
- 90 வாயு புத்திரனும், ஸூரியனை அலங்க்யமாய்த் தாவிப் பிடித்தவரும், புத்திரியும் யோசனையிலும் ஒப்பில்லாதவருமான ஆஞ்ஜனையர் மற்ற ஸ்திரீ ரத்தினங்களையும் கண்டு ஸீதையைமாதிரியும் காணாமல் சொல்ல முடியாத துக்கத்தை அடைந்தார். அளவுற்ற
- 95 பராக்கிரமசாலியானாலும் வானர வீரர்களுடைய பிரயத்தனங்களும் தான் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினதும் வீணானதைக் கண்டு மறுபடியும் கவலிக்கொண்டு புஷ்பகத்திலிருந்து இறங்கி, துக்கத்தால் மனம் நொந்து மறுபடியும் ஆலோசிக்கலானார்.

அவதீரய விமாநாச்ச ஹநாமாத் மாருதாத்மஜ: |

சிந்தா மூபஜகாமாத் ஸோகோபநாத சேதந: || (25)

ஸர்க்கம் 13

ஸீதையைக் காணாமல் மாருதி துக்கித்தது (தொடர்ச்சி)

விமாநாத்து ஸுஸந்திரம்ய ப்ராகாரம் ஹரியூத்ப: |

ஹநாமாத் வேகவாநானீத் யதா வித்யுத் க்நாத்தரே: | (1)

பிறகு மஹா வேக சாலியான ஹநாமான் இத்திர கீலக்கல்லால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கோட்டைமதில் மேலேறி நிற்கையில் கறுத்த

Notes : This Blank Page has also to be counted as a another page Number.

It is intentionally left blank after Picture Sketches.!

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

பூதேஷ்டம் வேலிதா ஸ்கா ராமன் ஓரநா ப்ரியம் — ஸு. 1380—3க.
 நலி பஸ்யாமி வைதேயீம் ஸீதாம் ஸர்வாங்கி...
 "ராமனுடைய ஆஜ்ஞையை நிறைவேற்ற முயன்ற தன் இந்த ஸ்காந்தரத்தை வேண்டிய வரையில் தேடி
 ருள். உத்தம வண்ணங்கள் பொருந்திய அவயவங்களையுடைய

மேகங்களுக்கு நடுவில் பிரகாசிக்கும் மின்னலைப்போல் தோன்றினார். ராவண இருஹத்தில் எங்கும் தேடிவும் ஸீதையைக் காணாமல் பின் வருமாறு யோசித்தார். "ராமனுடைய ஆஜ்ஞையை நிறைவேற்ற முயன்ற நான் இந்த லங்கா நகரத்தை வேண்டியவரையில் தேடினேன். உத்தம வண்ணங்கள் பொருந்திய அவயவங்களையுடைய ஸீதையை மாத்திரம் காணவில்லை. குட்டைகள், குளங்கள், ஏரிகள், வாய்க்கால்கள், நதிகள், சதுப்பு நிலங்கள் நிறைந்த வனங்கள், புதர்கள், மலைகள் ஒன்றுவிடாமல் தேடிப் பார்த்தேன்; ஜானகி மாத்திரம் காணப்படவில்லையே! 'ராவண இருஹத்தில் ஸீதை இருக்கிறாள்; அதோ பாருங்கள்' என்று சொன்ன ஸம்பாதியின் வார்த்தையைப்படி இங்கே அவளைக் காணேனே!

5
10
15
20
25
30
35
40

எது எப்படியிருந்தாலும், ஜானகி தாம பரவசமாய், துஷ்ட நயத்தைபுள்ள ராவணனிடத்தில் மோகித்து அவனுக்கு உட்பட்டிருப்பானோ? அவள் ஸாமான்ய ஸ்திரீயா? யாக்யக்ஞங்களுக்கும் பிரஹ்மவித்யைக்கும் வாஸஸ்தலமான விதேஹ வம்சத்தில் பிறந்தவளல்லவா? சதானந்தர் யாக்ஞவல்க்யர் முதலிய பிரஹ்ம ரிஷ்டர்களால் பரிசுத்தமான மிதிலா நகரத்தில் அவதரித்தவளல்லவா? மஹரிஷிகளும் உபதேசத்திற்காக வந்து அடுக்கும்படியான ஜனக ரேன்ற பிரஹ்மவித்திற்குப் பிறந்தவளல்லவா? மற்ற ஜீவகோடி களைப்போல் ஸ்திரீ புருஷ ஸம்பந்தத்தால் பிறக்காமல், யாக காலத்தில் யாக பூமியை உழும்பொழுது கலப்பை துறியால் வெளிப்படுத்தப்பட்டவளன்றோ?

ஒருவேளை ராவணன் ஸீதையை எடுத்துக்கொண்டு ஆகாச மார்க்கமாகப் போகையில், 'இதற்குள் ராமன் பர்ணசாலைக்கு வந்து, ஸீதையைக் காணாமல் தேடி, ஜடாயு முதலியவர்களால் நான் கொண்டு போகிறேனென்றறிந்து, பாணப் பிரயோகம் செய்தால் என்ன செய்வேன்? அது எங்கிருந்தாலும் விடாதே. மாரீசனைப் படுத்தினபாடு தெரியாதா?' என்று நினைத்து நடுங்கி ஸீதையை நழுவ விட்டிருக்கலாம். அவன் முலைகளைப்போன்ற அலைகள் கொந்தளிக்கும் ஸமுத்திரத்தை ஒரு நாளும் காணாதவன்; தேவகணங்கள் ஸஞ்சரிக்கும் ஆகாச வீதியில் அதிவேகமாய்ச் செல்லும்போது முதலை நிமிர்விலம் கீர்ப்பாம்பு முதலிய ஜல ஜந்துக்களைக் கண்டு பயத்தால் பிரக்ஞையற்றுக் கீழே விழுந்து இறந்தானோ? மிக்க செல்வமாய் வளர்க்கப்பட்டவளாகையால் மஹா பவலான ராவணனுடைய புஜங்களால் பிடிக்கப்பட்டு அவன் போகும் அதிவேகத்தை ஸஹிக்காமல் உயிரை விட்டிருப்பானோ? அல்லது, மஹா பதிவிரதயாகையால் பர புருஷனால் தொடப்பட்ட தேகத்தைச் சுருக்கிக் கொண்டு ராவணன் ஸமுத்திரத்திற்குமேல் வர வர உயரக் கிளம்பிப் போகையில் ஸமுத்திரத்தில் விழுந்திருப்பானோ? அல்லது, ராவணன் தன் இஷ்டத்திற்கினங்கும்படி அவளைப் பலாத்

காரம் செய்திருப்பான்; உயிரை விட்டாலும் விடுவானே அன்றி ஸம்மதிப்பாளர்? அதைக் கண்டு ராவணன் கோபரவசனாய் தனியாயும் அனுகதையாயும் இருக்கும் ஜானகியைத் தின்றிருப்பான். அல்லது ராவண பத்னிகள் சக்கரத்தி துவேஷத்தால் ஹாதுவான் ஜானகியைப் பங்கிட்டுத் தின்று விட்டார்களோ? அல்லது ராமமூர்த்தியின் திவ்விய மங்கள விக்ரஹத்தையும், கோடி மன்மத ஸௌந்தரியத்தையும், பூர்ண சந்திரனைப் போன்ற மூகத்தையும், மலர்ந்த செந்தாமரையைப் போன்ற நேத்திரங்களையும் நீனைத்து நீனைத்துவி, 'இனி அவரை நான் பார்க்கப் போகிறேன்.' என்று மனம் தளர்ந்து உயிரை விட்டானோ? "ஹா! ராம! லக்ஷ்மண! ஹா! அபொத்யா!" என்று கதறிக் கொண்டே பிராணனை விட்டானோ?

55 சி! இப்படி எண்ணுவதெல்லாம் புத்திவீணர். ஸீதைையைக் கொஞ்சம்கூட அபாயமில்லாமல் லங்கையில் கொண்டுவரப் பது ராவணனுக்கு ஒரு பெரிய காரியமா? ஹிமய மலையைப்போல் கலங்காத தைரியத்தையுடைய வீர ரிதிரஷ்டர்களுடைய வம்சத்தில் பிறந்த ஜானகிக்குப் பயமென்பதும் உண்டோ? பதிவிரதா தர்மமென்ற நெருப்புக் கொழுந்தால் குழப்பட்ட ஜானகியை ராவணன் ஹிம்னை செய்வதும் முடியுமோ? தான் ஆசை கொண்டு, ஸ்கல அபாயங்களையும் லக்ஷ்யம் செய்யாமல், மஹா பா தகத்தைச் செய்யத் துணிந்த ராவணன் ஸீதைையைத் தின்றிருப்பான் என்று எண்ணவும் முடியுமோ? ராசுலேகவரனுக்கு மிக்கப் பிரியமான ஸீதைையை அவனுடைய பத்னிகள் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவும் துணிவார்களோ? ராமனுடைய ரீஜ ஸ்வரூபத்தையும், தேஜஸையும் பராக்கிரமத்தையும் பலத்தையும் வீரியத்தையும் பூர்ணமாக அறிந்த ஸீதை, அவர் தன்னை மறந்து விடுவாரென்றும், அவருக்கு ராவணனை ஜூழிப்பது அஸாத்தியமென்றும் எண்ணி நம்பிக்கையற்று உயிரை விடுவானோ?

70 ஆகையால் உயிரோடிருக்கினார்; லங்கையிலேயே இருக்கினார். ஆனால் பஞ்சவர்ணக் கிளியைக் கூட்டிலடைத்து வைப்பதைப்போல் எங்கேயோ ரஹஸ்யமான இடத்தில் ராவணனால் ஒளித்து வைக்கப் பட்டுக் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறாளென்பது நிச்சயம். ஸ்கீ புருஷ ஸம்பந்தமில்லாமல் யாக யூரியில் பிறந்து, ஜனக ராஜரீஷியால் வளர்க்கப்பட்டு, ஸ்கலலோக நாதனான ராமமூர்த்தியைப் பர்த் தாவாக அடைந்து பிரபஞ்சத்தை மயக்க வந்த மாயையைப்போல் அழகால் ஸமஸ்த பிராணிகளையும் மோகிக்கச் செய்யும் ஜானகி, எவ் விதத்திலும் தனக்குத் தகாத மஹா பாபிக்கு ஸ்வாதினப்பட்டிருப்பானோ? ராவணன் அவளை எங்கேயாவது யூழிக்குள் ஒளித்துவைத்திருப்பானோ? வரும் வழியில் மயங்கி ஸமுத்திரத்தில் விழுந்தானோ? ராகவளைப் பிரிந்திருக்க முடியாமல் உயிரை விட்டானோ? ஸீதை

யிடத்தில் அபாரப் பிரியமுள்ள ராமனைடத்தில் இதைத் தெரிவிப்பது அபுத்தம். சொன்னால் பெரும் கெடுதி நேரும்; சொல்லாவிட்டால் ஸ்வாமிக் குத் துரோகம் செய்தவளுவேன்; ஒன்றிற்கொன்று ஹிரோதமாக இருக்கிறது. என்ன செய்யலாம்? இந்த ஸங்கடதசையில் கால தேசத்திற்கு ஒத்தபடி நான் செய்ய வேண்டியதென்ன?" என்று ஆளுநரேயர் சிந்திக்கலானார். "ஸீதைையைக் காணாமல் இவ் கிருந்து கிஷ்கிந்தைக்குச் சென்றதால் என்ன பிரயோஜனம்? ஸமுத்திரத்தை தாண்டினதும், லங்கையில் பிரவேசித்ததும், ராவணனைப் பார்த்ததும் வீணாகும். ஸுக்ரீவ மஹாராஜனும், கிஷ்கிந்தையிலுள்ள வானரர்களும், ராம லக்ஷ்மணர்களும் என்னை என்ன சொல்லமாட்டார்கள்?"

55 "எப்படித் தேடியும் ஸீதைையைக் காணவில்லை" என்ற கோரமான வார்த்தையை ராமனைடத்தில் சொன்னால், அந்தக்ஷணத்திலேயே உயிரை விடுவாரே. என் கடுமையான வாக்கியங்கள் நாராசங்களைப் போல் அவருடைய ஹிருதயத்தைக் குருமாய்த் துளைத்து, இந்திரியங்களை வேரறுக்கும்; அதற்குப் பிறகும் பிராணன் தரிக்குமோ? ஸஹிக்கமுடியாத துக்கத்தால் ராமன் உயிரைவிட நிச்சயிப்பதைக் கண்டு, தனது உடல் உயிர் ஆவியை அவருக்கு அர்ப்பணம் செய்த லக்ஷ்மணன் பிழைத்தும் இருப்பாரோ? மஹாபுத்திமானல்லவா? ராமலக்ஷ்மணர்கள் இறந்ததைக் கேட்டவுடன் பரதன் உயிரை விடுவார். அவருடைய சீழலைப்போன்ற சத்தருக்கன் ஒரு நிமிஷமாவது அவனை விட்டிருப்பாரோ? லோக பாலர்களைப்போன்ற புத்திரர்களைப் பறிகொடுத்துக் கௌஸல்யை ஸுமரித்திரை கைகேயி என்ற ராஜபத்தினிகள் பிழைத்தும் இருப்பார்களோ? ஸுக்ரீவ மஹாராஜன் சொன்ன சொல் தவறாதவன்; ராமனுடைய பரமோபகாசத்திற்குத் தன்னால் பிரத்யுபகாரம் செய்ய முடியாமல் அவர் துக்கத்தால் இறப்பதைப் பார்க்க ஸஹிப்பாரோ? வெகு காலம் கஷ்டங்களை அனுபவித்துப் பலவிதமாய் அவமானம் செய்யப்பட்டுத் தன் பர்த்தாவிற்கு க்ஷேமம் பிறக்குமோ என்று தெய்வங்களை வேண்டிய ருமை, ஸுக்ரீவனும் இறந்து விதவையாய்க் காலம் கழிக்க நீனைப்பானோ? உத்தம பதிவிரதையல்லவா? வாலியைப் பறிகொடுத்து நடைபிணம் போலிருக்கும் திஷ்ணபுத்தியுள்ள தாரை ஸுக்ரீவனையும் இழந்து உயிரோடிருப்பானா? நிகரற்ற மாதாபிதாக்களுமில்லாமல், தகப்பனுக்கு தகப்பனாயிருந்த ஸுக்ரீவனும் இறந்து, குழந்தை அங்கதன் அகாலமரணமடைவானென்பதில் ஸந்தேகமுண்டோ? தங்களுக்கு ஸ்கலவிதத்திலும் கதியான அரசர்கள் மடிந்த பிறகு வானரர்கள் கைகளாலும் முஷ்டிகளாலும் தலைகளில் அறைந்துகொண்டு பிராணனை விடுவார்கள். மஹாராஜாவால் மிருதுவான வார்த்தைகளாலும் வெகுமானங்களாலும் கௌரவத்தாலும் பெருமைப்படுத்தப்பட்ட வானரரிதிரஷ்டர்கள் அவர் இறந்த பிறகும் மாளநினைமாய் ஜீவனம் செய்வார்களா?

85

90

95

100

105

110

115

120

- 125 விடுகளிலும் வணங்களிலும் மலைகளிலும் கூடி ஸந்தோஷமாய் விளையாடுவார்களோ? ஸூக்ரீவனுக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தை நினைத்து மந்திரி பிரதானிகளுடனும் பெண்டு பிள்ளைகளுடனும் மலைச்சிகரங்களிலிருந்து விழுந்து மடிவார்கள்; விஷத்தைத் தின்றோடுருப்பில் விழுந்தோ, தூக்குப்போட்டுக்கொண்டோ, உபவாசம் செய்தோ, ஆயுதங்களாலோ எந்தவிதத்திலாவது தற்கொலை செய்து கொள்வார்கள். நான் போனவுடன் பெருங்கூச்சலும் அழுகையும் மிளம்பும்; இஷ்வாகு வம்சம் மடியும்; வானரர்களும் நிரீமுலமா வர்கள். இப்படி எல்லோரையும் கொல்லும் நான் இங்கிருந்து கிஷ்கிந்தைக்குப் போக நினைப்பேனோ? வீதையைக் காணாமல் மஹா ராஜாவின் முகத்தில் எப்படி விழிப்பேன்?
- 135 நான் போகாமல் இங்கேயே இருந்துவிட்டால், தர்மாந்தரர்களும் பராக்மிரமசாலிகளுமான ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸமுத்திரக் கரையில் என்னை எதிர்பார்த்திருக்கும் வானர வீரர்களும், "மாருதி காரியத்தை எப்படியாவது முடித்துக்கொண்டே வருவான்" என்ற நம்பிக்கையால் உயிரை வைத்துக்கொண்டிருப்பார்கள். நான் பழம் மிழங்கு ஐயம் நிறைந்த ஸமுத்திரக்கரையோரங்களில் வானப்பிரஸ்த விரதத்தை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு அகல்மாத்தாய் என் கைகளிலும் வாயிலும் விழும் பதார்த்தங்களைத் தின்று காலம் கழிப்பேன்; அல்லது, சிதையை அடுக்கி நெருப்பில் விழுந்து இறப்பேன்; ஸமுத் திரத்தில் குதித்து உயிரைவிடுவேன். உபவாசம்செய்து தேகத்தி லிருந்து ஆத்மாவைப் பிரிக்க யத்தனம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் காக்கைகளும் நாக்கால் ஐந்துக்களும் ஏன் தேகத்தைத்தின்றுவிடும், இவ்வித மரணம் மஹரீஷிகளால் மெச்சப்பட்டதே. இந்த ராத்திரி நன்றாக ஆரம்பித்தது; முதலில் லங்காதேவதையை ஐயித்தேன்; சந்திரனும் எனக்கு விசேஷ உபகாரம் செய்தான்; வீதையைத் தேடும் உத்தமகாரியத்தில் ஸஹாயம் செய்த தென்றும், ஹனு மான் வீதையைக் கண்டுபிடித்த ராத்திரி என்றும் அபாரதீர்த் தியால் அலங்கரிக்கப்படும் என்று எண்ணியிருந்தேன்; வீதையைக் காணாமல் இதெல்லாம் வீணாயிற்று. தபஸ்வியாக இருந்து மரத்தடி களில் காலம்கழிப்பேனெயொழிய வீதையைக் காணாமல் திரும்பிப் போகமாட்டேன். போனால் என்னை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் அங்கதனும் மற்ற வானரர்களும் உடனே பிராணனை விடுவார்கள். நான் இறப்பதில் அனேகம் கெடுதி களுண்டு; உயிரோடிருந்தால் என்றைக்காவது க்ஷேமம் நேரும். ஆகையால் உயிரை வைத்துக்கொள்வதே நலம்."
- 160 இப்படிப் பலவிதமாய் யோசித்தும் ஆஞ்ஜநேயருக்குத் துக்கம் தீரவில்லை. "அல்லது, மஹாபலவானான லங்காபதியைக் கொல்லட் டுமா? அதனால் வேறு பிரயோஜனமில்லாவிட்டாலும் அந்தப் பாபி செய்த அக்மிரமத்திற்குப் பழிவாங்கின திருப்பதியாவது உண்டாகும்.

- அல்லது யாகபசுவை அக்னிதேவதைக்கு வெகுமானமாய்க் கொண்டு போவதுபோல், ராவணனைக் கூட்டி ஆகாசமார்க்கமாய்க் கொண்டு போய் ராமனுடைய பாதத்தில் போட்டாடுமா?" என்று ஹனு மான் துக்கத்தாலும் கவலையாலும் பீடிக்ப்பட்டு மறுபடியும் ஆலோசித்தார். "வீதையைக் காணும் வரையில் இங்கே யிருந்து லங்கையை அடிக்கடி தேடுவேன். அல்லது, ஸம்பாதி சொன்ன வார்த்தையை நம்பி, "வீதை லங்கையில் இருக்கிறது" என்ற சொல்லி ராமனை அழைத்து வந்தாலென்ன? ஐயோ! வீதை இங்கு இல்லாவிட்டால் வானரகுலத்தைச் சாம்பலாக்குவாரே! ஆகையால் இங்கேயே இந்திரியங்களை அடக்கிக்கொண்டு உபவாசம் செய் வேன்; பாபம்! என்றால் வானரர்களெல்லாம் நாசமடைய வேண்டுமா" என்று நர்ப்புறங்களிலும் கவனித்துப் பார்த்து, "மோசம் போனேனே! என்ன புத்திவீனம்! இதோ ஆகா சத்தையனாலும் அசோகமரங்களடர்ந்த சோலையை நான் இதுவரை யில் தேடவில்லையே; ஐானமையை ஏன் இங்கே வைத்திருக்கக் கூடாது? இந்த க்ஷணமே தேடுகிறேன். வஸூக்கள் ருத்திரர்கள் ஆதித்தியர்கள் அச்சிலிகள் மருத்துக்கள் முதலிய தேவகணங்களை நமஸ்கரிக்கிறேன். எனக்கு ஸஹாயம் செய்து நான் ராக்ஷசகுல காலஞ்சும்படி ஆசீர்வதிக்கட்டும். வெகுகாலம் கடுந்தவம் செய்த வனுக்கு வீத்தியைக் கொடுக்கும் தேவதையைப்போல் ரகுருவரீர்த் தியை விளங்கச்செய்யும் வீதையை ராமனிடத்தில் கொண்டுபோய் ஒப்புவிப்பேன்" என்று மஹாதேஜஸ்வியான ஆஞ்ஜநேயர் சற்று நேரம் யோசித்து, கவலையால் இந்திரியங்கள் கலங்கி, இப்பொழுதா வது காரியம் கைகடுமோ" என்று எண்ணிக்கொண்டே எழுந்தார். "ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கும் ஐானகிக்கும் ருத்திரன் இந்திரன் யமன் வாயு சந்திரன் ஸூரியன் மருத்துக்கள் முதலிய தேவதைகளுக்கும் நமஸ்காரம்" என்று ஸூரியபுத்திரனும் தன் பிரபுமான ஸூக்ரீ வனை மனத்தால் வந்தனம் செய்து ஸகல திக்குகளையும் நன்றாய்ப் பரிசோதித்துப் பார்த்து, ஒருவரும் இல்லை என்றறிந்து அசோக வனத்தை உற்றுப் பார்த்தார். அங்கே போய்த் தேட நிச்சயித்து மேலே செய்யவேண்டிய காரியங்களை ஆலோசித்தார். "அசோக வனத்தில் ஐயம் நிறைந்திருக்கும்; கணக்கில்லாத ராக்ஷசர்கள் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். ஸகலவித ஸாதனங் களாலும் பரிஷ்காரமாக இருக்கும். மரங்களைப் பாதுகாக்க அனேகம் பெயர்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருப்பார்கள். ஸர்வஜகத் திற்கும் பிராணதாரமான என் பிதாவும் கடுமையாய் விசக்கானேன். ராவணனைச் சேர்ந்தவர்கள் காணாமலிருப்பதற்கும் ராமகாரியம் வீத்திக்கும் பொருட்டும் என் தேகத்தைச் சருக்கியிருக்கிறேன். மஹரீஷிகளும் தேவதைகளும் நான் வீதையைப் பார்க்கும்படி ஆசீர் வதிக்கட்டும். ஸ்வயம்புவான பிரஹ்மதேவரும் அக்னி வாயு வருணன் மஹேந்திரன் ஸூரியசந்திரர்கள் அச்சிலிகள் மருத்துக்

- 205 கள் ருத்திரன் முதலியவர்களும் என் தாரியம் எரித்திக்கும்படி அறுக்க
விரவிக் கட்டும். ஸகல பூதங்களும் அவைகளுக்கு நாதனுள் விஷ்ணு
வும் நான் போகும் வழியில் என் கண்ணில் படுகிறவர்களும்
படாதவர்களும் என் காரியம் கைகூடும்படி ஆசீர்வதிக்கட்டும்.
210 சிறந்த மூக்கையும், வெண்மையான பற்களையும், சிலவு போன்ற
சிரிப்பையும், செந்தாமரை இதழ்போன்ற கண்களையும் உடையதாய்
பூர்ண சந்திரனைப்போல் ஸகல பிரபஞ்சத்திற்கும் ஆனந்தத்தைக்
கொடுக்கும் ஸீதாதேவியின் திருமுகமண்டலத்தை இந்தத் தேவதை
களுடைய கிருபையால் எப்பொழுது பார்ப்பேன்? மஹாசீசன்,
215 பாபத்திற்கு அஞ்சாதவன், ஸகல லோகங்களும் நடுங்கும்படியான
குரூரகிருத்தியங்களைச் செய்விறவன், கோரகுபியானானும் எல்லோரும்
மோகிக்கும்படியான வேஷத்தைத் தரிக்கிறவன்; தன் ஜனங்களை
விட்டுத் தனியாய்த் தவிக்கும் மஹாபதிவிரதையான ஜானகியைப்
பலாத்காரம் செய்து கொண்டுவந்திருக்கிறேனே! அவளை இப்
பொழுது பார்ப்பது எப்படி?" என்று சிந்தித்தார்.

ஷுத்ரேண பாபேந ந்ருஸம்ஸ கர்மண
ஸுதாரூணஸங்க்ருத வேஷதாரினா |
பலாபி 'பூ'தா ஹ்யபுலா தபஸ்விதி
கதம் து மே த்ருஷ்டி பதேத்'ய ஸா புவேதி (60)

ஸர்க்கம் 14

அசோகவனம்

ஸ முஹூர்த்தமீவ த்யாத்வா மநஸா சாதிக்'மிய தாம் |
அவபுதுதோ மஹாதேஜா: ப்ரகாரம் தன்ய வேஸம்த : || (1)

- இப்படிச் சற்றுநேரம் ஆலோசித்து அசோகவனத்திற்
குப்போகரிச்சயித்து, மஹாதேஜஸ்வியான ஹனுமான் அதன் மதில்
சுவரைத் தாண்டினார். பிராகாசத்தின் மேலிருந்து பார்த்தையில்
ஆனந்தத்தால் அவருடைய ஸகல அவயவங்களும் பூரித்தன. வஸந்த
5 குதுவில் முதலில் புஷ்பித்த ஆச்சா அசோகம் சம்பகம் மா முதலிய
பலவித விருஷங்களைக் கண்டார்; பிறகு வில்லீவிருந்து பிரயோகிக்
கப்பட்ட நாராசத்தைப்போல், மாந்தோப்புளால் மறைக்கப்பட்
டுக் கொடிகளால் குழப்பட்ட மரச்சோலைகளில் பாய்ந்தார். அங்கே
குயில்களும் மயில்களும் வண்டுகளும் இன்னும் பலவகைப் பகி
10 களும் மதுரமாய்ச் சபித்துக்கொண்டிருந்தன; மான் முதலிய மிரு
கங்கள் கூட்டங்கூட்டமாய் ஸஞ்சரித்தன; வெள்ளிமயமாயும் தங்க
மயமாயும்விளங்கும் அனேக விருஷங்கள் பாலஸூரீயர்களைப்போல்
புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் பிரகாசித்தன. விசித்திரமான
15 காடுகளில் ஸகலப் பிராணிகளும் ஆனந்தமாய் விளையாடிக்கொண்
டிருந்தன. அழகிலும் சிலத்திலும் சிகரில்லாத ஜானகியைத் தேடி

- கொண்டு போகையில் ஸுகமாய்த் தூங்கிக்கொண்டிருந்த பகினை
எழுப்பினார்; அவை நான்கு புறங்களிலும் பறந்து இறக்கைகளால்
மரங்களை அடித்து நானு வர்ணமுள்ள புஷ்பங்களை உதிர்த்தன.
மலர்களால் தூவப்பட்ட தேகத்தையுடைய ஹனுமான் அசோக
வனத்தில் புஷ்பத்தால் செய்யப்பட்ட மலையைப்போல் தேர்ந்த
20 னார். மரச்சோலைகளிலிருந்து ஸகல திக்குகளிலும் பாயும் ஆஞ்ஜ
னையரை வஸந்தருதுவின் தேவதை என்று அங்கிருந்த ஸகலப்
பிராணிகளும் சீரினத்தன. மரங்களிலிருந்து உதிர்த்த பலவகைப்
புஷ்பங்களால் அவல்கரிக்கப்பட்ட பூமியானது ஆபரணங்களினிற்
25 ஸுந்தரியைப்போல் விளங்கிற்று. மஹாபலவானான ஹனுமான்
அந்த மரங்களை வேகமாய் அசைக்கும்பொழுது அவை விசித்திரமான
புஷ்பங்களைச் சொரிந்தன. குதாட்டத்தில் பந்தயம் வைத்து
தோற்று ஆடையாபரணங்களைக் கழற்றிவைத்த குதாடிகளைப்போல்,
புஷ்பங்களையும் பழங்களையும் இலைகளையும் உதிர்த்த அந்த விருஷங்
30 கள் அழகு குறைந்த நின்றன. பெருங்காற்றில் அடிபட்டவை
போல், புஷ்பங்களும் பழங்களும் இலைகளும் மறந்துப் பகிகளால்
மல் வலிக்கத் தகாதவைகளாயின. நாயகனுடன் ரதிகேளி அனுப
வித்த யௌவனஸ்திரீ, கலீந்த கேசங்களுடனும் சந்தனப்பூச்சுகளும்
மகரிசுபத்திரங்களும் திலகமும் அழிர்தும், ஆசையுடன் அதர
பானம் செய்யப்பட்டதால் பற்களைப்போல் வெண்மையான உதடு
35 களுடனும், நகங்களாலும் பற்களாலும் காயப்பட்ட தேகத்துடனும்
விளங்குவதுபோல், அசோகவனம் ஹனுமானுடைய கால்களாலும்
கைகளாலும் வாலாலும் துவைக்கப்பட்டுச் சின்னபின்னமான மரங்
களுடன் விளங்கிற்று. மழைக்காலத்தில் வாயுபகவான் விர்திய
மலையில் தங்கியிருக்கும் மேகக்கூட்டங்களைச் சிதறடிப்பதுபோல்,
40 அந்த வானரவீரன் பெருங்கொடிகளை அறுத்தெறித்தார்.

- அங்கே தங்கம் வெள்ளி நவமணிகள் முதலியவைகள்
இழைத்த தரைகளைக் கண்டார். விசித்திரமான ரூபங்களுடன்
அனேகம் குளங்கள் வெட்டப்பட்டிருந்தன; படிக்களில் நவரத்தினங்
கள் பிரகாசித்தன; ஸ்படிகத்தால் தளவரிசைபோடப்பட்டிருந்தது;
5 முத்து பலமும் முதலிய விலையுயர்ந்த வஸ்துக்களின் பொடிகளே
மணல்கள்; அமிருத்தத்தைப்போல் ருசியுள்ள ஜலநீரிதறத்திருந்தது;
அநில்தாமரை கருநெய்தல் முதலிய புஷ்பங்கள் அழகாய் மலர்ந்
திருந்தன; அவைகளின்மேல் சீர்ப்பறவைகள் மதுரமாய்க் கூவிக்கொண்டிருந்தன;
10 நான்கு புறங்களிலிருந்தும் ஆறுகள் வந்து விழும்
தன; கரைகளில் பொன்மயமான விருஷங்களும், ஸந்தானம்
முதலிய ஸ்வர்க்கலோகத்து விருஷங்களும், புதர்களும் இடைவெளி
யில்லாமல் செழித்து வளர்ந்தன. சிறிது தூரத்திற்குப்பால் ஒரு
க்ரீடாபர்வதத்தைக் கண்டார். அது மேகத்தைப்போல் கறுத்து,
உன்னதமான கிரத்தையும் விசித்திரமான கொடிமுடிகளையுடைய
55 தாய், கற்பாறைகளாலமைக்கப்பட்ட அறைகளுடன், நானுவிருஷங்

கனால்திறைந்து வெகு மனோஹரமாய் விளங்கிற்று. நாயகனுடன்
கோபித்துக்கொண்டு திடீரென்று அவன் மடியிலிருந்து குதித்தோடும்
புவதியைப்போல் ஒரு நதி அந்தப்பர்வதத்திலிருந்து கீழே விழுந்தது.
60 அவளுடைய தோழிகளும் பந்துக்களும் போகவேண்டாமென்று
தடுப்பதுபோல், அதன் ஐலத்தில் நனைந்த துளிகளுடன் அனேகம்
மரங்கள் இருகரைகளிலும் செழித்து வளர்ந்தன. நாயகனிடத்தில்
கோபம் தணிந்து நிரும்பிவரும் நாயகியைப்போல் மரங்களால் தடுக்
கப்பட்ட ஐலம் எதிர்த்து வந்தது. அந்த நதிக்கு ஸமீபத்தில், பல
65 வகைப் பறவைக்கூட்டங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தாமரை
யோடைகள் இருந்தன. வெகு நீளமாக அமைக்கப்பட்ட அனேக
நடவாசிகள் குளிர்ந்த ஐலத்தால் நிறைந்து, நவமணிகள் இகழ்த்த
படிகளுடனும், முத்துப் பொடியால் செய்த மணல்களுடனும் காணப்
பட்டன. கரைகளில் விசித்திரமான மாடி வீடுகளும் பலவகை
70 மிருகங்களால் நிறைந்த ஆச்சரியமான வனங்களும், காடுகளும்,
வீசுவகர்மாவால் அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

பழங்கனாலும் புஷ்பங்களாலும் தழைத்த லிப பெரிய விருஷங்
களுக்குகாங்குபுறங்களிலும் விஸ்தாரமான மேடைகள் கட்டப்பட்ட
75 டிருந்தன. அதன்மேல் தங்கமேடைகளும் வெய்யில் மழைமுதலியவை
களைத் தடுப்பதற்காகப் பந்தல்களும் போடப்பட்டிருந்தன. அங்கே
ஒரு சிம்சபாவிருஷம் கொடிகளாலும் இலைகளாலும் சூழப்பட்டு
தங்கமயமாய் பிரகாசித்தது. அதைச் சுற்றிலும் தங்கமேடைகள்
போடப்பட்டிருந்தன. இன்னும் அனேக விசித்திரமான பிரதேசங்
களையும், பூமிப் பிளப்புகளையும், மலைபருவிகளையும், நெருப்புக்
80 கொழுந்துபோல் ஐவலிக்கும் தங்கமயமான விருஷங்களையும் கண்
டார். "ஊர்வரணமயமான மேருபர்வதத்தின் காந்தியால் ஸூரியன்
தங்கமயமாய்த் தோன்றுவதுபோல், இந்த விருஷங்களின் தேஜ
ஸால் என் தேகம் முழுவதும் தங்கமயமாய்த் தோன்றுகிறது"
என்றார். அனேக மஹாவிருஷங்களால் சூழப்பட்ட அந்த சிம்சபா
85 மரத்தில் விசித்திரமான த்வனிபுள்ள அனேக சிறு மணிகள் கட்டப்
பட்டிருந்தன; அவைகள் காற்றலகைக்கப்படும்பொழுது மதுரமான
சத்தமுண்டாயிற்று.

பிறகு இலைகளாலும் புஷ்பங்களாலும் தனிர்களாலும் அரும்பு
களாலும் விளங்கும் அந்த மரத்திலேறி ஆஞ்ஞனையர் இப்படி
90 ஆலோசித்தார். "ராமனை எப்போது காண்பேனென்று ஆவலாக
எதிர்பார்க்கும் ஐரணவியை இங்கிருந்து காணலாம், கவலையால்
தூக்கம் பிடிக்காமல் அங்குமிங்கும் அலைந்து கொண்டு ஒரு வேளை
இவ்விடத்திற்கு வரக்கூடாதா? சம்பகம் சந்தனம் முதலிய
சிரேஷ்டமான விருஷங்களால் விளங்கும் இந்த அசோக வனத்தில்
95 அவளுக்குப் பிரியமிருக்கும்; இந்தத் தாமரையோடையில் பகடிகள்
இன்பமாய் கூவுகின்றன. ஸீதைக்கு வனங்களில் ஸஞ்சரிப்பதில்
விசேஷ ஆனந்தம்; ராமனை விட்டுப் பிரிந்து இளைத்து அந்தத் தாபத்

தைப் போக்குவதற்காக இங்கே வருவான்; வனத்தில் ஸஞ்சரிக்கும்
பிரானிகளுடைய ஷோமத்தில் அவளுக்கு வெகு கவலை; அனேக
100 வருஷங்களாய் வனங்களில் திரிந்து பழினைவன்; யௌவனப்
பருவத்திலிருப்பவன்; ஐரணங்களுடைய கூட்டத்தை நீக்கித் தனியாய்
ராமனை தியானிக்கவும் அவருடன் ஆனந்தமாகக் கடந்த காலத்தை
ஞாபகம் செய்யக்கூடிய இந்த வனங்களைப் பார்க்கவும் இங்கே
நிச்சயமாய் வருவான்; அல்லது தெளிந்த ஐலத்தையுடைய இந்த
105 நதியில் காலை ஸந்தியாதேவதையை உபாஸிக்க வருவான்; இது
அவள் ஸஞ்சரிக்கத் தகுந்த வனம்; அவளும் இந்த வனத்திற்குத்
தகுந்த ஆபரணம்; அவள் உயிரோடு மாத்திரமிருந்தால் இந்த
நதிக்கரைக்கு வராமல் இருக்கமாட்டாள்." என்று மஹா மேதாவி
பான மாருதி, பூவும் இலைகளும் நிறைந்த அந்த சிம்சபா விருஷத்
110 தில் மறைந்திருந்து, நான்கு புறங்களிலிருந்தும் ஸீதைபின் வரவை
நிர்வாஹித்துக் கொண்டு நான்கு திக்குகளையும் கவனித்தார்.

ஏவம் து மத்வா ஹநுமாத் மஹாத்யா
ப்ரதிக்ஷமாஜ்ஞே மநுஜேந்த்ர பதநீம் |
அவேக்ஷமாணஸ ச த் தீரஸ ஸர்வம்
ஸுபுஷ்பீதே பரிண க் தே நிவீத: || (51)

ஸர்க்கம் 15

ஹனுமான் ஸீதையைக் கண்டது

ஸ வீக்ஷமாணஸ் தத்ரஸ்தே³ா மார்க்மாணஸ்ச மைதி⁴வீம் |
அவேக்ஷமாணஸ்ச மஹீம் ஸர்வாம் தாமத்வவக்ஷத || (1)

ஹனுமான் அந்த மரத்தின் மேலிருந்து நான்கு பக்கங்களிலும்
ஸீதையைத் தேடிக் கொண்டு, பூமியையும் மரச் சோடிகளையும்
உற்றுப் பார்த்தார். கல்பகம் முதலிய தேவ விருஷங்களின் ஜோதி
யால் திக்குகள் பிரகாசித்தன; குயில்கள் மதுரமாய்க் கூவின;
5 அசோக மரங்கள் புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் பால ஸூரிய
னைப் போலும், நெருப்பைப் போலும் ஐவலித்தன; ஸகல குதக்
களில் உண்டாகும் புஷ்பங்களும் அங்கே காணப்பட்டன; விசித்திர
ருபமுள்ள புஷ்பங்கள் ஆபரணங்களைப் போல் காணப்பட்டன.
பழங்களாலும் புஷ்பங்களாலும் இலைகளாலும் அடிமுதல் துளிவரை
யில் மறைக்கப்பட்டு, பாரம் தாங்காமல் பூமியில் புரளும் அசோகம்
10 முதலிய அனேகம் விருஷங்களைக் கண்டார். பகடிக் கூட்டங்கள்
கணக்கில்லாமல் வந்து வீழ்ந்து, கிளைகளில் இலைகளே இல்லாமல்
செய்து விடுவன போலிருந்தன. நடவாசிகளில் தங்க மயமான
தாமரை முதலிய புஷ்பங்கள் பிரகாசித்தன. திவ்யமான வாஸனை
யாலும் ரஸத்தாலும் அந்த வனம் மனத்தை அபகரித்தது. மனிதர்
15

பார்த்து ஸந்தோஷிக்கும் ஸகல விதமான பகடிகளும் மிருகங்களும் அங்கே காணப்பட்டன. உப்பரிசைகளாலும், அரசர்களின் அரண்மனைகளாலும், பலவகை ஆஸனங்களாலும் கம்பனங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட அனேகம் சரங்கங்களாலும் நெருக்கமாக இருந்தது. எவ்விடமும் அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்டு, இத்திரனுடைய நத்தனமென்ற வனத்தை ஒத்திருந்தது. அந்த விருஷங்களின் கார்பியால் அந்தப் பிரதேசம் முழுவதும் நெருப்புப் பிடித்து எரிவது போல் தோன்றிற்று. ஆழமாய் வேரூன்றிச் செழிக்கும் புள்ளை ஏழிலைப்பாலை சம்பகம் முதலிய மரங்களும், தங்கம் நெருப்பு மெ முதலியவைகளைப்போல் வர்ணமுள்ள அசோக மரங்களும் அங்கே காணப்பட்டன. அதி மனோஹரமாய் வர்ணிக்க முடியாததாய் விசேஷ சோபையுடன் இத்திரனுடைய நத்தனத்தை ஒத்து, குபோனுடைய சைத்ரதத்தைப் பரிகாஸம் செய்வது போலிருந்தது. புஷ்பங்களாகித நகரத்திரங்களால் ஆகாசத்தைப் போலவும், புஷ்பங்களாகித சத்தினங்களால் ஐந்தாவது ஸமுத்திரத்தைப்போலவும், ஸகல ருதுக்களிலும் புஷ்பிக்கும் மரங்களாலும் தேன் மணம் வீசும் மரங்களாலும் பல வகைப் பகடிகளாலும் மிருகங்களாலும் அவைகளின் வித்திரமான த்வனிகளாலும் வாசனைகளாலும் அந்த அசோக வனம் பரிகந்தமான கந்தமாதன பர்வதத்தைப் போலும் தோன்றியது.

அந்த வனத்தில் சற்று தூரத்திற்குப்பால் யாக சாலை போல் கட்டப்பட்ட ஒரு மாளிகையைக் கண்டார். அது வெகு உயரமாய் ஆவிரம் ஸ்தம்பங்களுடன் வெண்மையாகக் கைலாஸ பர்வதத்தைப் போலிருந்தது. அதன் பவழப் படிசளும் தங்க மேடைகளும் கண்ணிப் பறித்தன. பிறகு அந்தச் சிம்சுபா விருஷத்திற்கு அருகிலுள்ள மாளிகையின் அருகில் ஒரு ஸ்தீர் இருப்பதைக் கண்டார். அவனைச் சுற்றிலும் ராகுலிகள் கண்டொட்டாமல் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நெடுநாளாய் ஆகாரமில்லாமல் துரும்புபோல் இளைத்திருந்தான்; புழுதிபடிந்த தேகத்தில் அழுக்குப் படிந்து கிழிந்த தங்க மயமான ஒற்றை வஸ்திரம் சுற்றப்பட்டிருந்தது; தாமரை மலர் அற்ற தடாகம்போல் யுவதிகளுக்கு உசிதமான ஆபரணங்களின்றி அவள் காணப்பட்டான்; கண்ணீர் தாரைதாரையாய் பெருகிக் கொண்டிருந்தது; சரங்காலத்தில் கருத்து வன வரிகைகளால் விளங்கும் பூமியைப்போன்ற கருண்டு நீண்ட தலை மயிர் கருநாகத்தைப்போல் ஒற்றைப் பின்னலாய் இருப்பிற்குக் கீழ் வரையில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. தைரியமற்று அடிக்கடி பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டிருந்தான்; மிகுந்த லஜ்ஜையுடன் தன் பர்த்தாவை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தால் வாடித் தவித்துக்கொண்டிருந்தான். ஆனால் ஸகலப் பிரபஞ்சத்தையும் பதிவிரதாக்கிவிடாமல் கொளுத்தக் கூடியவன்; அவன் படும்பாட்டைப் பார்த்துக் கருங்

Notes : This Blank Page has also to be counted as a another page Number.

It is intentionally left blank after Picture Sketches.!

Released by Maran's Dog , Toronto, Canada

தாம் ஸமீக்ய விபரணாவதம் அதி கவியிதம் சூத்திரம் |
 தரிகயாமாஸ ஸீதேதி காரணமுபாதிநி: 3
 அழக்கடைத்து இதைத் தேக்கையும் விசயமன தேத்திரங்கையுமுடய அத்தல் சைன்ஸ தங்குமிட
 கவனித்தும் பரிக்கையில் திருந்த காரணங்கள் இவரை விதை ஏற்ற நானுதி நீசேவித்தார். (பக்கம் 77 பக்கம்)

கல்லும் உருகும்; ராமத் தியானத்தாலும் அவரைப் பிரிந்த சோகத் தாலும் மெய்மறந்தவள்; மனம் குன்றித் துக்கத்தைத் தவிர வேறு கறியில்லாதவள்; தன் பிரிய ஜீவனங்களை விட்டு ராஜ்ஜரிகளின் நடுவில் அவள் இருப்பது, தன் இனத்தை விட்டுப் பிரிந்த பெண்மான் நாய்களால் குழப்பட்டதுபோல் இருந்தது; கஷ்டத்தையே அறியாதவள்; பரம ஸூகத்தையே அனுபவிக்கத் தகுந்தவள்; சொல்ல முடியாத துக்கத்தால் வாட்டப்படுகிறவள்; அவளுடைய ரூபத்தையும் அழகையும் சற்று யோசித்துப் பார்த்த பிறகுதான் இவள் ஜானகி என்று அறிய முடியும்; கக்கிலபக்கத்தின் ஆரம்பத்தில் நிரமலமான சந்திர ரேகையைப்போலும், புகையால் மூடப்பட்ட அக்னி ஜ்வாலையைப் போலும், பிரிய நாயகனுள் சந்திரனை அடைய வேண்டிய ரோஹினியை அங்காரகனென்ற குருரக் கிரஹம் பிடித்ததுபோலும் தோன்றினாள்.

60

65

அழக்கடைந்து இளைத்த தேகத்தையும் விசாலமான தேத்திரங்களை யுமுடைய அந்தப் பெண்ணை, நன்றாய்க் கவனித்துப் பார்க்கையில் தகுந்த காரணங்களால் இவளே லீதை என்று மாருதி நீச்ச யித்தார். "இவ்ஹமான ரூபத்தை எடுக்கக்கூடிய ராவணன் எடுத்துக் கொண்டு போகையில் எவனாக் கண்டேனோ அவனுக்கும் இவனுக்கும் ரூபத்தில் பேதமில்லை. பூர்ண சந்திரனைப் போன்ற மூக மண்டலத்தையும், மன்மதனுடைய விஹிப்போன்ற புருவங்களையும், தாமரை இதழ்களைப்போல் மலர்ந்து செவ்வரி படர்ந்து மான் குட்டியைப்போல் மிரண்டிருக்கும் நேத்திரங்களையும், கருத்த தலைமயிரையும், கருத்து வளைந்திருக்கும் இமை களையும் கோவைக் கனிபோன்ற உதடுகளையும்; சிறுத்த இடையையும் கவனிக்கையில் அவளென்றே தோன்றுகிறது. தேக காந்தியால் லகல் திக்குகளும் இருள் நீர்வி பிரகாசிக்கின்றன; அங்கங்கள் பொருத்தமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன; மன்மதனில் பத்தினியான ரதியைப்போல் அழகுள்ளவள், பூர்ணிமா சந்திரனைப்போல் லகல்ப் பிராணிகளும் பார்க்க விரும்பக்கூடியவள்; அவயவங்கள் உத்தம லக்ஷணங்கள் பொருந்தி இருக்கின்றன; பூமியில் உட்கார்ந்து பெருமூச்சு விடுவதால் தவம் செய்பவளைப்போல் தோன்றுகிறாள்; ஆனால் நாகராஜனுடைய பத்தினியைப்போல் நெருங்க முடியாதவள்; புகைக் கூட்டத்தால் மறைக்கப்பட்ட அக்னி ஜ்வாலையைப்போல் பெரும் துக்கத்தால் மறைந்த பிரகாசத்தை உடையவள்; ஸந்தேகமான அர்த்தங்களை யுடைய மனு முதலிய மஹரிஷிகளின் ஸ்மிருதி வாக்கியங்களைப்போலும், க்ஷீணமான ஸம்பத்தைப்போலும், அவநம்பிக்கையால் தடையுற்ற சிரத்தையைப் போலும், வீதைவேறாத ஆசையைப்போலவும், விக்கினங்களால் தடைப்பட்ட காரிய லீத்தியைப்போலும், கலங்கினை புத்தியைப் போலும், அசியாயமான அபவாதத்தால் கெடுக்கப்பட்ட ஓர்ந்தி

70

75

80

85

90

95

யைப்போலும், நீருண்ட மேகங்களால் மறைக்கப்பட்ட சந்திர
காந்தியைப்போலும், வேதகருதிகளின் ஆதாரமில்லாமையால் பிர
ஸீத்தியற்ற வேத விரோதமான வித்தையைப்போலும், (அடிக்கடி
வேதாத்யயனம் செய்யாததால்) மறைந்துபோன வித்தையைப்
100 போலும் காணப்படுகிறார்; தன் பிரிய நாயகனுள் நம்பனைப்
பிரிந்து அவரை அடைவேனா என்று ஏக்கம்பிடித்து, ராபணன்
தொட்டு எடுத்ததால் தேகம் குன்றி, அனாதையாய் என்ன ஆபத்து
நேருமோ என்று நான்கு புறங்களிலும் பயத்தூடன் ஸ்ரீரீதுக்
கொண்டிருக்கிறார். கண்ணீரால் முகம் கறுத்து, உத்தம பூஷணங்
105 களை அணிந்துகொள்ளத் தகுந்தவளானாலும், ஆபரணங்கள்
இல்லாமலிருக்கிறார்" என்று யோசித்தார். ஹனுமான் அவளை
அடிக்கடி பார்த்தும் அவளுக்கு ஸந்தேகம் தீரவில்லை. வியாசரண
மும் சாஸ்திர பரிசயமும் இல்லாதவன், ஒரு வாக்கியத்திற்கு
விபரீதமான அர்த்தத்தை தரும் வாக்கியத்தை கஷ்டப்பட்டு
110 அறிவதுபோல் யாதொரு அலங்காரமும் இல்லாத ஸ்திதியில் இவள்
தான் ஜானகி என்று கஷ்டப்பட்டு அறிந்தார்.

பிறகு, விசாலமான நேத்திரங்களையும் சுத்தமான நபத்தை
யையும் உடைய வீதையை வேறு சில காரணங்களால் அடை
யானம் கண்டுபிடித்தார். அவள் இருக்குமிடத்தைச் சுற்றிலும்
115 கவனித்துப் பார்க்கையில் அவள் எந்த ஆபரணங்களை அணிந்திருக்க
தாக ராமன் தனக்குச் சொல்லியிருந்தாரோ அவையெல்லாம் மரக்
தண்டிகளில் தொங்க விடப்பட்டிருந்தன; விசித்திரமாபிச் செய்யப்
பட்ட கம்மல், கர்ணப்பூ முதலிய கர்ணபரணங்களும், பவனத்தா
லும் நவமணிகளாலும் பிரகாசக்கும் கடகம் சந்திவி மோதிரம் முத
120 லிய பூஷணங்களும் பர்த்தாவையுப் பிரிந்த விரஹாக்கினியால் கறுத்
திருக்கின்றன. வெகுகாலம் அணிந்தபடியால் அவைகளைக் கழற்றின
பிறகும் அந்த அடையாளங்கள் இருக்கின்றன. ஆகையால், ராமன்
எனக்குச் சொன்ன பூஷணங்கள் இவைகளே" என்று நிச்சயித்தார்.
"ஜானகியினுடைய தேகத்திலிருந்து எந்த ஆபரணங்கள் கழன்று
125 விழுந்தனவோ, அவை இங்கே இல்லை; எனவே விழவில்லையோ அவை
இங்கே இருக்கின்றன. வீதையை அபகரித்துக் கொண்டுபோகையில்
நிரியமுகபர்வதத்தில் விழுந்த தங்கமயமான பச்சை உத்தரீயத்
தையும், மதுரமாய் சப்திக்கும் ஆபரணங்களையும் விட்டெறிந்தவள்
இவளே. இப்பொழுது தரித்திருக்கும் வஸ்திரம் வெகுநாளான
130 தால் அழுக்கடைந்து கிழிந்திருக்கிறது; ஆனாலும் என்னால்
நிரியமுகபர்வதத்தில் பார்க்கப்பட்ட வஸ்திரத்தின் வர்ணத்
திலும் காந்தியிலும் பேதமில்லை, ராகவனுடைய பிரியமான
மஹிஷியும் பதிவிரதையும் ஸுவர்ண காந்தியுடையவளுமான இவள்
மறைத்தாளாயினும் ராமனுடைய மனத்தில் எப்போதும்
135 குடியிருக்கிறார். அவளே இவள் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை, எவளைக்

குறித்து ராமன் வெகுகாரணங்களால் பரிதவிக்கிறாரோ, அவள்
இவளே. "ஒவ்வொருவனும் தன்னைச் சேர்ந்த ஸ்த்ரீகளுக்கு ஆபத்து
நேரும்பொழுது அவர்களை ரக்ஷிப்பது ஸஹஜம்; நான் அப்படிச்
செய்ய முடியாமல் போயிற்றே" என்று இரக்கத்தாலும், "அண்டின
வர்களைக் கைவிடுவதில்லை என்பது நமது பிரதிக்கருபுண்டு? 140
எல்லோரும் தடுக்கும்பொழுது என்னையே ரக்ஷையை ஆசிரயித்து
வனத்துக்கு வந்து என்னுடன் ஸ்கல கஷ்டங்களை அனுபவித்
தவனைக் கைவிட்டேனே" என்ற உருக்கத்தாலும் "புருஷனில் பாதி
பாரியை என்ற கருதிப்படி அக்னிஸாக்ஷியாய் நம்மைப் பர்த்தாவாக
அடைந்தவளை இழந்தேனே" என்ற சோகத்தாலும்; "என் அன்பிற்
145 ஞரிய நாயகியைப் பிரிந்தும் இன்னம் இந்தப் பாழும் பிராணன்
போகவில்லையே" என்ற விரஹாக்கினியாலும் ராமர் தவிக்கிறார்.
இவ்விருவர்களுடைய சரீரமும், கரசரணாதி அவயவங்களுடைய
மேன்மையும் ஒரேவிதமாக இருக்கின்றன.

ஆகையால் இந்தப் பெண்மணி அவருக்குத் தகுந்தவளே, இவ
150 ளுடைய மனம் அவரிடத்திலேயே வேருன்றி இருக்கிறது; அவரு
டைய மனமும் இவளிடத்திலேயே நாயுயிருக்கிறது; அதனால்தான்
இவ்விருவரும் உயிரை வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். மால்ய
வானென்ற பர்வதத்தில் ராகவன் வீதையின் பிரிவை ஸஹிக்காமல்
155 புலம்பினபொழுது, "இதென்ன விபரீதம்! வஸிஷ்ட மஹரிஷியின்
சிஷ்யராம்; வேதவேதாந்தங்களைக் கரைகடந்தவராம்; ஸ்கல
கஷ்டங்களையும் ஸஹிக்க வல்ல சுஷந்திரிய வீரராம்; யாரோ ஒரு
ஸ்த்ரீயை விட்டுப் பிரிந்ததற்காக இவ்வளவு பாடுபடுகிறாரே!"
என்று நான் நித்தியப் பிரஹ்மசாரியானதாலும் விஷயங்களில்
160 விரக்தனாகையாலும் பரிஹாஸம் செய்தேன். இப்பொழுது இவளு
டைய ஸௌந்தரியத்தையும் திஷு ஸ்திதியையும் கண்டபிறகு
எனக்குப் புத்தி வந்தது. இந்த ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினது
ஒருபெரிய காரியம் என்று எண்ணியிருந்தேன். இவளைப் பிரித்தும்
165 இன்னும் ராமன் தேகத்தை வைத்துக்கொண்டிருப்பதால் ஒரு
பெரிய செய்யமுடியாததைச் செய்து வருகிறார் என்று நினைக்க
வேண்டும். அவருடைய சோகத்தால் அவர் அழியவில்லை, இந்த
உத்தம ஸ்த்ரீயைப் பிரிந்து ஒரு முகூர்த்தமாவது அவர் பிழைத்
திருப்பது அஸாத்தியமான காரியம். அவருக்கென்ன? மஹாப்பிரபு;
ராஜ்யத்தை ஆளவும் யானை குதிரைகளை பழக்கவும் யுத்தம்செய்ய
170 வும் மாத்திரம் தெரிபுமே ஒழிய உத்தம ஸ்த்ரீயின் பிரிதியைக்
கொஞ்சமாவது அனுபவித்தவரல்ல. என்ன பிரபு! தனக்குக்
கீர்த்தியையும் தேஜஸையும் விருத்திசெய்யும் இவளைப் பிரித்தும்
பிரபுத்வமுண்டோ? தன்னை அண்டினவர்களைக் கைவிடும் பிரபுவும்
உண்டோ? வீதையோ பர்த்தாவிற்கு உட்பட்டவள்; அவருடைய
175 ஆக்கருபில்லாமல் தன் தேகத்தைவிடக்கூடாது; ராமனோ ஸ்வதந்

திரர்; இந்தத்தேகம் தானல்லவே; ஒரு காரியத்திற்காக எடுத்துக் கொண்டது தானே. போகக்கூட அனுபவிப்பதற்காகத் தேகத்தை வைத்துக்கொள்கிறதோ. துக்கத்தை அனுபவிப்பதற்காக வைத்துக் கொள்ளுகிறதோ? பல்வந்தமாய் பிராணனை விடலாமோ, என்றால், பிராணனைப் போக்க ஓகம் ஒன்றே போதாதோ? என்று எண்ணி, அழக்கடைந்த வஸ்திரத்துடன் உபவாஸத்தால் இளைந்து நாயகனியே தியானித்துக்கொண்டிருக்கும் ஸீதையைப் பார்த்து ஹனுமான் ஸந்தோஷமடைந்தார். தன் புத்தியில் சூய்சொண்டிருக்கும் ராமமூர்த்தியை தியானித்து, "உம்மைத் திரும்பி அடையும் படி தன் பதிவிரதாதர்மத்தைக் காப்பாற்றிக்கொண்டிருக்கும் உத்தமியைப் பத்தினியாக அடைந்த நீரன்றோ பாக்ஷியஸா!" என்று ஸந்தோஷத்திரம் செய்தார்.

ஏவம் ஸீதாம் ததா திருஷ்ட்வா ஸ்ருஷ்ட: பவநஸம்பவ |
ஜகா'மமநஸா ராமம் ப்ரஸஸம்ஸ ச தம் ப்ரபு'ம் | (74)

ஸர்க்கம் 16

ஸீதையைக் கண்டு ஹனுமான் துக்கித்திது

ப்ரஸஸ்ய து ப்ரஸஸ்தவ்யாம் ஸீதாம் தாம் ஹரிபுங்கவ: |
கு'னாபிராமம் ராமம் ச புஷம் சிந்தாபரோ ப'வத் | (1)

அனந்தகல்யாண குணபூர்ணரான ராமனையும் உல்லோரும் கொண்டாடத்தகுந்த ஸீதையையும் புகழ்ந்து மாருதி மறுபுடியும் கவலையுடன யோசித்தார். இப்படி கொஞ்ச வேரமிருந்து கண்ணீர் சொரிய ஸீதையின் நிலைமையை நினைத்து பிரலாபித்தார். "வஸிஷ்டர் முதலிய மஹரிஷிகளால் பழக்கப்பட்ட லக்ஷ்மணனாலும் பூஜிக்கத்தகுந்தவன்; லோக குருவான சகுநாதனுடைய பார்வைய; இவனியே துக்கம் பிடிக்குமானால், காலகதியே பெரிது. அதை மீற முடியாதென்று சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. ராமலக்ஷ்மணர் களுடைய நடத்தை இவளுக்கு கள்ளகத் தெரியுமாகையால், வரவுஷாகாலத்தில் கங்காநதி கலங்காததுபோல், மஹாகஷ்டங்கள் தேர்ந்தபொழுதும் அதைறியப்படவில்லை. ஒரே வயதும் ஸ்வபாவமும் நடத்தையும் வம்சமும் லக்ஷணங்களுமுடைய இவர்களிருவரும் ஒருவருக்கொருவர் தகுந்தவர்களே."

இப்படிப் புதிதாக உருக்கின தக்கத்தையொத்த தேககாந்தியுடன், ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் ஆனந்தத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டு மஹாலக்ஷ்மியைப்போல் விளங்கும் ஸீதையைப் பார்த்து ஆளுநுகையர் ராமமூர்த்தியை ஸ்மரித்துப் பின்புருமாறு சொன்னார் "ராமா! இவளுக்காகவல்லவா மஹாபலசாஸன வாலியையும் ராவணனுக்கு ஸமமான பராக்ஷிரமமுள்ள கபத்தினையும் ஸம்ஹரித்தீர்

தேவேத்திரன் சம்பரரஸூரணக் கோன்றதுபோல். பயங்கரமான பராக்ஷிரமமுள்ள விராதனை வதம் செய்தீர். நெருப்புக் கொழுத்துகள் போன்ற பாணங்களால் பதினாலாயிரம் கோரராஷ ஸர்க்களை ஜனஸ்தானத்தில் ஸீலையாய் நாசம் செய்தீர். கரணையும் தூஷணனையும் திரிசிரஸையும் புத்தகனத்தில் மடித்தீர். வாலியால் அனுபவிக்கப்பட்ட வானர ராஜ்யமும் ஐசுவரியமும் ஸாமான்யமா? பிறருக்குக் கிடைக்குமோ? ஸகல ஜனங்களும் கொண்டாடக் கூடியதன்றோ? இவளுக்காகவல்லவா அவற்றையெல்லாம் ஸூகீ வனுக்குக் கொடுத்தீர். விசாலமான தேத்திரங்கனையுடைய இவளுக்காகவன்றோ நானும் மஹாஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி இந்த லங்காபுரியைப் பார்த்தேன். ஸமுத்திரத்தை மாலையாய்த் தரித்த இந்த பூமியையும் மற்ற லோகங்களையும் இவளுக்காக ராமன் தலைமீறாக மாற்றினாலும் தகுமென்றே நான் எண்ணுகிறேன். பூலோகம் புவர்லோகம் ஸ்வர்க்கமென்ற திரிலோகங்களுக்கும் ஏக சக்கராதிபதியாயிருப்பது பெரிதா? ஐானகியை அடைவது பெரிதா? திரிலோகமும் ஐானகியின் காலில் ஒட்டின தூசி பெறுமோ? ஸகல தர்மங்களையும் குறைவில்லாமல் அனுஷ்டிக்கும் மஹாத்மாவான ஜனகராஜஸீஷியாகத்திற்காகப் பூமியை உழும்பொழுது, அதைப் பிளந்துகொண்டு, தாமரைத்தூள்களைப்போன்ற மங்களகரமான யக்ருபூமியின் புழுதிபடிந்த தேகத்துடன் கலப்பை உழாத நிலத்தி லீன்றும் கிளம்பிய புளையவதியல்லவோ? பதிவிரதாதர்மமே உரு வெடுத்து வந்ததல்லவா? ரிரேஷ்டமான ஆசாரத்தைபுடையவரும் பிரதாபசாலியும் புத்தகனத்தில் பின்பாங்காதவருமான தசரத சக்கரவர்த்திக்கு இந்தக் கீர்த்திசாவி மூத்த நாட்டுப் பெண்ணல்லவா? ஸமஸ்த தர்மங்களையும் அவைகளை நடத்தும் விதத்தையும் பதார்த்தங்களின் தத்துவத்தையும் பூர்ணமாக அறிந்த ராமனுக்கு இவன் பிரியபார்வைய அன்றோ? இப்பொழுது கோர ராஷ்டிரிகளின் வசத்தில் அகப்பட்டிருப்பது என்ன கொடுமை! பர்த்தாவிடத்தில் தனக்குள்ள பிரீதியையே பெரிதாக எண்ணி, ஸகல ராஜ்யபோகங்களையும் விட்டு, வனவாஸ துக்கங்களைக் கொஞ்சமாவது நினையாமல் மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமற்ற கோரமான வனத்திற்கு வந்தாளல்லவா? பழங்களையும் கிழங்குகளையும் ஸந்தோஷமாய்ப் பூஜித்துக்கொண்டு, பர்த்தாவின் கச்சுஷையிலேயே பிரீதியைத்து, அயோத்தியையில் தன் அந்தப்புரத்திலிருக்கும் பொழுது அடைந்த ஆனந்தத்தைவிட அதிகமான ஆனந்தத்தை அடைந்தவளல்லவா? யாதொரு கஷ்டத்தையும் அனுபவிக்கத் தகாதவள்; உத்தமமான ஸூவர்ணத்தைப்போன்ற தேக்காந்தியுள்ளவள்; எப்பொழுதும்புன்சிரிப்பும் நல்லவார்த்தையும் உடையவள்; இந்தக் கொடுமையையும் பொறுமைமையால் ஸஹித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். ராவணனால் நிர்ப்பந்தம் செய்யப்பட்டும், ரிரேஷ்டமான ஆசாரத்தைக் கைவிடாமலிருக்கும் இந்த உத்தம

60 யைத் தாகத்தால் தவிப்பவன் தண்ணீர்ப்பந்தலைக் கண்டு களிப்பது போல் ஸ்ரீராமன் அவசியம் பார்க்கவேண்டும். ராஜ்யலக்ஷியை இழந்த அரசனுக்கும் பூமண்டலாதிபதியும் கிடைத்தது போல் ராமன் இவனை மறுபடியும் அடைந்தால் பரம ஸந்தோஷத்தை அடைவார். தனக்கு ஸ்ஹிஜமான ஸகல போகபோக்யங்களை இழந்தும், தன் இஷ்டமித்திர பந்துஜனங்களை விட்டுப்பிரிந்தும், எப்படியும் ராமன் இங்கே வருவார். அவரை அடைவேன்" என்று ஆசையால் இன்னும் உயிரை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். ராகவீரட்டத்தில் தன்னுடைய தீனைவு முழுவதையும் வைத்து அவரையே தியானித்துக்கொண்டு, இந்த ராகுரிகளையும் இந்த வனங்களையும் மரங்களையும் கண்ணெடுத்தும் பார்க்கவில்லை. ஸ்திரீகளுக்கே ஸகல ஆபரணங்களைக்காட்டிலும் பர்த்தாவே சிரேஷ்டமான ஆபரணம் அதைத் தரிக்கத் தகுந்த இவன் ராமனைப் பிரிந்ததால் கார்த்தியநிறி ருக்கிறான். ஐகத்பிரபுவான ராமன் இவனைப் பிரிந்து இன்னும் தேகத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாரே! துக்கத்தால் நசிக்க வில்லையே! இது யாருக்கு ஸாததியம்! ஸ்திரீகளுக்குத் தலைமயிரின் துணி முற்றிலும் கறுத்திருப்பது அபூர்வம்; அந்த உத்தமலக்ஷணம் பொருந்தின இவன் கருண்ட தலைமயிரையுடைய ராமனையும் மயக்கு கிறான். இவனுடைய நேத்திரங்கள் மலர்ந்த செந்தாமரையைப் பழிக்கின்றன; ராமனுடைய மடியில் விளையாடத் தகுந்தவன்; ராகுரிகளுக்கு நடுவில் அகப்பட்டிருக்கொண்டு தவிக்கிறான். இதைக் கண்டு கேவலம் குரங்கான எனக்குக்கூட மனம் கலங்குகிறது; பரம தயானுவான ராமனூர்த்திக்கு எப்படியிருக்கும்! ஸுகதக்கங்களைத் துறந்த எனக்கே இப்படியிருந்தால் காமஸுகங்களை அனுபவிக்கத் தகுந்த ராமனுக்கு எப்படியிருக்கும்! இவ்வளவு அபராதம். செய்த ராவணனைப் பறிவிரதாக்கியால் சாம்பலாக்காமலிருக்கும் இவனுடைய பொறுமை பூமிதேவிக்கும் வருமோ? ராமலக்ஷ்மணர் களால் காப்பாற்றப்பட்ட இவள் கோரமான நேத்திரங் கையுடைய ராகுரிகளால் சஷிக்கப்படுகிறான். இவன் மரத்தடியில் உட்கார்ந்திருக்கிறான்! வெகுசாலமாய் அழகாய் விளங்கின தாமரை யோடை பனிக்காலத்தில் புஷ்பங்கள் கருகி, பார்க்க விகாரமாக இருப்பதுபோல், பன்னிரண்டு வருஷகாலம் ராமனுடன் ஏகாந்த மாய் ஸகல ஸுகங்களையும் அனுபவித்துத் திடீரென்று இந்தக் கஷ்டம் நேர்ந்ததால் கார்த்தியநிறி ருக்கிறான். கஷ்டஸுகங்கள் மாறி மாறிவந்தால் ஒருவிதமாய்ப் பொறுக்கமுடியும்; இவனுக்குக் கஷ்டத் தைத் தவிர வேறு அனுபவம் கிடையாது. சக்கரவாகபக்ஷிகள் பகலில் பிரிந்திருந்தும், ராத்திரி வந்தவுடன் சேருவோம் என்ற நீச் சயத்தால் துக்கத்தைப் பொறுத்துக்கொண்டிருக்கின்றன; இவ னுக்கு மறுபடியும் ராமனைச் சேரும் காலம் தெரிந்திருந்தால் இந்தக் கஷ்டத்தைப் பொறுத்திருப்பான்; அதுவோ தெரியவில்லை.

இப்படிப்பட்ட கஷ்டங்களை அனுபவிக்க வளர்க்கப்பட்டவரும் அல்ல; ஜனகமஹாராஜனால் வெகு செல்வமாய் வளர்க்கப்பட்டவன். வஸந்தருதுவால் புஷ்பித்திருக்கும் இந்த அசோக மரங்கள் இவ னுக்குச் சோகத்தையே விருத்தி செய்கின்றன. ஸகல வேகங்களாகும் ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும் சந்திரனும் ஒரே காலத்தில் நெருப் புப் பொறி போன்ற ஆயிரம் கிரணங்களை உடையவனுப் சோகத் தைப் பெருக்குகின்றான்." என்று கூறி இப்படி அனேக காரணங் களால் இவனே ஸீதை என்று நிச்சயித்து, பலத்திலும் வேகத்தி லும் ஒப்பில்லாத ஆஞ்ஜனையர், அந்த சிம்கபா விருஷத்திலேயே மறைந்திருந்தார்.

இத்யேவ மர்த்யம் கபி ரத்வவேஷ்ய
ஸீதேய மித்யேவ நிவிஷ்டபுத்தி: |
ஸம்ஸரித்ய தஸ்யித் நிஷ்ணாத் ய்ருஷே
புன் ஹரீணாம் நிஷ்பல் தரஸ்வீ | (32)

ஸர்க்கம் 17

ராக்ஷஸி கள்

தத: குமுத'ஷண்டா'போ' நிர்மலோ நிர்மலம் ஸ்வயம் |
ப்ரஜகாம நப'ஸ்சந்த'ரோ ஹம்ஸோ நீல மிரோத'கம் | (1)

சூருத்த ஜலத்தில் ஹம்ஸம் விளையாடுவது போல், களங்கமற்ற ஆகாசத்தில் தெளிவாய் யாதொரு மருவில்லாமல், ஆம்பல் மலர்க் கொத்துகளைப்போல் காந்தியையுடைய சந்திரன் பிரகாசித்தான். ராமகாரியத்தில் தானும் கூடிய ஸஹாயத்தைச் செய்ய வந்தது போல், தன் காந்தியால் ஸகல பதார்த்தங்களையும் ஆஞ்ஜனையருக்கு ஸ்பஷ்டமாய்த் தெரிவித்துக்கொண்டும், குளிர்ந்த கிரணங்களால் அவருடைய சிரமத்தைப் போக்கிக்கொண்டும் இருந்தான். பிறகு ஹனுமான், அதிக பாரத்தால் ஜலத்தில் முழுகும் கப்பலப்போல் துக்கம் தாங்காமல் சோகஸமுத்திரத்தில் முழுகும் பூரணசந்திரனை யொத்த முகத்தையுடைய ஸீதையைக் கண்டார். ஸீதையை நன்றாய் உற்றுப் பார்க்கையில் அவளுக்கு ஸமீபத்திலிருந்த ராகுரிகளையும் பாத்தார். ஒரே கண்ணுடையவளையும், ஒரே காதுடையவளையும், தலையை முடிக்கொண்டிருக்கும் காதுடையவளையும், காதில்லாத வளையும், முனைகளைப் போன்ற காதுடையவளையும்; மேல் நோக்கி யிருக்கும் முக்கையுடையவளையும்; தலைபெருத்தவளையும், கொஞ்சம் தலை மயிருடையவளையும்; தலைமயிர் முனைக்காதவளையும்; கம்பளி யைப் போன்ற மயிரால் மூடப்பட்டவளையும்; தொங்குகிற காதையும, முகத்தையும், வயிற்றையும், ஸ்தனங்களையும், உதடுகளை யுமுடையவளையும்; மோவாய்க் கட்டையில் உதடுள்ளவளையும், தொங்கும் முழங்காடையுடையவளையும்; ஏற்றக்குறைவான அங்கம்

களை யுடையவகையையும்; கனியையும்; குள்ளமானவகையையும்; விஸ்தார
மான பின்பாகத்தையுடையவகையையும்; கோரைப்பல்லுடையவகையையும்;
மஞ்சள்வண்ணமான கண்களையுடையவகையையும்; வகைந்த முகத்
25 தையுடையவகையையும்; மூக்கு உதடுகளில்லாத முகத்தையுடையவகையையும்;
பயங்கரமான ரூபமுடையவகையையும் கண்டார். மேலும், விகாரவேஷமுள்ளவகையையும்;
மஞ்சள் வண்ணமுடையவகையையும்; கறுத்தவகையையும்; எப்பொழுதும் கோபமுடையவகையையும்;
கலஹத்தில் பிரியமுடையவகையையும் இரும்புத்தடி சூலம் துலக்க
முதலிய ஆயுதங்களைத் தரித்தவகையையும்; பன்றி, மாள், ஓரூமை,
30 புலி, ஆடு, நரி, யானை, பசு, குதிரை, கழுதை இவைகளைப்போல் முக
முடையவகையையும்; யானை, குதிரை, ஒட்டகம் இவைகளைப்போல்
பாதங்களை யுடையவகையையும்; கழுத்தில் அழுத்தின தலைமையுடைய
வகையையும்; ஒரு கை ஒரு காலையுடையவகையையும்; கழுதை, நாய், பசு,
யானை, குரங்கு இவைகளைப்போல் கால்களை யுடையவகையையும்;
35 மூக்கில்லாதவகையையும்; மூக்குப் பெருத்தவகையையும்; குறுக்கையி
ருக்கும் மூக்குடையவகையையும்; முகத்திற்கு மேலுள்ள மூக்குள்ள
வகையையும்; கால் பெருத்தவகையையும்; காலில் மயிர் வளர்ந்தவகையையும்;
யானை, பசு இவைகளைப்போல் கால்களை யுடையவகையையும்;
40 அளவுக்கு மிஞ்சின ஸ்தனம், கழுத்து, தலை, வயிறு, முகம், கண்
களை யுடையவகையையும்; நீண்ட நாக்கு நகங்களை யுடையவகையையும்,
புகைபோன்ற தலைமயிருடையவகையையும் கண்டார். அவர்கள் எப்
பொழுதும் மாம்ஸங்களைப் புசித்து, மதுவைக் குடிப்பதிலேயே
ஆகையுடையவர்கள்; ரத்தத்தை பிரியமாய்க் குடிப்பவர்கள். சீர
மெய்க்கும் மாம்ஸமும் ரத்தமும் பூமியிருக்கும், பாசீப்பவர்களுக்கு
45 மயிர்க்குச்சமுண்டாகும். இவர்கள், அந்த விருஷத்ததைச் சுற்றிலும்
உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

அவர்களுக்கு நடுவில் ஸீதை, கறுத்த மேகங்களுக்கு நடுவில்
தோன்றி மறைவும் பூர்ணசந்திரனைப்போல் காணப்பட்டாள். அதிக
செல்வாக்குள்ள விதேஹராஜவம்சத்தில் பிறந்தவள்; எல்லோரும்
50 கொண்டாடும்படியான நடத்தையுடையவள்; பிரஹ்மரூபினியான
ஐனகருடைய புத்திரி; சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டுக் காந்தியற்றவள்;
அழுக்கடைந்த தலைமயிருடன், புண்ணியம் நசித்து ஆகாசத்தி
லிருந்து 'பூமியில் விழ்ந்த நகைத்திரத்தைப் போன்றவள்; பதிவிரதா
தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதில் பெயர் பெற்றவள்; பர்த்தாவைப்
55 பார்க்க அதிருஷ்டமில்லாதவள்; சிரேஷ்டமான ஆபரணங்களால்
அலங்கரிக்கப்படா விட்டாலும், பர்த்தாவின் ஸ்நேஹமென்ற
ஆபரணத்தாலேயே பிரகாசிப்பவள்; தன் இனத்திலிருந்து பிரிக்கப்
பட்டு ஸிம்ஹத்தால் பீடிக்கப்பட்ட பெண்யானையைப்போல் தன்
ஐனங்களை விட்டுப்பிழிந்து ராவணனால் சிதைவில் வைக்கப்பட்டவள்,
60 மறைக்காலத்தின் முடிவில் மேகங்களால் குழப்பப்பட்டு பிரகாசமற்றி
ருக்கும் சந்திரனுடைய கையைப் போன்றவள்; மங்கல ஸ்நான

மில்லாததால் தேகம் அழுக்கடைந்து அழகு குறைந்திருப்பவள்.
தந்திகள் பூட்டாத வீணையைப் போன்றவள்; பர்த்தாவான ராம
ஸூர்த்தியுடன் வலிக்கத்தக்கவள்; ராஜஸிகளுக்கு நடுவில் இருக்கத்
தகாதவள்; குரூரர்ஹங்களால் பீடிக்கப்படும் ரோஷினிக்ஷத்திரத்
65 தைப் போன்றவள்; புஷ்பங்கள் உதிர்ந்த கொடியைப்போன்றவள்;
தேகமெங்கும் அழுக்கடைந்தும் ஸ்நேஹமான அழகால் விளங்கு
கிறவள்; செற்றால் மூடப்பட்ட தாமரைக்கொடி போல் பிரகாசிப்
பவள்; கிழிந்த அழுக்கு வஸ்திரத்தை உடுத்தியிருந்தும் காந்தியால்
ஜ்வலிப்பவள். முகத்திலோ ஸந்தோஷக்குறி இல்லை; தன் பர்த்
70 தாவின் தேஹஸையும் பராக்ரமத்தையும் நிரூபிக்க நிரூபிக்கத்
ததரியமடையவள். கண்ணீரால் கலங்கிக் கறுத்த நேத்திரங்களை
யுடையவள். தனது பதிவிரதாக்கீரணியே காவலாக உடையவள்.
மாள் குட்டிபோல் பயத்தால் அங்குமிங்கும் பாசீப்பவள். அவரு
டைய உஷ்ணமான பெருமூச்சினால் சுற்றி மூமிருக்கும் மரங்களிலுள்ள
தளிர்களை வாட்ச செய்பவள் போலிருப்பவள். சோகங்கள் ஒன்று
சேர்ந்து உருவெடுத்ததுபோலும், துக்க ஸழத்திரத்தின் அலைகளைப்
80 போலும் இருப்பவள்; மிக்கப் பொறுமையுடையவள்; உத்தம
லக்ஷணப்படி அமைக்கப்பட்ட அங்கங்களுடன் ஆபரணங்களில்லா
மலேயே பிரகாசிப்பவள். இப்படிப்பட்ட கஷ்டதசையிலும் காந்தி
யைக் கைவிடாமலிருக்கும் ஐனகருடைய கண்டு ஹனுமான் ஸந்
தோஷத்தால் கண்ணீர்விட்டு, "ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய அனுக்கிர
ஹத்தாலல்லவா இந்த மஹா புண்யவதியின் தரிசனம் கிடைத்தது"
என்று அவர்களை மனத்தால் அடிக்கடி நமஸ்கரித்தார். பிறகு ஸீதை
85 யைப் பாசீந்து ஆனந்தம் பொங்க, அந்த விருஷத்திலேயே மறைந்
திருந்தார்.

தமஸ்க்ருத்வா ஸ ராமாய லக்ஷ்மணய ச வீர்பவாத் |

ஸீதாதரிஸந ஸம்ஹ்ருஷ்டோ ஹனுமாத் ஸம்ஹ்ருதோபவத் || (31)

ஸர்க்கம் 18

ராவணன் அரோகவனத்திற்கு வந்தது

ததா² விப்ரேஷமாணஸ்ய வநம் புஷ்பித பாதீபம் |

விசித்வதம்ச வைதே²நீம் கிஞ்சிச்சேஷா நிஸாபீவத் || (1)

இப்படி அந்த மரத்திலிருந்து ஸீதையைத் தேடிக்கொண்டிருப்
பதிலும், அவளை அடையாளம் கண்டு பிடிப்பதிலும் ராத்திரிகாலம்
சென்று, சிறிது பாக்கி இருந்தது. இரவின் பிற்பகுதியில் வேத
வேதாங்கமறிந்த பிரசம்மண ராஜஸர்க்கின் வேதகோஷத்தைக்
கேட்டார். அப்பொழுது காதுக்கினிய மங்களவாத்தியங்களால் அபார
பலபராக்ரமமுள்ள ராஜஸேசுவரன் விழித்துக் கொண்டான்.
பூமால் வஸ்திரங்கள் ஆபரணங்கள் கழுவ, எப்பொழுதும் தன்

மனத்தில் குடிக்கொண்டிருக்கும் ஸீதைபிடத்தில் ஆசைசெல்ல ஆவணை
 10 வினைத்தான். ஸ்வபாவத்திலேயே கொழும்படைந்தவன்; ஸீதை
 யிடத்தில் மிக்க ஆசை வைத்தவன். ஆகையால், அதை அடக்கிமுடிய
 வில்லை. பிறகு, ஸகல அவங்காரங்களுடன் அங்கிருந்து புறப்பட்டு
 தங்கத்தாலும் நவமணிகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட தேவரீட்சத்தி
 15 ளுள்ள வீதிகளின் வழியாய் அசோகவனத்திற்கு வந்தாள். அது
 ஸகல புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் எக்காலத்திலும் விளங்கும்
 மரங்களையுடையது. பற்பல புஷ்பங்களால் நிறைந்தபூங்கடைகள்
 உள்ளது. விசித்திரவண்ணமுள்ள பஷிகளும்செங்காயமுதலிய மிருகங்
 20 ளும் ஸஞ்சரிக்குமிடம். அந்த அற்புதங்களைப் பார்த்துக்கொண்டே
 ராவணன் வருகையில், தேவேந்திரன் புறப்படும் பொழுது தேவ
 ஸ்தரீகள் சூழ்ந்து வருவதுபோல், அவனுடைய பாரிவைகளில்
 25 அனேகர் அவனைப் பின்பொடர்ந்தார்கள். சிலர் தங்கமயமான
 தீபங்களையும், சிலர் சாமரங்களையும், சிலர் விசித்திரங்களும், சிலர்
 தங்கக்கூரூக்கங்களையும், சிலர் கத்திகளையும், சிலர் ஆஸனங்களையும்
 எடுத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். ஒருத்தி ரத்தினங்களிழைத்த தங்கப்
 30 பாத்திரத்தில் ருசியுள்ள பானத்தை வலது கையில் எடுத்து வந்
 தான். மற்றொருத்தி ராஜஹம்ஸத்தைப்போலும் பூர்ணசந்திரனைப்
 போலும் காந்தியுள்ள தங்கக்காய்புடைய வெண்குடையை எடுத்
 துக்கொண்டு பின்னே வந்தாள். மின்னற்கொடிகள் மேகங்களுடன்
 போவதுபோல், ராவணனுடைய பத்தினிகள் தூக்கத்தால் கண்கள்
 35 கழல அவனைப் பின்பொடர்ந்தார்கள். சந்தனம் முதலியவைகளை
 நன்றாய்ப் பூசிக்கொண்டு, தாறுமாறாகப் போடப்பட்ட ஆபரணங்
 களுடன், தலை மயிர் அவிழ்த்து தேகத்தில் புரள, முகத்தில் வியர்வை
 யுடன், பானமயக்கத்தாலும் தூக்கத்தாலும் தள்ளாடிக்கொண்டு
 சென்றார்கள். மதுபானத்தால் கண்கள் சிவந்து, புஷ்பமாலைகளால்
 40 அலங்கரிக்கப்பட்ட தலைமயிருடன், கழுத்தில் தரித்த ஹாரங்கள்
 வியர்வையால் வாட, தங்களுடைய நாயகன் போகும்பொழுது
 அவனிடத்தில் வைத்த பிரியத்தாலும் கௌரவத்தாலும் அவனைப்
 பின்பொடர்ந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பர்த்தாவும் மஹாபலவானு
 45 மான ராவணனோ, காமபரவசனாய் ஸீதைபிடத்திலேயே மனத்தை
 வைத்து வேறென்றும் தோன்றால் மகத்தால் அழகிய நடைபுடன்
 அங்கே வந்தான். அப்பொழுது காவில் அணிந்த சலங்கையும் அதை
 தரல் மாலைகளிலுள்ள சலங்கையும் மதுரமாய் த்வனிப்பது ஹனு
 மானுடைய காதில் விழ்ந்தது. ராவணன் அசோகவன வாசலில்
 வந்ததை ஹனுமார் கண்டார்.

பரிமளமுள்ள தைலங்கள் நிறைந்த தீபங்களால் பிரகாசிப்பவ
 45 ளும், சிலந்துக் குறுக்காக நோக்கும் கண்களுடன், கர்வம் காமம்
 முதலியவைகளால் நிறைந்த ராவணன், வில்லைத் தரிக்காது வந்த
 மன்மதனைப்போல் தோன்றினான். அப்பொழுது கடையப்பட்ட
 மோர், கறக்கப்பட்ட பால் இவற்றின் துரையைப் போன்ற வர்ண

முள்ள சுத்தமான அவனுடைய உத்தரீயம், கழன்றிருந்த தோள்
 வளைவில் மாட்டிக்கொண்டது; அதை விளையாட்டாய் இழுத்துக்
 50 கொண்டே நடந்தான். இப்படிப் பலம் பராக்கிரமம்முதலிய குணங்
 களில் ஒப்பற்றவனும், பிறரால் செய்யக்கூடாத காரியங்களைச்
 செய்த முடிந்தவனும், தூரத்தில் வந்து கொண்டிருந்தாலும் விசேஷ
 தேஜஸால் அதிஸம்பத்தில் வருகிறவனைப்போல் தோன்றுகிறவனு
 55 மான ராஜஸனை ஆஞ்ஜனையர் இலைகளாலும் புஷ்பங்களாலும்
 நிறைந்த மரத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு உற்றுப்பார்த்தார். அவ
 னுக்குப் பின்னால் அவனுடைய பத்தினிகள் சூபத்திலும் அழகிலும்
 காந்தியிலும் நெற்றவர்களாய் விலாஸமாய் நடந்து வந்தார்கள்.
 அவர்களால் சூழப்பட்டு அந்தப் பிரதாபலக்கேசுவரன் அசோக
 60 வனத்தில் துழைந்தான். விசீரவஸ் என்ற ரிஷியின் புத்திரன்; ராஜ
 ஸர்களுக்கு அரசன்; அளவற்ற பலசாலி; கர்வத்தால் நியிர்த்து
 நிற்கும் காதுகளையுடையவன்; விசித்திரமான ஆபரணங்களுடன்
 நஷத்திரங்களால் சூழப்பட்ட சந்திரனைப்போல் அந்தப் பெண்மணி
 65 களால் சூழப்பட்டு அவன் வருவதைக்கண்டு, ஆஞ்ஜனையர் "மஹா
 வீரனான ராவணன் இவனே" என்று நிச்சயித்து, மேல் நடக்கும்
 காரியங்களை நன்றாய்ப் பார்க்கவேண்டுமென்று, கீழ்க்கிணியில் இறங்கி
 70 ன்றார். வாயுபுத்திரனும், பலத்திலும் வேகத்திலும் காந்தியிலும்
 சிரேஷ்டமானவரும், கருடனைப்போன்றவருமான ஆஞ்ஜனையரும்,
 அவனுடைய தேஜஸுக்கெதிரில் நிற்கமுடியவில்லை. ஆகையால்,
 "ஸகல மாயைகளுக்கும் நிறியான ராவணனுக்கெதிரில் மது
 75 ஸலக்ஷ்மசூழும் பிரயோஜனமில்லை" என்று, இலைகளும் புஷ்பங்
 களுமடர்ந்த மரக்கிணிகளில் மறைந்திருந்தார். கேசபார முடைய
 வரும் நெருங்கின அழகான ஸ்தனங்களுடன், கறுத்த தேத்திரங்
 களால் விளங்குபவருமான ஸீதையைப் பார்க்க இச்சை கொண்ட
 வனாய், ராவணன் அருகில் வந்தான்.

ஸ தாமஸீத கேசுரந்தாம் ஸூஸ்ரோனீம் ஸம்ஹதஸ்தநீம் |
 தி'த்ருக்ஷுர ஸீதாபாங்கா' முபாவர்தத ராவண: | (32)

ஸர்க்கம் 19

ஸீதை

தஸ்மித்தேவ தத: காலே ராஜபுத்ரீ த்வநித்தி'தா |
 சூபயௌவத ஸம்பந்தம் பூ'ஷ்ஜனோத்தம பூ'ஷிதம் | (1)

ஸகல ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, சூபத்திலும்
 5 பேளவனத்திலும் நிகரில்லாத ராவணன் தன்னிடத்தில் ஆசை
 கொண்டு தன்னைப்பார்க்க வருவதைப் பதிவிரதைகளுக்குள் சிரேஷ்
 6 டையான ஜானகி என்ற ராஜபுத்திரி கண்டு, பெரும் காந்தியடி
 பட்ட இளம் வாழையைப்போல் நடுங்கினாள். உடனே, துடை

களால் வயிற்றையும் கைகளால் ஸ்தனங்களையும் மறைத்துக் கொண்டு, என்ன நெருமோ என்று கண்ணீர் சோரிய உத்தரர் திருந்தார். ராவணனும் ஸமீபத்தில் வந்து ராஜாஸிகளுக்கு நடுவில் ஸீதை உட்கார்ந்திருப்பதையும், ஸமுத்திரத்தில் முழுகும் கப்பலைப் போல் அவள் துக்கத்தால் பிடிக்கப்படுவதையும் கண்டான். ஒவறும் தரையில் ஆஸனமில்லாமல், ஸகல பூஷணங்களையும் தரிக்கூத் தகுத் தவளாயிருந்தும் யாதொரு ஆபரணமும் இல்லாமல், அழுக்கையே ஆபரணமாக அணிந்து கொண்டு, பூமியில் வெட்டித்தள்ளப்பட்ட மரக்கிளைபோலவும், சேற்றால் பூசப்பட்ட தாமரைக்கொடிபோலும் சற்று பிரகாசித்தும் சற்று பிரகாசிக்காமலும் இருந்தாள். ஆத்ம ஞானியான ராமமூர்த்தியை ஸ்தூலநெகத்தால் அடையமுடியாமல் எண்ணங்களைய சூதிரகளை மனமென்ற ரதத்தில் பூட்டி அநிவேகமாய் அவருடைய ஸமீபத்தை அடைய முயல்பவர்போல் அவள் காணப்பட்டாள். முகம் வாடி அழுது கொண்டு தனியாக ராமனைக்குறித்துக் கவலைப்படுவதும் அவரை தியானிப்பதுவுமே தொழிலாக இருந்தாள். அவளுடைய துக்கம் எப்பொழுது முடிபென்று அவளுக்குத் தெரியாது. ராகவனே கதி என்று நம்பியிருந்தாள். மந்திரத்தால் தடைப்பட்டுப் புரண்டு கொண்டிருக்கிற நாகராஜனுடைய ஸ்திரீபோலும், கேதுவால் பிடிக்கப்பட்ட ரோஷினி ரக்ஷத்திரம்போலும், நல்ல ஆசாரமுள்ள தர்மவான்களுடைய குலத்தில் பிறந்து லீனமான குலத்தில் வீவாஹம் செய்யப்பட்டவளைப்போலும், (ஸ்திரீகளுக்கு விவாஹமும் புருஷர்களுக்கு உபநயனமும் இரண்டாவது ஐன்மம்) வீணப் அபவாதத்தினால் கெடுக்கப்பட்ட கீர்த்தியைப்போலும், அடிக்கடி அப்யாஸம் செய்யாததால் மறந்துபோன வேதவீத்யையைப் போலும், அழிந்த புகழைப்போலும், அவமானத்தையடைந்த சிரத்தையைப்போலும், வரவரக் குறைந்த தேவபூதையைப் போலும், பிரயோஜனத்தை அடையாத ஆசையைப்போலும், உத்தேசத்திற்கு மிகவும் குறைந்த தளவாபத்தைப்போலும், அலக்ஷ்யம் செய்து தடுக்கப்பட்ட பிரபுக்களுடைய உத்திரவைப்போலும், கெட்ட காலங்களில் திக்குகள் நெருப்புப்பட்டு எரிவதுபோலும், பூஜாத்திரவியங்கள் அபகரிக்கப்பட்டதுபோலும், பனி முதலியவைகளால் எரிக்கப்பட்ட தாமரைபோலையுடையபோலும், வீரர்களை இழந்த வேலையைப்போலும், இருள் சூழ்ந்த வெளிச்சத்தைப் போலும், ஐலம் வற்றின நதியைப்போலும், அசுத்த பதார்த்தங்கள் தொட்ட அக்ளிசூண்டத்தைப் போலும், அகீர்ணத்துபோன அக்ளிஜ்வாலையைப்போலும், ராகுவால் பிடிக்கப்பட்ட சந்திரனை உடைய பெளர்ணீமா ராத்திரியைப்போலும், யானையால் குழப்பப்பட்டு தாமரைத்தண்டு புஷ்பம் பஷிகள் முதலியன அழிந்த தாமரை ஓடையைப்போலும், வெள்ளத்தால் அடித்துக் கொண்டுபோகப்பட்ட ஐவத்தையுடைய நதியைப்போலும், கரை

யில் பிடுங்கிப் போட்டவுடன் உஷ்ணத்தால் வாடும் தாமரைக்கொடிபோலும், தன் நாயகனை விட்டுத் தன்னைப் பிரித்து ஸ்தம்பத்தில் திறுக்கிக்கட்டப்பட்டு துக்கத்தால் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டிருக்கும் பெண் யானையைப் போலும், கறுத்து கீண்ட பின்னலால் சரத்தகாலத்தில் கறுத்த வணங்களால் விளங்கும் பூமியைப்போலும் தோன்றினான். ஸ்நானம் அலங்காரம் முதலியவை இல்லாததால் கிருஷ்ணபக்ஷ ராத்திரியைப்போல் விளங்கவில்லை. மிகவும் செல்வமாய் வளர்க்கப்பட்டு சந்தமரான அவயவங்களையுடையவளாகையால் நவமணிகளிழைத்த உத்தமகிருஹத்தில் வளிக்கத் தகுத் தவள். உபவாஸத்தாலும் கவலையாலும் பயத்தாலும் எப்போதும் பர்த்தாவையே தியானித்துக்கொண்டிருந்ததாலும் மிகவும் இளைத்திருந்தாள். ஸந்தோஷமற்று ஐலத்தையே ஆகாரமாகக்கொண்டு ராமன் ராவணனைச் சிக்கிரமாய் வதம் செய்யவேண்டுமென்று தன் இஷ்டதேவதையைக் கைகடப்பி மனத்தால் பிரார்த்திப்பவள் போலிருந்தாள். தோஷமற்ற நடத்தையை உடையவள்; அழகிய கண்களையும் இமைகளையும் உடையவள்; தன்னை ரக்ஷிப்பவர்கள் இன்னும் வரவில்லையே என்று அழுதுகொண்டிருந்தாள். தன்பர்த்தா அனுஷ்டிக்கும் தர்மத்தையே தானும் அனுஷ்டித்துக் கொண்டு, அவரைப் பிரிந்த துக்கத்தால் தவித்துக்கொண்டிருக்கும் ஸீதையை ராவணன் கபடவார்த்தைகளால் பலவிதமாய் மயக்கப்பார்த்தான். அதனால் தன் நாசத்தையும் தேடிக்கொண்டான்.

ஸமீக்ஷமாணம் குதீதி மநித்தீதாம்
ஸூபக்ஷம் தாம்ராயத ஸூக்வ லோசநாம் |
அநுய்ரதாம் ராம மதிவ மைதீஸீம்
ப்ரலோபீயாமாஸ வதாய ராவண: || (23)

ஸர்க்கம் 20

ராவணன் ஸீதையைப் பிரார்த்தித்தது

ஸ தாம் பதிவ்ரதாம் தீநாம் திராநந்தாம் தபஸ்வீதீம் |
ஸாகாரரீ மதுரரீ வாக்வயரீ ந்யதீஸ்யத ராவண: || (1)

பர்த்தாவையே தெய்வமாக உடையவளாய், அவரை விட்டுப் பிரிந்ததால் மனம் வாடித் துன்பமடைந்து, சந்தோஷமற்றிருக்கும் ஸீதையைத் தனக்கு இணங்கும்படி, மதுரமான வார்த்தைகளால் ராவணன் தன் அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டான். அவனோ மஹா பதிவிரதை; ஸகல லோகங்களையும் தன் தவத்தின் மதுமிமையால் நாசம் செய்யக்கூடியவன்.

“யானைத் துதிகையைப் போன்ற துடைகளையுடையவனே! என்னைப் பார்த்தவுடன் உனது வயிற்றையும் ஸ்தனங்களையும் மறைத்துக்கொண்டு என் கண்ணில் படாமலிருக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறாய்போலும், விசாவமான நெத்திரங்களையுடையவனே!

50

55

60

65

5

10

15 ஸமஸ்த பிராணிகளுடைய மனத்தை அபகரிப்பவளே! உன்மேல் ஆசைவைத்தேன். என்னிடத்தில் தயவு செய். நீ ஏன் என்னைக் கண்டு பயப்படுகிறாய்? இங்கே மனுஷ்யர்களாவது, இஷ்டமான ரூபத்தை எடுக்கக்கூடிய ராஜஸர்களாவது உனக்குப் பயத்தை உண்டுபண்ணக்கூடியவர்கள் எவருமில்லை. பர ஸ்த்ரீகளை பலாத்

20 காரமாய்க் கொண்டு வருவதும் அவர்களைச் சேர்வதும் ராஜஸர்களுக்கு ஸ்வதர்மம். இதில் ஸந்தேகமுண்டோ? அளவற்ற ஆசை என்மனத்தில் எழுந்தாலும், என்னிடத்தில் உனக்குப் பிரியமுண்டாகாதவரையில் உன்னைத் தொடமாட்டேன். ஸூர்தரீ! இவ்

25 விடத்தில் உனக்குப் பயமுண்டோ? என்னை நம்பு; என்னிடத்தில் உனக்கு நிஜமான பிரேமை உண்டாகட்டும். வீணாய்த் துக்கத்திற்கு இடம் கொடுத்து தேகத்தைக் கெடுத்துக்கொள்ளாதே.

உன் அழகான தலைமயிரை ஒரே பின்னலாய்த் தொங்கவிட்டிருப்பதும், வெறும் தரையில் படுப்பதும், அழுக்கடைந்த ஒற்றை வஸ்திரத்தைத் தரிப்பதும், காரணமில்லாமல் உபவாஸமிருப்பதும் உனக்குத் தகாதது. என்னைப் புருஷனாக அடைந்து உத்தமமான புஷ்பமாலைகளையும் சந்தனம் முதலிய பூச்சுக்களையும் விசித்திரமான வஸ்திரங்களையும் அழகான ஆபரணங்களையும் அகில் முதலிய தூபங்களையும் படுக்கைகளையும் ஆஸனங்களையும், பாட்டு ஆட்டம்

30 வாத்தியம் முதலியவைகளையும், உயர்ந்த அன்னபானங்களையும் அனுபவிக்கலாம். ஸ்த்ரீரத்தினமே! ஸகல லக்ஷணங்களும் பொருந்தின உன் அவயவங்களில் அவைகளுக்குத் தகுந்த ஆபரணங்களைத் தரிக்கக்கூடாது? என்னிடத்தில் வந்து சேர்ந்தபிறகும் அலங்காரம் செய்துகொள்வதற்குத் தகாதவளாய் எப்படி ஆவாய்? ஆற்றில்

35 ஓடும் ஐஸ்பிரவாகம் எப்படித் திரும்பிவராதோ அப்படி உனது யௌவனம் அதி சீக்கிரமாய் சென்று விடும். அதற்குள் என்னை அடைந்து ஸுகமாக இரு.

ஸகலப் பிரபஞ்சத்தையும் விருஷ்டித்த பிரஹ்மா உன்னை விருஷ்டித்த பிறகு, "இனி இதைக் காட்டிலும் உத்தமமான ரூபத்தை என்னால் விருஷ்டிக்க முடியாது" என்று தொழிலை விட்டு விட்டாற்போலிருக்கிறது. உன்னைப்போன்ற அழகுள்ள ஸ்த்ரீ எங்கும் இல்லாமலிருப்பதே இதற்கு அடையாளம். ரூபத்தாலும் யௌவனத்தாலும் பிரகாசிக்கும் உன்னை அடைந்து உன் அழகில் ஈடுபட்டு மயங்காதவனு முண்டோ? உன்னை விருஷ்டித்த பிரஹ்

45 மாவே உன்னைக்கண்டு மோகிப்பதில் ஸந்தேகமில்லை. பூர்ண சந்திரனைப்போன்ற முகத்தையுடையவளே! உன் தேகத்தில் எந்தப்பக்கத்தில் என் பார்வை விழுகிறதோ அங்கேயிருந்து அதைத் திருப்பமுடியவில்லை. வீதே! என்னைப் புருஷனாக அடை. ஏன் இந்த அழிவின்மை உனக்கு? நான் அநேக லோகங்களிலிருந்து கொண்டு வந்த ஸகல ஸ்த்ரீகளுக்கும் நீ பட்ட மஹிஷியாக இரு. உனக்கு

ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டும். நான் திக்விஜயம் செய்து அந்தந்த லோகங்களிலிருக்கும் அபூர்வமான வஸ்துக்களைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். அவைகளும் நானும் இந்த வங்காபுரியும் உன் னுடையவை. உனக்காக இந்தப்பூரி முழுவதையும் ஐயித்து உன் பிதாவான ஐனகமஹாராஜாவிடமிருக் கொடுக்கிறேன்.

பலத்திலும், பாக்கிரமத்திலும் வீரியத்திலும் தைரியத்திலும் என்னைப்போன்றவனுண்டோ? தேவர்களையும் அஸூரர்களையும் யுத்தத்தில் அடிக்கடி தோற்கடித்து அவர்களுடைய ஸைன்யங்களை நாசம் செய்து கொடுக்கிறாயும் த்வஜங்களையும் அறுத்து, எனக் கெதிரில் நிற்கமுடியாமல் துரத்தியிருக்கிறேன். உனது ரூபத்திற்கும் அழகிற்கும் தகுந்தபடி, ஸாமர்த்தியமுள்ள ஸ்த்ரீகள் வஸ்திரங்களாலும் ஆபரணங்களாலும் உன்னை அலங்கரிக்கட்டும். நான் பார்த்து அளவற்ற ஆனந்தமடைவேன். இங்கிருக்கும் ஸமஸ்த போக பதார்த்தங்களில், வஸ்திரம் ஆபரணம் மது மாம்ஸம் ஆஸனம் வாகனம் இன்னும் எது உனக்குப் பிரியமோ அவைகளை எல்லாம் உன் இஷ்டப்படி அனுபவி. பூரிபையும் தனங்களையும் தடையில்லாமல் வேண்டியவர்களுக்குக் கொடு. உன் கண்ணில் பட்ட ஸகலப் பிராணிகளும் உனக்கு அடிமைகளே; நீ அவர்களை இஷ்டப்படி அதிகாரம் செய்யலாம். என்னிடத்தில் அந்தரங்கமான பிரீதி வை. உன் மூலமாய் உனது பந்துக்களும் என் அனுக்கிரஹத் தால் ஷேமத்தை அடையட்டும்.

என் ஐசுவரியத்தையும் செல்வத்தையும் சீர்த்தியையும் கவனித்துப் பார். உடுக்கத் துணியில்லாமல், உண்ணச்சோறில்லாமல், படுக்க இடமில்லாமல் பரதையாய்க் காட்டில் அகையும் ராமணால் உனக்கென்ன பிரயோஜனம்? தபஸ்விகளைப்போல் ஆகார நியமத் துடன் மரபுரி மான்தோல் முதலியவைகளைத் தரித்து வெறுத்தரையில் படுத்த வணத்தில் மிருகங்களுடன் திரிதிறவன் உனக்குத் தகுந்தவனா? ராஜ்யலக்ஷியும் ஐயலக்ஷியும் அவனைக் கைவிட்டன. அவன் இதுவரையில் பிழைத்திருக்கிறானே இல்லையோ? மழைக் காலத்தில், கொக்குகள் கூட்டம் கூட்டமாய் முன்னே நிறைந்துள்ள மேகங்களால் மறைக்கப்பட்ட நிலவைக் காண முடியாததுபோல என்னால் இங்கே கொண்டுவந்து வைக்கப்பட்ட உன்னை ராமன் பார்க்கவும் முடியுமோ? ஹிரண்ய கசிபு இந்திரன் கவர்ந்து சென்ற நன் மனைவியைத் திரும்பவும் அடைந்தது போல் ராமன் உன்னை எந்த உபாயத்தாலும் அடைய முடியாது.

கருடனிடத்தில் அகப்பட்ட மஹாஸர்ப்பத்தைப்போல், உன் தேத்திரங்களையும் பல்வரிசையையும் புன்சிரிப்பையும் வீலாவினே தங்களையும் பார்த்து என் மனம் மயங்குகிறது. அழுக்கடைந்த பட்டுவஸ்திரத்தைத் தரித்துக்கொண்டு, உபவாஸத்தால் இளைத்திருக்கும் தேகத்துடன், யாதொரு அலங்காரமும் இல்லாமல் காந்தி

- குறைந்திருக்கும் உன்னைப் பார்த்து என் பாரியைகளிடத்தில்
 ஸுகந்தை அனுபவிக்க மனம் வரவில்லை. என் அந்தப்புரத்தில்
 கணக்கில்லாத ஸ்திரீரத்தினங்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கெல்
 95 லாம் கீரே பிரபு. அப்பரஸ்கள் மஹாலக்ஷ்மிக்குக் கைங்கரியம் செய்
 வதுபோல், ஸகல லோகங்களிலும் உத்தம ஸ்திரீகளேன்று
 பிரேர்த்தி பெற்றவர்களெல்லாம் உனக்குப் பணிவிடை செய்
 யட்டும். குபேரனிடத்திலுள்ள ரத்தினங்களும் ஸகல லோகங்களும்
 100 நானும் உன் ஸ்வாதீனத்தில் இருக்கிறோம். இவைகளை இஷ்டப்படி
 அனுபவிக்கத் தடையென்ன? தவம் செய்வதிலாவது தேகபலத்
 திலாவது பராக்கிரமத்திலாவது பிரதாபத்திலாவது தீர்த்தியிலாவது
 ராமன் எனக்கு சடாவானா? நேர்த்தியான பானங்களைக் குடி;
 வணங்களிலும் தோட்டங்களிலும் உன் இஷ்டப்படி விளையாடு;
 இங்குள்ள ஸகல போகங்களையும் அனுபவி; இந்தப் பூமியையும்
 105 அநிலுள்ள ஸமஸ்த தனங்களையும் உனக்குக் கொடுத்தேன். என்
 னுடன் உன் இஷ்டப்படி கீரீடைசெய்; உனது பந்துக்களும் உன்னை
 அடைந்து ஸகல ஸௌயங்களையும் அனுபவிக்கட்டும்; பயத்தை விடு.
 ஸகல ஆபரணங்களாலும் உன்னை அலங்கரித்தக்கொண்டு, அநேக
 வர்ணமுள்ள புஷ்பங்களாலும் அவைகளில் மொய்க்கும் வண்டு
 110 களாலும் மறைந்த மரங்களையுடைய ஸமுத்திரக்கரையிலுள்ள
 வணங்களில் என்னுடன் ஆநந்தமாகக் காலத்தைப் போக்குவாயாக”
 என்றான்.

குலுமித தருஜால ஸந்ததாதி
 ப்ரமரபுதாதி ஸமுத்'ர தீரஜாதி |
 கநகவிமல ஹார பூ'ஷிதாங்கீ'
 விஹர மயா ஸஹ பீ'கு காநதாதி |

(36)

ஸர்க்கம் 21

ஸீதை ராவணனுக்கு ஹிதோபதேசம் செய்தல்

தஸ்ய தத்'வசநம் ச்ருத்த்வா ஸீதா ரௌத்'ரஸ்ய ரக்ஷஸ: |
 ஆர்தா தீ'நஸ்வரா தீ'நா ப்ரத்புவாச ஸாநைர் வச: | (1)

- குரூரான ராவணன் இப்படிச் சொல்லக்கேட்டு ஸீதை மிகுந்த
 வருத்தமடைந்து தினஸ்வரத்துடன் மெதுவாய்ப் பதில் சொன்னாள்.
 பரித்தாவை விட்டுப்பிரிந்த துக்கத்தால் தவித்து, அவரையே
 கீனைத்து அழுதுகொண்டு, மஹாதுஷ்டான ராவணனைப் பார்த்து
 5 நடுங்கினாள்; ஆனால் ராமனையே ஸர்வகாலத்திலும் நியாஸிப்பவ
 னாய், அவருடைய சரணாவிந்தங்களில் கீங்காத பத்தியுடன் பதி
 வீரதா தர்மத்தைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு, ஒரு தரும்பைக் கிள்ளி
 அவனுக்கும் தனக்கும் நடுவில் போட்டு அவனுடைய அறிவின்
 மையை நீண்டதூர் சிறிதே நகைத்து அவனுக்குப் பதிலுரைத்தாள்.

- ராவண! என்னிடத்தில் வைத்த ஆசையை விலக்கி உனது பாரி
 யைகளிடத்தில் வைப்பது நியாயம். மஹாபாபிக்கு மோஷும்
 10 கிடையாதுமோ? பிரஹ்மஞானிகளான விதேஹ ராஜர்களுடைய
 வம்சத்தில் பிறந்து, களங்கமற்ற ஆசாரத்தையுடைய ஸூரிய
 வம்சத்தில் புகுந்து, ஸர்வலோகாதான ராமஸூர்த்தியைப் பரித்தா
 15 வாக அடைந்து, அன்றைய புருஷனை ஸ்வப்பணத்திலும் நிரியாத
 நான், அல்பமணிதர்க்குட சிந்திக்கும் பாபத்தைச் செய்வேனா?"
 என்று அவனை அலக்ஷ்யம் செய்து, "நானே பதிவிரதை; பிறருடைய
 பாரியை; வினைகொடுத்து வாங்கக்கூடிய பாரியையல்ல; ஸாதுக்கள்
 அனுஷ்டிக்கும் தர்மத்தையும் ஆசாரத்தையும் அனுஸரி. இந்த
 20 விஷயத்தில் உன்னையே உபமானமாக வைத்துச் சொல்லுகிறேன்;
 உனது பத்தினிகளைப் பரபுருஷர்கள் கண்ணெடுத்துப் பார்க்காமல்
 வெகுஜாக்கிரதையாகக் காப்பாற்றி வருகிறாயல்லவா? அப்படியே
 இதரபுருஷர்களும் தங்களுடைய பத்தினிகளைப் பிறர் நெருங்
 காதபடி ரக்ஷிப்பது நியாயமல்லவா?"

- உன்னிடத்தில் பரமப்பிரீதிகைத்து உனது ஸகல இஷ்டங்களை
 25 யும் நிறைவேற்றிக் காத்திருக்கும் பாரியைகளிடத்தில் உன் இஷ்டப்
 படி அனுபவிக்கலாகாதா? ஒருவன் தனது பத்தினிகளிடத்தில்
 திருப்தியடையாமல் காமம் மீறி இந்திரியஸ்வாதீனமில்லாதவனுய்ப்
 பரஸ்திரீகளைத் தொடர்ந்தால் அவனுக்கு அந்த ஸமயத்தில் அது
 ஹிதமாகத் தோன்றினாலும், முடிவில் ஆயுளையும் ஐசுவரியத்தையும்
 30 தேஹஸையும் மனைவி மக்களையும் நல்ல கதியையும் நாசம் செய்யும்.

- இந்த தேசத்தில் உனக்கு ஹிதத்தை உபதேசிக்கும் ஸாதுக்கள்
 இல்லையோ? நீ செய்யும் அகாரியத்திலிருந்து உன்னைத் தடுப்பவர்
 35 கள் இல்லையோ? விபீஷணன் அகம்பனை மால்யவான் முதலியவர்
 களிருப்பதால் அப்படிச் சொல்லக்கூடாது. ஆகையால் அவர்
 களுக்குச் சர்சுஷைசெய்து நமஸ்கரித்து வணக்கமசிய அவர்களிடத்
 தில் தர்மங்களை நீ கேட்கவில்லையோ? நேற்றுவந்த உனக்கு இது
 எப்படித் தெரியும் என்றால், உனது புத்தி விபரீதத்தில் செய்வதே
 போதுமான அடையாளமல்லவா? 'பிறருடைய எண்ணம் பிரத்யக்ஷ
 40 மாகத் தெரியாமலிருக்க என் புத்தியை நீ அறிந்ததெப்படி' என்றால்
 ஸாதுக்களால் சிந்திக்கத்தக்க உன் ஆசாரமே அதற்கு ஸாக்ஷி. உன்
 நடத்தை உன்னை மாத்திரம் அழிக்குமோ; உன்னை அண்டியிருக்கும்
 ராஷ்டிரங்களையும் வேரறுக்குமோ! அவர்களுக்குப் பரமஹிதத்தைச்
 செய்பவன்போல் காட்டிக்கொள்ளுகியும்; ஆனால் அவர்களை நிரமூலம்
 செய்ய எண்ணம் கொண்டு ஸாதுக்களின் ஹிதோபதேசத்தை
 45 அலக்ஷ்யம் செய்கியும், அநீயாயத்தில் ஆசைவைத்துப் புத்திவினை
 னான அரசனை அடைந்த ராஜ்யமும் பிரஹ்மகரும் ஐசுவரியமும்
 அழியும். அப்படி அநீயாயத்திலேயே நோக்கமுள்ள உன்னால் ஸகல
 ஐசுவரியங்களும் பொருந்திய இந்த ஸங்கராஜ்யமும் இதில் வளிக்

50 ரும் கணக்கில்லாத ராஷணர்களும், நாசமடையப் போகிறார்கள். ஆராய்ந்து பாராமல் கொடிய பாபங்களைச் செய்து அவைகளால் நாசத்தையடையும் மனிதனைப் பார்த்து ஸகலப்பிராணிகளும் ஸக்தோஷிப்பார்கள். அப்படியே மஹாபாபியான உன்னால் வஞ்சிக்கப்பட்ட உன் பிரஜைகள், "குருகுண ராவணன் தெய்வானுகீரணத்தால் நாசமடைந்தான்" என்று ஸந்தோஷிக்கப் போகிறார்கள்.

55 உன் செல்வமும் ஐகவீரமும், எனக்கு ஒரு பொருட்டா? அவைகளைக்கொண்டு என்னை மயக்கப் பார்க்கிறாய்? உன் அந்தப் புரஸ்தீகளுக்கு யஜ்மானியாக இருப்பது எனக்கு ஒரு மேன்மையா? ஸகலலோகங்களுக்கும் மங்களத்தை உண்டாக்கும் பொருட்டு ரகுமசத்தில் அவதரித்த மஹாவிஷ்ணுவை விட்டு என்னைப் பிரிக்க முடியுமா? அவர் எத்தக் குலத்தில் அவதரிக்கிறாரோ அந்தக் குலத்திலேயே மஹாலக்ஷ்மியான நானும் அவதரிக்கிறேன். ஸூரியனை விட்டு அவருடைய தேஜஸைப் பிரிக்கமுடியுமா? நான் ராமனுக்கு உட்பட்டவன்; ஐகருடைய புத்திரி யாருக்குப் பத்தினியோ அவருடைய தேஜஸ் எல்லியற்றதென்று மாரீசன் உனக்கு உபதேசித்ததை மறந்தாயோ? பிரஹ்மா முதலிய ஸகல தேவர்களும் தங்களுடைய பதவியை அடையும் பொருட்டு பிரார்த்திக்கும் லோகநாதனுடைய வலது புஜத்தையடைத்து, அவரால் ஆவிக்கணம் செய்யப்பட்டு, அதையே தலையணையாய் வைத்துத் தூங்கின நான், அவருடைய கிருபையால் ஸகல போகங்களையும் பெற்று, பேரும் ஊருமில்லாத ஒரு அப்ப ராஷணனான உன்னைச் சேர்த்து உன் புஜத்தில் தலையைத்துத் தூங்குவேனோ? மஹாவிரதங்களை அனுஷ்டித்து வித்திபெற்ற தீரணான ப்ரஹ்மணூலிக்கு யோகாப்பியஸரூபமான விதையை எப்படித் தருந்ததோ அப்படி மஹாவிஷ்ணுவான ராமமூர்த்திக்கு மஹாலக்ஷ்மியான நான் தருந்த பாரியையன்றோ?

70 ராவணா! நான் வேடுகுருவருக்கும் பாரியையாக இருக்கத் தகாதவன்; அவரைப்பிரிந்து பிழைத்திருக்கமாட்டேன்; ஆகையால், காட்டில் ஆண் யானையை விட்டுப் பிரிந்து தவிக்கும் யெனவனப்பருவமுள்ள பெண்பானையை அதனுடன் சேர்த்து வைப்பதுபோல், நீயும் ராமனைப் பிரார்த்தித்து இங்கே அழைத்து வந்து என்னை அவரிடத்தில் ஒப்புவி.

80 ராவணா! திருடனும் பூமியில் அடிவைத்து நடத்தல்லவா திருடவேண்டும்; ஆகையால் உனக்குப் பூமியிலிருக்க இடம் வேண்டுமென்று விரும்பினால் அவருடன் ஸ்நேஹம் செய்வது யுத்தம். 'என் சத்துருவைச் சரணமடைவதைவிட உயிரை விடுவதே நலம்' என்று நீ கினைத்தால், அப்பொழுதும் நீ அவரையே அடையவேண்டும், மற்றவர்களைப் போல் உன்னை ஸுகமாய் மரணமடைய விடுவாரென்று நினைக்கிறாயோ? உன்னை உயிரோடு வைத்து, உனக்கெதிரே உன் புத்திரர்களையும் வம்சத்தையும் பிரஜைகளையும் வைன்யங்களையும் நாசம் செய்து, பிறகு உன்னைச் சித்திரவதை

செய்து கொல்வார். ஆகையால், அவரையே சரணமடை. இப்படிச் செய்தாலும் அவர் என்னை ரக்ஷிப்பாரென்று என்ன நிச்சயம் என்னால், இதோ இருக்கும் அந்த மஹாபுருஷன் நீ செய்த அபராதங்களை எல்லாவற்றையும் மறந்து, அவரைச் சரணமடைய விரும்பினால்தேயுபெரிதாக என்னை உனக்கு ஸகல மங்களங்களையும் தருவார். அவருடைய கோபத்தைத் தணிக்க வழி தேடு. நானும் உனக்கு வேண்டியவரையில் ஸஹாயம் செய்து அவரைப் பிரார்த்திக்கிறேன். சரணமடைந்தவர்களிடத்தில் அவருக்குள்ள பிரேமைக்கு எல்லை இல்லை. மனத்தில் கல்மஷ்டியல்லாமல் என்னை அவரிடத்தில் ஒப்புவித்தாலே அவருடைய கோபம் தணிவும்.

100 இப்படிச் செய்யாவிட்டால் நீ கோரமான மரணமடைவாய். இந்திரனால் விடப்பட்ட வஜ்ராயுதத்திலிருந்தும் யமனுடைய கையிலிருந்தும் நீ தப்பினாலும் தப்பலாம். ஸகல லோகங்களுக்கும் ஈசுவரனான ராமசந்திரன் கோபம் கொண்டால் உன்னை விடுவாரோ? தேவேந்திரனால் பிரயோகிக்கப்பட்ட இடியின் முழக்கத்தைப்போல், ஸகல திக்குகளும் நடுங்கும்படியாய் அவர் கோதண்டத்தில் காணெற்றும் ஓசையைச் சீக்கிரத்தில் கேட்பாய். ராமலக்ஷ்மணர்களால் பிரயோகிக்கப்பட்ட பாணங்கள் அழகான கணுக்களுடன் நெருப்பு ஐவாலைகளைக் கக்கும் மஹா ஸர்ப்பங்களைப்போல் வந்து விரும், பார், அவை அழகான கழுவின இறகுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு இந்த லங்காபுரியில் இடைவெளி இல்லாமல் வந்து விழ்ந்து ராஷணர்களைக் கோடிக்கோடியாய் நாசம் செய்யும்.

85 கருடன் ஸர்ப்பங்களைக் கொத்திக்கொண்டு போவதுபோல், ராமனென்ற மஹாகருடன் ராஷண ஸர்ப்பங்களை நிர்மூலம்செய்வார். பூர்வகாலத்தில் மஹாவிஷ்ணு மூன்றடிகளால் ஸகலலோகங்களையும் அளந்து அஸூரர்களிடத்திலிருந்து கீர்த்தியைக் கொண்டு போனதுபோல், அதிசீக்கிரத்தில் என் பர்த்தா உன்னை வதம்செய்து என்னை அழைத்துக்கொண்டு போவார். ஒரு முகூர்த்தத்தில் ஐகஸ் தானத்திலுள்ள பதினான்காயிரம் ராஷண வீரர்களும் ஒருவரால் மடித்ததைக்கண்டு பயந்து, கையாலாகாத நீ அவர்கள் ஆசிரமத்தில் இல்லாமல் வெளியில் போயிருக்கும் ஸமயம் பார்த்து, அவர்களை யுத்தம்செய்து ஐயிக்காமல் என்னைத் திருட்டுத்தனமாய் எடுத்து வந்தாய். புலியின் வாலனை அடிக்குமிடத்தில் நாய் நிற்கமுடியுமா? புருஷஸீம்ஹங்களான ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய காற்றடிக்குமிடத்தில் நீ நிற்கவும் முடியுமா? அவர்களுடைய கண்ணில் பட்டுப் பிழைக்கவும் முடியுமா? பூர்வகாலத்தில் இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்தால் ஒரு கையற்ற விருத்ராஸூரன் இரண்டு மஹாபுஜங்களை யுடைய இந்திரனுடன் எதிர்த்து யுத்தம் செய்ய முடிந்ததா? அப்படி ஒருவானை நீ அவ்விருவர்களையும் யுத்தத்தில் எதிர்த்து ஐயமடையவும் முடியுமா? இறுப்பதில் ஸந்தேகம் உண்டோ? ஸூரியனுடைய திஷ்ணமான கிரணங்கள் அப்ப ஜலத்தை

எப்படி ஒரு நிமிஷத்தில் வற்றச் செய்யுமோ அப்படி என் நாதனும்
லக்ஷ்மணனும் பாணங்களால் உன் பிராணனைக் கொள்ளை கொள்
வார்கள். குபேரன் வலிக்கும் கைலாஸநிலையில் ஒளிந்து பார்; நீ
பூகையையும் பரமசிவன் அங்கே வலிக்கொள். அல்லது, வருண
பகவானுடைய ஸ்பையில் ஒளிந்துபார். ராமபாணங்கள் அங்கேயும்
உன்னைத் துரத்திக்கொண்டு வந்து சித்திரவதை செய்யும். காலம்
குறுகின மஹாவிருஷம் இத்திரனுடைய இடிக்குத் தப்பினது
உண்டோ?

கிரீம் குபேரன்ய கதோபதாய வா
ஸபா'ம் கதோ வா வருணன்ய ராஜகு: |
அஸம்பயம் தா'ஸரதே' ந மோஷ்யஸே
மஹாத்ரும: காலஹதோஸதேவ | (34)

ஸர்க்கம் 22

ராவணன் ஸீதையைப் பயமுறுத்தினது

ஸீதாயா வசநம் ஸ்ருத்வா பருஷம் ராக்ஷஸாதீப: |
ப்ரத்யுபாச தத: ஸீதாய் விப்ரியம் ப்ரியதர்ஸநாம் || (1)

ஸுகஸப் பிராணிகளும் பார்த்து ஆனந்திக்கக்கூடிய பார்வையை
யுடைய ஸீதை இப்படிச் சொல்லியும், ராவணன் அவளுடைய கரும்
வார்த்தைகளை ஸ்ரவணக்காமல் கோபம்கொண்டு, "லோகத்தில்
புருஷன் ஸ்த்ரீகளைத் தன் வசப்படுத்தவேண்டுமென்று எவ்வளவு
நல்ல வார்த்தை சொன்னாலும், எவ்வளவு ஸமாதானம் செய்
தாலும், அவர்களுக்கு அவனிடத்தில் அலக்ஷ்யபுத்தியும் கர்வமும்
விருத்தியாகுமே தவிர அவர்கள் ஸ்வாதீனப்படுவதில்லை. மீண்டு
ஒடுகிற குதிரைகளை ஸமீர்த்தனான ஸாரதி அடக்குவதுபோல, நான்
உன்னிடத்தில் வைத்த ஆசை என் கோபத்தை அடக்குகிறது.
காமத்தின் கதி வெகு விபரீதமாக இருக்கிறது பார். நாம் ஆசை
வைக்கும் வஸ்துவிடத்தில் ஸ்நேஹமும் தயையும் விருத்தியாகிறதே
யன்றி அதன் தோஷங்களும் கெடுதிகளும் தோன்றுவதில்லை.
ஆகையால் கபடவேஷமுள்ள ராமனிடத்தில் ஆசைகொண்டிருக்கும்
உன்னை அவமானம் செய்து கொல்லவேண்டியது; அதற்கோ
மணம் வரவில்லை. நீ சொன்ன ஒவ்வொரு கரும் வார்த்தைக்கும்
உன்னை அப்பொழுதே சித்திரவதை செய்யவேண்டியது. நான்
உனக்குக் கெடுவிட்ட பன்னிரண்டு மாதங்களில் இரண்டு மாதங்
கள் பாக்கி இருக்கின்றன. அதற்குள் நீ என்னைச் சேராவிட்டால்
மறுநாளே என் சமையற்காரர்கள் உன்னைச் சித்திரவதைசெய்து,
என் காலை போஜனத்திற்காகப் பக்குவம் செய்வார்கள்" என்று
பேரிடிபோல் கர்ஜித்தான்.

அதைக்கேட்ட தேவகந்தர்வ கன்னியைகள், தாங்களும் அது
பலித்த கஷ்டங்களை நினைத்து, ஜானகியைப் பார்த்துப் பரிதவித்து,
சிலர் ரஹஸ்யமாய் "ஸீதே! பயப்படாதே; இந்த அல்பன் உன்னை
என்ன செய்யக்கூடும்?" என்ற கருத்தை வெளிப்படுத்த உதட்டை
அசைத்தனர்; சிலர் கண்களைச் சிமிட்டினார்கள்; சிலர் தலையை
ஆட்டினார்கள். அதைக்கண்ட ஸீதை தைரியம் கொண்டு, தன்
பதிவிரதா மஹிமையாலும் பர்த்தாவின் பரக்கிரமத்தாலும்
அவனை அலக்ஷ்யம் செய்து, மறுபடியும் அவனுக்கு ஹிதத்தை உப
தேசித்தாள். "ராவண! லோகத்தார்கள் நிந்திக்கும் இந்த கெட்ட
செய்கையிலிருந்து உன்னைத்திருப்பி ஸன்மார்க்கத்தில் நடக்கும்படி
செய்ப்பவர்கள் உன் ராஜ்யத்தில் ஒருவரும் இல்லைபென்று நிச்சய
மாய்த் தெரிநிறு. எல்லோரும் உன் அன்னத்தைத்தின்று உனக்கு
துரோகம் நினைப்பவர்களே. இத்திரனுடைய பத்தினியான சசி
தேவியைப் போன்ற என்னை ஸுகல லோகங்களிலும் உன்னைத்தவிர
எவனாவது மனத்தாலும் விரும்பத் துணிவானு? தர்மஸ்வரூபியான
ராமனுடைய பாரியைப்பார்த்து இப்படிப்பட்ட பாபவார்த்தை
களைச் சொன்ன பிறகும், அளவற்ற தேஜஸையுடைய அந்த மஹா
ஸீரனிடத்திலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள எங்கே ஒளிந்துகொள்ளப்
போகிறது? காட்டில் மதயானையும் முயலும் யுத்தம் செய்தால்
முடிவென்ன? ஸ்ரீராமனே அந்த மதயானை; நீயோ அல்பஜாதுவான
முயல். கபடத்தால் அவரை ஆசிரமத்திலிருந்து வெளியில் இழுத்து,
என்னைத்திருமுன உனக்கு வெட்கமென்பது கிடையாதோ? ஐயோ!
ஒரு நிமிஷமாவது அவருடைய கண்ணில் படாமல் போய்
விட்டாயே!

உன் விகார ரூபமுள்ள குருநேத்திரங்கள் வெட்கமில்லாமல்
பரஸ்த்ரீயை ஆசையுடன் பார்க்கத் துணிந்தபொழுதே பூமியில்
என் விழவில்லை? ஸாதுவான தசரத சக்கரவர்த்திக்கு நாட்டுப்
பெண்ணும் தர்மாத்மாவான ராமனுக்குப் பாரியையும் பர
புருஷனையே ஸ்மரீக்காதவளுமான என்னைப் பார்த்துக் காம
விகாரத்தோடு தகாத வார்த்தைகளைச் சொல்லும் உன் நாக்கு ஏன்
அறுந்து விழவில்லை. "உனக்கு அபராதம் செய்தவர்களுக்குச் சாபம்
கொடு" என்று ராமன் எனக்கு உத்தரவு செய்யவில்லை. நான்
பதிவிரதா தர்மத்தைக் காப்பாற்றுகிறவள். பர்த்தா இருக்கையில்
அவரை மீறி அவர் தண்டிக்க வேண்டியவர்களை நான் தண்டிக்கத்
துணியமாட்டேன். ஆகையால் என் கோபாக்கிரியால் சாம்பலாக்கத்
தகுந்த உன்னை இதுவரையிலும் சாம்பலாக்கவில்லை.

மஹாபுத்திமானான ராமனிடத்திலிருந்து என்னை யாராவது
அபகரிக்கமுடியுமா? உன் உத்தேசம் அவருக்குத் தெரியாததோ? நீ
மரணமடைவதற்கு நான் காரணமென்று விதி ஏற்பட்டிருந்ததால்
இப்படி நடந்தது. இதில் ஸர்க்கம் உண்டோ? ஆகையால் நீ

ஸாமர்த்தியமாய் என்னை அபகரித்தாயென்று பெருமையடை யாதே. நீ அநேக யுத்தங்களில் கைநீதர்ந்த குரனென்று பெயர் பெற்றவன்; குபேரனுக்கு ஸஹோதரன்; அளவற்ற சதுரங்க பலத்தையுடையவன். இப்படியிருக்க ராமலக்ஷ்மணர்களை மோசம் செய்து என்னைத் திருடி வந்ததற்குக் காரணமென்ன?" என்றான்.

- 76 ஸீதை இப்படிச் சொல்லக்கேட்ட, ராவணன் கோபத்தால் கண்களை உருட்டிவிழித்து. ஜானகியைப் பயங்கரமாய்ப் பார்த்தான். கீருண்ட மேகம்போல் கறுத்த தேகத்தையுடையவன்; பர்வதசிகரங்களைப்போன்ற புஜங்களையுடையவன்; கொழுத்த ஸிம்ஹத்தைப்போல் பலத்தையும் நடைமையும் உடையவன்; நெடுப்புக் கொழுத்துக்களைப் போன்ற நாக்கின் துளியையும் கண்களையும் உடையவன்; அசைநிற துளிகளை யுடைய கிரீடத்தால் உயர்ந்தவன்; விசித்திரமான மாடிகளாலும் பூச்சுக்களாலும் சிவந்த வஸ்திரங்களாலும் நேர்த்தியான தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட தோள்வளை முதலிய ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவன்; அமிருதத்திற்காக மெழுகு திரத்தைக் கடைத்தகாலத்தில் மந்தரபர்வதம் வாணுகி என்ற மஹா ஸர்ப்பத்தால் கட்டப்பட்டதுபோல் சீவ நிறமுள்ள அலையால் மாடியால் அலங்கரிக்கப்பட்ட இடுப்பையுடையவன்; இரண்டு புஜங்களால் இரண்டு உன்னத சிகரங்களுடன் விளங்கும் மந்தர கிரியைபோல் பிரகாசித்தான். சிவந்த புஷ்பங்களாலும் தனிர்களாலும் நிறைந்த அசோக மரங்களால் அழகுபெற்றிருக்கும் மலையைப் போல், பாலஸூரியர்களுக்கு ஸமமான காந்தியுடன் ஜ்வலிக்கும் இரண்டு குண்டலங்களைத் தரித்திருந்தான். வஸந்த குதுபை உருவெடுத்து வந்தது போலிருந்தாலும், ஸகல விதமாய் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தாலும், ஸம்சானத்திலுள்ள விருஷத்தைப்போல் பார்க்கப் பயங்கரமாயிருந்தான். கோபத்தால் சிவந்த கண்களுடன் ஸீதையை வெறிக்கப் பார்த்து, காலஸர்ப்பத்தைப்போல் சிறிக்குண்டு, "கீதி நெறி யில்லாமல் ஸகலத்தையும் இழந்து திரியும் ராமனிடத்தில் இன்னும் பிரியம் வைத்த உன்னை ஸூரியன் ஸந்தியாகால இருட்டை அழிப்பதுபோல் இப்பொழுதே வதம் செய்கிறேன்" என்று, சத்துருக்களைக் கதறவடிக்கும் ராஜஸேக வரன் கோரமான பார்வையுள்ள ராஜாக்களைப் பார்த்துப் பின் வருமாறு ஆக்ரோசித்தான். அவர்களில் ஒருத்தி ஒரே கண்ணுடைய வன்; ஒருத்தி ஒரே காதுடையவன்; ஒருத்தியின் காது தலையை மூடிக்கொண்டிருந்தது; யாளை பசு முதலியவைகளைப்போல் காதுடையவர்கள் சிலர், ஒருத்திக்குக் காது கீளமாய்த் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது; ஒருத்திக்குக் காது இல்லை, யாளை குதிரை பசு முதலியவைகளைப்போல் பாதங்களையுடையவர் சிலர்; ஒருத்திக்கு ஒரே கால், ஒருத்திக்குப் பெருங்கால்; ஒருத்திக்குக் காலே இல்லை;

ஒருத்திக்குத் தலையும் கழுத்தும். ஒருத்திக்கு ஸ்தனமும் வயிறும், ஒருத்திக்கு வாயும் கண்ணும் அளவுக்கு மிஞ்சியிருந்தன. ஒருத்தியின் நாக்கு தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. ஒருத்திக்கு நாக்கே இல்லை. ஒருத்திக்கு மூட்டுமேயில்லை. ஸிம்ஹத்தைப்போல் ஒருத்திக்கு முகம். பன்றியைப்போல் ஒருத்திக்கு முகம். பசுவைப்போல் ஒருத்திக்கு முகம்.

105 இவர்களைப் பார்த்து ராவணன், "ராஜாக்களே! கீங்கலெல் லோரும் இவன் எனக்கு அதிசிக்ரத்தில் ஸ்வாதினப்படும்படி செய்ய வேண்டியது. இவனுடன் அனுசூலமாய்ப் பேசியும் பிரதிகூல மாய்ப் பேசியும் ஸாம தானபேதமென்ற மற்ற மூன்று உபாயங்களாலும் வசப்படுத்துங்கள். அப்படியும் முடியா விட்டால் தன்டோபாயத்தைக் காட்டுவதன் மூலமும் வசப்படுத்தங்கள்" என்று கடுமையாய் ஆக்ரோசித்து காமத்தாலும் கோபத்தாலும் நிறைந்த மனத்தையுடையவனுய் ஸீதையை அடிக்கடி மிரட்டினான். அப்பொழுது அவனுடைய பிரியபார்வையான தான்ய மாலினி என்பவன், சிக்ரமாய் ஸமீபத்தில் வந்து ராவணனை இறுகத்தழுவி, "மஹாராஜ! என்னுடன் கீரிடிக்க வாரும். இவனோ மனுஷ்யன்சீர்; உம்மிடத்தில் இஷ்டமில்லாதவன்; முகம் வெளுத்து வீகாசமாயிருப்பவன்; இவனால் உமக்கென்ன பிரயோஜனம்? உமது புஜபலத்தால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட உத்தமபோகங்களை அனுபவிக்கவேண்டுமென்று பிரஹ்மா இவனுடைய தலையில் எழுதவில்லை என்பது நிச்சயம். தன்னிடத்தில் பிரியமில்லாத ஸ்ரீரையை விரும்பி வருத்தவிறவனுடைய தேகம் தாபத்தை அடையும். தன்னிடத்தில் ஆசை வைப்பவனை விரும்பினால் உத்தமமான ஸந்தோஷமுண்டாகும்" என்றான். காளமேகம் போல் கறுத்த அந்த மஹா பலவான், தான்யமாலினி இப்படிச் சொல்லித் தன்னை அவ்விடம் விட்டு இழுத்துக்கொண்டு போவதைக் கண்டு, கோபம் தணிந்து சிரித்துக் கொண்டு அங்கிருந்து திரும்பினான். அவனுடைய நடைமையத் தான் காமல் பூமி நடுங்க, ஜ்வலிக்கும் ஸூரியனைப்போல் காந்தியுடைய தன் அரண்மனைக்குள் சென்றான். தேவ கந்தர்வ நாககண்பைகளும் அவனைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். பழுவிரதா தர்மத்தைக் காப்பாற்றுவதிலேயே நோக்கமுள்ளவனாய்ப் பயந்தால் நடுங்கும் ஸீதையை ராவணன் இவ்விதமாய் மிரட்டி, அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் காமத்தால் கலங்கின மனத்துடன் பிரகாசமுள்ள தனது கிருஹத்தில் பிரவேசித்தான்.

ஸ சமநிவீம் தர்மபரா மவஸ்திதாம்
ப்ரவேபமாநாம் பரிபீர்த்தஸ்ய ராவண: |
விஹாய ஸீதாம் மநீதேத மோஹித:
ஸ்வமேவ வெஸ்ம ப்ரவிவேச பர்ஸ்வரம் || (46)

ஸர்க்கம் 23

ராஷ்டிரிகள் ஸீதைக்குப் போதித்தது

இத்யுக்த்வா மமநிஃமீம் ராஜா ராவண: ஸத்தூ ராவண: |
ஸத்திஃஸ்ய ச தத: ஸர்வா ராஷ்டிரீர் நிர்ஜகா'ம ஹ | (1)

இப்படி ராவணனால் ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட ராஷ்டிரிகள் அவன் அந்தப்புரத்திற்குப் போனவுடன் ஸீதையின் ஸமீபத்தில் வந்து, கோபத்தால் நிகல தெரியாமல் குரூரமான வார்த்தைகளைச் சொன்னார்கள். "ஸீதே! உன்னைப் பார்வையாக விரும்பும் ராவணன் ஸாமான்யனா? பிரஜாபதிகளுள் ஒருவரான புலஸ்தியருடைய பெளத்திரன்; சத்துருக்களைக் கடற அடிப்பவன்; மஹாபுத்திரமான்; பத்துத்தலைகளையுடையவன்; லோகத்திலுள்ள ஸகல ராஷ்டிரர்களுக்கும் பிரபு. இவனுக்கு மனைவியாக ஆவதை நீ பெரிதாக நினைக்க வில்லையே" என்று ஒருத்தி சொன்னாள். பிறகு, ஏகஜடை என்ற மந்த்ரெருத்திசிறுத்த இடையையுடைய ஸீதையை அழைத்து, கோபத்தால் கண்கள் சிவக்க, "மீதி அத்திரி அந்திரஸ் புலஸ்தியர் புலஹர் கிரது என்ற ஆறு பிரஜாபதிகளுக்குள் நான்காவதான புலஸ்தியர் பிரஹ்மதேவருடைய மாணஸ்புத்திரர்; வீச்ரவஸ் என்ற மஹரிஷி மஹாதேஜஸ்வியாப் புலஸ்தியருடைய மனத்தினிருந்து உண்டானார்; அவர் பிரஹ்மாவிற்கு ஸமமானவர். அவருடைய புத்திரன் ராஷ்டிரேச்வரண ராவணன்; சத்ருக்களுடைய தைரியத்தைக் குலைத்து அவர்களைக் கடறச் செய்கிறவன். நீ அவனுக்குப் பாரியையாக இருக்கத் தகுந்தவன். என் வார்த்தைகள் உன் செவியில் ஏற வில்லையோ? என்ன காரணம்?" என்றாள். பிறகு, பூசூக்கர்களை யுடைய ஹரிஜடை என்பவன், நெருப்புப் பொறிபோன்ற கண்களை யுருட்டி, "மூப்பத்து மூக்கோடி தேவர்களையும் தேவேந்திரனையும் முரியடித்த ராஷ்டிரராஜாவுக்குப் பாரியையாகத் தகுந்தவன் நீயே" என்றாள். பிறகு பிரகஸை என்ற மந்த்ரெருத்தி கோபம் மேலிட்டு, ஸீதையைப் பயமுறுத்தி, "எங்களுடைய அரசன் பராக்ரமமசாலி, குரன், யுத்தத்தில் பின்வாங்காதவன். பலத்திலும் வீர்யத்திலும் நிகரற்றவன். இப்படிப் பட்டவனுடைய பாரியையாக உனக்கேள் இஷ்டமில்லை? அவனுடைய பலமென்ன! பராக்ரமமென்ன! ஸகல ஸந்திரிகளுக்கும் சிரோமணிபோல் பிரகாசக்கும் மந்தோதரியையும் லக்ஷ்யம் செய்யாமல் உன்னை வந்தடைகிறான். அவன் ராவணனுடைய பட்டமஹிஷி; அவன் அனுபவிக்கும் பாக்கியங்களுக்கெல்லாம் காரணம்; ஸகலவிதத்திலும் அவனுடைய மனத்தை அபகரிக்கக் கூடியவன்; உன்விடத்தில் வைத்த ஆசையால் அவனையும் திரும்பிப் பார்த்திறதில்லை. அந்தப்புரத்திலுள்ள கணக்கில்லாத ஸ்திரீ ரத்தினங்களையும், நினைக்கிறதில்லை. ஆகையால் உனக்குச் சக்களத்தி களை இல்லை" என்றாள். பிறகு விகஸை என்ற மந்த்ரெருத்தி,

"தேவ கந்தர்வ நாக தானவர் முதலியவர்களை யுத்தத்தில் பல தடவை நோற்கடித்த அந்த மஹாவீரன். பலமற்ற மனுஷ்யஸ்திரீ யான உன்விடத்தில் வந்து பிரார்த்திக்கிறான். ஐசுவரியத்திலாவது புத்தியிலாவது அவனுக்கு ஈடுண்டோ? அந்த ராஷ்டிரேச்வரனை விரும்பாத உன் புத்தியைச் சுடவேண்டும். இந்தப் பாக்கியம் யாருக்குக் கிடைக்கும்" என்றாள். பிறகு துர்முதி என்ற மந்த்ரெருத்தி, "அடி மூட்டானே! ஸூரியசந்திரர்களும் வாயுவும் அக்னியும் அவனைக் கண்டு நடுங்குகின்றனர். ஸூரியன் அவனுக்கு ஸுகமான உஷ்ணத்துடன் மாத்திரம் ஸஞ்சரிக்கிறான். அவனுக்கு இஷ்டமில்லாதபோது, வாயுவும் வீசாது. எந்த குதுவாயிருந்தாலும் அவன் நினைத்தவுடன் மரங்கள் வேண்டிய புஷ்பங்களை வர்ஷிக்க வேண்டும். பர்வதங்களும் மேகங்களும் அவன் நினைத்தபொழுது ஜலத்தைச் சொரியவேண்டும். இப்படி, பிரபஞ்சத்திற்கெல்லாம் அதிபதியாக இருக்கும் ராஷ்டிர சக்கரவர்த்திக்கு சிரியபாரியையாக இருப்பது உனக்கு அப்பவிஷயமாய்த் தோன்றுகிறதோ? மஹா ரூபவதியே! உனக்குப் பரமஹிதத்தை எங்களுக்குத் தெரிந்தவரையில் எடுத்துச் சொன்னோம். அதை ஸூரியாய் கிரஹித்து அப்படியே நட; தவறினால் உன்னை இப்பொழுதே கொல்வோம்" என்றாள்.

ஸாது' தே தத்வதோ தே'வி கதி'தம் ஸாது' ப'ரமிதி |
க்'ருஹாண ஸு'ஸ்மிதே வாக்ய மந்யத'ர ந ப'விஷ்யஸி | (20)

ஸர்க்கம் 24

ராஷ்டிரிகள் ஸீதையை உபத்திரவித்தது

தத: ஸீதாஸ்ரமபாக'ம்ய ராஷ்டிரயோ விக்குதநநா: |
பருஷம் பருஷா நார'ய ஹகஸ்தாம் வாக்ய மப்ரியம் | (1)

பிறகு கடின ஹிருதயமுள்ள அந்தக் கோர ராஷ்டிரிகள் ஸீதையைக் குழித்து, பிரியமில்லாத கடுமையான வார்த்தைகளைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள். "விஷயயர்ந்த சயனங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ராவணனுடைய அந்தப்புரத்தில் மஹிஷ்யாயிருக்க நீ ஸம் மதிக்காமலிருப்பதென்? ஸமஸ்த பிரானிகளின் மனத்தை அபகரிக்கக் கூடிய அழகு பொருந்திய உனக்குத் தகுந்த அந்தஸ்து அதுவே. நீ மனுஷ்ய ஸ்திரீயானதால் மனுஷ்யனுக்குப் பாரியையாக இருப்பதையே பெரிதாக எண்ணுகிறாய். ராமவிடத்திலிருந்து உன் மனத்தைத் திருப்பு. இனி ஒருபொழுதும் நீ அவனுக்குப் பாரியையாகப் போகிறதில்லை. ராஷ்டிரேச்வரனும் மூன்று லோகங்களிலுமுள்ள ஐசுவரியங்களை அனுவிப்பவனுமான ராவணனைப் பர்த்தாவாக அடைந்து இஷ்டமான போகங்களை அனுபவி. ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தப்பட்டு, ஸகல ஐசுவரியங்களையும் இழந்து, பயத்தால்

15 சித்தம் கலங்கின ஒரு அல்பமனுஷ்யனை நீ கொண்டாடுகிறாய்; நீயும் மனுஷ்ய ஸ்த்ரீயல்லவா?" என்றார்கள்.

அதைக் கேட்டு ஸீதை கண்ணீர் சொரிய, "நீங்களெல்லோரும் சேர்ந்து சொல்லும் வார்த்தைகள் எனக்குக் கோரமாய்த் தோன்றுகின்றன. மஹாபாபமென்றும் ஸகல ஜாதுக்களும் நிர்நிக்கத் தஞ்சுத்தென்றும் உங்களுக்கு ஏன் தெரியவில்லை? மனுஷ்ய ஸ்த்ரீ ராஷஸனுக்குப் பாரியையாவது யுத்தமா? உங்களுடைய இஷ்டப்படி என்னைத் தின்றுவிடுங்கள்; நீங்கள் சொன்னபடி செய்யமாட்டேன். ராமன் தரித்திரராயிருந்தாலும் ராஜ்யமற்றவராயிருந்தாலும் என் பர்த்தா; ஆகையால் என்னால் பூஜிக்கத் தஞ்சுத்தவர்; சிரேஷ்டர். ஸூவர்ச்சலாதேவி ஸூரியனைப் பிந்தொடர்வது போல் நானும் அவரிடம் பிரீதிவைத்து அவரைப் பிந்தொடர்வேன். மஹா பாக்கியசாலியான சசிதேவி இந்திரனையும், அருந்ததி வஸிஷ்டனையும், ரோஹிணி சந்திரனையும், லோபாமுத்திரை அகஸ்தியனையும், ஸூகன்யை ச்யவணனையும், ஸாவீத்ரி ஸத்யவானையும், மதயந்தி லௌதாஸனையும், ஸ்ரீமதி கபிலைரையும், கேசினி லக்ஷ்மணியும், தமயந்தி நளனையும், இத்துமதி அஜ்ணையும் மஹாப்ரேமையுடன் சேர்ந்திருப்பதைப்போல், நானும் ரகுநுல சிரேஷ்டனான ராமனைப் பதியாக அடைந்து ஸந்தோஷிக்கிறேன்" என்றாள்.

35 ஸீதை இப்படிச் சொல்ல, ராஷஸிகள் கோபத்தால் அறிவிழந்து, ராவணனுடைய கட்டையை ஞாபகம் செய்துகொண்டு குரூரமான வார்த்தைகளால் பயமுறுத்தினார்கள். ஹனுமான் சிம்சபா விருஷத்தில் மறைந்துகொண்டு, இவற்றையெல்லாம் ஞாக்கிரதையாகக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார். ராஷஸிகள் பயத்தால் நடுங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஸீதைகைச் சுற்றிக்கொண்டு நெருப்புக்கொழுந்துபோல் தொய்விக்கொண்டிருக்கும் உதடுகளைக் கோபத்தால் நக்கிக்கொண்டு, "ராஷஸாதிபதியான ராவணனைப் பர்த்தாவாக அடைய இவள் தகாதவள்" என்று கோடாலிகளை ஒங்கிக்கொண்டு ஓடி வந்தார்கள்.

45 அதைக் கண்டு ஸீதை அவர்களுடைய ஹிம்ஸையைப் பொறுக்காமல் கண்ணீர் பெருக, ஹனுமான் மறைத்திருக்கும் சிம்சபா விருஷத்தை நோக்கி வந்து, அதனடியில் உட்கார்ந்தாள். ராஷஸிகளும் அவளைச் சூழ்ந்து, அவளுடைய அழக்கடைந்த வஸ்திரத்தை யும் துக்கத்தால் வாடின முகத்தையும் பார்த்துக் கொஞ்சம்கூட இரங்காமல் அவளைப் பயமுறுத்தினார்கள். அவர்களில் வினதை என்பவள் மலைமலைப் போன்ற வஸ்திரமும் பியங்கரமான கண்களையுமுடையவள். கோபத்தால் தேசம் பதற, "அடீ ஸீதே! உன் பர்த்தாவிடத்தில் நீ இதுவரையிலும் வைத்த பிரீதியும் விசுவாஸமும் போதும். எந்தக் காரியத்திலும் அணவுக்கு மிஞ்சி நடப்பது

பிரகல்லவா? மனுஷ்யர்களுக்குத் தஞ்சுத்தபடி இதுவரையில் உன் பதிவிரதா தர்மத்தைக் காப்பாற்றி வந்தது எனக்கு ஸந்தோஷம். 55 நான் சொல்லுகிறபடி செய்; உனக்கு ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகும். ராவணனோ ஸகல ராஷஸர்களுக்கும் அதிபதி; மஹாப்ராக்கிரமசாலி; அழகில் மன்மதனை ஜயித்தவன்; ஸகல காரியங்களிலும் ஸமர்த்தன்; யாசகர்களுக்குக் கொடுப்பதில் ஓப்பற்றவன்; எல்லோரும் பார்த்து பிரியப்படக்கூடியவன்; தேவதைகளுக்கு இந்திரனைப்போல் எங்களுக்கு நாதன். அப்படிப்பட்டவளை நீ அடைவது உனக்கு மிகவும் தஞ்சுத்தது. அல்பமனுஷ்யனான ராமனை முற்றிலும் மற; ராவணனைக் கைப்பற்று. நிவ்விமமான ஆபரணங்களாலும், மாடிகளாலும், பூச்சுக்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஸகலலோகங்களுக்கும் பிரபுவாக இருக்கலாம். இந்திரனுடைய பத்தினியான ஸ்வாஹாவும் உனக்கு நிகரல்ல. அல்பாயுளுள்ள ராமனென்ற பதரால் உனக்கென்ன பிரயோஜனம்? நான் சொன்னபடி செய்யாவிட்டால் இந்த நிமிஷமே உன்னைத் தின்று விடுவோம்" 60 என்றாள்.

65 பிறகு விசையென்ற மந்திரெருத்தி, தொங்குமின்ற ஸ்தனங்களுடன், கோபத்தால் விரல்களை மடக்கி உயரத் தூக்கிக்கொண்டு, ஸீதைகையை நோக்கி ஓடிவந்தது. "அடீ! துர்ப்புத்தி பிடித்தவனே! நீ மிருதுவான சரீரமுடையவனென்றும் பிரியம் வைத்துக்கொண்டு வரப்பட்டவனென்றும் உன்னிடத்தில் இரக்கம் பிறந்து, நீ இதுவரையிலும் சொன்ன கடும் வார்த்தைகளையெல்லாம் ராவணன் 75 பொறுத்திருந்தான். நாய்கள் கால தேசங்களுக்குத் தஞ்சுத்தபடி உனக்கு ஹிதத்தை உபதேசிக்கிறோம். அப்படிச் செய்யாமற் போனால் நீ பிழைக்க மாட்டாய். பிறரால் தாண்டமுடியாத ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி, கோர ராஷஸர்களால் இரவும் பகலும் காக்கப்பட்ட ராவணனுடைய அந்தப்புரத்தில், இந்த அசோகவனத்தில், எங்களுக்கு நடுவிலிருக்கும் உன்னைத் தப்புவிக்க வஜ்ராயுதத்தைத் தரித்த இந்திரனுக்கும் சக்தியுண்டோ? நான் உனக்கு ஹிதத்தையே சொல்லுகிறேன்; இப்படியே செய்; வீணாகத் துக்கப்படாதே; கண்ணீர் விடாதே; கொஞ்சம்கூட பிரயோஜனமில்லை. 85 ராவணனுடன் ஸ்நேகம்செய்து ஆணர்தமாய்க் காலத்தைக் கழிக்காமல் எப்பொழுதும் துக்கப்படுவது உனக்குத் தகுமோ? ஸ்த்ரீகளுடைய யௌவனம் நிலைபற்றிதென்று உனக்குத் தெரியுமல்லவா? உனது யௌவனப் பருவம் கழிவதற்குமுன், ஸகல ஸூகங்களையும் அனுபவிக்க வேண்டாமா? ராவணனுடன் ஸந்தோஷமாய் மதுபானம்செய்து, வனங்களிலும் தோட்டங்களிலும் இஷ்டப்படி ஸஞ்சரி. ஏழாயிரம் ராஷஸ ஸ்த்ரீகள் உனக்குப் பணியிடை செய்வார்கள்; ஆகையால் ராஷஸேகவரான ராவணனைப் பர்த்தாவாக அடை; நான் சொன்னபடி செய்யாவிட்டால் உன் ஹிருத்யந்தைப் பிடுங்கித் தின்றுவிடுவோம்" 90 என்றாள்.

95 பிறகு சண்டோதரி என்ற மற்னொருத்தி பெரிய குலத்தைச் சமூகத்தில்கொண்டு, கோபத்தால் கண்கள் ஈவலிக்க ளீதைதையப் பார்த்து, "மாண்புபொல் சஞ்சலமான இவளுடைய நேத்திரங்களை யும் பயத்தால் நடுங்கும் ஸ்தனங்களை யும் பார்க்கும்பொழுது எனக்கு ஆசை தாங்கமுடியவில்லை, இவளுடைய வயிற்றின் வலது பக்கத்திலுள்ள யகிருத் என்ற மாம்ஸபிண்டத்தையும், மார்பின் 100 இடது பக்கத்திலுள்ள ப்ளீஹமென்ற பசுமையான மாம்ஸத்தை யும், அதற்கு மேலிருக்கும் உத்பீடமென்ற மாம்ஸத்தையும், நாடிகளோடு கூடின இவளுடைய ஹிருதயத்தையும், குடகியும், தலையிலுள்ள மாம்ஸங்களை யும் கடித்துத் தின்ன வேண்டுமென்று எனக்கு ஆசையுண்டாகிறது" என்னுள். பிறகு பிரகலை என்ற மற்னொருத்தி, "இவள் மிகவும் பொல்லாதவள்; இவளுடைய கழுத்தைத் திருகு 105 வோம், ஏன் கம்மா உட்கார்ந்திருக்கிறீர்கள்? பிறகு, 'நீ கொண்டு வந்த மனுஷ்யஸ்த்ரீ துக்கத்தால் இறந்தாள்' என்று ராவணனிடத்தில் சொல்லுவோம். அவளைத் தின்றுவிடுங்கள்' என்று நிச்சயமாய் நமக்கு உத்திரவு செய்வார்" என்னுள். பிறகு அஜாமுகியென்ற மற்னொருத்தி "இந்த விஷயத்தில் நாம் சண்டை போடக்கூடாது. இவளைக் கொன்று ஸமமாய்ப் பங்கிட்டுக் கொள்வோம். குடிப்பதற் 110 குப் பலவித பானங்களை யும், துவையல் பச்சடி முதலிய பதார்த்தங் களையும் கொண்டு வாரூங்கள்" என்னுள். பிறகு சூர்ப்பணகையென்ற மற்னொருத்தி, "அஜாமுகி சொல்லும் வார்த்தை எனக்கும் இஷ்டமே. ஸகல துக்கங்களையும் மறக்கச் செய்யும் மதுவைக்குடித்து நமது நகர தேவதைபான விரும்பிலையைக் குறித்து நர்த்தனம் செய்வோம்" என்னுள். (நீரும்பிலை வங்காபுரியின் மேற்கேயுள்ள பத்ரகாளியின் பெயர்). இப்படி, ராஜாசிகளால் கோரமாய் அடட் 120 டப்பட்ட ளீதை தைரியத்தை விட்டு அழுதாள்.

ஏவம் ஸம்பூர்த்தஸ்யமாநா ஸா ளீதா ஸுரஸுதோபமா
ராஜாஸிபி: ஸுகோராபி: தைர்ய முத்ஸ்குத்ய ரோதிதி || (46)

ஸர்க்கம் 25

ஸீதை துக்கிற்றது

ததா தாஸாம் வதந்தீநாம் பருஷம் தாரூணம் ப்ளஹ |
ராஜாஸிதா மஸௌம்யாதாம் குரோத ஐதகாத்மஜா || (1)

5 இப்படி அந்தக் குரூர ராஜாசிகள் கடும் வார்த்தைகளைப் பயங்கரமாகச் சொல்வதைக்கேட்டு, ளீதை வாய் விட்டழுதாள். பிறகு பயத்தாலும், கண்ணீராலும் குரல் நடுங்க அவர்களையார்த்து, "மனுஷ்யஸ்த்ரீ எப்பொழுதாவது ராஜாஸனுக்குப் பாரியையாக முடியுமா? உங்களைஷ்டப்படி எண்ணிக்கொன்று தின்னுங்கள். உங்களுக்கு உட்படமாட்டீடென்." என்னுள். தேவதையைகளுக்கு ஸமாளமான

ஐரானி, ராவணன் பயமுறுத்தினதையும் ராஜாசிகள் மிரட்டினதை யும் ராமலக்ஷ்மணர்கள் தன்னைத் திரும்பிப் பாராமலிருப்பதையும் 10 நீண்டது துக்கம்தாங்காமல் தேகம்குன்றி மறைநிறவள் போலவும், கர்ப்பிடில் தன் கூட்டத்திலிருந்து விவசிச் செந்நாய்களால் துரத்தப் பட்ட பெண்மான் போலவும் நடுங்கினாள். ஹனுமான் மறைந்திருக் கும் விசாலமான சிம்சபாவிருஷத்தின் கிளைபைப் பிடித்துக்கொண்டு, ராமனைப் பிரிந்த துக்கத்தால் வாடி, "இனி அவரைப் பார்க்க்பதேது" 15 என்று ஆசையற்று, ஸ்வபாவத்தாலும் பழக்கத்தாலும் அவரையே தியானித்தாள். கண்ணீர்த் தாரைகளால் தேகமெங்கும் நீளைய அவரையே நீண்டதுக் கொண்டு துக்க ஸமுத்திரத்தில் கரைகாணாமல் தத்தளித்தாள். பெருங்காற்றிலடிபட்டு விழுந்த இளம் வானமுதையப் போல் நடுங்கி, ராஜாசிகளுடைய கோரவார்த்தைகளால் மிரண்டு முகம் வெளுத்தாள். அப்பொழுது, கீண்டு அகன்ற அவருடைய பின்ன 20 ளும் நடுங்கிக்கொண்டு நான்கு புறங்களிலும் பாயும் நிருஷ்ண ஸர்ப்பம் போல் தோன்றிற்று, ராமனைப்பிரிந்து புண்பட்ட மனத் தில் ராஜாசிகளின் குரூர வார்த்தைகள் தைக்க, பிரக்களுவற்று, பெரு மூச்சவிட்டுக்கொண்டு, கண்ணீர் பெருக பிரலாபித்தாள்.

"என்ன கஷ்டம்! ஹா, ராமி!" என்பாள். மறுபடியும் துக்கம் தாங்காமல், "ஹா! லக்ஷ்மண! என் மாமியான கௌஸல்யே! ஹா! 25 ஸுமித்ரே!" என்று கதறுவாள். "ஐயோ! குரூரராஜாசிகளால் இப் படி உபத்திரவிக்ஃபப்பட்டு ராகவனையும் பிரிந்து, சொல்லமுடியாத துக்கங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு ஒரு ஷுணம் கூடப் பிழைத் திருக்கிறேனல்லவா? ஸ்த்ரீயாவது புருஷனாவது கர்மத்தாலேற்பட்ட காலத்திற்கு முந்தியாவது பிந்தியாவது மரணமடையமுடியாத 30 என்று பண்டிதர்கள் சொல்லும் லோகவாணம் சிஐமென்றே தோன்றுகிறது. ஸமுத்திரத்தின் நடுவில் எதிர்க்காற்றால் அடிக்கப் பட்ட கப்பல் பாரம் தாங்காமல் முழுகுவதுபோல், காப்பாற்றுகிற வர்களிருந்தும் நான் அனாதையைப்போல், பூர்வஜன்மத்தில் விசேஷ புண்ணியம் செய்யாததால் உபேசா விடப்போகிறேன். ஆற்றில் 35 பிரவாகம் கரைகளை இடித்துத் தள்ளுவதுபோல், சிகரில்லாத லௌளத்தரீயத்தையுடைய என் பிராணாதனைக் காணக்கிடைக்கா மல் இந்த ராஜாசிகளுடைய வசத்தில் அகப்பட்டு, துக்கத்தால் மடியப்போகிறேன். இந்த ஸமயத்தில் ரகு வீரனுடைய மலர்ந்த செந்தாமரையைப் போன்ற விசால நேத்திரங்களையும், கொழுத்த ளீம்ஹத்தின் நடைபைப்போன்ற நடைபையும் கண்டு களித்து, எப்பொழுதும் எல்லோருக்கும் பிரியத்தையே பேசிக்கொண்டு பிறர் செய்த அல்ல உபகாரத்தையும் பெரிதாக என்னும் அந்த மஹானு பாவனுடைய அருகில் இருக்கக் கிடைத்த ஐணங்களைப்போன்ற 40 புண்யசாலிகளும் உண்டோ? அவருடைய தர்மபத்தினியான எனக்கு மாத்திரம் அது கிடைக்காமற்போயிற்றோகொடும் விஷத்தைத் தின்ற வன் ஷுணமாவது பிழைத்திருப்பானோ? ஸகல பதார்த்தங்களின்

50 விஜயவருபத்தை அறிந்த அந்தப் புருஷோத்தமனைப் பிரிந்து நான் ஒரு சிவிலிஷயவது பிழைத்திருக்கலாமோ? இவ்விதமான கஷ்டங்களையும், கோரமான துக்கங்களையும் அனுபவிப்பதற்குப் பூர்வஜன்மங்களில் என்ன மஹாபாபம் செய்தேனோ? இந்தக் குரூர ராஷ்டிரிகள் என்னைச் சூழ்ந்திருக்க இனி ராமனை நான் பார்க்கப்போகிறேனோ? ஆகையால் இந்த மஹாதுக்கத்தை அனுபவிப்பதைவிட உயிரைவிடுவது சிறைஷ்டமென்று எண்ணுகிறேன். ஐயோ! இந்த மனுஷ்ய ஜன்மத்தைச் சூட வேண்டும், எந்த விதத்தாலாவது பிராணனை விடுவோம் என்றால் பரலோகத்தில் கோரமான நரகத்தை அனுபவிக்கவேண்டுமென்று சாஸ்திரங்கள் சொல்லுகின்றனவே, ஆகையால் எப்படிப்பட்ட கஷ்டத்தையும் ஸஹித்துக்கொண்டிருப்பதே நல்லது. ஐயோ! பாரிசயயின் தேகம் பர்த்தாவிற்கு ஸொந்தமல்லவா? இஷ்டப்படி உயிரை விட முடியவில்லையே" என்று பிரலாபித்தான்.

தி'க'ன்று க'து மாறுஷயம் தி'க'ன்று பரவஸ்யதாம் |
த ஸக்ஸயம் யத் பரித்யக்தம் ஆத்மச்சந்தே'ந ஜீவிதம் | (38)

ஸர்க்கம் 26

ஸீதை துர்கித்தது (தொடர்ச்சி)

பரஸத்தாய்ஸு முகீ'த்யேவம் ப'ருவத்தி'ஜநகாத்மஜா |
அதே'ந முக' முகீ' ப'ரவா விஸ்ப்து முபசக்ரமே | (1)

5 இப்படி ஐரானி ஸகல ஸுகங்களையும் அனுபவிக்கத் தகுந்த யௌவனத்தில் கண்ணீர் பெருகப் பூமியைப் பார்த்துக்கொண்டு புலம்பினார். பிறகு தன் பூர்வஸ்திதியையும் தற்கால நிலைமையையும் நினைத்து நினைத்துப் பைத்தியம் பிடித்தவன் போலவும், மதுபானம் செய்து புத்தி சிதறினவன் போலவும், நெடுந்தூரம் ஓடிக்கொண்ட பெண்குதிரை பூமியில் விழுந்து புரண்டு சிரமம் தீர்த்துக்கொள்வது போலமறுபடியும் வாய் விட்டமுதுதன் மனத்திலிருக்கும் துக்கத்தை ஆற்றிக்கொள்ளப் பார்த்தான். "ஐயோ! இந்த மஹாபாபி மாயையால் எந்தருபத்தையும் எடுக்கக்கூடியவன். ராம லக்ஷணர்களை மயக்கி என்னைப் பலாத்காரம் செய்து பயங்கரமாய் மிரட்டி கோவென்று கதறிக் கொண்டிருக்கையில் அதிவேகமாக எடுத்துவந்து விட்டானே! இந்த ராஷ்டிரிகளுக்கு நடுவில் அகப்பட்டு ராமனையே நினைத்துக் கொண்டு சொல்ல முடியாத துக்கங்களை அனுபவித்தும் இனிப் பிழைத்திருக்க முடியாது. அந்த மஹாவீரனே என்னைக் கைவிட்ட பிறகு இந்த ராஷ்டிரிகளின் நடுவில் இருந்துகொண்டு எதற்காக உயிரை வைத்துக் கொண்டிருக்கவேண்டும்? தனங்களும், ஆபரணங்களும், போகங்களும் எனக்கு வேண்டுமோ? இவ்வளவு துக்கத்தையும் தாங்கும் என் லுரிருதயம் கருவல்லவா செய்ததோ?

நாசமற்றதென்று விதிக்கப்பட்டதோ? இன்றும்பினக்கக்காணோமீ! என் பர்த்தாவைப் பிரிந்து ஒரு க்ஷணமாவது பிழைத்திருக்கலாமோ! என்னைப் போன்ற மஹா பாபியுண்டோ? பெரிதொன்றும் பதி விரதைகளும் என்னை நிதிப்பார்க்கொன்பதில் ஸந்தேகம் உண்டோ? கடல்குழந்த இந்தப் பூமிக்கு அதிபதி; அமிருதவர்ஷத்தைப் போன்ற வார்த்தைகளையுடையவர்; என் உயிருக்கு உயிரானவர். அப்படிப்பட்ட பர்த்தாவை விட்டு உயிரோடிருப்பதிலும் 25 ஸுகங்களை அனுபவிப்பதிலும் எனக்கு என்ன பிரயோஜனம்? ஆகையால், இந்த ராஷ்டிரிகள் என் தேகத்தை வெட்டித் தின்னட்டும். ரகுவீரனைப் பிரித்திருப்பதைவிட என் சீரத்தை விடுவது ஸுலபம். இந்த ராவணனை என் இடது காலாலும் தொடுவேனோ? அப்படியிருக்க அவனிடத்தில் பிரியம் வைக்கவா? குரூரஸ்வபாவ முள்ள அத்தப்பாபி நான் பறும் கஷ்டங்களை அறிபாமல் தனக்கு உட்பறும்படி, பிரார்த்தித்திருக்கிறேன்! எனக்கு அவனிடத்திலுள்ள வெறுப்பு எவ்வளவென்று அவனுக்குத் தெரியுமா? நான் பிறந்த வம்சம் இன்னதென்றும் என் ஸ்வபாவம் இன்னதென்றும் அந்த அல்பனுக்குத் தெரியுமா? ஆகையால் நீங்கள் எவ்வளவு நேரம் உபதேசித்தும் மிரட்டியும் பிரயோஜனமில்லை. என்னைக் கண்ட துண்டமாய் வெட்டுங்கள்; கோடாலியால் பிளவுங்கள்; கிழித்தெறியுங்கள்; நெருப்பில் போட்டுக் கொளுத்துங்கள்; ராவணனைத் திரும்பிப் பார்க்க மாட்டேன்.

என் ரகுநாதன் அபராதிக்கவிடத்திலும் குணங்களை சிரஸிக்கிறவர். அல்ப உபகாரத்தையும் பெரிதாக எண்ணுகிறவர். பிறர் பறும் அல்ப கஷ்டத்தையும் ஸஹிக்கமாட்டார். பிறர் க்ஷேமத்தையடைவதே தனக்கு முக்கியப் பிரயோஜனமாக எண்ணுகிறவர். இந்தக் கல்யாண குணங்கள் அவருடைய சத்தருக்களாலும் ஒப்புக் கொள்ளப் பட்டவைகளே. நான் இவ்விதக் கஷ்டங்களை அனுபவிக்கும்பொழுதும் என்னைத் திரும்பிப் பாராமலிருப்பதென்? நான் பூர்வஜன்மங்களில் அவ்வளவு புண்ணியம் செய்யவில்லை. என்னை ரஷிக்கச் சத்தியில்லை என்று நினைக்கலாமோ? ஜனஸ்தானத்தில் பதினாயிரம் ராஷஸஸீரர்களையும் கரதுஷணர்களையும் ஒரு முகூர்த்தத்தில் கொல்லவில்லையோ? என்னை இங்கே சிதறியில் வைத்திருக்கும் இந்த ராவணனுடைய வீரியம் எவ்வளவு? இவனைக்கொல்வது ரகுவீரனுக்குப் பெரிதா? தண்டகாரணயத்தில் மஹாபயங்கரமான வீராதன் மடிந்ததைக் காணவில்லையோ? ஸமுத்திரத்தின் நடுவிலிருக்கும் இந்த லங்கைக்கு வருவது அவருக்கு அஸாத்தியமென்று நினைக்கலாமோ? ராமபாணங்கள் போகமுடியாத ஸ்தலம் இந்தப் பிரபஞ்சத்திலும் உண்டோ? அப்படியிருக்கச் சத்தருக்கள் அண்ட முடியாத பராக்கிரமமுள்ள ரகுநாதன் தனக்குப் பிரியமான பாரிசயயை அல்பராஷஸன் எடுத்துக்கொண்டு போகையில் அந்த அவமானத்தை எப்படிப் பொறுத்திருக்கிறார்?

- 60 ஒருவேளை நான் இங்கிருப்பதாக அவருக்குத் தெரியாதோ? அபராதிகளிடத்தில் ராமனுக்குள்ள அளவற்ற தயையால் அவர் ராவணனை மன்னித்தாலும், கூடவிருக்கும் லக்ஷ்மணன் விட்டுவிடுவாரோ? என்னை ராகவன் தன்னிடத்தில் ஒப்புவித்திருக்க, ராவணன் எடுத்துப் போவதைக்கண்டு, தான் வயது சென்றவராக இருந்தாலும் ஐடாயு அவனுடன் எதிர்த்துக் கோரயுத்தம் செய்து முடிவில் உயிரை விட்டார். ஐயோ! என் விருத்தாந்தத்தை ராமனுக்கு தெரிவிக்கக் கூடிய அந்த ஒரு பிராணியும்போயிற்றல்லவா? ஆகையால் ராமனுக்கு ஸமாசாரம் தெரியாதென்றே எண்ணுகிறேன்.
- 70 நான் இங்கிருப்பதாக அவருக்குத் தெரிந்திருந்தால், கோபபரவச ராய்ப் பாணங்களால் பிரபஞ்சத்தில் ராக்ஷஸப் பூண்டில்லாமலேயே செய்வார். ஸமுத்திரத்தை வற்றச் செய்து இந்த லங்காபுரியைத் தூளாக்கி நீசனான ராவணனுடைய பெயரே இல்லாமல் செய்வார். நான் என் பர்த்தாவைப் பிரிந்து கதறுவதுபோல், இங்குள்ள ராக்ஷஸிகள் புருஷர்களைப் பறிகொடுத்து விடுவாய்க் கதறுவார்கள்.
- 75 இதில் ஸந்தேகமென்ன? அளவற்ற ஸாமர்த்திய முன்னவர்களாகையால் தெய்வானுக்கிரமத்தால் ராமலக்ஷ்மணர்கள் எப்படியாவது இந்த லங்கையைக் கண்டுபிடித்து ராக்ஷஸர்களை நாசம் செய்வார்கள். அவர்களுடைய கண்ணில் பட்ட சத்துரு ஒரு அணமாவது பிழைப்பதுண்டோ? இந்த லங்கையில் விழும் பிணங்களைக் கழுகுகள் கூட்டம் கூட்டமாய்ப் பிடுங்கித் தின்னும்; பிணப் புகையால் வழிகள் மறைந்திருக்கும். அப்பொழுது ஒரே சம்சானமாகத் தோன்றும்.

- 85 நீங்கள் செய்யும் கெட்ட காரியங்கள் உங்களுடைய கெடுக்கும் என்று தெரியவில்லையா? அதிசீக்கிரத்தில் என் எண்ணங்கள் நிறைவேறும்; இந்தப் பட்டணத்தில் ஸகலவிதமான அகபல்களும் நேரும்; அவைகளால் இது காந்தியற்றுப் பாழாகும். சத்துருக்களால் அண்டமுடியாத இந்த லங்காபுரி ராவணனென்ற நீசனான பாபி மடிந்தவுடன் பர்த்தாவை இழந்த சிறுபெண் கதிரில்லாமல் துக்கத்தால் இறப்பதுபோல் அதிசீக்கிரத்தில் இருந்த இடம் தெரியாமற்போகும்.
- 90 அரசனை இழந்து, மங்களகரமான காரியங்களற்று, புருஷர்கள் இறந்து, ராக்ஷஸிகள் நிறைந்த இந்த லங்கை, புருஷனை இழந்த விதவையைப்போல் கணியற்றிருக்கும். ஒவ்வொரு வீட்டிலும் ராக்ஷஸப் பெண்கள் துக்கத்தால் வாய்விட்டு அழுவதைக் கேட்கப்போகிறேன். ராமபாணங்கள் இங்கே வந்து விழுந்து ராக்ஷஸ சிரேஷ்டர்களைக் கொல்லும்; லங்கையைக் கொளுத்தும். அப்பொழுது காந்தியற்று ஒரே இருட்டாய்ப் பார்க்கப் பயங்கரமாக இருக்கும், நான் இங்கே ராவணனால் வைக்கப்பட்டிருக்கிறேன் என்று சரகுவீரனுக்குத் தெரிந்த அடுத்த அணத்தில் இவையெல்லாம் நடக்குமென்பதில் ஸந்தேகமுண்டோ?

- 100 துருளும் நீசனுமான இந்த ராவணன் எனக்கு இட்ட கெடு ஸமீபித்துவிட்டது; இன்னும் இரண்டு மாதங்கள் பாக்கி இருக்கின்றன. "நீ பயப்படுவதற்காக அப்படிச் சொல்லியிருக்கலாமே தவிர நீஜமாய் உன்னைக் கொல்வார்களா?" என்றால், எப்பொழுதும் பாபத்தையே செய்துகொண்டிருக்கிற இந்த ராக்ஷஸர்கள் செய்யத் துணியாத காரியம் உண்டோ? ஆகையால், இவர்களுடைய அதர்மமான நடத்தையை யோசித்துப் பார்த்தால் எனக்குப் பெரிய ஆபத்து நேருமென்பதில் கொஞ்சம்கூட ஸந்தேகமில்லை. மாம்ஸத்தையே ஆகாரமாக உடைய ராக்ஷஸர்களுக்குத் தர்மமென்றும் அதர்மமென்றும் உண்டோ? ராவணன் இட்ட கெடுக்கழிந்தவுடன் காலைப் போஜனத்திற்காக என்னை மிச்சயமாய்ப்பக்குவம் செய்யக் கட்டளை யிடுவான். சிவந்த கடைக்கண்களையும் அழகான பார்வையையும் உடைய ராமனை விட்டுச்சொல்லமுடியாத துக்கங்க்களையனுபவித்துக் கொண்டு என்ன செய்வேன்? இதிலிருந்து எப்படித் தப்புவேன்? பர்த்தாவுடன் கூடியிருக்க பிராப்தமில்லாத எனக்கு இவ்விடத்தில் யாராவது கொஞ்சம் விஷம் கொடுத்தால் அதி சீக்கிரத்தில் யமலோகத்திற்குப் போவேன்.

நான் பிழைத்திருப்பதாக ராமலக்ஷ்மணர்களுக்குத் தெரியாதென்று எண்ணுகிறேன். தெரிந்திருந்தால் இந்தப் பூமியெங்கும் என்னைத் தேடமாட்டார்கள்? ஆகையால் நான் இறந்துவிட்டேன் என்று எண்ணிக் கவலிக்காமல் இருக்கிறார்களோ?

- 125 அல்லது என்னைப்பிரிந்த துக்கத்தால் ராமன் உயிரை விட்டாரோ? தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் லீத்தர்களும் மஹரிஷிகளும் செந்தாமரைக்கண்ணனான என் நாதனை ஸ்வர்க்கலோகத்தில் கண்டு களிப்பார்களல்லவா? அவர்களே பாக்கியசாலிகள். அல்லது ஸகல பதார்த்தங்களின் ஸ்வரூபத்தை யறிந்து, பிரஹ்மஸ்வரூபியாய், உத்தம தர்மத்தையே நானும் அந்த ராஜரிஷிக்குப் பாரியையால் பிரியோஜனமில்லை. ஆகையால் பரமவைராக்கியத்தால் என்னைக் கவலிக்காமலிருக்கிறாரோ? அப்படியும் இருக்காது. ஜீவன் முக்தர்கள் இவ்விதமான கர்மபத்தங்களை ஒப்புக்கொள்ளமாட்டார்கள். ஒப்புக் கொண்டால் ஸரியாய் நடந்துவார்களேயன்றி நடுவில் விட மாட்டார்கள்.

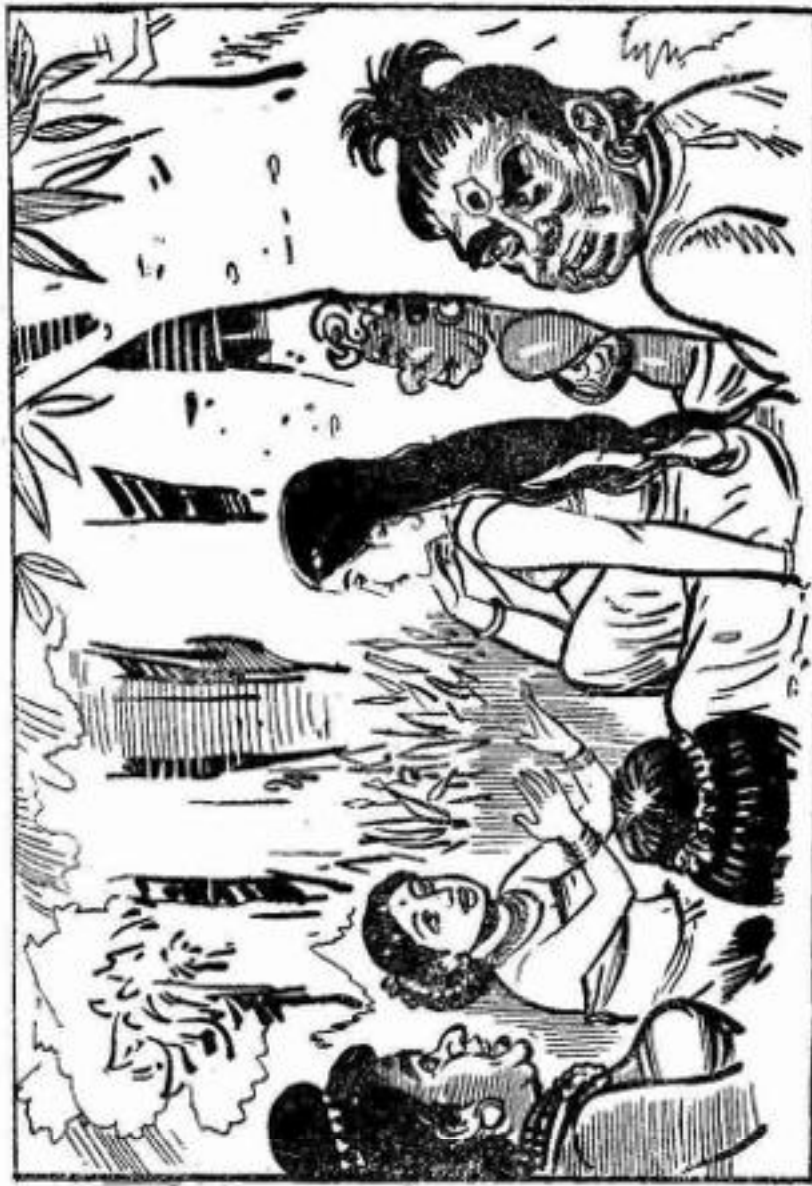
ஆகையால் நான் வெகுதூரத்தில் இருப்பதாலும், என்னைப் பிரிந்து வெகுதூரமானதாலும் மறந்தாரோ? என்னை அடிக்கடி பார்த்துக்கொண்டிருந்தால், பிரீதி விருத்தியாகும்; பார்க்காவிட்டால் அழிபுமல்லவா? ஓ! இப்படி எண்ணுவது முற்றிலும் பிசு.

135 நன்றி மறந்தவர்களே இப்படிச் செய்வார்கள். தன்னை அடுத்தவர்களைத் தன்னுயிரைக்கொடுத்தும் காப்பாற்றுவதையே விரதமாக உடைய சரகுவீரனிடத்தில் இந்ததோஷத்தைச் சொல்லலாமோ? ஆகையால், அவரைக் குற்றம் சாட்டுவதில் பிரயோஜனமென்ன?

- 140 இதுவரையில் என்னிடத்தில் பரமப் பிரீதிவைத்து ஸகல விதத் திலும் காப்பாற்றி வந்த ராமன், இப்பொழுது என்னை மறந்திருப்பதை யோசித்தால், என்னிடத்தில் ஏதோ சில தோஷங்கள் இருக்கின்றனவென்று எண்ணுகிறேன். அப்படியானால் நான் அவருக்கு யாதொரு அபசாரமும் செய்ததாக ஞாபகமில்லையே!
- 145 ஆகையால், பூர்வஜன்மங்களில் செய்த பாபத்தால் என் பாக் கியம் குறைந்து இந்தக் கஷ்டங்களை அனுபவிக்கிறேன் என்பது நிச்சயம். சிரேஷ்டமான ஆசாரத்தையுடையவரும் குரகும் சத்ரு குலகாலனும் பெருந்தன்மையான ஸ்வ... வந்தையுடையவருமான அந்தப் புருஷோத்தமனைப் பிரிந்தும் நான் பிழைத்திருப்பதிலும் இறப்பதே மேன்மை. ஆனால் என்னுடைய பாக் கியக்குறைவென்று நிச்சயமாய்ச் சொல்லவும் முடியவில்லை.
- ஒருவேளை அந்தப் புருஷசிரேஷ்டர்கள், "ஆயுதங்களை எடுத்த தாலல்லவா நமக்கு இவ்வளவு கஷ்டங்களும் நேர்ந்தன" என்று நிச்சயித்து, ஆயுதங்களை விட்டெறிந்து, வணவாளிகளாய்ப் பழம் கிழங்கு முதலியவைகளைப் புஜித்துக்கொண்டு தவம் செய்கிறார்களே? அப்படியுமிருக்காது. ஷத்திரிபனாகப் பிறந்தவன் ராஜஸூக்ருடன் விசேஷித்துக்கொண்டு அவர்களை வேரறுக்காமல் ஒதுக்கிப் போவானே?
- 155 அல்லது, ராவணன் முன்பு பொன்மாணிக்கொண்டு அவர்களை மோசம் செய்ததுபோல் மாயையால் அவர்களை மயக்கிக் கொள்ளுனே? இப்படிப்பட்ட கஷ்டம் நேர்ந்த பிறகும் எவ்விதத் திலாவது நான் உயிரைவிடவேண்டியது அவசியம். இந்தத் துக்கம் கூட என்னைக் கொல்லச் சக்தியற்றதோ? எனக்கு மரணமென்பதே கிடையாதோ?
- 165 இந்தத் துக்கத்தைப் போக்கக்கூடியது விவேகமேயல்லவாது வேறுண்டோ? அக்ஞானத்தால் மோஹமடையும் ஜீவகோடி களுடைய ஐன்மம் எதற்குப் பிரயோஜனம்? பூர்வஜன்மங்களில் பலாபேஷையில்லாமல் தர்மங்களை அனுஷ்டித்து சித்தகந்தி யடைந்து, அழிவற்ற சமாநியிழிந்து, ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தில் தங்க றுடைய ஆத்மாவைக் கலந்து, ஸம்ஸாரமழத்திரத்தைத் தாண்டிய மஹான்களுக்குப் பாபபுண்யத்தாலுண்டாகும் விருப்பமும் வெறுப் பும் உண்டோ? அவர்களைப் பாபங்கள் அணுகமுடியுமோ? தங்களுக் குப் பிரியமான வஸ்துவைப் பிரிந்ததால் அவர்களுக்குத் துக்கமில்லை. பிரியமில்லாத விஷயங்கள் நேர்ந்ததால் விசேஷ பயமுமில்லை.
- 175 இப்படி, விருப்பும் வெறுப்புமில்லாத அந்த மஹாத்மாக்களை நமஸ் காரம் செய்கிறேன். அவர்களே உத்தமபுருஷர்கள். நானும் அவர் களைப்போல ஆகக்கூடாக்குமோ? என் அன்பிற்குரிய ரகுவிரன் ஸுகதுக்கங்களின் ஸ்வரூபத்தை நன்றாயறிந்தவர். என் பிராண நாதனே என்னைக் கைவிட்டார்; மஹாபாபியான ராவணனுடைய

Notes : This Blank Page has also to be counted as a another page Number.

It is intentionally left blank after Picture Sketches.!

தாலாயம் சூழ்ந்தவாறு வரலாம் ராஜாஜிதாம் முகேந்திரமேதம்
உவாச வரலாம் காலே திரிஜடா ஸ்வபந்த ஸம்ஸரிதம்
அந்த ராஜாஜிதம் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்டு, திரிஜடை தான் ஸ்வபந்தத்தில் கண்டதைச் சொல்லு
(பக்கம் 113 பக்கம்)

கையில் அடப்பட்டேன்; இவனுக்கு இணங்கப்போகிறதில்லை; இவன் கையால் மரணமடைவதையிட, நானே உயிரைவிடுவது நல்லது" என்று பிரலாபித்தான்.

ஊறும் தயக்கதா ப்ரியேணேஹ ராமேண விதிதாத்மநா |
ப்ராணமில் தயக்ஷயாமி பாபல்ய ராவணல்ய சீதாவயஸம் | (51)

ஸர்க்கம் 27

திரிஜடை கண்ட ஸ்வப்னம்

இத்யுக்தா: ஸீதயா கோரா ராஜக்ஷய: க்ரோதமூர்ச்சிதா: |
காசிநித் ஐக்மூல்ததா க்யாதும் ராவணல்ய தரஸ்யிந: | (1)

ஸீதை இப்படிச் சொல்லக் கேட்டு சில ராஜாஜிகள் கோபம் மேவிட்டு அந்த ஸமாசாரத்தை ராவணனிடத்தில் சொல்ல ஒடினார்கள். பிறகு மற்றவர்கள் கோசமான வேஷங்களுடன் ஸீதையைச் சூழ்ந்து, அவளுக்குக் கெடுதி நேருமென்ற ஒரே விஷயத்தைப் பல விதமாய் கொடும் வார்த்தைகளால் சொல்லிப் பயமுறுத்தினார்கள். "ஸீதே! நீ தற்கொலை செய்துகொண்டு எங்கனிடத்திலிருந்து தப்பப் பார்க்கிறாயா? உன்னை இப்பொழுதே கொன்று உன் மாம்ஸத்தை நாங்கள் பங்கிட்டுத் தின்னப் போகிறோம்" என்றார்கள்.

இப்படி அந்தத் துஷ்ட ராஜாஜிகள் ஸீதையை மிரட்டுவதை திரிஜடை என்பவன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அவன் விபேஷண னுடைய பெண்; வயதிலும் ஞானத்திலும் அனுபவத்திலும் முதிர்ந் தவன். அதுவரையில் துன்பிக்கொண்டிருந்து, திடீரென்று விழித் துக்கொண்டு, அந்த ராஜாஜிகளைப் பார்த்து, "துஷ்டைகளே! ஐனகருங்கு புத்திரியும் தசரதசக்கரவர்த்திக்கு நாட்டுப் பெண்ணு மான இவளைத் தொடவேண்டாம். உங்களுக்குப் பரித்தால் உங்க ளுடைய தேகங்களையே பிடுங்கித் தின்னுங்கள்; இப்பொழுதுதான் ஒரு பயங்கரமான ஸ்வப்னத்தைக் கண்டேன். அதை நிகர்க்க எனக்கு மயிர்க்கூச்செடுக்கிறது. ஸீதையின் பர்த்தாவிற்கு லக்ஷ மங்களங்களும் ராஜாஜிகளுக்கு நாசமும் ஸமீபித்திருக்கின்றன" என்றான். அதைக்கேட்டு முன்பு கோப பரவசர்களான ராஜாஜிக ளுக்குப் பயம் பிடித்து எல்லோரும் திரிஜடையைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். "விடியற்காலத்தில் கண்ட ஸ்வப்னம் வீண்போகாது. ஆகையால் அதை எங்களுக்கு விஸ்தாரமாய்ச் சொல்" என்றார்கள்.

அந்த ராஜாஜிகள் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்டு, திரிஜடை தான் ஸ்வப்னத்தில் கண்டதைச் சொல்லுகிறான். "கேளுங்கள், ராகவன் லக்ஷ்மணனுடன் வெண்மையான வஸ்திரங்களையும் மாடிகளையும் தரித்துக்கொண்டு கணக்கில்லாத ஹம்ஸங்களால் தாங்கப்பட்ட ஒரு தந்தப்பல்லக்கில் ஆகாச மாரக்கமாய் இந்த லங்கைக்கு வந்தார்; பிறகு ஸீதை வெண்மை

5

10

15

20

25

- 30 யான வஸ்திரத்தால் அவல்கரிக்கப்பட்டு ஸீரணமுத்திர மத்தியிலுள்ள ஒரு வெண்மையான பர்வதத்தில் உட்கார்ந்திருந்தான். பிறகு ஸலீரியகாந்தி ஸலீரியனுடன் சேர்வதைப்போல் இந்தப் பாக்கியசாலி ரகுநாதனுடன் சேர்ந்திருக்கக் கண்டேன். பிறகு ராமலக்ஷ்மணர்கள் அந்தப் பல்லக்கைவிட்டு நான்கு தந்தங்களையுடையதும் மஹாபர்வதத்தைப்போன்றதுமான ஒரு பெரிய யானையின் மேலேறி, ஸீதையை நோக்கி வந்தார்கள். (பசு, காளை, யானை, அரண்மனை, பர்வதம், விருகங்கள் முதலியவைகளில் ஏதுவதாயும், அழுவதாயும், தான் மரணமடைவதாயும், சேரக்கூடாதவர்களுடன் சேருவதாயும் ஸ்வப்னத்தில் காண்பது மங்களகரம்—ஸ்வப்னத்தியாயம்). அந்த ராஜ்யுத்திரர்கள் தேஜஸால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு வெண்மையான வஸ்திராபரணங்களுடன் ஸீதை இருக்கும் பர்வதக்கரத்திற்கு வந்தார்கள். ராமன் ஸீதையை எடுத்து யானையின் கழுத்தில் உட்காரவைப்பதைக் கண்டேன். பிறகு சந்தோஷத்தால் மலர்ந்த கண்களுடன் ஸீதை ராமனுடைய மடிவிலிருந்து கிணம்பி
- 45 சந்திரஸலீயர்களைக் கையால்தொட்டான். (ஸலீயமண்டலத்தை யாவது சந்திரமண்டலத்தையாவது ஸ்வப்னத்தில் கைகளால் தொடுகிறவன் ராஜ்யத்தை ஆள்வான்—ஸ்வப்னத்தியாயம்.) பிறகு அந்த யானை ராமலக்ஷ்மணர்களுடனும் ஸீதையுடனும் வல்கைக்குப்போய் நின்றது. பிறகு ராமன் ஸீதையுடன் எட்டு வெள்ளைக்காளைகள்
- 50 பூட்டின நிலவிய சதத்தில் இங்கே வந்தார். பிறகு ஸீதையோடும் லக்ஷ்மணனோடும் ஸலீரியனைப்போல் ஜ்வலிக்கும் புஷ்பக விமானத்தில் ஏறி வடக்குகோக்கிச் சென்றார். பராக்கிரமத்தில் விஷ்ணுவிற்கு ஸமமான ராமனையும் லக்ஷ்மணனையும், ஸீதையையும் ஸ்வப்னத்தில் காணும் பாக்கியம் பெற்றேன். முட்டாள்களே! மஹாபாபிகளுக்கு மோஷம் கிடைக்குமோ? அப்படித் தேவர்கள் அஸுரர்கள் ராஜஸூகன் மற்றும் இந்தப் பிரபஞ்சத்திலுள்ள ஸகலப்பிராணிகளும் சேர்ந்தாலும் மஹாதேஜஸ்வியான ரகுவீரனை நெயிர்க்க முடியுமா?

- ராவணன் தைலத்தை தேகமெங்கும் பூசிக்கொண்டு, சிவப்பு வஸ்திரத்தை உடுத்து, மதுபானத்தால் கொழுப்படைந்து அவரிப் பூமாஸையைத் தரித்துக்கொண்டு பூமியில் சஞ்சரிப்பதைக் கண்டேன். பிறகு, மொட்டைத் தலையுடன் கறுப்பு வஸ்திரத்தை உடுத்துக் கொண்டு புஷ்பகவிமானத்திலிருந்து கீழே விழுந்தான். ஒரு ஸ்திரீ அவனை இழுத்தான். பிறகு, சிவந்த மாஸியாலும் சந்தனத்தாலும் அவல்கரிக்கப்பட்டுத் தைலத்தைக் குடித்துக்கொண்டு சித்தப்பிரமையுடையவனாய் இந்திரியஸ்வானைமற்றுச் சிரித்துக்கொண்டும் கூத்தாடிக்கொண்டும் கழுதைகள் பூட்டிய தேரிலேறி அதிவேகமாகத் தெற்கே போவதைக் கண்டேன். பிறகு கழுதையின்மேலிருந்து ராவணன் பயத்தால் ஈடுவிடப் பூமியில் தலைதோக விழுவதைக் கண்டேன். பிறகு சிக்கிரமாக எழுந்து பயத்தால் கலங்கி பைத்திரன்

பிடித்ததுபோலும் குடிவெறிக்கொண்டதுபோலும் வஸ்திரமே இல்லாமல் பலவிதமாகக் கெட்ட வார்த்தைகளைப் பிதற்றிக் கொண்டு, அழுக்குப்படிந்த சேற்றில்நிமிசென்று முழுமுகைறந்தான். ஸ்ஷிக்குடியாததும் கெட்ட நாற்றமுடையதும் இருள் மூடியதுமான நகரத்தைப்போல் பயங்கரமாயும் இருந்தது. பிறகு, கறுப்பு நிறமுள்ள ஒரு ஸ்திரீ தேகமெங்கும் அழக்கடைந்து சிவப்பு வஸ்திரம் தரித்து ராவணனுடைய கழுத்தில் கையைப்போட்டுத் தெற்கே இழுத்துக்கொண்டு போனான்.

இப்படியே சும்பகர்ணனும் இருக்கக் கண்டேன். ராவணனுடைய புத்திரர்கள் எல்லாரும் தைலத்தைப் பூசிக்கொண்டு நின்றார்கள். ராவணன் பன்றியின்மேலும், இந்திராஜித் முதலிய மேலும், சும்பகர்ணன் ஒட்டகத்தின்மேலும், அதிவேகமாய்த் தெற்கே சென்றார்கள்.

பிறகு, விபீஷணன் வெண்மையான மாஸிகளையும் வஸ்திரங்களையும் சந்தனப்பூச்சுகளையும் தரித்துக்கொண்டு சங்கம், தூத்துபி முதலிய வார்த்தியகோஷங்களாலும் பாட்டு நாட்டியம் முதலியவைகளாலும் உபசரிக்கப்பட்டு பர்வதத்தைப் போன்ற சீர்த்துடன் மேகங்களிப்போல் கரிஜிக்கும் நான்கு தந்தங்களுள்ள ஒரு யானையின் மேலேறி நான்கு மந்திரிகளுடன் ஆகாசமார்க்கத்தில் நிற்கக் கண்டேன்.

பிறகு ராஜஸூகன் சிவப்பு வஸ்திரங்களையும் மாஸிகளையும் தரித்து மதுபானம் செய்து கோரவார்த்தியங்களிச் சபித்துக் கொண்டு கூட்டம் கூட்டமாய் நிற்பதைக் கண்டேன். பிறகு இந்த அழகிய ஸங்காபுரி, சதகஜதரகபதாபிகளுடன் உப்பரிக்கையும் கோபுரங்களும் வாசற்படிகளும் இடித்து ஸமுத்திரத்தில் விழக்கண்டேன். ராவணன் அநேகநாட்கிரைதையுடன் காப்பாற்றியதும் இந்தப் பட்டணத்தை ராமனாதுணை ஒருவானரவீரன் கொளுத்தக் கண்டேன். சாம்பலாய்க்கிடந்த இந்த நகரத்தில் ராஜஸூகன் தைலத்தைக் குடித்துப் பாடிக்கொண்டும் ஆடிக்கொண்டும் பெருங்கூச்சலுடன் பிரவேசிக்கக் கண்டேன். சும்பகர்ணன் முதலான ராஜஸூகிரிஷ்டர்கள் சிவப்பு வஸ்திரங்களை உடுத்திக்கொண்டு சாணத்தால் நிறைந்த மடுவில் முழுமுகைறந்தார்கள்.

ரகுவீரன் அநிசிக்கிரத்தில் இங்கே வந்து ஸீதையை அழைத்துக் கொண்டு போவார். அவருடைய கோபாக்கீயால் கீங்கலும் ராவணனும் இதர ராஜஸூகர்களும் சாம்பலாசீர்கள், ஒடிப்போங்கள், எங்கேயாவது ஒளிந்துகொள்ளுங்கள். இவள் ராமனுக்கு மிகவும் பிரியமானவள்; இவளிடத்தில் அவருக்கு விசேஷ மதிப்பும் கௌரவமும் உண்டு. தான் எவ்வளவு தடுத்தும் கேட்காமல் நன்னுடன் வளத்திற்கு வந்தவள்; இப்படிப்பட்டவளை கீங்கள் பயமுறுத்தி லயிம் ஸிப்பதைப்பார்த்து ஸ்ஷிப்பாரோ? ஆகையால் இனி கோடியவார்த்தைகளைச் சொல்லவேண்டாம். அவளை ஸுறுதானம் செய்து கோபத்

70

75

80

85

90

95

100

105

110

தைத தணியுங்கள். 'ராமனுடைய கோபத்திலிருந்து எங்களைக் காப்பாற்றவேண்டும்' என்று இவளை பிரார்த்திப்பதே நமக்குப் பரமவிதமென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது; மிகுந்த துக்கத்தை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கும் இந்த லீதை ஸகலகஷ்டங்களும் தீர்ந்து உத்தமமான பர்த்தாவுடன் கூடி சந்தோஷிக்கப்போகிறு

115 ளென்று நான் கண்ட ஸ்வப்னத்தால் விளங்கவில்லையா? நீங்கள் இவளை விசேஷமாகப் பயமுறுத்திவிடவில்லையா? நீங்கள் 'எங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும்' என்று பிரார்த்தியுங்கள்; 'நாம் இவ்வளவு உபத்திரவித்திருக்க நம்மிடத்தில் இவளுக்குத் தயை உண்டாகுமா' என்று ஸந்தேகப்படவேண்டாம். ராக்ஷஸர்களுக்கு

120 ராமனும் உண்டாகப்போகிற நாசத்தை நினைக்கும்பொழுது எந்த உபாயத்தாலாவது நாம் தப்பவேண்டியது அவசியமென்று தெரிகிறது. இவளுடைய ஸ்வபாவம் உங்களுக்குத் தெரியாது. இவளை ஒருவன் சரணமடைந்தாலே போதும்; அவன் செய்த ஸகல அபரா

125 தங்களையும் மறந்து அவனுக்குப் பரம உபகாரத்தைச் செய்வான்; ஆகையால் நம்மை இந்தக் கோரமான ஆபத்திலிருந்து தப்பிவிக்க இவளுக்கு உரிமையுண்டு.

மேலும், இவளுடைய அவயவங்களில் விகாரமான அடையாளங்கள் கொஞ்சமாவது காணப்படவில்லை. காந்தி மாத்திரம் கொஞ்சம் குறைந்திருக்கிறது. ஆகையால், துக்கத்தை அனுபவிக்கவே தகாதவனும், தேவபோகங்களை அனுபவிக்கத் தகுந்தவனான இந்த ராஜகுமாரிக்கு இந்தச் சோகம் நேர்ந்திருக்கிறது. இவளுடைய காரியம் வீரத்தியாகுமென்றும் ரகுநாதன் ஐயமடைவாரென்றும் ராவணன் அழிவானென்றும் எனக்கு நன்றாகத் தெரிகிறது. இவளுக்கு

130 அதிசீக்கிரத்தில் பிரியமான ஸமாசாரம் கிடைக்கப்போகிற தென்பதற்கு அனேக அடையாளங்கள் தோன்றுகின்றன. தாமரை இதழ் போன்ற இவளுடைய விசாலமான இடது கண் மிகுந்த காந்தி பெற்று விளங்குகிறது. இடது புஜமும், யானைத் துதிக்கை போன்ற இடது துடையும் கொஞ்சம் மயிரிக்கூச்சமடைந்து துடிக்கின்றன. இந்தச் சகுணங்களால் இவள் அதிசீக்கிரத்தில் ராக்ஷஸச்

135 சேர்ந்து ஸுகமடைவாள் என்பது நிச்சயம். இதோ பாருங்கள், அந்த மரக்கிளையில் ஒரு பக்ஷி வில்தாரமான இறக்கைகளை விரித்துக் கொண்டு, பிரதக்ஷிணமாய் வந்து மேலே கிளம்பிக் கீழே இறங்கி, மலர்ந்த புஷ்பங்களாலும் தளிர்களாலும் விளங்கும் கிளையின்மேல்

140 நன்றாக உட்கார்ந்திருக்கிறது. இது ஒரு சுபசகுணம். அது அங்குள்ள அநிமதுரமான பழங்களைப் புஜித்து தென்றலை அனுபவித்து ஆனந்தத்தால் மெய் மறந்திருக்கிறது. அது அடிக்கடி இனிமையாய்க் கூவுவதைப் பார்த்தால், 'ஸீதே! நீ ஏன் வருத்தப்படுகிறாய்? உன் பர்த்தா அதிசீக்கிரத்தில் இங்கே வந்து உன் கஷ்டங்களைத் தீர்த்து

145 அயோத்யைக்கு அழைத்துக் கொண்டு போவார். நீ படும் துக்கம் அதிகமென்று தோன்றினாலும் அவருடைய வருத்தத்திற்கு

150 ஈட்டுமோ? ஆகையால் உன் நாயகனை எதிர் கொண்டழைக்க நீ தஞ்சிதபடி ஸ்நானம்செய்து அலங்கரித்துக் கொள்ளாமல் கண்ணும் கண்ணீருமாக இருப்பது அழகல்ல, எழுந்திரு. உன் பிரிய நாயகன் வரப்போகிறுனென்ற ஸந்தோஷ ஸமாசாரத்தை நினைக்க எனக்கும்

155 ஆனந்தத்தால் மயிர்க் கூச்சமிடுகிறது' என்று லீதையின் துக்கத்தைத் தணிப்பது போலிருக்கின்றது.

(அநாதி காலமாய்ப் பகவானுடைய ஸம்பந்தம் பெற்ற ஜீவனைக் கடைத் தேற்றுவதற்கு ஆசாரியன் செய்யும் பிரயத்தனங்கள் இந்தக் காண்டத்தில் கதாநுபமாய் வர்ணிக்கப் படுகின்றன. வங்கையே சரீரம்; லீதையைக் காக்கும் ராக்ஷஸிகளே இந்திரியங்கள்; ராவணனும் கும்பகர்ணனும் நான் என்னுடையது என்ற அஹங்கார மமகாரங்கள்; இந்திரஜித் முதலியவர்கள் காமக்குரோதலோபமோஹ மத மாத்தலர்ய தம்பம் முதலியவை. ஜீவனுக்கு பகவத் ஸ்வரூபத்தை உபதேசிக்க வந்த ஆசாரியனே ஹனுமான். ஆசாரிய வக்ஷணங்களாவன:—உத்தம கதிக்கு ஸாதனங்களான ஞான கர்மங்களைப் பூர்ணமாய் அனுஷ்டித்தவர்; யக்ஞத்தாலும் தானத்தாலும் அழிவற்ற தவத்தாலும் அடைய விரும்பும் பிரஹ்ம ஞானிகள், சால்திரங்களின் அர்த்தங்களைத்தான் பரிசோதித்தறிவ தாலும் பிரற் அவைகளை அனுஷ்டிக்கும்படி செய்வதாலும் தானே

160 அனுஷ்டித்துக் காட்டுவதாலும், ஆசாரிய பதவியை அடைந்தவர்; வேத சாகைகளை இடைவிடாமல் அப்யயனம் செய்து, அவைகளின் அர்த்தங்களை கிரவண மனன விதித்யாலான மென்ற அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவந்தவர்; வேதங்களைக் கரைகண்டவர்; பகவானிடத்தில் எல்லையற்ற பக்தியுள்ளவர்; பொருளுமயில்லாதவர்; மந்திரங்களின் ரஹஸ்யத்தை அறிந்து அவைகளில் பக்திவைத்து எப்பொழுதும் அவைகளையே கதிரென்று

165 ஆசிரயிப்பவர்; சுத்தமான ஆசாரமுள்ளவர்; புராணங்களின் தந்த வார்த்தங்களை அறிந்தவர்; குருபக்தியுள்ளவர்; ஆனந்தத்தால் கண்ணீர் பெருகத் தேகமெங்கும் மயிர்க் கூச்சலுடன் பரமாத்மாவின் கல்யாண குணங்களிலேயே ஈடுபட்டிருப்பவர்; புருஷோத்தமனுடைய குணங்களையும் மஹிமைமையும் அடிக்கடி சிஷ்யனுக்கு உபதேசிப்பவர். ஆசாரியன் அலுத்துப் போகாமல் சிஷ்யன் போன வழியே விட்டு அவனைச் சீர்திருத்தத் திருமந்திரத்தை உபதேசித்து அவனைப் பகவானிடத்தில் சேர்ப்பிக்கிறார்.)

170 175 180 185

பக்ஷி ஸுலா காநிலய! ப்ரஹ்ருஷ்ட:

புத: புதஸ்சோத்தம ஸாந்தவவாதி |

ஸுஸ்வாகாதாம் வாசஸூதீரயாத:

புத: புதஸ்சோதீயதீவ ஹ்ருஷ்ட: ||

(64)

ஸர்க்கம் 28

ஸீதை உயிரை விட யத்தனித்தது

ஸா ராக்ஷஸேந்தர்ரஸ்ய வசோ நிபஸம்ய
தத் ராவணஸ் யாப்ரிய மப்ரியார்தா |
ஸீதா விதந்தராஸ யதா¹ வநாந்தே
ஸிம்ஹாபிபந்தா க்ஜராஜகத்யா |

(1)

ஸீதை ராவணன் சொன்ன குருரவார்த்தைகளைக் கேட்டு மனம் கொந்து, காட்டில் ஸிம்ஹத்தால் பிடிக்கப் பட்ட பெண் யானையைப்போல் நடுங்கினாள். எவ்வபாவத்திலேயே பயந்தவள்; ராக்ஷஸிகளுக்கு நடுவில் அகப்பட்டு, ராவணனுடைய வார்த்தைகளால் பயமடைந்து, ஜனஸஞ்சாரமில்லாத காட்டில் ஒரு சிறு பெண்ணை அவனைச் சேர்ந்தவர்கள் பஞ்சத்தின் கொடுமையால் விட்டுப் போவதைப்போல் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களால் கை விடப்பட்டு அழுதாள். “ஐயோ! நான் கொஞ்சம் கூடப் புண்ணியம் செய்யவில்லையோ? இவர்களால் இப்படி மிரட்டப்பட்டும் இன்னும் உயிர் போகக் காணேனே. கர்மகதி முடிந்தாலொழிய மரணம் வரா தென்று பெரியோர்கள் சொல்லும் வார்த்தை சிஜமே. என்ன கஷ்டம்! ஸுகமென்பதே இல்லாமல் எல்லையற்ற துக்கத்தையே அனுபவிக்கும் என் மனம், வஜ்ராயுதத்தால் அடிபட்ட மலைச்சிகரத்தைப் போல், தூள் தூளாகவில்லையே! இதற்கு அழிவே இல்லை என்பது நிச்சயம். இந்தக் கஷ்டத்தைப் பொறுப்பதைக் காட்டிலும் என் உயிரை விடக்கூடாது? ஆனால், அது மஹாபாதகமல்லவா? எப்படியும் ராவணன் என்னைக் கொல்வானென்பது நிச்சயம்; ஆகையால் அவன் கையால் இறப்பதைவிட நானே உயிரைவிடுவதில் தோஷமே இல்லை. “எவ்விதத்திலாவது உயிரை காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும்” என்ற அருதிப்படி ராவணனை அனுஸரித்து ஏன் பிழைத்திருக்கக்கூடாது? அப்படி ராவணனிடத்தில் என் மனம் காடுமோ? பிராம்மணன் மற்ற ஜாதியார்களுக்கு வேத மந்திரங்களை உபதேசிக்க முடியுமோ? என்றால், லோகநாதனுள் ராமன் இரண்டு மாதங்களுக்குள் இவ்வே வராவிட்டால், சணவைத்தியன் கர்ப்பத்தில் மடிந்த சிசுவின் அங்கங்களை ஆபுதங்களால் துண்டிப்பதுபோல் ராவணன் என்னுடைய அவயவங்களை இரக்கமில்லாமல் துண்டிப்பான். நிருடன் ராஜாவுக்கு அபராதம் செய்து சிறையில் அடைக்கப்பட்டு, மறுகாட் காசியில் கொலை செய்யப்படுவான் என்றிருந்தால், எப்படி அதையே நினைத்து நினைத்து வருந்துவானே, அப்படி, ராவணன் கெடுவிட்ட இரண்டு மாத காலம் வரவர ஸமீபிக்கிறதே என்று நினைக்க என் தேகம் நடுங்குகிறது. பெருங்கடலில் சமுத்திரம்முழுதும் கப்பலில் போல் மஹாபாபத்தைச் செய்த நான் நாசமடையப்போகிறேன்.

...ஐயோ! ராம! ஸகலப் பிராணிகளையும் ஸந்தோஷப் படுத்தக் கூடியவரென்று பெயருள்ள உமக்கு என் துக்கத்தைக்கே ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பது அஸாத்தியமோ? லக்ஷ்மண! ஒரு வேளை ராமன் அலக்ஷ்யம் செய்தாலும், “ஸீதைையை என்னைப்போல் நினை” என்று வனத்திற்கு புறப்படுமபொழுது ஸுமித்திரை உனக்கு உபதேசித்த படி, என்னைத் தாயாகப் பாவிக்கும் உனக்குக் கூட என்னிடத்தில் அலக்ஷ்யம் பிறந்ததோ? பகவானுடைய சிஜஸ்வரூபத்தையறிந்த ஸுமித்திராதேவி! உமது புத்திரன் உம்முடைய வாக்கியத்தை மீறி ஈடப்பதையும் மாதாவான என்னைக் கை விடுவதையும் நீர் பார்த்துச் சும்மாவிரும்புது நியாயமோ? கௌஸல்யாதேவி! உமது புத்திரனை நம்பி என்னை வனத்திற்குக் கூட அனுப்பினீரே. இப்படி என்னைக் கை விட்டதை அறியவில்லையோ? இவர்களால் லோகமும் என்னைக் கை விட்டாலும் குற்றமல்ல. என்னைப் பெற்ற தாயே! நீயும் இப்படி உபேகையாக இருப்பது தர்மமோ?

இரண்டு ஸிம்ஹங்களின் மேல் இயுகிழந்து நாசம் செய்தது போல் மான் ரூபத்தைத் தரித்த அந்த மாசிசன் பலவான்களான ராஜகுமாரர்களைக் கொன்றானே? இல்லாவிட்டால் என்னைக் காப்பாற்ற மாட்டார்களா? ஒரு அல்ப ராக்ஷஸனுக்கு ராமலக்ஷ்மணர்களை நாசம் செய்யும் சக்தியுண்டா? ஆகையால், காலதேவதையே மான் வேஷம்கொண்டு பாக்கியமற்ற என்னை மோசம் செய்தது. இல்லாவிட்டால் ராமனையும் அவர் பிறகே லக்ஷ்மணனையும் துரத்து வேனா? ராம! பூர்ணசந்திரனைப் போன்ற முகத்தையும் நீண்ட புஜங்களைமுடையவரே! ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் பிரியமானவரே! ஸத்தியத்தையே விரதமாயுடையவரே! நான் ராக்ஷஸர்களால் மரணமடையப்போகிறது உமக்குத் தெரியவில்லையே, உமது முகமலண்டலத்தைப் பார்க்க எனக்குமாதிரும் கிடைக்காதோ? உமது புஜங்கள் என்னைக் காப்பாற்றச் சக்தியற்றனவோ? என் துக்கத்தைத் தீர்த்து ஆனந்தத்தைக் கொடுக்க முடியாத உமக்கு ராமனென்ற பெயர் தருமோ? ராம! நீர் பூஜிக்கும் தெய்வம் சூழ்மநாராயணன்; நானும் அவரைப் பூஜிக்கவில்லையா? மேலும் உம்மைத் தவிர என்னை ரஷிக்கும் தெய்வம் வேறுண்டென்று எனக்கு ஷவப் பனத்திலும் எண்ணமுண்டோ? என் பதிரிதாக்கனியால் இந்த ராக்ஷஸ வம்சத்தைச் சாம்பலாக்க முடியாதா? உம்மைச் சரணமடைந்தேன்; பிறகு எனது பொறுப்பெல்லாம் உம்முடையதே; நான் என் விஷயமாய் பிரயத்தனம் செய்தால் சரணாகதித்ரம்மத்திற்கு விரோதம் வரும்; உம்முடைய விரதத்திற்கு பங்கம் கேடுமென்று இவ்வளவு ஓர்மனைகளையும் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அயோத்தியில் ஸகல ராஜாபாகங்களையும் அனுபவித்துக்கொண்டு ஸுகமாக இருக்கக்கூடாதா? நான் ராவணனைக் கண்ணெடுத்துப் பார்த்தால் அதைக்காட்டிலும் சிரேஷ்டமான போகங்கள் என் காலடியில் விழாதோ? அவைகளை ஸ்மரிக்ாமல், உம்முடன் வன

- 75 வாஸ கஷ்டங்களைப்பெல்லாம் அனுபவித்து, இங்கே வெறும் தரையிலே புழுதிபடிய உட்கார்ந்திருக்கிறேன். தர்ம மார்க்கத்திலிருந்து என் புத்தி ஒரு க்ஷணமாவது நழுவினதில்லை. கூடியவரையில் பதிவிரதா தர்மத்தைக் காப்பாற்றி வருகிறேன். ஐயோ! நன்றியற்றவர்களுக்குச் செய்த உபகாரங்கள் வீணாவதுபோல் இவைபெல்லாம் பிரயோஜனமற்றவனவோ? இவைகளை அனுஷ்டித்தால் உத்தம பலன்கள் கிடைக்குமென்ற சாஸ்திரங்களும் பெரியோர்களுடைய வாக்கியங்களும் பொய்யோ? கீழும் என்னைக் கைவிட்டீர்; உம்மைத் திரும்பிப் பார்ப்போமென்ற நம்பிக்கை இல்லை; உம்மைப் பார்க்காமல் இளைத்து தேகம் வெளுத்தது. நான் உம்மையே தெய்வமென்றிருந்ததும் தர்மங்களை ஆரரித்ததும் உபயோகமில்லை.
- 85 ஒருவேளை நீர் பிதாவின் ஆக்ஷேபப்படி வனவாஸம் செய்து முடித்து, அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போய், ஸகல கஷ்டங்களும் தீர்ந்து, ராஜ்யத்தில் அபிஷேகம் செய்யப்பட்டு, விசால தேத்திரங்களுள்ள ஸ்கீர்களுடன் ஆரந்தமாய்க் காலத்தைக் கழிப்பீர். நானோ பாக்கியமற்றவன்; இதுவரையில் அனுஷ்டித்த தவமும் வீரதங்களும் வீணாயின; உம்மிடத்தில் வைத்த ஆசைக்கோ எல்லையில்லை; அது என் மரணத்திற்கே மேலாவாயிற்று; ஆகையால் இந்தப் பாடும் பிராணனை விடப் போகிறேன். விஷத்தைக் குடித்தாவது ஆபுதங்கனாலாவது உயிரைப் போக்கிக் கொள்ளலாம். ஆனால், அவைகளை எனக்குக் கொண்டு வந்து கொடுக்கக்கூடிய உபகாரிகள்
- 95 இங்கிருப்பார்களோ? என்னைக் கெடுப்பதற்கு வேண்டிய ஸகல ஸாதனங்களும் நீளைத்தவுடன் கிடைக்கும். என்னைத் தர்மமார்க்கத்தில் காப்பாற்றக்கூடிய ஸாதனங்கள் பாபிகளால் நிறைந்த இந்த நகரத்தில் கிடைக்குமோ" என்று ஜானகி ராஜ்ஜிகளின் உபத்திரவத்தை ஸகல்கமூடியாமல் முகம் உலர்ந்து, இப்படிப் பல வீழ்மாய்ப் புலம்பினான். பிறகு, "ராஜ்ஜிகள் விழித்துக்கொள்வதற்குமுன் நான் இறக்கவேண்டியது அவசியம்" என்று, ஸகலவிதத்தாலும் ராமனையே நியமித்துக்கொண்டு, ஆஞ்ஜநெயர் மறைந்திருந்த சிம்கபாவிருஷுத்தின் அடியில் வந்தான். எவ்விதமாக பிராணனை விடலாமென்று நன்றாக ஆலோசித்து, "பின்னடை மரக்கிளையில் மாட்டித் தூக்குப் போட்டுக்கொள்வதே நலம்; என் கஷ்டம் தீர்ந்து சிக்கொத்தில் யமலோகம் செல்வோம்" என்று புஷ்பத்தைப்போல் மிருதுவான அவயவங்களைமுடைய லீதை அந்த மரக்கிளையைப் பிடித்துக்கொண்டு சின்னார்.
- 110 பிறகு, "ராமனுடைய சக்தி நன்றாய்த் தெரிந்திருக்க அவரிடத்தில் நம்பிக்கையுற்று இப்படிச் செய்யலாமோ? ஒருவேளை அபார கருணியால் சத்துருவின் அபராதத்தை அவர் பொறுத்திருக்கலாம். தசரதரையும் பரதனையும் தண்டிக்கிறேன் என்று சொன்ன லக்ஷ்மணன் பொறுத்துக் கொண்டிருப்பானோ? மேலும் நான் பிறத்த

115 ஐனகவம்சம் எவ்வளவு பரிசுத்தமானது! என்னால் அதற்கு நீங்காத தோஷம் ஏற்படுமோ" என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில் அனைக சுபசகுனங்கள் தோன்றின. அவை அதுவரையில் ஸகல ஐனங்களுக்கும் ஷேமத்தைக் கொடுத்துத் துக்கத்தைப் போக்கினவென்று பிரஸீதம். "நீ இனி ஏன் துக்கப்படுகிறாய்? தைரியமாக இரு" என்று லீதையைத் தேற்றுவது போலிருந்தது.

பேராகாநிமித்தாநி ததா³ ப³ஹரநி
தை³ர்யா³ஜிதாநி ப்ரவராணி லோகே |
ப்ராது³ர் நிமித்தாநி தத³ா ப³பூ³வு:
புராபி லிதி³தா³ந் புபலகிதாநி | (10)

ஸர்க்கம் 29

சுபசகுனங்கள்

தத³ாக³தாம் தாம் வ்யஜி³தாமநித்தி³தாம்
வ்யபேதஹர்ஷாம் பரிநி³ந மாநணாம் |
ஸூ³பா³ம் நிமித்தாநி ஸூ³பா³நி பே³ஜிரே
நரம் ஸூ³யா ஜூஷ்ட மிவோபஜிவித: | (1)

சொல்லமுடியாத துக்கங்களை அனுபவித்து ஸகல ஸந்தோஷமும் அற்று, மனம் கொந்திருக்கும் லீதைக்கு அநேக சுபசகுனங்கள் உண்டாயின. மங்களஸ்வரூபியும் குற்றமற்ற ஆசாரத்தையுடையவளுமான லீதை, "நான் ஸூகத்தை அனுபவித்த காலமும் உண்டோ?" என்று நீனைத்தான். (லோகத்தில் ஒருவனுக்கு லக்ஷ்மீ கடாஷும் பிறந்து ஸகல ஐசுவரியங்களும் அதிகாரமும் கிடைத்தால் ஏழைகள் அவனுக்குத் தங்கனாவியன்ற உபகாரங்களைச் செய்து பிரயோஜனத்தையடைய விரும்புவதுபோல் சுபசகுனங்களும் ஸூக்ஷாத் மஹாலக்ஷ்மியின் விஷயத்தில் தங்களால் கூடிய உபகாரத்தைச் செய்து சகுனங்களுக்கெல்லாம் சிரேஷ்டமான பதவியை அடைந்தன.) வளைந்த இமை மயீர்களால் குழப்பப்பட்டு ஓரத்தில் சிவந்து சுற்றிலும் வெளுத்து, நடுவில் கறுத்த வீராலமான இடது கண் மன்களால் அடிக்கப்பட்ட தாமரைப் புஷ்பம்போல் வேகமாய்த் துடித்தது. அழகாய்ப் பொருந்தி, பருத்து உருண்டு அதில் சந்தனம் முதலிய உத்தம கந்தங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு பிரிபராயகனால் தழுவுப்பெற்ற இடதுபுறம் அடிக்கடி வெளுகாலம் துடித்தது. மதயானையின் துதிக்கையைப் போன்றதும், பருத்து அழகாய் ஒன்றுக்கொன்று சேர்ந்ததுமான அவளுடைய இடது தடையும் அடிக்கடி துடித்து, ரகுநாதன் சிக்கிரத்தில் வரப்போகிறாரென்று தெரிவித்தது. கிரீமலமான தேத்திரங்களையும் மாதனம் பழத்தின் விதைபோன்ற துளியையுடைய பற்களைமுன்ன லீதை உடுத்திருந்த தங்கமயமான வஸ்திரம் கொஞ்சம் புழுதி படித்து சீர்த்திலிருந்து சற்று நழுவி விழுந்தது. இவைகளாலும் இன்னும் பெரியோர்களால் ஒப்புந

25 கொள்ளப்பட்ட மற்ற சபசகுனங்களாலும் தன் பரித்தா வரப் போகிறாரென்று நிச்சயம்கொண்டு, காற்றிலும் வெயிலிலும் வாட்டப்பட்டும் பூமியில் மறைத்துபோன விதை மழைபெய்தவுடன் மறுபடியும் முளைப்பதுபோல், ஸந்தோஷத்தால் பூரித்தான். கோவைக்கவிபோன்ற உதடுகளையும், சிரேஷ்டமான கண்களையும், புருவங்களையும், நுனிமயிரையும், கோணலான இமைகளையும், இடைவெளியில்லாமல் வெண்மையான பற்களையுமுடைய ஸீதைதின் முகம், ராகுவால் பிடிபட்டு விடப்பட்ட சந்திரனைப்போல் மறுபடியும் விளங்கிற்று. சோகமும் புத்தியின் கல்மஷமும் ஸந்தோஷமும் நீங்கி, ஸந்தோஷத்தால் முகம் மலர்ந்து, கக்லபகூத்தில் சந்திரனும் வரவரக் காந்தி பெற்ற இரவுபோல் விளங்கினான்.

ஸா விதஸோகா வ்யபந்த தந்த்ரீ
ஸாந்தஜ்வரா ஹ்ஷ விங்குத்'ஸதவா |
அஸோப'தார்யா வதநேந ஸுக்லே
ஸீதாம் ஸுதா ராத்ரி ரீவோதி'தேந || (8)

ஸர்க்கம் 30

ஹனுமான் ஸீதையிடத்தில் பேச நிச்சயித்தது

ஹனுமாதபி விக்ராந்த: ஸர்வம் ஸுஸ்ராவ தத்வத: |
ஸீதாயாஸ் த்ரிஜடாயாஸ்ச ராஷஸீநாம் ச தரிஜநம் (1)

5 பராக்ரமசாலியான ஆஞ்ஜனேயர் ஸீதைக்கும் ராஷஸீகளுக்கும் நடந்த ஸம்வாதத்தையும் திரிஜடை சொன்ன ஸ்வப்பனத்தையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். பிறகு இந்திரனுடைய நந்தவனத்தில் விளங்கும் தேவஸந்தீயைப் போன்ற ஸீதைையைக் கவனித்துப் பார்த்து பலவிதமாக ஆலோசித்தார். “கணக்கில்லாத வானர்கள் ஸகல நிக்ரகளிலும் தேடிக்கொண்டிருக்கும் ஸீதைையை நான் பார்க்கக் கிடைத்தது. இந்த லங்காபுரியையும், ராவணனுடைய மஹிமையையும், ராஷஸூர்களுடைய விசேஷத்தையும் நான் மறைந்திருந்து, சத்துருவின் சக்தியை ரஹஸ்யமாக அறிகிற தூதனைப்போல் நடந்து பல விஷயங்களைத் தெரிந்துகொண்டேன். அளவற்ற பராக்ரம சரஸியும், ஸகல பூதங்களிடத்திலும் தகையுள்ளவருமான ராமனுடைய பாரியை அவரைப் பார்க்கவேண்டுமென்று ஆசைகொண்டிருக்கிறேன். அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்ல வேண்டியது அவசியம். துக்கமென்பதையே அறியாமல், துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டு, துக்கஸமுத்திரத்தின் கரையைக் காணாத இந்தச் சந்திரமுமுகைய நான் அவசியம் ஸமாதானம் செய்யவேண்டும். சோகத்தால் கலங்கின மனத்தையுடைய இவளுக்குத் தேறுதல் சொல்லாமல் நான் திரும்பிப் போனால் மஹாதோஷத்திற்குள்ளாவேன். அபார கீர்த்திசாலியான

இந்த ராஜ்யுத்திரி, ரக்ஷிப்பவர்கள் இருப்பார்களென்பதை அறியாமல், நான் வானர்களிருக்குமிடத்திற்குப் போவதற்குள் பிராணனை விடுவான். பூர்ணசந்திரனைப்போல் எல்லோருக்கும் ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும் முகத்தையுடைய மஹாவீரான ரகுநாதன் ஸீதைையைப் பார்க்க ஆவல் கொண்டிருக்கிறார். அவருக்கு இவனுடைய விருத்தாதத்தைச் சொல்லி ஸமாதானம் சொல்ல வேண்டியதும் அவசியமே.

ஆனால், ராஷஸீகள் விழித்துக்கொண்டிருக்கையில் ஸீதை யுடன் பேசுவது அஸாத்தியம். அதற்கு வழியென்ன? ஒன்றிற் கொண்டு விரோதமாயிருக்கிறதே. இந்த ராத்ரி கொஞ்சம் பாக்கி இருக்கிறது. அதற்குள் அவளை ஸமாதானம் செய்யாவிட்டால் எப்படியாவது பிராணனை விடுவான் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை. இவருடன் பேசாமற்போனால், ‘ஸீதை எனக்கு என்ன ஸமாசாரம் சொல்லியனுப்பினார்?’ என்று ராமன் என்னைக் கேட்டால் என்ன பதில் சொல்வேன்? இவனிடத்திலிருந்து யாதொரு ஸமாசாரத்தையும் கொண்டு போகாமல் அதிசகிரமாய்த் திரும்பிப் போனால், ராமனுக்குக் கோபம் மேலிட்டு கோபப் பார்வையால் என்னைக் கொளுத்திவிடுவார். இவனுடன்பேசி, ராமனுடைய ஸமாசாரத்தைத் தெரிவித்து இவனைத் தேற்றாமல் திரும்பிப்போய், ஸுக்ரீவனை ராவணனோடு யுத்தம் செய்வதற்காக இவ்விடத்திற்கு அழைத்து வந்தாலும் என்ன பிரயோஜனம்? அவரும் அவருடைய ஸைன்யங்களும் இங்கே வருவதற்குள் இவன் பிராணனை விடுவான், ஆகையால், நான் இந்த மரத்திலிருந்துகொண்டே ராஷஸீகள் அப்புறம் போவதைப்போல தூங்குவதைப்போல பார்த்து அந்த ஸமயத்தில் துக்கத்தால் தவிக்கும் ராமபாரியையைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தேற்ற வேண்டும்.

வானரான நான் அநில-உஷ்மருபத்துடன் மனுஷ்யவார்த்தையால் பேசலாமா? அல்லது, வியாகரணலக்ஷணங்கள் பொருந்திய ஸம்ஸ்கிருத வார்த்தையால் பேசலாமா? பிராஹ்மணனைப்போல் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் பேசினால், “குரங்கிற்குப் பிறரோடு ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் பேசப் பழக்கமெங்கே? ஆகையால், ராவணனே நம்மை மோசம் செய்ய இந்த ரூபத்துடன் வந்திருக்கிறான்” என்று ஸீதை பயப்படுவார். சிரேஷ்டமான அர்த்தங்களடங்கிய மனுஷ்ய பாஷையிலேயே இவனுடன் பேசுவது நலம். இவனை வேறுவிதமாக ஸமாதானம் செய்ய முடியாது. கோஸல தேசத்திலுள்ளவர்கள் பேசும் பாஷையிலேயே இவனுடன் பேச வேண்டும்.

இருக்கட்டும். இந்த வானரரூபத்துடன் அவள் எதிரில் போய் நின்று பேசினால், என் ரூபத்தையும் அதற்கு விரோதமான மனுஷ்ய பாஷையையும் கவனித்து, முன்பே ராஷஸூர்களால் பல விதமாய் பயமுறுத்தப் பட்டவனாகையால் அதிக பயமடைந்து, நினைந்த

60 ரூபத்தைத் தரிக்கக் கூடிய சாவணனென்றே என்னை நினைத்துப் பெருங்கூச்சலிடுவான். அதைக்கேட்டு, ராஷஸர்கள் பல ஆயுதங்களை எடுத்துக் கொண்டு ஓடி வருவார்கள். அவர்கள் விகாரமான முகங்களையுடன் யமனைப்போல் என்னைச் சூழ்ந்து அவர்களுடைய பலத்திற்குத் தகுந்தபடி என்னைப்பிடிக்கவாவது கொல்லவாவது பிரயத்தனம் செய்வார்கள். பெரிய விருஷங்களையுடைய இளைகளையும் கீழ்க்கிளைகளையும் அடிமரத்தையும் பிடித்துக் கொண்டு தாவும் என்னைப்பார்த்து, நான் அவர்களுடன் யுத்தம் செய்வதற்காக எடுக்கும் பெரிய ரூபத்தைக் கண்டு பயந்து, 'காட்டில் திரியும் குரங்கிற்கு இந்தப் பெரிய ரூபம் ஏது? இவன் சத்துருவால் அனுப்பப்பட்டு நினைத்த ரூபங்களை எடுக்கக்கூடிய தூதனுயிருக்க வேண்டும்' என்று ஸந்தேசிப்பார்கள். பிறகு, சாவணனுடைய அரண்மனையில் காவல் காப்பவர்களை அழைத்துக்கொண்டு வருவார்கள். அவர்களும், குலம் சக்திமுதலிய ஆயுதங்களையுடன் அதிலேகமாய்ப் பயங்கரமான யுத்தம் செய்வார்கள். அவர்களால் சூழப்பட்டு அவர்களைச் சின்ன பின்ன மாயடித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது மிகவும் களைத்துப்போவேன்; பிறகு ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டிச் செல்ல முடியாது. ஒருவேளை பல ராஷஸர்கள் சேர்ந்து என்னைப் பிடித்து விட்டால், இவளுக்கு சாமனுடைய விருத்தாந்தமே தெரியாமற் போகும். பிராணிகளை லிம் ஸீப்பதிலேயே ஆசையுள்ள இந்த ராஷஸர்கள், "இவன் யார்? சொல்" என்று இவனை உபத்திரவிப்பார்கள். அப்பொழுது, சாமனும் ஸூக்ரீவனும் உத்தேசித்த காரியம் கெடும். இவனைக் கடுங்காவல் வைத்திருக்கும் ஸங்கையோ கடவால் சூழப்பட்டது; அதற்குப் போகும் வழி மற்றவர்களுக்குத் தெரியாது; ராஷஸர்கள் இராய்பகலாகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் என்னை யுத்தத்தில் பிடித்து விட்டாலும், கொன்று விட்டாலும், என்னைத் தவிர வேறு வானரன் நன்றாய் விசாரித்துக்கொண்டு நூறுயோஜனை விஸ்திரணமுள்ள இந்தப் பெருங்கடலைத் தாண்டி வந்து, சாம காரியத்தை நிறைவேற்றுவதில் ஸஹாயம் செய்வானென்று நான் எண்ணவில்லை. ராஷஸர்கள் கணக்கில்லாமல் வந்தாலும் அவர்களைக் கொல்வேனென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. ஆனால், ஸமுத்திரத்தை மறுபடியும் தாண்ட முடியாதென்று எண்ணுகிறேன். யுத்தத்தில் ஜயமும் அபஜயமும் ஒருவனுக்கு நிச்சயமில்லை. அப்படி, ஸந்தேகமுள்ள விஷயத்தில் தலையிட எனக்கு இஷ்டமில்லை. எந்த யுத்தி மானுவது ஸந்தேகப் படக்கூடிய காரியத்தைச் செய்வானு? ஸீதை யுடன் பேசா விட்டால் அவள் பிராணனை விடுவாள்; இந்த ரூபத்துடன் அவளிடத்தில் பேசினால் மேற் சொன்ன அபாயங்கள் கெடும்.

ஏறக்குறைய முடிந்த காரியங்களும் விவேகமற்ற தூதனிடத்தில் ஒப்புவிக்கப் பட்டால் ஸூரியோதயத்தில் இருள் நாசமடைவது போல் காலநேசர்களுக்கு ஒவ்வாமல் கெடுகின்றன. அரசர்கள்

60 மந்திரிகளுடன் நன்றாய் யோசித்துச் செய்யும் காரியங்களும் விவேகமற்ற தூதனிடத்தில் அகப்பட்டால் விளங்குவதில்லை. அவர்கள் தங்களை மிகவும் தெரிந்தவர்களாக நினைத்துக் கொண்டு காரியங்களைக் கெடுத்து விடுகிறார்கள். சாமனுடைய காரியம் நிறைவேறவேண்டும்; நான் புத்திரினைனென்று பெயரெடுக்கக்கூடாது. ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினதும் இங்கே தேடினதும் வீணாகக் கூடாது. நான் சொல்ல வந்த ஸமாசாரத்தை ஸீதை பயப்படாமல் கேட்டு ஆறுதலையுடைய வேண்டும். இவையனை ஒன்றிற்கொன்று விநாசமில்லாமல் எப்படிமுடிக்கலாம்? சிரேஷ்டமான ஆசாரத்தைமுடையவரும் இவளுக்கு பிரிய பந்துவுமான சாமனுடைய விருத்தாந்தத்தை இங்கே மறைத்திருந்தே சொல்லவேண்டும். அப்பொழுது அவரிடத்திலேயே காயுண மனத்தைமுடையவனாய்ப் பயப்படமாட்டான். இஷ்வாகுருல திலகரும் மஹாக்ஞானியுமான ஸ்ரீராமமுத்திரியின் ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களையும் மதுரமான வார்த்தைகளால் வர்ணிக்கவேண்டும். மங்களசரமாயும் தர்மத்தை அனுசரித்ததாயும் இருக்கும் அந்த விருத்தாந்தங்களைக் கேட்ட பிறகுதான் என்னிடத்தில் இவளுக்கு நம்பிக்கையுண்டாகும் என்று யோகநாதனுடைய சாமனுடைய பாரியையைப் பற்றி இப்படிப் பலவிதமாய் யோசித்து, பிறகு நிகரற்ற ஸாமர்த்தியமுள்ள ஆஞ்ஜனையர் மரக்கிளைகளில் மறைந்து கொண்டே பின்வரும் உத்தமமான வாக்கியங்களை மதுரமாய்ச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

இதி ஸ ப்ஹூவிதா'ம் மஹாநுபா'வோ

ஜகதிபதே: ப்ரமதா'மவேஷமாண: |

மது'ர மவிதத'ம் ஜகா'த' வாக்யம்

தீ'ரூம விடபா'ந்தரமால்'து'தோ ஹனுமாத் | (44)

ஸர்க்கம் 31

மாருதி ராம சீர்த்திரத்தை வர்ணித்தது

ஏவம் ப்ஹூவிதா'ம் சிந்தாம் சிந்தயித்வா மஹாகபி: |

ஸம்ப்ரஸே மது'ரம் வாக்யம் வைதே'ஹ்யா வ்யாஜஹார ஹ | (1)

ஆஞ்ஜனையர் இப்படி மேல் நடத்த வேண்டிய காரியத்தை அனைகவிதமாய் நிச்சயித்து, ஸீதைக்கு நன்றாகக் கேட்கும்படியான தூரத்திலிருந்து பின்வரும் மதுரமான வார்த்தைகளைச் சொன்னார். "இஷ்வாகு குலத்தில் தசரதரென்று ஒரு ராஜா இருந்தார். அவருடைய சதுரங்க பலத்திற்கு எல்லையிலை; புண்யத்தையே ஸ்வபாவமாக உடையவர்; விலதாரமான கீர்த்தி பெற்றவர்; சீவாய மார்க்கத்திலேயே நடப்பவர்; எல்லோராலும் கொண்டாடப் பட்டவர்; ராஜாநிகளுக்குள் குணங்களால் மேலானவர்; தவத்தில் ரிஷிகளைப் போன்றவர்; சக்கரவர்த்திகளுடைய வம்சத்தில்பிறந்தவர்; பராக்ரீரமத்தில் இந்நிரனுக்கு ஸமமானவர்; பிறர்க்கு லிம்ஸை செய்யாம

15 விருப்பநிலையே பிரியமுள்ளவர்; பெருந்தன்மை பொருந்தினவர்; அளவற்ற கருணையுடையவர்; அவருடைய பராக்ரமம் வீண் போகாது; இஷ்வாகு குலத்து அரசர்களுக்குள் பிரதானமானவர்; ராஜ்யலக்ஷ்மி பொருந்தினவர்; அவரால் அந்த ராஜ்யத்திற்கு லக்ஷ்மி கடாக்ஷம் விருத்தியாயிற்று; ஸகலராஜலக்ஷணங்களும் குறையில்லாமல் பொருந்தினவர்; எல்லையற்ற ஜயலக்ஷ்ரியால் விளங்கினவர்; ராஜஸிரேஷ்டர்; அவருடைய கீர்த்தி பரவாத இடமே பூமியில் இல்லை; தன்னை அண்டினவர்களுக்கு ஸகல ஸுகந்தையும் அளிப்பவர்; ஸகல ஸுகந்தையும் அனுபவித்தவர்; அவருடைய மூத்த குமாரனுக்கு ராமனென்று பெயர். தகப்பனுக்கு மிகவும் அருமை யானவர்; பூர்ண சந்திரனைப் போன்ற முகத்தையுடையவர்; ஸகல சாஸ்திரங்களையும் அறிந்தவர்; ஸகல வில்லாளிகளுக்குமே மேலானவர்; தனக்குரிய தர்மத்தைக் குறைவற நடத்துவிறவர்; தன்னைச் சேர்ந்தவர்களை ரக்ஷிக்கிறவர்; ஸகலப் பிரானிகளுடைய தர்மங்களையும் ஸரீராய் நடத்தி வைப்பவர்; தன் தேஜஸாலேயே சத்துருக்களை எரிப்பவர்; வீரகிராமணி. அவர் ஸத்தியம் தவறாத தன் வயது சென்ற பிறகு செய்த பிரதிக்கருையை நிறைவேற்றத் தன் பத்னியோடும் தம்பியோடும் ராஜ்யத்தைவிட்டு வனத்திற்கு வந்தார். அங்கே வேட்டையாடும் பொழுது, இஷ்டமான ரூபத்தை எடுக்கக் கூடிய அனைக ராக்ஷஸ வீரர்களைக் கொன்றார். கரதுஷணர்களும் ஜனஸ்தானத்திலுள்ள ராக்ஷஸர்களும் ராமனால் மடித்ததைக்கேட்டு ராவணன் கோபம் கொண்டு, பொன்மான்னென்ற மாயையால் ராம லக்ஷ்மணர்களை வஞ்சித்து, ராமனுடைய பாரியையான ஸீதையை அபகரித்தான். பிறகு ராமன் அவனைத் தேடிக்கொண்டு வருகையில், காட்டில் ஸுகிரீவனென்ற வானரனுடன் ஸ்நேஹம் செய்தார். மஹாபலவானும் சத்துருக்களை வேரறுப்பவருமான ராமமூர்த்தி ஸுகிரீவனுக்கு விநோதியான வானி என்ற வானர ராஜனைக் கொன்று, தன் மித்திரனுக்கு அந்த ராஜ்யத்தைக் கொடுத்தார். பிறகு, ஸுகிரீவன் தனக்குட்பட்ட வானரர்களைக் கட்டளைபிடி, 20 நினைத்த ரூபத்தை எடுக்கக் கூடிய அந்த வீரர்கள் ஆயிரக்கணக்காக ஸகல திக்குகளிலும் ஸீதையைத் தேடுகிறார்கள். அவள் இங்கே இருக்கிறாள் என்று ஸம்பாதி என்ற கழுகு சொல்லக் கேட்டு, நானும் அவனைப் பார்க்க விரும்பி தூறுயோஜனை விஸ்தீர்ணமுள்ள இந்த ஸமூத்திரத்தை அதிவேகமாகத் தாண்டினேன். இங்கே தேடும்பொழுது என் பாக்கியவசத்தால் அவளைக் கண்டேன்! சரிசுத்திலும் ரூபத்திலும் வர்ணத்திலும் காந்தியிலும் ராமன் எனக்கு வர்ணித்தது போலவே இருக்கிறாள்" என்று முடித்தார்.

50 அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த ஜானகிக்கு உண்டான ஆசிரியத்தைச் சொல்லி முடியாது. கறுத்து நீண்டு கருண்டு நுளியில் கொஞ்சம் வளைந்த தலைமயிரையுடைய ஸீதை, பிரானைப் போக்கிக்கொள்வதற்காகப் பின்னலால் சுற்றப்பட்ட முகத்தை

55 ஸீபீர்த்தி. இவ்வளவு பிரியமான விஷயத்தைச் சொல்லுவதெவனுடைய ரூபம் எப்படியிருக்குமோ என்று, பயத்துடன் அந்தச் சிம்சபாவிருஷத்தைப் பார்த்தான். அந்த வானர சிரேஷ்டனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு ஸகல திக்குகளையும் ஜாக்ரதையாக கவனித்துக்கொண்டு, ஸர்வகாலத்திலும் ராமனையே நியானித்துக் கொண்டிருப்பவனாகையால் எல்லையற்ற ஆனந்தத்தை அடைந்தான். பிறகு இரு பக்கங்களிலும் பார்த்தான்; ராக்ஷஸிகள் தூங்கிக் கொண்டிருப்பதைத்தவிர வேறொருவரையும் காணவில்லை. நமது கஷ்டத்தைப் பார்த்துத்தேவ கணங்களில் யாராவது இரங்கி இந்த ஸமாசாரத்தைச் சொன்னார்களோ?" என்று மேலேபார்த்தான்; ஒரு வரையும் காணேன். "பாதாளலோகவானிகளில் யாராவது கருணை புரிந்து இந்த உபகாரத்தைச் செய்தார்களோ? என்னைப்பெற்ற பூமிதேவி தான் இப்படி ஆறுதல் செய்கிறாள்?" என்று கீழே பார்த்தான். ஒன்றும் கண்ணில் படவில்லை. பிறகு மரக்கிளைகளைக் கவனித்துப் பார்க்கையில் ஏதோ ஒரு ரூபம் மஹாதேஜஸ் 60 உள்ளதாகக் காணப்பட்டது. குரூகிக்கொண்டு ஸகலலோக கண்டக னுன ராவணனுடைய நகரத்தில் பிரவேசித்து, ஒருவருக்கும் தெரியாமல் எங்கும் தேடி, ராக்ஷஸர்களுடைய காவல்களைக் கடந்து, இந்த ராக்ஷஸர்களுக்கு நடுவிரிசுக்கும் தன்னை அவர்களுக்குத் தெரியாமல் கண்டு பேசினவன் ஒப்பற்ற புத்திமானாக இருக்கவேண்டும், வணக்கமாயும் மிருதுவாயும் பேசுவதால் இவன் பிறர்க்குக் கீழ்ப்பட்டவன்; பேசும் நிறைமயால் நெறந்த போசனை சொல்லக்கூடிய மந்திரி; இவனுடைய மதுரமான மங்களவாக்கியங்களால் நான் தற்கொலை செய்துகொள்வதென்று தப்பி உயிர் பெற்றேன்; நான் 75 உயிரோடிருந்தால் ராமன் பிழைத்திருப்பார். ராமன் உயிருட விரிந்தால் ஸகல பிரானிகளும் ஜீவித்திருக்கும், இப்படி ஸகல ஜீவ கோடிகளுக்கும் பிரானதானம் செய்த இவன், அவைகளுக்கு பிரானு தாரமான வாயுபகவானுடைய புத்திரனாக இருக்கவேண்டும்; இவன் வானர ராஜனுல் ராஜகாரியமாக அனுப்பப்பட்ட தூதன்" என்று முடிவு செய்தான். உதிக்கும் ஸூரியனுடைய வரவைத் தெரிவிக்கும் அருணைப் போல் என் பிரிய நாதனு ராமமூர்த்தி வருவதைத் தெரிவிக்க வந்த தூதனோ?" என்று ஆனந்தம் கொண்டான்.

ஸா திரியகூர்த்தவம் ச ததாப்யதஸ்தாத்

நிரீஷுமானு தமசித்தய புத்திம் |

ததர்ஸ பிக்ஷாதிபதே ரமாத்யம்

வாதாத்மஜம் ஸூரியமீவோத்யஸ்தம் | (19)

ஸர்க்கம் 32

ஸீதையின் ஸந்தேகம்

தத: ஸாகாந்தரே விதம் த்ருஷ்ட்வா சஸிதமாநணா |

வேஷ்டிதாரீஜுதவஸ்த்ரம் தம் வித்யுத் ஸங்காத பிங்க்னம் || (1)

பிறகு அந்த மிம்கபாவிருஷ்டத்தில் மறைத்திருந்தவனைப் பார்க்கையில் அவன் வெண்மையான வஸ்திரத்தை உடுத்திருந்தான்; மின்னற் கொடிகளின் கூட்டங்களைப்போல் மஞ்சள் வர்ணமுள்ள தேகத்துடனும், உருக்கின தங்கத்தைப்போன்ற நேத்திரங்களுடனும், மலர்ந்த அசோக புஷ்பங்களின் கொத்துகளைப் போலும் இருக்கக் கண்டான்; முதலில் ஸாமான்யமாய்ப் பார்த்துப் பிறகு கவனித்துப் பார்க்கையில், "நமக்குப் பிரியமான வார்த்தையைச் சொல்லும் இந்த ஐந்து மாயையாக இருக்குமோ" என்று பயத்தால் மனம் நடுங்கிற்று; நினைக்க நினைக்க ஆச்சரியம் அதிகரித்து "வானரங்களுக்கும் இந்தப் பயங்கரமான ரூபமும், இந்தத் தேஜஸும் எங்கேயாவது உண்டோ? கண்ணெடுத்துப் பார்க்கக் கூகின்றதே! ஆகையால் இது மாயைதான் என்று மறுபடியும் மயங்கினான். பயத்தால் மோலித்துத் துக்கம் மேலிட்டு "ராம! ராம! ஸக்ஷண! என்னை இப்படிப் பட்ட கஷ்டங்களுக்கு உட்படுத்திக் கைவிட்டீர்கள்" என்று பலவிதமாகக் கேட்போர் மனம் உருகும்படி பிரலாபித்தான். ஆனால், "தெய்வானைக்கரணத்தால் இவன் ராம தூதனாக இருந்தால், என் அழகையைக்கேட்டு ராக்ஷஸிகள் விழித்துக்கொண்டு கண்டுபிடித்தால் என்ன செய்வேன்?" என்று மெதுவாய் அழதான். மிகவும் வணக்கமாய்த் தன் முன் உட்கார்ந்திருந்த அந்த வானரனைக்கண்டு, "ஒரு வேளை இது ஸ்வப்பனமோ" என்று ஸந்தேசித்தான். பிறகு "ஒரு வேளை எனக்கு அனுகூலத்தைச் செய்ய வந்தவனாய் என் இருக்கக்கூடாது?" என்று அவனுடைய பருத்து வளைந்த முகத்தை உற்றுப் பார்த்தான். ஸுகீவ மஹாராஜாவின் முக்கிய மந்திரியும் அவருடைய ஆக்ஷேபைத் தவறாமல் நடத்துவதற்கும், ஒப்பில்லாத புத்தியுடையவனுமான அந்த வாயுபுத்திரனைப் பார்க்கப்பார்க்க ஸீதை மெய்மறந்து உயிரிழந்தவனைப்போல் கீழே விழுந்தாள். வெகுநேரம் கழித்துப் பிரக்ஞை தெளிந்து, பின்வருமாறு யோசித்தாள்.

"ஸ்வப்பனத்தில் விகார ரூபமுள்ள இந்தக் குரங்கைக் கண்டேனே ஐயோ! ஸ்வப்பனத்தில் குரங்கைக் கண்டால் பந்துக்களுக்கு நாசம் நேருமென்று சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறதே. ராமஸக்ஷணர்களுக்கும் என் பிதாவான ஐனகமஹாராஜாவிற்கும் யாதொரு கஷ்டமும் நேராமலிருக்கட்டும்; ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டும். இது ஸ்வப்பனமல்ல; துஷ்டினுலல்லவா ஸ்வப்பனமுண்டாகும்? கவலையற்று ஸுகாமாபிருத்தாலல்லவா துக்கம் வரும்?"

சோகத்தாலும் துக்கத்தாலும் தவித்துக்கொண்டிருக்கும் எனக்கு ஸுகமேது? பூர்ணசந்திரனைப்போன்ற முகத்தையுடைய ராமனைப் பிரிந்த எனக்கு ஸுகமும் உண்டோ? எப்பொழுதும் ராம ராம என்று மனத்தால் நினைத்துக்கொண்டிருப்பதாலும், அந்த வார்த்தைகளையே எப்பொழுதும் வாயால் சொல்லிக்கொண்டிருப்பதாலும், அதற்குத் தகுந்த வார்த்தைகள் என் காதில் விழுகின்றன; அவைகளுக்குத் தகுந்த ரூபங்களும் என் கண்ணில் படுகின்றன. ராம னிடத்திலேயே என் ஸகல எண்ணங்களும் நாடியிருக்கின்றன; அவரிடத்திலேயே வைத்தஆசை என்னை எரிக்கின்றது; அவரைத் தவிர வேறொரு ரூபமும் எனக்கில்லை; ஆகையால், அவைகளை என் இந்திரியங்கள்களுக்குப் பிரத்யக்ஷமாய்த் தோன்றுகின்றன. ஆகையால் இது வால்மீகியமல்ல; கேவலம் மனத்தால் கல்பிக்கப்பட்டதே. ஆனால் நீன்றாய் யோசித்துப் பார்த்தால் அப்படி இருக்கவும் நியாயமில்லை. ஓனென்றால் மனத்தால் கல்பிக்கப்படும் பதார்த்தங்களுக்கு ஸ்தூல ரூபம் கிடையாது. இந்த வானரனுடைய ரூபம் ஸ்தூலமான கண்ணிற்கு நன்றாய்த் தெரிகிறது; இவனுடைய வார்த்தைகளும் நன்றாய்க் கேட்கப் படுகின்றன. எப்படியிருந்தாலும், இவன் சொல்லும் விஷயம் எனக்கு மிகுந்த பிரீதியைக் கொடுக்கின்றது. ஆகையால், அது வால்மீகியமாக இருக்கும்படி, பிருஹஸ்பதி இந்திரன் பிரஹ்ம அக்ஷி முதலிய தேவதைகள் அனுக்கிரமிக்கட்டும்; பொய்யாகக்கூடாது" என்று பிரார்த்தித்தாள்.

நமோஸ்து வாசஸ்பதயே வைஜ்ரிணே
ஸ்வயம்புவே சைவ ஹுதாஸநாய ச |
அநேந சோக்தம் யதிதம் மமாக்ரத:
வநௌகலா தச்ச ததீஸ்து நாந்யதா || (14)

ஸர்க்கம் 33

ஸீதை பதில் சொன்னது

மோவதீரிய த்ருமாத் தஸமாத் வித்ரும ப்ரதிமாநந: |
விதீதவேஷ: க்ருபண: ப்ரணிபத்யோபஸ்குத்ய ச || (1)

பவழத்தைப்போன்ற முகத்தையுடைய மஹாதேஜஸ்வியான மாருதி, அந்த மரத்திலிருந்து இறங்கி அதிக வீசயத்துடன் ஸீதையின் ஸமீபத்தில் போய், தலைமேல் கைகூப்பி ஸாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்து, அவள் படும் கஷ்டத்தைப் பார்த்துத் தானும் மனம் கொந்து, மதுரமான வாக்கியங்களால், "தாமரை இதழ்களைப் போன்ற நேத்திரங்களையுடையவனே! ஸகல விதத்திலும் உத்தமமானவனே! கிறிந்த பட்டை உடுத்துக்கொண்டு மரத்தின் கிளை யைப் பிடித்துக்கொண்டு தாங்கள் நிற்பது முற்றிலும் ஒவ்வாததாக இருக்கிறது. தாங்கள் யார்? தாமரை இலையிலிருந்து நீர்த்துளிகள்

10 உதிர்வதுபோல் தங்களுடைய கண்களிலிருந்து துக்கத்தால் லுண்டான ஜலம் ஏன் பெருகுவின்றது? ஆனந்த பாஷ்பத்தால் அலங்கரிக்கப்பட வேண்டிய தங்களுடைய நெத்திரங்கள் துக்கத்தால் தளும்புவது யாருடைய குவலாசத்திற்கோ? தேவ அஸுர கந்தர்வராஷஸ யக்ஷ இன்னர கணங்களுக்குள் தாங்கள் யார்? தங்களைப் பார்த்தால் தேவஸ்த்ரீயைப் போலிருக்கிறது. ருத்திரர்கள் மருத்துக்கள் வஸுக்கள் முதலிய தேவதாசணங்களுக்குள் தாங்கள் யார்? கஷத் திரங்களுக்குள் சிறந்தவளும் ஸமஸ்த உத்தம குணங்களோடு கூடினவளுமான ரோஷினீதேவி சந்திரனை விட்டு ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து பூமியில் வந்திருக்கிறாளோ? ஸகல மங்களங்களுக்கும் இருப்பிடமானவளே! தாங்கள் யார்? கோபத்தாலோ அறியாமையாலோ தங்களுடைய நாயகரான வஸிஷ்ட மஹரிஷியைக் கோப மூட்டி ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து இங்கே வந்த அருத்தியோ? தங்களுடைய புத்திரர்களாவது உடன் பிறந்தவர்களாவது பர்த்தாவாவது பரலோகத்தை அடைந்தார்களென்று துக்கிக்கொடுக்கிறீர்களோ? கண்ணீர் விடுவதாலும் பெருமூச்சாலும் பூமியில் பாதம்வைத்து நிற்பதாலும் தாங்கள் தேவ ஸ்த்ரீயல்ல. தங்களுக்கு ராஜ்யக்ஷணங்கள் நன்றாக அமைந்திருக்கின்றன. தங்களுடைய அவயவங்களின் லக்ஷணங்களாலும் கைகால்களிலுள்ள ரேகைகளாலும் தாங்கள் பட்ட மகிஷி அல்லது ராஜகுமாரி என்று நினைக்கிறேன். அல்லது, ஜனஸ்தானத்திலிருந்து ராவணனால் எடுத்துவரப்பட்ட ஸீதையாக இருந்தால் தங்களுக்கு ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டும். தங்களுடைய நிஜஸ்திதியைத் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன். தயவு செய்து சொல்லுங்கள். தங்களுடைய ஸௌந்தரியமும் தாங்கள் அனுபவிக்கும் கஷ்டமும் மனுஷ்யர்களுக்குள் பார்ப்பதரிது. வனத்தில் வளிக்கும் தபஸ்விகளின் வேஷத்தைத் தரித்திருக்கிறீர்கள். ஆகையால், தாங்கள் ராகவனுடைய பாரியை என்று நிச்சயமாக எண்ணுகிறேன்" என்றார்.

ஜானகி அதைக் கேட்டு ராமனைப் பற்றிய வார்த்தைகளால் ஸந்தோஷித்து, மரத்தடியிலிருக்கும் ஆஞ்ஜீனையரைப் பார்த்து "பூமியில் ராஜநிரேஷ்டர்களுக்குத் தலைவரும் மஹாவீரரும் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அறிந்தவருமான தசரத சக்கரவர்த்திக்கு நான் காட்டுப் பெண். விதேஹராஜாவான ஜனகரென்ற மஹாத்மாவுக்குப் பெண். புத்தியிற் சிறந்த ராமசந்திரனுக்குப் பாரியை. என் பெயர் ஸீதை. ராகவனுடைய இருஹத்தில் பன்னிரண்டு வருஷங்கள் வரையில் மனுஷ்யர்கள் விரும்பக் கூடிய ஸகல போகங்களையும் அனுபவித்துக் கொண்டு ஸகல ஆசைகளும் நிறைவேறினவளாய் ஸுகித்தேன். பதின்மூன்றுவது வருஷத்தில் சக்கரவர்த்தியும் வஸிஷ்டமகரிஷியும் கலந்து ஆலோசித்து ரகுநாதனை யுபராஜாவாக அபிஷேகம் செய்ய நிச்சயித்தார்கள். அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் நடந்து கொண்டிருக்கையில், சக்கரவர்த்திக்கு பிரிய

பாரியையான கையே தன் பர்த்தாவைப் பார்த்து, "ராமனுக்கு அபிஷேகம்செய்தால் நான் அன்ன பாணங்களைத் தொடமாட்டுடன். நிச்சயமாய் உயிரை விடுவேன். நீ முன்பு பிரியத்தால் எனக்குக் கொடுத்த வரங்களைப் பூர்த்தி செய்ய இஷ்டமிருந்தால் ராமனை வனத்திற்கு அனுப்பும்" என்றார்.

தசரத ஸத்தியம்தவருதவர்; கையேதனக்குப் பிரியமில்லாத குரூர வாக்கியங்களைச் சொல்லக் கேட்டுத் தான் அவருக்குக் கொடுத்த வரங்களையும் நினைத்து மதிமயங்கினார். மிகவும் வயது சென்றவர்; ஸத்தியத்தையும் தர்மத்தையும் காப்பாற்றுகிறவர்; ஆகையால் கோ என்று கதறிக் கொண்டு மஹாதீர்த்திமானான மூத்த புத்திரனைப் பார்த்து, "ராம குலாசாரத்தாலும், யோக்கிய தையாலும், என் பிரதிக்கருபாலும் உனக்கு நியாயமாகக் கிடைக்கவேண்டிய ராஜ்யத்தை உன்னிடத்திலிருந்து யாசிக்கிறேன்" என்றார். ஸாதாரண ஜனங்களுக்குத் துக்கமும் காந்திக் குறையும் நேரும் ஸமயங்களில் ராமனுக்கு உத்தஸாகமும் ஸந்தோஷமும் காந்தியும் விருத்தியாகும். ராஜ்யத்தை ஆள்வதை விடப் பிதாவின் பிரதிக்கருபை நிறைவேற்றுவது நிரேஷ்டமென்று நிச்சயித்து, "தங்கள் உத்திரவுப்படி நடக்கிறேன்" என்றார். "நம்மைக் கேட்டபின் தனையில்லாமல் கொடுத்துவிட வேண்டும். ஜீவனத்திற்குவேண்டிய ஸாதனங்களைக் கூட மறுபடியும் கேட்டு வாங்கக்கூடாது. மாதா பிதாக்களுக்கு பிரியமில்லாத வார்த்தையைச் சொல்லக்கூடாது" என்பது ராமனுடைய விரதம்; வீண்போகாத பராக்ஷிரமசாலியல் வலர் ஆகையால், உத்தரீயங்களையும் விஸயற்ற ஆபரணங்களையும் கழற்றி, ராஜ்யத்தை மனத்தால் தத்தம் செய்து, என்னைக் கௌஸல் யாதேவிபுடன் வஸிக்கும்படி கட்டினாயிட்டார்; அவருடைய தீர்த்திக்கு எல்லையும் உண்டோ? ஆனால், அவரைவிட்டு ஸ்வர்க்கத்திலும் வஸிக்க எனக்கு மனம் வருமா? ஆகையால், அவருக்கு முன்பாகவே சீக்கிரமாய் வனவாஸத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளுடன் பிரயாணம் புறப்பட்டேன். மஹாபாக்கியசாலியும் மித்திரர்களுக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பவரும், உத்தரியான ஸூமித்திரையின் புத்திரருமான லக்ஷ்மணன் ராமனைப் பின் தொடர்ந்து கிருதார்த்தனாக வேண்டுமென்று அதிசீக்கிரமாய் மான்தோல் மரபுரி முதலிய வைகளைத் தரித்துக் கொண்டார்.

அபிஷேகம் தடைப்பட்டதைய தனக்கும் பரம லாபமாக நினைத்து, "தங்களுக்கு ஸகலவித கைங்கரியங்களையும் எக்காலத்திலும் செய்வேன்" என்ற பிரதிக்கரு செய்தபடி, புருஷோத்தமன் யாக ரக்ஷணத்திற்காக மனுஷ்யாவதாரம் எடுத்த பொழுது மற்றவர்களுக்குக் கிடைக்காத கைங்கரிய பாக்கியத்தைப் பெற்றவர். "ஈ ராமனுடன் வனத்திற்குச் சென்று அவருக்குத் தாஸனயிருக்க வேண்டுமென்றே நீ பிறந்தவனன்றே" என்றுசொன்ன ஸூமித்திரையின்

55

60

65

70

75

80

85

90

புத்திரன்: "நமக்கு அப்படிப்பட்ட பாக்கியம் கிடைக்கா விட்டாலும் நமது மித்திரனான லக்ஷ்மணன் அதைப் பெற்றானல்லவா" என்று ஸ்வேஷிதர்கள் ஸந்தோஷித்தார்கள்.

95 நாய்கள் சக்கரவர்த்தியின் உத்திரவுப்படி அங்கிருந்து புறப் பட்டு வனவாஸம் செய்ய நிச்சயித்தவர்களாய்ப் பார்க்கப் பயங்கரமான தண்டகாரணயத்தில் பிரவேசித்தோம்; அதுவரையிலும் அதைக் கண்டதே இல்லை. நாய்கள் அங்கே வாரித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது ராவணன் ராமனுடைய அபாரதேஜஸை அறிவாமல், 100 கெட்ட புத்தியால் அவருடைய பாரியையான என்னை அபகரித்தான். அவன் கெடுவிட்ட காலத்தில் இன்னும் இரண்டு மாதங்கள் பாக்கி இருக்கின்றன. பிறகு நான் உயிரை விடுவேன்" என்றான்.

த'வெள மாஸென தேத மே காவோ

ஜீவிதாறுக்'ரஹ: க்ருத: |

ஊர்த'லம் த'வாப்'யாம் து மாஸாப்'யாம்

ததஸ் த்யக்ஷ்யாமி ஜீவிதம் |

(31)

ஸர்க்கம் 34

மாருதி ராமனுடைய வரலாற்றைச் சொன்னது

தன்யால் தத்'வசநம் ஸ்ருத்வா ஹநுமாந் ஹஸீபூச'ப: |
து'க்கா'த் து'க்கா'பி' பூ'தாயா: ஸாந்'வமுத்தர மப்'ரஸீத் | (1)

5 ஓய்வில்லாமல் ஸமுத்திரத்தில் அலைகள்போல் துக்கத்தால் பீடிக்கப்படும் வீதை இப்படிச் சொல்லக் கேட்டு, ஹனுமான் அவளுக்கு ஆறுதலுண்டாகும்படி பதில் சொன்னார். "பூராகவன் 100 க்ஷேமமாக இருக்கிறார். அதைத் தங்கனிடத்தில் தெரிவிக்கும்படி என்னை இங்கே அனுப்பினார். தங்களுடைய விருத்தார்த்தத்தை அறிந்து அவரிடத்தில் சொல்வதற்காக வந்தேன். பிரஹ்மான் திரத்தையும் வேதங்களையும் நன்றாயறிந்தவரும் அவைகளின் தந்தவார்த்தத்தைத் தெரிந்தவர்களுக்குள் கிரேஷ்டருமான ராமன் தன் க்ஷேமத்தைத் தங்கனிடத்தில் சொல்லச் சொன்னார். அவருடைய தம்பி லக்ஷ்மணன் 10 தங்களுக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தை வினைத்து வினைத்து விபலன்னமடைந்து தங்களுக்கு ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்தார்; அவர் மஹாதேஜஸ்வி என்றும் ராமனுக்கு மிகவும் அருமையானவரென்றும், அவருக்கு ஸகல கைங்கரியத்தையும் செய்யப் பெற்றவரென்றும் தங்களுக்குத் தெரியுமே" என்றார்.

15 புருஷ கிரேஷ்டர்களான ராமலக்ஷ்மணர்கள் க்ஷேமமாக இருக்கிறார்களென்று கேட்டு, பிரியத்தால் அவையங்கள் மயிர்க் கூச்ச

மடைய, வீதை ஆஞ்ஜனேயரைப் பார்த்து, "என்ன ஆச்சரியம்! ஒருவர் பிழைத்து மாத்திரமிருந்தால் தூறு வருஷங்களுக்குப் பிறகாவது ஸந்தோஷத்தை அனுபவிக்காமல் இருக்க மாட்டான்" என்ற லோகவார்த்தை என் விஷயத்தில் வால்தவமாயிற்று" என்றான். 20 பிறகு தன்விடத்தில் தூதனாக வந்த ஹனுமாரிடத்தில் வீதைக்கு ஆச்சரியகரமான பிரதிபுண்டாயிற்று; அவ்விருவரும் வெகு நம்பிக்கையாய்ப் பேசிக் கொண்டார்கள்.

வீதை இப்படிச் சொல்லக் கேட்டு, ஹனுமான் சோகத்தால் வாடியிருக்கும் இவனை இன்னும் தேற்ற வேண்டு மென்று ஸமீபத்தில் வர ஆரம்பித்தார். உடனே வீதைக்கு சந்தேகம் பிறந்து அவர் வர வர ராவணனென்றே எண்ணினான். "ஐயோ! புத்தி மயங்கி இவனிடத்தில் கபடமில்லாமல் என் மனத்திலுள்ள விஷயங்களைச் சொல்லி விட்டேனே. என்னைப் போல் முட்டாளானோ? என்னை வஞ்சகமாய் அபகரித்த ராவணனே மாறுவேஷம் கொண்டு இப்படி வந்திருக்கிறான் என்று அந்த மாத்தின் கிளையை விட்டு, வருத்தம் மேலிட்டுப் பூரியில் உட்கார்ந்தான். பயத்தாலும் துக்கத்தாலும் அவன் புத்தி ஸ்வாதீன மற்றிருப்பதை ஆஞ்ஜனேயர் அறிந்து அவனை நமஸ்கரித்தார். ஆனால் ஐானகி பயத்தால் மிரண்டு அவரைத் திரும்பிப் பார்க்கவே இல்லை. 35

சற்று நேரம் கழித்து அவர் அப்படியே தலையில் கை கூப்பி வணக்கமாய் நிற்பதைக் கண்டு வீதை பெருமூச்சு விட்டு, நீ "ஸகல மாயைகளையும் அறிந்த ராவணனாகவே இருந்து, இந்த ரூபத்தை எடுத்து வந்திருந்தால், பலவித துக்கங்களால் வாடியிருக்கும் என்னை இன்னும் உபத்திரஸிப்பது க்ஷேமகரமல்ல. தண்ட காரணயத்தில் கபட ஸன்யாஸிவேஷம் தரித்து என்னை மோசம் செய்த துஷ்ட னல்லவா? வினைத்த ரூபத்தை எடுக்கக் கூடிய உனக்கு இது மிகவும் ஸூலபம். ஆனால் ஆகாரமில்லாமல் இளைத்து மனம் கொந்திருக்கும் என்னை மறுபடியும் கஷ்டப் படுத்துவது உனக்கு நன்மையன்று. 40

ஐயோ! என் இப்படி ஸந்தேசிப்பதும் ஸரியல்ல. உன்னைப் பார்க்கையில் எனக்கு எல்லையற்ற பிரதிபுண்டாற்றது. ஆகையால் நீ ராவணனாக இருக்க மாட்டாய். நீ க்ஷேமமாகவே ராமனால் என்னை 45 டத்தில் அனுப்பப்பட்ட தூதனுயிருந்தால் உனக்கு மங்களங்களுண்டாகட்டும். சகுநாதனுடைய சரிதங்களைக் கேட்பது எனக்கு மிகவும் பிரியம். ஆகையால் உன்னைக் கேட்கிறேன். என் பிராணநாதனான ராமமூர்த்தியின் குணங்களைச் சொல். ஐஸ்பிரவாஹம் ஆற்றங் கரையை அறுப்பதுபோல் என் மனத்தை வரவர கவர்சின்றாய். 50

இருக்கட்டும். இவ்வளவு காலங்கழித்துப் பயங்கரமான ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி நான் இருக்குமிடத்தைக் கண்டு பிடித்துக் காற்றும் துழையமுடியாத இந்த ஸங்காபூரியில் ராமனிடத்திலிருந்து 55

60 தூதன் வருவதற்கு நியாயமில்லை, ஆகையால், இது ஸ்வப்பனமே. ஆனாலும் மிகவும் ஸுகமான ஸ்வப்பனம். என்னை அபகரித்த இவ்வளவு காலத்திற்குப் பிறகு ராமனால் அனுப்பப்பட்ட ஒரு தூதனைப் பார்க்கவும் என் நாயகனுடைய விருத்தாந்தத்தை அவன் சொல்லக் கேட்கவும் கிடைத்தது. என்ன ஆச்சரியம்! இப்படியே இந்த ஸ்வப்பனத்தில் ராமலக்ஷ்மணர்களை யும் பார்க்கக் கிடைத்தால் என் துக்கமெல்லாம் தீர்ந்து ஸந்தோஷிப்பேன். ஸ்வப்பனமும் எனக்குச் சத்துருவாய் நிற்கிறதே!

65 இது ஸ்வப்பனமாய் இருக்க நியாயமில்லை. ஸ்வப்பனத்தில் குரங்கைக் கண்டால் கெடுதி விளையுமென்று சொல்லுகிறார்கள். எனக்கோ பரமலாபம் கிடைத்திருக்கிறது. ஒருவேளை சித்தப் பிரமையோ? வாழ்த்தங்களின் விகாரமோ? பைத்தியத்தின் காரியமோ? கானல் கீர்ப்போல் பொய்யோ? ராமன் க்ஷேமமாக இருக்கிறாரென்று கேட்பதில் எனக்குள்ள ஆசையும் எப்பொழுதும் அவருடைய நியானமும் சேர்ந்து இப்படி என் மனத்தில் மோஹமுண்டாக்

70 கிறதே? அன்னபானமும் சித்திரையும் இல்லாமல் தேகத்திலுள்ள தாதுக்கள் விகாரமடைந்து இப்படித் தோன்றுகிறதோ? நாயகனை விட்டுப் பிரிந்தவர்களுக்கு நேரும் அவஸ்தைகளுக்குள் ஒன்றான உன்மாதம் (பைத்தியம்) என்ற அவஸ்தையோ? ஒரு பதார்த்தத்தை வேறொன்றாகத் தோற்றுவிக்கும் கானல் கீர்ப்போன்ற விபரீத

75 ஞானமோ? இது உன்மாதமாயிருக்க நியாயமில்லை. பிரமை என்பது சிஹமானால் அதைப் போக்கக் கூடிய வஸ்து இருக்க வேண்டும். மேலும், மோஹம் கொண்டவர்களும் பைத்தியம் பிடித்தவர்களும் தாங்கள் இன்னாரென்றும் இன்னது செய்கிறார்களென்றும் பிறர்

80 இன்னாரென்றும் இன்னது செய்கிறார்களென்றும் அறியார்கள். இருக்கும் வஸ்துக்களை இல்லை என்றும், இல்லாதவஸ்துக்களை இருக்கின்றன என்றும் நினைந்து நடப்பார்கள். எனக்கு அப்படியில்லையே. என் ஸ்வரூபமும் எனக்கு ஸமீபத்திலிருக்கும் இந்தவானரனுடைய ஸ்வரூபமும் நன்றாய் விளங்குகின்றன. முன் சொன்ன நான்கு

85 அவஸ்தைகளும் நீங்கும்; இது நீங்காமல் ஸந்திரமாக இருக்கிறது. மேலும் அவைகளுக்கு அவிலேகமே ஆதாரம்; எனக்கோ விவேகம் பூர்ணமாயிருக்கிறது" என்று நிச்சயித்து. மேற் சொன்னவைகளின் பலாபலங்களைப் பரிசோதித்து, "இவன் நினைத்த ரூபங்களை எடுக்கக் கூடிய ராவணனே" என்று தீர்மானித்தான். ஆகையால், ஹனுமானைத் திரும்பிப் பார்த்துப் பதில் சொல்லவில்லை.

95 அவரும் ஸீதையின் எண்ணத்தை அறிந்து, கேட்பதற்கு இனிமையான வார்த்தைகளால் அவருடைய மனத்தை ஸந்தோஷப்படுத்தினார். "லோகத்தில் ஒரு மஹானுபாவர் இருக்கிறார். அவர் தேஜஸில் ஸுலீயனைப் போலும், ஸகலப் பிரானிகளுக்கும் ஆண்கத்தைக் கொடுப்பதில் சந்திரனைப்போலவும் ஸகல ராஜாக்களுக்கும் பிரபுவாயிருப்பதில் சூரனைப் போலும், கீர்த்தியிலும் பராக்கிரமத்

திலும் மஹாவீஷ்ணுவைப் போலும்புத்தியில் பீருஹஸ்பதியைப் போலும், ஸௌந்தரியத்தில் மன்மதனைப் போலும் இருப்பவர். ஸத்தியமாயும் மதுரமாயும் பேசுகிறவர். ரமணியமாயும் காந்தி பொருத்தியும் இருக்கும் பார்வையை உடையவர். இடமறிந்து கோபித்து சத்தூக்களை நாசம்செய்பவர். அவருக்கு மேலானவரில்லை; மஹாரதர். இந்த பிரபஞ்சம் முழுவதும் அவருடைய பராக்கிரமத்தின் சிழியில் கவலையற்று வலிக்கிறது. பொன்மாளைக் கொண்டு அவரை ஆசிரமத்திலிருந்து அப்புறப்படுத்தி அவரில்லாத ஸமயத்தில் ராவணன் தங்களை அபகரித்தான். அதற்காக அவனுக்குக் கிடைக்கும் பலனை அதிசங்கிரத்தில் பார்ப்பீர்கள். கொஞ்சகாலத்திற்குள் அவர் கோபம் கொண்டு ஸ்ரீவலிக்கும் அக்னிக்குக் கொழுந்துகளைப் போன்ற பாணங்களால் ராவணனை யுத்தத்தில் வதம் செய்வார். நான் அவரால் தங்க லீடத்திற்கு அனுப்பப்பட்ட தூதனாய் வந்திருக்கிறேன். தங்களைப் பிரித்து விடலானத்தால் பிடிக்கப்பட்டு தங்களையே க்ஷேமஸமாசாரத்தைத் தெரிந்து வரும்படி என்னை அனுப்பினார். மஹாதேஜஸ்வியும் பராக்கிரமசாஸியும் ஸுமித்திரையின் பாக்கிய ரூபமான லக்ஷ்மணன் தங்களுக்கு நமஸ்கரித்து க்ஷேமத்தைத் தெரிந்து வரும்படி சொன்னார். ராமனுக்கு முக்கிய ஸநேகிதரும் வானராதிபதியுமான ஸூக்ரீவமஹாராஜா தங்களையே க்ஷேமத்தை விசாரித்துவரும்படி சொன்னார். ராமனும் லக்ஷ்மணனும் ஸூக்ரீவனும் எப்பொழுதும் தங்களை ஸம்மித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ராஜாசிகளின் வசத்தில் அகப்பட்டும் தாங்கள் பிழைத்திருப்பது தெய்வானுகிரஹம்தான். அபார பலமுள்ள ராமரும் லக்ஷ்மணனும் ஸூக்ரீவனும் கணக்கில்லாத வானரஸேனைகளுக்கு நடுவில் ஓப்பற்ற தேஜஸூடன் விளங்குவதை அதி சங்கிரத்தில் பார்ப்பீர்கள். நான் ஸூக்ரீவ மஹாராஜாவின் மந்திரி; என் பெயர் ஹனுமான். இந்த ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி வங்கையில் பிரவேசித்துத் தங்களைத் தேடிவந்தேன். ராமனுடைய கிருபையால் எனக்குள்ள பராக்கிரமத்தை ஆதாரமாய்க் கொண்டு துஷ்டனான ராவணனுடைய தலையில் அடிவைத்து அவனை அலக்ஷ்யம் செய்து தங்களைப் பார்க்க வந்தேன். தாங்கள் ஸந்தேஷிக்கிறபடி நான் ராவணனல்ல. இந்தப் பிரகாச அபிப்பிராயத்தை விட்டு விடுங்கள்; என் வார்த்தையில் நம்பிக்கை வைப்புகள்" என்றார்.

நாஹமஸ்மி ததா தேவி யதா மாமவக்ஷ்சாமி |

விசங்கா த்யஜ்யதாமேஷா ப்ரதீதீத்ஸவ வதீதோ மம | (40)

ஸர்க்கம் 35

மாருதி ராமனுடைய வரலாற்றைச் சொன்னது (தொடர்ச்சி)

தாம் துராமகதிராம் ச்ருத்வா வைதே'ஹி வாநரர்ஷபாத் |
உவாச வசநம் ஸாந்த்வ மிதம் மது'ரயா கிரா || (1)

ஸ்ரீகவனுடைய சரித்திரத்தை வானர சிரேஷ்டன் வர்ணிக்கக் கேட்டு, ஸீதை மதுரமான வாக்ஷியங்களால் ஆற்றினையரைப் பார்த்து, "ராகவனுக்கும் உனக்கும் ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டதெப்படி? லக்ஷ்மணனை உனக்கு எப்படித் தெரியும்? மனிதர்களுக்கும் வானரர்களுக்கும் சேர்க்கை எப்படி. நேர்ந்தது? ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய அடையாளங்களை மறுபடியும் நன்றாய் வர்ணி. அவர்களுடைய அவயவப் பொருத்தங்களையும் ரூபங்களையும் துடைகளையும் புண்களையும் விஸ்தாரமாய் வர்ணித்தால் உன்விடத்தில் எனக்கு நம்பிக்கை பிறந்து துக்கம் திரும்" என்றான்.

10 அதைக்கேட்டு ஹனுமான் ராமனுடைய லக்ஷணங்களைத் தான் அறிந்தவரையில் வர்ணிக்க ஆரம்பித்தார். "அம்மா! நான் ராம தூதன் என்றறிந்து ராவணனென்ற ஸக்தேகத்தை விட்டு என்னை ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய அடையாளங்களைக் கேட்பதால் நான் பார்த்தறிந்தவரையில் தெரிவிக்கிறேன். கவனத்துடன் கேட்க வேண்டும். ராமனுடைய ஸகல அவயவங்களும் வெகு ஸுந்தரமாக இருந்தாலும் செந்தாமரை இதழ்கள் போன்ற அவருடைய நேத்திரங்களின் அழகை என்ன சொல்வேன்! அவை காந்தி என்ற பிரவாஹத்தில் ஆழ்ந்த கழல்களைப்போல் ஸமஸ்த பிராணிகளுடைய மனத்தையும் அபகரிக்கின்றன. மரத்திற்கு மரம் தாவிக்கொண்டு நன்மை தீமை தெரியாத கேவலம் குரங்கான என்னையும் மயக்குகின்றன. அவருடைய தேகத்திலும் புத்தியிலும் அனர்த கல்யாண குணங்கள் குடி. கொண்டிருக்கின்றன. அவை அவருக்கு ஸ்வபாவமானவை. என்னைப் பரிகரிக்கும் தங்களுக்கல்லவா அவை களின் விஷயம் தெரியும்? யோகத்தாலும் தவத்தாலும் ஸகல காமங்களையும் அடக்கின மஹர்ஷிகளும் அவரைக் கண்டு பிரமிக்கிறார்கள்.

25 தேஜஸில் ஸூரியனுக்கும், பொறமையில் பூமி தேவிக்கும், புத்தியில் பிருஹஸ்பதிக்கும், கீர்த்தியில் தேவேந்திரனுக்கும் ஸமமானவர். ஸகல பிராணிகளையும் சகிப்பவர். தன்னை அண்டினவர் களுக்கு யாதொரு துக்கமும் நேராமல் காப்பாற்றுகிறவர். தன்னுடைய ஆசாரத்தையும் தர்மத்தையும் குறைவில்லாமல் நடத்துகிறவர். சத்தருக்களை வேரறுப்பவர். நான்கு வர்ணத்தார்களையும் தன்னைப்போல் காப்பாற்றுகிறவர். லோகத்தார்கள் ஆசரிக்கவேண்டிய ஸகல தர்மங்களையும் ஏற்படுத்தி அவைகளைக் குறைவில்லாமல் நடத்தி வைக்கிறவர். மஹாதேஜஸ்வி; எல்லோராலும் பூஜிக்கப்

படுறவர். பிரஹமசரீய விரதத்தை அனுஷ்டிக்கிறவர். ஸாதுக்களுக்கு உபகாரம் செய்யவேண்டிய காலமறிந்தவர். கர்மங்களுடைய ஹேதுவையும், அனுஷ்டானத்தையும் பலன்களையும் நிஜமாய் அறிந்தவர். ஆன்விக்ஷி, ந்ரயி, வார்த்தா, தண்ட நீதி என்ற நான்கு ராஜ்யவீத்யைகளையும் பூர்ணமாக அறிந்தவர். பிராம்மணர்களைப் பக்தியுடன் உபாஸிப்பவர். சாஸ்திரார்த்தங்களை வந்தேக விபரீத மில்லாமல் பெரியோர்களிடத்தில் கேட்பவர்; அதற்குத் தகுந்த ஆசார முடையவர்; விஷயத்தையே பூஷணமாகக் கொண்டவர்; தனது சாகையான யஜுர்வேதத்தில் ஸமர்த்தர்; வேத சஹஸ்யங்களை அறிந்தவர்களால் பூஜிக்கப் பட்டவர்; தனது வேதத்திலும் இதர வேதங்களிலும் வேதாங்கங்களிலும் நிபுணர்.

விசாலமான தோள்களையும் பருத்து கீண்ட புண்களையும் சங்கம் போன்ற கழுத்தையும் மங்காளமான முகத்தையும் மாம்ஸத்தால் மறைந்த கழுத்தெலும்புகளையும் செந்தாமரை யிதழ்களைப் போல் மிகவும் சிவந்த நேத்திரங்களையும் தூத்துபியின் த்வணியைப் போன்ற குரலையும் சிவாமள வர்ணத்தையும் ஏற்றக் குறைவில்லாத சரீரத்தையும் பொருத்தமாய் அமைக்கப்பட்ட அங்கங்களையும் உடையவர்; பிரதாபசாலி. இப்படிப்பட்ட திவ்விய மங்களவிக்ஷிர ஹத்தை உடையவரென்பது லோகப் பிரசித்தம். மார்புமணிக்கட்டு முஷ்டி இவை மூன்றும் கெட்டியாயும்; புருவம், புணம், விருஷணம் இவை மூன்றும் நீளமாயும்; மயிர் துளியும் விருஷணங்களும் முழங்கால்களும் ஏற்றக்குறைவில்லாமல் ஸமமாயும்; நாபி வயிறு மார்பு இம்மூன்றும் உயர்ந்தும்; உள்ளங்கை கடைக்கண் உள்ளங்கால் இம்மூன்றும் சிவந்தும்; பாதரேகை தலைமயிர்கள் ஆண்குறி இம்மூன்றும் மழுமழப்பாயும்; த்வணி தேகவலிமை நாபி இம்மூன்றும் கம்பிரமாயும்; கழுத்து வயிறு இவ்விரண்டும் மூன்று ரேகைகளுடன் கூடினதாயும்; ஸ்தனம் ஸ்தனத்தின் காம்பு பாதரேகை இம்மூன்றும் உள்ளாழ்ந்தும்; நரம்பு வெளியில் தெரியாத பாதங்களையும், ஒரே மயிரையுடைய மயிர்க்கால்களையும், சிறிய ஆண்குறியையும், மாம்ஸம் தேதாற்றாத அடிவயிற்றையும் உடையவராயும்; ஏற்றக்குறைவின்றி ஸமமாய்க் குடைபோல் வட்டமாய் விசாலமூள்ள சிரஸையுடையவராயும்; கட்டை வீரலினடியில் நான்கு ரேகைகளையுடையவராயும்; 96 அங்குலங்களடங்கிய நான்கு முழம் தேகப் பிரமானமுடையவராயும்; புண்கள், முழங்கால், துடை, கன்னம் இந்த நான்கும் ஸமமாயும்; புருவங்கள், மூக்கின் துவாரங்கள், காதுகள், உதடுகள், முலைக்காம்புகள், முழங்கைகள், மணிக்கட்டுகள், முழங்கால்கள், விருஷணங்கள், இடுப்புகள், கைகள், கால் கள், பின்பாகங்கள், இந்தப் பதினான்கும் ஏற்றக்குறைவில்லாமலும்; இரண்டு பல்வரிசைகளும் உரத்து வழ வழுப்பாய்க் கோர்ப்பற்கள் போன்ற நான்கு தந்தங்களையுடையவராயும்; யாளை எரிம்

ஹம் புலீ காளை இவைகளைப்போல் கடையுள்ளவராயும் வேங்கைப்
 புஷ்பங்கள் போலவும் கோலைக்கனி போலவும் சிவந்த அழுத்த
 மாண உதட்டையும், மாமஸம் நிறைந்த கன்னங்களையும், உயர்ந்த
 மூக்கையும் உடையவராயும்; தலைமயிர், கண்கள், பற்கள், தோல்,
 80 உள்எங்கால் மிருதுவாயும்; சரீரம், பின்புறம், கை, கால், விரல்,
 கண், காது, ஆங்குறி நீண்டும்; மூகம், வாய், கண்கள், நாக்கு,
 உதடு, தாடை, ஸ்தனம், நகம், கை, கால் தாமரைப் புஷ்பம்போல்
 சிவந்தும்; மார்பு, தலை, மூகம், கழுத்து, புஜம், தோள், நாபி,
 85 இடப்புறம், பின்புறம், த்வனி கம்பீரமாயும் விசாலமாயும்; தேஜஸா
 லும் கீர்த்தியாலும் ஸம்பந்தாலும் பிரலீத்தி யடைந்தவராயும்
 கண்களிலும் பற்களிலும் வெண்புடையவராயும்; கஷ்கம், வயிறு
 மார்பு, மூக்கு, தோள், மூகம் உயர்ந்தும்; தலைமயிர், மீசை, நகம்,
 90 மயிர், தோல், கட்டைவிரல், ஆங்குறி, புத்தி, இவை ஸூக்ஷ்ம
 மாயும்; முன்பகல் நடுப்பகல் பிற்பகல் இம்முன்று காலங்களிலும்
 அவைகளுக்கு உசிதமான தர்மங்களை அனுஷ்டிப்பவராயும்; ஸத்
 தியத்திலும் தர்மத்திலும் பிரியமுள்ளவராயும்; தனத்தைஸம்பாதிப்
 பதிலும், பிறருக்குக் கொடுப்பதிலும் பிரியமுள்ளவராயும்; தேச
 காலங்களையும் அவைகளின் உபயோகங்களையும் நன்றாக அறிந்தவரா
 95 யும்; ஸமஸ்தப் பிராணிகளுக்கும் பிரியமான வார்த்தையையே
 சொல்லுகிறவராயும்; ஸகல ஜீவவியலக்ஷமி பொருந்தினவராயும்;
 இன்னும் உத்தம புருஷர்களுக்குரிய ஸகல லக்ஷணங்களுக்கும் வால
 ஸ்தானமாயும் இருப்பவர்.

ஸுமித்தரைக்குப் பிறந்து, கௌஸல்யையால் வளர்க்கப்பட்ட
 லக்ஷ்மணன் பிறரால் ஜயிக்கமுடியாதவர்; அன்பிலும் ஸௌந்தரியத்திலும்
 100 குணங்களிலும் ராமனைப் போன்றவர். அவ்விருவரும்
 எல்லாவிடங்களிலும் தங்களைத் தேடிக்கொண்டு வருகையில் எங்
 களைக் கண்டார்கள். வானர ராஜாவான ஸூக்ரீவன், வாலி
 என்ற தமையனால் ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தப்பட்டு பயந்து,
 மரங்களால் குழப்பட்ட ரிசியமூகபர்வதத்தின் பின்பாகத்தில்
 105 ஒளிந்துகொண்டிருந்தார். பிரியமான பார்வை உடையவரும்,
 சொன்ன சொல்லில் தவறாதவருமான ஸூக்ரீவனை நாங்கள் அண்டி
 யிருக்கிறோம். ராம லக்ஷ்மணர்கள் அவரைத் தேடிக்கொண்டு
 தபஸ்வி வேஷத்துடன் ஆயுதபாணிகளாய் நான்களிக்கு மிடத்திற்கு
 வந்தார்கள். அவர்களைக் கண்டு ஸூக்ரீவன் பயத்தால் மெய்
 110 மறந்து அங்கிருந்து தாவி ஓடிப்போனார். பிறகு வேறிடத்தில்
 மறைந்திருந்து அவருடைய விருத்தார்த்தத்தை அறிந்துவரும்படி
 என்னை அவர்களிடத்தில் அனுப்பினார். ரூபத்தாலும் லக்ஷணங்க
 ளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்தப் புருஷ சிரேஷ்டர்களை நான்
 115 மஹாராஜாவின் ஆங்குறையால் கைகடப்பி நமஸ்கரித்து, அவர்களு
 டைய விருத்தார்த்தத்தைக் கேட்டறிந்து எங்களுடைய ஸ்திதியையும்

உத்தேசத்தையும் வணக்கமாய்த் தெரிவித்தேன். பிறகு என்னிடம்
 திலும் ஸூக்ரீவனிடத்திலும் பிரீதி உண்டாவி அவர்கள் என் முதுமி
 வேறிக்கொண்டு வானர ராஜாவிருக்குமிடத்திற்கு வந்தார்கள்,
 அந்த மஹாத்தாக்கனின் விருத்தார்த்தங்களை யதார்த்தமாய் ஸூக்ரீ
 120 வனுக்குச் சொன்னேன். பிறகு அவர்கள் கலந்து பேசிக்கொண்டு,
 பூர்வ விருத்தார்த்தங்களைத் தெரிவித்து, வீகவாஸமும் பிரீதியும்
 விருத்தியாய், ஒருவர்க்கொருவர் தேற்றிக்கொண்டார்கள். பலவர்
 ஞான வாலியால் ஒரு ஸ்த்ரீ விஷயமாய் ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தப்
 பட்ட ஸூக்ரீவனை ராமன் ஸமாநானம் செய்தார்.

பிறகு ராவணன் தங்களை அபகரித்ததையும் குற்றமற்ற ரகு
 நாதன் தங்களைப் பிரித்து கஷ்டப்படுவதையும், லக்ஷ்மணன் ஸூக்ரீ
 வனுக்குத் தெரிவித்தார். அதைக்கேட்டு ராகுவால் பிடிக்கப்
 பட்ட ஸூக்ரீவனைப்போல் ஸூக்ரீவன் காந்தியற்றான். தங்களை
 ராவணன் எடுத்துக்கொண்டு போகையில் தாங்கள் கழற்றி எறிந்த
 125 ஆபரணங்களையும் வஸ்திரங்களையும் வானர சிரேஷ்டர்கள் வெகு
 ஸந்தோஷத்துடன் கொண்டு வந்து ராமனுக்குக் காட்டினார்கள்;
 ஆனால், தங்களை மறைத்து வைத்திருந்த இடத்தை மாத்திரம் அறிய
 முடியவில்லை. முன்பு அவைகளை நானே கண்டெடுத்து ஸூக்ரீவ
 னிடத்தில் கொடுத்தேன். அவர் அவைகளை ஜாக்கிரதையாய்க்
 130 காப்பாற்றி வைத்திருந்து ராமன் துக்கத்தால் மெய்மறந்ததைக்
 கண்டு அவருக்கு எதிரில் கொண்டு வந்து வைத்தார். தேவதை
 களைப்போல் தேஜஸுள்ள ரகுநாதன் அவைகள் தங்களுடைய
 அங்கங்களில் விளங்கினதை நீனைத்துப் பலவிதமாய் பிரலாபித்தார்.
 அவைகளைப் பார்த்து அழுதுகொண்டு தேகம் வாடியிருக்கும் அவ
 140 ருடைய துக்கங்களைய அவை கொழுந்து விட்டு எரிபும்படி செய்
 தன. மஹா தைரியசாலியான ரகுநாதனும் துக்கமே மேலிட்டு வெகு
 காலம் மூர்ச்சை அடைந்தார். பிறகு நான் அவரைப் பலவிதமாய்
 ஸமாநானம் செய்து எழுப்பினேன். ராம லக்ஷ்மணர்கள் அவை
 களை ஒவ்வொன்றாய்ப் பார்த்து வர்ணித்து, துக்கித்து ஸூக்ரீவ
 145 னிடத்தில் கொடுத்து வைத்தார்கள். மேருமலையின் சிகரங்களில்
 ஒன்றான மால்யவான் என்ற கொடிமுடியில் ஸம்வர்த்தகமென்ற
 காலாக்கி எப்பொழுதும் கொழுந்து விட்டெரிவதுபோல் ராமன்
 தங்களைப் பார்க்காமல் விரஹாக்கியால் கொளுத்தப் படுகிறார்.
 அன்னீஹோத்திர மிருஹத்தில் காந்தபத்யம், ஆஹவனீயம் என்ற
 150 முன்று அன்னிகளும் எரிவதுபோல் தங்களை நீனைத்துக் கவலையும் துக்
 கமும் நீத்திரையில்லாமையும் ராகவனைவாட்டுகின்றன. பெரிய பூகம்
 பத்தால் மஹா பர்வதங்கள் நடுங்குவதுபோல் தங்களைப்பார்க்காத
 விபலனைத்தால் ராமன் நடுங்குகிறார். அழகான காடுகளிலும் மலை
 யருவிகளிலும் ஆறுகளிலும் திரிந்தும் தங்களைக் காணாமல் துக்கமே
 155 விருத்தியாகின்றது. அவர் ராவணனை புத்திர மித்திர பந்துக்களு
 டன் புத்தத்தில் கொண்டு சேர்கிறத்தில் தங்களை அடைவார்,

160 பலவாண வாலியைக் கொல்வதென்றும் தங்களைத் தேடுவதென்றும் ராமனும் ஸூக்ரீவனும் ஒருவருக்கொருவர் பிரதிக்ஷை செய்துகொண்டார்கள். பிறகு அவர்கள் கிஷ்கிந்தைக்குச் சென்றார்கள்; அங்கே ராமன் வாலியை யுத்தம் செய்கையில் கொன்று, வானர ராஜ்யத்தில் ஸூக்ரீவனை அபிஷேகம் செய்தார். விவேகமற்ற வானரர்களுக்கும் இஷ்வாகு வம்சத்தில் பிறந்து வலிஷ்டரால் ஞானோபதேசம் பெற்ற ராம லக்ஷ்மணர்களுக்கும் ஸம்பந்தம் எப்படி நேர்ந்ததென்று தாங்கள் கேட்டீர்களல்லவா? அதை விஸ்வாசமாகச் சொன்னேன். விதேஹ குலத்தில் பிறந்து ரகு குலத்தில் புகுந்த லோக மாதாவான தங்களுடன் கிளைக்குக் கிளை தாவும் குரங்கான நான் பேசும்படியும் தன்னுடன் பிறந்து தனக்கு ஸைகைகங்கரியங்களையும் செய்வதாய் பிரதிக்ஷை செய்து வளத்திற்கு வந்த லக்ஷ்மணரிருக்க ஒன்றும் தெரியாத நான் ரகுவீரனுடைய அந்தப்புர காரியத்தில் நியமிக்கப்பட்டபடியும் இந்த நட்பு ஏற்பட்டது.

175 ஸூக்ரீவன் வான ராஜ்யத்தை அடைந்து ஸேனைத்தலைவர்களை வரவழைத்து ஸகல திக்குகளிலும் தங்களைத் தேடும்படி அனுப்ப, பர்வதங்களைப் போன்ற வானர வீரர்களும் ஸூக்ரீவர்களுபால் பூமி யெங்கும் தேடப் புறப்பட்டார்கள்; இன்னும் தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களில் நான்கள் ஒரு பாகம். மஹாபலசாலியும் காந்தியுடையவனும் வாலி புத்திரனுமான அங்கதன் வானர ஸைன்யங்களில் மூன்றிலொரு பாகத்தை அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டான். விர்தியமலைச் சாரல்களில் வழி தெரியாமல் கஷ்டப்பட்டு அனைக தினங்கள் தவித்தோம். பிறகு மஹாராஜா எங்களுக்குக் குறிப்பிட்டகாலம் கடந்துபோனதாலும், அவர் கடுமையாகத் தண்டிப்பாரென்ற பயத்தாலும், காடுகளிலும் மலைகளிலும் தேடியும் தாங்களிருக்குமிடம் தெரியாமல், வந்த காரியம் முடியாததாலும் பிராணனை விட நிச்சயித்தோம். ஸகல வானர சிரேஷ்டர்களும் உபவாஸம் செய்து பிராணனைவிடத் தயாராயிருப்பதைக் கண்டு, அங்கதன் துக்கம் மேலிட்டுத் தாங்கள் காணாமல் போனதையும், வாலி இறந்ததையும், வானரர்கள் பிராயோபவேசம் செய்ததையும், ஐடாயு மரண மடைந்ததையும் சொல்லி பிரலாபித்தான். இப்படி நான்கள் ஆசையற்று, ஸூக்ரீவனுடைய ஆக்களுக்குப் பயந்து, உயிரைவிட நிச்சயித்திருக்கையில், வெகு பராக்ரீமசாலியும், மிகவும் வயது சென்றவரும், கழுதகளுக்கு அரசனும், ஐடாயுவின் உடன் பிறந்தவருமான ஸம்பாதி என்பவர், அங்கே, எங்களுடைய காரியத்தை முடிப்பதற்காகவே வந்தவர்போல், ஐடாயுவின் மரணத்தைக் கேள்விபட்டுக் கோபம் கொண்டு, "வானரர்களே! என் தம்பி 195 எங்கே மரணமடைந்தான்? எவனால் கொல்லப்பட்டான்? இதை எனக்கு விஸ்தாரமாகச் சொல்லுங்கள்" என்றார். பிறகு, அங்கதன் ஐணஸ்தானத்திலிருந்து தங்களைராவணன் எடுத்துப்போனது, ஐடாயு

200 அவனுடன் கோர யுத்தம் செய்து மரணமடைந்தது இவையனைத்தே வித்தான். அதைக்கேட்டு அருணனுடைய புத்திரான ஸம்பாதி மிக்க வியஸனத்தை அடைந்து, தாங்கள் ராவணனுடைய அரண்மனையில் இருப்பதாகச் சொன்னார். அதைக் கேட்டு நான்கள் அளவற்ற ஆனந்த மடைந்து அங்கதனுடன் உடனே அங்கிருந்து புறப்பட்டு ஸமுத்திரக் கரைக்கு வந்தோம். உத்தரஹத்தாலும் ஸந்தோஷத்தாலும் தங்களைப் பார்க்க ஆசையாலும் மெய்மறந்த நான்கள் அந்த மஹா ஸமுத்திரத்தைப் பார்த்து இதைத்தான் 205 வது எப்படி என்று பலர் கவலைகொண்டோம்.

அப்பொழுது நான் அவர்களைப் பார்த்து மனமிரங்கி, அவர்களுடைய பயத்தைப் போக்கடித்து, நூறு யோஜனை விஸ்தீர்னமுள்ள ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினேன், ராத்திரியில் இந்த வங்கையில் பிரவேசித்து கணக்கில்லாத ராஷ்டிரர்கள் வெகு ஐரக்கிரதைவாகக் காத்துக்கொண்டிருந்தும் ஊரி நாட்டும் இடமில்லாமல் தேடினேன். அந்தப்புரத்தில் தூங்கும் ராவணனைக் கண்டேன். துக்கத்தால் தவிக்கும் தங்களையும் தரிசிக்கும் பாக்கியம் பெற்றேன்.

215 தாங்கள் கேட்டதற்கு நடந்தது நடந்தபடி விஸ்தாரமாக பதில் சொன்னேன். இனிமேலாவது நான் ராவணனல்லவென்று நம்பிக்கை பிறந்ததா? நான் ராமதுதன். என்விடத்தில் ஸந்தேக மில்லாமல் பேசலாம். நான் வாயுபுத்திரன்; ஸூக்ரீவனுக்கு மத்திரி; ராமனால் அனுப்பப்பட்டுத் தங்கள் நியித்தமாக இங்கே வந்தேன். ஆபுதமெடுத்தவர்களுக்குள் சிரேஷ்டரான ரகுவீரனும் அவரைப் பிதாவைப்போல் பாவித்து அவருடைய கைக்கரியத்திலே 220 ஈடுபட்டிருக்கும் ஸகல உத்தமலக்ஷணங்களும் பொருத்திய லக்ஷ்மணனும் சேடிமமாக இருக்கிறார்கள். மஹாவீரான தங்களுடைய பர்த்தாவின் சேடிமத்திலேயே நோக்கமுள்ளவனான நான், ஸூக்ரீவனுடைய உத்திரவால் தனியாகவே இங்கே வந்தேன். தாங்கள் இருக்குமிடத்தைக் கண்டுபிடிக்க ஆவல்கொண்டு நினைத்த ரூபத்தை எடுக்கக் கூடியவனுய்த் தெற்குத்தித்தில் தேடிக்கொண்டு இங்கே வந்தேன். தங்களைத் தெய்வானுகிரஹத்தால் நான் கண்ட ஸமாசாரத்தைச் சொல்லித் தங்களைக் காணாமல் தவித்துக்கொண்டிருக்கும் வானர ஸைன்யங்களை ஸந்தோஷப்படுத்துவேன். நான் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினது வீணாகவில்லை. தங்களைக் கண்டேனென்ற 230 கீர்த்தியும் எனக்குக் கிடைத்தது. ராகவனென்ற வீர சிரேஷ்டர் சீக்கிரத்தில் ராவணனைப் புத்திர மித்திர பந்துக்களுடன் யுத்தத்தில் நாசம் செய்து தங்களை அடைவார்.

வானரனான நான் வாயுபகவானுக்கு எப்படி புத்திரனாகக் கூடுமென்று தாங்கள் எண்ணலாம். கேலரி என்ற வானர சிரேஷ்டன் மாலயவானென்ற பர்வதத்தில் வலித்துக் கொண்டிருந்தார். ஒரு ஸமயத்தில் ஸமுத்திரத்தில் தவம் செய்து கொண்டிருந்த ரிஷிகள் 235

- சம்பலரதனன் என்ற அஸுரன் தங்களை மிகவும் ஹிம்ஸிக்கிருவென்றும் அவனைக் கொல்ல வேண்டுமென்றும் கேஸரியை பிரார்த்தித்தார்கள். அவர் கோகர்ணபர்வதத்திற்குச் சென்று அந்தத்துஷ்டனை லம்ஹரித்தார். அப்பொழுது கேஸரியின் பார்வையிடத்தில் வாயுபகவானுக்குப் பிறந்தேன். அந்தக்காலத்தில் நடந்த விருத்தார்த்தத்தால் எனக்கு ஹனுமானென்ற பெயர் கிடைத்தது. (ஸூரியனைப் பழமென்று தாவிப் பிடிக்கப் போகையில் இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தால் (ஹனு)தாடையிலடித்ததால் ஹனுமானென்ற பெயர் கிடைத்தது.) தங்களுக்கு என்னிடத்தில் நம்பிக்கை உடையும் பொருட்டு ராகவனுடைய குணங்களை எனக்குத் தெரிந்த வரையில் யர்ணித்தேன். அதிசிக்கிரத்தில் ராகவன் தங்களை இவ்விடத்திலிருந்து அழைத்துப் போவார்" என்றார்.
- அதுவரையில் துக்கத்தால் இளைத்திருந்த ஸீதை மேற்சொன்ன காரணங்களாலும் அடையாளங்களாலும் மாருதியிடத்தில் நம்பிக்கை வைத்து அவன் ராம தூதனென்றே நிச்சயித்தான். அவ்வற்ற ஸந்தோஷமடைந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் உதிர்ந்தான். அழகான நேத்திரங்களால் விளங்கும் அவனுடைய முகம் ராகுவால் விடப்பட்ட சந்திரனைப்போல் பிரகாசித்தது. முடிவில் அவன் ஹனுமானென்ற வானரபுள்ளும், வேறல்லவென்றும் ஸ்பஷ்டமாய்த் தெரிந்து கொண்டான். பிறகு ஆஞ்ஞனேயர் ஸந்தோஷத்தால் முகம் மலர்ந்த ஸீதையைப் பார்த்து, "அம்மா! எனக்குத்தெரிந்த வரையில் ஸகல விருத்தார்த்தங்களையும் சொன்னேன். தாங்கள் வருத்தப்பட வேண்டியதில்லை. தங்களுடைய ஆக்களுயை நிறைவேற்றத் தயாராக இருக்கிறேன். நான் தங்களுடைய கேட்க ஸமாசாரத்தை அதிசிக்கிரத்தில் ராகவனுக்குத் தெரியப்படுத்த வேண்டிய தாகையால் திரும்பிப் போகிறேன். ஒரு அல்பக் குரங்கு நமக்கு என்ன செய்யப் போகிறதென்று நினைக்கக் கூடாது. வானர சிரேஷ்டனான கேஸரி, சம்பலரதனென்ற ராகுஸனை வதம் செய்யப் போயிருக்கையில் அவருடைய பாரியையிடத்தில் பிறந்தேன். பலத்திலும் பராக்கிரமத்திலும் வேகத்திலும் என்பிதாலான வாயுபகவானுக்கு ஸமமானவன்" என்றார்.

ஹதேஸுரே ஸம்யதி ஸம்ப்னாதே
கபிப்ரவீரேண மஹர்ஷி சோதநாத் |
ததோன்மி வாயுப்ரபவோஹி மைத்ரினி
ப்ரபாவதஸ் தத்ப்ரதிமர்ஸ வாதர : |

(89)

ஸர்க்கம் 36

ஹனுமான் கணியாழியைக் கொடுக்கும்று

பூய ஏவ மஹாதேஜா ஹனுமாத் மாருதாத்மஜு : |
அப்ரீதீத் ப்ரஸ்ரிதம் வாக்யம் ஸீதாப்ரதயய காரணாத் | (1)

மஹாதேஜஸ்வியான மாருதி ஸீதைக்கு நம்பிக்கையுண்டாகும் படி மிகவும் வணக்கமாய், "அம்மா! அளவற்ற பாக்வியசாரீயீயி நான்மஹாபுத்திமானான ராமமூர்த்தியால் தங்களைடத்தில் அனுப்பப்பட்ட தூதன். அவருடைய திருவாமத்தால் அவங்கரிக்கப்பட்ட இந்தக் கணியாழியைப் பாருங்கள். தங்களுக்கு நம்பிக்கையுண்டாகும் பொருட்டு இதை ராமன் என்னிடத்தில் ஒப்புவித்துத் தங்களுக்குக் கொடுக்கச் சொன்னார். கவலையை விடுங்கள். தங்களுக்கு ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டும். அதிசிக்கிரத்தில் தங்களுடைய துக்கங்கொல்லாம் இருந்த இடம் தெரியாமல் போகும்" என்று சொல்லி அந்த மோதிரத்தைக் கொடுத்தார்.

ஸீதை ராமனுடைய கையில் விளங்கும் அந்த ஆபரணத்தை வாங்கிப் பார்த்துப் பர்த்தாவை மறுபடியும் கண்டவனைப் போல் அளவற்ற ஸந்தோஷம் அடைந்தான். அதைப் பார்த்துப் பார்த்து ஆசை தீராமல் அதிலிருந்து கண்களை எடுக்க முடியவில்லை. முதலில் ராகவன் மாறுவேஷம் பூண்டு வந்தானே என்று பயந்தவன், பிறகு அனைக காரணங்களால் அவன் தனது பர்த்தாவிடமிருந்து வந்த பிரிய தூதனென்று நம்பிக்கை பிறந்து ஆஞ்ஞனேயரைப் பார்த்து ஸந்தோஷித்தான். பிறகு ராமனுடைய மோதிரத்தைக் கண்டு ராமனையே கண்டதுபோல் பரவசமானான். (தன்னை ரகுநாதன் பாணிக்கிரஹணம் செய்த காலத்தில் அவருடைய கையிலணிந்த ஆபரணமாகையால், அந்த மஹோத்ஸவமும் அதற்குப் பிறகு அவரும் தானும் அனுபவித்த ஏகாந்த ஸுகங்களும் ஞாபகத்திற்கு வந்தன. ரதி காலத்தில் இருவரும் வேடிக்கையாகக் கோபித்துக் கொண்டிருக்கையில் ஒருவர்க்கொருவர் பேசாமலும் பார்த்தாமலும் இருக்கும் பொழுது, பிரிந்திருக்க ஸஹிக்காமையாலும் வேறு மத்தியஸ்தர்கள் இல்லாமையாலும் ராமன் தன் மோதிரத்தை மெள்ளக் கழற்றி அகஸ்மாத்தாய் நழுவினதுபோல் கீழே போடுவார். அப்பொழுது ஸீதை 'மோதிரம் கழன்று கீழே விழுந்து விட்டதே' என்று சொல்லி அதை எடுத்துக் கொடுப்பான். உடனே கலஹம் தீர்ந்து மறுபடியும் ஆனந்தமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள். அப்படிப்பட்ட, மோதிரமல்லவா என்று நினைத்தான். வேகுநாளாகப் பிரிந்திருந்த தங்களைச் சேர்த்து வைத்த மோதிரமல்லவா என்று நினைத்தான். அந்த மோதிரமணிந்த வீரையும் கிரமமாய்க் கையையும் புண்களையும் திருமேனியையும் தன்னெதிரில் நிற்பதுபோல் பார்த்து ஆசிக்கணம் செய்து கொண்டான்.) சிலந்து

5

10

15

20

25

30

35

கீண்டு ஸந்தோஷத்தால் மலர்ந்த கண்களையுடைய வீரையின் முகம் ராகுவால் விடப்பட்ட சந்திரன்போல் பிரகாசித்தது.

40 பிறகு, "ஐயோ! இவனை நமக்கு பிராணதானம் தீர்த்தவனென்று கொண்டாடாமல் ராவணனென்று ஸந்தேஷித்தோமே" என்று வெட்கப்பட்டு, ராமனுடைய விருத்தாந்தத்தைக் கேட்டதால் பரமான்ந்தமடைந்து, அந்த ஸமாசாரத்தைக் கொண்டு வந்த ஆஜ்ஜீநியரை வெகுபிரியத்துடன் குளிரக் கடாஷித்து, "வானர சிரேஷ்ட! நீ தனியாக இந்த ராஜஸாராஜதானியில் அலக்ஷ்யமாய் வந்தாயே! உன் பலத்தையும் சக்தியையும் புத்தியையும் என்ன வென்று சொல்லுவேன்! பயங்கரமான ஐலஜ்ஜித்துக்கள் வளிக்கும் நூறுயோஜனை வில்தீர்ணமுள்ள இந்த ஸமுத்திரத்தை ஒப்பற்ற பராக்கிரமசாலியான நீ பசுவின் குளப்படியைப்போல் அலக்ஷ்யமாய்த் தாண்டினாயே! ஸர்வலோக கண்டகளுள் ராவணனைக்கண்டு உனக்குக் கொஞ்சமாவது பயமும் கலக்கமுமில்லை; ஆகையால், 45 ணாதாரணமான வானரனென்று உன்னை கீனைக்கவும் முடியுமோ? மஹாபுத்திரமான ராமனை உன்னை என்னிடத்தில் நம்பிக்கையாக அனுப்பியிருக்கிறார்; ஆகையால் என்னுடன் நீ தடையில்லாமல் பேசத்தகுந்தவர். பிறரால் கெடுக்க முடியாத சக்தியையுடைய ராகவன் ஒருவனுடைய பராக்கிரமத்தைப் பூர்ணமாக அறிந்து 50 அவனை நன்றாகப் பரிசீலிக்காமல் என்னிடத்தில் அனுப்பமாட்டா ரல்லவா?

தர்மரத்தமாவும் வினாகாத பிரதிக்ஞையையுடையவருமான ராகவன் என் பாக்கிய விசேஷத்தாலும் தெய்வானுக்கிரஹத்தாலும் கேழமமாக இருக்கிறார்? மஹா தேஜஸ்வியான லக்ஷ்மணர் கேழமமாயிருக்கிறார்? ராகவன் கேழமமாயிருந்தால் கடல் சூழ்ந்த பூமியை பிரளயகாலாக்கியபோல் கோபத்தால் ஏன் கொளுத்தாமல் இருக்கின்றார்?

65 தேவாலுரர்களை ஒருகணத்தில்நாசம்செய்ய ராமலக்ஷ்மணர் களுக்குச் சக்தியில்லையா? ஆகையால், என் துக்கம் முடிவதற்குக் காலம் வரவில்லை என்று எண்ணுகிறேன். அந்தப் புருஷோத்தமன் வருத்தத்தால் இளைக்காதிருக்கிறார்? பரிதவிக்காமலிருக்கிறார்? தைரியத்தை இழக்காமலிருக்கிறார்? துக்கத்தால் மெய்மறந்து காரியங்களில் மயங்காமலிருக்கிறார்? ஸகல புருஷ பிரயத்தனங்களையும் செய்து கொண்டிருக்கிறார்? ஸ்வேஹிதர்களிடத்தில் கிருபையுடன் ணாமதான உபாயங்களையும் பகைவர்களை ஐயிப்பதற்காக அவர்களிடத்தில் பேதம் தண்டமென்ற உபாயங்களையும் பிரமமாய் அனுஸரித்து வருகிறார்? சுத்தமான மனத்தையுடைய ஸ்வேஹிதர்களை னம்பாதிக்கிறார்? அப்படிப்பட்டவர்கள் அவரைத்தேடி அடைகிறார்களா? அவர்களால் கேளரவிக்கப் படுகிறார்? என்னை அடையும் பொருட்டு தேவதைகளுடைய அனுக்கிரஹத்தை பிரார்த்தித்து வருகிறார்? அவருடைய வீரியசௌரிய பராக்கிரமங்களுக்குத் தகுந்தபடி ஸகல புருஷப் பிரயத்தனங்களையும் குறைவில்லாமல் செய்து வருகிறார்? குலதெய்வமான காராயணனுடைய கிருபைக்கு தன்னைப்பாத்திரானுக் செய்துகொண்டு வருகிறார்? அவரைவிட்டுப் பிரிந்து வருகாலமாய்க் கண்ணுக் கெட்டாத தேசத்தில் நான் இருக்கிறேன் என்று என்னை மறக்கவில்லையல்லவா? என்னிடத்திலுள்ள பூர்வ ஸ்வேஹிதர்களுக்குக் கொஞ்சமேனும் குறைவில்லையல்லவா? இந்த ஸங்கடத்திலிருந்து என்னைச் சீக்கிரத்தில் விடுவிப்பாரா? உத்தம ணுகங்களை அனுபவிக்கத் தகுந்தவர். கஷ்டத்தை அனுபவிக்கவே தகாதவர். அதிக துக்கத்தால் தேகம் நொந்து வருந்தாமல் கேழமமாக இருக்கிறார்? கேளஸலையை ணுமித்திரை பரதன் முதலியவர்கள் கேழமமாக இருப்பதாக ஸமாசாரம் கிடைத்துக் கொண்டிருக்கிறதா? என்னைப் பிரிந்த சோகத்தால் தாபத்தையடை யாமலிருக்கிறார்? வேறு விஷயங்களில் மனத்தைச் செலுத்தாமல் என்னை இந்தக் கஷ்டத்திலிருந்து கரையேற்றுவாரா? ராமனிடத்தில் பரமபக்தியுள்ள பரதன் தன் மந்திரிகளையும் கண்க்கில்லாத வீரர்களடங்கிய சதுரங்க பலத்தையும் என்மீயித்தமாக அனுப்புவாரா? பற்களையும் நகங்களையும் ஆயுதமாக உடைய வானரவீரர்களால் சூழப்பட்டு ணுகர்வ மஹாராஜா இங்கே அதிசீக்கிரத்தில் வருவாரா? குரனும் அஸ்திர சஹஸ்ரங்களையும் பூர்ணமாக அறிந்தவருமான லக்ஷ்மணன் பாணவர்களைத் தால் ராஜஸர்களை நாசம் செய்வாரா? நெருப்பு ஐவாலைகளைக் கக்கும் பாணங்களால் ராவணனும் அவனுடைய பந்துக்களும் யுத்தத்தில் அதிசீக்கிரத்தில் அடிபட்டுக் கிடப்பதைக் காண்போனா? தங்க சிறமுள்ளதும் தாமரைப் புஷ்பத்தின் வாணையையுடையதுமான ராகவனுடைய முகம்வெயிலால் ஐலம் வற்றின ஓடையில் வாடும் தாமரைப் புஷ்பத்தைப்போல், என்னைப் பிரிந்த துக்கத்தால் உலர்ந்து வாடாமலிருக்கிறதா?

75 தர்மரனுஷ்டானத்தைக் காரணமாய் வைத்துக் கொண்டு, தன் ராஜ்யத்தை விட்டு, ஸகல ணுகங்களையும் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த என்னையும் வனத்தில் கால்வையாய் அழைத்துக் கொண்டு வந்த ராமனுக்கு வருத்தமும் பயமும் சோகமும் கொஞ்சம் கூட இல்லை, அப்படியப்பட்டவர் என்னைப் பிரிந்து தைரியத்தை இழக்கா திருக்கிறார்? தன்னிடத்தில் பரமப் பிரீதியைத்த கேளஸலையும், தன்னைப் பிரிந்து உயிரோடிருக்க ஸாவிக்காமல் மரணமடைந்த தசரதரும், இதர பந்துக்களும் ராமனுடைய மனத்தில் எனக்கு ணமமாவார்களோ? ரகுநாதன் என்னை அழைத்துப் போவாரென்ற வார்த்தையைக் கேட்கும் வரையில் மாத்திரம் பிராணனை வைத்துக் கொண்டிருப்பேன்.

இந்தப் பிரகாரம் அநேக அர்த்தங்களடங்கிய மதுரமான வார்த்தைகளைச் சொல்லி, "இந்த வானரேந்திரன் என்னுடைய கேள்வி

115

களுக்கு என்ன பதில் சொல்வான், பார்ப்போம்" என்று பேசாம லீருத்தான்.

- 120 மஹா பராக்கிரமசாலியான மாருதி, தலைமேல் கைகாப்பி வணக்கமாய்ப் பின்வருமாறு பதில்சொன்னார். "பூர்வம் அனுஷ்டித னென்னும் அஸுரன் இந்நிரனுடைய பாரித்யமான சசிதேவியை ஒளித்தான். அவ்விடத்தை வெகுநாளம் அறியாமல் இந்நிரன் பிறகு தேடிக் கண்டுபிடித்ததுபோல், ராமனுக்குத் தாங்கள் இருக்குமிடம் இதுவரையில் தெரியவில்லை. செந்தாமரைசாயப் பழிக்கும் நெத்திரங் களையுடையவரே! தங்களை இதுவரையிலும் அழைத்துப் போகாத தற்கு இதுவே காரணம். நான் தங்களுடைய விருத்தாந்தத்தைத் தெரிவித்த அடுத்த கடினத்திலேயே வானரஸையன்யங்களைக் கட்டிக் கொண்டு இங்கே வருவார். அவை நூறுயோஜனை விஸ்தீர்ண முள்ள இந்த ஸமுத்திரத்தை எப்படி தாண்ட முடியுமென்று ஸந்தேதிக் வேண்டாம். ராகவன் இந்தப் பயங்கரமான கடலைத் தன் பாணங்களால் கட்டிக் தன் ஸையன்யங்களுடன் இங்கே வந்து ராஷஸ குலத்தை வேரறுப்பார். மிருத்யுதேவதையாவது தேவர் களாவது அஸுரர்களாவது அதைத் தடுக்கப்பார்த்தால் அந்த கடினமே நாசமடைவார்களென்பதில் ஸந்தேக முண்டோ? ஸிம் ஹத்தால் பீடிக்கப்பட்ட யானையைப்போல் ராகவன் தங்களைக் காணாமல் துக்கத்தால் தலிக்கினார். இது ஸத்தியம். நான் வளர்க்கு மிடங்களான மலயம், சித்தியம், மேரு மத்திரம், தர்த்தரம் முதலிய பர்வதங்களின் மேலும் நான் புஜிக்கும் பழம் கிழங்கு ஐயம் முத லிய பதார்த்தங்களின் மேலும் ஆணைவைத்துச் சொல்லுகிறேன். அழகான கண்களாலும் கோவைக்களிப்போன்ற உதடுகளாலும் ஶ்வஸிக்கும் குண்டலங்களாலும் பூர்ணசந்திரனைப்போல் விளங்கும் ராமமூர்த்தியின் திருமுக மண்டலத்தைக் காண்பீர்கள்.

- 145 ராமன் மதுமால்ஸங்களை விட்டார். வானப்பிரஸ்தருக்குத் தருத்த பழம் கிழங்கு முதலியவைகளை ஸாயங்காலத்தில் புஜிக்கினார். தங்களைடத்திலேயே மனத்தை செலுத்தி தேகத்தையும் மறந்து, காட்டு சங்கள், கொசுக்கள், புழுக்கள், ஊரும் ஐந்துக்கள் முதலிய வைகளால் நேரும் உபத்திரவத்தைக் கவனித்திறதூயில்லை; அவைகளை ஓட்டுகிறதூயில்லை, தங்களைடத்தில் வைத்த ஆசையால் எப்பொழு தும் தங்களையே நினைத்துக்கொண்டு சோகம் மேலிட்டு வேறு ரூபக மில்லாமல் இருக்கினார். அவருக்குத் தூக்கமே கிடையாது. எப் பொழுதாவது தன்னை அறியாமல் தேகம் அனுத்துத் தாங்கினாலும், 'ஸீதே!' என்று மதுரமான வார்த்தையைச் சொல்லிக்கொண்டே விழித்துக் கொள்ளுகினார். பழங்கள் புடிப்பவர்கள் முதலிய மனோ ஹரமான பதார்த்தங்களைக் கண்டாலும், 'ஹா! ஸீதே!' என்று அடிக்கடி பெருமூச்சுவிட்டுத் தாங்கள் பேசுவதுபோல் தங்களுக்குப் பதில் சொல்லுகினார். தாங்கள் எப்பொழுதும் எதிரில் இருப்ப தாக அவருடைய பாலனை. தங்களைப் பிரிந்ததால் எப்பொழுதும்

பரிதவித்துக்கொண்டிருக்கினார். தங்களை அடைவதற்கு வேண்டிய ஸகலப் பிரயத்தினங்களையும் குறைவில்லாமல் செய்துகொண்டிருக் கினார். அவர் கலங்காத தைரியமுடையவரென்றும் செய்த பிரதிக் ளையைத் தவறாதவரென்றும் கடித்திரிய வீரரென்றும் தங்களுக்குத் தெரியாதா?" என்றார். 160

ராமனுடைய விருத்தாந்தத்தைக் கேட்டதால் ஸீதைக்கு ஒரு வாறு கவலை நீங்கிற்று. ஆனால், தன்னைப் பிரிந்து ராமன் படும் கஷ்டத்தைக் கேட்டு, அதைப்போல் தானும் சோகமடைந்து, சரத் குதுவின் ஆரம்பத்தில் கொஞ்சம் மேகத்தால் மறைந்து மாறி மாறி பிரகாசிக்கும் சந்திரமண்டலத்தைப்போல் தோன்றினார். 165

ஸா ராமஸங்கீர்த்த விதஸோகா
ராமஸ்ய ஸோகேந ஸமாநஸோகா |
ஸரத்முகே ஸாம்புத்' ஸோஷசத்த'ரா
நிஸ்யஸ வவதே'ஹஸுதா ப'பூ'வ | (47)

ஸர்க்கம் 37

மாருதி ஸீதையைத் தன்னுடன் வரும்படி பிரார்த்தித்தது

ஸீதா தத்' வசநம் ஸ்குத்வா பூர்ணசத்த'ர நிப'நநா |
ஹதாமத்த முவாசேத'ம் த'ர்மார்த' ஸஸிதம் வச: | (1)

அதற்கு ஸீதை கீதி நிறைந்த வாக்கியங்களால் மறுமொழி சொன்னாள். "ராமன் வேறு ரூபகமில்லாமல் இருக்கினார்; ஆனால், சோகஸமுத்திரத்தில் முழுவி இருக்கிறாரென்று நீ சொன்னது விஷத் தையும் அமிருதத்தையும் கலந்து கொடுத்தார் போலிருக்கிறது, அவரைவிட்டுப் பிரிந்தது நானாகச் செய்துகொண்டதல்ல. ஸகல ஐசுவரியங்களும் பொருத்தின ரகுநாதனையும் மிகவும் தாழ்த்த ஸ்திதி யில் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் ஸாமான்ய புருஷனையும், தெய்வம் கயிற்றால் கட்டி இழுப்பதுபோல் நினைத்தபடி, யெல்லாம் ஆட்டுகிறது. பிரானிகள் விதியை வெல்வது அஸாத்தியம். இதற்கு என்னையும் ராமனையும் ஸக்ஷமணனையும் காட்டிலும் வேறு உபமானங்கள் வேண்டுமோ? (மஹாவிஷ்ணுவான ராமனும், கால ரூபியும் ஞான ரூபியுமான ஸக்ஷமணனும், பராசத்தியான நானும் கர்ம கதிக்குத் தப்ப முடிந்ததோ?).

பெருங்கடலில் காற்றால் அடிக்கப்பட்ட கப்பல் தத்தளிப்பது போல் ராமன் சோக ஸமுத்திரத்திலிருந்து எப்பொழுது கரையேறு வார்? ராவணனை ராஷஸர்களுடன் நாசம் செய்து ஸங்கையை அழித்து என் நாயகன் எப்பொழுது என்னைக் காண்பாரோ? ராவ ணன் கெடுவிட்ட ஒருவருடைய மூடிவதற்குமுன் என்னை மீட்கும்

20 படி நீ அவருக்குச் சொல்லவேண்டியது. அதுவரையிலும் நான் நான் உயிரோடிருப்பேன். பத்தாவது மாதம் நடக்கிறது; இன்னும் இரண்டு மாதங்களிருக்கின்றன. தன் ஸுதோதரனுள் விபீஷணன் என்னைத் திரும்பிக் கொடுக்கும்படி தன்னால் கூடியமட்டும் பிரயத்னம் செய்தும் ராவணன் அதைக் கொஞ்சமாவது லக்ஷ்யம் செய்ய வில்லை. அந்த விஷயமே அவனுக்கு இஷ்டமில்லை. காலபாசத்தால்

25 கட்டுப்பட்ட ராவணனை மிருத்யுதேவதை யுத்த களத்தில் தேடிக்கொண்டிருக்கிறது. விபீஷணனுடைய பாரியை ஸுரவை என் பவள் இந்த ஸமாசாரத்தைத் தனது மூத்த பெண்ணை அனலை மூலமாய் எனக்குச் சொல்லி யனுப்பினார்.

என் அந்தராத்மா கல்மஷமில்லாமல் சுத்தமாக இருக்கிறது.

30 லோகோத்தரமான காரியங்களைச் செய்யவேண்டுமென்ற ஸ்திரமான பிரயத்தனமும் அவைகளைச் செய்வதற்கு வேண்டிய சக்தியும் குருமற்றிருப்பதும் நன்றி மறவாமையும் செளரியமும் மஹிமையும் இன்னும் அனந்தமான குணங்களும் ரகுநாதனிடத்தில் விளங்குமின்றன. ஆகையால், என் பர்த்தா என்னைச் சிக்கிரமாயடைவாரென்பதில் கொஞ்சம்கூட ஸந்தேகமில்லை. லக்ஷ்மணனுடைய ஸஹாயமும் இல்லாமல் பதினூலாயிரம் ராஷஸவீரர்களை ஒரு முகூர்த்தத்தில் லையைக்கொன்ற ரகுவினைக் கண்டு பயப்படாத சத்தருவும் உண்டோ? எப்படிப்பட்ட ஸங்கடங்கள் சேர்ந்தாலும் அவருடைய தைரியம் கொஞ்சமாவது கலங்குமோ? இந்திரனுடைய

40 மஹிமையை இந்திராணி அறிவதுபோல் அவருடைய மஹிமை எனக்கல்லவா தெரியுமீ? ராமனென்ற ஸூரியன் பாணக்கட்டர் களாகிற கிரணங்களால் ராஷஸர்களைன்ற ஜலத்தை அறி சிக்கிரத்தில் வற்றச் செய்வார்,' என்று கண்ணீர் பெருக மனத்தில் துக்கம் தரும்ப லீதை ராமமூர்த்தியைப்பற்றிப் பரிதவிப்பதைக் கேட்டு,

45 ஆஞ்ஞகேயர், "தாயே! ஏன் கலங்கிப்படுகிறீர்கள்? தங்களுடைய விருத்தார்த்தத்தை நான் சொன்னவுடனே கணக்கில்லாத வானர ஹையங்களுடன் ரகுநாதன் இங்கே வருவார். இவ்வளவேன்ன? தங்களுடைய துக்கத்தை இந்த அனுமே போக்கடிக்கிறேன், என் முதுகில் ஏறுங்கள். ஒரு நொடியில் இந்த ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி ராகவனிடத்தில் தங்களைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கிறேன். ஸந்தேகப் படவேண்டாம். இந்த லங்கையையும் இதிலுள்ள ஸகல

50 பதார்த்தங்களையும் அலக்ஷ்யமாய் எவ்விடத்திற்கும் கொண்டுபோக என்னால் முடியாதா? தோமம் செய்வதெ பதார்த்தங்களை அக்னி பகவான் இந்திரனிடத்தில் ஸமர்ப்பிப்பதுபோல் பிரஸ்ரவணவிரியில் விளங்கும் ராமமூர்த்தியிடத்தில் தங்களைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பேன். மஹாவிஷ்ணு அஸுரர்களை நாசம் செய்வதில் உதலாஹித்

55 துடன் இருப்பதுபோல் எப்பொழுதும் ஊக்கமுள்ள ரகுநாதனையும் லக்ஷ்மணனையும் இப்பொழுதே பாப்பீர்கள். தேவேந்திரன் ஸ்வர்க்கத்தில் மஹிமையோடு வீற்றிருப்பதைப்போல் தங்களைப்

பார்க்கும் பொருட்டு ஸகல பிரயத்தனங்களையும் செய்துகொண்டு

60 வீற்றிருக்கும் பிரஸ்ரவணவிரியில் மஹாபலவானான ராகவனைப் பார்க்கப்போகிறீர்கள். ஆகையால், என் முதுகில் ஏறுங்கள். என்னால் என்ன முடியும் என்று அலக்ஷ்யம் செய்ய வேண்டாம். ரோஹிணீதேவி சந்திரனுடன் கூடி ஸுகிப்பதுபோல் ரகுநாதனுடன் சேர்ந்திருக்க விரும்புங்கள். என் முதுகில் ஏறிக்கொண்டு

65 ஸூரிய சந்திரர்களுடன் வார்த்தை சொல்வதுபோல் ஆகாச வீதியில் உன்னதமாய்ச் செல்லுங்கள். இந்த லங்கையிலுள்ளவர்கள் ஒன்று சேர்ந்தாலும் நான் தங்களை எடுத்துப் போகும்பொழுது என்னைத் தடுக்கவாவது பின் தொடரவரவது முடியுமோ? நான் இங்கே எப்படி அலக்ஷ்யமாய் வந்தேனோ அப்படியே தங்களை எடுத்துக்கொண்டு ஆகாசமாரக்கமாய்ச் செல்வேன்; இதில் ஸந்தேகமில்லை" என்று பிரார்த்தித்தார்.

இந்த ஆச்சரியமான வார்த்தையைக் கேட்டு லீதை ஸந்தோஷத்தால் மயிர்கூச்சமடைந்து மாருதியைப் பார்த்து, "தூறு யோஜனை விஸ்தீர்ணமுள்ள ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி, விஷிக்கைக்கு

75 என்னை எடுத்துக்கொண்டு போகிறேனென்று நீ சொல்வது விநோதமாக இருக்கின்றது. உனக்கு ஸ்வபாவமான வானர புத்தி இதுதான். அல்பமான சீர்த்தையுடைய நீ என்னை ராமனிடத்தில் கொண்டுபோய் விடுகிறேன் என்று எந்தத் தைரியத்தால் சொன்னாய்" என்று கேட்டார்.

உடனே ஹனுமார், "என்ன ஆச்சரியம்! நான் இதுவரையில் ஒருவரிடத்திலும் இப்படி அவமானப்பட்டதில்லை" என்று எண்ணினார். "நான் அளவற்ற பலமுடையவனென்றும், பிறரால் செய்யக் கூடாது காரியங்களைச் செய்தவனென்றும் இவனுக்குக் தெரியாததால் இப்படிச் சொல்லுகிறார். ஆகையால் நான் இஷ்டமான

85 ரூபங்களை எடுக்கக்கூடியவன் என்பதைக் காட்டவேண்டும்" என்று நிச்சயித்து, தன் விசுவரூபத்தை லீதைக்குக் காட்டினார். அவருக்கு நம்பிக்கை உண்டாகும் பொருட்டு அந்த மரத்திலிருந்து குதித்து வாய் வளர ஆரம்பித்தார். மேரு மந்தரம் முதலிய மஹாபர்வதங்களைப்போல் காந்தியுடன் பிரகாசித்துக்கொண்டு லீதைக்கு நேராக

90 நின்றார். மலைபோன்ற தேகத்தையும் சிவந்த முகத்தையும் எல்லை யற்ற பலத்தையும் வஜ்ரராயுதம் போன்ற பற்களையும் நகங்களையும் உடையவராய்ப் பயங்கரமான ரூபத்துடன் லீதையைப் பார்த்து "தாயே! இந்த லங்கையையும் அதிலுள்ள பர்வதங்கள் வளங்கள் பிரகாசங்கள் கட்டிடங்கள் பிராணிகள் அவைகளுக்கு அறிபதியான

95 ராவணன் இவை எல்லாவற்றையும் தரும்பைப் போல் அலக்ஷ்யமாக எடுத்துச் செல்ல எனக்குச் சக்தியுண்டு. ஆகையால் என்னை உபேசிக்காமல் தங்களுடைய மனத்தை ஸ்திரப்படுத்திக் கொண்டு என் பிரார்த்தனையை அங்கேரித்து ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய துக்கத்தைப் போக்குங்கள்" என்று வேண்டினார்.

பிரளயகால நுத்திரணப்போல் பயங்கரமாய் ஜ்வலிக்கும் வாயு
புத்திரனை ஸீதை குளிரக் கடாகழித்து, "வானர சிரேஷ்ட உனது
பலத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் நான் நன்றாக அறிவேன். வேகத்
தில் வாயுவிற்கும் அப்புதமான தேஜஸில் அக்னிக்கும் ஸமமென்
105 பதைதையும் நன்றாக அறிவேன். உன்னைத் தவிர வேறு ஸாமான்ய
புருஷன் தனியாக இந்த மஹா ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி, கோர
ராஷஸர்களால் நிறைந்த இந்த லங்கையில் பயலில்லாமல் பிர
வேசித்து மஹா ஸாமர்த்தியமாய் என்னுடன் பேச முடியுமா?
110 என்னை எடுத்துக் கொண்டு ஆகாச மார்க்கமாகப் போகக் கூடிய
சத்தியுடையவனென்று எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். ரகுநாதனு
டைய காரியத்தில் சீக்கிரம் வித்தியடையும் வழியை யொடுக்க
வேண்டியது.

ஆனால், நான் உன்னுடன் போவதுயுக்தமல்ல. வாயுவிற்கு ஸம
மாகச் செல்லும் உன் வேகத்தால் எனக்கு பிரக்ஞை போய்விடும்.
115 ஸமுத்திரத்திற்கு மேல் ஆகாசத்தில் அதிவேகமாய் வர வர உயரக்
கொம்பிப் போகையில் நான் பயந்து கடலில் விழுந்து விடுவேன்.
உடனே அங்குள்ள திமிங்கிலம் போன்ற பயங்கரமான ஜலஜ்ஜுத்
கள் என்னைத் தின்றுவிடும். நீ சத்துருக்களை நாகம் செய்வதில் ஓப்
பில்லாதவனென்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால், எடுத்துப் போகை
யில் உன் பிராணனுக்கும் நிச்சயமாய் ஆபத்து நேரும். எப்படி
120 என்றால், நான் இங்கிருந்துபோய்விட்டது தெரிந்தவுடன் ராவணன்
பயங்கரமான பராக்கிரமமுள்ள ராஷஸர்களை உன்னைப் பிள்
தொடர்ந்து கொல்லும்படி கட்டினாயிடுவான். குலம் உலக்கை
முதலிய ஆயுதங்களுடன் அவர்கள் கண்கடில்லாமல் தனியாக,
125 ஆயுதமற்றிருக்கும் உன்னைச் சூழ்ந்து கொள்வார்கள். அப்பொழுது
அவர்களுடன் யுத்தம் செய்து அவர்களை நாசம் செய்வாயா? அல்
லது, உன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்வாயா? அல்லது, எனக்கு
யாதொரு தீங்கும் நேரிடாமல் காப்பாற்றுவாயா? இம் முன்றையும்
ஓரே காலத்தில் செய்ய முடியாதல்லவா? ஆகையால் உன் பிராண
130 னுக்கு ஆபத்து நேருமென்பதில் ஸந்தேக மென்ன?

மேலும், அந்தக் குரூராஷஸர்களோடு நீ யுத்தம் செய்கையில்
நான் அதைக் கண்டு பயந்து உன் முதுகிலிருந்து விழுந்து விடுவேன்.
பிறகு பல பராக்கிரமத்தால் பயங்கரமான அந்த ராஷஸர்கள்
உன்னை எப்படியாவது யுத்தத்தில் ஐயிப்பார்கள். அல்லது நீ யுத்தத்
135 தில் கவனத்தைச் செலுத்திப் பராமுகமாயிருக்கையில் உன் முதுகி
லிருந்து நழுவி விழுவேன். உடனே அந்தப் பாபிகள் என்னையும்
பிடித்துக்கொண்டு போவார்கள். உன் கையிலிருந்து என்னை அப
கரித்துக் கொல்லவும் கொல்வார்கள். 'நான் ஸாமான்யனா? என்னை
140 ஐயித்துத் தங்களைக் கொண்டுபோக அவர்களுக்குத்திறன்மட்டும்
என்றுகேட்டால், யுத்தத்தில் புருந்தால் ஜயமும் அபஜயமும் நிச்சய

மில்லையே. அவர்கள் என்னை மிரட்டி உபத்திரவிக்கும்பொழுது
அதை ஸமிக்காமல் நான் பிராணனை விடுவேன். அப்பொழுது நீ
இவ்வளவு பிரயத்தனம் செய்ததும் சிரமப்பட்டதும் வினாசுமே.

மேலும், ஸகல ராஷஸர்களையும் நாசம்செய்ய உனக்குச் சக்தி
யிருந்தாலும் அப்படிச் செய்வது ராகவனுடைய கீர்த்திக்குக் குறை
145 வல்லவா? ராவணன் எதிர்க்கத் தைரியமில்லாமல் திருட்டுத் தன
மாய் ஒரு குரங்கை விட்டு ராமன் என்னை எடுத்து வரச் சொன்னு
ரென்று லோகத்தார் சொல்வார்களே.

மேலும், ராஷஸர்கள் என்னைப் பிடித்து வானரர்களுக்கும்
ராமலக்ஷணர்களுக்கும் தெரியாத ஓரிடத்தில் மறைத்து வைப்பார்
150 கள். அப்பொழுது எனக்காக நீ படும் பாடெல்லாம் வினாசுமே.
ரகுநாதனிடத்தில் நீ போய் என் ஸமாசாரத்தைச் சொல்லி, அவரை
இங்கே அழைத்துவருவதில் அதிக நன்மையுண்டு. அப்படிச் செய்யா
மல் என்னை இங்கிருந்து எடுத்துப் போக யத்தனித்துத் தவறி நான்
155 ராஷஸர்களுடைய கையில் அகப்பட்டால் மறுபடியும் உங்களுடைய
கண்ணில் படப்போகிறதில்லை. என்னைக் காணாமல் ராகவன் உயிரை
விடுவார். உடனே அவருடைய தம்பிகளும் தாய்களும் ஸூக்சீவனும்
வானர ஸையங்களும் பிராணனை வைத்துக் கொள்வார்களே?

மேலும் பர்த்தாவிடத்தில் அளவற்ற பிரியத்தையும் பக்தியையும்
வைத்திருக்கும் நான் வேறு புருஷனைத் தொடுவது சியாயமல்ல.
160 ராவணன் உன்னைத் தொட்டு எடுத்து வரவில்லையா என்றால்,
நானே தனியாக இருந்தேன்; பலமற்ற மனுஷ்யஸந்திரீ; என்னை சகழிப்ப
வர்கள் ஸமீபத்திலில்லை; அவனே ராஷஸன்; அளவற்ற பலசாலி;
மஹாக்ரூரன்; என்னைப் பலத்தால் தூக்கியபொழுது எப்படித்
165 தடுக்க முடியும்? ஆனாலும், என்னால் முடிந்த வரையிலும் தடுத்துப்
பார்த்தேன்? முடியவில்லை. ராகவன் இங்கே வந்து ராவணனையும்
அவனைச் சேர்ந்தவர்களையும் யுத்தத்தில் கொன்று எல்லோரும் அறிய
என்னை அழைத்துப் போவது அவருடைய குலத்திற்கும் வீரியத்திற்
கும் பராக்கிரமத்திற்கும் கீர்த்திக்கும் என்னிடத்தில் வைத்த பிரீதிக்கு
170 கும் அழகாகும். யுத்தத்தில் தேவ கந்தர்வ பன்னக ராஷஸர்கள்
முதலியவர்களும் அவருக்கு எதிரில் நிற்கமாட்டார்கள். அவருடைய
வீரியத்தையும் விராதன் கரன் தூஷணன் ஜனஸ்தானத்திலுள்ள
ராஷஸர்கள் முதலியவர்களைக் கொன்ற பொழுது பார்த்திருக்கி
175 தேன். என்னை விவாஹம் செய்வதற்கு முன் மாரீசன் ஸூபாஹு
தாடகை முதலியவர்களைப் படுத்தின பாட்டையும் பிறர் சொல்லக்
கேட்டிருக்கிறேன். கபர்த்தனையும் வாலியையும் வதம்செய்ததை நீயே
சொல்லியிருக்கிறாய். கொழுந்து விட்டெரியும் நெருப்பு, காற்றுடன்
சேர்ந்தது போல் மஹா பலவானும் தேவேந்திரனுக்கு ஸமமான
180 பராக்கிரமசாலியும் அப்புதமான வில்லாளியுமான ராமனும் கங்க
மணலும் யுத்த களத்தில் சேர்ந்து நீன்றால் எவன் தான் அவர்களைக்

கண்ணெடுத்துப் பார்க்க முடியும்? பிரளயகாலத்தில் ஸகல லோகங்
களையும் ஸம்ஹரிப்பதற்காக ஸூரிய பகவான் ஆயிரத்தெட்டு கண்
களையும் திறந்து கொண்டு சிற்பது போல் பாணங்களை யெகிரணங்
களாயுடைய ரகுவீரன் யுத்த களத்தில் மதம் கொண்ட திக்கழந்
185 தைப்போல் லக்ஷ்மணனுடன் நின்று கோதண்டத்தை வளைத்துக்
கால ஸர்ப்பங்களைப்போல் பாணங்களை வரிஷித்து, சத்ருஸையங்
களை ஹதம் செய்தால் எவனுவது அவர்களைப் பார்த்துப் பிழைக்க
முடியுமா? ஆகையால், வானர சிரேஷ்ட! ராமலக்ஷ்மணர்களையும்
ஸூக்ரீவர்களையும் வானர ஸையங்களையும் சிக்கிரமாய் இங்கே
190 அழைத்துக் கொண்டு வா. வெகுகாலமாய் ராமனை நினைந்து
நினைத்து அவர் வருவாரென்று வழி பார்த்து ஸகல கஷ்டங்களையும்
பொறுத்துப் பொறுத்துத் தேகம் துரும்பாய்ப்போன எனக்கு ஸத்
தோஷத்தையும் பிராணனையும் தீர்த்தியையும் கொடுக்கும் பெரும்
உபகாரத்தைச் செய்வாய்" என்றுள்.

ஸ மே ஹஸிரேஷ்ட! ஸலக்ஷ்மணம் பதிம்

ஸயுத்பம் ஷிப்ர மிஹோப பாத்ய |

சிராய ராமம் ப்ரதி ஸோக கர்ஸிதாம்

குருஷ்வ மாம் வாதரமுக்ரிய ஹர்ஷிதாம் | (68)

ஸர்க்கம் 38

காகாஸூர வீருத்தாந்தம்

தத: ஸ கபிராந்தூ'ஃ தேந வாச்யேந ஹர்ஷித: |
ஸீதா மூவாச தச்சு'குத்வா வாச்யம் வாச்யஸிராரத': |

10 ஹா புத்திமானான அந்த வானர சிரேஷ்டன் ஸீதையின்
வார்த்தையைக் கேட்டு மிகுந்த ஸத்தோஷமடைந்து, "அம்மா!
நாங்கள் சொன்ன வார்த்தைகள் ஸ்திரீகளின் ஸ்வபாவத்திற்கும்
பதிவிரதைகளுடைய வீரயத்திற்கும் தருந்தவையே. நூறுயோஜனை
5 வில்லிர்ணமுள்ள இந்தப் பெருங்கடலை என் மூதுகிலேயித் தாண்டு
வது ஸ்திரீயான தங்களுக்கு முடியாதல்லவா? ராமனைத் தவிர வேறு
புருஷனைத் தொடர்மாட்டேனென்ற இரண்டாவது காரணம் அந்த
மஹாந்மாவின் பத்தினியாகிய தங்களுக்கே தகும், இப்படிப் பட்ட
வார்த்தையை வேறொருவரும் சொல்ல மாட்டார்கள். தங்களுடைய
10 ஸகல வீருத்தாதங்களையும் வார்த்தைகளையும் ஒன்று விடாமல்
ராகவனிடத்தில் சொல்வேன். அவருக்குப் பிரியமான காரியத்தைச்
செய்ய வேண்டுமென்ற இச்சையாலும் வேறு அணைக காரணங்
களாலும் தங்களிடத்திலுள்ள ஸநேகத்தாலும் களங்க மில்லாத
மனத்துடன் இப்படிச் சொன்னேனே தவிர வேறல்ல. இந்தப்
15 பெருங்கடலைத் தாண்டுவது கஷ்டம். கோர ராக்ஷஸர்களால் இரவும்
பகலும் காக்கப்பட்ட இந்த லக்கையில் பிரவேசிப்பது அநிலும்

கஷ்டம்; நான் சொன்னபடிசெய்ய எனக்குச் சக்தியுண்டு; மற்றவர்
களுக்கு ஸூலபமல்ல. ஆகையால் இப்படிச் சொன்னேன். ராகவ
னிடத்தில் எனக்குள்ள ஸநேகத்தாலும், தங்களிடத்தில் வைத்த
பக்தியாலும், இப்பொழுதே தங்களிடம் ராமனோடு சேர்த்து வைக்க
20 வேண்டுமென்று அளவுற்ற ஆசை கொண்டிருக்கிறேன்; இல்லா
விட்டால் இப்படிச் சொல்வேனா? என்னுடன் ராமனிருக்குமிடத்
திற்கு வருவதற்குத் தாங்கள் இஷ்டப்படாவிட்டால் நான் தங்
களைப் பார்த்தேனென்று அவர் நம்பும்படி சில அடையாளங்களைக்
கொடுங்கள்" என்று பிரார்த்தித்தார். 25

அதைக்கேட்டு ஸீதை தனக்கும் ராகவனுக்கும் ஏகாந்தத்தில்
நடந்த வீருத்தாதங்களைச் சொல்ல ஆரம்பிக்கையில், தான் மூன்று
அறுபவீந்த ஸூகங்களையும் இப்பொழுது படும் கஷ்டத்தையும்
நினைத்துக் கண்ணீர் கெஞ்சையடைக்க மெதுவாய், "ஆஞ்ஜநேய!
சித்திரகூட பர்வதத்தினடியில் வடகிழக்குமுனையில் மந்தாகினி
30 நதிக்குளமீபத்தில் ஒரு புண்ணியஸ்தலமுண்டு. அங்கே ஸீத்தர்களும்
தபஸ்விகளும் ஆணந்தமாய் வஸிப்பார்கள். பழம் கிழக்கு ஐலம்
குறையில்லாமல் கிடைக்கும். நாங்கள் அங்கே இருக்கையில் நடந்த
ஒரு வீருத்தாதத்தைச் சொல்லுகிறேன். இந்த அடையாளத்தை
என் பர்த்தாவிடத்தில் சொல். "ஒரு ஸமயத்தில் பலவித புஷ்பங்
40 களால் வாலனைபுள்ள மரச்சோலைகளில் நான் வெகுநேரம் விளை
யாடி வியர்த்துக் களைத்து தங்களுடைய மடியில் உட்கார்த்தேன்.
அப்பொழுது ஒரு காக்கை மாம்ஸத்தில் ஆசைகொண்டு என் மார்பின்
மத்தியில் கொத்திற்று. நான் அதன்மேல் ஒருநிலைய கல்லை எடுத்தே
யித்து துரத்தினேன். மாம்ஸத்தில் ஆசையைத்த அந்தத் துஷ்டக்
45 காக்கை நான் எவ்வளவு துரத்தியும் மறுபடியும் என்னை அடிக்கடி
நிமிர்ந்ததேயல்லாமல், அவ்வீடத்தைவிட்டுப் போகவே இல்லை.
அந்த நலிம்மையைத் தீர்க்கவேண்டுமென்று பரபரப்புடன் எழற்
தேன்; என் உத்தரியம் நழுவ அதை ஓட்டியாணத்துடன் சேர்த்துப்
பிடித்துக்கொண்டு அந்தக் காக்கையின்மேல் மிகுந்த கோபத்துடன்
50 நின்றேன். அப்பொழுது என்னைப் பார்த்தீர்கள். பிறகு நான்
அந்தக் காக்கையை எவ்வளவு அடித்துத் துரத்தியும் அது என்னைக்
கொத்திக்கொண்டே இருந்தது. அதைக் கண்டு, ஒரு காக்கையை
ஓட்ட எனக்குச் சக்தியில்லாததைப் பற்றித் தாங்கள் பரிசாஸம்
செய்தீர்கள். அப்பொழுது எனக்குண்டான வெட்கமும் அந்தக்
55 காக்கையிடத்திலுள்ள கோபமும் சொல்லி முடியாது. அதைக்கண்டு
நாங்கள் என்னை ஸமாநானம் செய்தீர்கள். நான் மிகவும் களைத்
துத் தங்களுடைய மடியில் மறுபடியும் வந்து படுத்தேன். ஒரு காக்கை
நம்மை இவ்வளவு பாடுபடுத்திற்றல்லவா என்று நினைக்க எனக்குத்
துக்கம் தாங்காமல் கண்ணீரால் முகம் நனைந்து பிறகு மெள்ள
60 மெள்ளத் துடைத்துக்கொண்டேன். அப்பொழுது நாங்கள் என
னைப் பார்க்க வில்லையோ?" பிறகு களைப்பால் வெகு நேரம் அவரு

டைய மடியில் படுத்துத் தூங்கினேன். அவரும் களைந்து என்
 மடியில் படுத்தாக் தூங்கிவிட்டார். அப்பொழுது அந்தக் காக்கை
 60 என் லகீபத்தில் வந்து நான் விழித்துக்கொண்டு ராகவனுடைய
 மடியிலிருந்து எழுந்தவுடன் சிங்கிரமாய்என்மேல் பாய்ந்து மார்பின்
 நடுவில் கொத்திற்று. அடிக்கடி கிளம்பிக் கிளம்பி என்னைக்
 கொத்திக் கிழிக்கையில் ரத்தத் துளிகள் ரகுநாதன்மேல் விழ அவர்
 65 விழித்துக் கொண்டார். அந்தக் காக்கையின் ஹிம்ஸையைப்
 பொறுக்கமுடியாமல் நான் அவரை எழுப்பினேன்.

அந்த மஹாவீரன் நான் படும் அவஸ்தையையும் அந்தக் காக்கை
 என் மார்பின் நடுவில் செய்த காயத்தையும் பார்த்துக்
 கொண்டு காலஸர்ப்பத்தைப்போல் பெருமூச்சுவிட்டு, "ஊந்தரீ!
 70 இப்படி உன்னை மார்பில் கொத்திக் காயப்படுத்தினவன் யார்?"
 வாயைத் திறந்துகொண்டு கோபத்துடனிருக்கும் பாம்புடன்
 விளையாடுபவன் யார்?" என்று சொல்லி காங்கு புறத்
 திலும் பார்ச்சையில் அந்தக் காக்கை குரூரமான நகங்க
 றுடன் என் ரத்தத்தால் பூசப்பட்டு எனக்கெதிரே உட்
 75 கார்ந்திருப்பதைக் கண்டார். அது இத்திரனுடைய புத்திரான
 ஐயத்தன்; ராகவன் கோபத்துடன் தன்னைப் பார்த்தபொழுது
 "ஓஹோ! மோசம் வந்ததே" என்றுவாயுவேகமாய் பூமிக்குள் மறைந்
 தான். அதைக்கண்டு மஹாபுத்திமானான ரகுநாதன் அந்தக் காக்கை
 கையின் கிஜஸ்வருபத்தையும் எண்ணத்தையுமறிந்து, கோபத்தால்
 80 கண்கள் ஐவலிக்க, அதைக் குரூரமாக சிகழிக்கவேண்டுமென்று நினைத்
 தார். ஆனால், அங்கே அவருடைய கோதண்டமும் பாணங்களும்
 இல்லை. உடனே நான் உட்கார்ந்திருந்த ஆஸனத்திலிருந்து சாமன்
 ஒரு தர்ப்பத்தைக்கிள்ளி அதில் பிரஹ்மாஸ்திரத்தின் மந்திரத்தை
 ஐபித்து அந்தக் காக்கையை உத்தேசித்து பிரயோகித்தார். உடனே
 85 அது காவாய்விபோல் ஐவலித்துக்கொண்டு அந்தக் காக்கையை
 ஆகாச மாரீச்சமாய்த் துரத்த ஆரம்பித்தது.

அதைக்கண்டு அந்தக்காக்கை ஓடிற்று, தாவிற்று, பறந்தது,
 மறைந்தது; தனக்குத்தெரிந்த லகல தந்திரங்களையும் உபாயங்களையும்
 செய்தது. ஒன்றும் பஸிக்காததைக்கண்டு என்னைக் காப்பாற்று
 90 வாரூண்டோ என்று வாய்விட்டறழிக்கொண்டு இந்த லோகமெங்
 கும் அலைந்து திரிந்தது. என்ன கஷ்டம்! பிறகு தன் பிதாவான
 தேவேந்திரனிடத்தில், சென்ருல் தன்னைக் காப்பாற்றுவாரென்று
 அங்கே ஓடிற்று. தேவேந்திரன் அஸுரருபத்தையும் துக்கத்தை
 யும் கண்டு, நடந்த விருத்தார்த்தத்தை விசாரித்துத் தெரிந்து
 கொண்டு அவனைத் துரத்திவரும் பிரஹ்மாஸ்திரத்தையும் பார்த்
 95 தான். "சாமன், ஒருவனைக் கொல்லவேண்டுமென்று நிச்சயித்த
 பிறகு நாம் அதில் தலையிட்டுக்கொண்டால் பிழைப்பதேது? மேலும்,
 இவன் செய்த துஷ்டகாரியத்திற்கு இந்தத்தண்டனை தருந்ததே,

ஸ தம் ப்ரதிப்தம் சிகேப தர்ப்பம் தம் வாயஸம் ப்ரதி
 ததஸ்தம் வாயஸம் தர்ப்பம்; லோம்புரேது ஐயம் ஐயம்
 ரணம் ஒரு திவ்யத்தைக்கிளவி அநிக பிரஹ்மாஸ்திரத்தின் பத்திரத்தை ஐந்திர
 உட்கரித்து பிரயோகித்தார். உடனே அது காவாய்விபோல் தவறித்துக் கொண்டு அந்தக்
 காக்கையை துரத்த ஆரம்பித்தது. (பக்கம் 154 லுள்ள)

மேலும் நான் ராஜ்யத்தையும் தேஜஸையும் பாரியஸையும் கீர்த்தியையும் இழந்து, ஓடி ஓளீந்துத் தவிக்கும்பொழுது எனக்கு ஸகலத்தையும் கொடுத்தாக்ஷித்த லோகமாதாவிற்கு அபராதம் செய்தவன் நான் திரும்பிப்பார்க்கலாமோ? ஸகல லோகங்களுக்கும் பிதாவான ஹரியே அவனைக் கைவிட்டபின் எனக்கென்ன? அவர் என் உடன் பிறந்தவரன்றோ? அவருக்கு அபராதம் செய்தாலென்ன? எனக்கு அபராதம் செய்தாலென்ன? என்னையும் தேவர்களையும் கதறவடிக்கும் ராவணனை வதம்செய்யப் பகவான் அவதரித்திருக்க, இவன் அந்தக் காரியத்திற்கு விரோதம் செய்து எங்களுடைய கேட்கத்தைக் கெடுக்க வந்து துஷ்டன்; ஆகையால் ஒரு குலத்திற்கு நரசம் வராதபடி அதில் ஒருவனைத் தள்ளிவிடுவது நியாயம் என்று புத்தி பூர்வகமாக ஐயந்தனை அங்குடுத்து துரத்தி விட்டான். பிறகு தன்னைப் பெற்றெடுத்த தாய் தன்னிடத்தில் இரங்காமலிருப்பானோ என்று ஐயந்தன் இத்திராணியிடத்தில் சென்று அடைக்கலம் வேண்டினான். அவரும், "ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் மங்களத்தைச் செய்ய வேண்டி, சொல்ல முடியாத கஷ்டங்களை ஸ்ஷித்துக்கொண்டிருக்கும் ஐானகிக்குத் தீராத அபராதம் செய்த இவன் நமக்குப் புத்திரனல்ல" என்று துரத்திவிட்டான். பிறகு தன்னைப்போன்ற தேவதைகளிடத்தில் சென்று அடைக்கலம் புகுந்தான். அவர்களும் "எவருடைய கிருபையால் நாம் ஸமுத்திர மதன காலத்தில் அமிருதத்தைப் பெற்றுச் சிரஞ்ஜீவிகளாய் வாழ்கிறோமோ; எவருடைய பராக்ஷிரமத்தால் அஸூரர்களை ஜயித்து ஸ்வர்க்கலோக ராஜ்யத்தை ஆளுகிறோமோ அந்த நமது குலதெய்வமான ராமனுடைய கண் சிவந்தால் நாமெங்கே" என்று துரத்திவிட்டார்கள். பிறகு ஐயந்தன் தன்னைப்போன்ற பகழிகளிடத்தில் போய்ச் சரணமடைந்தான். அவர்கள், "நமக்குப் பிரபுவான கருடன் யாருக்கு வாழ்வுமோ அந்த மஹாப்பிரபுவைக் கோபமூட்டினவன் நம் மிடத்திற்கு ஏன் வந்தான்?" என்று அடித்துத் துரத்திவிட்டான். பிறகு மஹரிஷிகளிடத்தில் சென்று தன்னைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அவர்களும் மூன்று காலங்களையும் அழிந்தவர்களாகையால், "நாம் இவனுக்கு இடம் கொடுத்தால் நமக்கும் ஆபத்து நேரும். ராமனே இவனைக் காப்பாற்றுவார். பகழிகளுக்குள் காக்கை சண்டாளன்; நாம் இவனைப் பார்ப்பதும் பிசகு. ஸகல ஜீவகோடிகளுக்கும் புருஷகாரமாய் மீன்று உத்தம கதிலை அடைவிக்கும் லோகரஷ்டிக்ஷு அபராதம் செய்த இவனுக்கு கதியுண்டோ?" என்று கைவிட்டார்கள். இப்படிப் பூமி புவர் லோகம் ஸ்வர்க்கமென்ற மூன்று லோகங்களிலும் சுற்றி அலைந்தான். பூமியில் மஹரிஷிகளும் புவரலோகத்தில் பகழிகளும் ஸ்வர்க்கத்தில் தேவர்களும் மாதாபிதாக்களும் கைவிட்டார்கள். இன்னும் ஆசைவிடாமல் சுண்டபேர்களைக் கேட்டுக் கண்டறிடங்களில் வெட்கமில்லாமல் துழைந்தும் அடித்துத் துரத்தப்பட்டான்.

100

105

110

115

120

125

130

135

140 ஆகையால், முடிவில் ஸர்வலோக சரணயான ரகுவீரனையே சரணடைந்தான். மஹாலக்ஷ்மியே ஒருவன்மேல் குற்றம் சொன்னாலும், "என்னடியார் குற்றம் செய்யார். அப்படிச் செய்தாலும் அது குற்றமாயிராது" என்று பக்தர்களைக் காப்பாற்றும் கருணைமீதி யைச் சரணமடைந்தான். பூர்வத்தில் இந்திரனுக்கு ஸ்ரீராமாயன் அஸூரர்களை ஐயித்த கருதல்தருடைய வம்சத்தில் பிறந்த ராமன், 145 இந்நிரனுடைய புத்திரனிடத்தில் இரக்கம் வைத்தார். அவன் செய்த அபராதத்திற்கு அவனைக் கொல்லவேண்டியது: ஆனாலும், அதுவகையில் வெகு கஷ்டங்களை அனுபவித்திருக்கிறான். இப்பொழுது வேறு கதியற்று நம்மைச் சரணமடைந்திருக்கிறான். ரக்ஷிப்பது நமது வீரதமல்லவா என்று அவனிடத்தில் கிருபை செய்தார்; ஸகல ஜீவகோடிகளுக்கும் அவரைத் தவிர வேறு சரணமுண்டோ? ஸகல லோகங்களிலும் அலைந்து திரிந்து யாதொரு பிரயோஜனமும் இல்லாமல், தன்னைச் சரணமடைந்த அந்தக் காக்கையின் துக்கத்தையும் பரிதாபத்தையும் அவன் தன்னைச் சிறிது என்று வந்தடைந்ததையும் கண்டு, "இந்த பிரஹ்மாஸ்திரம் 155 வீண் போகாதே; ஆகையால், 'தங்களுடைய அஸ்திரத்திற்கு என் வலது கண்ணைப் பரியாகக் கொடுக்கிறேன் என்று சொல்' என்றார். ஐயந்தனும் அப்படியே செய்வது அவனுடைய வலது கண்ணைப் பிடுங்கினார். இப்படித் தனது வலது கண்ணைக் கொடுத்து ராமனுடைய கடாசுத்தால் உயிர் பிழைத்தான். பிறகு அவன் ரக்ஷகனான ரகுநாதனையும் அந்த மஹானுபாவரைப் பெற்ற தசரதசக்கரவர்த்தியையும் நமஸ்கரித்து ராமசத்திரனிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக் கொண்டு ஸ்வர்க்கலோகம் சென்றான்.

160 லோகநாத! எனக்காக ஒரு காக்கையின்மேல் பிரஹ்மாஸ்திரத்தை பிரயோகிக்கவில்லையா? இப்பொழுது என்னைத் தங்கனிடத்தில் இருந்து அபகரித்துத் தங்களை அவமானம் செய்து என்னை இப்படி உபத்திரவிக்கும் ஒரு அல்ப ராஷ்டிரைப் பொறுத்திருப்பதற்குக் காரணமெதோ? அளவற்ற உற்சாகத்தையுடைய தாங்கள் என் 165 னிடத்தில் தயவு செய்யக்கூடாதா? பிறர் துக்கப்படுவதைக் கண்டு ஸஹிக்க மாட்டேனென்ற தாங்கள் அந்த வார்த்தையை நடத்தையில் காட்டித் தங்களைச் சேர்ந்த நான் படும் துக்கத்தைத் தீர்க்கக் கூடாதா? இப்படிச் செய்யாவிட்டால் புருஷோத்தமனென்ற பெயர் தங்களுக்கு எப்படித் தரும்? அதைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுங்கள். நான் தங்களை நாதனாக அடைந்தும் அனுதைவையப்போல் இருக்கிறேனே. ஓடத்திலேயே பிறகு கூலி கேட்பதுபோல், தங்களுடன் ஏகாந்தமாக இருக்கையில், 'தங்களுக்கு மிகவும் பிரியமான தர்மம் எது?' என்று நான் கேட்டிருக்கிறேன். 'பிறர் துக்கப்படுவதைப் பார்த்தால் ஸஹிக்காமலிருப்பதே உத்தமமான தர்மம்; அதே எனக்கும் பிரியம்; அதவே என் ஸ்வபாவம் என்று தாங்களே சொல்லக் கேட்டேன். வேறு தூதன் முதலியவர்கள் மூலம்

180 சொன்னதில்லை. 'இது வார்த்தையே' தவிர அனுஷ்டானத்திற்கு வரவில்லையே" என்று ஆஜ்ஞனைய! உன் பிரபுவைக் கேள்.

"தாங்கள் அளவற்ற வீரியம் உத்தமமும் பலம் முதலிய அனந்த கல்யாண குணப்பீழ்நரென்றும், கம்பிரத் தன்மையில் ஸமுத்திரத்தைப் போன்றவரென்றும், பிறரால் அசைக்கமுடியாதவரென்றும், இந்திரன் எப்படி ஸ்வர்க்கத்திற்கு அபிபதியோ அப்படி 185 இந்தக் கடல்குழந்த பூமிக்கு நாதனென்றும் நான் அறிவேன்" என்று அவரிடத்தில் சொல்லவேண்டும். ஆஜ்ஞனைய! ரகுவீரன் சொன்ன வார்த்தையைத் தவறுவிறதுண்டோ? அஸ்திரவித்யையில் அவருக்கு சிகரண்டோ? அவருடைய பலத்திற்கு எல்லை யுண்டோ? இப்படியிருந்தும் வீண்போகாத அஸ்திரங்களை ராஷ்டிரங்களிடத்தில் ஏன் பிரயோகிக்கக்கூடாது? யுத்தங்களில் நாகர்களாவது கந்தர்வர்களாவது அஸூரர்களாவது தேவர்களாவது ராமனுடைய பாணவேகத்தைத் தடுக்கமுடியுமா? அந்த வீரருக்கு என்னிடத்தில் சிஜமான பிரேமையும் என்னைச் சிக்கிரத்தில் மீட்க வேண்டுமென்ற இச்சையும் இருந்தால் உம்மையான பாணங்களால் 195 ராஷ்டிரங்களை ஏன் நாசம் செய்யவில்லை? அவ்வளவென்ன? வக்ஷமணன் பலவானல்லவா? வீரனல்லவா? சத்துருக்களுக்குக் காலனல்லவா? ராமனிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு என்னை ரக்ஷிக்கக்கூடாதா? வாடிவிற்கும் அக்ஷிக்கும் ஸமமான வேகத்தையும் தேஜஸையும் உடைய அவ்விருவர்களும் தேவர்களாலும் எதிர்க்கப்படுவார்களா? அவர்கள் சேர்ந்திருந்தால் என்னை ஏன் கவனிக்கவில்லை? சத்துரு வர்க்கங்களை வேறுத்து என்னை ரக்ஷிக்க அவர்களுக்குச் சக்தியில்லையோ? இதுவகையில் அப்படிச் செய்ய வில்லையோ? இப்பொழுது நான் படும் அவஸ்தைகளைப் பார்த்தால் தங்களுடைய பிராணனைக் கொடுத்தாவது என்னை ரக்ஷிப்பதற்கு 200 நான் தகாதவனோ?

ஆகையால் அவர்களிடத்திலாவது என்னிடத்திலாவது ஏதோ குற்றமிருக்கவேண்டும். அவர்கள் இப்படிச் செய்ய ஸமர்த்தர்களென்று எவரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள். ஆகையால், என்னிடத்திற் பெரிய குற்றம் ஏதோ இருக்கிறது; ஸந்தேகமில்லை. நான் ஸர்வமும் தெரிந்தவனா? எனக்குத் தெரியாமல் நான் பாபத்தைச் செய்திருக்கலாம். அதை அனுபவித்தாலொழியத் தீருமோ? காரணமிருக்கையில் காரியம் உண்டென்பதில் ஸந்தேகமோ? ஒருவேளை அவர் என்னை வனத்திற்கு அழைத்துப் போகமாட்டேனென்று சொன்னபொழுது, "தாங்கள் புருஷவேஷம் தரித்த ஸ்திரீ என்பதை 215 அறியாமல் அறியாமையே தகப்பனார் மோசம்போய் என்னைத் தங்களுக்கு விவாஹம் செய்துவிட்டாரே" என்று சொல்லி மஹாபராதத்தைச் செய்திருக்கிறெல்லவா? அந்தப் பாவம் போதாதா?" என்றான்.

- 220 ளீதை இப்படித் தினமாய்க் கண்ணீர் பெருக பிரலாபிப்பதைக் கேட்டு ஆற்றினையர் மனம் கவங்கி, "நாயே! தங்களைப் பிரிந்த துக் கத்தால் ராமன் இதர விஷயங்களில் ஆசையற்றுச் சோக ஸமுத் திரத்தில் முழுவி இருக்கிறார். லக்ஷ்மணன் பரிதவிக்கிறார். ஸத்தியத் தின் மேல் ஆணையிட்டுச் சொல்கிறேன். இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுத் தங்களைக் கண்டு பிடித்தேன். இனிமேலும் தாங்கள் இலேசப்பட வேண்டிய சியாயமென்ன? இந்த முகபீர்த்தத்தில் தங்களுடைய துக்கங்களைல்லாம் நாசமடைந்தன. மஹாபலவான்களான அந்தப் புருஷ மிரேஷ்டர்கள் தங்களைப்பார்க்க ஆவல்கொண்டு லங்கையைச் சாம்பலாக அழிக்கப் போகிறார்கள். துஷ்டனான சாவணியையும் அவனுடைய பந்துக்களையும் யுத்தத்தில் மடித்துத் தங்களை அயோக் யைக்கு அழைத்துக் கொண்டு போவார்கள். ஆகையால் ராகவனுக் கும் லக்ஷ்மணனுக்கும் தேஜஸ்வியான ஸூக்ரீவனுக்கும் வானரர் களுக்கும் நான் சொல்ல வேண்டிய ஸமாசார மென்ன?" என்று
- 235 அதற்கு ளீதை, சோகத்தால் குரல் தழுதழுக்க, " மாருதே ! லோகத்தில் ஸ்த்ரீகள் இஹபர ளாதகத்திற்காகவும், தங்களை ரக்ஷிப் பதற்காகவும் புத்திரர்களைப் பெறுகிறார்கள். என் மாமியாரான கௌஸல்யையோ அப்படிச் செய்யவில்லை. பெருந்தன்மையான ஸ்வபாவமுடையவராகையால், ஸகல லோகங்களையும் ரக்ஷிக்கும் புத்திரன் பிறக்க வேண்டுமென்று விரதங்களை அனுஷ்டித்து லோகோபகாரத்திற்காக ரகுவீரனைப் பெற்றான். அவருடைய உத் தேசம் வினாசுமோ? அவர் ரக்ஷிக்க வேண்டிய லோகத்தில் நானும் சேரவில்லையா? என்னை ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று நான் பிரார்த்திப் பதும் பிரசு: அந்தக் கவலை அவருக்கல்லவா? கால நாமதந்தை ஸலூக்கமுடியாமல் நான் சீக்கிரப்படுவதேதவிரவேறல்ல. அவருக்கு
- 240 என்னை ரக்ஷிக்கச் சந்தியிருந்தால் போதும். அப்பொழுது எனக்குக் குறை என்ன? அவருக்கு எப்பொழுதும் பக்தர்களை ரக்ஷிக்கும் சந்தி யும் கருணையும் குறையாமலிருக்க வேண்டுமென்று நாம் பிரார்த் திக்க வேண்டியது மாத்திரமே. ஆகையால் ரகுவீரன் க்ஷேமமாக இருக்கிறாரா என்று நான் விசாரித்ததாகச் சொல். அவரை நான் ஸரஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்தேன் என்று சொல். ஏனென்றால் லோகத்தார்களைப்போல் அவரிடத்தில் நான் பிரார்த்திக்க வேண்டி யது ஏதாவது இருந்தால் இந்த நமஸ்காரத்தைத்தவிர நான் செய்ய வேண்டியது வேறென்ன?
- 255 மாலைகள், ரத்தினங்கள், பிரியமான பாரியைகள் இவைகளை யும் இன்னும் இந்த விசாலமான பூமியில் அடைய முடியாத ஸம் பத்துக்களையும்விட்டு லக்ஷ்மணன் மாதாபிதரர்களிடத்தில் வணக்க மாய் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு, தமையனிடத்தில் வைத்த ஸ்நே ஹத்தாலும் பக்தியாலும் அவரைப் பின்தொடர்ந்து, அவருக்கு ஸகல கைங்களியங்களையும் செய்து அரண்யத்தில் ரக்ஷித்து வருகிறா னல்லவா? விம்ஹத்தைப்போல், பலமுள்ள புஷ்பங்களையும் நீண்ட
- 260

Notes : This Blank Page has also to be counted as a another page Number.

It is intentionally left blank after Picture Sketches.!

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ததேநா வஸ்திரகீதம் முக்த்வா தீவ்யம் சூடாமணிம் ஸூபம் |
ப்ரதேயோ ராகவாயேதி ஸீதா ஹநுமதே ததேஎளி

—ஸூ. 38 ஸ-67ச.
ஸீதை தன் வஸ்திரத்திமிருந்து மங்களகரமான சூடாமணியை எடுத்து ராகவனுக்கு அடையாளமாகக் காட்டுகிறாள். ஆஞ்ஜநியிடத்தில் கொடுத்தாள்.

கைகேயபுழையவன்; பெருந்தன்மையான ஸ்வபாவத்தையுடைய வன்; பார்க்கப் பிரியமானவன்; தன் தாயைப் போல் என்னையும், பிதாவைப்போல் ராமனையும் பாவித்துச் சுற்றுகை செய்பவன்; பெரியோர்களைப் பணிபுறவன்; ராமனுக்கு லகலவித கைக்கரியத்தையும் செய்யும் பாக்கியம் பெற்றவன்; லகல காரியங்களையும் செய்ய ஸமர்த்தன்; அதிகமாகப் பேசாதவன்; என் மாமனான தசரதனுக்கு ஸமமானவன்; அவனுக்குப் பிரியமான புத்திரன்; என் பிரிதிக்கு எப்பொழுதும் பாத்திரன்; சிரேஷ்டன்; தைரியவான்; ராமனுக்குத் தம்பி; கட்டளைபிட்ட காரியங்களை நிரவறித்துச் செய்யக் கூடியவன்; அவனுடைய முகத்தைப் பார்த்து ராமன், தசரதர் காலம் சென்றதையும் நினைக்காதிருக்கிறார். எப்பொழுதும் பரிசுத்தன், ஸமர்த்தன், மிருதுவான ஸ்வபாவமுள்ளவன், ராகவனுக்குப் பிரியன், என் விஷயத்தை கவனிக்க வேண்டுமென்று அவனை நான் ஷேமம் விசாரித்ததாகச் சொல். என்னை ராவணன் அபகரித்துக் கொண்டு போனானென்று அவனுக்குத் தெரியாது. இல்லாவிட்டால் இவ்வளவு காலம் நான் கஷ்டப் பட வேண்டுமா?

ஆஞ்ஜநிய! ராகவன் என் துக்கத்தை நாசம் செய்யும்படி நீயே அவனுக்குச் சொல்ல வேண்டியது. வானர சிரேஷ்ட! இந்தக் காரியத்தை நீயே முடித்து வைக்க வேண்டியது. உன் ஸாமர்த்தியத்தால் ராகவன் என்னை மீட்க லகலப் பிரயத்தனங்களையும் செய்ய வேண்டியது. மஹாகுரணாகும் என் நாதனாகும் இருக்கும் ராமனிடத்தில் 'காசாதே! நான் ஒரு மாதத்திற்கு மேல் பிழைத்திருக்க மாட்டேன். இது ஸத்தியம். பூர்வத்தில் இந்திரன் விருத்திராஸூரனென்ற' பிராஹ்மணனைக் கொண்டு அந்த பிரஹ்மண்பையால் ஸ்வர்க்கத்தையும் ராஜ்ய லக்ஷியையும் இழந்து தரித்திரனுக்க் கஷ்டப் பட்டான். அப்பொழுது நாராயணன் மற்ற தேவதை கற்றுடன் அகவமேதமென்ற வைஷ்ணவபாகத்தைச் செய்து அவனுடைய பாவத்தைப் போக்கிப் பூர்வ ஸ்திதியில் வைத்தார். (அவனை விட்டு விலகின கௌசிகி என்ற ராஜ்யலக்ஷி கவாக்ஷமென்ற புண்ணிய திர்த்தத்தில் வலித்துக் கொண்டிருந்தாள். தேவர்கள் அங்கே சென்றவுடன் பாதாளத்தில் மறைந்தாள். அப்பொழுது அவளை அழைத்து வரக் கூடியவர்கள் யாரென்று தேவர்கள் கவலை கொள்ள, ஆகாசவாணி, "அவனைக் கொண்டு வரக் கூடியவர் உத்தம புருஷ லக்ஷணங்கள் பொருந்தின நாராயணனே" என்று சொன்னார். அதைக் கேட்டுத் தேவர்கள் பகவானை பிரார்த்திக்க அவரும் லக்ஷியை அழைப்பித்து ஸ்வர்க்கத்தில் வைத்தார்) அப்படிப் பரபிரயான ராவணனால் வஞ்சிக்கப்பட்டு இங்கே சிறையில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் என்னைத் தாங்களே ரக்ஷிக்கத் தகுந்தவர்கள் என்று அடிக்கடி சொல்ல வேண்டியது" என்று ஸமாசாரத்தைத் தெரிவித்து ஸீதை தன் வஸ்திரத்திமிருந்து மங்களகரமான சூடாமணியை

265
270
275
280
285
290
295
300

எடுத்து ராகவனுக்கு அடையாளமாகக் காட்டும்படி ஆஞ்ஞனைய
ரிடத்தில் கொடுத்தாள். அவர் அதை வணக்கமாய்ப் பெற்றுக்
கொண்டு விரலில் தரிக்கப்பார்த்தார். ஆனால், தான் விசுவருபத்தை
305 மாற்றி முன்பெடுத்த ஸைக்ஷமமான ரூபத்துடன் இருந்தபடியால்
அது அந்த ஆபரணத்திற்கு ஸரீயாகவில்லை.

பிறகு, ஹனுமான்ஸீதையை நமஸ்கரித்து பிரதக்ஷிணம் செய்து
வணக்கமாய்ப் பக்கத்தில் நின்றார். ஐராவதியைக்கண்ட ஸந்தோஷத்
தால் பூரித்த தேகம் வஸ்கையில் இருந்தபோதிலும் மனத்தால்
310 ராகவனுடைய திருவடிகளையடைந்து நமஸ்கரித்தார். பெருங்காற்
ரூல் கொஞ்சம் அசைந்து, பிறகு முன்போல் ஸ்திரமாயிருக்கும் மலை
யைப்போல், ஆஞ்ஞனையர் ஸீதையைத் தேடியும் காணாமல் கலங்கி
பிராணனை விட நிச்சயித்து, அவளைக் கண்ட பிறகு ஆனந்தப்
பரவசராய், அவனிடத்திலிருந்து குடாமணியைப் பெற்றுக் கொண்டு
315 ராமனுடைய ஸன்னிதிக்குத் திரும்பிப்போக யத்தனித்தார்.

மணிவர முபக்ரூஹ்ய தம் மஹார்ஹம்
ஐநக ந்ருபாத்மஜயா த்ருதம் ப்ரபா'வாத் |
இ'ரிவ பவாதவது'த முத்த:
ஸு'இ'தமதா: ப்ரதிஸங்க்ரமம் ப்ரபேதே' | (71)

ஸர்க்கம் 39

மாகுதி ஸீதையைத் தேற்றினது

மணிம் த'தவா தத: ஸீதா ஹனுமந்த மதா'ப'ரவீத் |
அபி'த்ஞாத மபி'த்ஞாதம் ஏதத்'ராமஸ்ய தத்வத: | (1)

பிறகு ஸீதை, "ஆஞ்ஞனைய! இந்த அடையாளம் ராமனுக்கு
நன்றாகத் தெரியும். எனது விவாஹ ஸமயத்தில் என் தாய் என்பிதா
விடத்திலிருந்து இதை வாங்கி நான் அணிந்து கொள்ளும்படி
தசரதரிடத்தில் கொடுத்ததை ராமன் பிரத்யக்ஷமாய்ப் பார்த்துக்
5 கொண்டிருந்தார். ஆகையால் இதைக் கண்டவுடன் என்னையும் என்
தரையையும் தசரதரையும் ஸ்மரிப்பார். இந்தம் காரியத்தில் நீ முன்னை
விட அதிக உத்ஸாகமுள்ளவனுய் மேல் நடக்க வேண்டிய விஷயம்
களை யோசித்துச் சொல். என் ஸமாசாரத்தைத் தெரிவித்தவுடன்
எல்லாம் முடிந்துவிட்டதென்று எண்ணுக. இந்தக் காரியத்தைத்
10 தலைக்கட்டுவதற்கு நீயே ஸம்ர்த்தன். ஸகலப் பிரயத்தனங்களையும்
செய்து என் துக்கத்தைப் போக்கு. ராகவன் எப்பொழுது ஸந்
தோஷிக்கப் போகிறாரென்று நீ கவலை கொண்டிருப்பதே என்
துக்கத்தை நாசம் செய்யும்" என்றான்.

மாகுதியும் அந்த வார்த்தையின் மனத்தில் வைத்துத் தன்
15 வணங்கி அப்படியே செல்கிறாள் என்று பிரதிக்கை செய்து போகப்

புறப்பட்டார். அதைக் கண்டு ஸீதை, "ஐயோ! இவன் போய்விட்
டால் நமக்குக் கதி யார்? சோக ஸமுத்திரம் மறுபடியும் மூடித்
கொள்ளுமே" என்று, கண்ணீரால் குரல் தழுதழுக்க, "ராமலக்ஷ்
மணர்களையும் ஸுக்ரீவர்களையும் அவனுடைய மந்திரிகளையும் வயது
சென்ற ஸகல வானரர்களையும் அவர்களுடைய தர்மத்திற்குத்
20 தகுந்தபடி நான் கேஷமம் விசாரித்ததாகச் சொல். இந்த துக்க
ஸமுத்திரத்திலிருந்து ராமன் என்னைக் கரையேற்ற வேண்டியது
உன்னாலேயே, நான் உயிரை விடுவதற்கு முன் ராகவன் என்னைப்
பார்க்கும்படி நீயே செய்யவேண்டியது. அப்படிச் சொல்லி விசேஷ
தர்மத்தைக் கட்டிக்கொள். அகில ஜீவ கோடிகளையும் தன் பந்துக்
25 களையும் ரக்ஷிப்பவரென்றும் பிறர் துக்கப்படுவதை ஸாஷிக்க
மாட்டாரென்றும் பிரசுத்தி பெற்ற ராமன் அந்தக் கீர்த்தியைக்
காப்பாற்றிக் கொள்ளவாவது என்னைச் சொல் மீட்க வேண்டியது.
நீ உத்ஸாகத்தைக் கொடுக்கும் வார்த்தைகளை எப்பொழுதும்
சொல்லிக் கொண்டிருந்தால் அதைக் கேட்டு ராமன் என்னை அடை
30 யும் விஷயத்தில் பிரயத்தனம் செய்வார்; அவருடைய பராக்ரமம்
விருத்தியாகும்" என்றான்.

அப்பொழுது ஆஞ்ஞனையர் தலைமேல் கைகூப்பி, "அம்மா!
ரகுநாதன் அதிசுக்ரீரத்தில் வானர ஸைன்யங்களுடன் இங்கே வந்து
சத்துருக்களை ஜயித்துத் தங்களுடைய துக்கத்தைப் போக்குவார்.
35 அவர் பாணப் பிரயோகம் செய்கையில் மனுஷ்யர்களாவது தேவர்
களாவது அஸுரர்களாவது எதிரில் நிற்க முடியுமா? தங்களைத்
திரும்பியடையும் விஷயத்தில் ஸரீயன் இந்திரன் யமன் முதலிய
ஸகல தேவ கணங்களையும் தூரத்தியடிப்பதற்கு ஸம்ர்த்தரல்லவா?
இந்தக் கடல் சூழ்ந்த பூமியை ரக்ஷிக்க அவரே தகுந்தவர். தங்கள்
40 மூலமாக அவருக்கு விசேஷ வாயமுண்டாகப் போகிறது"
என்றார்.

இப்படி ஆஞ்ஞனையர் நன்றாகவும் யதார்த்தமாகவும் சொல்லக்
கேட்டு ஸீதை அவரை மிகவும் ஆதரித்து, அவர் போய்விடுகிறாரே
என்று அவரை அடிக்கடிப் பிரியத்துடன் பார்த்து, அவருக்கு உத்
5 திரவு கொடுக்க மனம் வராமல், ராகவனுக்குத் தன்னிடத்திலுள்ள
ஸநேஹத்தைக்குறிக்கும் சில வார்த்தைகளைச் சொன்னார். "வானர
சிரேஷ்ட! ஒருவேளை மிகவும் களைத்திருந்தால் ஒரு தினம் இவ்விடத்
தில் தங்கி மரங்களாலும் கொடிகளாலும் நன்றாக மறைக்கப்பட்ட
ஒரிடத்தில் இளைப்பாறி நானிப் போகலாம். பாக்ஷியமற்ற நான்
50 உன் ஸமீபத்திலிருந்தால் இந்தப் பெரும் துக்கத்தைக் கொஞ்ச
காலம் மறந்திருப்பேன். நீ இங்கிருந்துபோய் ராமனுக்கு ஸமாசாரத்
தைத் தெரிவித்து, அவரை அழைத்துக் கொண்டு திரும்பி வருவதற்
குள் என் பிராணன் சிற்பது நிச்சயமில்லை. அதில் ஸந்தேகமென்ன?
ஆகையால், அதற்குள் ராமன் இங்கேவரும்படி செய்யவேண்டியது.
55

நீ வருவதற்கு முன் மிக்க துக்கத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தேன். உன்னைப் பார்த்து அதை மறந்தேன். இப்பொழுது நீயும் கண்ணில்படாமல் போய்விட்டால் பூர்வ துக்கம் முன்னைவிட அதிகமாய் என்னைக் கொஞ்சுத்துமே.

- 60 வானரவீர! ஆனால், ஒரு ஸந்தேகம் மாத்திரம் இடைவிடாமல் என்னை உபத்திரவிக்கிறது. அதாவது, ராமலக்ஷ்மணர்களும் வானர ஸைன்யங்களும் இந்தக் கோரமான பெருங்கடலை எப்படித் தாண்ட முடியும்? உன்னையும் கருடனையும் வாயுநவையும் தவிர இதைத் தாண்டக் கூடியவர்களும் உண்டோ? காரியங்களை ஸாமர்த்தியமாய் முடிப்பதில் உனக்கு நிகரில்லை. நாம் உத்தேசித்த காரியத்திற்குப் பெரும் தடையாயிருக்கும் இதற்கென்ன உபாயம் உனக்குத் தோன்றுகிறது? நீ தனியாக இந்தக்காரியத்தை முடிக்கத்திறமையுள்ளவன். இப்படிச் செய்வதில் உனக்கு விசேஷ கீர்த்தியுண்டாகும். ஆனால் ராகவன் ஸைன்யங்களுடன் இங்கே வந்து ராவணனை யுத்தத்தில் ஐயித்து என்னை அயோத்யைக்கு அழைத்துக் கொண்டு போனாலல்லவா எனக்குப் பெருமை? சத்தருகுல காலஞான ரகுனீரன் தீஷ்ணமான பாணங்களால் வங்கையைக் கலக்கி, என்னை அழைத்துக்கொண்டு போனாலல்லவா அவருக்குப் பெருமை? ஆகையால் எனக்கும் அவருக்கும் யாதொரு கீர்த்திக் குறைவில்லாமலும் அவருடைய பராக்கிரமம் நன்றாய் விளங்கும்படியும் உபாயம் செய்ய வேண்டியது உன் கடமை" என்றான்.

- இப்படி அனேக அர்த்தங்களடங்கியதாய் யுக்தியுடன் லீலை சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு ஹனுமான், "தேவீ! வானர ஸைன்யங்களுக்கறிபதியான ஸூக்ரீவன் அளவற்ற பராக்கிரம முடையவர்; தங்களை எப்படியாவது கண்டு பிடித்து ராமனுடன் சேர்த்து வைக்க வேண்டுமென்று நிச்சயம் செய்திருக்கிறார். கணக்கில்லாத வானர ஸைன்யங்களால் குழப்பப்பட்டு, ராகுலர்களை நாசம் செய்யப் போகிறார். அவருக்குட்பட்டவர்களெல்லாரும் பராக்கிரம சாலிகள்; மிகுந்த சக்தியுடையவர்கள்; பலவான்கள்; மனோவேகமாய்ச் செல்லுகிறவர்கள்; ஸகல திக்குகளிலும் தடையில்லாமல் ஸஞ்சரிப்பவர்கள்; அளவற்ற தேஜஸ்விகள்; பெரியகாரியங்களிலும் கொஞ்சம் கூடச் சிரமத்தையடையாதவர்கள். அவர்கள் வெகு உற்ஸாஹத்துடன் ஆகாசமாரக்கமாய் இந்தப் பூமியை அடிக்கடி சுற்றி வந்திருக்கிறார்கள். ஸூக்ரீவனுடைய ஸைபயினிருப்பவர்கள் எல்லோரும் என்னை மிஞ்சியவர்கள், அல்லது எனக்கு ஸமமானவர்கள்; எனக்குக் குறைந்தவர்கள் ஒருவரும் அங்கில்லை. நான் இங்கே வந்திருக்கும் பொழுது அந்த மஹாபலவான்கள் வரத் தடையென்ன? அரசர்கள் முக்கியமானவர்களை வெளியில் அனுப்புவார்களா? ஸாமான்யர்களை யே தூது செல்லச் சொல்வார்கள். ஒரே தாண்டாய் வானராதிபதிகள் வங்கையில் வந்து குதிப்பார்கள். தாங்கள்

வியஸனப்படவேண்டாம்; துக்கத்தை விடுங்கள், அளவற்ற ஸத்வ முடைய அந்தப் புருஷ சிரேஷ்டர்களான ராமலக்ஷ்மணர்கள் என்முதுகிலேறிக் கொண்டு ஸூக்ரீவ சந்திரர்கள் உத்தித்ததுபோல் தாங்க லீருக்குமிடம் வந்து, வங்கையைப் பாணங்களால் கொஞ்சுத்துவார்கள். ராமன் ராவணனையும் அவனுடைய பரிவாரங்களையும் யுத்தத்தில் வதம் செய்து தங்களை அயோத்யைக்கு அழைத்துப் போவார். ஆகையால் தாங்கள் ஆறுதலடைய வேண்டியது; தங்களுக்கு ஸகல மங்களமும் உண்டாகட்டும், ராவணன் நாசமடையும் காலத்தைத் தாங்கள் அதிசீக்கிரத்தில் எதிர்பார்க்கலாம். ஸ்வஸிக்கும் அக்னினைப் போல் ராகவன் இவ்விடத்தில் வருவதையும், ராவணனைக் கொல்வதையும், தாங்கள் துக்க ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுவதையும் சீக்கிரத்தில் பாசப்பீர்கள்" என்று லீலையை ஸமாதானம் செய்து அங்கிருந்து போகப் புறப்பட்டு அவனுக்கு இன்னும் அதிக நம்பிக்கை உண்டாகும் பொருட்டு மறுபடியும் சொன்னார்.

"அம்மணீ! சத்துருக்களுக்குக் காலஞான கோதண்டபாணி ஸகலப் பிரயத்தனங்கனையும் குறைவறச் செய்து ஸக்ஷ்மணனுடன் இந்த லங்கைக் கோட்டை வாசலில் வந்திற்பதையும்; நகங்கனையும் பற்கனையும் ஆயுதங்களாயுடையவர்களும், ஸிம்ஹம் புனி இவை களைப்போல் பராக்கிரமசாலிகளும் மதயான்களைப்போல் காந்தியுள்ளவர்களான வானரவீரர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து இங்கே படை யெடுத்து வருவதையும், இங்கே மலயபர்வதத்தின் தாழ்வரைகளில் வானர சிரேஷ்டர்களின் கூட்டங்கள் பர்வதங்களைப்போலும் மேகங்களைப்போலும் சப்தித்துக் கொண்டு பரவிரிசுப்பதையும் பார்க்கப் போகிறீர்கள். ஸிம்ஹத்தால் பிடிக்கப்பட்ட யானையைப் போல் ராகவன் தங்களைப் பிரித்து மன்மத பாணத்தால் ஹிருதயத்தில் அடிப்பட்டு வருகிறார். அம்மா! அழவேண்டாம்; மனத்தில் கவலை வைக்க வேண்டாம். சசிதேவி கொஞ்சகாலம் இந்திரனைப் பிரித்து மறுபடியும் கூடினதுபோல் ராகவனுடன் சேருவீர்கள். அவருக்கு மேலானவர்களும் உண்டோ? ஸக்ஷ்மணனைப்போன்றவர்கள் யார்? அக்னிக்கும் வாயுவிற்கும் ஸமமான அந்த ஸகோதரர்கள் தங்களுக்கு ஆதாரமாக இருக்கிறார்கள். ராகுலர்களால் கிதைத்த இந்தக் கோரமானதேசத்தில் கெடுங்காலம் தாங்கள் வளிக்கப்போகிற தில்லை. தங்களுடைய நாதன் இங்கே வர ஸெடுகான் செல்லுமோ? நான் போய் அவரைக் காணும் வரையில் தாங்கள் பொறுத்திருக்க வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தார்.

நாஸுமீம்ஸ்ரீரம் வதல்யஸிதே'வி தே'ஸோ
ரஷோக்'ணரத்'யுஷிதேதி ரௌத்'ரே |
ந.தே சிராந'ாக'மதம் ப்ரியஸ்ய
சுமஸீவ மத்ஸங்கீ'ம காலமாத்ரம்

ஸர்க்கம் 40

மாருதி ஸீதைகையைத் தேற்றினது (தொடர்ச்சி)

மருதவா து வசநம் தஸ்ய வாயுஸஸநோர் மஹாத்மந: |
உவாசாத்ம ஹிதம் வாக்யம் வீதா ஸுரஸுதோபமா || (1)

மஹா புத்திமானான வானரவீரன் சொல்வதைக் கேட்டு ஸீதை, தனக்கு ஹிதமான வார்த்தையைச் சொன்னான். "பயிர் பாதி வளர்ந்து பலனைக் கொடுக்கும் ஸமயத்தில் மழையில்லாமல் நாய்ந்துபோய், பிறகு தெய்வ ஸங்கல்பத்தால் மழைபெய்து செழிப்பது போல், ராமனோடு ஸகல போகபோகியவர்களையும் குறைவில்லாமல் அனுபவித்து நடுவில் சொல்லமுடியாத கஷ்டங்களை அடைந்து பிராணனை விடுவதற்கு நிச்சயித்தேன். அப்பொழுது உன் வார்த்தைகள் அமிருததாரையைப்போல் எனக்குப்போன உயிரைத் திரும்பக் கொடுத்தன. நான் அந்தப் புருஷனிரேஷ்டனைத் தரிசித்து, துக்கத்தால் இளைத்த அவயவங்களால் அவரை ஆசைதீர ஆவிய்கனம் செய்து கொள்ளும்படி கீயே என்விடத்தில் தயை செய்ய வேண்டும். அவர்கோபம் கொண்டு காக்கையின் மேல் பிரஹ்மால்நிரத்தைப் பிரயோசித்ததையும், அதனுடைய வலது கண்ணைப் பரித்ததையும், நாய்களிருவரும் ஒரு பர்வதத்திலிருக்கையில் என் கன்னத்திலிட்ட திலகம் அழிந்துபோக, என் நாதன் மனச்சிலையென்ற பர்வத தாது வால் மறுபடியும் திலகமிட்டதையும் அந்தரங்க அடையாளங்களாய் குரடகப் படுத்திக் கொள்ளச் சொல்.

மஹேந்திரன் வருணன் முதலிய திக்பாலர்களுக்கு ஸமமான ரகுவீரன், தன் பாரியையை ஒரு ராஷ்டிரன் அபகரித்துச் சிறையில் வைத்திருப்பதை எப்படிப் பொறுத்திருக்கிறாரோ? தாங்கள் பிரியத்துடன் கொடுத்த குடாமணியை இதுவரையில் ஐக்கிரதையாய்க் காப்பாற்றிவந்தேன். துக்கம் நேர்ந்தபோதெல்லாம் தங்களைப்பார்ப்பதுபோல் அதைப் பார்த்துத் தேறுதலடைந்தேன். அந்த ஐவாதாரத்தையும் தங்களுக்கு அனுப்பி விட்டேன். ஆகையால் தங்களைப் பார்க்காமல் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் நான் இனி உயிரைவைத்துக் கொள்ள முடியாது. பிறரால் ஸஹிக்க முடியாத கஷ்டங்களையும், கோர ராஷ்டிரிகள் என் ஹிருதயத்தைப் பிளக்கும்படியாகச் சொல்லும் வார்த்தைகளையும், தாங்கள் என்னை எப்படியாவது ரகஷிப்பீர்கள் என்றல்லவா பொறுத்திருக்கிறேன்? தாங்கள் சத்துருக்களை நாசம்செய்வீர்களென்ற நம்பிக்கையால் ஒரு மாதம்வரையில் உயிரை வைத்துக் கொண்டிருப்பேன். அப்பொழுதும் தங்களை அடையாவிட்டால் அடுத்த க்ஷணத்தில் பிராணனை விடுவேன். ராவணன் வெகு குரூரன்; பயங்கரமான ருபமுள்ளவன்; நான் அவனைப் பார்க்க ஸஹிக்கமாட்டேன். தாங்களும் தாமதம்செய்வதாக நான்கேள்வி

பட்டால் ஒரு நிமிஷம் கூடப் பிழைத்திருக்க மாட்டேனென்று ரகு வீரனிடத்தில் சொல்ல வேண்டியது" என்றான். 35

ஸீதை இப்படிச் கண்ணும் கண்ணீருமாய் பிரலாபிப்பதைக் கேட்டு ஹனுமான், "தேவி! தங்களைப் பிரிந்து தாங்களிருக்குமிடம் தெரியாமல் துக்கம் மேனிட்டிருப்பதால் மாத்திரம் தங்களை மீட்பதற்குத் தகுந்த பிரயத்தனங்களைச் செய்யவில்லையென்றி ரகு நாசனுக்குத் தாங்களிருக்குமிடம் தெரிந்தபிறகும் ஒரு க்ஷணமாவது கம்மாயிருப்பாரா? இதை ஸத்தியத்தின் மேல் ஆணையிட்டுச் சொல் இறேன். தன்னுயிருக்கு உயிரான ராமன் இலேசப்படுகையில் ஸம்மணனுக்கு வேறுநூபகமிருக்குமா? போகட்டும். இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டாவது தங்களைக் கண்டுபிடித்தேனல்லவா? இனிமேலும் துக்கப்பட வேண்டுமோ? இந்த முகூர்த்தத்திலேயே அவையெல்லாம் தீர்ந்தன. சத்துருக காலர்களான அந்தப் புருஷோத்தமர்கள் தங்களைப்பார்ப்பதில் உதனாஹ முடையவர்களாய்ப் பாணங்களால் வங்கையைச் சாம்பலாயடித்து குரூரான ராவணனையும் அவனுடைய பரிவாரங்களையும் யுத்தத்தில் மடித்துத் தங்களை அயோத்யைக்கு அழைத்துப் போவார்கள். ராமனுக்கு நன்றியுத் தெரிந்ததும் பிரீதியை உண்டு பண்ணக்கூடியதுமான ஓர் அடையாளத்தை மறுபடியும் சொல்லுவர்கள்" என்று பிரார்த்தித்தார். அதற்கு ஸீதை, "இதுவரையிலுமே சிரேஷ்டமான அடையாளங்களைச் சொன்னேனே. இந்தச் சூடாமணியைக்கண்டவுடன் கீ சொல்லும் ஸகல வார்த்தைகளையும் நம்புவார்" என்றுள். பிறகு மாருதி அந்தச் சூடாமணியை எடுத்துக் கொண்டு, ஸீதைகையை நமஸ்கரித்து, தான் வந்த காரியத்தை நிறைவேற்றியதால் ஐயலக்ஷி பிரகாசிக்கும்படி போகப் புறப்பட்டார். 40

தன் தேகத்தை வளர்த்து, வேகத்தைச் சேர்த்துக் கொண்டு உயரக் கிளம்பத்தயாராயிருக்கும் ஆஞ்ஞனையரைப் பார்த்து ஸீதை "நான் ராமனைப் போல் பார்த்து வந்த குடாமணியையும் கொடுத்து விட்டு, இவனையும் போகவிட்டு எப்படிப் பிழைத்திருப்பேன்? இவன் என் நாசனைப்பொழுது காண்பானோ? அவர் எப்பொழுது இங்கே வருவாரோ? அவருடைய தரிசனம் எனக்கு எப்பொழுது கிடைக்குமோ? எப்பொழுது என் துக்கம் தீருமோ?" என்று முகம் வாடி, மேய் சோர்ந்து, கண்ணீர் பெருக, குரல் தழுதழுக்க, "ஆஞ்ஞகேய! விம்ஹத்தைப்போல் பராக்ரீமசாலிகளான ராமலக்ஷணர்களை யும் ஸுகீர்வனையும் அவனுடைய மந்திரிகளையும் மற்ற வானரர்களை யும் நான் ஷேமம் விசாரித்ததாகச் சொல். இந்த துக்க ஸமுத்திரத் திலிருந்து ராகவன் என்னை எப்படிக் கரையேற்றுவாரோ அப்படிச் செய்யவேண்டியது உன் கடமை. ராமனுடைய ஸமீபத்தில் சென்று நான் அனுபவிக்கும் தீவிரமான இத்தச்சோகத்தையும் இந்த ராஷ்டிரிகள் என்னை அடட்டி உபத்திரவிப்பதையும் கன்றாகச் சொல்ல 45

60

65

70

75 வேண்டும். நீ போகும் வழியில் உனக்கு ஸகல மங்களங்களும் உன்
டாகட்டும்" என்றுள். இப்படி ஆஞ்ஜனேயர் ஸீதைவின் விருத்தார்
தந்தையும் அவள் சொன்ன ஸமாசாரத்தையும் தெரிந்து கொண்டு
தான் வந்த காரியத்தை முடித்துவிட்டு, மிருத்த ஸந்தோஷத்துடன்
80 திரும்பிப்போக யத்தனிக்கையில், செய்யவேண்டிய காரியம்
கொஞ்சம் பாக்கியிருப்பதாகத் தோன்றிற்று. ஆகையால் அதை
யோசிப்பதற்கு வடக்கு நோக்கிச் சென்றார்.

ஸ ராஜபுத்ரீயா ப்ரதிவேதிதார்த் :
கபி: க்ருதார்த்; பரிஹ்ருஷ்ட சேதா: |
அப்பாலபேஷம் ப்ரஸமீஷ்ய கார்யம்
நிஸம் ஹ்யுதிசீம் மதஸா ஜகாம || (25)

ஸர்க்கம் 41

ஹனுமார் அசோகவனத்தை அழித்தல்

ஸ ச லாக்ஷி: ப்ரஸ்ஸந்தாபி: க்மிஷ்யத் பூஜிதஸ்தயா |
தஸ்மாத்த்நேயா த்பாக்ரம்ய சித்தயாமாஸ வாதர : || (1)

இப்படி ஸீதை சிறந்த வார்த்தைகளால் தன்னைக் கொண்
டாட, ஆஞ்ஜனேயர் திரும்பிப்போக நிச்சயித்து, அங்கிருந்து அப்புறம்
சென்றுயோசித்தார். "ஸீதைையைக் கண்டுபிடிப்பது, ராவணனுடைய
இருப்பிடத்தைத் தெரிந்து கொள்வதென்ற இரண்டு காரியங்களைச்
செய்ய நிச்சயித்தேன். ஸீதைையைக் கண்டு பேசினேன். இனி ராவண
5 னுடைய இருப்பிடத்தைத் தெரிந்து கொள்வதில் கொஞ்சம் பாக்கி
இருக்கிறது. ஸங்கையையும் அதிலுள்ள ஸகல ஸ்தலங்களையும்
நன்றாகப் பரிசோதித்தேன். ஆனால் ராஷஸர்களுடைய பலாபலங்
களையும், ராவணனுடைய அந்தரங்க அபிப்பிராயத்தையும் அறிய
10 வில்லை. அதற்கு ஸாமதான பேதமென்ற உபாயங்களைக்காட்டிலும்
தண்டோபாயமே சிரேஷ்டம். ராஷஸர்களிடத்தில் ஸமாதானம்
செய்ய முடியாது; அளவற்ற ஐகவரியத்தையுடையவர்களை நிரஸி
யத்தைக் கொடுத்து வசப்படுத்த முடியுமா? பலக் கொழுப்படைந்த
வர்களுக்குள் கலஹம் செய்வீப்பது ஸாத்தியமில்லை. யுத்தத்தில்
15 ஐயமும் அபஐயமும் நிச்சயமில்லையாகையால், ஒரு பொழுதும் அந்த
உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளக்கூடாதென்று பெரியோர்கள்
சொல்லிறார்கள். ஆனால் பலசாஸிக்கு ஸகலமும் ஸீதமாகவே முடியு
மென்றபடி, ஒப்பற்ற பல பராக்கிரமமுள்ள எனக்கு அபஐய
மென்பது ஒருவாரும் இல்லை. ஆகையால் என் உத்தேசத்தை சிறை
20 வேற்றவதற்குப் பராக்கிரமமே தகுந்த உபாய மென்று
எண்ணுகிறேன்.

இதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. வீரர்களெல்லாரும் யுத்தத்தில்
மடிந்த பிறகுதான் இந்த ராஷஸர்கள் கொஞ்சமாவது அழிவார்

கள். ஆனால், 'ஸீதைையைக் கண்டுபிடித்து ராவணனிருக்குமிடத்தை
அறிந்து வா' என்று என்னை ஸுக்ரீவர் ஆக்ரோசித்தார். அதைத்
25 தவிர வேறு காரியங்களைச் செய்வது தோஷமல்லவா என்றால், உத்
தேசித்த காரியத்தைச் செய்வதில், அதற்கு விரோதமில்லாமல்
அனேக காரியங்களை முடிப்பவனே திறமையுள்ளவன். அல்ப காரி
யத்தை முடிப்பதற்கும் ஒரே ஸாதனத்தை நம்பியிருக்கக் கூடாது;
30 அனேக ஸாதனங்களை ஸித்தமாய் வைத்திருக்கவேண்டும். அப்படிப்
பட்டவனல்லவா காரியத்தை ஸாதிப்பான்? பெரிய காரியங்களைப்
பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமோ? ராஷஸர்களுடைய பலாபலங்களை
யும் யுத்தத்தில் எனக்கும் அவர்களுக்கும் உள்ள தாரதமயத்தையும்
நன்றாக அறித்து கொண்டு மஹாராஜாவினிடத்தில் திரும்பிச்சென்று
35 லொழிய அவருடைய கட்டளை பூர்த்தியாகுமா? ஸங்கையையும் அதி
லுள்ள ராஷஸர்களையும் பற்றி என்னைக் கேட்டால் நான் என்ன
பதில் சொல்வேன். ஆகையால் எனக்கும் இங்குள்ள ராஷஸர்களுக்
கும் ஸுலபமாய் யுத்தம் நேரும் உபாயத்தைத் தேடவேண்டும்.
அப்பொழுதுதான் ராவணனுக்குத்தன் ஸைன்யத்தின் பலத்திற்கும்
என் பலத்திற்கும் பேதம் தெரியும். பிறகு ராஷஸ ராஜனையும்
40 அவனுடைய மந்திரிகளையும் ஸேனைத் தலைவர்களையும் எதிர்த்து,
அவனுடைய பலத்தையும் ஸீதைையைப்பற்றி அவன் மனத்தி
லுள்ள அபிப்பிராயத்தையும் நன்றாக அறித்து கொண்டு திரும்பிப்
போவேன்.

இந்த அசோகவனம் விசித்திரமான விருஷங்களாலும் கொடி
45 களாலும் பார்ப்பவர்களுடைய கண்களையும் மனத்தையும் கவர்சின்
றது. தேவேந்திரனுடைய நந்தனமென்ற தோட்டமும் இதற்கு
கடாருமோ? காட்டுத் தீ உயர்ந்த மரங்களைப் பற்றுவதுபோல்
இந்தக் கொடிய ராஷஸனுடைய தோட்டத்தை நாசம் செய்தால்
அவனுக்குக் கடும்கோபமுண்டாகும்; என்னைக் கொல்ல அனேக
50 ஸைன்யங்களை அனுப்புவான்; அவர்களுக்கும் எனக்கும் கோரயுத்
தம் நடக்கும். அந்த ராஷஸப்படைகளை என் வீரியானியால்
கொளுத்திவிட்டுக் கிஷ்கிந்தைக்குச் செல்வேன்" என்று ஆலோசித்து
மாருதி வாயுபகவானிப்போல் கோபம்கொண்டு, தன்பயங்கரமான
பராக்கிரமத்தை பிரயோசித்து துடைகளின் சண்டிவகத்தால்
55 மஹாவிருஷங்களை முறிக்க ஆரம்பித்தார்.

அந்தப்புரத்திலுள்ள மர்ச்சோலையை அழித்தார். நாளுபஷி
களாலும் மரங்களாலும் விளங்கும் அந்த வனத்திலுள்ள விருஷங்
களை முறித்தார்; தடாகங்களை உடைத்தார்; கிரீடாபர்வதங்களைப்
60 பொடி செய்தார்; பறவைகள் பயந்துகூச்சலிட்டன; மரங்கொடிகள்
வாடி வதங்கின; தாமரை முதலிய புஷ்பங்கள் காய்ந்து கருகின;
அந்தச் சோலை காட்டுத் தீ பற்றி அழிந்ததபோல் விகாரமாய்க்
காணப்பட்டது. கொடிகள் ஆதாரமற்று, பயத்தால் திகைத்து சிற

65 கும் பெண்களைப்போல தோன்றின. கிரீடாகிருஷணங்களும், கல் மண்டபங்களும், ஸாதாரண கட்டடங்களும் கொடிகளால் அமைக்கப்பட்ட கிருஷணங்களும் அழிந்தன; மஹாஸரீப்பங்களும் துஷ்ட மிருகங்களும் மடிந்தன; அந்தத் தோட்டம் உருவழிந்தது. வாடாத நானு மரம் கொடிகளுடன் லீதைக்குக் காவலாயிருந்த அந்தத் தோட்டம் மாருதியின் விரியத்தால் அழிக்கப்பட்டு, முறித்துவிழுந்த விருஷங்களால் சோகம் தாங்காமல் தலைசாய்ந்து கிடப்பதுபோல் காணப்பட்டது. இப்படி ராக்ஷஸாதிபதியின் மனத்தைப் புண்படுத்தி ஹனுமான் தான் ஒருவனே அனேக ராக்ஷஸ வீரர்களுடன் யுத்தம் செய்ய கிச்சயித்து உதலாஹலக்ஷமியால் ஜீவலித்துக் கொண்டு தோட்டத்தின் வெளிவாசலில் காத்திருந்தார்.

ஸ தஸ்ய க்ருத்வார்த்'பதேர் மஹாகபி:
மஹத்'யவீகம் மதஸோ மஹாத்மத: |
யுயுத்ஸு ரேஸோ ப்'ஹுயி'ர் மஹாப்'ஸ:
ஸ்ரீயா ஜ்வலம்ஸ் தோரண மால்தி'த: கபி: | (21)

ஸர்க்கம் 42

ராவண கிங்கரர்களைக் கிகான்றது

தத: பக்ஷிநாதே'ந வ்ருக்ஷப'ங்க' ல்வதேந ச |
ப'பூ'வுஸ் த்ரான ஸம்ப்'ராந்தா: ஸர்வே லங்கா நிவாஸித: | (1)

5 பக்ஷிகளின் கூச்சலாலும் மரங்கள் முறியும் சுப்தத்தாலும் வங்கையிலுள்ள ஸகலப் பிராணிகளும் பயந்து நடுங்கின. மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் திடுக்கிடந்து நான்கு திக்குகளிலும் ஓடி ஊரையிட்டன. ராக்ஷஸர்களுக்கு அனேக அபசுருணங்கள் தோன்றின. அவ் கிருந்த ராக்ஷஸிகள் திடீரென்று விழித்துக் கொண்டு பார்க்கையில் அசோகவனம் அழிந்ததையும், ஒரு வானரவீரன் அட்டஹாஸம் செய்வதையும் கண்டார்கள். ஆஞ்ஞனேயர் அவர்களைப் பயமுறுத்த எண்ணிக் கோரமான பெரியரூபத்தை எடுத்தார். மஹாபர்வதத்தை யொத்த தேகத்தையும் ஒப்பற்ற பலத்தையும் உடைய அந்தவானர வீரனைக் கண்டு, ராக்ஷஸிகள் லீதையைப் பார்த்து, "இவன் யார்? யாரைச் சேர்ந்தவன்? எங்கிருந்து எதற்காக வந்தவன்? உன்னுடன் இவன் எப்படியுப் பேசலாயிற்று? உள்ளிடத்தில் என்ன சொன்னான்? பயப்படாமல் சொல்" என்று கேட்டார்கள்.

15 ஸகல உத்தம லக்ஷணங்களும் பொருந்திய தேகத்தையுடைய அந்தப் பதிவிரதை. "பயங்கரமான ரூபமெடுக்கக் கூடிய ராக்ஷஸர்களின் தந்திரங்களை என்னுள் அறியமுடியுமோ? இவன் யாரோ? என்ன செய்வானோ? உங்களுக்கு என்னுய்த் தெரியும். பாம்பின் கால் பாம்பிற் கல்லவாதெரியும்? இதிலேன்ன ஸித்தெனம்? உங்களைப் போலவே

நானும் இவனைக்கண்டு பயந்து கொண்டிருக்கிறேன். இவனைப்பற்றி எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. நினைத்த ரூபங்களை எடுக்கக்கூடிய ராக்ஷஸன் வந்திருக்கிறான் என்றே நினைக்கிறேன்" என்றான்.

20 லீதையின் வார்த்தையைக் கேட்டு ராக்ஷஸிகள் நான்கு புறங்களிலும் ஓடி மறைந்தார்கள். சில விகார முகமுள்ள ராக்ஷஸிகள் ராவணனிடத்திற்கு ஓடி அந்தக் கோரரூபமுள்ள வானர வீரனைப் பற்றிச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள். "ஸ்வாமி! ஒரு குரங்கு நமது அசோகவனத்தில் வந்து லீதைபுடன் ரஹஸ்யமாகப் பேசியது. இப்பொழுதும் அங்கேயே இருக்கிறது. அதின் பராக்கிரமத்திற்கோ அளவில்லை. நான்கள் பலவீதமாய்க் கேட்டும் லீதை அதைப் பற்றியாதொன்றும் சொல்லவில்லை. இந்திரனுடைய தூதனோ? குபேரனுடைய தூதனோ? லீதையைத்தேடுவதற்கு ராமனும் அனுப்பப்பட்ட தூதனோ? அப்புதமான ரூபமுள்ள அந்தக் குரங்கு நானு விருஷங்களும் மிருகங்களும் அழகான அந்தப்புரத் தோட்டத்தைச் சின்னூயின்னமாக்கி விட்டது. லீதை இருக்குமிடத்தைத் தவிர மற்ற இடமெல்லாம் நாசமாயிற்று. லீதையைக் காப்பாற்றுவதற்கோ அல்லது சிரமத்தாலோ தெரியவில்லை? அதற்கு அது ஒரு சிரமமா? அவளை ரக்ஷிப்பதற்காகவே அப்படிச் செய்திருக்க வேண்டும். அவ லீருக்குமிடத்தில் அழகான துளிகளோடும் புஷ்பங்களோடும் விளங்கும் சிம்சபாவிருஷத்தை அது தொடவே இல்லை. பயங்கரமான பராக்கிரமமுடைய ஸ்வாமி! பயங்கரமான ரூபத்துடன் கூடிய அந்த வானரனைத் தாங்கின தண்டிக்கும்படி ஆக்ஞாபிக்கவேண்டும். அவன் லீதைபுடன் ரஹஸ்யமாகப் பேசியிருக்கிறான். நமது வனத்தையும் அழித்திருக்கிறான். கணக்கில்லாத ராக்ஷஸனை யங்களுக்குத் தாங்கள் அதிபதியல்லவா? தாங்கள் மனத்தால் விரும்பிய இந்த லீதைபுடன் பேசியும் ஒருவன் உயிருடனிருப்பது தகுமா?" என்று தெரிவித்தார்கள்.

45 அதைக்கேட்டு பிரதாபலங்கேசுவரன் கோபத்தால் கண்கள் சுழல, அக்னியில் ஆஹுநிசெய்ததுபோல் ஜீவலித்தான். எரியும் இரண்டு தீபங்களிலிருந்து எண்ணெய்ச் சுடர் கொதித்து விழுவது போல் கோபாவேசம் கொண்ட அவனுடைய நேத்திரங்களிலிருந்து நீர்த் துளிகள் விழுந்தன. பலபராக்கிரமத்தில் தனக்கு ஸமமான கிங்கரர்களென்று பெயர்பெற்ற ராக்ஷஸவீரர்களை அழைத்து ஹனுமான் சிகழிக்கும்படி ஆக்ஞாபித்தான். பலசாலிகளான அந்த எண்பதினாயிரம் கிங்கரர்களும் பல ஆயுதங்களுடன் அரண்மனை யிலிருந்து வெளிப்பட்டார்கள். பெரிய வயிறு பற்களுடையவர்கள்; கோரரூபமுள்ளவர்கள்; மஹாபலவான்கள்; யுத்தம் செய்வதில் ஆசை கொண்டவர்கள்; ஆஞ்ஞனேயரைப் பிடிப்பதிலேயே நோக்க முள்ளவர்கள்; தோட்டத்தில் வாசலில் தயாராய் உட்கார்ந்திருக்கும் அந்த வானரவீரனை நெருங்கி, விட்டியிழ்ச்சிகள்

60 நெருப்பில் விழுவதுபோல் அதிலேகமாய் அவர்மேல் பாய்ந்தார்கள் விசித்திரமான கதாபுத்தங்களாலும், தங்கப்பிடி கட்டின பரிகை, ஸூரியகாந்தியுள்ளபாணங்கள், இருப்புலக்கைகள், பெரிய கத்திகள், ருலம், பிராலம், எறிவல்லயம், கத்தி முதலிய ஆயுதங்களால் நான்கு புறங்களிலிருந்தும் மாருதியை அடித்தார்கள். தேஜஸா லும் காந்தியாலும் ஜ்வலிக்கும் வாய்புத்திரனும் பெரிய மலையைப்போல் 65 அசையாமல் நின்றது, பூமியில் வாலை அடித்துத் திக்குகள் நடுங்கும்படி கர்ஜித்தார். பிறகு தன் சரீரத்தை மிகவும் பெரியதாய்ச் செய்து கொண்டு லங்கை கிடுகிடு என்று நடுங்கும்படி ஸீம்ஹசாதம் செய்தார். சுற்றிலுமிருந்த பர்வதங்களிலிருந்து ஆயிரமடங்காய் எதி 70 ரொலியுண்டாக, ஆகாசத்தில் பறந்த பகலிகள் மெய்மறந்து பூமியில் விழுந்தன.

அப்பொழுது ஆஞ்ஜனையர் அந்த ராக்ஷஸர்களைப் பார்த்து, "பலபராக்கிரமத்தில் சிகரந்த ராமனுக்கும் மஹாபலவானான லக்ஷ் 75 மணலுக்கும் ராகவனால் காப்பாற்றப்பட்ட ஸூக்ரீவ மஹாராஜாவுக்கும் ஸமமானவர்களுண்டோ? ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் ஸ்விதத்தைச் செய்யும் இஷ்வாகு குலதிலகரான ராமமூர்த்திக்கு நான் அடிமை; என் பெயர் ஹனுமான்; சத்ருஸையங்களுக்குக் காலன்; வாய்புகவானுடைய புத்திரன்; கற்களாலும் விருஷங்களாலும் யுத்தம் செய்திறவன்; ராக்ஷஸர்களை ஆயிரக்கணக்காய் மடிப்பேன்; உங்கள் அரசனான ராவணனைப்போல் ஆயிரம் ராக்ஷஸர்கள் ஒன்று 80 சேர்ந்தாலும் எனக்கு சடோ? உங்களுடைய காவல்களைக் கடந்து இந்த லங்கையில் பிரவேசித்து, ஸீதையை நமஸ்கரித்து, அவளுடைய விருத்தார்த்தத்தை அறிந்து, நீங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே இந்த நகரத்தை நாசம் செய்து, நான் வந்த காரியத்தை முடித்துக் கொண்டு ஸுகமாய்த் திரும்பிப் போவேன்" என்று கர்ஜித்தார்.

அந்தச் சப்தத்தால் ராக்ஷஸர்கள் பயந்து, ஸூரியா காலத்து 90 மேகம்போல் ஆகாசத்தை அளவி நிற்கும் ஆஞ்ஜனையரைக்கண்டு நடுங்கினார்கள். ஆனாலும் ராவணனுடைய கடுமையான உத்திரவால் இவனுடன் நாம் யுத்தம் செய்வது நமக்கு நன்மையா என்ற ஸீத் தேகம் தீர்ந்து, பயங்கரமான பலவித ஆயுதங்களால் மாருதியை அடித்தார்கள். அவர்களால் குழப்பட்டு ஹனுமான் நான்கு புறங்களிலும் பார்க்கையில், வாசற்படிக்கு ஸமீபத்தில் ஒரு பயங்கரமான இருப்புலக்கையைக்கண்டு, அதைப்பிடுங்கி, கையிலெடுத்துக்கொண்டு 95 ராக்ஷஸர்களை அடித்துக்கொண்டு, கருடன் காந்தி பொருத்திய ஸரீப்பங்களை எடுத்துக் கொண்டு ஆகாசத்தில் செல்வதுபோல் ஹனுமான் அந்த இருப்புலக்கையைச் சுழற்றிக் கொண்டு ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரித்தார். இப்படி ராவணன் அனுப்பிய மிங்கரர்களை நாசம் செய்து மறுபடியும் எவர் யுத்தத்திற்கு வருவார்களென்று வாசற்படியின் மேல் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

அதற்குள் லை ராக்ஷஸர்கள் மாருதியைக்கண்டு பயந்து யுத்தம் 100 செய்யாமல் ராவணனிடத்திற்கு ஓடி, மிங்கரர்கள் நாசமடைந்ததைத் தெரிவித்தார்கள். அதைக்கேட்டு அந்த ராக்ஷஸைவரன் கண்களை உருட்டிவிழித்து, நிகரில்லாத பராக்கிரமசாலியும் யுத்தத்தில் ஸ்விதக்க முடியாதவனுமான ஐம்புமாவியை அனுப்பினான். (இவன் ராவணனுக்கு முக்கிய மந்திரியான பிரஹஸ்தனுடைய புத்திரன்.) 105

ஸ ராக்ஷஸாதாம் திஹதம் மஹத்பீலம்
நிஸம்ய ராஜா பசிங்குத்த லோசந: |
ஸமாதிதேஸாப்ரதீமம் பராக்ரமே
ப்ரஹஸ்தபுத்ரம் மமரே ஸூதுர்ஜயம் | (43)

ஸர்க்கம் 43

மாருதி உப்பரிகையை இடித்தது

தத: ஸ மிங்கராந் ஹத்வா ஹனுமாந் த்யாந மால்ஜித: |
வநம் பக்ரீநம் மயா சசத்ய ப்ரராணாதோ? ந விநாஸித: | (1)

அதற்குள் ஹனுமான், "மிங்கரர்களைக் கொன்றேன். அசோக 5 வனத்தை அழித்து விட்டேன். ஆனால் தேவவிருஹம்போன்ற இந்த உப்பரிகையை அழிக்கவில்லையே. இதையும் நாசம் செய்து என் பலத்தைக் காட்டுகிறேன்" என்று நிச்சயித்து மேருமலையின் சிகரத்தைப் போல் உன்னதமான அந்த உப்பரிகையின்மேல் தாவிரின்று, ஸூரிய 10 னுக்கு எதிராக வேறு ஸூரியன் உதித்ததுபோல் தேஜஸால் ஜ்வலித்தார். (ஒரேகாலத்தில் இரண்டு ஸூரியர்கள் காணப்படுவது ராஜ்யத்திற்கு நேஷமக்குறைவு.) அங்கிருந்து பாரியாத்திரமென்ற குலபர்வதத்தைப்போல் தன்ருபத்தை விருத்திசெய்துகொண்டு, ஐயலக்ஷியால் விளங்கி, லங்கை அதிரும்படி ஸீம்ஹசாதம் செய்தார். அது கேட் 15 போச் செவிகளைத் துளைத்தது: ஆகாசத்திலிருந்து பகலிகள் கருண்டு விழுந்தன; அந்த உப்பரிகையைக் காப்பவர்களும் மெய் மறந்தார்கள். "ராக்ஷஸர்களே! அஸ்திரவித்யையில் சிகரந்த ரகுவீரனுக்கும் மஹாபலவானான லக்ஷ்மணலுக்கும் ராமனும் காப்பாற்றப்படும் ஸூக்ரீவ மஹாராஜாவுக்கும் சிகருண்டோ? ஸகல பூங்களுக்கும் 20 ஸ்விதத்தைச் செய்யும் இஷ்வாகு குல சிரேஷ்டனான ராமமூர்த்திக்கு நான் அடிமை; என் பெயர் ஹனுமான்; நான் வாயுவின் புத்திரன்; சத்ருக்களுக்கு மிருத்யுபாதைகளாலும் விருஷங்களாலும் ராக்ஷஸர்களை ஆயிரக்கணக்காய்க் கொல்விறவன்; ஆயிரம் ராவணன்கள் ஒன்று சேர்ந்தாலும் எனக்கு சடாவார்களோ? உங்களால் காக்கப்பட்ட இந்த லங்கையில் பிரவேசித்து, உங்களுக்குத் தெரியாமல் ஸீதையுடன் 25 பேசிவிட்டு, உங்களுக்கெதிரேயே இந்த நகரத்தை நாசம் செய்து, நான் வந்த காரியத்தை முடித்துக் கொண்டு திரும்பிப் போகிறேன்"

- என்று அந்த உப்பரிசையின் விமானத்திலிருந்து அதிலுள்ள ராக்ஷஸர்களைப் பார்த்துப் பயங்கரமாகக் கர்ஜித்தார்.
- அதைக்கேட்டு அதைக்காப்பவர்கள் பல ஆயுதங்களை எடுத்துக் கொண்டு மாருதியைச் சூழ்ந்து நான்கு புறங்களிலிருந்தும் அவரை அடித்தார்கள். கங்காப்பிரவாகத்தில் பெரிய விஸ்தாரமான கழியைப்போல் அந்த ராக்ஷஸஸையம் ஆஞ்ஞனையரைச் சுற்றிச் சுற்றி லஞ்சரித்தது. அப்பொழுது அந்த வானரவீரன் இவர்களுடன் எவ்வளவு நேரம் யுத்தம் செய்கிறதென்று கோபம் கொண்டு, பயங்கரமான ரூபத்தை எடுத்து அந்த உப்பரிசையின் ஒரு பெரிய ஸ்தம்பத்தைப் பிடுங்கி, இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தைச் சுழற்றுவதுபோல் கரகரவென்று அதைச் சுழற்றினார். தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்த ஸ்தம்பத்துடன் மற்ற ஸ்தம்பங்கள் இடிபட்டு நெருப்புப் பிடித்து அந்த உப்பரிசை முழுவதும் வெந்து போயிற்று. அதைக்கண்டு இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தால் அஸுரர்களை நாசம் செய்வதுபோல் மாருதி ராக்ஷஸக் கூட்டத்தை நாசம் செய்து, ஆகாசத்திலிருந்து கொண்டு, "எங்களுடைய மஹாராஜாவான ஸுக்ரீவன் வீதையைத்தேடுவதற்காக என்கல திக்குகளிலும் கணக்கில்லாத வானரவீரர்களை அனுப்பி யிருக்கிறார். அவர்கள் என்னைப்போல்பலவான்கள், தைரியசாலிகள், மஹாராஜாவின் ஆக்கிரமைய சிறைவேற்றுநிறுவர்கள், சிலர் பத்து யானைகளின் பலவழன்னவர்கள்; சிலர் தூறு, சிலர் ஆயிரம், சிலர் ஓகம் (ஒருவித எண்) இப்படிப் பலவிதமான பலத்தையுடையவர்கள்; சிலர் பலத்தில் வாயுபகவானுக்கு ஸமமானவர்கள்; சிலர் அளவற்ற பலமுடையவர்கள். பற்களையும் நகங்களையும் ஆயுதமாயுடைய கணக்கில்லாத வானர ஸையங்களால் சூழப்பட்டு ஸுக்ரீவ மஹாராஜா உங்களைல்லோரையும் இருந்த இடம் தெரியாமல் நாசம் செய்யப் போகிறார். ரகுவி்ரனுடன் பகைத்துக் கொண்டு அந்த மஹாத்மாவின் கோபத்திற்குப் பாத்திரமான பிறரும் இந்த லங்கை இருக்குமோ? நீங்களும் இருப்பீர்களோ? உங்கள் பிரபுவான ராவணன் இருப்பானோ?" என்று கர்ஜித்தார்.

நெயமணி புரி:லங்கா ந பூயம் ந ச ராவண: |

யஸ்மாதிஷ்வாகு தாதேந பதீதம் வைரம் மஹாத்மநா || (28)

ஸர்க்கம் 44

ஐம்புமாலி வதம்

ஸந்நிஷ்டோ ராக்ஷஸேந்திரேண ப்ரஹஸ்தஸ்ய ஸுதோ பீலீ |

ஐம்புமாலீ மஹாதீஷ்டிரோ நிர்ஜகாம தீதூர்தர: || (1)

அதற்குள் பிரஹஸ்தனுடைய புத்திரனான ஐம்புமாலி ராவணனால் உத்திரவு செய்யப்பட்டு ஆயுதபாளையாய் யுத்தத்திற்குப் புறப்

- பட்டான் பெரிய கோரப்பற்களையுடையவன் சிவந்தமாலைகளாலும் வஸ்திரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவன். குண்டலங்களையும் ஹாரங்களையும் தரித்துக் கொண்டு கண்களைச் சுழற்றிக் கொண்டு எடுங்கோபத்துடன் மலைபோல் நடந்து வந்தான். யுத்தத்தில் ஐயிக்க முடியாதவன்; இந்திர தனுஸைப் போன்றவில்லையும் சிரேஷ்டமான பாணங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு வஜ்ராயுதம் விழுத்ததுபோலும் இடிஇடித்ததுபோலும் வேகமாய் நானேற்றினான். அதனால் என்கல திக்குகளும் மூலைகளும் ஆகாசமும் நடுங்கிற்று. கோவேறு கழுதைகள் பூட்டின ரதத்தில் ஏறி வரும் ஐம்புமாலியைக் கண்டு மாருதி வேகம் கொண்டு இவனுடன்கொஞ்சநேரம் யுத்தம் செய்யலாமென ஸந்தோஷித்துவிட்டு ஹாசம் செய்தார். பருத்தபுஜங்களையுடைய அந்த ராக்ஷஸனும் தோரணவாசலின் குறுக்கு மரத்தின் மீதுள்ள அந்த வானர வீரனைக் கண்டு, வரும்பொழுதே முகத்தில் ஒரு அர்த்த சந்திர பாணத்தாலும் தலையில் ஒரு கர்ணியாலும் புஜங்களில் பத்து நாராசங்களாலும் அடித்தான். (கர்ணி: யானையின் மாவெட்டியைப்போல் நுணியையுடைய அம்பு.) அப்பொழுது குரீய கிரணத்தால் தாக்கப்பட்டு மலர்ந்திருக்கும் தாமரையைப்போல் ஆஞ்ஞனையரின் சிவந்த முகம் பாணங்களால் அடிபட்டு விளங்கிற்று. ரத்தத் துளிகளால் சிவந்த அவருடைய சிவப்பான முகம் சிவப்புச் சந்தனத்துளிகளால் சிறைந்த பெரிய தாமரை ஆகாசத்தில் மலர்ந்தது போலிருந்தது. ஐம்புமாலியின் பாணங்களால் அடிபட்டு ஹனுமான் கோபம்கொண்டு, இவனை முடிக்கும் வழி என்ன என்று சுற்றிலும் பார்க்கையில் ஓரிடத்தில் ஒரு பெரிய பாறையைக் கண்டார். பலவான்களுக்குள் பலவானான மாருதி அதைப் பெயர்த்து ராக்ஷஸன் மேலெறிய, அவன் அதைப் பத்து பாணங்களால் உடைத்தான். சண்ட மாருதத்தைப்போல் வேகமுள்ள அந்த வானரவீரன் தன் எண்ணம் வீணானதைக்கண்டு, உன்னதமான ஓர் ஆச்சாமரத்தைப் பிடுங்கிக் கரகரவென்று சுழற்றினார். உடனே அந்த ராக்ஷஸன் நான்கு பாணங்களால் அதைத்துண்டித்து, ஹனுமானத் தோளில் ஐந்து பாணங்களாலும் மார்பில் ஒரு பாணத்தாலும் மார்பின் மத்தியில் பத்து பாணங்களாலும் அடித்தான். அந்த வானர சிரேஷ்டன் தேகமெங்கும் அம்புகள் தைக்க, கடும்கோபத்துடன் முன்னிருந்த இருப்புலக்கையை எடுத்து அதி வேகமாப்ச் சுழற்றினார். அளவற்ற பலசாலி; சிகரற்ற வேகமுடையவர்; அந்த ஆயுதத்தைத் தன் பூர்ணபலத்துடன் சுழற்றி ஐம்புமாலியின் விஸ்தாரமான மார்பை நோக்கி எறிந்தார். அதற்குப் பிறகு ஐம்புமாலியின் தலையாவது கைகளாவது முழங்கால்களாவது வில்லாவது பாணங்களாவது தேராவது கோவேறு கழுதைகளாவது ஒன்றும் காணப்படவில்லை. மஹாபலவானான ஐம்புமாலி ஆஞ்ஞனையரால் அடிபட்டுப்பொடிப்பொடியாய்ப்பூமியில் விழுந்தான். பலசாலிகளான கிங்கர்கள் மடித்ததையும் ஐம்புமாலி நாசமடைந்ததையும் ராவணன் கேட்டு கோபத்தால் கண்கள் சிவந்து, மஹாபராக்கிரமசாலி

45 களான தனது மந்திரி புத்திரர்களை நோக்கி, "அந்தத் துஷ்டக் குரங்கைப் பிடித்து வாருங்கள்" என்று கட்டளைவிட்டான்.

ஸ ரோஷ ஸம்வர்தித தாம்ர லோசந:

ப்ரஹஸ்த புத்ரே நிறுதே மஹாபீலே |

அமாத்ய புத்ரா நநிவீர்ய விக்ரமாந்

ஸமாதீதேஸ்ராயஸா நிராசரேஸ்வர: ||

(22)

ஸர்க்கம் 45

மந்திரி குமாரர்களின் வதம்

ததஸ்தே ராக்ஷஸேந்திரேஸ்சோதிதா மந்த்ரீஸ்தம் ஸுதா: |

நிர்யயூர் ப்ரவநாத் தஸ்மாத் ஸப்த ஸப்தார்சி வர்சஸ: || (1)

அந்நியைப்போல் தேஜஸால் த்ரவஸிக்கும் அந்த ஏழு மந்திரி புத்திரர்களும் ராவணனால் ஏவப்பட்டு ஸைபரீலிருந்து புறப்பட்டார்கள். மஹாபலவான்கள்; அஸ்திரவித்யை தெரிந்தவர்களுக்கும் சிரேஷ்டர்கள்; ஒருவர்வ்கொருவர் ஐயிக்க வேண்டுமென்று

5 ஆசைப்படுபவர்கள்; அளவற்ற பராக்கிரமசாலிகள்; கணக்கில்லாத வீரர்களாக்ருமுப்பட்டு, ஸ்வர்ணமயமான ஐன்னல்களாலும்கொடி களாலும் பாவட்டாக்களாலும் விளங்கி மேகத்தைப்போல் சப்திக்கும் பெரிய ரதங்களில் ஏறிக்கொண்டு, உருக்கின தங்கத்தால்செய்த வில்லுகளை நானேற்றி டங்காரம் செய்து கொண்டு, மின்னல்கள்

10 பாயும் மேகங்களைப்போல் ஸுலபமாய் ஐயிப்போம் என்ற ஸந்தோஷத்துடன் வெளிக்கினம்பினார்கள். அவர்களுடைய தாய்களும் பந்துக்களும் மித்திரர்களும் பலசாலிகளானகிங்கரீயகிளே மயூர்தாரர்களென்பதைக்கேட்டு சோகத்தால் துடித்தார்கள். அந்த மந்திரி புத்திரர்கள், "நான் மூத்தி நான் மூத்தி" என்று மேல்வீழ்ந்து தோரண

15 வாசற்படிமேலிருக்கும் ஹனுமாளுக்கு ஸமீபத்தில் வந்தார்கள். மழைத்தாலத்து மேகங்கள்போல் பாணங்களை வர்ஷித்துக்கொண்டு, இடிபோல்குமுறுகின்ற ரதங்களுடன் ஆஞ்ஜநேயரைச்சூழ்ந்துகொண்டார்கள். அவர் தேகமெங்கும் பாணவர்ஷத்தால் நிறைத்து, மழைத் தாரைகளால் மூடப்பட்ட மஹாபர்வதம்போல்விளங்கினார். நிரமல

20 மான ஆகாசத்தில் அதிவேகமாய் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டு அந்த மந்திரிபுத்திரர்களுடைய பாணங்களின் குறியையும் ரதங்களின் வேகத்தையும் பிரயோஜனமில்லாமல் செய்தார். வான வில்லால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மேகங்களுடன் வாயுபுகவான் ஆகாசத்தில் விளையாடுவதுபோல், மாருதி ஆகாசத்தில் அந்த வில்லான்களுடன் விளை

25 யாட்டு யுத்தம் செய்து கொண்டு விளங்கினார். பிறகு பயங்கரமான ஒரு சப்தமிட்டு அந்த ராக்ஷஸ ஸஸன்யத்தை பயத்தால் கடுங்கச் செய்து, அதிவேகமாய் அவர்களுக்கு கடுவில பாய்ந்தார். சிலரைக் கைகளால் அழைத்து கொள்ளார்; சிலரைக் காங்களால் உகைத்தார்;

சிலரை முஷ்டியால் குத்தினார்; சிலரை நகங்களால் கிழித்தார்; சிலரை மார்பால் இடித்தார்; சிலரைத் துடைகளால் மோதினார்; சிலர் 30 அவருடைய ஸிம்ஹநாதத்தால் பூமியில் வீழ்ந்தார்கள். இப்படி மந்திரி புத்திரர்கள் இறந்து பூமியில் வீழ்ந்ததைக் கண்டு, அந்த ஸஸன்யம் முழுவதும் பயம் பிடித்து மூலக்குமூலம் ஓடிவிட்டது. யானைகள் விகாரமாய் ஸீறிட்டன; குதிரைகள் பூமியில் சுருண்டு வீழ்ந்தன; த்வஜம் குடை முதலியவைகள் முறிந்து ரதங்கள் பூமி 35 யெங்கும் கிடந்தன; வழியிலுள்ள ஆறுகளில் சத்தப்பிரவாகம் ஓடிற்று; ஸங்கை நகரம் முழுவதும் விகாரமான சப்தங்களால் நிறைந்தது.

மஹாபலவானும் பிறரால் தடுக்க முடியாத பராக்கிரமசாலி 40 புமான மாருதி, பெயர் பெற்ற அந்த ராக்ஷஸர்களைக் கொன்று இன்னும் பலசாலிகளிருந்தால் ஒருகை பார்ப்போம்" என்று அந்த வாசற்படியில் இருந்தார்.

ஸ தாத் ப்வ்ருத்தாத் விநிஹத்ய ராக்ஷஸாத்

மஹா ப்ஸாஸண்ட் பராக்ரம: கபி: |

யுயுத்ஸூரந்யை: புநரேவ ராக்ஷஸை:

தமேவ வீரோபி ஜகா'ம தோரணம் ||

(17)

ஸர்க்கம் 46

பஞ்சஸேனூதிபதிகளின் வதம்

ஹதாந் மந்த்ரீ ஸுதாத் புத்த்வா வாதரேண மஹாத்மநா |

ராவண: ஸம்வ்ருதாகார: சகார மதி முத்தமாம் || (1)

தான் மந்திரி புத்திரர்கள் ஆஞ்ஜநேயரால் மடித்தார்களென்று 5 தேட்டு, ராவணன் தான் ஸமான்யக் குரங்கென்று நினைத்திருந்த மாருதியிடத்தில் தனக்குண்டான பயத்தை வெளிக்காட்டாமல், மிகுந்த தைரியத்துடன் வேறு யோசனை செய்தான். விருபாக்ஷன் பூபாக்ஷன் துத்தரன் பிரகஸன் பாலகர்ணனென்ற ஐந்து லேனூதி

பதிகளை அழைத்தது. ஹனுமானப் பிடித்து வரும்படி உத்திரவு செய்தான். அவர்கள் வீரர்கள்; யுத்தரீதியில் தேர்ந்தவர்கள்; சண்டையில் 10 வாயுவேகமுள்ளவர்கள். அவர்களைப் பார்த்து ராவணன், "ஸேனூதி பதிகளே! கணக்கில்லாத சதுரங்க ஸஸன்யங்களுடன் செல்லுங்கள். அந்தக் குரங்கை நான் சொல்லுமிற விதமாக கிஷியுங்கள். அதன்ஸமீ

15 பத்தில் வெகு ஐக்கிரதையாகச் செல்லுங்கள். தேசகாலங்களுக்கு விரோதமாய் நடக்கும் அந்தக் குரங்கின் சேஷ்டைகளை நிறுத்துங்கள். அதன் செய்கைகளை நான் நன்றியு யோசித்துப் பார்க்கையில் அது ஒருக்காலும் குரங்கல்ல என்று தோன்றுகிறது. இந்திரனே மற்ற எவரோ நமக்குக் கெடுதிசெய்யக் கடுந்தவத்தால் இந்த மஹா

பலமுள்ள பெரிய பிராணியை எரிசுஷ்டித்து விட்டிருக்கிறார்கள். நாகர்களும் யக்ஷர்களும் கந்தர்வர்களும் தேவர்களும் அஸுரர்களும் மஹாலிங்கனும் உய்களாலும் என்னாலும் பலதடவை ஐயிக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் நமக்கு ஏதாவது கெடுதி செய்வது ஆச்சரியமில்லையே, ஆகையால் எப்படியாவது அந்தக் குரங்கைப் பிடித்து வாருங்கள். புத்தியிலும் பராக்கிரமத்திலும் அளவிற்கு மிஞ்சிய அந்தக் குரங்கை ஸாமான்யமென்று அலாய்யம் செய்யக் கூடாது. வாலியையும் ஸூக்ரீவனையும் மஹாபலசாலியான ஜாய்ப வானையும் வேணுதிபதியான நீலனையும் த்விவிதன் முதலிய மற்ற வானரர்களையும் பார்த்திருக்கிறேன். அவர்கள் அதிக பராக்கிரம சாலிகளானாலும் அவர்களுடைய ஸஞ்சாரமும் தேஜஸும் பராக்கிரமமும் புத்தியும் ஸத்வமும் உக்ஸாஹமும் இப்படியல்ல. இந்தப் பெரிய ஐந்து நினைத்த ரூபங்களை எடுக்கக் கூடியது. ஆகையால் நீங்கள் எப்படியாவது இதை ஐயிக்க வேண்டியது. இத்திரனும் தேவர்களும் அஸுரர்களும் மனுஷ்யர்களும் மூன்று லோகங்களிலுமுள்ள மற்றப்பிராணிகளும் ஒன்று சேர்ந்தாலும் உய்களுக்கு மூன் றீர்க முடியாதென்று எனக்குத் தெரியும். ஆனாலும் புத்தத்தில் ஐயமும் அபுஜ்யமும் நிச்சயமல்ல. ராஜநீதியை அறிந்துபுத்தத்தில் ஐயம்பெற வேண்டுமென்று விரும்புமென்றவன் தன்னை நன்றாய் சஷித்துக் கொள்ள வேண்டும்" என்று ஆக்ஞாபித்தான்.

அக்ஷியைப்போல் ஜ்வலிக்கும் அந்தப் பிரதாபவீரர்கள் அரச ணுடைய உத்திரவை அங்கீகரித்துத் தேர்களோடும் மதயானைகளோடும் மஹாவேகமுள்ள குதிரைகளோடும் ஸகல ஸைன்யங்க ளோடும் தீஷ்ணமான ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு அதிவேக மாய் வெளிக்கிளம்பினார்கள். பாலஸூரீயனைப்போல தன் தேஜ ஸாசிற மிரணங்களால் குழப்பட்டு பிரகாசிக்கும் ஆஞ்ஜனையர் அந்த தோரணவாசலின் உச்சியில் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டார்கள். அவர் உக்ஸாஹத்திலும் ஸத்வத்திலும் பலத்திலும் புத்தியிலும் வேகத்திலும் ரூபத்திலும் நீகரில்லாதவர், நான்கு புறங்களிலிருந்தும் பயங்கரமான ஆயுதங்களுடன் ராஜஸூரீகள் அவர்மேல் பாய்ந் தார்கள். துர்த்தான், கருசெய்தல் புஷ்பத்தைப்போல் காந்தியுள்ள ஐந்து பாணங்களால் அவருடைய தலையில் அடித்தான். அவை இரும்பால் செய்யப்பட்டவை, உக்ரமானவை, பச்சை வர்ண முள்ளவை, ஹிருதயத்தைப் பிளக்கக்கூடியவை, உடனே மாருதி ஸகலதிக்குகளும் பிளக்கும்படி கர்ஜித்துக்கொண்டு ஆகாசத்தில் தாவினார். பிறகு துர்த்தானென்ற வீரன் சதத்திலிருந்து இடை விடாமல் அவர்மேல் பாணங்களை வர்ஷித்தான். மழைக்காலத்தின் முடியில் காற்று நீருண்ட மேகங்களைச் சிதறவடிப்பதுபோல் பாண வர்ஷங்களைப் பொழிவது துர்த்தானை மாருதி தன் வேகத்தால் தடுத்தார். பிறகு அவன் தன்னை மிகவும் உபத்திரவிப்பதைக்கண்டு, ரூபத்தை விருத்தி செய்துகொண்டு, மஹாவேகத்துடன் ஆகாசத்தில்

வெகுதூரம் கிளம்பி அவனுடைய தேரில் இடிக்கூட்டங்கள் மலையில் விழுந்தாற்போல் சிக்குரமாய்க் குதித்தார். உடனே அந்தத் தேர் ஏர்க்கால் முறித்து தூளாயிற்று; எட்டுக்குதிரைகளும் இறந்தன; துர்த்தானும் பிணமாய்ப் பூமியில் விழுந்தான்.

அதைக்கண்டு பிறரால் ஐயிக்கமுடியாத யூபாஷனும் விருபா ஷனும் வெகு ரோஷம்கொண்டு மாருதியின்மேல் பாய்ந்து, முக்கரமென்ற ஆயுதத்தால் மார்பில் அடித்தார்கள். கருடனைப் போன்ற பலபராக்கிரமமுள்ள ஆஞ்ஜனையர் அவர்களுடைய வேகத்தை அடக்கி, மறுபடியும் பூமியில் குதித்து, ஓர் ஆச்சாமரத் தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு அவ்விரண்டு ராஜஸூரீகளையும் அடித்துக் கொள்ளார்.

அதைக்கண்டு பிரகஸன் ஒரு பட்டாக்கத்தியுடனும் பாஸகர் ணன் கூர்மையான துனியையுடைய குலாயுதத்தடனும் ஆஞ்ஜனையர் மேல் பாய்ந்து யுத்தம் செய்தார்கள். அவர்களால் தேகமெல் ழும் காயப்பட்டு சத்தத்தால் பூசப்பட்ட மயிர்களுடன் மாருதி பால ஸூரீயனைப்போல் கோபத்தால் ஜ்வலித்தார். பிறகு ஒரு பர்வத சிகரத்தை அதில் வாரிக்கும் விருஷங்கன் மிருகங்கள் தஷ்ட ஐத்துக் களுடன் அலாய்யமாய்ப் பிடுங்கி, அதனால் அந்த ராஜஸூரீகளை அடித்துக்கொன்று, மற்ற ஸைன்யங்களையும், குதிரைகளால் குதிரை களையும், யானைகளால் யானைகளையும், காலாட்களால் காலாட் களையும், சதங்களால் சதங்களையும், தேவேந்திரன் அஸுர ஸைன்யத்தை நாசம் செய்ததுபோல் மடித்தார். அடிபட்ட யானை களாலும் குதிரைகளாலும் ராஜஸூரீகளாலும் முறிபட்ட சதங்களாலும் அந்த யுத்த பூமியில் போக வழியில்லை. இப்படி அந்த வானர சிரேஷ்டன் பஞ்சவேணுதிபதிகளையும் அவர்களுடைய வாணனங் களையும் ஸைன்யங்களையும் நாசம்செய்து பிரளயகால மிருத்யுவைப் போல் மறுபடியும் அந்த வாசற்படியின்மேல் உட்கார்ந்து சற்று இளைப்பாறினார்.

தத: கபில்தாந் த்வஜநீபநீந் ரணே
நிறைதய வீராந் ஸபுலாந் ஸவாஹநாந் |
ஸமீஷ்ய வீர: பரிக்ருத்யை தோரணம்
க்ருதஷ்ண: கால இவ ப்ரஜாஷ்யே | (40)

ஸர்க்கம் 47

அக்ஷுமுமாரனுடைய வதம்

ஸேநாபதிந் பஞ்ச ஸ து ப்ரமாயிதாத்
ஹநாமதா னாநுசராந் ஸவாஹநாத் |
ஸமீஷ்ய ராஜா ஸமரொத்'த'தோந்முஷம்
குமாரமகும் ப்ரஸஸைமகதாத்'ரத: 1

(1)

இப்படி ஒரு வானரனால் பஞ்சஸேனாதிபதிகளும் ஸஸன்யமும்
நாசமடைந்ததைக் கேட்டு, ராவணன் தன்னைச் சூழ்ந்திருப்பவர்
களில் யாரை அனுப்பலாமென்று பார்க்கையில், தன் குமாரான
அக்ஷன் மாருதியோடு யுத்தம்செய்து அவரைப்பிடித்துவர ஆவல்
கொண்டவனாய் முகத்தைத் தூக்கினான். அதைக்கண்டு ராவணனும்
5 கண் ஐரூபையால் "போய் வா" என்று அவனை உத்திரவுசெய்ய
அவன் ஸபையிலிருந்து வெளியே சென்றான். அவன் பிரதாபசாலி;
பிரம்மண சிரேஷ்டர்களால் ஹோமம்செய்து வளர்க்கப்பட்ட
அக்ஷினியைப்போல் ஜ்வலித்துக்கொண்டு, ஸ்வர்ணத்தால் அவங்கரீக்
10 கப்பட்டவேலாயுதத்தைக் கையிலேந்தி யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்
டான். உருக்கிவிட்ட தங்கத்தால் செய்யப்பட்டு பாலஸூரியனைப்
போல பிரகாசிக்கும் பெரிய ரதத்திலேறி ஆஞ்ஜனையளிருக்குமிடத்
திற்குச் சென்றான். தேவதைகளுக்கு ஸமமான பராக்கிரமத்தை
யுடைய அந்த அக்ஷுமுமாரனுடைய ரதம் கடுந்தபஸால் ஸம்பாதிக்க
15 கப்பட்டது. உருக்கின தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட ஐன்னல்களை
உடையது. ரதனத்தால் அவங்கரீக்கப்பட்ட கொடிகளாலும் த்வஜ்ஜ
களாலும் அழகு பொருந்தினது. மனோவேகமுள்ள எட்டுக்
குதிரைகள் பூட்டினது. தேவர்களாலும் அஸூரர்களாலும் தடுக்க
முடியாதது. யாதொரு ஸஹாயமுமில்லாமல் செல்லக்கூடியது.
20 ஸூரியனைப்போன்ற கார்த்தியையுடையது. ஆகாசத்தில் தடை
யில்லாமல் ஸஞ்சரிக்கக்கூடியது. அதில் அம்பறைகளும் எட்டுக்
கத்திகளும் சக்தி தோமரம் முதலிய ஆயுதங்களும் வரிசையாய்க்
கட்டப்பட்டிருந்தன. இப்படி யுத்தத்திற்கு வேண்டிய ஸகல
பதார்த்தங்களாலும் நிறைந்து ஸூரியனைப்போலும் சந்திரனைப்
25 போலும் மஞ்சள் நிறமும் வெண்மையுமுள்ள கடிவாளங்களை
யுடைய அந்த நிவ்யரதம் ஆகாசத்தில் ஸூரியன் உதித்தது போல்
ஸித்தமாய் நிற்கக்கண்டு அக்ஷுமுமாரன் அதிலேறி யுத்தப்பயிக்கு
வந்தான். இப்படிக்குதிரை யானை ரதம் காலாட்கள் இவை
களுடைய சப்தத்தால் ஆகாசமும் பூமியும் இதிலுள்ள பர்வதங்
30 களும் நடுநடுங்க, யுத்தங்களத்தில் இன்னும் யார் வருகிறெனென்று
எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் ஹனுமானுடைய ஸமீபத்தில்
வந்தான்.

பிறகு ஸிம்ஹத்தைபோல் நேத்திரங்களையுடைய அந்த ராஷு
ஸன், ஸகல பதார்த்தங்களையும் நாசம்செய்யும் காலாக்கிரையப்
போல் ஜ்வலிக்கின்ற அந்த வாயுயுத்திரனைக்கண்டு, "என்ன ஆச்சரி
யம்! இந்த ஒரு குரங்கு பயமில்லாமல் நமது நகரத்தில் பிரவேசித்து
இவ்வளவு ஸஸன்யங்கனையும் விளையாட்டாய்க் கொண்டு எவ்வளவு
அலக்ஷ்யமாய் உட்கார்ந்திருக்கிறது!" என்று பரபரப்புடன் மாருதி
யிடத்தில் கௌரவம் வைத்து அவரை உற்றுப்பார்த்தான். மஹா
பலவானும் புத்திரசாலியுமாகையால், அக்ஷுமுமாரன் ஹனுமானுடைய
35 தேகத்தையும் பலத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் அவருடைய
செய்கைகளால் ஊழலித்து, தனது பலபராக்கிரமத்தையும் ஒப்பிட்டு,
இவனை ஐயிப்போமென்று நிச்சயம்கொண்டு, பனி நீங்கினவுடன்
உதிக்கும் ஸூரியனைப்போல் உக்கிரமான தேஜஸால் விருத்தி
யடைந்தான். பிறகு அவருடன் யுத்தம்செய்ய நிச்சயித்து, அவர்
45 பிறரால் தடுக்கமுடியாத பராக்கிரமசாலி என்று கண்டு, கோப
பரவசனாக அமரீக்கையாய் யுத்தம்செய்ய ஏற்பாடுசெய்துகொண்டு,
ஆஞ்ஜனையரை மூன்று கூர்மையான பாணங்களால் அடித்தான்.
அவர் கொஞ்சம் கூட சிரமமில்லாமல் யுத்தம்செய்துகொண்டு,
சத்ருக்களை ஐயிப்போமென்ற நிச்சயத்தால் கர்வமடைந்திருப்பதைக்
50 கண்டு, "இன்றைக்கு எனக்கு ஸூரியான யுத்தவீரன் கிடைத்தான்"
என்று ஸந்தோஷப்பட்டு விலகியும் பாணங்களையும் எடுத்துக்
கொண்டு, மறுபடியும் மாருதியை உற்றுப்பார்த்து பதக்கங்கள்
குண்டலங்கள் முதலிய ஸமஸ்த ஆபரணங்களாலும் அவங்கரீக்கப்
பட்ட பராக்கிரமசாலியான அக்ஷுமுமாரன் அதிசக்கிரமாய்
55 மாருதிக்கு ஸமீபத்தில் வந்தான்.

பிறகு, தேவர்களும் அஸூரர்களும் பயத்தால் நடுங்கும்படி
அவ்விருவர்க்கும் யுத்தம் வேந்தது; அதற்கு உபமானம்சொல்ல
முடியாதது. அதைக்கண்டு பூமி நடுங்கிற்று; ஸூரியன் பயத்து மறைந்
தான்; காற்று அடிக்கவில்லை; மலைகள் அசைந்தன; ஆகாசத்தில்
60 பெரும்சப்தமுண்டாயிற்று; ஸமுத்திரம் கலங்கிற்று; அக்ஷுமுமாரன்
மஹாவீரன்; பாணங்களின் லக்ஷயத்தை அறிவதிலும் அவைகளைத்
தொடுப்பதிலும் பிரயோகிப்பதிலும் நிபுணன்; தங்கக்கட்டுகளுடன்
இறகுகளால் அவங்கரீக்கப்பட்டுக் கூர்மையான மூன்று பாணங்
களைக் கரும் விஷமுள்ள மஹா ஸர்ப்பங்களைப்போல் ஹனுமா
75 னுடைய தலையில் பிரயோகித்தான். உடனே ரத்தப் பிரவாஹத்தால்
அந்த வானரவீரனுடைய தேகம் நனைத்தது; அவர் கண்களைகோபத்
தால் உருட்டி விழித்துப் பாலஸூரியனைப்போல் சிவந்து,
பாணங்களாடுற கிரணங்களால் குழப்பிட்டு விளங்கினார்.
ராவணைசவரனுடைய புத்திரன், பயங்கரமான ஆயுதங்களையும்
70 விலகியும் தரித்துத் தன்னுடன் யுத்தத்திற்கு வந்து நிற்பதைக்
கண்டு, ஸந்தோஷத்தாலும் யுத்த ஆவேசத்தாலும் பூரித்தார்.
உத்தராயணத்தில் மத்யாஹ்ணகாலத்தில் மந்தர பர்வதத்தின்

- 75 உச்சிவிவிருந்து லோகத்தைக்கொளுத்தும் ஸூரியனைப்போல், ஹனு
மான் கோபத்தாலும் பலத்தாலும் வீரியத்தாலும் நிறைந்து,
நேத்திரங்களிலிருந்து பறக்கும் நெருப்புப்பொறிகளால். அக்ஷுமா
ரனையும் அவனுடைய வாஹனங்களையும் ஸைன்யத்தையும் எரித்
தார். பிறகு அக்ஷுமாரனென்ற காளமேகம் தங்கத்தால் அலங்கரிக்க
80 கப்பட்ட வில்லாகிற இந்திரதனுஸால் பிரகாசித்துக்கொண்டு,
ஹனுமானென்ற பர்வதத்தில் பாணங்களான மழைத்தாரைகளைப்
பெய்தது. மஹாமேகங்களுக்கு ஸமமான பராக்கிரமத்தையுடைய
மாருதி. அக்ஷுமாரன் யுத்தத்தில் திரையுய் நிரிஷ்டிற்று நிரிஷ்டம்
அவனுடைய வீரியமும் தேஜஸும் விருத்தியடைவதைக் கண்டு,
இன்று நல்ல யுத்தம் நடக்குமென்று ஸந்தோஷத்தால் கர்ஜித்தார்.
85 காட்டில் புல்லால் மூடப்பட்ட பெருங்கிணற்றில் மதயானை வீழ்வது
போல் அக்ஷுமாரன் பால்யத்தால் கர்வமடைந்து, யுத்தம் செய்
வதில் தனக்கு நிகரில்லை என்ற கொழப்புடன் வரவரக் கோபத்
தால் கண்கள் ரத்தம்போல் சிவக்க, யுத்தத்தில் நிகரில்லாத ஆஞ்ஜ
னையரை எதிர்த்தான். பாணவீரத்தால் அவரை மறைக்க, மாருதி
90 மேகம் போல் கர்ஜித்துப் புணங்கனையும் துடைக்கனையும் பயங்கரமாய்
தட்டிக்கொண்டு ஆகாசத்தில் கிளம்பினார். உடனே பிரதாபாலி
யான அந்த ராக்ஷஸவீரன் ரதத்தைச் செலுத்திக் கர்மேகம்பர்வதத்
தில் சிலைகளை வர்ஷிப்பதுபோல் அந்த வானர வீரன்மேல் பாணங்
களை பிரயோகித்தான்.
- 95 மனோவேகமுள்ள மாருதி அதைக்கண்டு கோபம் மேலிட்டு
அவைகளைத் தன்மேல் படாமல் உபாயமாய்த் தப்பித்துக்
கொண்டு, அவைகளுக்கு நடுவில் காற்றைப்போல் ஸஞ்சரித்து
ஆகாசமார்க்கத்தில் உலாவினார். அக்ஷுமாரன் வில்லை வீசித்து
யுத்தாவேசம் கொண்டு சிரஷ்டமான பல பாணங்களால்
100 ஆகாசத்தை மறைப்பதைக்கண்டு, அவனை மெச்சி, "இவ்வளவு
சாதரியமாய் யுத்தம் செய்பவனை ஐயிக்கும் வழி என்ன?" என்று
யோசித்தார். அப்பொழுது அந்த ராக்ஷஸன் மிகவும் தைரியமாய்
அவரைப் புணங்களுக்கு நடுவில் பாணங்களால் பிளக்க, ஆஞ்ஜனே
யர் பேரிடிபோல் கர்ஜித்து, யுத்த ரஹஸ்யத்தை நன்றாய்ந்தவரா
105 கையால் அந்தச் சிறுவனுடைய பராக்கிரமத்தைப் பற்றி சற்று
யோசித்து "பாலஸூரியனைப்போல் பிரகாசிக்கும் இந்த ராக்ஷஸன்
மஹாபலவானாய்த் தோன்றுகிறான்; வயதில் சிறுவனுக்குத்தாலும்
யுத்தத்தில் கைதேர்த்தவர்கள் செய்யமுடியாத ஆச்சரியங்களைச்
செய்கிறான். ஸகல யுத்தத்திரங்களையும் நன்றாக அறிந்து பிரயோகிக்
110 கிறான். இவனைக் கொல்ல எனக்கு மனமில்லை, இவன் மஹாதைரிய
சாஸி; பராக்கிரமத்தில் சிறந்தவன், அமரிகையாய் யுத்தம் செய்கிற
வன்; மிகுந்த பொறுமைமுள்ளவன், தேவகணங்களும் மஹாஷிகளும்
யுத்த முறைகளில் இவனுடைய சௌரியத்தைக்கண்டு ஸந்தேச
மில்லாமல் மெச்சுவார்கள். இவனுடைய பராக்கிரமமும் உத்தமமும்

- வரவர விருத்தியாகின்றன. கொஞ்சம்கூட பயமில்லாமல் எனக்
115 கெதிரே வந்து நின்று யுத்தத்திற்கு அழைக்கிறான். கண்கூசாமல்
என்னைப்பார்க்கிறான். மனோவேகமுடைய இந்தச் சிறுவன் பராக்கிர
மத்தால் தேவாஸூரர்களின் ஹிருதயத்தையும் நடுங்கச் செய்வான்.
க்ஷணத்திற்குக் க்ஷணம் இவனுக்கு யுத்தத்தில் வீரியம் விருத்தியடை
120 கின்றது. இவனை நான் அலங்க்யம் செய்தால் எப்படி ஐயிக்கமுடியும்?
ஆகையால் இவனைக் கொல்லவேண்டியது அவசியம். வரவரப்பற்றி
எரிபும் நெருப்பை அலங்க்யம் செய்யலாமா" என்று சத்துருவின்
பராக்கிரமத்தை இவ்வீதமாய் ஊழலித்து, தான் செய்ய வேண்டிய
காரியத்தையும் நிச்சயித்து, அவனைக்கொல்வதில் புத்தியைச்
125 செலுத்தினார். அவனுடைய ரதத்தில் எட்டுக்குதிரைகள் கட்டியிருந்
தன. அவை பலத்தால் கொழுத்து, வாயுவேகமுள்ளவைகளாய்,
பலவித நடைகளிலும் பழகி, ரதத்தை அலங்க்யமாய் இழுக்கக்
கூடியவை.

- முதலில் இவனை ரதமில்லாமல் செய்யவேண்டுமென்று, ஆஞ்ஜ
130 நேயர் ஆகாசமார்க்கத்தில் இருந்துகொண்டே கைகளால் அவைகளை
அறைந்து கொள்ளார். உடனே அந்தத் திவ்வியரதம், எர்க்கால்
முறிந்து, கொடிகளறுத்து, குதிரைகள் மடிந்து, பூமியில் விழுந்தது.
அப்பொழுது மஹாரதனுள் அக்ஷுமாரன் அந்தத் தேரைவிட்டு
வில்லைமும் கத்தியையும் எடுத்துக்கொண்டு ஆகாசத்தில் பாய்ந்து,
135 யோகாப்பியாஸத்தால் ஸ்தூலதேகத்தை விட்டுத் திவ்விய தேகத்
துடன் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போகும் முனியைப்போல் விளங்கினான்.
வாயுவின் பராக்கிரமத்தையுடைய வாயுயுத்திரன், தன் தகப்பனும்
கருடனும் ஸஞ்சரிக்கும் ஆகாசவீதியில் பயமில்லாமல் தன்னை
எதிர்த்து வரும் அந்த ராக்ஷஸவீரனை ஸமயம் பார்த்து நெருங்கி,
140 அவனுடைய கால்களை இறுகப்பிடித்து, கருடன் ஸர்ப்பத்தைச்
கழற்றுவதுபோல் அவனை பலவிதமாய்ச் கழற்றி தன் பிதாவின்
பலத்தை பிரயோகித்து, அவனை அடித்து நொறுக்கித் தேய்த்துப்
பின்டமாக்கி பூமியில் வீசி எறிந்தார். புணங்கன், துடைகள்,
இடுப்பு, கழுத்து முதலிய அவயவங்கள் நொறுங்கி, கட்டுகள்
145 தளர்ந்து, ரத்தம் பெருக, அக்ஷுமாரன் பூமியில் விழுந்து உயிரை
விட்டான்.

- இப்படி ஹனுமான் அவனை அடித்து முறித்துத் தேய்த்து
150 ராவணனுடைய ஹிருதயத்தைக் கலக்கினார். மஹாஷிகளும் சிரஹ
தேவதைகளும் மஹாவீர தங்களை அனுஷ்டித்தவர்களும் பூகங்களும்
யக்ஷர்களும் பன்னகர்களும் தேவர்களும் இந்திரனும் ஆச்சரியம்
மேலிட்டு ஆஞ்ஜனேயரைக் கண்கொட்டாமல் பார்க்கிறார்கள்.
ரத்தத்தைப் போல் சிவந்த நேத்திரங்களை யுடையவனும் இந்திர யுத்
திரனுள் ஐயந்தனைப்போல் தேஜஸ்விபுமான அக்ஷுமாரனை இவ்

155 விதமாய்க் கொன்று, ஹனுமான் உத்ஸரஹம் மேலீட்டு மறுபடியும் அந்த வாசற்படியின் மேல் பிரளயகாலமிருத்தியுடைப்போல் நின்றார்.

நிறைதய தம் வஜ்ரஸுதோபம ப்ரபம்
குமாரமகும் சுதஜோபமேஷணம் |
தமேவ வீரோ பி'ஜகா'ம தோரணம்
க்ருதக்ஷண: கால இவ ப்ரஜாக்ஷயே ||

(38)

ஸர்க்கம் 48

ஹனுமார் பிரஹ்மஸ்திரத்தால் கட்டுப்பட்டது.

தத: ஸ ரக்ஷோதி'பதிர் மஹாத்மா
ஹனுமதா'க்ஷ நிஹதே குமாரே |
மந: ஸமாதா'ய ததே'ந்த்'ரகக்ஷம்
ஸமாதி'தே'பெந்த்'ரஜிதம் ஸரோஷம் ||

(1)

இப்படி அஷ்குமாரன் மாருதியால் கொல்லப்பட்டதைக் கேட்டு, ராவணன் தன் துக்கத்தை வெளியில் காட்டிக்கொள்ளாமல் மனத்தை தைரியப்படுத்திக்கொண்டு, வீரியத்தில் இந்திரனுக்கு ஸமமான இந்திரஜித் என்ற தன் குமாரனை வெகு கோபத்துடன் ஆக்ஞாபித்தான். "குமர்தாயி! உனக்கு பிரஹ்மஸ்திரத்தின் ரஹஸ்யம் தெரியும்; ஆயுதவித்யையின் மர்மங்களை அறிந்தவர்களுக்குள் உன்னைப்போன்றவர்கள் இல்லை. தேவர்களும் அஸுரர்களும் உன் பெயரைக் கேட்டால் அலறுகிறார்கள். தேவர்களையும் இந்திரனையும் நீ முறியடித்தது லோகப்பிரஸித்தமல்லவா? பிரஹ்மதேவரைக் கடுந்தபஸால் ஆராதித்து ஸகல அஸ்திரங்களையும் பெற்றிருக்கிறாய். யுத்தத்தில் அஸுரர்களும் இந்திரனும் காப்பாற்றப்பட்ட தேவகணங்களும் உன் அஸ்திரபலத்தின் முன் நிற்கமுடியவில்லை. மூன்று லோகங்களிலுள்ளவர்கள் யாராயினும், ஹரிஹராதிகளாயிருந்தாலும் உன்னுடன் யுத்தம் செய்து கஷ்டத்தை அடையாதவர்களில்லை. புஜ்யபலத்தாலும் கடுந்தபஸாலும் தன்னை ரக்ஷித்துக் கொண்டு தேசகாலங்களின் பேதல்களை அறிந்த மஹாயுத்திமான் நீயே. யுத்தங்களில் உன் பராக்கிரமத்திற்கு முடியாத காரியம் இடையாது. யுத்த ஆலோசனையில் உன் யுத்திக்கெட்டாத விஷய முண்டோ? மூன்று லோகங்களிலுமுள்ள ஸகலப் பிரானிகளும் உன் தேகபலத்தையும் அஸ்திரபலத்தையும் அறியார்களா? தபோபலத்திலும் அஸ்திரபலத்திலும் யுத்தத்தில் பராக்கிரமத்திலும் என்னைத் தவிர உனக்கு எட்டில்லை. ஆகையால் உன்னை யுத்தத்திற்கு அனுப்புவதால் ஜயம் சிச்சயமென்று என் மனம் கவலையற்றிருக்கிறது. நான் அனுப்பின கிச்சகர்களும் ஜம்புமாதியும் வீரர்களான மந்திரி குமாரர்களும் ஐந்து ஸேனாதிபதிகளும் அவர்களுடன் சேன்ற அளவற்ற சதுரங்கபலமும் முடிவில் உன் அருமைத்தம்பியான அஷ்டமும்

5

10

15

20

25

ஒரு அல்பக்ருரங்கால் கொல்லப்பட்டார்கள். ஆனால், எனக்கு உன் னீடத்திலிருக்கும் எம்பிக்கை அவர்களிடத்தில் இல்லையெயில்லை.

ஒரு குரங்கு, தளியாய், ஸஹாயமில்லாமல், வெகு ஐரக் கிரதையாய் காக்கப்பட்ட நமது லங்கையில் பயமில்லாமல் பிரவேசித்து, இவ்வளவு வீரர்களைக் கொன்றதையும், அவனுடைய ஸூக்ஷ்மபுத்தியையும் அபாரபலத்தையும் சக்தியையும் பராக்கிரமத்தையும் நீ நன்றாக ஆலோசித்து, உனது சக்தியையும் லத்வத்தையும் நன்றாய் ஆலோசித்து, உன் பலத்திற்குத்தகுந்த வேகத்தை விருத்தி செய்து கொள். அஸ்திர ரஹஸ்யங்கள் உன்னைப்போல் யாருக்காவது தெரியுமா? இதுவரையில் நீ ஐயிக்காத சத்துருக்களுண்டோ? நீ அந்தக் குரங்கை ஸமீபித்தடிடன் உன் ஸேனை நாசமடையாதபடி உன் பலத்தையும் சத்துருபலத்தையும் நன்றாக ஆலோசித்து, 'ஜய முண்டாகும்படி யுத்தத்திற்கு ஆரம்பம் செய், வீரஜிரஷ்ட! பெரிய ஸைன்யத்தைக் கட்டிக்கொண்டு அவனை ஐயிக்கலாம் என்று எண்ணித்; அவைகளை ஒரு கணத்தில் மடித்துவிடுவான். வஜ்ராயுதத்தால் அவனைக்கொல்ல நினைக்காதே; அவனுடைய லத்வத்திற்கு இது ஒரு பொருட்டா? வாயுவிற்றும் இவனுடைய வேகம் இடையாது; திடீரென்று எந்தத் திக்கிலிருந்தாவது பாய்ந்து அடிப்பவனிடத்தில் வஜ்ராயுதத்தால் பிரயோஜனமென்ன? ஸமீபத்தில் வரும் பொழுது முஷ்டிகளால் குத்திக் கொல்வேனென்றால், காலாக் னீயைப் போன்றவனை முஷ்டிகளால் அடிக்கமுடியுமோ? ஆகையால் நான் இதுவரையில் சொல்லிவந்த விஷயங்களை நன்றாய் ஆலோசித்துப்பார். நீ உத்திரசுத்த காரியம் வித்தியாகும்பொருட்டு, மனத்தைச் சிதறவிடாமல் நிறுத்தி, வில்லை எடுத்துக்கொண்டு திவ்வியால் நிரங்களின் மந்திரங்களை தியானம் செய்துகொண்டே போ. எப்படியாவது ஜயத்துடன் நிரும்பி வா. அஸ்திரபலத்தால் அவனைக் கட்டலாமே தவிர வேறு விதத்தால் முடியாது. 'இவ்வளவு பயங்கரமான சத்துருவிடத்தில் என்னைப்போன்ற சிறுவனை அனுப்பிப் பரிஷுப்பதைக் காட்டிலும் தாங்களே செல்லக் கூடாதா' என்றால், தன் பரிவாரங்களிருக்கையில் அரசன் அவர்களை அனுப்பாமல் தானே யுத்தத்திற்குப் போவது ராஜதர்மமல்ல; அவைகளை அனுஷ்டிக்கும் எனக்கும் அழகல்ல. மேலும், யுத்தத்தில் ஸகல ஆயுதங்களையும் பிரயோகிப்பதில் உன்னைப்போன்றவன் இல்லை என்று எனக்குத் தெரியும். மேலும், யுத்தத்தில் சத்துருக்களை நாசம்செய்து ஜயமடைவது நமக்கு அழகல்லவா? இப்படிப்பட்ட ஸமயத்தை விட்டுவிடலாமோ? ஆகையால் உன்னை அனுப்பினேன்" என்றான்.

33

35

40

45

50

55

60

பராக்கிரமத்தில் தேவர்களைப் போன்ற இந்திரஜித் ஸாமான்ய பலவானு? மஹாவீரன். ராவணனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, யுத்தம் செய்ய ஆவல் கொண்டு பிதாவை பிரதக்ஷிணம் செய்தான். அவனுடைய பந்துக்களும் மித்திரர்களும் கொண்டாட, யுத்தம்

65

- செய்வதில் நோக்கமுள்ளவனாய் வெகு உதலாஹத்துடன் யுத்தத் திற்குப் புறப்பட்டான். பிரதாப லக்ஷேசுவரனுடைய மூத்த குமாரன்; தாமரை இதழ்களைப் போன்ற நெத்திரங்களை உடைய வன்; மஹாதேஜஸ்வி; தைரிய லக்ஷியியால் ஜ்வலித்துக் கொண்டு பர்வ காலங்களில் பொங்கும் மஹா ஸமுத்திரத்தைப்போல், அட்ட ஹாசம் செய்து கொண்டு வெளிக்கினம்பினான். இத்திரளைப்போன்ற இத்திரஜித் நான்கு விற்பனங்கள் பூட்டின உத்தம ரதத்தில் ஏறிச் சென்றான். அவை வேகத்தில் கருடனைப் போன்றவை; ஒன்றிற் கொன்று ஸமமானவை; வெளுத்த கூர்மையான பற்களையுடையவை; அந்த ரதம் எங்கும் தடையின்றிச் செல்லக் கூடியது. வில்லாளிகளுக் குள் சிரேஷ்டனும், அஸ்திர சஸ்திர வித்யையில் நிகரில்லாதவனு மான இத்திரஜித். திவ்விய ரதத்தின்மேல் ஹனுமாளிருக்குமிடத் திற்கு:வந்தான். அவர் ரதகோஷத்தையும் வில்லின் நானேகசையையும் கேட்டு, நமக்குத் தகுந்த சத்தகு வுருகிறேனென்று அளவற்ற ஸந் தோஷத்தை அடைந்தார். யுத்த சாஸ்திரத்தில் நியுணான ராவண குமாரன் அதற்குள் பெரிய வில்லையும் எஃகால் செய்யப்பட்ட துளிகளையுடைய கூர்மையான பாணங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு ஆஞ்ஞேயவர நோக்கி வந்தான். இப்படி யுத்தத்தில் உதலாஹம் கொண்டு ஆயுதபானியாய் இத்திரஜித் வருகையில் ஸகல திக்குகளும் கலங்கின; மிருகங்கள் பயங்கரமாய்க் கத்தின; அந்த அற்புதமான யுத்தத்தைப் பார்க்க நாகர்களும் யக்ஷர்களும் வித்தர்களும் மஹரிஷி களும் கிரஹதேவதைகளும் நக்ஷத்திரதேவதைகளும் கூட்டம்கூட்ட மாய் ஆகாசவீதியில் மீன்றார்கள். பக்ஷிகள் இன்று நமக்கு நல்ல ஆஹாரம் கிடைக்குமென்று உரக்கக் கூவின.
- அப்பொழுது தன்னை நோக்கி ரதத்தில் ஏறிவரும் இத்திரஜித் தைப் பார்த்து ஆஞ்ஞேயர் விற்பனாதம் செய்து சரீரத்தை விருத்தி செய்து கொண்டார். இத்திரஜித்தும் தன் திவ்விய ரதத் தினைந்துகொண்டுவில்லாவளைத்து இடிபோல் நானேகசைசெய்தான். பிறகு கடும்வேகமுடையவர்களும் மஹாபலசாலிகளும் யுத்தவிஷயங் களில் ஸந்தேக மற்றவர்களுமான ஆஞ்ஞேயரும் இத்திரஜித்தும் எப்பொழுதும் விரோதிகளான தேவாலுர சிரேஷ்டர்களைப்போல் யுத்தத்திற்கு ஆரம்பித்தார்கள். பிரஸித்தமான வில்லாளியும் மஹா ரதனும் குரனும் யுத்தத்தில் ஆசையுள்ளவனுமான ராவணயுத்திரன் பிரயோகிக்கும் பாணங்களை மாருதி தடுத்தக் கொண்டும் சரீரத்தை வரவரப் பெருக்கிக் கொண்டும் ஆகாசமார்க்கத்தில் ஸஞ்சரித்தார். பிறகு அந்த ராஷஸன் நங்கக்கட்டுகளாலும் இதற்குள்ளாலும் அவங் களிக்கப்பட்ட மிமிர்ந்த பாணங்களை பிரயோகித்தான். அவை நீண்டு வெகு கூர்மையாய்ச் சத்துருக்களின்மேல் வஜ்ராயுதத்தைப்போல் வேகமாய் விழுந்து கொல்லும். பேரி மருதங்கம் தப்பட்டை முத லிய வாத்தியங்களுடைய சப்தத்தையும் ரதத்தின் கர்ஜனையையும் நானேகசையையும் ஸஸன்யங்களின் கோஷத்தையும் கேட்டு, ஹனு

- மாச் மறபடியும் உயரக்கினம்பி, வில்லாளிகளுக்குள் சிரேஷ்டனான இத்திரஜித் பிரயோகிக்கும் பாணங்களைத் தன்மேல்விழாமல் செய்து கொண்டு, அவைகளுக்கு நடுவில் புருத்து புறப்பட்டு, விரியத்தையும் பலத்தையும் விருத்தி செய்து கொண்டார். அந்த ராஷஸன் பாணப் பிரயோகம் செய்த பொழுது கைகளை நீட்டி அவைகளை விலக்கிக் கொண்டு ஆகாசத்தில் தாவினார். இருவரும் அளவற்ற வேகமுள்ள வர்கள்; யுத்தவிஷயத்தில் நியுணர்சன்; அவர்கள் செய்யும் யுத்தத் தைக் கண்டு ஸகல பூதங்களும் ஆச்சரியமடைந்தன. இத்திரஜித் ஹனுமானுடைய மர்மத்தை அறியமுடியவில்லை; இருவரும் தேவதை களைப்போல் பராக்ரிரமசாலிகள்; அவர்கள் செய்யும் யுத்தம் பிற ரால் ஸகிக்க முடியாமலிருந்தது. இத்திரஜித் மஹாயுத்திமான்; குந் வைப்பதிலும் அதை அடிப்பதிலும் மனத்தைச் சிதறவிடாமல்வெகு ஹாக்ரிரதையாக இருப்பவன். "நான் பிரயோகிக்கும் பாணங்களெல் லாம் நான் மீனைத்தபடி இவன் மேல் விழுகின்றன. ஆனால் இவன் எப்படியோ அவைகளுக்கு அகப்படாமல் தப்பித்துக் கொண்டு வரு கிறான். என்ன ஆச்சரியம்" என்று தீர்க்கமாய் யோசித்து, "இவனைப் பாணங்களால் கொல்ல முடியாது. எப்படியாவது மூர்ச்சை அடை யும்படி செய்து கட்டிக் கொண்டு போவதே சிரேஷ்டம்" என்று மீச்சயித்தான்.

- பிறகு ஸகல அஸ்திரங்களின் சஹஸ்யத்தை அறிந்த இத்திரஜித் "இவன் எந்த அஸ்திரங்களாலும் மரணமடையான். இவனைக் கட்டக் கூடியது பிரஹ்மாஸ்திரம் ஒன்றே" என்று கண்டு, மாருதி யின் மேல் அதை பிரயோகித்து அவரைக் கட்டிவிட்டான். உடனே அவர் செயலற்று மூர்ச்சையடைந்து பூமியில் விழுந்தார். சற்று நேரம் கழித்துத் தான் பிரஹ்மாஸ்திரத்தால் கட்டுப்பட்டிருப்பதை யும், அதனால் தன் வேகம் அடங்கினதையும், தனக்கு முன்பு பிரஹ்மா கொடுத்திருக்கும் வரத்தையும் ஞாபகப் படுத்திக் கொண் டார். "பிரஹ்மாஸ்திரத்தைத் தவிர என்னைக் கட்டக் கூடிய அஸ்திரம் வேறென்றில்லை. இதிலிருந்து என்னை விடுவித்துக் கொள்ள எனக்குக் கொஞ்ச காலம் சக்தி கிடையாது. இந்த சஹஸ்யத்தை அறிந்தே இந்த ராஷஸன் இதை பிரயோகித்திருக்கிறான். ஆகையால் லோககுருவான பிரஹ்மாவின் ஆக்களுக்கு நான் கட்டுப்பட வேண்டியது. இந்த அஸ்திரத்தின் வீரியமோ எல்லையற்றது. ஆனால் எனக்குயாதொரு உபத்திரவம் நேராதென்றும் இதற்கு ஒரு முகூர்த் தம் வரையில் நான் கட்டுப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்றும் பிரஹ்மா எனக்கு வரம் கொடுத்திருக்கிறார். ஆகையால் கொஞ்ச நேரத்திற் கெல்லாம் இதிலிருந்து விடுபடுவேன். பிரஹ்மா இத்திரன் வாயு முதலியவர்கள் என்னை சகிக்கையில், இந்த அஸ்திரத்தால் கட்டப் பட்டிருந்த போதிலும் எனக்குக் கொஞ்சம் கூடப் பயமில்லை; இந்த ராஷஸர்கள் என்னைக் கட்டிக்கொண்டு போவதும் எனக்கு வரபம்

தான். ராவணனைக் கண்டு பேசி அவனுடைய குணங்களையும் பராக்
சிரமத்தையும் நன்றாக அறியலாம்" என்று அசைவற்றிருந்தார்.

- 150 பிறகு ராக்ஷஸர்கள் ஸமீபத்தில் வந்து சணல் கயிறுகளாலும்
மரவுரிகளாலும் அவரை இறுக்கிக் கட்டி மிரட்டினார்கள். மாருதி
திர்க்கமான ஆலோசனைபுள்ளவர்; தான் செய்ய வேண்டிய காரி
யத்தை நன்றாய் நிச்சயித்துக்கொண்டவர்; எவ்வித சத்துருக்களையும்
அலக்ஷமாய்க் கொல்லக் கூடியவர்; ஆகையால் மிகவும் பயந்தவர்
155 போல் சேஷ்டையற்று, ஒருவேளை ராவணன் என்றைப் பார்க்க
விரும்பி வரவழைப்பான்" என்ற நம்பிக்கையால் சத்துருக்கள்
தன்னைக் கட்டுவதையும் உபத்திரவிப்பதையும், லக்ஷயம் செய்ய
வில்லை. சணல் கயிற்றால் கட்டப்பட்டவுடன் பிரஹ்மாஸ்திரத்தி
லிருந்து விடுபட்டார். அதனால் கட்டப்பட்டிருக்கும் பொழுது
160 வேறொன்றைக் கொண்டு கட்டினால் அந்த அஸ்திரத்தின் வீரியம்
போய்விடும். ஹனுமார் சணல் கயிற்றால் கட்டப்பட்டவுடன் பிரஹ்
மாஸ்திரத்திலிருந்து விடுபட்டார் என்றறிந்து, மஹாபுத்திமானான
இத்திரஜித், "ஐயோ! இந்த அஸ்திரத்தை பிரயோகித்திருக்கும்
பொழுது வேறொன்றால் கட்டக் கூடாது" என்ற மந்திர சஹஸ்யம்
165 இந்த மூடர்களுக்குத்தெரியவில்லையே! அருமைமான அஸ்திரம் வீணு
யிற்றே! என் உத்தேசமும் நிறைவேறாமற் போயிற்றே! இந்த அஸ்த்
ரம் வீணான பிறகு வேறு பிரயோகணப்படாதே! சிரமப்பட்டு
செய்த இந்தப் பெரும் காரியத்தைக் கெடுத்து விட்டார்களே! பிரஹ்
மாஸ்திரத்தை மறுபடியும் பிரயோகிக்க முடியாது. இவன்
170 அதிலிருந்து விடுபட்ட போதிலும் கட்டுப்பட்டவன்போல் காட்டிக்
கொள்கிறான். இதன் சஹஸ்யம் எனக்குத் தெரியவில்லை. திடீரென்று
வெளிப்பி எல்லோரையும் நாசம் செய்தாலும் செய்வான்" என்று
கவலைகொண்டான்.

- 175 ஹனுமான் தான் பிரஹ்மாஸ்திரத்திலிருந்து விடுபட்டதாகக்
காட்டிக்கொள்ளாமல், ராக்ஷஸர்கள் தன்னைக் கட்டி இழுப்பதையும்
தடிகளாலும் முஷ்டிகளாலும் அடிப்பதையும் பொறுத்துக் கொண்
டிருந்தார். பிறகு அவரை ராவணனிருக்குமிடத்திற்குக் கொண்டு
போனார்கள். அங்கே இத்திரஜித், "நமது ஸைன்யங்களையும் ஸேனாதி
பதிகளையும் கொண்டு அசோகவனத்தை அழித்த குரங்கைப் பாரும்
180 கள்" என்று ராவணனுக்கும் மந்திரிகளுக்கும் மாருதியைக் காட்டி
னான். ஆனால் அவர் பிரஹ்மாஸ்திரத்திலிருந்து விடுபட்டும் ஏதோ
காரணத்தால் கட்டுப் பட்டவர் போலிருக்கிறாரென்று அவனுக்கு
நன்றாய்த் தெரியும். மயங்கின மதயானையைப்போல் கட்டுப்பட்டுக்
கிடக்கும் அந்த வானர சிரேஷ்டனை ராக்ஷஸர்கள் ராவணனுக்கு
185 தெரிவித்தார்கள். அங்கிருந்த ராக்ஷஸ வீரர்கள் மாருதியைப்
பார்த்து, "இவன் யார்? யாரைச் சேர்ந்தவன்? எங்கிருந்து வந்தான்?
இங்கே என்ன காரியம்? இவனுக்கு வேண்டியவர்கள் இவ்விடத்தில்

யார்?" என்று பலவிதமாய் ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொண்டார்கள்.
பிறகு அவரைக் கண்டு கோபம் கொண்டு, "நமது பந்துக்களையும்
மித்திரர்களையும் கொன்றுநம்மை அவமானம்செய்த இத்தத்துஷ்டக்
190 குரங்கைக் கொல்லுங்கள், கொளுத்துங்கள், தின்றுங்கள், சித்திர
வதை செய்யுங்கள்" என்று இரைந்தார்கள். அதைக் கேட்டுக்
கொண்டே அந்த வானரவீரன் ராக்ஷமார்க்கத்தைத் தாண்டிச்
சென்று, ராவணனுடைய காலடியில் வயது சென்ற மந்திரிகள் உட்
காசித்திருப்பதையும், நவரத்தினகலிதமான அந்தக் கொலுமண்ட
195 பத்தின் அழகையும் பார்த்தார். விகாரரூபமுள்ள ராக்ஷஸர்களால்
அங்குமிங்கும் இழுக்கப்பட்ட அந்த வானர சிரேஷ்டனை மஹர்
தேஜஸ்வியான ராவணனும் பார்த்தான். ஆஞ்ஜனேயரும் கொஞ்
சம் கூடப் பயமில்லாமல் அந்த பிரதாப வங்கேசவரனை உற்றுப்
பார்த்தார். அவன் எல்லையற்ற தேஜஸும் பலமும் பொருத்தி,
200 ஸமஸ்தகிரணங்களுடன் சூவலிக்கும் ஆதித்தியனைப்போல் பிரகாசித்
தான். பிறகு ராக்ஷஸாதிபதி மாருதியைப் பார்த்துக் கோபத்தால்
சிவந்த கண்களை உருட்டி விழித்து, தன் பாதத்தடியில் உட்காசித்
திருப்பவர்களும் குலத்தாலும் ஆசாரத்தாலும் முதிர்ந்தவர்களு
மான மந்திரிகளைநோக்கி, "இவனுடைய வரலாற்றைக் கேளுங்கள்"
205 என்று ஆக்ராபித்தான். அப்படியே அவர்கள், "கீ யார்? இங்கே
வந்த காரணமென்ன? இங்கே செய்யவேண்டிய காரியமென்ன?"
என்று கேட்க, ஆஞ்ஜனேயர், "நான் ஒரு தூதன். ஸூக்ரீவ
மஹாராஜாவால் அனுப்பப்பட்டேன்" என்று சொன்னார்.

யதா'க்ரமம் தை: ஸ கபீர்விப்குஷ்ட:
கார்யார்த' மர்த'ஸ்ய ச மூலமாதே'ன |
திவேத'யாமாஸ ஹரீஸ்வரஸ்ய
தூ'த: ஸகாஸாத'ஹ மாக'தோஸ்மி || (62)

ஸர்க்கம் 49

ராவணன் மஹிமை

தத: ஸ கர்மணு தஸ்ய வில்மிதோ பீ'மவி'க்ரம: |
ஹநாமாத் ரோஷ தாம்ராக்ஷோ ரக்ஷோதி'ப மவைக்ஷத || (1)

பயமில்லாமல் வங்கையில் புழுத்து சத்துருக்களைக் கவல்கினை
யாகுதி, "ஹா!ஹா! என்ன ஆச்சரியம்! ராக்ஷஸவீரர்களை ஒவ்வொரு
வராய் நாசம் செய்தால் முடிவில் ராவணன் நம்முடன் யுத்தத்திற்கு
வருவான். அப்போது அவனுடைய பலத்தை அறியலாமென்று
நான் செய்த யோசனை வீணாயிற்றே! இவன் ஸம்ஹாஸனத்தி
லிருந்து இறங்காமலேயே என்னைத் தன்விடத்திற்கு வரவழைத்துக்
கொண்டானே" என்று ஆச்சரியப்பட்டார். பிறகு, அவன் ராம
2 னுக்குச் செய்த அபராதத்தையும் ஸீதையை உபத்திரவித்ததையும்

10 நினைத்துக் கோபம் தாங்காமல் அவனை உற்றுப்பார்த்தார். சிரஸில் நவரத்தினகதிமான ஸுவர்ணகிரீடம் முத்துமாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்கிற்று. அருமையான நவரத்தினங்களைமுத்து மணத்தால் விரிவுபடுத்தப்பட்டதுபோல் விசித்திரமாப்ச் செய்யப்பட்ட ஸமஸ்த ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தான். விசையுயர்ந்த வெண்பட்டை உடுத்துக்கொண்டு, கஸ்தூரி புதுகு

15 ளுவ்வாது முதலிய பரிமளத்திரவியங்கள் கலந்த சிவப்புச் சந்தனத்தால் விசித்திரமான கோடுகளை வரைந்து பூசப்பட்டிருந்தான். சத்தத்தைப்போல் சிவந்த இருபது கண்களால் ஆஞ்ஞநேயரைப் பயங்கரமாக உருட்டி விழித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். உதடுகள் தொங்கிக்கொண்டிருந்தன; குரூரமான கோரைப்பற்கள் ஜ்வ

20 மந்திரிகையிப்போல் பத்துத்தலைகளுடன் விளங்கினான்; கறுத்த மைமலைபோல் தேககார்திபுள்ளவன். பூர்ணசந்திரனைப்போல் நாயகமணியையுடைய முத்துஹாரம் கொக்குகளைாடுகடின மேகத்தைப்போல் மார்பில் பிரகாசித்தது. புணங்களில் கேயூரங்களும்

25 தொள்வளைகளும் கட்டப்பட்டு உத்தமமான சந்தனம் பூசப்பட்டிருந்தது. அவை ஐந்து தலை நாகங்களைப்போன்ற விரல்களுடன் பருத்துத் திரண்டு விளங்கின.

அவன் உட்கார்ந்திருந்த ஆஸனம் ஸ்படிகத்தால் செய்யப்பட்டு சிரேஷ்டமான சத்தினஸ்தம்பங்களாலும் விரிப்புகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஸர்வாலங்காரமுள்ள ரூபவதிகள் ஸமீபத்தில் நான்கு பக்கங்களிலும் இருந்து சாமரங்களாலும் விசிறிகளாலும் உபசரித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். நான்கு மஹாஸமுத்திரங்களால் இந்தப் பூமி சூழப்பட்டிருப்பதைப்போல், தூர்த்தரன் பிரஹஸ்தன், மஹா பார்ச்வன் நிகும்பன் என்ற மந்திரிகளால் சூழப்பட்டிருந்தான். அவர்கள் மந்திராலோசனையில் சிறந்தவர்கள்; பலத்தால் கர்வம் கொண்டவர்கள். மேலும், ராவணனுக்கு எப்பொழுதும் மங்களத்தையே தேடும் புத்திமான்களான இதர மந்திரிகள், தேவர்கள் இந்திரனைச் சூழ்ந்திருப்பதுபோல் அவனைச்சுற்றி உட்கார்ந்திருந்தார்கள். தேஜஸாலும் கார்தியாலும் பரர்ப்பிபார்களின் கண்

40 கூசும்படி, மலையருவிகள் பாயும் மேருவின் சிகரத்திலிருக்கும் காள மேகத்தைப்போல் வம்ஹாஸனத்தில் இறுமாந்து விற்றிருக்கும் பிரதாபஸங்கேசவரனைப் பார்த்து மாருதி, ராக்ஷஸர்கள் தன்னை உபத்திரவிப்பதையும் மறந்து அளவற்ற ஆச்சரியமடைந்தார். அவனுடைய தேஜஸால் மயங்கி. "என்ன ரூபம்! என்ன தைரியம்! என்ன ஸத்வம்! என்ன காந்தி! இவனுடைய தேஜஸுக்கும் பிர

45 பாவத்திற்கும் அளவில்லையோ? ஸகல லக்ஷணங்களும் பொருத்தி இருக்கின்றன. இந்தப் பலவான் தர்மசாலியாக இருந்தால் இந்திரனையும் ஸ்வர்க்கத்தையும் காப்பாற்றத் தகுந்தவனல்லவா? தேவர்களும் அஸுரர்களும் ஸகல லோகங்களும் இவனுடைய குரூரமுக்ய

ங்களாலும் லோகத்தார் நிந்திக்கும்படியான நடத்தையாலும் 50 நடுங்குகிறார்கள். இவன் கோபம் கொண்டால் இந்தப் பிரபஞ்சத்தை நாசம் செய்து ஸமுத்திரத்தில் தூற்றிவிடக்கூடியவன்" என்று பலவிதமாக யோசித்தார்.

இதி சிந்தாம் ப'ஹுவிதா'மகரோத் மதிமாந் ஹரி: |

தி'ருஷ்ட்வா ராக்ஷஸ ராஜஸ்ய ப்ரபா'வ மமிதௌஜஸ: | (20)

ஸர்க்கம் 50

ராவணனுக்கும் மாருதிக்கும் ஸம்வாதம்

தமுத்'ஸீஷ்ய மஹாபா'ஹு: பிங்கா'ஷம் புரத: ஸ்தி'தம் |

கோபேந மஹதாஸிஷ்டி'டா ராவணே லோகராவண: | (1)

ஸகல லோகங்களையும் சுதறச்செய்யும் மஹாபலவானான ராவணன். தேஜஸால் ஜ்வலிக்கும் ஆஞ்ஞனையர் மஞ்சள் வர்ணமான தேத்திரங்களுடன் தனக்கெதிரில் நிற்பதைக்கண்டு கோபம்கொண்டு "இவன் யார்? பூர்வத்தில் நான் கைவாலிகையிப் பெயர்த்து அசைக்கும் பொழுது என்னைச் சபித்த நந்திகேசவரபகவான் இந்த ரூபமெடுத்து வந்திருக்கிறாரா? அல்லது பாணஸரன் இந்த ரூபத்துடன் வந்திருக்கிறானே" என்று பலவிதமாய் யோசித்தான்.

பிறகு ராவணன் பிரஹஸ்தனைப்பார்த்து விஸ்தாரமான அர்த்தங்களடங்கிய வார்த்தையைக் காலதேசங்களுக்குத் தகுந்தபடி சொன்னான். "இந்தத் துஷ்டன் யார்? எங்கிருந்து வந்தான்? யார் அனுப்பினார்கள்? அசோகவனத்தை அழித்து ராக்ஷஸர்களை எதற்காகப் பயமுறுத்தினான்? கேள். பிறர் நெருங்கமுடியாத என் ராஜதானியில் ஏன் வந்தான்? என் ஸைன்யங்களுடன் ஏன் யுத்தம் செய்தான்? கேள்" என்று ஆக்ஞாபித்தான். பிரஹஸ்தன், "குரங்கே! பயப்படாதே; தைரியப்படுத்திக்கொள். உனக்கு லேம முண்டாகட்டும். இந்திரன் உன்னை இங்கே அனுப்பி இருந்தால் வாஸ்தவத்தைச் சொல். பயப்படாதே; உன்னை விட்டு விடச் சொல்லுகிறேன். குப்பரனாவது, யமனாவது, வருணனாவது, விஷ்ணுவாவது, ராக்ஷஸைவரனை ஐயிக்க விரும்பி, உன்னை இந்த ரூபத்துடன் இங்கே அனுப்பியிருந்தாலும் சொல். நீ ரூபத்தால் வானரனை தவிர தேஜஸாலும் பலத்தாலும் உன்னை வானரனென்று சொல்லமுடியுமோ? நீ ஐத்தைச் சொல்; உன்னை விட்டுவிடுவோம். பொய்யைச் சொன்னால் நீ பிழைப்பது அரிது. அசனனுடைய அந்தப் புரத்தில் எப்படி பிரவேசித்தாய்? சொல். எதற்காக பிரவேசித்தாய்?" என்று கேட்டான்.

அதற்கு ஆஞ்ஞனையர், அவனை லக்ஷயம் செய்யாமல் ராவணனைப்பார்த்து, இந்திரனாவது யமனாவது வருணனாவது எனக்கு யஜ

30 மாணவல்ல, குபேரனுடன் எனக்கு ஸ்ரேணியில்லை. விஷ்ணு என்னை அனுப்பவில்லை, நான் வானரன். இது என் ஸ்வயம்பும். ராக்ஷஸ ராஜனைப் பார்ப்பதற்காக இங்கே வந்தேன். அந்த உத்தேசத் துடன் அசோகவனத்தை அழித்தேன். உடனே ராக்ஷஸர்கள் என் னுடன் யுத்தம் செய்ய வந்தார்கள், என் தேகத்தை சூழிப்பதற்காக அவர்களிடம் யுத்தம் செய்தேன். தேவர்களும் அஸுரர்களும் அஸ் திரங்களும் என்னைக் கட்டுப்படுத்தாதென்று பிரஹ்மா எனக்கு 35 வரம் கொடுத்திருக்கிறார். தங்களைப்பார்க்க விரும்பியே பிரஹ்மால் திரத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவன் போலிருந்து இந்த ராக்ஷஸர்கள் செய்யும் உபத்திரவங்களை ஸஹித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். ஒரு ராஜ காரியமாய்த் தங்களைடத்தில் வந்திருக்கிறேன். அளவற்ற தேஜஸு டைய ரகுவிரனால் நான் இங்கே அனுப்பப்பட்டேன். ஸங்கேசவர! 40 நான் சொல்லும் ஹிதமான வார்த்தைகளைக் கேட்க வேண்டும்" என்றார்.

தூதோஹமிதி விஜ்ஞேயோ ராக்வல் யாமிதௌஜஸ: |
ஸ்ரூயதாம் சாபி வசநம் மம பத்'ய மித'ம் ப்ரபோ' | (19)

ஸர்க்கம் 51

மாருதி ராவணனுக்கு ஹிதோபதேசம் செய்தது

தம் ஸமிஷ்ய மஹாஸைத்வம் ஸைவ்வாந் ஹரிஸைத்வம்: |
வாக்ய மாத்வ தீ'யயக்'ர: தமுவாச த'ஸநதம் | (1)

5 பிராக்ஷிரமசரணியான ஹனுமான் எல்லோரும் கண்டு நடுங்கும் பிரபாவமுள்ள ராவணனை ஸ்ரேணியம் செய்யாமல், தான் தனியாக இருப்பதையும் கணக்கில்லாத சத்துருக்கள் தன்னைச் சூழ்ந்திருப் பதையும் கவனிக்காமல், தான் சொல்லும் விஷயம் ராவணனுக்குக் கோபத்தை உண்டாக்குமென்று தெரிந்திருந்தும் பயப்படாமல், 5 விசேஷ அர்த்தங்களடங்கிய வார்த்தைகளைச் சொன்னார். "ஸங் கேசவர! கிஷ்கிந்தாநகரத்தில் அரசசெய்யும் ஸுக்ரீவமஹாராஜர் என்னைத் தங்களைடத்தில் அனுப்பினார். ஸ்ரேணாதரிணப்போல் தங் களைடத்தில் பிரியம் வைத்த மஹாராஜர் தங்களுடைய கேஷமத்தை 10 விசாரிக்கிறார். மஹாத்மாவாயும் தங்களுக்கு ஸ்ரேணாதரராயு மிருக்கும் அவர் சொல்லியனுப்பின விஷயங்கள் இஹபரஸாதக மாணவை; தர்மம் அர்த்தமென்ற புருஷார்த்தங்களுக்கு ஒத்தவை; ஆகையால் அதைக் கவனித்துக் கேளுங்கள். தசரதரென்று பிரஸீதி பெற்ற ஒரு அரசர் இருந்தார். அவர் நிகரில்லாத சதுரங்கபலத்தை 15 யுடையவர்; தேஜஸில் இந்திரனைப்போன்றவர்; பிரஜைகளை சூழிப் பதில் பிதாவைப்போன்றவர். அவருடைய மூத்தபுத்திரான ராமன் மஹாதேஜஸ்வீ; மஹாபலவான்; எல்லோருக்கும் ஆணர்த்தத்தைக் கொடுப்பவர்; அனுக்கிரஹிக்கவும் சிஷிக்கவும் திறமையுள்ளவர்.

பெரியோர்களுடைய ஆசாரத்தை அனுஷ்டித்துப் பிதாவின் ஆக்களு யால் ராஜ்யத்தை விட்டு, ஸ்ரேணனைன்ற தம்பியோடும் வீதை 20 என்ற பாரிஸையோடும் தண்டகாரணயத்தில் பிரவேசித்தார். அங்கே மஹாபதிவிரதையான வீதை காணாமற்போனார். அவர் விதேஹ தேசத்தரசனான ஜனகனைன்ற மஹாத்மாவின் பெண்.

பிறகு அவ்விருவரும் அவனைத் தேடிக்கொண்டு ரிசியமுகபர்வதத் திற்கு வந்து ஸுக்ரீவமஹாராஜாவுடன் ஸ்ரேணம் செய்துகொண் டார்கள். ஸுக்ரீவன் வீதையைத்தேடிக்கண்டுபிடிக்கிறேனென்று 25 பிரதிக்கை செய்தார். ராமன் ஸுக்ரீவனை வானர ராஜ்யத்தில் அபி வேகம் செய்துகவையிடுவேனென்று பிரதிக்கை செய்தார். அப் படியே ராமன் வாலியை யுத்தத்தில் கொன்று ஸுக்ரீவனை வானரர் களுக்கு அதிபதியாக்கினார். வாலியைத் தங்களுக்கு இதற்குமுன் நன் றுகத் தெரியுமே. அந்த வானரரிசேஷ்டனை ராமன் யுத்தத்தில் ஒரே பாணத்தால் அடித்தார். பிறகு, ஸத்தியவானான ஸுக்ரீவன் வீதை யைத் தேட நிச்சயித்து வானரஸையன்யங்களை ஸகல திக்குகளிலும் அனுப்பினார். அவர்கள் பூரியிலும் ஆகாசத்திலும் பாதாளத்திலும் 35 கூட்டம்கூட்டமாய்க் கணக்கில்லாமல் சென்று அவனைத் தேடிவரு கிறார்கள். அவர்களில் சிலர் கருடனைப்போன்றவர்கள்; சிலர் வாயு வைப்போன்றவர்கள், ஆகையால் அளவற்ற வேகத்துடன் எங்கும் தடையில்லாமல் செல்லக்கூடியவர்கள். என் பெயர் ஹனுமான்; நான் வாயுபகவானுக்குப் பிறந்தவன். வீதையைக் கண்டு பிடிப் பதற்காக நூறுயோஜனை விலத்திரமுள்ள ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி, இங்கே வந்தேன். நகரமெங்கும் தேடிப்பார்க்கையில் வீதை தங்களுடைய கிருஹத்திலிருக்கக் கண்டேன்.

தாங்கள் மஹாபுத்திமான்; ஸகல சாஸ்திரங்களையும் புருஷார்த் தங்களின் ஸ்ரூபத்தையும் அறிந்தவர்கள்; கடுமையான தவம் செய்து அபூர்வமான வரங்களைப் பெற்றவர்கள். ஆகையால் பிறகுடைய 45 பத்தினிகளை அபகரித்துப் பலாத்காரம் செய்வது தங்களுக்கு நியாய மல்ல. தங்களைப்போன்ற புத்திமான்கள் தர்மத்திற்கு விரோத மாயும். பெரிய ஆபத்துகளுக்குக் காரணமாயும் வேருடன் நாசம் செய்யக்கூடியதாயும் இருக்கும் காரியங்களில் தலையிட்டுக்கொள்ள மாட்டார்கள்ல்லவா? ராமன் கோபம் கொண்டு ஸ்ரேணனை ஏவி அவர் பாணப்பிரயோகம் செய்தால், தேவாஸுரர்களில் யாராவது 50 எதிரில் நீற்க முடியுமா? ரகுவிரனுக்கு அபராதம் செய்து ஸுகமரக இருந்தவன் இந்த மூன்று லோகங்களிலும் உண்டோ? ஆகையால் மூன்று காலங்களிலும் தங்களுக்குப் பரம மங்களத்தைச் செய்யக் கூடியதும் தர்மத்திற்கும் அர்த்தத்திற்கும் ஒத்ததுமான இந்த ஹிதோபதேசத்தை அக்கீதரித்து ரகுநாதனைடத்தில் வீதையைக் கொண்டுபோய் ஒப்புவிங்கள். வெகு சிரமப்பட்டு வீதையைக் கண்டு பிடித்தேன். மேல் நடக்கவேண்டிய காரியங்களுக்கு ராம

60 னுடைய ஆக்கனையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். லீதை சொல்லமுடியாத துக்கத்தால் தவித்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். அவளை எடுத்துவந்து இங்கே வைத்திருப்பது, ஐந்துநிலை நாகத்தை மடியில் கட்டிக்கொள்வதுபோலாகுமென்று தங்களுக்குத் தோன்றவில்லையா? 'அவளுடைய கற்பை அழித்துவிட்டால் பிறகு ராமனுக்கு அவளால் என்ன பிரயோஜனம் என்றால், விஷம் கலந்த அன்னத்தை வயிறு சிறைய புஜித்து ஜீர்ணம் செய்து கொள்ளமுடியுமா? தேவாலூரர்களும் இவளைக் கொண்டுபோய் வைத்துப் பிழைக்கவும் முடியுமா? கடுமையான தவங்களையும் சிரேஷ்டமான தர்மங்களையும் வெகுதூரம் அனுஷ்டித்துப்பெற்ற இந்த வஜ்ரதேகத்தையும் தீர்க்காயுடையும் ஐசுவரியத்தையும் நாசம் செய்துகொள்வது சீபாயமா?

70 'நான் தபோபலத்தால் தேவர்களாலும் அஸூரர்களாலும் மரணமில்லை என்ற வரத்தைப்பெற்றிருக்கிறேன்' என்று தாங்கள் நம்பியிருக்கலாம். ஆனால், நான் சொல்லும் விஷயத்தைக் கவனியுங்கள். ஸுகீர்வன் தேவனல்ல. அஸூரனல்ல. ராக்ஷஸனல்ல, தானவனல்ல, பன்னகனல்ல; ஆகையால் அவளிடத்திலிருந்து எப்படி பிராணனைக் காப்பாற்றுவீர்கள்?

75 'நான் இதுவரையிலே அனைத்துப் பாபங்களைச் செய்திருக்கிறேன். அவைகளின் பலத்தை அனுபவிக்கவேண்டியது லீத்தம். உன் உபதேசத்தால் பிரயோஜனமென்ன?' என்று நீனைக்கவேண்டாம். ஒருவன் தர்மத்தையும் அதர்மத்தையும் ஒரே காலத்தில் சேர்ந்து, 80 அந்நபவிக்கமுடியுமா? பிரகாசமும் இருட்டும் சேர்ந்திருக்குமா? தர்மம் ஸுகத்தையே கொடுக்கும்; அதர்மம் துக்கத்தையே கொடுக்கும்.

85 'தர்மத்தால் பாபத்தைப் போக்கடிக்கிறான்' என்ற கருதிப்படி, நான் பூர்வத்தில் செய்த தர்மம் அதர்மத்தை அழித்துவிட்டதா? என்னை ரக்ஷிக்காதா' என்று என்னவேண்டாம். அப்படியல்ல. தாங்கள் செய்த தர்மங்களெல்லாம் லீதையை அபகரிப்பதற்கு மூர்ந்திச் செய்தவை. அவைகளின் பலனாய் அளவற்ற போகங்களை இதுவரையிலும் அனுபவித்தீர்கள். இனி அவைகளுக்குச் சக்தியில்லை. தாங்கள் செய்த அதர்மங்களின் பலன் பாக்கியிருக்கிறது. 90 அது திராத துக்கத்தைக் கொடுக்கும்; வேரறுக்கும். ஆகையால் தர்மபலத்தை நம்பி மோசம் போகவேண்டாம். அதர்மத்தின் பலத்தையும் அறிச்சிக்கிரத்தில் அனுபவிப்பீர்கள்.

95 இது ஒரு அல்பக்தரங்கு சொல்லும் வார்த்தை என்று அவக்யம் செய்வ வேண்டாம்; இதில் ஸந்தேகமில்லை. ஆகையால் அதற்கு முன்னமே விசேஷதர்மத்தைச் செய்தால் தப்பலாம். ஐனஸ்தானத்தில் பதினாறுவிரய ராக்ஷஸவீரர்கள் மடிந்ததையும், தங்களைச் சிறையில்கவைத்த வாலி ஒரே பாணத்தால் மாண்டதையும், ராமனும்

ஸுகீர்வனும் ஸ்நேஹம் செய்து கொண்டிருப்பதையும் கன்றாய் ஆலோசித்து லிதமான காரியத்தைச் செய்யுங்கள். இந்த லங்கையை இதிலுள்ள ராக்ஷஸர்களுடனும் கைலயங்களுடனும், 100 நாசம் செய்ய நான் ஒருவனே போதும். ஆனால், ரகுநீரனுக்கு அப்பிடிப்பட்ட உத்தேசமில்லை. லீதையை அபகரித்தவளை மூலநாசம் செய்வெனன்று ராகவன் வானரர்களுக்கு முன்பாக பிரதிக்கை செய்திருக்கிறார். ராமனுக்கு அபராதம் செய்து ஸாஷாத்தேவேந்திரனும் பிழைப்பானோ? அப்படியிருக்கத் தங்களைப்போன்ற மற்ற 105 வர்களைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமா? தங்களுடைய ஸ்வாதீனத்தில் இருக்கிறெனன்று தாங்கள் என்னும் லீதை, லங்கையை முற்றிலும் நாசம் செய்ய வந்த காளராத்திரி என்ற சக்தியென்று அறியுங்கள். லீதையென்ற காலபாசத்தைத் தாங்களே கழுத்தில் மாட்டிக்கொள்ளவேண்டாம். தங்களை ரக்ஷிக்கும் வழியைத் தேடுங்கள். மஹாபதிவிரதையான லீதையின் தவத்தாலும் ராகவனுடைய கோபாக்கியாலும் இந்த லங்காபுரி முழுவதும் எரிக்கப்படுவதைத் தாங்கள் பார்க்கவில்லையா? தங்களுடைய நண்பர்களையும் லிதத்தைக் கொரும் மந்திரிகளையும் பற்றுக்களையும் ஸுஹாதரர்களையும் புத்திரர்களையும் போகங்களையும் 115 பாரியைகளையும் இந்த லங்கையையும் லீனாக அழிக்கவேண்டாம்.

நான் ஸாமான்ய வானரல்ல; ஸகலலோகநாதனான ராமனே என்னை அடிமையாய் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்; என்னை நம்பித் தன் அந்தப்புர காரியத்தை என்னிடத்தில் ஒப்புவித்து இங்கே அனுப்பியிருக்கிறார்.

120 ஸத்தியம் தர்மம் தயை முதலிய கல்யாணகுணங்களின் அவதாரமான ரகுநாயகனுடைய தாலபுன நான் சொல்லும் வார்த்தைகள் பொய்யாகுமோ? பஞ்சபூதங்களால் அமைக்கப்பட்டு, சராசர ஐந்துக்களுடன் கூடியிருக்கும் இந்தப் பிரபஞ்சம் முழுவதையும் ரகுநந்தனன் குத்திர சூரியாய் ஸம்ஹாரம் செய்து அப்படியே எரிஷ்டிக்கச் சக்தியுள்ளவர்; அவருக்குப்பிரபு ஒருவருமில்லை. அவருடைய பெயர் மஹாதீர்த்தி என்று கருதி ஸ்மிருதிகளில் வித்தித்தபடி அவர் அளவற்ற தீர்த்திசாலி. தேவர்கள், அஸூரர்கள், அரசர்கள், யக்ஷர்கள், ராக்ஷஸர்கள், வித்தியாதரர்கள், கந்தர்வர்கள், உரகர்கள், 125 லித்தர்கள், இன்னர்கள், பக்ஷிகள் முதலிய ஸகல பூதங்களிலும் பராக்கிரமத்தில்மஹாவிஷ்ணுவிற்குஸமமானராமனுடன் எதிர்த்து யுத்தம் செய்பவன் எவ்விடத்திலும் எக்காலத்திலும் கிடையாவே கிடையாது. ஸகலலோகங்களுக்கும் நாயகனும் ராஜாநிராஜனுமான ராமசந்திரனுக்கு ஸஹிக்கமுடியாத அபராதத்தைச் செய்து இன்னும் பிழைத்திருக்கலாமென்று தங்களுக்கு ஸந்தேகமுண்டோ? தேவர்களும் அஸூரர்களும் கந்தர்வர்களும் வித்தியாதரர்களும் நாகர்களும் யக்ஷர்களும் இன்னும் மற்ற எவர்களும் மூன்று லோகங்களுக்கும் நாயகனான ராமனுடன் யுத்தம்செய்ய ஸமர்த்தர்களோ?

- 140 இவ்வளவென்ன? ஒருவனைக் கொல்லவேண்டுமென்று ராமன் ஸங்கல்பம் செய்தபிறகு அவரோடு யுத்தஞ்செய்து அவனை இந்திரன் காப்பாற்றமுடியுமோ? மூன்றுலோகங்களுக்கும் அதிபதியாயிருந்தாலும், விருத்திரன் முதலிய அஸூரர்களைக் கொன்றிருந்தாலும், தன்னைப்போன்ற முப்பத்துமூக்கோடி தேவர்களுடைய ஸஹாயத்தைப் பெற்றாலும் ஏதாவது பிரயோஜனமுண்டோ? அவன் போகட்டும். 'ஸகல பிரபஞ்சத்தையும் ஸம்ஹாரம்செய்யும் ருத்திரனும் முடியாதோ' என்றால், ஸம்ஹாரகாலத்தில் அவருக்கு அந்தச் சக்தியுண்டேதவிர மற்ற காலங்களில் இடையாது. 'நெற்றிக் கண்ணால் மன்மதனையும் பலவான்களான திரிபுராஸூரர்களையும் ஸம்ஹரித்தவருக்கு இது லக்ஷ்யமா' என்றால், அவர்கள் அபராதிகள்.
- 150 ஆகையால் அவர்களிடத்தில் நேத்திராக்களி பிரயோஜனப்படுமே யொழிய கல்யாணகுணபரிபூர்ணான ராமனிடத்தில் செல்லுமோ? போகட்டும். பகவானுக்கு முத்தபுத்திரானான பிரஹ்மாவால் முடியாதோ? அவர் ருத்திரனுக்கும் பிதாவல்லவா என்றால், அவரும் கர்மகதிக்குக் கட்டுப்பட்டவரே. 'மற்றவர்களைப்போல் உத்தப்பதி யாகாமல் ஸ்வயம்புவல்லவா' என்றால், ஸஹாயமில்லாமல் என்ன செய்ய முடியும்? ஒரே காலத்தில் ஸகல வேதங்களையும் உச்சரிக்கக் கூடிய மஹிமைபொருந்தினவரல்லவா என்றால், அந்த மஹிமையும் பிரயோஜனப்படாது. இவர்கள் ஒன்று சேர்ந்தாலும் பிரயோஜன மில்லை" என்றார்.
- 160 இப்படி ஹனுமான் மஹாதைரியமாய்த் தனக்குப் பிரியமில்லாத வார்த்தைகளை ஹிதோபதேசரூபமாய்ச் சொல்லக்கேட்டு, எவ்விதத்திலும் தனக்கு நிகரில்லை என்று கவங்கொண்ட ராவணன். கோபத்தால் கண்களை உருட்டி விழித்துக் கொஞ்சம்கூட யோசியாமல், "இந்தக் குரங்கைக் கொன்றுவிடுங்கள்" என்று ஆக்ஞாபித்தான்.
- 165

ஸ ஸௌஷ்ட*வோபேத மதி*நவாதி*ந:
கபேர் தீஸம்யாப்ரதிமோ (அ)ப்ரியம் வச: |
த*ஸாநத: கோப விவ்ருத்த ஸோசந:
ஸமாதி*ஸத் தன்ய வத*ம் மஹாகபே: | (46)

ஸர்க்கம் 52

விபீஷணன் ராவணனைத் தடுத்தது

தன்ய தத்*வசநம் ஸ்ருத்வா வாதரல்ய மஹாத்மந: |
ஆத்ஞாபயத்*வத*ம் தன்ய ராவண: க்ரோத*ஸூர்ச்சி*த: | (1)
மே*ருதி இப்படிச் சொல்லக்கேட்டு, ராவணன் கோபத்தால் மெய்மறந்து, "இந்தக் குரங்கைக் கொன்றுவிடுங்கள்" என்று கட்டளை யிட்டான். அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த விபீஷணன், "ஐயோ!

5 தன் பிரபு சொல்லியனுப்பிய ஸமாசாரத்தைத் தெரியப்படுத்தினால் அது தூதனுடைய அபராதமா? இவனைக் கொல்வது நியாயமல்ல, ஆனால் ராவணன் கடுங்கோபம்கொண்டிருக்கிறான்; அதிர்ச்சிரத்தில் இவனைக் கொல்வான். இப்பொழுது என்ன செய்யலாம்" என்று கண்ணீர் போலித்து, ஒரு முடிவு செய்துகொண்டான். மஹாபராக் கிரமசாலியானதால் ராவணனை எதிர்க்கிறேனே என்று கொஞ்சம் கூடப் பயப்படவில்லை. பேசும் திறமைபுள்ளவனாகையால் தான் 10 உத்தேசித்த காரியத்தை முடிப்போமென்று நிச்சயமுண்டு. ஆகையால் ராவணனை நமஸ்கரித்து ஸாமோபாயத்தால் அவனுக்கு ஹிதமான விஷயத்தைச் சொன்னான்.

15 "ராக்ஷஸாதிபதியே! பொறுத்துக்கொள்ளுங்கள்; கோபத்தை விடுங்கள்; மனத்தில் கலக்கமற்றிருங்கள்; நான் சொல்லும் விஷயத்தைக் கவனித்துக்கொள்ளுங்கள். நியாய அசியாயங்களை பகுத்தறியக் கூடிய யோக்கியர்களான அரசர்கள் தூதர்களைக் கொல்ல மாட்டார்கள். பிரபோ! இவன் தூதன். அல்பக்ரூரங்கு, இவனைக் கொல்வது ராஜதர்மத்திற்கு விநோதம்; எல்லாரும் சித்திக்கக் கூடியது; தங்களுடைய பலத்திற்கும் பராக்ரமத்திற்கும் கீர்த்திக்கும் அழகல்ல. தங்கள் பிரானிகளுக்குத் தர்மங்களை அறிந்த 20 வர்கள்; ராஜநீதியில் மஹாநிபுணர்கள்; நியாயநியாயங்களைப் பரிசுஷித்தறிந்தவர்கள்; பரமார்த்தஞானத்தில் மேலானவர்கள்; அல்ப உபகாரத்தையும் மறக்காதவர்கள்; தங்களைப்போன்ற பண்டிதர்களை கோபத்திற்கு இடம்கொடுத்தால், சாஸ்திரங்களைப் படிப்பது வீண் நிரமமல்லவா? தங்கள் ராக்ஷஸாதிபதி; ஸகல சத்துருக்களையும் நாசம் செய்யும் பராக்ரமத்தையுடையவர்கள்; ஸகல விஷயங்களிலும் தங்களுக்கு நிகரில்லை; ஆகையால் தயவு செய்து இந்த அனாவசியமான பாபத்தை சிறுத்துங்கள். நியாய நியாயத்தை விசாரித்துப் பிறகு இவனைத் தண்டிக்கலாம்" என்று பிரார்த்தித்தான்.

35 அதைக்கேட்டு ராவணன், கோபம் மேலீட்டு, "விபீஷண! பராக்ரமசாலியாயிருந்தும் இப்படிச் சொல்லுகிறாயே. பாபிகளைக் கொல்வது பாபமா? இவனைப்போல் பாபியுண்டோ? ஆகையால் இவனை அவசியம் கொல்லவேண்டும்" என்று பதில் சொன்னான்.

40 விபீஷணன் உத்தமபுத்திமானாகையால், "ஐயோ! இவன் சொல்வது முற்றிலும் தர்மவிநோதமாயிருக்கிறது. கோபத்தால் மெய்மறந்திருக்கிறான். இவ்விருக்கும் துஷ்டர்களுக்கும் அது மிகவும் பரிசீலமாயிருக்கிறது. ஆனாலும் நாம் இப்பொழுது சம்மா இருக்கக் கூடாது" என்று எண்ணி நிரேஷ்டமான தத்வங்களடங்கிய வார்த்தைகளைச் சொன்னான். "லங்கேசுவர! என்னிடத்தில் தயவு செய்யுங்கள். புருஷார்த்தங்களுக்கு விநோதமில்லாமல் நான்

சொல்லும் வார்த்தைகளைக் கேளுங்கள்". "எக்காலத்திலும் எவ்
 விடத்திலும் தூதர்களைக் கொல்லக்கூடாது" என்று பெரியோர்கள்
 45 சொல்லியிருக்கிறார்கள். "இவன் தூதன் மாத்திரமல்ல; நமது
 ஸைன்யங்களையும் வீரர்களையும் கொன்ற சத்து. ஆகையால்
 இவனைக் கொல்வது தோஷமில்லை" என்றால், இவன் நமது
 சத்துரு. நமக்கு விசேஷ கெடுதியையும் அவமானத்தையும் செய்
 திருக்கிறான். இவனை வளரும்படிவிட்டால் நம்மைநாசம் செய்வான்.
 50 ஆனாலும், தூதர்களுக்கெல்லாம் இவனைக் கொல்லக்கூடாது. தூதர்
 களைச் சிகழ்ப்பதற்குப் பெரியோர்கள் அநேக வழிகளை ஏற்படுத்தி
 யிருக்கிறார்கள். அங்கங்களை விகாரப்படுத்தலாம்; சாட்டையினால்
 அடிக்கலாம்; மொட்டையடிக்கலாம். இப்படி எப்பொழுதும் அடையா
 யாமிருக்கக்கூடிய தண்டனைகளை விதித்திருக்கிறார்களேயன்றிக்
 55 கொல்லச் சொல்லவில்லை. தாங்கள் புருஷார்த்தங்களை நன்றாக
 அறிந்து அனுஷ்டித்தவர்கள்; ஹிதாஹிதங்களைப் பரிசுஷித்து நிச்சய
 மான ஞானத்தை ஸம்பாதித்தவர்கள். தாங்களே கோபத்திற்கு
 உட்பட்டால், பலவான்கள் கோபத்தை எப்படி அடக்க முடியும்?
 60 தர்ம விசாரத்திலும் லோகவியவஹாரத்திலும் சாஸ்திரார்த்தங்
 களைப் பரிசுஷித்து அறிவதிலும் தங்களுக்கு ஸமமானவர்கள் ஒருவரும்
 இல்லை. ஸகல ஸுராஸுரர்களுக்குள் தங்களே சிரேஷ்டர்கள்.
 இந்தக் குரங்கைக் கொல்வதில் ஒரு பிரயோஜனமும் காணப்பட
 வில்லை. இவனை அனுப்பினவர்களையல்லவா கொல்ல வேண்டும்?
 65 சத்துருக்களால் அனுப்பப்பட்டவன் ஸாதுவானாலும் துஷ்டனான
 லும் பிறர்க்குட்பட்டவன்; பிறர் சொன்ன ஸமாச்சாரத்தைச் சொல்
 திறவன். அவனைக் கொல்வது நகாது. இவனைக் கொன்று விட்டால்
 ஆகாசமார்க்கமாய் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி இங்கே வரக்கூடியவன்
 வேறொருவன் இல்லை. நமது சத்துருக்களான ராமலக்ஷ்ணர்
 70 களுக்கு ஸமாச்சாரத்தைச் சொல்லி நம்முடன் யுத்தம் செய்ய அவர்களை
 இங்கே அழைத்து வருவதற்கு வேறொருவன் இல்லை. அந்தக்குரூர்கள்
 தூரமான மார்க்கத்தால் இங்கே வராமல் தடைப்பட்டிருக்
 கிறார்கள். இவனை விட்டு விட்டால் அவர்களை எப்படியாவது
 இங்கே அழைத்து வருவான். அப்பொழுது அவர்களைக் கொல்லலாம்
 75 பராக்கிரமம் உத்தமமும் மனோதைரியம் பூர்ணமாயுள்ள தேவா
 ஸுரர்களும் தங்களை ஐயிக்க முடியுமோ? ராஷஸர்களுடைய ஸகல
 இஷ்டங்களையும் பூர்த்தி செய்து ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கும் தாங்
 கள், ராமலக்ஷ்ணர்களுடன் எப்பொழுது யுத்தம் நேருமென்று
 பரபரப்புடன் தோன்றட்டிக் கொண்டிருக்கும் ராஷஸ வீரர்களு
 80 டைய ஆசையைக் கெடுக்கலாமா? தங்களுடைய ஸைன்யங்கள்
 ஹிதத்தைவே கோருகிறவர்கள்; குரர்கள்; ஸன்மானங்களாலும்
 கௌரவத்தாலும் வசப்பட்டவர்கள்; உத்தம குலத்தில் பிறந்தவர்
 கள்; காரியங்களை நன்றாய் வறிக்கக் கூடியவர்கள்; யுத்தத்தில் கை
 தேர்த்தவர்கள்; கலங்காத தைரியமுடையவர்கள்; இன்னும் அநேக

உத்தம குணங்களையுடையவர்கள். ஆகையால் இப்பொழுதே ஸை
 ஸைன்யங்களை ராமலக்ஷ்ணர்களேன்ற மூடர்களிடத்தில் அனுப்பி, 85
 அவர்களை அவமதித்துச் சத்துருக்களிடத்தில் தங்களுடைய
 மஹிமையை வெளிப்படுத்துங்கள்" என்று.

ராவணன் தேவர்களைக் கதறச்செய்பவனாயும் பலவானாயும்,
 பராக்கிரமசாலியாயும், ராஷஸாதிபதியாகவும் இருப்பிலும் 90
 விபிஷணன் ஹிதமாயும் பிரியமாயும் சொன்ன வார்த்தைகளை
 அங்கேறித்தான்.

நிபாசராணு மதிபோதுஜஸ்ய

விபிஷணஸ் யோத்தம வாக்யமிஷ்டம் |

ஜக்ராஹ புத்யா ஸுரலோக ஸத்து:

மஹாபலோ ராஷஸராஜமுக்க்ய: |

(32)

ஸர்க்கம் 53

மாருதியின் வாலில் நெருப்பு வைத்தது

தஸ்ய தத்'வசநம் ஸ்ருத்வா த்'ஸகீ'ரீவோ மஹாப'ஸ: |

தே'ஸகாலஹிதம் வாக்யம் ப்'ராது குத்தரமப்'ரவித்: | (1)

இப்படி தேசகாலங்களுக்குத் தகுந்தபடி விபிஷணர் சொல்லக்
 கேட்டு, ராவணன், "விபிஷண! தூதர்களைக் கொல்லக் கூடா
 தென்று நீ சொன்னது யுத்தம். ஆகையால் இவனுக்கு வேறு முக்கிய
 5 மான தண்டனை தரப்பட வேண்டும். குரங்குகளுக்குப் பிரியமான
 ஆபரணம் வாலல்லவா? ஆகையால் அதில் நெருப்பு வைத்து இவனை
 அடித்துத் தூர்த்தங்கள். இவனுடைய மித்திரர்களும் பந்துகளும்
 இவன் அங்கஹீனமாய் உத்தமமும் மஹிமையுடைய பாரக்கட்டும்.
 வாலில் நெருப்பு வைத்து இவனை இந்தப் பட்டணம் முழுவதிலும்
 10 ஓரிடம் பாக்கியில்லாமல் அழைத்துப் போங்கள்" என்று ஆக்ஞா
 பித்தான்.

உடனே ராஷஸர்கள், மாருதி தங்களைச் சேர்ந்தவர்களைக்
 கொன்றென்ற கோபத்தால் அவருடையவாலில் பழைய வஸ்திரங்
 களைச் சுற்றினார்கள். காட்டில் உலர்ந்த கட்டைகளில் பிடித்த அக்னி
 15 யைப் போல் மாருதி விருத்தியடைந்தார். பிறகு அவர்கள் வாலின்
 மேல் எண்ணெயைக் கொட்டி நெருப்பு வைத்தார்கள். கோபத்தா
 லும் ரோஷத்தாலும் பால ஸூரியனைப்போல் ஜ்வலிக்கும் ஆர்ஜு
 நேயர், எரிந்து கொண்டிருக்கும் வாலால் ராஷஸர்களை அடித்துத்
 தள்ளினார். துஷ்டக் குரங்கின் வாலில் நெருப்பு வைத்ததைப் பார்க்க
 20 ஸ்தீரணம் சிறுவர்களும் சிறுவர்களும் ஸந்தோஷமாய் ஒடிவந்தார்
 கள். அடித்துத் தள்ளிய பிறகும் மேல் விழுந்து தள்ளிக் கட்டு
 வதைக் கண்டு, "இவர்கள் என்னை எந்த விதமாய்க் கட்டினாலும்,

25 ஒரு பொருட்டா? நினைத்தவுடன் கட்டுகளை அறுத்தெறிந்து இவர்களைப் போடிசெய்யவேன். நான் இவர்களுக்குச் செய்த கெடுதிக்கு கைகூப்பாருமா? இவ்வளவு ராஷ்டிரவீரர்களையும் நான் ஒருவனே யுத்தத்தில் கொல்லக் கூடியவன். ஆனால் ராவணனையும் லங்கையையும் நரசம் செய்வதாக ராமன் பிரதிக்கை செய்திருக்கிறபடியால் நான் யுத்தம்செய்வதை விட்டு லங்கையைச் சுற்றிப் பார்த்துப் போவேன். இவர்கள் செய்யும் அவமானங்களைப்பெல்லாம் பொறுப்பேன். இந்த லங்கா நகரத்தையும், கோட்டைகள், கோத்தளங்கள், அரண்கள் முதலியவைகளையும் ராத்திரியில் பார்த்தேன். ஆனால் பகலில் மறுபடியும் கவனித்துப் பார்க்க வேண்டும். என்னை ஓரிடம் பாக்கியில்லாமல் கொண்டு போகும்படி ராவணன் உத்திரவு செய்தது இந்தக் காரியத்திற்கும் அனுகூலமாகவே இருக்கிறது. பிறகு இங்கே யுத்தம் செய்யும் பொழுதும், இந்தப் பாடிகள் லீகையை எவ்விடத்தில் ஒளித்தாலும் கண்டு பிடிக்கும்படிக்கு நான் போகும்போது எல்லா இடங்களையும் கவனித்துக் கொண்டு போகவேண்டும். இவர்கள் என்னைக் கட்டி வாலைக் கொளுத்தி வேண்டியவரையில் லிம்லீக் கட்டும். என் மனத்தில் கொஞ்சம் கூட ஆயாஸமுண்டாகவில்லை" என்று முடிவு செய்தார்.

40 மஹாபலவானானாலும், தன் லவபாவத்தை மறைத்து அல்பக் குரங்கைப்போல் காட்டிக்கொள்ளும் ஆஞ்ஞனையரை ராஷ்டிரவீரர்கள் பிடித்துக்கொண்டு வெகு ஸந்தோஷமாய் நகரத்தைச் சுற்றிவந்தார்கள். "கண்களில்லாத ராஷ்டிரவீரர்களைக் கொன்ற இந்தத் துஷ்டக் குரங்கைக் கட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கிறோம்" என்று தோன்றட்டிக்கூறித்து, சங்கம் பேசி முதலிய வாத்தியகொழுத்துடன், மாருதியை அழைத்துச்சென்றார்கள். எந்த சத்துருக்களையும் வினையாட்டாய் நரசம் செய்யக்கூடிய வாயுயுத்திரன், ராஷ்டிரவீரர்களால் குழப்பட்டு லங்காநகரத்தை ஜாக்கிரதையாய்ப் பார்த்துக்கொண்டே சென்றார். விசித்திரமான விமானங்களையும் மறைவான ஸ்ரீகிருஷ்ணங்களையும் நன்றாய்ப் பிரிக்கப்பட்ட நாதசத்திகளையும், ராஜவீதிகளையும், சிறு வீதிகளையும், பெரிய உப்பரிக்கைகளையும் சிறு வீடுகளையும் பார்த்தார். காவற்காரர்கள் ராஜமாரக்கங்களிலும் நாதசத்திகளிலும் மண்டபங்களிலும் நின்று, "இதோ நமது ரஹஸ்யங்களைக் கண்டுபிடிக்க வந்த தூதனைப் பாருங்கள்" என்று கூச்சலிட்டார்கள். உடனே லந்தீகனும் சிறுவர்களும் வயதுசென்றவர்களும் ஹனுமாரையும், அவருடைய வால் நெருப்புப்பற்றி எரிவதையும் பார்க்க ஆவலுடன் கூட்டம் கூட்டமாக வந்தார்கள்.

60 அதற்குள் அசோகவனத்திலிருந்த ராஷ்டிரவீரர்கள் ஜானகியிடத்தில் சென்று, "லீகைச் செய்த முகமுள்ள ஒரு குரங்கு உன்னுடன் பேசிக்கொண்டிருந்ததல்லவா? அதன் வாலில் நெருப்பு வைத்து நகரத்தைச் சுற்றி அழைத்துக்கொண்டு போகிறார்கள்" என்றார்கள்.

தான் உயிரைவிடப்போகும் ஸமயத்தில் தன்னைத்தடுத்து, பிரிய நாயகனுடைய க்ஷேமஸமாசாரத்தைத் தெரிவித்துத் தனக்குப் பிராணனையும் ஸந்தோஷத்தையும் கீர்த்தியையும் கொடுத்த ஹனுமனுக்கு இந்த அபாயம் நேர்த்ததென்று கேட்டவுடன், லீகைத் தன் பிராணனைப் பறிகொடுத்ததுபோல் துக்கத்தால் துடிதுடித்து, மாருதிக்குக்ஷேமமுண்டாவதற்காக அக்னிபகவானை உபாஸித்தார். மாருதியிடத்தில் வைத்த பிரியத்தால் கண்கள் மலர்ந்து, அவருக்கு மங்களமுண்டாகவேண்டுமென்று கோரி, தன்னைச் சுத்திசெய்து கொண்டு அக்னியை ஆராதித்தார். "நான் பர்த்தவர்யிரு ஸகல சுச்சுஷ்யமும் செய்தது நிச்சயமானால், நான் இந்திரியங்களை அடக்கி அவரையே தியானித்துக்கொண்டிருப்பது நிஜமானால், நான் பதிவிரதை என்பது நிஜமானால், இவற்றிற்குப் பலனாக தாங்கள் ஹனுமானைத் தவறிக்காமல் குளிர்ந்திருக்கவேண்டும், மஹா ஞானியான ராகவனுக்கு என்னிடத்தில் கொஞ்சமாவது தயை இருப்பது நிச்சயமானால், நான் இந்தத் துக்கத்திலிருந்து கீய்மி என் நாதனுடன் சேரும் பாக்கியம் எனக்கிருப்பது நிஜமானால், மாருதியைத் தவறிக்காமல் குளிர்ந்திருக்கவேண்டும். நான் நல்ல நடத்தைபுள்ளவனென்றும், என் நாதனைச் சேர ஆவல்கொண்டவனென்றும் தர்மாத்மாவான ஹனுமானுக்குத் தெரிந்திருப்பது நிஜமானால், அவனுடைய தேகத்தைத் தவறிக்காமல் குளிர்ந்திருக்கவேண்டும். ஸத்தியம் தவறாத ஸூக்ரீவன், இந்தத் துக்க ஸமுத்திரத்திலிருந்து என்னைக் கரையேற்றுவாரென்பது நிஜமானால், ஹனுமானைக் கொளுத்தாமல் குளிர்ந்திரும்" என்று பிரார்த்தித்தவுடன், அக்னிபகவான் லீகைக்கு மாருதியின் க்ஷேமத்தைச் சொல்லுதிறவர்போல் உஷ்ணமான ஜ்வாலையை அடக்கி பிரதக்ஷிணமாய் அசையாமல் எரிந்து கொண்டிருந்தார். வாயுபகவான் லீகைக்கு லித்தம் செய்ய விரும்பி எரிவின்ற வாலால் லீகை உஷ்ணக்காற்றைப் பனிக்கட்டியையப்போல் குளிர்ச்சியாக மாற்றினார்.

90 வாலில் நெருப்புப்பற்றி எரிவதைக்கண்டு மாருதி, "என்ன ஆச்சரியம்! வால் எரிந்துகொண்டிருக்கிறது. நெருப்பு ஜ்வாலைகள் வரவர விருத்தியாகின்றன; ஆனால், எனக்கு கொஞ்சம்கூட உபத்திரவமில்லை. வாலின் ஸூரியில் குளிர்ந்த பதார்த்தங்களெல்லாவற்றையும் ஒன்றுசேர்த்து வைத்ததுபோலிருக்கிறது. ஆனால் ராமகாரியமாய் நான் கடலைத்தாண்டும்பொழுது ராகவனுடைய மஹிமையால் என் சிரமலீவர்த்திக்காக மைகாகபர்வதம் ஸமுத்திரத்திலிருந்து ளெம்பிற்றல்லவா? இதுவும் அதைப்போலிருக்கலாம். ஸமுத்திரத்திற்கும் மைகாகத்திற்கும் ராமகைக்கரியத்தில் இருக்கும் பரபரப்பு அக்னிபகவானுக்கு என் இருக்கக்கூடாது? லீகையின் அபாரதிருபையாலும் ராகவனுடைய மஹிமையாலும் என் பிரதவிடத்திலுள்ள ஸந்தோஷத்தாலும் அக்னிபகவான் என்னைக் கொளுத்தவில்லை" என்று ஒரு முகூர்த்தகாலம் மேல் நடக்கவேன்

105 டிய ஸங்கதிகளை யோசித்துத் திடீரென்று இளம்பி கர்ஜித்துக்
கொண்டு, பர்வதசிகரத்தைப்போல் உயர்ந்த நகரத்து வாசலின்மேல்
ஏறினார். ஒரு க்ஷணத்தில் மலையைப்போல் தேகத்தைப் பெருக்கிக்
கொண்டு, உடனே அதிலுஞ்சுமமாகச் செய்துகொண்டு கட்டுகளை
உதறினார். பிறகு முன்போல் பெரியருபத்தை எடுத்துக்கொண்டு
110 சுற்றிப் பார்க்கையில் வாசற்படியில் வைத்திருந்த இருப்புத்தடியைக்
கண்டார். அதைக்கொண்டு அங்கிருந்த காவற்காரர்களையும் சுற்று
மிருத்த அரசுக்களையும் அடித்துக்கொண்டார். அந்த வானர வீரன்
நகரத்தை நன்றாகச் சுற்றிப்பார்த்து வருகையில் வானின் றூளிமில்
கொழுந்துவிட்டெரியும் அக்ளியால் ஆயிரம் கிரணங்களினால்
விளங்கும் ஆதித்தியனைப்போல் தோன்றினார்.

ஸ தாத் நிறுத்வா ரணசண்ட'யிக்ரம:
ஸமீக்ஷமாண: புறரேவ ஸங்காம |
ப்ரதி'ப்த லாங்க'ல க்ருதார்சிமாலீ
ப்ரகாஸ தாதி'த்ய இவார்சிமாலீ | (80)

ஸர்க்கம் 54

ஹனுமார் ஸங்கையைக் கிராஸுத்தினது

வீக்ஷமாணஸ் ததோ ஸங்காம கபி: க்ருத மநோரத': |
வர்த'மாத ஸமுத்ஸாஹ: கார்யபேஷ மசிந்தயதி | (1)

5 "ஸீதையைக் கண்டுபிடித்து, ராமனுடைய விருத்தார்த்தத்தை
அவளுக்குத் தெரிவித்து ஸமாதானம் செய்து, அவனுடைய விருக்
தார்த்தத்தைத் தெரிந்துகொண்டேன். ராக்ஷஸர்களுடைய பலாபலத்
தைப் பரீக்ஷித்துப் பார்த்தேன். ராவணனைக் கண்டு பேசி அவனு
டைய அபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்துகொண்டேன். இனிச் செய்ய
10 வேண்டியது ஏதாவது பாக்கியுண்டோ?" என்று ஆஞ்ஞனையர்
வரவர விருத்தியாகும் உத்ஸாஹத்துடன் நான்கு புறங்களிலும்
கவனித்துப் பார்த்தார். "இந்த ராக்ஷஸர்களை வருத்தப்படுத்தக்
கூடிய காரியம் என்ன செய்யலாம்? அசோகவணத்தை அழித்தேன்;
15 முக்கியமான ராக்ஷஸவீரர்களைக் கொண்டேன்; ஸஸன்யங்களில் ஒரு
பாகத்தை மடித்தேன்; கோட்டையையும் அரண்களையும் அழிப்பது
தான் மிகுதி. கோட்டையை அழித்தால் நான் இதுவரையிலும்
சிரமப்பட்டுச்செய்த காரியங்களெல்லாம் பிரயோஜனமுள்ளதாகும்.
இந்த விஷயத்தில் அதிக சிரமப்படாமல் உபாயத்தால் காரியத்தை
முடிக்க வேண்டியது. என்னிடத்தில் பரமகிருஷ்ண செய்திருக்கிற
அக்ளிபகவானுக்கு இந்தக் கட்டடங்களைப் பலியாகக் கொடுத்துத்
திருப்தி செய்யேன்" என்று முடிவு செய்தார்.

பிறகு, மேகங்களில் பாயும் மின்னலைப்போல் மாருதி எரிவின்ற
வாதுடன் ஸங்கையினுள்ள விடுகளின்மேல் ஸஞ்சரிக்-கூரம்பித்தார்.

தக: ப்ரதி'ப்த லாங்க'ல: ஸமித்'யுதி'வ தோயத': |

ப்ரஹ்ம'ரேஷு' ஸங்காமா விசார மஹாகபி: |
பிறகு மேகங்களில் பாயும் மின்னலைப்போல் மாருதி எரிவின்ற வாதுடன் ஸங்கையினுள்ள விடுகளின்மேல் ஸஞ்சரிக்-கூரம்பித்தார்.

பிறகு மேகங்களில் பாயும் மின்னலைப்போல் மாருதி எரிவின்ற
வாதுடன் ஸங்கையினுள்ள விடுகளின்மேல் ஸஞ்சரிக்-கூரம்பித்தார்.

— ஸுந், 54 ஸ- 6க
(பக்கம் 204 வரிக்)

Notes : This Blank Page has also to be counted as a another page Number.

It is intentionally left blank after Picture Sketches.!

ராஷஸர்களுடைய வீடுகளையும் தோட்டங்களையும் மானிகை 20
 களையும் நன்றாய்ப் பார்த்துக்கொண்டு வீட்டிற்கு வீடு தாவினார்.
 பிரஹஸ்தனுடைய வீட்டில் பாய்ந்து அதில் நெருப்பை வைத்தார்.
 பிறகு மஹாபார்கவன், வஜ்ரதம்ஷ்டர்ன், ககன், ஸாரணன்,
 இத்திரஜித், ஐம்புமாரி, ஸுமாரி, ரக்மிகேது, ஸுதர்பசத்ரு,
 ஹ்ரஸ்வகர்ணன், தம்ஷ்டர்ன், ரோமசன், யுத்தோன்மத்தன், 25
 மத்தன், த்வஜக்ரீவன், வித்யுத்திஹ்வன், ஹஸ்திமுகன், கரானன்,
 சோணீதாஷன், சும்பகர்ணன், மகராஷன், யக்ஞசத்ரு, ப்ரஹ்ம
 சத்ரு, கராத்தகன், சும்பன், திகும்பன் முதலியவர்களுடைய வீடுகளை
 யெல்லாம் வரிசையாய்க் கொளுத்திக்கொண்டு வந்தார். தனக்கும்
 ஸீதைக்கும் ஹிதத்தைக் கோரின விபிஷணனுடைய கிருஹத்தை 30
 மாத்திரம் கொளுத்தவில்லை. அந்தந்த வீடுகளில் தனதான்யங்களா
 லும் வரஹணங்களாலும் ஐகவரியங்களாலும் விளங்கும் பாக்கிய
 வான்களுடைய செல்வத்தை முற்றிலும் நாசம் செய்தார். பிறகு
 எல்லா வீடுகளையும் தாண்டி, ராஷஸாதிபதியான ராவண
 னுடைய வீட்டிற்கு வந்தார். என்ன தையும்! ஸகல யோகங் 35
 களிலும் ஒப்பில்லாத அந்த அர்ண்மனை பலவகை ரத்தினங்களால்
 அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. மேருமந்தரபர்வதங்களைப் போல்
 ஆகாசத்தையளாவி ஸகல மங்களத்திரவியங்களாலும் சோபித்தது.
 அந்த ராஜகிருஹத்தில் மாருதி தன் வாயில் எரியும் நெருப்பை
 வைத்துக் கர்ஜித்தார். 40

உடனே அக்ஷிபகவான் வாயுவுடன் சேர்ந்து காலாக்கிரையப்
 போல் ஐவலித்து விருத்தியடைந்தார். வாயுவும் அந்த நகரத்தி
 லுள்ள வீடுகளிலெல்லாம் நெருப்பைப் பரவச்செய்து அதிவேகமாக
 வீசினார். முத்துஹாரங்களாலும் ரத்தினங்களாலும் ஸ்வர்ண
 ஐன்னல்களாலும் பிரகாசிக்கும் பெரிய வீடுகள் சாம்பலாயின. 45
 புண்ணியத்தால் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தவர்களுடைய விமானங்கள்
 புண்ணியகர்மங்கள் முடிந்தவுடன் பூமியில் விழுவதுபோல் வீடு
 களின் விமானங்கள் வெடித்து விழுந்தன. ராஷஸர்கள் தங்களு
 டைய வீடுகளைக் காப்பாற்றிக்கொள்வதில் உதஸாஹமற்று அங்கு
 மிற்கும் ஓடிக்கொண்டு, "ஐயோ! இங்கே வந்தது குரங்கல்ல. 50
 அக்னியே இந்த ரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறான், என்ன
 கஷ்டம்!" என்று பெருங்கூச்சனிட்டார்கள். மாடி வீடுகள் நெருப்
 புப் பிடித்தவுடன் அங்கிருந்த சில ஸ்த்ரீகள் தலைமயிர் அவிழ்த்து
 அவங்கொலமாய்க்குழந்தைகளை எடுத்துக்கொண்டு மேகங்களிலூந்து
 விழும் மின்னற்கொடிகளைப்போல் கீழே விழுந்தார்கள். வஜ்ரம் 55
 பவமும் முத்து வெள்ளி முதலியவைகளால் விசித்திரமாகக் கட்டப்
 பட்ட வீடுகளும் அங்குள்ள பொன் வெள்ளி முதலிய தாதுக்களும்
 உஷ்ணத்தால் உருகுவதை யாருதி கண்டார். எவ்வாறு கட்டை
 களாலும் காப்பீர்த்த புற்களாலும் அந்த நெருப்பு திருப்தியடையவில்
 லையோ அவ்வாறே எரிசின்ற அக்னியால் ஹனுமார் திருப்தியடைய 60

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

வில்லை; மரணமடைந்த ராஷஸர்களால் பூமியும் திருப்பியடைய வில்லை; லங்கைமுழுவதும் நாசமடைந்தால் ஒருவேளை திருப்பியடையுட்குப்போர். அக்னிஜ்வாலிகள் சிலவிடங்களில் பலாச புஷ்பங்களைப்போலவும், சிலவிடங்களில் இலவம் புஷ்பங்களைப் போலவும், சிலவிடங்களில் குங்குமத்தைப்போலவும் காணப்பட்டன. பூர்வ காலத்தில் குத்திரன் திரிபுரங்களை எரித்ததுபோல் ஹனுமான் லங்கையை எரித்தார்.

பிறகு ஆஞ்ஞனேயர் திரிகூடமென்ற பர்வதசிகரத்திற்குப் போனார். அவரால் வைக்கப்பட்ட அக்னி, லங்கையில் எல்லாவிடங்களிலும் பரவியது. ராஷஸவிரூபங்களில் பிடித்த அக்னி ஆகாசத்தை யளாவி, புகையில்லாமல் கொழுந்துவிட்டுப்பெரிந்து ராஷஸர்களுடைய சீரமென்ற செய்வால் விருத்தி செய்யப்பட்டது. அதுவரையில் ராவணனுக்குப் பயந்திருந்த வாபுஷும் அக்னியும் ஹனுமானால் பயம் கீங்கி ஒன்றுசேர்ந்து பிரளயகாலாக்னிபோல் லங்கையை நாசம் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். கோடிஸூரியதேஜஸூடன் அந்தப்பெரும் அக்னி லங்கையில் ஓரிடம் பாக்கியில்லாமல் வியாபித்தது; அங்கங்குள்ள ஸகல பதார்த்தங்களும் வெந்து வெடிப்பதானுண்டான சப்தங்கள் ப்ரஹ்மானாடத்தைப் பிளப்பதுபோலிருந்தன. பலாச புஷ்பங்களைப்போன்ற ஜ்வாலிகளுடன் அக்னிபகவான் ஆகாசம் வரையில் வளர்ந்து ஒங்கினார். அனைந்த புகையால் மேகங்களும் மறைக்கப்பட்டுக் கருநெய்தல் புஷ்பங்களைப்போல் காணப்பட்டன.

லங்கையிலுள்ள பிராணிகளும் வீடுகளும் விருஷங்களும் அதி சீக்கிரமாய் எரிந்ததைக்கண்டு அங்குள்ள அனேக புத்திமாம்கள், "வஜ்ராயுதத்தைத் தரித்த தேவராஜனே, விருத்ராணாரீகக் கொன்ற மஹேந்திரனே, வருணனே, வாயுவோ, குத்திரனே, அக்னியோ, ஸூரியனே, குபேரனே, சந்திரனே, அல்லது ஸாஷாத்த காலனே? அல்லது ஸகலலோகங்களையும் விருஷித்த பிரஹ்ம தேவருடைய கோபம் இந்த வானரரூபத்தை எடுத்த ராஷஸர்களை நாசம்செய்ய இங்கே வந்திருக்கிறதோ? அல்லது தேசகாலவஸ்துக்களுக்குப் புறம்பாயும், இத்திரியங்களுக்கு மணத்திற்கும் எட்டாத தாயும், ஒன்றாயிருக்கும் மஹாவிஷ்ணுவின் அப்புதமான தேஜஸே தன் மாயையால் ராஷஸர்களை அழிக்க இப்போது இந்த வானர ரூபத்தை எடுத்துவந்திருக்கிறதோ?" என்று சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

ராஷஸர்களும் குதிரைகளும் யானைகளும் பகழிகளும் மிருகங்களும் விருஷங்களும் இன்னும் லங்கையிலுள்ள ஸகல பதார்த்தங்களும் ஹனுமானால் நாசமடைந்து, அந்த நகரம் கேட்போர் பரிதவிக்கும்படி கதறிற்று. "ஆ! குழந்தாய்! ஆ! அப்பா! ஆ! நாதா! ஆ! மித்திர! அலியாயமாய் இறந்தீர்களே! ஸூகத்தை இழந்தோம் பிராணனைப் பறிக்கொடுத்தோம்; இனி எப்படியு் பிழைப்போம்"

என்று அலறுகிற ராஷஸர்களின் கூச்சல்கள் கோரமாயும் பயங்கரமாயும் விளம்பின. நெருப்பு ஜ்வாலிகளால் குழப்பட்டு, வீர சிரஷ்டர்கள் இறந்து, ஸைன்யங்கள் மூலக்குமூலி ஓடிப்போக, ஹனுமானுடைய கோபத்தாலும் பலத்தாலும் நாசம்செய்யப்பட்ட லங்கை, சரபத்தால் அழிந்ததுபோல் காணப்பட்டது. பகவானுடைய ஆக்ஷேபால் அழிந்த பூமிதப்போல், ஜ்வாலிகளோடு கூடிய அக்னியால் லங்கை வெந்து, அதிலுள்ள ராஷஸர்கள் துக்கத்தால் பரபரப்புடன் அங்குமிங்கும் ஓடுவதை ஆஞ்ஞனேயர் கண்டார்.

நானுவிருஷங்களால் நிறைந்த அசோகவனத்தை அழித்து, பெயர் பெற்ற ராஷஸர்களை யுத்தத்தில் கொன்று, அழகான வீடுகளையே ரத்தினமாலையாகத் தரித்த லங்கையைக் கொளுத்தி, தான் வந்த காரியத்தை நிறைவேற்றி, திரிகூடபர்வதத்தின் நிகரத்தில் எரிவின்ற வாலுடன் உட்கார்த்திருக்கையில், மாருதி மிரணங்களால் விளங்கும் ஸூரியனைப்போல் தோன்றினார். கணக்கற்ற ராஷஸர்களைக் கொன்று, மரங்களடர்ந்த அசோகவனத்தை அழித்து, ராஷஸர்களுடைய வீடுகளில் நெருப்புவைத்துத் தான்வந்த காரியம் நிறைவேற்றிற்றென்று மனத்தால் ஸ்ரீ ராமனை ல்மரித்து, "ஸ்வாமீ! நான் தங்களுடைய ஸன்னிதியைவிட்டு வந்ததுமுதல் நடந்தவிஷயங்களை ஸ்தூலதேகத்துடன் வந்து விக்ஞாபனம் செய்கிறேன்; அங்கீகரிக்கவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தார். அப்பொழுது மஹா பகவானும் வேகத்தில் வாயுவிற்கு ஸமமானவரும் வாயுயுத்திரனும் மஹாபுத்திமானும் வானரசிரஷ்டருமான மாருதியை ஸகல தேவ கணங்களும் கொண்டாடினார்கள். அவரும் அசோகவனத்தை அழித்து ராஷஸர்களை யுத்தத்தில் கொன்று லங்கையைக் கொளுத்தி மஹாதேஜஸூடன் விளங்கினார். அப்பொழுது தேவகந்தர்வ ஸீத்தகணங்களும் மஹரிஷிகளும், "என்ன கதரியம்! என்ன பராக் கிரமம்! நாம் இதுவரையில் கண்ணெடுத்துப்பார்க்கத் துணியாத இந்த லங்கையை இவன் ஒருவனை சாம்பலாக்கிவிட்டானே" என்று அடங்காத ஆச்சரியமடைந்தார்கள். பிறரால் செய்ய முடியாத காரியங்களைச் செய்த மாருதி திரிகூடசிகரத்தில் ஜ்வலிப்பதைக்கண்டு ஸகலப் பிராணிகளும், "இது குரங்கல்ல. ஸாஷாத்த பிரளயகாலாக்னி" என்று நினைத்துப் பயந்தன. தேவ கந்தர்வ வித்யாதர நாக யக்ஷணங்களும் முனிசிரஷ்டர்களும் ஸகல பூதங்களும் ஆஞ்ஞனேயருடைய அப்புத மிருத்யத்தால் அளவற்ற ஸந்தோஷத்தை அடைந்தார்கள்.

தே'வாஸ்ச ஸர்வே முநிபுக்'வாஸ்ச
கீ'ந்தர்'வ வித்'யாத'ர நாக'யக்ஷா: |
பூ'தாநி ஸர்'வாணி மஹாந்தி தத்ர
ஜக்'மு: பராம் ப்ரீதி மதுல்யரூபாம் ||

ஸர்க்கம் 55

ஸீதை இறந்ததாக எண்ணி மாருதி துக்கித்தரு

லங்காம் ஸமஸ்தாம் ஸந்தீப்ய ஸாங்குலாக்'நிம் மஹாபீல: |
நிர்வாபயாமாஸ ததா'ஸமுத்'ரே ஹரிஸத்தம: | (1)

இப்படி லங்கை முழுவதையும் கொளுத்தி வாலிலுள்ள நெருப்
பை ஸமுத்திரத்தில் அணைத்தார். எங்கும் இப்பிடித்து ராக்ஷஸர்கள்
பயத்தால் கதறச் சுடுகாடுபோலான லங்கையைக் கவனித்துப்
பார்த்து ஆன்ஜயேயர் கவலைகொண்டார். "ஐயோ! இந்த லங்கை
5 யைக் கொளுத்தினதில் ஒரு பெரிய பாபத்தைச் செய்துவிட்டேனே!
என்ன புத்தியோசம் போனேன்" என்று அவருக்கு அடங்காத பய
மும் தன்னிடத்தில் வெறுப்பும் உண்டாயின. "ஐயோ! கொழுந்து
விட்டெரியும் அக்னியை ஜலத்தால் அணைப்பதைப்போல், மனத்தில்
10 கோபம் பொங்கி எழுந்தபொழுது அதைப் புத்தியால் அடக்குகிற
மஹாத்மாக்களல்லவா பாக்கியசாலிகள்? புருஷோத்தமர்கள்?
கோபத்திற்கு இடம் கொடுத்தவன் எந்தப் பாபத்தைத்தான் செய்ய
மாட்டான்? குருவையும் கொல்வான். கடும் வார்த்தைகளால் ஸாதுக்
களை உபத்திரவிப்பான். தான் பேசும் வார்த்தைகள் உசிதமா
இல்லையா என்று பார்க்கமாட்டான். அவன் செய்யாத காரியமில்லை;
15 சொல்லாத வார்த்தையிலை. ஸர்ப்பம் பழைய சட்டையை எப்படி
உரிக்குமோ அப்படி கோபமுண்டானவுடன் அதைப் புத்தியால்
அடக்குகிறவனே புருஷன். நான் பாபிகளுக்குள் பாபி; வெட்க
மற்றவன்; கெட்டபுத்தியுள்ளவன்; ஸீதை இருக்கிறனென்பதை
மறந்து லங்கையில் நெருப்பு வைத்தேனே. என் புத்தியைச் சுட
20 வேண்டும். லங்கை எரிந்தால் அதிலுள்ள ஜானகி தப்புவாளா?
என் யஜமானனுடைய காரியத்தைப் படுமுட்டாளான நான்
பாழாக்கிவிட்டேனே! எதற்காக இவ்வளவு காரியங்களையும்
செய்தேனோ அதைக் கெடுத்துவிட்டேனே! ஸீதைையை ரக்ஷிக்கும்
ஏற்பாட்டைச் செய்யாமல் லங்கையில் என்ன புத்தியால் நெருப்பு
25 வைத்தேன்? இவ்வளவு சிரமப்பட்டு ஸீதைையைத் தேடிக்கண்டு
பிடித்ததும் வினாவிற்றே! நான் கோபத்திற்கு இடம் கொடுத்து
முக்கியமான காரியத்தை மூலநாசம் செய்துவிட்டேன். லங்கை
யில் சாம்பலாகாத இடத்தைக் காணான். ஆகையால் ஜானகி
சிச்சயமால் இறந்திருப்பான். என் புத்திக்குறைவால் இவ்வளவு
30 காரியமும் வினாலை நான் இப்பொழுதே பிராணனைவிடுவது நலம்.
இந்த லங்கையில் பற்றி எரியும் நெருப்பில் விழலாமா? வடவா
முகாக்களியில் பிரவேசிக்கலாமா? கடலில் வாழும் ஜந்துக்களுக்கு
இரையாக என் தேகத்தை விட்டுவிடலாமா? நான் செய்ய வந்த
ஸகல காரியங்களையும் கெடுத்துவிட்டு ஸுக்ரீவனையும் ராமலக்ஷ்
35 மணர்களையும் எந்தத் தைரியத்தால் பார்ப்பேன்? இப்படி கோபத்

திற்கு இடம் கொடுத்து மஹாபாபத்தைச் செய்ததால் நான் குரல்
கென்றும் என் ஜாதில்வபாவமான சாபல்யத்தைக் காட்டிக்
கொண்டேனென்றும் மூன்று வேகங்களிலும் பிரலித்தியாகும்.
ஸீதைையை ரக்ஷிக்க எனக்குச் சத்தியிருந்தும் கோபத்திற்கு இடம்
கொடுத்து அப்படிச் செய்ய மறந்தேனே! இதற்குக் காரணமான
40 ரஜோகுணத்தைப் பொசுக்கவேண்டும். அது கட்டிற்கு அடங்காதது;
ஸ்திரமில்லாதது.

ஸீதை இறந்ததைக் கேட்டால் ராமலக்ஷ்மணர்கள் இறப்
பார்கள். உடனே ஸுக்ரீவனும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களும்
உயிரை விடுவார்கள். அதைக்கேட்டு ராமனிடத்தில் ஸகலப்
45 பிராணன்களையும் வைத்திருக்கும் பரதன் உடனே இறப்பான்.
அந்தத் தர்மாத்மா போனவுடன் அவனுடைய ரிழல் போன்ற
சத்ருக்கள் உயிரோடிருப்பானா? இப்படி இஷ்வாகுவம்சம் அழித்
தால் ஸகல பிரஜைகளும் துக்கத்தால் துடிப்பார்கள். ஆகையால்
புருஷார்த்தங்களை நன்றாய் ஸம்பாதிக்காமல் கோபத்திற்கு இடம்
50 கொடுத்துக் கோபத்திற்குட்பட்ட நான், இந்தப் பிரபஞ்சம் முழு
வதும் நாசமடைவதற்குக் காரணமாகிறேன். என்னைப்போன்ற
பாக்கியமறினாலும் உண்டோ" என்று கவலை கொண்டார்.

ஸீதைைப் தேடிக் காணாமல் மனம்சேர்ந்து அவர் உயிரை
விட சிச்சயித்திருக்கையில் கபாலனங்கள் நேர்ந்ததுபோல்,
55 இப்போதும் உண்டாயின. அதைக் கண்டு மாருதி ஆச்சரிய
மடைந்து, "ஒருவேளை அந்தப் புண்ணியவழி தன் மஹிமைமால் என்
ரக்ஷிக்கப் படக்கூடாது? ஸகல மங்களங்களக்கும் இருப்பிடமான
ஜானகிக்கு பாசமுண்டோ? நெருப்பு நெருப்பைக் கொளுத்துமா?
அளவற்ற பராக்ரமசாலியான ராமமூர்த்தியின் பாரியை அவ
60 ருடைய தேஜஸாலும் தன் பதிவிரதாமஹிமைமாலும் ரக்ஷிக்கப்படு
கையில் அக்னிபகவான் அவனைத் தொடமுடியுமா? ராமனுடைய
கிருபையாலும் ஸீதையின் புண்ணியவசத்தாலும் அந்த அக்னி என்
னைபே கொளுத்தவில்லையே! லக்ஷ்மண பரத சத்துருக்கள்கள் பூஜித்
கும் தேவதையும், ராகவனுக்குப் பிரிய பாரியையுமானவள் நாச
65 மடைவாளா? பதார்த்தங்களை எரிப்பதே தொழிலாக உடைய
அக்னிபகவானும் என் வாலிக்கு கொளுத்தாமலிருக்க, ஸீதைையை மாத்
திரம் எப்படிக் கொளுத்துவார்?" என்று யோசித்து ஸமுத்திரமத்தி
யிலிருந்து மைனாகபர்வதம் ஓளம்பித் தனக்கு உபகாரம் செய்த
ஆச்சரியத்தை ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டார். "ஸீதை ஸந்தியம்
70 தவறுதவன். இத்திரியங்களை அடக்கினவன். பர்த்தாவிடத்திலேயே
மனத்தை நாட்டினவன். அக்னி அவனைத் தொட்டால் எரிந்து
போவானேதவிர. அவளுக்கு அக்னியால் நாசமில்லை" என்று ஸீதை
யின் பதிவிரதா தர்மத்தின் மஹிமைமையை ஞாபகப்படுத்திக்கொண்
டார். அப்பொழுது ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் சாரணர்கள் "என்ன
75

ஆச்சரியம்! ஹனுமான் என்ன காரியம் செய்தார்! லங்கையிலுள்ள ராஷ்டிரகுருணங்களில் ஒன்று பாக்கியில்லாமல் நெருப்பு வைத்து விட்டார். மலையின் குகையிலிருந்து ஐந்துக்கள் கதறுவதுபோல் லங்கையில் ராஷ்டிரர்களும் ஸ்த்ரீகளும் சிறுவர்களும் சிறுவர்களும் பெரும் கூச்சலிடுகிறார்கள். லங்கையிலுள்ள அரண்மனைகளும் கோபுரங்களும் உப்பரிசைகளும் நெருப்புப்பட்டு அழிந்தன. ஆனால், ஜானகியாதொரு அபாயமும் இல்லாமலிருக்கிறார். இதுவல்லவா ஆச்சரியம்" என்று பேசிக்கொண்டதை மாருதி கேட்டார்.

இப்படி அனைக சுபசுருணங்களாலும் முக்கியமான காரணங்களாலும் ஸீதையின் கேட்கத்தைச் சொல்லும் சாரணர்களுடைய வாக்கியங்களாலும் ஸந்தோஷமடைந்தார். பிறகு தன் எண்ணங்கள் நிறைவேறி, ஸீதையை மறுபடியும் பிரத்யக்ஷமாப்ப பார்த்து விட்டுத் திரும்பிப்போகலாமென்று முடிவு செய்தார்.

தத: கபி: ப்ராப்த மநோரதார்த்:
தாமக்ஷதாம் ராஜஸுதாம் விதித்வா |
ப்ரத்யக்ஷதஸ்தாம் புநரேவ த்ருஷ்ட்வா
ப்ரதி ப்ரயாணஸ மதிம் சகார | (36)

லர்க்கம் 56

மாருதி ஸீதையிடம் உத்தரவு பெற்றது

ததஸ்து ஸிம்ஸுபாமுஸே ஜாதகிம் பர்யவஸ்திதாம் |
அபிவாத்யாப்ரஸித் திஷ்ட்வா பர்யாமி த்வாமிஹாக்ஷதாம் | (1)

பிறகு சிம்சுபாவிருஷத்தினடியில் உட்கார்ந்திருக்கும் ஸீதையைக்கண்டு நமஸ்கரித்தது. "அம்மா! இந்த லங்கை முழுவதும் பற்றி எரியும்பொழுது தாங்கள் தெய்வாலுக்கிரஹத்தால் யாதொரு அபாயமும் இல்லாமல் தப்பினது என் பாக்கியமே. நான் திரும்பிப் போகும்படி உத்திரவு செய்ய வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தார். அவர் புறப்படத் தயாராக இருப்பதைக்கண்டு ஸீதை அவரைப் பிரியத்துடன் அடிக்கடி பார்த்து. "இவன் அசோகவனத்தை முறித்து ராஷ்டிரவீரர்களை நாசம் செய்து லங்கையைக் கொளுத்தின மஹா பராக்கிரமசாலி. ராகவனிடத்தில் அவர்களைக் கொன்று, ஸீதையை நானே கொண்டுவருகிறேன்" என்று சொன்னாலும் சொல்வான். ஆனால் அது ராமனுக்குக் குறைவு; எனக்கும் இஷ்டமில்லை. அதைத் தடுக்கவேண்டும்" என்று எண்ணி இவ்வாறு சொன்னார்.

"ஆஞ்ஜனேய! நீ ஒருவனே இங்கிருக்கும் ஸைவ சத்துருக்களையும் நாசம் செய்து என்னை இங்கிருந்து மீட்டுப்போக ஸமர்த்தன். அது உனக்கு அபாரகீர்த்தியைக் கொடுக்கும். ஆனால் ராகவ

னுடைய கீர்த்தியைக் குறைக்கும். ராமன் பாணவர்ஷத்தால் லங்கையை மறைத்து சத்தூக்களை ஹதம்செய்து என்னை அழைத்துப் போவதல்லவா அவருடைய கீர்த்திக்கும் வீரியத்திற்கும் ராவணன் செய்த அவமானத்திற்கும் பொருத்தமானது! ஆகையால் யுத்தத்தில் பின் வாங்காத அந்தச் சூரனுடைய பராக்கிரமம் எப்படி விளங்குமோ அப்படி நன்றாக ஆலோசித்துச் செய்" என்னார்.

இப்படி யுத்தியுத்தமாயும் விநயமாயும் ராமகாரியத்திற்கு அனு கூலமாயும் ஸீதை சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஆஞ்ஜனேயர். "அம்மா! தங்களிடப்பட்டபடியே ரகுவீரன் வானரஸையங்களுடன் அழிச்சுகிரத்தில் இங்கே வந்து ஸைவ சத்துருக்களையும் யுத்தத்தில் நாசம்செய்து தங்களை அழைத்துப்போவார். இது நீச்சயம்" என்று ஜானகியை ஸமாதானம் செய்து திரும்பிப்போக உத்தேசித்து ஸீதையை நமஸ்கரித்தார்.

பிறகு மாருதி, தான் வந்த காரியம் நிறைவேறினதால் பிரபுவான ராகவனைப் பார்க்க ஆசைகொண்டு அரிஷ்டமென்ற பர்வதத்தில் ஏறினார். அந்நிலை உன்னதமான பத்மக விருஷங்கள் செழித்து வளர்ந்திருந்தன; வனவரிசைகளால் கறுப்பாகக் காணப்பட்டது; கொடிமுடியின் நடுவில் தொங்கும் மேகங்கள் உத்தரீயத்தைப் போல் விளங்கின; மங்களகரமான ஸூரியசிரணங்களென்ற கைகளால் தட்டி எழுப்பப்பட்டு அந்தப் பர்வதம் தாதுக்களென்ற கண்களை விழித்துப் பார்த்து, கம்பீரமாகச் சப்திக்கும் மலையருவிகளால் வேதங்களை அத்யயனம் செய்வதுபோலும்; மலிச் சாரல்களில் விழும் நீர்த்தாரைகள் இனிமையாகப் பாடுவது போலும்; ஆகாயத்தை அளவியிருக்கும் தேவதாரு மரங்களால் கைகளை மேலே தூக்கிக்கொண்டிருப்பதுபோலும்; கற்பாறைகளி லிருந்து கீழேவிழும் கணிகளால் அழுவதுபோலும்; காற்றில் ஆடும் கறுத்த ஏழிலிப்பாலை மரங்களால் நடுங்குவதுபோலும்; காற்றால் அசைக்கப்பட்ட மூங்கில்களால் கூடிவது போலும்; பயங்கரமான ஸர்ப்பங்களின் சுவாஸத்தால் கோபம் மிகுந்து பெருமூச்சுவிடுவது போலும்; பனியால் மூடப்பட்டிருக்கும் குகைகளால் தியானம் செய்வது போலும்; மேகங்கள் இறங்கி ஸஞ்சரிப்பதுபோலிருக்கும் மலைத்தாழ்வரைகளால் நாற்புறங்களிலும் நடப்பது போலும்; மேகமலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கிரமங்களால் ஆகாசத்தில் வளர்வது போலும் இருந்தது. மாருதியின் பாதங்களால் உடைந்த முறிந்த குகைகளால் நிறைந்திருந்தது. ஆர்சா பனை அகவகர்ணம் முதலிய விருஷங்களாலும், மூங்கில்களாலும், பூங்கொத்துக்களை யுடைய கொடிகளாலும், மதுரமான பழம் சிழங்கு வேர் முதலியவை களாலும், பலவித மிருகங்களாலும், தாதுக்களாலும், மலையருவி களாலும், கற்பாறைகளாலும், குகைகளில் வளர்க்கும் ஸிம்ஹங்களாலும், புலிக்கூட்டங்களாலும், மஹிஷி யக்ஷ கந்தர்வ கிள்ளர

உரகணங்களாலும் நிறைந்த அந்தப் பர்வதத்தில் ஆத்மநேயர், ராமனைப் பார்க்க ஆவல்கொண்டு, ஸந்தோஷமாய் ஏறினார். அவருடைய பாதங்களில் அகப்பட்ட தாழ்வணிகளினால் பாறைகள் நொறுங்கிப் பெரும் சப்தத்துடன் சிதறி விழுந்தன. பிறகு ஸமுத்திரத்தைத்தாண்டி வடகரை சேர நினைத்துத் தேகத்தை வளரச்செய்து, முன்போல் இடையூறுகள் இல்லாமல் திரும்பிச் செல்லவேண்டுமென்று ராகவனைப் பிரார்த்தித்தார். அந்த மலையில் ஏறி, அனைக ஐலஐந்துக்களால் நிறைந்து மிகவும் பயங்கரமான ஸமுத்திரத்தைப் பார்த்து, வாயுபுத்திரன் தன் பிதாவைப்போல் தானும் ஆகாசமாரக்கமாய் அதிசேகிரத்தில் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி வடகரையைச் சேர நினைத்தார். அந்தப் பர்வதம் அவருடைய காலடிகளால் அழர்ந்தி, அதிலுள்ள ஐந்துக்களோடும் பெயர்ந்துவிழும் சிகரங்களோடும் முறிந்துவிழும் விருகங்களோடும் பூமிக்குள் மறைந்துபோவதுபோல் சப்தித்தது. அங்குள்ள புஷ்பித்த மரங்கள் வஜ்ராயுதத்தால் அடிபட்டதுபோல் அவருடைய துடைகளின் வேகத்தால் முறிந்து பூமியில் விழுந்தன. குகைகளிலுள்ள ஸீம்ஹங்கள் தேகம் நகங்கி விரியம் குன்றிக் கதறுகிற சப்தம் பயங்கரமாய் ஆகாசத்தைப் பிளந்தது. அங்கே வளர்ந்த வித்தியாதர ஸ்த்ரீகள் வஸ்திரங்கள் நழுவ ஆபரணங்கள் சிதற, அந்தப் பர்வதத்திலிருந்து சிக்குரமாய் உயரக் கிளம்பினார்கள். பருத்த தேகத்தையும் அதிகபலத்தையும் உடைய அங்கிருந்த மலைப் பாம்புகள், பிரகாசமான நாக்குகளுடன் கோரமான விஷங்களைக் கக்கிக்கொண்டு தலைகளும் கழுத்துகளும் நகங்கித் தரையில் புரண்டன.

இப்படி மாருதியால் உபத்ரவிக்கப்பட்ட அந்த மலையிலிருந்து கிள்ளர உரக கந்தர்வ யக்ஷ வித்தியாதர கணங்கள் வேறிடங்களுக்கும் போனார்கள். அவருடைய பாரத்தையும் வேகத்தையும் தாங்காமல், முப்பது யோஜனை கீளமும் பத்து யோஜனை அகலமுமுள்ள அந்த மலை, மரங்களோடும் மிருகங்களோடும் பூமிக்குள் நுழைந்து பூமியோடு ஸமமாயிற்று. மலைகளைப்போன்ற அலைகளால் நிறைந்த பயங்கரமான ஸமுத்திரத்தைத் தாண்ட உத்தேசித்து ஹனுமான் பிறகு விளையாட்டாய் ஆகாசத்தில் நாவினார்.

ஸைலங்கியிஷுர் பீமம் ஸவேயம் வவனூர்ணவம் |
கைவோலாஸ் போல வேலாத்தம் உத்பபாத நபோ ஹரி: || (49)

ஸர்க்கம் 57

மாருதி திரும்பி வந்தது

ஸசத்தீர குமுதம் ரம்யம் ஸார்க காரண்டீவம் ஸுபீம் |
திவ்ய ஸ்ரவண காநீம்பீம் அப்ரஸவலால ஸாதீவஸம் || (1)

ஆகாசமென்ற மஹாஸமுத்திரத்தில் சந்திரனை குமுதபுஷ்பம்; ஸுதிரியனை கீர்க்காழி; புஷ்பம் சிரவணமென்ற நக்ஷத்திரங்களை ஹம்ஸங்கள்; மேகங்களே பாசியும் பசும்புல்லும்; புனர்வஸுவே பெரிய மீன்; அங்காரகளை முதலை; ஐராவதமே பெரிய திவு; ஸ்வாதி நக்ஷத்திரமே ஹம்ஸம்; காற்றின் சேர்க்கைகளே ஓயாத அலைகள்; சந்திரவிரணங்களே குளிர்ந்த ஐலம்; புண்க யக்ஷ கந்தர்வ கணங்களே மலர்ந்த புஷ்பங்கள்; இப்படிக்கரைகாணாத ஆகாச ஸமுத்திரத்தை வாயுபுத்திரனான ஹனுமான், கப்பல் ஸமுத்திரத்தைக் கடப்பதைப்போல், தாண்டிச் சென்றார். மேகக்கூட்டங்களை இழுத்துக்கொண்டு போவதுபோலும், ஆகாசத்தை விழுங்குவதுபோலும், சந்திரனைக் தீறுவதுபோலும், நக்ஷத்திரங்களோடும் ஸுதிரியனோடும் கூடிய ஆகாசத்தைக் கைகளால் பிடிப்பதுபோலும் சென்றார். வெண்பூ, சிவப்பு, நீலம், மஞ்சள் கலந்த சிவப்பு, மஞ்சள். இவ்வண்ணங்களுள்ள மேகங்களின் நடுவில் அவர் புதுத்து புறப்படுகையில், அவர் தரித்த வெண்மையான உத்தரீயத்தால் சற்றுப் பிரகாசித்து சற்று மறைபும் சந்திரனைப்போல் விளங்கினார். அடிக்கடி மேகக்கூட்டங்களைப் பிளந்துகொண்டு வெளிக்கிளம்பும் ஆத்மநேயர் ஆகாசத்தில் செல்லுகையில் கருடனைப்போல் காணப்பட்டார். மேகங்கள் கர்ஜிப்பதுபோல் ஸீம்ஹநாதம் செய்து கொண்டு, ஆத்மநேயர் ராக்ஷஸவீரர்களைக்கொண்டு தன் பெயரை லங்கையில் பலர் அறிபச்செய்தபின் அந்த நகரத்தை நாசம் செய்து, ராவணனை வருத்தப்படுத்தி, அவனுடைய பயங்கரமான ஸைன்யத்தைக் கலக்கி, ஸீதையைக் கண்டு நமஸ்கரித்து, மறுபடியும் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி வந்தார். வழியில் மைகாகபர்வதத்தைக் கண்டு, நடந்த விருத்தார்த்தங்களை அவனுக்குச் சொல்லி, வில்லிலிருந்து விடப்பட்ட பாணத்தைப்போல் அதிவேகமாய்க் கிளம்பிவந்தார். பிறகு, மஹாமேகம்போன்ற மஹேந்திரபர்வதத்தை ஸமீபித்து பிரளயகால மேகங்கள் கர்ஜிப்பதுபோல் ஸகல திக்குகளும் நடுங்கும்படி ஐயத்வளி செய்தார். அதிசேகிரத்தில் தன் ஸ்கே ஹிதர்களைப் பார்க்க ஆசைகொண்டு, தன் வாகை ஆட்டி மறுபடியும் கர்ஜித்தார். ஆகாசவீதியில் அடிக்கடி மாருதி கர்ஜிப்பதால் சிரஹமண்டலங்களோடுகூடிய அந்தப் பிரதேசம் பிளந்து விழுவது போலிருந்தது.

வடக்குக்கரையில் மாருதியை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டு உட்காந்திருந்த வானரவீரர்கள், பெருங்காற்றில் அடித்

துக் கொண்டு வரப்பட்ட மேகக்கூட்டங்களின் த்வணியைப்பின்பாற்ற ஹனுமாருடைய துடைவேகத்தையும் எரிமஹாதத்தையும் கேட்டார்கள். ஏக்கம் பிடித்திருந்த அந்த வானரர்களெல்லோரும் மாருதியைப் பார்க்க ஆசைகொண்டிருக்கையில், ஐரம்பவான் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் ஸமஸ்த வானரர்களையும் ஸமீபத்தில் அழைத்து, "ஹனுமான் உத்தேசித்த காரியத்தை ஸகல விதத்திலும் முடித்துவருகிறான் என்பது நிச்சயம். இல்லாவிட்டால் இவ்வளவு தைரியமாயும் ஸந்தோஷமாயும் சப்தம் செய்வானா" என்றார். பிறகு, ஹனுமானுடைய புதுங்கள் துடைகளினின்று உண்டான வேகத்தையும் த்வணியையும் கேட்டு வானரர்கள் ஸந்தோஷத்தால் தாவிக் குதித்தார்கள். அவர்கள் ஆஞ்ஜனேயரைப் பார்க்க விரும்பி மரத்திற்கு மரம், பர்வதத்திற்குப் பர்வதம் தவினார்கள். தூரத்திலிருப்பவனை வஸ்திரங்களை விசிறி அடையாளம் காட்டிக் கூப்பிடுவதுபோல், அவர்கள் மரங்களின் துவணியிலிருந்து கொண்டு கிளைகளையும் கொம்புகளையும் அசைத்தார்கள். மலைக்குகைகளில் அடங்கின வாவு எப்படிக்க க்ரஹிக்குமோ அப்படி ஹனுமான் க்ரஹித்துக்கொண்டே வந்தார். மஹாமேகத்தைப்போல் அவர் கீழே இறங்குவதைக் கண்டு வானரர்கள் கைகூப்பி வணக்கமாய் நின்றார்கள். பிறகு விருஷங்கடாந்த மஹேந்திரபர்வதத்தில் மற்றொரு பர்வதம் இறங்கினதுபோல் ஆஞ்ஜனேயர் தன் வேகத்தை அடக்கி இறங்கினார். ஸந்தோஷத்தால் தேகம் பூரிக்க, அதுபட்ட இறக்கைகளையுடைய பர்வதத்தைப்போல் மாருதி ஆகாசத்திலிருந்து இறங்கினார். உடனே ஸகல வானரகிரேஷ்டர்களும் ஆனந்தத்தால் மலர்ந்த முகங்களுடன், வெகுப்பீதியுடன் அந்த மஹாத்மாவைச் சூழ்ந்துகொண்டு, யாதொரு அபாயமும் இல்லாமல் திரும்பிவந்த வானரவீரனுக்குக் கிழங்குகளையும் பழங்களையும் காணிக்கையாகக் கொடுத்தார்கள்.

ஐரம்பவானையும் மற்ற வானரவிருத்தர்களையும், அங்கதகளையும் ஆஞ்ஜனேயர் நமஸ்கரிக்க, அவ்விருவரும் அவரை உபசரித்தார்கள். ஸகல வானரர்களும் மெச்சினார்கள். பிறகு "கண்டேன் ஸீதையை" என்று நடந்த விருத்தாந்தங்களைச் சுருக்கமாய் தெரிவித்து, அங்கதனுடன் கைகொத்துக்கொண்டு மஹேந்திரபர்வதத்தில் ஓர் அழகான தோப்பில் உட்கார்ந்துகொண்டு, வானரர்களைப் பார்த்து, "மித்திரர்களே! நாம் இவ்வளவு சிரமப்பட்டும் தேடின ஸீதையைக்கண்டேன். அசோக வனத்தில் இருக்கிறான். கோர ராஷ்டிரிகள் அவளை வெகுஜாக்கிரதையாய்க் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒற்றைப் பின்னலுடன், தலைமயிர் சடைவிழுந்து, தேகம் இளைத்து அழக்கடைந்து ஆகாரமில்லாமல் மெயிந்து, ராமனைப் பார்க்க ஆசைகொண்டு உத்தமமான பதிவிரதாதர்மத்தை அனுஷ்டித்து வருகிறான்" என்றார்.

அனேக அர்த்தங்களடங்கிய ஆஞ்ஜனேயருடைய வாக்கியங்கள் துக்கத்தாலும் கவலையாலும் வெந்த மனத்தில் அமிருத தாரைகளைப்போல் விழுந்தவுடன், வானரவீரர்கள் எல்லாவற்றையும் மறந்தனர். சிலர் எரிமஹாதம் செய்தார்கள்; சிலர் கூவினார்கள்; சிலர் க்ரஹித்தார்கள்; சிலர் சிலசில என்று சப்தித்தார்கள்; சிலர் ஒருவர்க்கொருவர் போட்டியாய்க் க்ரஹித்தார்கள்; சிலர் வால்களை உயர்த்துக்கிப் பூமியில் அடித்தார்கள்; சிலர் பர்வத சிகரங்களிலிருந்து பாய்ந்து, மதயானையைப்போல் கம்பீரமாய் நிற்கும் ஆஞ்ஜனேயரை ஆவில்களம் செய்தார்கள். பிறகு அங்கதன் மாருதியின் வார்த்தையைக்கேட்டு வானரவீரர்களுக்கு நடுவில் எழுந்த, "ஆஞ்ஜனேய! இந்த விஸ்தாரமான ஸமுத்திரத்தைக்காண்டி மதுபடியும் வந்த உனக்கு பராக்ரமத்திலும் வலிமைக்கும் சிகரண்டோ? யஜமானிடத்தில் உனக்குள்ள பக்திக்கும் உன் வீரியத்திற்கும் பராக்ரமத்திற்கும் எல்லையுண்டோ? ஸகல கீர்த்திக்கும் இருப்பிடமான ராமபானியையைப் பார்க்கும்படியான பாக்கியத்தைப் பெற்றாயே. ஸீதையைப் பிரிந்த துக்கம் ராகவனுக்கு கீஞ்சுவதற்கு கீயல்லவாகாரணம்" என்று கொண்டாடினார். பிறகு வானரர்கள் மாருதியையும் அங்கதனையும் ஐரம்பவானையும் சூழ்ந்து, அந்த வானரவீரன் பெருங்ஊலைத் தாண்டினதையும், ஸங்கையைப் பார்த்ததையும், ஸீதையைத் தரிசித்ததையும் ராவணனைக்கண்டு பேசினதையும், இன்னும் மற்ற விருத்தாந்தங்களையும் விஸ்தாரமாகக்கேட்க விரும்பிப் பெரிய பாறைகளில் ஹனுமானுக்கெதிரே கைகூப்பி உட்கார்ந்தார்கள். தேவதைகள் இத்திரினைச் சூழ்ந்து உபசரிப்பதுபோல் அங்கதனை வானரவீரர்கள் சூழ்ந்து நின்றார்கள்.

இப்படி மஹாகீர்த்திசாலியான ஆஞ்ஜனேயரும் புகழ்பெற்ற அங்கதனும் இன்னும் மற்ற வானரர்களும் ஸந்தோஷமாய் உட்கார்ந்திருக்கையில், அந்த மஹேந்திரகிரியின் சிகரம் காந்தியால் ஜ்வலித்தது.

ஹனுமதா கீர்நிமதா யஸஸ்விதா
ததா'ங்கு'தே'நாங்க'த' ப'தீ'த'பா'ஹு'நா |
முதா' ததீ'த'பா'ஸி'தமுத்ததம் பஹத்
மஹீத'ராக்'ரம் ஜ்வலிதம் ஸ்ரிபாப'வத் || (52)

ஸர்க்கம் 58

மாருதி தன் யாத்திரையை வர்ணித்தது

ததஸ்தஸ்ய மிரே: ஸ்ருங்கே' மஹேந்தீ'ரஸ்ய மஹாபவா: |
ஹனுமத் ப்ரமுகா: ப்ரீதிம் ஹரயோ ஜக்'முருத்தமாம் || (1)

பிறகு மாருதியும் மற்ற வானரர்களும் அந்த மஹேந்திரபர்வதத்தின் சிகரத்தில் அளவற்ற ஆனந்தத்துடன் உட்கார்ந்திருக்க

கையில், ஐரம்பவான் ஸந்தோஷத்தால் மயிர்க்கூச்சமடைந்து வாயு புத்திரனைப்பார்த்தது. "மாருதே! ஸீதைையை எப்படிக் கண்டுபிடிக்காய்? அவள் எந்த ஸ்திதியில் இருக்கிறாள்? குருகுல சாவணன் அவளிடத்தில் எப்படி நடந்துகொள்ளுகிறான்? இவை எல்லாவற்றையும் எங்களுக்கு வால்மீகியவராகச் சொல். ராமனுடைய ஸன்னிதியில் எதைச் சொல்லவேண்டியதென்றும் எதை மறைக்க வேண்டியதென்றும் இனிமேல் செய்யவேண்டிய காரியம் இன்னதென்றும் நீச்சிப்போய்" என்றார்.

அப்பொழுது ஆளுகையேயர் ஸந்தோஷத்தால் மயிர்க்கூச்சத்துடன் கைக்கூப்பி, ஐரணியை மனத்தால் நமஸ்கரித்துப் பின்வருமாறு சொல்ல ஆரம்பித்தார். "நீங்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே இந்தப் பர்வதத்திலிருந்து ஆகாசத்தில் நாகி, ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டித் தெற்குக்கரையைச் சேர உத்தேசித்துப் புறப்பட்டேனல்லவா? வழியில் ஒரு பர்வதம் தங்கமயமான கொடிமுடி வனுடன் திடீரென்று விளம்பிற்று. அது வழி மறைப்பதைக் கண்டு என் பிரயாணத்திற்கு இடையூறென்று எண்ணினேன். இதைப் பிளந்தெறிந்து அப்புறம் செல்லவேண்டியதென்று நினைத்துக் கொண்டு, அதைக்கிட்டி, வாசுக் கழற்சி ஸ்ரீரீயகிண்போல பிரகாசிக்கும் சிகரத்தில் அடிக்க, அது தாளாயிற்று. அந்தப் பர்வத தேவதை என் உத்தேசத்தை அறிந்து, "குழந்தாய்!" என்று என்னை இனிமையாக அழைத்து, 'வானரவீர! நான் உன் பிதாவான வாயு விற்கு முக்கிய மித்திரன். ஆகையால் உனக்குச் சிறிய தகப்பன் முறை. இந்த ஸமுத்திரத்தில் வளித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். மைநாகமென்று எனக்குப் பெயர். பூர்வகாலத்தில் பர்வதங்கள் இறக்கைகளுடன் நினைத்த இடங்களிலெல்லாம் ஸஞ்சரித்து லோகத்தில் அதிக உபத்திரவத்தைச் செய்து கொண்டிருந்தேன். அனாதக் கேட்டு மடையூர்திரன் வஜ்ராயுதத்தால் அவைகளின் இறக்கைகளை அறுத்தான். அப்பொழுது உன் பிதா என்னை இந்த ஸமுத்திரத்தில் அடித்துக் கொண்டுவந்து தள்ளி, அந்தக் கஷ்டத்தை அறுபயிர்க்காமல் இருக்கும்படி காப்பாற்றினார். மேலும், ராமன் தர்மாத்மாக்களுக்குள் சிரேஷ்டர்; பராக்ரமத்தில் மடையூர்திரனுக்கு மைமானவர். அவருக்கு நான் உதவி செய்ய வேண்டியது அவசியம்" என்றது. உடனே நான் உத்தேசித்துப் போகும் காரியத்தை அவருக்குத் தெரிவித்து உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு சென்றேன். மைநாகம் மறுவ்யசரீரத்தை மறைத்துப் பர்வதரூபமாய் ஸமுத்திரத்தில் இருந்தது.

பிறகு நான் அதிவேகத்துடன் ஆகாசத்தில் வெகுநேரம் சென்று கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது நாகங்களுக்கு மாதாவான ஸூரணை என்ற தேவஸ்திரீ ஸமுத்திரத்திலிருந்து என்னை அழைத்து, 'வானரவிரேஷ்ட! தேவர்கள் உன்னை எனக்கு ஆஹாசமாகக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். வெகு காலமாய் உன்னை எதிர்பார்த்

துக் கொண்டிருந்தேன்; இன்று கிடைத்தாய். உன்னைத் தின்னப் போகிறேன்" என்றான். அதைக்கேட்டு நான் கைகூப்பி வணங்கி நினைமான முகத்துடன், 'அம்மா! தசரதபுத்திரனுள் ராகவன் மஹா பராக்ரமசாலி; தேஹஸ்தி; ஒரு காரியமாய் வஞ்மணனென்ற தம்பியோடும் ஸீதை என்ற பாரியையோடும் தண்டகாவணத்தில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கையில் ராவணனென்ற துராத்மா ஸீதைையை அபகரித்தான், நான் ராமனுடைய ஆக்களுயால் அவனைக் கண்டுபிடிக்கச் செல்கிறேன். ராமனுடைய ராஜ்யத்தில் வளித்துக் கொண்டிருக்கும் நீ அவருக்கு ஸஹாயம் செய்யவேண்டாமா? அப்படியும் இஷ்டமில்லாவிட்டால் நான் ஸீதைையைக் கண்டு ராமனுடைய வீருத்தார்த்தத்தை அவருக்குத் தெரிவித்து, அவருடைய ஷோமத்தை ராமனுக்குச் சொல்லிவிட்டு, இங்கே வந்து உன் வாயில் பிரவேசிக்கிறேன்; இது ஸத்தியம்" என்றேன். நினைத்த ரூபங்களை எடுக்கக்கூடிய ஸூரணை, 'என் கண்ணிற்பட்ட ஒருவனும் என்னைத் தப்பிப் போகமுடியாது' என்றான். உடனே நான் பத்துபோஜனை யளவு என் தேகத்தை வளர்த்தேன். அவன் அதற்குத் தகுந்தபடி வாயை வளர்த்துக்கொண்டான். நான் உடனே என் தேகத்தைச் சூக்குக் கட்டைவிரலளவு செய்துகொண்டு, அவருடைய வாயில் பாய்ந்து ஒரு கணத்தில் வெளியே வந்தேன். பிறகு ஸூரணை தன் நிரூபத்துடன் என்னைப்பார்த்து "குழந்தாய்! நீ போகும் காரியம் கைகூட்டும். ஸீதைையையும் ராமனையும் சேர்த்து வைப்பாய், உனக்கு ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டும். உன்னிடத்தில் விசேஷப்பிரீதி வைத்தேன்" என்று சொன்னான். அப்பொழுது ஸகலப்பிராணிகளும், 'கல்வது கல்வது" என்று என்னைக் கொண்டாடின.

பிறகு நான் விசாலமான ஆகாசத்தில் கருடனைப்போல் அதி வேகமாகச் செல்லுகையில், திடீரென்று என்வேகம் அடங்கிற்று; செல்லமுடியவில்லை; ஸகல திக்குகளிலும் பார்க்கையில் ஒன்றும் காணப்படவில்லை. இது என்ன ஆச்சரியம்! வேகமாகப் போய்க் கொண்டிருந்த எனக்கு இந்த இடையூறு நேர்ந்த காரணமென்ன? யாதொரு பிராணியையும் நான் போகும் வழியில் காணவில்லை! என் நிழலை யாரோ பிடித்துத் தடை செய்திருக்கிறார்கள்" என்று சற்று யோசித்துத் துக்கித்துக் கீழே பார்க்கையில், ஐலத்தில் ஒரு பயங்கரமான சாக்ஷி படுத்திருப்பதைக் கண்டேன். அவள் என்னைப்பார்த்து இடிபோல் சிரித்துப் பரபரப்பில்லாமல் வெகு தைரியத்துடன், "பர்வதம் போன்ற சரீரத்தைபுண்டையவனே! வெகு காலமாக நான் ஆகாரமில்லாமல் வருந்துகிறேன். உன் தேகத்தை எனக்கு ஆஹாரமாகக் கொடுத்து என்னை திருப்தி செய்" என்றான். நானும் கல்வதென்று அவருடைய வாயளவைக் காட்டிலும் அதிகமாக என் தேகத்தை வளர்த்துக்கொண்டேன். அவரும் என்னை விழுங்குவதற்குப் பொதுமானவரையில் தன் வாயை வளர்த்துக்

85 கொண்டான். ஆனால், நான் நீளைத்த ரூபங்களை எடுக்கக்கூடிய வனென்று அவளுக்குத் தெரியாது. நான் உடனே என் பெரிய ரூபத்தைச் சுருக்கி அவளுடைய வாயில் துழைந்து நிறுத்தயத்தைப் பிளந்துகொண்டு ஆகாசத்தில் தாவினேன். மலைபோன்ற அந்தக் கோரராஷாஸி உடனே கைகளை உதறிக்கொண்டு ஸமூத்திரத்தில் விழுந்து இறந்தான். அப்பொழுது ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் ஸித்த சாரணர்கள் "ஹனுமான் பயங்கரமான ஸிம்ஹிகையைக் கொண்டு விட்டான்" என்று சொல்லக் கேட்டேன்.

95 பிறகு நான் உத்தேசித்த காரியத்தை நீளைத்துக் கொண்டு ஆகாசவீதியில் வேகமாய்ச் செல்லுகையில் ஸமூத்திரத்தின்கீழ்க்குக் கரையில் மலைகளும் வனங்களும் வங்கா பட்டணமும் இருக்கக் கண்டேன். ஸலிரியன் அஸ்தமித்தவுடன் அங்கிருந்தபயங்கரமான காவற் காரர்களுக்குத் தெரியாமல் ராஷாஸிகளுடைய ராஜாநாயகியில் பிரவேசித்தேன். அப்பொழுது ஒரு ஸ்கீ பிரளயகால மேகத்தைப் போல் சிரித்துக்கொண்டு திடீரென்று கிளம்பி என்னைத் தடுத்தார். நெருப்புக் கொழுந்து போன்ற தலைமயிரையுடைய அந்த ராஷாஸி என்னைக் கொல்ல வருவதைக் கண்டு நான் இடது கை விரல்களை மடக்கி அவளைக் குத்தி ஐயித்துக் கீழே தள்ளி, நகரத்தில் பிரவேசித்தேன். அப்பொழுது அவள், 'மஹாஹுவாவ! நான் வங்கா தேவதை, என்னை நீ ஐயித்தபடியால் ஸகல ராஷாஸிகளையும் ஐயிப்பாய்" 100

105 என்றுள்.

பிறகு நான் அந்த ராத்திரி முழுவதும் வங்கையெங்கும் தேடி, முடிவில் ராவணனுடைய அந்தப்புரத்திலும் நன்றாய்ப் பரிசோதித்துப் பார்த்தேன்; ஸீதைையைக் காணவில்லை. ஆகையால் நான் துக்க ஸமூத்திரத்தில் முழுவிக் கரை காணாமல் தவிக்கையில், ஓரிடத்தில் தங்கப் பிராகாரத்தால் சூழப்பட்ட ஒரு அழகான தோட்டத்தைக் கண்டேன். அதன் சுவரைத் தாண்டிக் குதித்து நான் விருஷங்கள் சிறைத்த அசோகவனத்தையும் அதற்கு நடுவில் ஒரு பெரிய சிம்சபா விருஷத்தையும், அதைச் சுற்றி ஸ்வர்ணமயமான வாழைத் தோட்டத்தையும் கண்டேன். அந்தச் சிம்சபாவிருஷத்திற்கு ஸமீபத்தில் 110 சிரேஷ்டமான வர்ணமுள்ள ஒரு ஸ்கீ, பெண் புலிகளால் சூழப்பட்ட மாளைப்போல், ரத்த மாம்பலங்களை ஆகாரமாகவுடைய கோர ராஷாஸிகளால் சூழப்பட்டிருப்பதைக் கண்டேன். அவள் நல்ல பெணவனப் பருவத்திலிருப்பவள்; தாமரை இதழ்களைப் போன்ற நெத்திரங்களையுடையவள். ஆகாரமில்லாததாலும் சோகத் தாலும் தேகம் இளைத்து முகம் முடித் தலைமயிர் பழுதி படிந்து, ஒற்றை வஸ்திரத்துடன் உட்கார்ந்திருந்தாள். எப்பொழுதும் பரீத் தாயையே நியானித்துக்கொண்டு ராவணாஸித்தத்தில் மிகுந்த வெறுப்புடன் ராஷாஸிகளால் மிரட்டப்பட்டு, பயந்த மான் குட்டிபோல் அங்குமிங்கும் பார்த்துக் கொண்டு ஒற்றைப் பின்னலுடன் தரைசில் 115 உட்கார்ந்திருந்தாள். ஹேமந்தகுதவில் தாமஸ்யோடையப்போல்

விகார வர்ணத்தையுடைய சரீரத்துடன் இனி உயிரை வைத்துக் கொள்ளுமெனில்லை என்று நிச்சயித்திருந்தாள். இப்படி மஹாஜீர்த்தி சாலியான ராமபாரியைய தரிசித்து அந்தச் சிம்சபா விருஷத்தி லேயே ஓளித்திருந்தேன்.

130 பிறகு ராவணனுடைய அரண்மனைவிரிந்து ஒட்டியாணம் சிலம்பு முதலிய ஆபாணங்களையுடைய காதத்துடன் கலந்து கம்பீரமான ஹலஹலா சப்தமும் உண்டாயிற்று. அதைக் கேட்டு சிறிது அச்சமுற்றநான் தேகத்தைச் சுருக்கிக் கொண்டு அந்த விருஷத்தில் இலகானிம்மறையில் பகலியப்போல் ஓளித்திருந்தேன். அப்பொழுது ஸீதை இருக்குமிடத்திற்கு ராவணனும் அவனுடைய பத்தினிகளும் வந்தார்கள். அவளைக் கண்டு பதிவிரதைபான ஸீதை துடைகளை நெருங்கிக்கொண்டு கைகளால் ஸ்தனங்களை மறைத்துக்கொண்டாள். என்ன நேருமே என்று பயத்துடன், நம்மை ரக்ஷிப்பவர்கள் உண்டோ என்று நான்கு புறங்களிலும் பார்த்துக் கொண்டு, ஒரு வரையும் காணாமல் நடுங்கிக் கொண்டு துக்கத்தால் கலங்கியிருந்தாள். 135 ராவணன் அவளை நமஸ்கரித்து, 'அழகால் கர்வமடைந்திருப்பவனே! என்னைப் புருஷனாக அங்கேயிருக்க மாட்டாயா? கொழுப்பால் நீ என் இஷ்டப்படி நடக்கா விட்டால் இன்னும் இரண்டு மாதங்கள் பொறுப்பென்பபிறகு உன் ரத்தத்தைக்குடித்து விடுவேன்' என்றான். அதைக் கேட்டு ஸீதை வெகு கோபம் கொண்டு, "ராஷாஸிப்பதரே! 140 அபாரதேஹஸ்தியான ராமனுடைய பாரியையைப் பார்த்துச் சொல்லத் தகாத வார்த்தைகளைச் சொல்லுகின்ற உன் நாக்கு ஏன் அழுகி விழவில்லை! இஷ்வாகு குல சக்கரவர்த்தியான தசரதருக்கு நாட்டுப் பெண் என்பதை மறந்தாயோ? அயோக்யிய! பாபி! என் பர்த்தா-இல்லாத ஸமயத்தில் அந்த மஹாத்மாவிற்குத் தெரியாமல் என்னை அபகரித்து வந்தாயே. உன் வீரியத்தைச் சுட வேண்டும். 145 ராகவனுக்கு நீ ஸமமாவாயா? அவருக்கு ஹரியம் செய்யக் கூடத் தகுந்தவனல்ல. ஸத்தியவானும் யுத்தத்தில் எல்லோராலும் கொண்டாடப்பட்டவரும் யக்ருங்களைச் செய்தவருமான ரகுவிரன் எங்கே, நீ எங்கே?" என்றான். ஸீதையின் கடுமையான வார்த்தைகளைக் கேட்டு ராவணன் கோபம் கொண்டு சம்சானத்தில் சிதைபில்லாரியும் அக்னியைப்போல் ஜ்வலித்துக் கண்களை உருட்டி விழித்து வலதுகை விரல்களை மடக்கிக்கொண்டு ஸீதைையைக் கொல்ல ஒடிவந்தான். அப் 150 பொழுது அங்கிருந்த ஸ்கீகள் 'ஹா! ஹா!' என்று கத்தினார்கள். அவர்களுக்குள் மந்தோதரி என்ற பட்டமஹிஷி ராவணனைத் தழுவிப் பிடித்துக்கொண்டு, "மஹாராஜா! பாரக்கிரமத்தில் மஹேஸ் விரனுக்கு ஸமமான தங்களுக்கு ஸீதையால் என்ன பிரயோஜனம்? தேவ கந்தர்வ வக்ஷ கண்களால் கண்கில்லாமல் தங்களுடைய இஷ்டத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடன் 155 விசீடிக் கலாம், வாருங்கள்" என்று அழைத்துக் கொண்டு போனார். (தான்யமாவீனி, மந்தோதரி என்ற இருமனைவியருமே ராவணனைத்

தடுத்தார்கள். தான்யமாலினி தடுத்ததாக ஸர்க்கம் இருபத்திரண்டில் கூறப்பட்டதாலும் மந்தோதரி தடுத்ததாக இங்கு கூறப்பட்டதாலும் இது விளங்கும்.) அப்பொழுது ராவணன் கோபம் தணிந்து சாமபரவசனாய் அவர்களுடன் தன் அரண்மனைக்குச் சென்றான். உடனே அங்கிருந்த கோரராஷ்டிரிகள் வீரதையைச் சூழ்ந்து கொண்டு குரூரமான வார்த்தைகளில் அவளை மிரட்டினார்கள். அவர்களுடைய கர்ஜனைகள் வீரதையினிடத்தில் பஸிக்கவில்லை. அவர்களுடைய வார்த்தையை அவள் தரும்புபோல் எண்ணினாள். பிறகு அவர்கள் வீணய்க்கத்தி அலுத்துப் போய், ராவணனுக்கு வீரதையின் உறுதியான நிச்சயத்தை தெரிவிக்கப் போனார்கள். அங்கிருந்தவர்கள் அவளை உட்படுத்துவோமென்ற ஆசையற்று ஸகல பிரயத்தனங்களையும் விட்டு வீரதையின் காங்கு பக்கங்களிலும் படுத்துத் தூங்கினார்கள். தன் பத்திரவியின் வேமந்தையே கோரும் வீரதை துக்கம் தாங்காமல் தீனமாய் பிரலாபித்தாள்.

பிறகு, அந்த ராஷ்டிரிகளுக்கு நடுவிலிருந்து திரீஜுடை என்ற வன் எழுந்தது. "துஷ்டைகளே! வீரதையைத் தொட வேண்டாம். உங்களுக்குப் பரித்தால் உங்களுடைய பிடுங்கித்தின்னுங்கள். ஜனகருடைய புத்திரியும் தசரதருடைய நாட்டுப் பெண்ணுமான ஜானகி நாசமடையாள். இவளுடைய பரித்தாவிற்கு ஜயமும் மங்களங்களும் உண்டாகப் போகின்றன வென்றும் ராவணனும் ஸகல ராஷ்டிரிகளும் நாசமடையப் போகிறார்களென்றும் தெரிவிக்கும் ஒரு ஸ்வப்பனத்தைக்கண்டேன். ராகவனுடைய கோபத்திலிருந்து ராஷ்டிரிகளைக் காப்பாற்ற இவள் ஒருவளே போதும். நாம் இவளைப் பிரார்த்திப்போம். இது எனக்கு நல்லயோசனை என்று தோன்றுகிறது. இவள் இப்பொழுது அதிக துக்கத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். ஆனால் அதி சீக்கிரத்தில் ஸகல துக்கங்களும் சீய்கி உத்தமமான ஸுகந்தையடைவாள்" என்றான். அதைக் கேட்டு வீரதை, தன் நாயகனுக்குக் கிடைக்கும் ஜயத்தைப்பற்றி ஸந்தோஷித்து, "நீ சொல்வது நிரூபணமாயும் நான் உங்களை சஷிக்கிறேன்" என்றான்.

வீரதை அந்தப் பயங்கரமான ஸ்திதியிலிருப்பதைக் கண்டு நான் அதை சீக்குவதற்குப் பலவிதமாய் யோசித்தும் ஒன்றும் தோன்றாமல் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கேன். வீரதையுடன் இன்ன விதமாகப் பேசுகிறதென்று நிச்சயித்துக் கொண்டு இஷ்வாகு வம்ச பரம்பரையை வர்ணிக்க ஆரம்பித்தேன். ராஜாதிபதிகளால் கொண்டாடப்பட்ட அந்த வார்த்தைகளைக்கேட்டு வீரதை கண்ணீர் பெருக, "வானரசிரேஷ்ட! நீ யார்? இங்கே எப்படி வந்தாய்? எந்தக் காரியமாய் வந்தாய்? ராகவனுக்கும் உனக்கும் பரிசயம் உண்டான விதமென்ன" என்று கேட்டான். அதற்கு நான், தங்களுடைய பரித்தாவான ராமனுக்கு ஸுகீரீவென்ற ஒரு மித்திரனுண்டு. மஹாபலவான், பராக்ஷிரமசாஸி, நான் அவருடைய வேலகன்; என் பெயர்

ஹனுமான். அவர் என்னைத் தங்களுடத்தில் அனுப்பியிருக்கிறார். அந்தப் புருஷோத்தமன் நம்பிக்கை உண்டாகும்படி தன் மோதி ரத்தை அடையாளமாக என்னிடத்தில் கொடுத்தனுப்பியிருக்கிறார். ஆகையால் தங்களுடைய கட்டையை நிறைவேற்றத் தயாராக இருக்கிறேன். என்ன செய்யட்டும்? தங்களை ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய ஸமீபத்தில் கொண்டு போய் விட்டார்களா? என்ன பதில் சொல்லுகிறீர்கள்?" என்றேன். அதைக் கேட்டு வீரதை என் ஸ்வரூபத்தை அறிந்து, "ராகவன் ஸைன்யங்களுடன் இங்கே வந்து ராவணனையும் ஸகல ராஷ்டிரிகளையும் யுத்தத்தில் கொன்று என்னை அழைத்துக் கொண்டு போகட்டும்" என்றான். பிறகு நான் அந்தப் புண்யவதியை நிரஸால் நமஸ்கரித்து, "ராமனுக்கு நம்பிக்கையையும் ஸந்தோஷத்தையும் உண்டாக்கும் ஓர் அடையாளத்தைக் கொடுங்கள்" என்று கேட்டேன். அப்பொழுது தன் குடாமணியை எடுத்து என்னிடத்தில் கொடுத்து, "இதை ராமனுக்கு காட்டினால் நீ என்னைக் கண்டு பேசுகிறாய் என்று நம்பிக் கேளாவிப்பார். ஆஞ்ஜனைய! என் விருத்தாதங்களை ராகவனுக்குத் தெரிவிப்பாய். ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸுகீரீவனும் வானரச ஸைன்யங்களுடன் இங்கே வரும்படி செய்ய வேண்டியது உன் கடமை. அப்படியில்லாவிட்டால் இரண்டு மாதங்களுக்கு மேல் பிழைத்திருக்க மாட்டீள். ராமன் என்னைப் பார்த்து முடியாது. அநாதையைப்போல் மரணமடைவேன்" என்று தன் அபிப்பிராயத்தை முடிவாகச் சொன்னான். அந்தத் தீனமான வார்த்தையைக் கேட்டு எனக்குத் தேயம் தெரியாமல் கோபம் வந்தது. மேல் நடக்க வேண்டிய காரியம் கொஞ்சம் பாக்கியிருக்கிறதென்று அறிந்து, மலைபோன்ற ரூபத்தை எடுத்துக் கொண்டு, ராஷ்டிரிகளுடன் யுத்தம் செய்ய விரும்பி, அந்த அசோகவனத்தை அழித்தேன். மரங்கள் முறிக்கப்படுவதையும் மிருகங்களும் பகலிகளும் பயத்தால் கூச்சலிடுவதையும்கேட்டு ராஷ்டிரிகள் விழித்துக்கொண்டு, அங்கே வந்து பார்த்து என்னைக் கண்டு சீக்கிரமாய் ராவணனிடத்தில் போய்ச் சொன்னார்கள். "பிரபோ! தங்களுடைய பலபராக்கிரமங்களை அறிவாமல் ஒரு துஷ்டக்ருரங்கு இங்கேவந்து பீறிடுகருங்க முடியாத நமது அசோகவனத்தை அழிக்கிறது. அந்தத் தூர்ப்புத்தி யுள்ள வானரசன் தங்களுக்குப் பிரியமில்லாத காரியத்தைச் செய்து கொண்டிருக்கிறான். அவனைக் கொல்லும்படி கட்டளையிடுங்கள்" என்றார்கள்.

உடனே ராவணன் கிங்கரர்களென்று பிரலித்தி பெற்ற ராஷ்டிரிகளை அனுப்பினான். அவர்கள் வங்காதிபதியின் எண்ணங்களை அறிந்துகடப்பவர்கள்; ஸுபாயமாய் ஜயிக்க முடியாதவர்கள்; ஸமஸ்த ஆயுதங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு என்னுடன் யுத்தம் செய்யவந்த எண்பதிலாயிரம் கிங்கரர்களையும் அங்கிருந்த ஒரு இருப்புத் தடியால் கொன்றேன். அதில் பயந்து ஓடினவர்கள் அந்த ஸமாசாரத்தை ராவணனிடத்தில் சொன்னார்கள்.

210

215

220

225

230

235

240

245

250 பிறகு, அப்பட்டணத்தின் நடுவிலிருந்த ஒரு உன்னதமான உப்பரிகையில் தாவி ஒரு ஸ்தம்பத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டு, அங்கிருந்த அரசர்களைக்கொன்று, லங்கைக்குப்பூஷணமாயிருந்த அந்தக் கட்டடத்தை நாசம் செய்தேன். பிறகு, ராவணன், பிரஹஸ்தனுடைய புத்திரனான ஐம்புமாவிலையும் பயங்கரமான அநேக ராஷஸூர்க்களையும் அவனுடன் அனுப்பினான். யுத்தத்தில் நீபுணான அந்தப் பலவானையும் அவனுடன் வந்த ராஷஸூர்க்களையும் ஒரு இருப்புலக்கையால் அடித்துக்கொன்றேன். பிறகு, ராவணன் மஹாபலசாலிகளான ஏழு மந்திரி புத்திரர்களைக் கணக்கற்ற காலாட்களுடன் அனுப்பினான். அவர்களையும் இருப்புலக்கையால் யமலோகத்திற்கு அனுப்பினேன். பிறகு, குரங்களான ஐந்து வேனாதிபதிகளை அனுப்பினான். அவர்களை ஸஸன்யங்களுடன் இருந்த இடம் தெரியாமல் கொன்றேன். பிறகு, தன் புத்திரனான அக்ஷனென்ற பலவானை அளவற்ற ஸஸன்யங்களுடன் அனுப்பினான். யுத்தத்தில் நீபுணான அந்த மந்தோதரி புத்திரன் முடிவில் கத்தியை உருவிக் கொண்டு ஆகாசத்தில் கிளம்புவதைக் கண்டு, அவனுடைய கால்களைப் பிடித்துக் கரகர என்று சுழற்றி பூமியில் அடித்துக் கொன்றேன். பிறகு, ராவணன் கோபம் கொண்டு, பலத்தாலும் பராக்ரமத்தாலும் கொழுப்படைந்த இந்திரஜித் என்ற தன் புத்திரனை அனுப்பினான். அவனுடைய ஸஸன்யம் முழுவதையும் கொண்டு, அவனுடைய பராக்ரமத்தை வீணுக்கச் செய்து, வெகு ஸந்தோஷமடைந்தேன். கொழுப்படைந்த வீரர்களுடன் அந்த இந்திரஜித்தை ராவணன் பூர்ண நம்பிக்கையுடன் என்னுடன் யுத்தம் செய்ய அனுப்பினான். தன் பலம் ஒடுங்கினதையும் அஸ்திரங்களாலும் ஆயுதங்களாலும் என்னை ஐயிக்க முடியாதென்றதையும் கண்டு, அந்த ராஷஸூர் அறிவேகமாய் என்மேல் பிரஹ்மாஸ்திரத்தை பிரயோகம் செய்து என்னைக் கட்டினான்.

275 பிறகு ராஷஸூர்கள் என்னைக் கவிறுகளால் கட்டி ராவணன் விடத்தில் கொண்டு போனார்கள். அவன் என்னைப் பார்த்து நான் லங்கைக்கு வந்ததற்கும் ராஷஸூர்களைக் கொன்றதற்கும் காரணத்தைக் கேட்டான். 'ஸீதைதின் சிமித்தமாய் இப்படிச் செய்தேன்' என்று சொன்னேன். 'நான் வாயுவின் புத்திரன்; என் பெயர் ஹனுமான். ஸீதைையைப் பார்க்க விரும்பி தங்களுடைய அரண்மனைக்கு வந்தேன். நான் வானரன்; ஸூக்ரீவனுக்கு மந்திரி; ராமனும் அனுப்பப்பட்ட தூதன்; தங்களைத்திற்கு வந்தேன். மஹா தேஜஸ்வியான ஸூக்ரீவன் தங்களைக் கேட்கும்விசாரித்து, புருஷார்த்தங்களுக்கு ஒத்ததும் கேட்காமலான பின்வரும் ஸமாசாரத்தைச் சொல்லி அனுப்பியிருக்கிறார். 'சிவமுகபர்வதத்தில் நான் வலித்துக் கொண்டிருக்கையில் ரணதிரண ராகவன் எனக்கு மித்திரனும், 'என் பாரியையை ராஷஸூர் கொண்டு போய் விட்டான். அவனைத் திரும்பி அண்டையும் விஷயத்தில் நீ எனக்கு ஸஹாயம் செய்ய வேண்டியது'

என்று கேட்டார். 'அப்படியானால் என் சத்துருவான வாலியைக் கொல்லவில்லாதாங்களும் ஸஹாயம் செய்ய வேண்டும்' என்றேன். பிறகு தர்மலக்ஷணர்கள் அக்ஷிணாக்ஷியாய் என்னுடன் ஸ்கேகம் செய்தார்கள். ராமன் வாலியை யுத்தத்தில் ஒரே பாணத்தால் கொன்று, என்னை வானரவீரர்களுக்கு அரசனாக அபிஷேகம் செய்தார். அவருக்கு ஸகல விதத்தாலும் நான் ஸஹாயம் செய்ய வேண்டியது. ஆகையால் என் தூதனை உன்னிடத்திற்கு அனுப்பி இருக்கிறேன். உடனே ஸீதைையைக் கொண்டு வந்து விடு. இல்லாவிட்டால் வானர வீரர்கள் உன் ஸஸன்யங்களை அழித்து விடுவார்கள். தேவர்கள் அடிக்கடி ஸஹாயத்திற்காகப் பிரார்த்தித்து அதைத்துக் கொண்டு போகும் வானரர்களுடைய மஹிமை யாருக்குத்தான் தெரியாது' என்று ஸூக்ரீவ மஹாநாஜா தங்களுக்குச் சொல்லி அனுப்பியிருக்கிறார்' என்றேன். அதைக் கேட்டு ராவணன் கோபத்தால் மெய்மறந்துஎன்னை எரித்துவிடுபவன்போல் பார்த்தான். பிறகு அந்தத் துஷ்டன் என் மஹிமையை அறியாமல், 'இவனைக் கொன்று விடுங்கள்' என்று ஆக்ரோபித்தான். அப்பொழுது அவனுக்குத் தம்பியான விபீஷணன், மஹாபுத்திமான், ராவணனைப் பார்த்து, 'அண்ணா! இது நியாயமல்ல; இப்படிச் செய்யக் கூடாது; இது ராஜ ரீதிக்கு விரோதம். தூதர்களைக் கொல்லக் கூடாதென்று சாஸ்திரங்கள் விதிக்கின்றன. யஜ்மானனுடைய கேட்கத்தைக் கோறுகிற தூதன் தன்னிடத்தில் ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஸமாசாரத்தைச் சொல்ல வேண்டியதல்லவா? அவன் விசேஷ அபராதம் செய்தாலும் அவனுடைய ரூபத்தைக் கெடுக்க வேண்டுமே நவிர கொல்லக் கூடாதென்பது ரீதிராஸ்திரம்' என்று பிரார்த்தித்தான். இப்படி எனக்காகப்பீர்த்து பேசின விபீஷணனுடைய வார்த்தையை அங்கேறித்து ராவணன், 'இந்தக் குரங்கின் வாலைக் கொளுத்தி விடுங்கள்' என்று கட்டளை யிட்டான்.

உடனே அங்கிருந்த குரூர ராஷஸூர்கள் என்னைக் கழிகளாலும் முஷ்டிகளாலும் அடித்து, என் வாலில் ரணல் கயிறுகளையும் வஸ்திரங்களையும் கற்றித் தைலத்தில் நனைத்து நெருப்பு வைத்து பிறகு என்னை ராஜமாரக்கங்களிலும் மற்ற வீதிகளிலும் கட்டி இழுத்துக் கொண்டு ஐயகோஷத்துடன் சென்றார்கள். நான் என் பெரிய ரூபத்தைச் சூக்குக் கட்டுகின்றிருந்து விடுவித்துக் கொண்டு, பழைய ரூபத்துடன் இருப்புலக்கையால் அவர்களைக் கொன்றேன். பிறகு அந்த நகரத் துவாரத்திற்குச் சென்று, பிரளய காலக்களி பிராணிகளைக் கொளுத்துவதுபோல் வாலிலிருந்த நெருப்பால் அமரீக்கையாய் லங்கை முழுவதையும் கொளுத்தி விட்டேன். ஓரிடம் பாக்கியில்லாமல் வெந்து சாம்பலாயிற்று. உடனே, 'ஐயோ! புத்தியில்லாமல் லங்கையில் நெருப்பு வைத்து ஸீதைையையும் கொளுத்தி ராகவனுடைய முக்கிய காரியத்தைக் கெடுத்து விட்டேனே' என்று சொல்ல முடியாத துக்கத்தை அனுபவிக்கையில், சாரணர்கள், "லங்கையில்

- 330 ஓரிடம் பாக்கியில்லாமல் வெந்துபோயும் லீதை அபாயமில்லாமலிருப்பது என்ன ஆச்சரியம்' என்று சொல்லிக்கொள்வதைக் கேட்டேன். மேலும் என் வாலில் எரியும் நெருப்பு பளிப்பால் குளிர்ந்திருந்தது; என் மனத்தில் கொஞ்சம் கூட துக்கமில்லை; காற்று பரிமளமாய் வீசிற்று; கண் சுபமாய்த் துடித்தது. மகிஷிகளின் வார்த்தைகள்
- 335 வீண் போகாதாகையால் லீதைக்கு அபாயமில்லை என்று ஸந்தோஷித்து, மறுபடியும் அவளைத் தரிசித்து உத்திரவு பெற்றுக் கொண்டு, அரிஷ்டமென்ற பர்வதத்தில் ஏறி உங்களைப் பார்க்க ஆசை கொண்டு ஆகாசத்தில் இளம்பிணைன். வாயு, சந்திரன், ஸூரியன், லீத்த, கந்தர்வ கணங்கள் ஸஞ்சரிக்கும் ஆகாச மார்க்கமாய்
- 340 இங்கே வந்து உங்களைக் கண்டேன். ராகவனுடைய மலிமையாலும் உங்களுடைய பிரபாவத்தாலும் ஸூக்ரீவன் கட்டிவிட்ட ஸகல காரியங்களையும் என்னால் கடிய வரையில் செய்து முடித்தேன். மேல் நடக்க வேண்டியவைகளை நீங்களே செய்து முடிக்க வேண்டியது.

ஏதத் ஸர்வம் மயா தத்ர யதாவ து'பபாதி'தம் |
அத்ர யத் ந க்ருதம் ப்ரஷம் தத்ஸர்வம் க்ரீயதாமிதி | (159)

ஸர்க்கம் 59

மாசுதி வானர்களுடன் ஆலோசித்தது

ஏததா'க்'யாய தத்ஸர்வம் ஹநுமாந் மாசுதாத்மஜு; |
பூ'ய: ஸ்ரூபசக்ராம வசநம் வக்து முத்தரம் | (1)

- நீர்மெல்லோரும் இப்பொழுதே லங்கைக்குச்சென்று ராவணனை ஐயித்து லீதையுடன் ராமலக்ஷ்மணர்களைப் பார்ப்போம் என்று நீங்கள் சொல்லலாம். ஆனால், ராகவனுடைய பிரயத்தனங்களும் ஸூக்ரீவனுடைய உத்தரங்களும் லீதையின் பதிவிரதா மலிமையால் நிறைவேற்றிற்றே தவிர வேறல்ல. அவளிடத்தில் என்மனம் எல்லை யற்ற பக்தியுடன் இருக்கிறது. 'அப்படிப்பட்ட பிரபாவத்தையுடைய லீதையைத்தொட்டெடுத்தும் ராவணன் இன்னும் எப்படிப்பிழைத்திருக்கிறான்' என்றால், அந்த ராகுஸ ராஜன் கடுக்தவம் செய்து அளவற்ற பலத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் தேஜஸையும் பெற்றிருக்கிறான். ஸகல லோகங்களையும் சஷிக்கக் கூடியவன்; கோபம் கொண்டால் அவைகளை நாசம் செய்யக் கூடியவானாகையால் லீதையைத் தொட்டும் அவள் சாம்பலாகவில்லை. ஆனால், லீதையின் பதிவிரதாமலிமை பலமற்றதென்று எண்ண வேண்டாம். லீதை கொஞ்சம் கோபித்தால் பிரளய காலாக்களியும் அதற்கு ஈடோ? நாயகன் இருக்கும்பொழுது அவருடைய உத்திரவில்லாமல் தான் ஒன்றையும் செய்யக் கூடாது. ராவணனை ஐயித்துக் கொள்ளுமென்ற கீர்த்தி

தன் பத்திரவிற்குக் கிடைக்க வேண்டும். அதைக் கெடுக்கக்கூடாது என்று ஸகல கஷ்டங்களையும் பொறுத்திருப்பதே தவிர வேறென்ன?

- நடந்த காரியங்களை தங்களுக்குத் தெரிவித்தேன். ஐயம்பவானும் மற்றப் பெரியோர்களும் நாம் லீதையுடன் ராமலக்ஷ்மணர்களைப் பார்க்க வேண்டியதென்று முடிவு செய்தால் எனக்கு ஆலோசனை மில்லை. நானொருவனை லங்கையையும் ராவணனையும் ஸகல ராகுஸர்களையும் ஒரு கணத்தில் நாசம் செய்வேன். நீங்கள் குரர்கள்; பரமாவிகள்; ததர்பயாசுகள்; ஆயுதப்பிரயோகங்களில் நிபுணர்கள்; ஐயிக்க சிச்சயித்தவர்கள்; நானும் உங்களுடன் சேர்ந்தால் கேட்க வேண்டுமோ? நானொருவனை ராவணனையும் அவனுடைய ஸஹோதரர்களையும் புத்திரர்களையும் வேவகர்களையும் ஸைன்யங்களையும் விளையாட்டாய்க் கொல்ல முடியும். இந்திரஜித் பிரயோகிக்கும் பிறர்கண்ணெடுத்துப் பார்க்கமுடியாத பிரஹ்மால்திரம் இந்திரால்திரம் வாய்வயால்திரம் வநுணுல்திரம் முதலியவைகளைப் பொடியாக்குவேன். என் பராக்கிரமத்தால் இந்திரஜித்தகமயக்குவேன். நான் இடைவிடாமல் கல்மாரி பொழிய ஆரம்பித்தால் தேவர்களையும் கொல்வேன். ராகுஸர்களைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? நீங்கள் உத்திரவு கொடுக்கால் அவர்களைக் கொல்லது எனக்கு ஒரு விளையாட்டு. ஸமுத்திரம் கரைபுரண்டாலும் மேருமலை அரைந்தாலும் ஐயம்பவானே புத்தகத்தில் அரைக்கக்கூடிய சத்துணவன்யம் உண்டோ? ஸமஸ்த ராகுஸர்களுக்குள் கிரேஷ்டமான வீரர்களை வாலி புத்திரன் ஒருவனை நாசம் செய்ய முடியாதா? பனஸர் கீலன் என்றவர்களுடைய துடைகளின் வேகத்தால் மேருமலையும் பிளவுபடுமோ; மந்தரவிரியும் பொடியாகுமோ; ராகுஸர்கள் எம்மாத்திரம்? மைந்தன் தவிவிதன் என்றவர்களோடு புத்தம்செய்யக்கூடிய தேவ, அஸூர, யக்ஷ, கந்தர்வ, உரக, பக்ஷிகணங்களிக் காட்டுங்கள். இவர்கள் அசுவிலீ புத்திரர்கள். அளவற்றபிரபாவமுடையவர்கள். இவர்களுடன் ஸமமாய் புத்தம் செய்யக் கூடியவர்களும் உண்டோ? பிரஹ்மாவின் வரத்தால் அளவற்ற பலமடைந்தவர்கள்; அநிருத பாணம் செய்தவர்கள். மூன்று அசுவிலீ தேவதைகளை ஸந்தோஷப்படுத்துவதற்காக பிரஹ்மா, 'இவர்கள் ஒருவராலும் மரணமடையாக்கள்' என்ற வரத்தைக் கொடுத்தார். அந்தக் காரணத்தால் கொழுப்படைந்து, பெரிய ஸைன்யத்தை நாசம் செய்து தேவர்கள் வைத்திருந்த அநிருதத்தைப் பாணம் செய்தார்கள். நீங்கள் எல்லோரும் இருங்கள். இவ்விருவரே கோபம் கொண்டால் லங்கையையும் அதிலுள்ள ஸமஸ்த பிரானிகளையும் நாசம் செய்வார்களே! நான் இது வரைவீழும் வய்கா தேவதையை ஐயித்து, அந்த நகரத்தைக் கொளுத்திச் சாம்பலாக்கி, ராஜமார்க்கங்களில் என் பெயரையும் ராம லக்ஷ்மணர்கள் பெயரையும் பிரஸீதப்படுத்தினேன். 'ராகவனுக்கும் லக்ஷ்மணனுக்கும் அவர்களால் காப்பாற்றப்பட்ட...

60 ஸூக்ஷ்ணனுக்கும் பலத்திலும், பராக்ரமத்திலும் சீகருண்டோ? என்று கர்ஜித்தேன். 'நான் கோஸலாதிபதியான சகுவினுடைய தூதன்; என் பெயர் ஹனுமான்; நான் வாயுவின் புத்திரன்' என்று எல்லோரும் கேட்கும்படி, கோஷித்தேன்.

65 ராவணனுடைய அசோகவனத்தில் சிம்கபா விருஷத்தின் அடியில் ஐனகராஜபுத்திரி தினமாக உட்கார்ந்திருக்கிறான். மேகங்களால் சூழப்பட்ட சந்திரனைப்போல் காந்தியற்று, ராக்ஷஸிகளால் சூழப் பட்டுச் சோக ஸாகரத்தில் மூழ்கி, வெறுத்தவரையில் உட்கார்ந்திருக்கிறான். பலத்தால் கொழுப்படைந்த ராவணனைக் கொஞ்சமாவது
65 லக்ஷ்யம் செய்யவில்லை. ரூபத்தில் நிகரில்லாத அந்தப் பதிவிரதை ராவணனால் சிறையில் வைக்கப்பட்டு, ஐனகராஜ புத்திரியாயும் ஸகல மங்களங்களுக்கும் வாஸஸ்தானமாயும் இருந்தும், இந்திரனைப்
70 பிரிந்த இத்திராணியைப்போல் தன் பர்த்தாவையே தியானித்துக் கொண்டு, அவரிடத்திலேயே ஸகல ஆசைகளையும் வைத்து, ஒற்றை வஸ்திரத்துடன் தேகமெங்கும் அழுக்கடைந்து சோகத்தால் வாடி மெலிந்து, 'என் நாதனுக்கு எப்பொழுது ஐயமுண்டாகும்? எப்
75 பொழுது ராவணனை ஸம்ஹரிப்பார்? எப்பொழுது என் துக்கம் தீரும்?' என்று ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். அசோகவனத்தில் கோரமான ராக்ஷஸிகள் அவனை அடிக்கடி யிரட்டு வதைப் பார்த்தேன். ஒரே பின்னலுடன் ஸந்தோஷமற்று, ராமரி
80 டத்தில் நாடிய மனமுடையவளாய், வர்ணம்மாறி, தரையில்படுந்துக் கொண்டு, நேறமந்த குழுவில் வாடி, விகாரமடைந்த தாமரையோடை வைப்போல் காணப்படுகிறான். ராவணன் எவ்வளவு பிரார்த்தித்தும் அவரிடத்தில் கொஞ்சம் கூட மனம் வைக்காமல் உயிரை விட
80 நிச்சயித்து, மான் குட்டியைப்போல் மிரண்ட கண்களுடன் நான்கு புறத்திலும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை நான் கண்டேன். வெகு கஷ்டப்பட்டு அவளுக்கு என்னிடத்தில் நம்பிக்கை வரும்படி செய்து,
85 அவளுடன் பேசி ஸகல விருத்தாந்தங்களையும் சொன்னேன். ராக வனுக்கும் ஸூக்ஷ்ணனுக்கும் ஏற்பட்ட ஸ்நேகத்தைக் கேள்விப்பட்டு மிகவும் ஸந்தோஷித்தான். ராமரிடத்தில் விசேஷ பக்தி வைத்திருப்பதாலும், தன் பதிவிரதா தர்மத்திற்குக் குறைவு வருமென்பதாலும் மஹாபராதம் செய்த ராவணனைக் கொல்லாமலிருக்கிறான். அது
90 ராவணன் செய்த புண்ணியமே. ஆகையால் ராகவனே அவனைக் கொல்லக்கூடவர். ஸீதை தேவலயம் அதற்கு நிமித்தமே. ராவணனுடைய பராக்ரமத்தையும் தவத்தையும் வரங்களையும் யோசித்தால், ஸீதையைக் காரணமாகக் கொண்டு ராகவன் அவனைக் கொல்ல வேண்டும். எவ்வாறுவந்திலேயே மெல்லிய தேகமுடைய ஸீதை
95 ராமனைப் பிரிந்ததால், பிரதமையில் அத்தயயனம் செய்பவனுடைய வித்தைவைப்போல் இளைத்திருக்கிறான். இப்படி, ஸீதை படும் கஷ்டங்களை என்னால் கூடியவரையில் தெரிவித்தேன். இதற்கு எப்படிப்

பதில் செய்யவேண்டுமோ அதைக் குறையில்லாமல் செய்வது உங்களைச் சேர்ந்தது' என்றார்.

ரவமால்தே மஹாபாகா ஸீதா யோகபராயண |
யதீந்தர ப்ரதிகர்தய்யம் ததஸர்வ முபபதீயதாம் | (35)

ஸர்க்கம் 60

அங்கநனுடைய யோசனை

தய்ய தத் வசநம் ப்ருத்வா வாலிஸூறு ரபாஷத |
அயுக்தம் து விநா தே'யிம் தீ'ருஷ்டவதீ'பீ'ர்ச வாதரா: | (1)

அதைக் கேட்டு அங்கதன், "ஹனுமான் ஸீதைையைக் கண்டு பிடித்த பிறகு, அவனில்லாமல் நாம் ராமரிடத்தில் போவது யுத்த மல்ல, ஸீதையைக் கண்டோம். அறழத்து வரவில்லை என்று பராக்
5 க்ரமத்தில் பிரசித்தி பெற்ற நீங்கள் சொல்வது யுத்தமல்ல. தாண்டு வதிலும் பராக்ரமத்திலும் தேவாஸூர் களிலாவது எந்த லோகங் களிலாவது நமக்கு சீகருண்டோ? ராக்ஷஸ வீரர்கள் ஹனுமானால்
10 நாசமடைந்த பிறகு வேறென்ன செய்ய வேண்டியிருக்கிறது? ஐன கியை அறழத்துக் கொண்டே போவோம்" என்றார். அப்பொழுது விஷயங்களை கண்கு அறிந்த ஐயம்பவான் அங்கதனைப் பார்த்து பரமப் பிரீதியுடன், "குமந்தாய் நீ சொல்லும் யோசனை யுத்தம் தான். ஆனால் ராகவனுடைய அபிப்பிராயத்தை ஒத்து அவர் உத்தேசித்த காரியம் கொடாமல் நடக்க வேண்டியதல்லவா?"
என்றார்.

த தாவதே'ஷா மதிரக்ஷமா நோ
யதீ'ா பீ'வாத ப்ரயதி ராஜபுத்ர |
யதா'து ராமல்ய மதிரீ நிவிஷ்டா
நதா' பீ'வாத ப்ரயது கார்யஸீத்'தி'ம் | (15)

ஸர்க்கம் 61

வானர்கள் மதுவனத்தில் பிரவேசித்தது

ததோ ஐயம்பீ'வதோ வாக்ய மக்'ருஹ்ணந்த வதௌகஸை: |
அங்க'த'ப்'ரமுக்' வீரா ஹனுமாய்'ர்ச மஹாகபி: | (1)

அங்கதனும் மற்ற வானர்களும் ஹனுமானும், ஐயம்பவா
னுடைய வார்த்தையை யுத்தமென்று அங்கீகரித்தார்கள். பிறகு
80 ஸகல வானர்களும் ஹனுமானை முன்னிட்டுக் கொண்டு வெகு ஸந் தோஷத்துடன் மதேஹத்திரபர்வதத்திலிருந்து கிளம்பி ஆகாசமார்க்க மாய்ச் சென்றார்கள். பெரிய சரீரங்களுடன் அளவற்ற பலத்துடனும்
5 மேருமந்தரமென்ற பர்வதங்களைப் போலும் மதயானைகளைப் போலும் ஆகாசத்தை மறைத்துக் கொண்டு, பலத்தாலும் ததரியத்

தாலும் வேகத்தாலும் ஸமஸ்த பிராணிகளால் கொண்டாடப்
பட்ட மாருதியைத்தங்களுடைய பிரியமான பார்வைகளால் கமந்து
10 போவதுபோல் சென்றார்கள். ராகவனுக்கு ஐயத்தையும் கீர்த்தியை
யும் செய்ய நிச்சயித்தவர்கள்; நான்கள் உத்தேசித்த பிரயோஜனம்
கைகடினதால் பெருமை கொண்டவர்கள்; ராகவனிடத்தில்
ஸந்தோஷ ஸமாசாரத்தைச் சொல்ல ஆயல் கொண்டவர்கள்; ராகு
ஸர்களுடன் எப்பொழுது யுத்தம் நெருமென்று கைகளைத் தீட்டிக்
15 கொண்டிருப்பவர்கள்; ராகவன் ஸுக்ரீவனுக்குச் செய்த உபகாரத்
திற்கு பிரத்யுபகாரம் செய்ய நிச்சயித்தவர்கள்; விசாலமான
மனத்தை யுடையவர்கள்.

வெகுதூரம் சென்று, நந்தனமென்ற இந்திரனுடைய வனத்
திற்கு ஸமமாய், மரங்களாலும் கொடிகளாலும் விளங்கும் ஒரு
20 வனத்திற்கு வந்தார்கள். அது ஸகலப் பிராணிகளும் கண்டு ஆசைப்
படக்கூடியது; எவரும் நெருங்க முடியாதது; ஸுக்ரீவனால் நன்றாகக்
காப்பாற்றப்பட்டது; அந்த மதுவனத்தை ஸுக்ரீவனுக்கு மாமனான
தமிழுகளென்ற வானரவீரன் வெகுஜாகிரதையாய் எப்பொழுதும்
30 ரகித்து வந்தான். அதைக் கண்டு வானரக் கூட்டங்கள் மிகுந்த
உதலாகத்தையடைந்து, "இங்கிருக்கும் தேனைக் குடிக்கும்படி
எங்களுக்கு உத்திரவு செய்ய வேண்டும்" என்று அங்கதனை பிரார்த்
தித்தார்கள். அவனும் ஜாம்பவான் முதலிய பெரியோர்களைக் கலந்து
யோசித்து, "கீங்கள் இஷ்டப்படி இங்கிருக்கும் தேனைக் குடியுங்கள்"
என்றான். அதைக் கேட்ட வானரர்கள் அங்கதனால் அனுமதி
35 கொடுத்து ஏவப்பட்டதால் குறித்தார்கள்; சிலர் பாடினார்கள்;
சிலர் ஆடினார்கள்; சிலர் விழந்தார்கள்; சிலர் நமஸ்கரித்தார்கள்;
சிலர் திரிந்தார்கள்; சிலர் சிரித்தார்கள்; சிலர் தாவினார்கள்; சிலர்
பிதற்றினார்கள். சிலர் ஒருவரையொருவர் கட்டிக் கொண்டார்கள்;
சிலர் ஒருவர்மேலொருவர் பாய்ந்தார்கள்; சிலர் அந்யோந்யமாய்ப்
35 பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்; சிலர் ஒருவரோடொருவர் விளையாடிக்
கொண்டிருந்தார்கள்; சிலர் மரத்திற்கு மரம் தாவினார்கள்; சிலர்
மரங்களின் துளியிலிருந்து பூமியில் விழந்தார்கள்; சிலர் பூமியி
லிருந்து வெகுவேகமாய் மரங்களின் துளியில் தாவினார்கள். ஒருவன்
40 பாடிக் கொண்டிருக்கையில் வேறொருவன் சிரித்துக் கொண்டு அவனி
டத்தில்போனான்; சிரித்துக்கொண்டிருப்பவனிடத்தில் வேறொருவன்
அழுது கொண்டு போனான்; அவனிடத்தில் வேறொருவன் அதிகாரம்
செய்துகொண்டு போனான்; அவனைப் பார்த்து வேறொருவன் இறைந்
தான். தேனைக் குடித்துக் கொழுப்படைந்து தேகம் தெரியாமல்
45 அந்த வானர ஸைன்யம் வனத்தில் பரவிற்று. அதில் மதுபானத்தால்
மயங்காதவனாவது திருப்தியடையாதவனாவது கிடையாது. அவர்
கள் மரங்களை முறித்து இலைகளை உதிர்த்து புஷ்பங்களைப் பறித்து
மதுவைக் குடித்து வனத்தை அழிப்பதை தறிமுகம் பார்த்துக்
கோபம் கொண்டு தடுத்தான். பெரிய வானரவீரர்கள் அவனை

மீரட்ட மஹாப் பிரதாபமுள்ளவனாகையால் அந்த வனத்தை
50 ரகித்த விரும்பிச் சிலரை நல்ல வார்த்தையாலும் சிலரைக் கடும்
சொற்களாலும் சிலரைக் கலகத்தாலும் சிலரை அடிப்பதாலும்
தடுத்தும் பார்த்தான். அதைக் கண்டு வானரர்கள் பலத்தாலும்
கொழும்பாலும் குடியாலும் ஸுக்ரீவனிடத்திலுள்ள பயத்தை
மறந்து தறிமுகினைச் சூழ்ந்து கொண்டு அவன் யஜமானனுடைய
55 மாமன் என்பதையும் அவனை எதிர்ப்பது குற்றமென்பதையும்
வஞ்சியம் செய்யாமல் அவனைத் திட்டி அவமானப்படுத்தி, அங்குமிங்
கும் இழுத்து, நகங்களால் கீறிப் பற்களால் கடித்துக் கைகளால்
அதறித்து கால்களால் உதைத்து, அந்த மஹாவனத்தைப் பாழாக்
கினார்கள்.

நகைவந்துத்தோ தீஸநைர் தீஸந்த:
தலிஸ்ச பாநைஸ்ச ஸமாபயந்த: |
மதாத்த கபிம் தம் சுபய: ஸமக்ரீரா:
மஹாவநம் திர்விஷயம் ச சக்ரு: | (35)

ஸர்க்கம் 62

வானரர்கள் மதுவனத்தை அழித்தது

தாதுவாச ஹரிஸ்ரேஷ்டீடா ஹநுமாத் வாதரர்ஷப: |
அவ்யக்ரீ மதநிஸா பூயம் மது ஸேவத வாதரா: | (1)

எப்பொழுது ஹனுமான், "வானரர்களே! கீங்கள் கவலைப்
படாமல் யதேச்சையாய்த் தேனைக் குடியுங்கள். உங்களைத் தடுப்ப
வர்களை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்" என்றார். பிறகு அங்க
தன் வெகு ஸந்தோஷத்துடன், "ஸநேகிதர்களே! இஷ்டப்படி
5 தேனைக் குடியுங்கள். நமது காரியத்தை நிறைவேற்றி வந்த மாருதி
சொல்லும் வார்த்தை அயுத்தமாயிருந்தாலும் அதை நாம் கட்டாயம்
நிறைவேற்ற வேண்டியது. இந்த விஷயத்தில் கேட்கவேண்டுமா?"
என்றான்.

வானரர்களெல்லோரும் அந்த வார்த்தையை "நல்லது நல்லது"
என்று கொண்டாடி நதிப்பிரவாகத்தைப்போல் சீக்கிரமாய் மது
10 வனத்தில் பிரவேசித்தார்கள். அவர்கள் ஹனுமானைப் பார்த்த
தாலும் ஸீதையின் க்ஷேமத்தைக் கேட்டதாலும் அங்கதன் உத்திரவு
கொடுத்ததாலும் இறுமாப்படைந்து, அங்கிருந்த காவற்காரர்களை
வஞ்சியம் செய்யாமல் பழங்களைப் பறித்துத் தின்று தேனைக் குடிந்
15 தார்கள். காவலர்கள் தடுத்த பொழுது எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து
அவர்களை அடித்துத் தூத்தினார்கள். சிலர் தொண்டைகளில் தேனைக்
குடித்தார்கள். சிலர் தேனை வாரி எறிந்தார்கள்; சிலர் தேனைக்
குடித்துத் தேனடைகளைப்பிழிந்து வீட்டெறிந்தார்கள்; சிலர் தேன்
மெழுகை மற்றவர்மேல் வீட்டெறிந்தார்கள்; சிலர் தேனைக் குடித்து

20 மயங்கி மரங்களினடியில் கிண்கிண்பிப் பிடித்துக் கொண்டு தரையில் இலைகளைப் பரப்பிப் படுத்துத் தூங்கினார்கள். சிலர் மதுபானத்தால் கொழுத்துப் பைத்தியம் பிடித்தவர்களைப்போல் ஒருவர்க்கொருவர் ஸந்தோஷத்தால் இடித்துக் கொண்டார்கள்; சிலர் போட்டி போட்டுக் கொண்டு குறித்தார்கள்; சிலர் எரிமூலாதம் செய்தார்கள்; சிலர் ஸந்தோஷம் தாங்காதவர்கள்போல் கவினார்கள். சிலர் ஒன்றும் தோன்றாமல் பூமியில் படுத்துத் தூங்கினார்கள்; சிலர் ஏதோ ஒரு காரியத்தைச் செய்துவிட்டுச் சிரித்தார்கள்; அதைப் பார்த்துச் சிலர் வேறு காரியங்களைச் செய்தார்கள்; சிலர் ஒரு காரியத்தைச் செய்து விட்டு இதை நான் செய்தேனென்று சொல்லிக் கொண்டார்கள்; சிலர் இதை இப்படிச் செய்யலாமென்று சிச்சயித்தார்கள்.

அந்த வனத்தில் ததிமுகனும் சியமிக்கப்பட்ட காவற்காரர்கள் வானரர்களால் மிரட்டப்பட்டு, மூலக்கு மூலை ஓடித் ததிமுகனிடத்திற் சென்று, "ஸ்வாமீ! வானரர்கள் நமது மதுவனத்திற் புருந்து அழிக்கிறார்கள். நாங்கள் கூடியவரையில் தடுத்தோம். எங்களை அடித்துத் துரத்திக் கால்களைப் பிடித்திழுத்து ஆகாசத்தில் விட்டு ஹிந்தார்கள். ஹனுமானுடைய உத்திரவால் இப்படிச் செய்துகொள்ளுங்கள்" என்று முறையிட்டார்கள். அதைக் கேட்டுத் ததிமுகன் கடுங்கோப மடைந்து, காவற்காரர்களை ஸமாதானம் செய்து, "என்னுடன் வாருங்கள். நமது வனத்தை அழிக்கும் அந்தத் துஷ்டர்களை நமது வனையத்தைக்கொண்டு அடித்துத் துரத்துவோம்" என்றான். பிறகு ததிமுகனும் காவற்காரர்களும் மதுவனத்தில் பிரவேசித்து மரங்களையும் கற்களையும் பாறைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு, ததிமுகனுடைய தைரியத்தால் தேனைக் குடித்துக் கொண்டிருக்கும் வானரர்கள் இருக்குமிடத்திற்குச் சென்றார்கள். ஹனுமாமும் மற்ற வானரர்களும், ததிமுகன் கோபத்துடன் வருவதைக் கண்டு எதிர்ப்புச் செய்தார்கள். மஹாபலவானு ததிமுகன் பெரிய வீரனாகத்தேன்பிடுங்கிக் கொண்டு தங்களை எதிர்ப்பதைக் கண்டு, அங்கதன் குடியமயக்கத்தால் ஒன்றும் தெரியாமல், தனக்குப் பூஜ்யமான ததிமுகனைக் கைகளால் அறைந்து மே தள்ளி தேய்த்துப் பிண்டமாக்கினான். ததிமுகன் கைகள் முறித்து, கால்கள் ஓடித்து, ரத்தத்தால் நனைந்து, கொஞ்ச நேரம் பிரக்ஞையற்றுக் கிடந்தான். பிறகு சிக்கிரமாய் மூர்ச்சை தெளிந்து, கோபம் கொண்டு, தேனைக் குடித்து மயங்கியிருக்கும் வானரர்களைத் தடியால் அடித்து விலக்கினான். பிறகு கஷ்டப்பட்டு அவர்களிடத்திலிருந்து தள்ளி விடுவதற்குக் கொண்டு, தனியாய் ஓரிடத்திற்போய்த் தன் வேலைக்காரர்களைப் பார்த்து, இந்தத் துஷ்டர்கள் இங்கிருக்கட்டும். நமது பிரபுவான ஸுகீரவ மஹாராஜாவும் ராமனும் இருக்குமிடத்திற்குப் போவோம். அங்கதனிடத்தில் லகலதோஷத்தையும் சுமத்துகிறேன். உடனே ஸுகீரவன் கோபம் கொண்டு லகல வானரர்களையும் கொல்லும்படி ஆக்ஞாப்பிப்பான்.

இந்த மதுவனம் தேவர்களும் அண்டக் கடாதது; ஸுகீரவனுக்கு மிகவும் பிரியமானது; முன்னோர்களுக்குக் கிடைத்தது; மிகவும் அழகானது. தேனைக் குடித்து மதம் கொண்ட இந்த வானர வீரர்களையும் அவர்களைச் சேர்த்தவர்களையும் சிச்சயமாய்க் கொல்வான். அரசனுடைய ஆங்கனையைக் கடந்த இவர்களைக் கொல்ல வேண்டியதே. நம்மை இப்படி அவமானம் செய்தது வின்போகுமா?" என்று அங்கிருந்து அதிவேகமாய்க் காவற்காரர்களுடன் இளம்பி ஸுகீரவனுக்குத் திரண ஸுகீரவன் இருக்குமிடத்திற்கு கண் மூடித் திறப்பதற்குள் வந்து சேர்ந்தான். அங்கே ராமலக்ஷ்மணர்களையும் ஸுகீரவனையும் கண்டு ஆகாசத்திலிருந்து இறங்கித் தன் சேவகர்களுடன் தலைமேல் கைகூப்பி, வெகு தீனமாய் ஸுகீரவனுடைய பாதங்களில் வணங்கினான்.

ஸுகீரவன் தோ பூத்வா க்ருத்வா சிரஸி சாஞ்ஜயம் |
ஸுகீரவஸ்ய ஸுபெள மூர்த்தா சரணௌ ப்ரத்யபிட்யத் || (40)

லக்ஷம் 63

ததிமுகன் முறையிட்டது

ததோ மூர்த்தா நிபதிதம் வாதரம் வாதரர்ஷபு: |
த்ருஷ்ட்வை வோத்விக்கதஹ்ருத்யோ வாக்யமேத துவாச ஹ || (1)

அதைக் கண்டு ஸுகீரவன் பயந்து, என்ன அளர்ந்தம் நேர்ந்ததோ என்று கவலை கொண்டு, "வானரவீரே! எழுந்திரும், எழுந்திரும். எதற்கும் பயப்படாத நீர் என் பாதங்களில் விழுந்தது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது; கடந்ததைச் சொல்லும். உமது பயத்தை நீக்குகிறேன்" என்றான். மஹாபுத்திமானான ததிமுகன் இப்படி ஸமாதானம் செய்யப்பட்டு எழுந்து, "தங்களுடைய பிதாவான லக்ஷ்மணமும் தமையான வாலியும் தாங்களும் மதுவனத்தைப் பிறர் அனுபவிக்கும்படி விட்டதில்லையல்லவா? அங்கே தங்களைச் சேர்ந்த வானரர்கள் பிரவேசித்து, என் காவற்காரர்கள் தடுத்த பொழுதும் அதனைக் கொஞ்சம் கூட லக்ஷ்யம் செய்யாமல், பழங்களைப்பறித்து தேனைக் குடிக்கிறார்கள்; மிகுதியை விட்டுவிடுகிறார்கள்; தடுத்தால் வெறித்துப்பார்க்கிறார்கள்; கோபத்தால் கண்கள் சிவந்து இவர்களை வளத்திலிருந்து அடித்துத் துரத்தி விட்டார்கள். சிலரைக் கைகளால் அறைந்து, சிலரை முழங்கால் களால் இடித்து, சிலரை பூமியில் தள்ளி இழுத்து, சிலரைக் காலைப்பிடித்து ஆகாசத்தில் எறிந்து, இப்படி பிரபுவான தாங்கள் இருக்கும் பொழுது எங்களை உபத்திரவித்து தங்களையும் அலக்ஷ்யம் செய்து, மதுவனம் முழுவதையும் நாம் நீனைத்தபடி யெல்லாம் அனுபவித்து அழிக்கின்றோம்" என்று தெரிவித்தான்.

20 பிறகு லக்ஷ்மணன் ஸுக்ரீவனைப் பார்த்து. "இந்த வானரன் யார்? வனங்களுக்குக் காவற்காரனைப்போல் தோன்றுகிறது. என்ன காரியமாய் இங்கு வந்தான்? வாடின முகத்துடன் என்ன சொல்லுகிறான்?" என்று கேட்டார். அதற்கு ஸுக்ரீவன். "லக்ஷ்மண! தெற்கே அனுப்பப்பட்ட அங்கதன் முதலிய வானரர்கள் என் மது வனத்தில் புகுந்து தம் விருப்பப்படி தேனைக் குடிக்கிறார்களென்று ததிமுகனென்ற இந்த வானரவீரன் சொல்கிறான். உத்தேசித்த காரியத்தை முடிக்காமல் வானரவீரர்கள் மதுவனத்தில் பிரவேசிக்க மாட்டார்கள்; தேனைக் குடிக்க மாட்டார்கள்; வனத்தை அழிக்க மாட்டார்கள். ஆகையால் போன காரியத்தை முடித்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். ஸீதையைக் கண்டு பிடித்தார்கள் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை. மேலும் ஹனுமானே அந்தக்காரியத்தைச் செய்திருக்கிறான். அவனைத் தவிர வேறொருவரும் அதைச் செய்யக்கூடுமென்று நான் எண்ணவில்லை. காரியஸித்தியும் புத்தியும் பிரயத்தனமும் பராக் கிரமமும் சாஸ்திரஞானமும் அவனிடத்தில் குடி கொண்டிருக்கின்றன. ஐயம்பவான் மந்திரியாயும் அங்கதன் சேனாபதியாகவும் ஹனுமான் ராஜ்யமும் இருக்கையில் காரியம் முடியாமல் வேறுவிதமாகுமோ? அவர்கள் அடங்காத ஸந்தோஷத்தால் மதுவனத்தில் பிரவேசித்துத் தேனைக் குடிக்கிறார்கள். ததிமுகனும் காவற்காரர்களும் அவர்களைத் தடுத்த பொழுது முழங்கால்களால் இடித்துத் துரத்தி விட்டார்கள். இந்த ஸந்தோஷ ஸமாசாரத்தை நமக்குச் சொல்ல வானரவீரனான ததிமுகன் இங்கேவந்திருக்கிறான். லக்ஷ்மண! வீரஸிபேஷ்ட! ஸீதையைக் கண்டுபிடித்தோம். சிச்சயமாய் நம்பும். ஆகையாலேயே நமது வீரர்கள் மதுவனத்தில் புகுந்து தேனைக் குடித்து உள்லயம் கொண்டாடுகிறார்கள். அவ்வாறு இல்லாவிடில் நான் வைத்த கெடுதலையும் கடந்து, ஸீதையையும் பார்க்காமல், நான் கண்ணுக்குக் கண்ணாய் வைத்திருக்கும் சிரேஷ்டமான மது வனத்தை, பிரஹ்மாவால் என் பிதாவான சிஷரஜஸுக்குக் கொடுக்கப்பட்டதை அழிக்க முற்படுவார்களா?" என்றான்.

ஸுக்ரீவனுடைய வார்த்தைகள் அமிருத தாரையைப்போல் ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய செவிகளில் விழ்ந்து ஹிருதயத்திலுள்ள தாபங்களைப் போக்கி அளவற்ற ஆனந்தத்தை உண்டு பண்ணின. பிறகு ஸுக்ரீவன் ததிமுகனை நோக்கி ஸந்தோஷத்துடன், "மாமா! அங்கதனும் மற்ற வானரர்களும் நமது காரியத்தை முடித்து வந்த ஸந்தோஷத்தால் மதுவனத்தில் புகுந்து விளையாடுகிறார்கள். அது எனக்குத் திருப்தியே. ஐயத்துடன் வந்தவர்களால் செய்யப்பட்ட இந்த அபராதத்தை மன்னிக்க வேண்டியது அவசியம். அப்படியே மன்னித்தேன். அனுப்பின காரியத்தை முடித்துக் கொண்டு வந்த ஸீமஹம்போல் பராக் கிரமசானிகளான அந்த வானர வீரர்களையும் அவர்களுக்குப் பூஷணமான ஹனுமானையும் பார்த்து ஸீதையைக் கண்ட விருத்தார்த்தத்தைக் கேட்க ராமலக்ஷ்மணர்களும் நானும்

60

ஆயல் கொண்டிருக்கிறோம்" என்றான். பிறகு ஸந்தோஷத்தால் கண்கள் மலர்ந்து தேகமெங்கும் மயிர்க் கூச்சமிட்டுப் பேரானந்தத்தால் பூரித்த ராமலக்ஷ்மணர்களைப் பார்த்துத் தானும் மயிர்க் கூச்சமடைந்து, தங்களுடைய உத்தேசங்களெல்லாம் கைகூடியதாகக்கருதி எல்லையற்ற ஆனந்தத்தை அடைந்தான்.

65

ப்ரீதில்பீதாசுஷை ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்டென குமாரசௌ
 த்ருஷ்ட்வா ஸித்தா'ர்தெ'ள வானராணாம் ச ராஜா |
 அங்கை': ஸம்ஹ்ருஷ்டை: கர்மஸித்தி'மீ விதி'வா
 பா'ஹ்வோ ராஸந்தாம் ஸோதிமாந்ரம் நநந்த' |

ஸர்க்கம் 64

வானரர்கள் ஸுக்ரீவனிடத்திற்கு வந்து

ஸுக்ரீவேணவமுகத்தஸ்து ஹ்ருஷ்டோ த'தி'முக': கபி: |
 ராக'வம் லக்ஷ்மணம் சசவ ஸுக்ரீவம் சாப்'யவாத'யத் | (1)

இப்படி ஸுக்ரீவனால் கட்டளை யிடப்பட்ட ததிமுகன் ஸந்தோஷமாய் ராமலக்ஷ்மணர்களையும் மஹாராஜாவையும் நமஸ்கரித்துத் தன் ஸேவகர்களுடன் ஆகாசத்தில் கிளம்பி வெகு சீக்கிரமாய் மதுவனத்திற்கு வந்து குதித்தான். அங்கே வானரர்கள் மயக்கம் தெளிந்து, குடித்த தேன் ஸீர்ணமாகி, தம் கிணவுடன் சிறுசீர் கழித்துக் கொண்டிருந்தனர். ததிமுகன் கைகூப்பி வணக்கமாய் அவர்களிடத்தில் சென்று, ஸந்தோஷத்துடன் அங்கதனைப் பார்த்து, "குழந்தாய்! என் ஸேவகர்கள் கோபத்தாலும் அறியாமையாலும் உங்களைத் தடுத்தார்கள். அதைப் பற்றிக் கோபிக்கக் கூடாது. நீ மஹாபலவான்; புவராஜா; எங்களுக்குப் பிரபு; முதலில் அறிவின்மை யால் செய்யப்பட்ட அபராதத்தைப் பொறுக்க வேண்டியது. உள் லிடத்தில் பாதொரு குற்றமும் இல்லை. நீங்களெல்லோரும் இங்கே வந்திருக்கிறீர்களென்று உன் சிற்றப்பனிடத்தில் தெரிவித்தேன். நீயும் மற்ற வானர வீரர்களும் இங்கே வந்திருப்பதையும் இந்த மது வனத்தில் பிரவேசித்து இஷ்டப்படி ஸஞ்சரித்ததையும் கேள்விப் பட்டுக் கோபித்துக் கொள்ளவில்லை; மிகவும் ஸந்தோஷப்பட்டான். 'ஸ்கல வானரர்களையும் அதிசீக்கிரமாய் என்னிடத்தில் அனுப்ப வேண்டியது' என்று எனக்கு உத்திரவு செய்தான்" என்றான்.

5

10

15

ததிமுகனுடைய மதுரமான வார்த்தைகளைக் கேட்டுப் புத்தி மாண அங்கதன், "வானர சிரேஷ்டர்களே! இந்த வீருத்தார்தம் ராமனுக்குத் தெரிந்ததென்று எண்ணுகிறேன். ஆகையால் கட்டளை யிட்ட காரியத்தை முடித்துவிட்டு நாம் இங்கேதங்குவது யுத்தமல்ல. நமது ஸைன்யங்கள் விரும்பியபடி தேனைக் குடித்து களைப்பாற்றிக் கொண்டார்கள். ஆகையால் நமது பிரபு இருக்குமிடத்திற்குப்

20

25 போவதைத் தவிர வேறென்ன செய்ய வேண்டியது? நீங்களெல்லோரும் எப்படிச் சொல்லுமீதிர்களோ அப்படிச் செய்கிறேன். உங்களுடைய யோசனையின்படி நடக்க வேண்டியதென்று என் கருத்து. நான் உங்களுக்கு யுவராஜாவாக இருந்தாலும் உங்களைக் கட்டளை யிட எனக்கிஷ்டமில்லை. நம்மை அனுப்பின காரியத்தை முடித்து

30 வந்த உங்களை அலங்காரம் செய்யத் தகுமா? ஆகையால் இருக்க வேண்டுமென்றால் இருப்போம். போவோமென்றால் போவோம்' என்றான்.

அதைக் கேட்டு ஸகல வானரர்களும் மிகுந்த ஸந்தோஷத்தை அடைந்து, "பிரபோ! தங்களைப்போல் யுவராஜாவாயும் கணக்கில்

35 லாத வானர ஸையங்களுக்கு அதிபதியாயும் இருந்து. இப்படிப் பட்ட விநயமான வார்த்தையைச் சொல்லுமென்றால் தங்களைத் தவிர வேறுண்டோ? இந்த வார்த்தைகள் தங்களுக்கு தரும். மற்ற எவனுக்கும் தகாது. லோகத்தில் பெரும்பாலும் ஜனங்கள் ஐசுவரியத்தால் கொழுப்படைந்து, எல்லாம் நானே என்று எண்ணுகிறார்கள். தங்களிடத்தில் விளங்கும் இந்த விநயம் இனி தங்களுக்குக்

40 கிடைக்கப் போகின்ற மங்களத்தை காட்டுகிறது. நான்களெல்லோரும் ஸுக்ரீவ மஹாராஜாவிடத்திற்குப் போகத் தயாராக இருக்கிறோம். தங்களுடைய ஆக்ஷேபில்லாமல் அடியெடுத்து வைக்க எங்களால் முடியுமா? இது உபசார வார்த்தை அல்ல. ஸத்தியமே" என்றார்கள். அதற்கு அங்கதன், 'ஸரி' என்றான். உடனே வானரர்கள், "புறப்படுவோம்" என்று சொல்லி ஆகாசத்தில் கிளம்பி, அதை

45 மறைத்துக் கொண்டு யந்திரத்திலிருந்து எறியப்பட்ட கற்பாறை களைப்போல் அங்கதனைப் பின்தொடர்ந்து, பெருங்காற்றால் அடிக்கப் பட்ட மஹா மேகங்களைப்போல் கர்ஜித்துக் கொண்டு அதிவேகமாகச் சென்றார்கள்.

அதற்குள் அங்கதன் முதலிய வானரர்கள் வருவதற்குத் தாம

50 தப்பட்டதால் ராமனுடைய செந்தாமரைக் கண்கள் துக்கத்தால் கலங்க, அதைக் கண்டு ஸுக்ரீவன், "ரகுவீர! தங்களுக்கு ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டும். மனத்தை ஸமாதானம் செய்து கொள்ளுங்கள். ஸீதை கண்டு பிடிக்கப்பட்டாள் என்பதில் ஸந்தேகமே இல்லை. நான் வைத்த கேடுவைத் தாண்டி வானரர்கள்

55 இங்கே வரத் துணிவார்களா? யுவராஜாவும் மஹா பராக்கிரம சாலியுமான அங்கதன் காரிய ஸித்தியில்லாமல் இங்கே வரமாட்டான் என்பது தங்களுக்குத் தெரியாதா? காரியத்தை முடிக்காமல் மதுவனத்தை அழித்திருந்தால் அங்கதன் தினமான முகத்துடன்

60 மனம் கலங்கி நடுங்க மாட்டானா? பிரஹ்மாவால் என் பிதாவிற்குக் கொடுக்கப்பட்டு அவராலும் வானியாலும் வெகு ஐக்கிரதையாய் சகிக்கப்பட்ட மதுவனத்தை துக்கப்பட்டுக் கொண்டிருப்பவன் அழிக்கத் துணிவானா? ராம! ஸீதைையைக் கண்டு பிடித்தோம். ஸகலப்

65 பிராணிகளுக்கும் ஸந்தோஷத்தைக் கொடுப்பவர் என்ற (ராமன்)

பெயர் இப்பொழுதுதான் தங்களுக்குத் தரும். இப்பொழுது ஸகல

70 துக்கமும் நீர்ந்து அளவற்ற ஆனந்தத்தை அடைந்தீர்களல்லவா? ஸீதைையைக் கண்டதால் தங்களுடைய பிராணன் நிலிபெற்றது. இன்றுதான் கொல்லயாதேவி சிரேஷ்டமான புத்திரனைப்பெற்றான் என்று சொல்லலாம். தங்கள் இதுவரையில் அனுஷ்டித்த மஹா

75 வீரதங்கள் இப்பொழுதுதான் பயன் பெற்றன. துக்கப்பட வேண்டாம். ஸீதைையைக் கண்டு பிடித்து விட்டார்கள். அதையும் ஹனுமானே செய்திருக்க வேண்டும். அவனைத் தவிர இந்தக்காரியத்தைச் செய்யக் கூடியவர்கள் வேறொருவரும் இல்லை. ஸூரியனிடத்தில்

80 தேஜஸ் ஸ்வபாவமாயும் அளவற்றதாயும் இருப்பதுபோல், ஹனுமானிடத்தில் காரியஸித்தியும் புத்தியும் முயற்சியும் பராக்கிரமமும் குடி கொண்டிருக்கின்றன. யோசனை சொல்லுமென்றால் ஜாம்பவானும்

85 யும் ஸேனாநாயகன் அங்கதனாயும் சகைகள் ஹனுமானாயும் இருக்கையில் காரியம் வேறு விதமாய் முடியுமா? ஆகையால் அளவற்ற பராக்கிரமமுள்ள தங்கள் எண்ணங்களெல்லாம் கைகூடியவரும்

90 இந்த ஸமயத்திலா துக்கப்படுகிறது" என்று ஸமாதானம் செய்தார்.

அதற்குள் தெற்கே தேடப்போன வானரர்கள், ஹனுமான்

95 ஸீதைையைக் கண்டு பிடித்ததால் கர்வமடைந்து, காரியத்தை முடித்தோம் என்றதைத் தெரிவிப்பவர்கள்தோல் கர்ஜித்துக் கொண்டு, கிவ கிவ சப்தத்துடன் ஆகாச மார்க்கமாய் வருவது ஸமீபத்தில்

100 கேட்கப்பட்டது. உடனே ஸுக்ரீவன் ஸந்தோஷத்தால் மயிர்க் கூச்ச மடைந்து தன் நீண்ட வாலைச் சுழற்றினான். அப்பொழுது வானர சிரேஷ்டர்கள் அங்கதனையும் ஹனுமானையும் முன்னிட்டுக் கொண்டு ராமனைத் தரிசிக்க விரும்பி, அங்கே வந்து சேர்ந்து, ஆனந்தத்தால் தேகத்தை மறந்து ஸுக்ரீவனும் ராமலக்ஷ்மணர்களும்

105 இருக்குமிடத்திற்கு அருகில் ஆகாசத்திலிருந்து பூமியில் குதித்தார்கள். பிறகு ஹனுமான் மஹாராஜாவையும் ராமலக்ஷ்மணர்களையும் ஸாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்து, ராகவனை நோக்கி, "ஸ்வாமி! கண்டேன் ஸீதைையை. யாதொரு அபாயமும் இல்லாமல் பதிவிரதா தர்

110 மத்தைப் பூர்ணமாக அனுஷ்டித்துக் கொண்டிருக்கிறான்" என்று விஞ்ஞாபனம் செய்தார். தங்களுடைய காரியம் சிதைவேறிற்றென்று நிச்சயமடைந்து, ஸுக்ரீவனும் லக்ஷ்மணனும் ஹனுமானை வெகு கௌரவத்துடனும் பிரிதிபுடனும் கண்கொட்டாமல் பார்த்தார்கள். ரகுவீரன் அடைந்த ஆனந்தத்திற்கு எல்லையுண்டோ?

ப்ரீத்தயா ச ரமமாதேந? ராக'வ: பரவீரஹா |
ப'ஹுமாதேந மஹதா ஹனுமந்த மவைஷுத |

(42)

ஸர்க்கம் 65

ஸீதா விருத்தாந்தம்

தத: ப்ரஸ்ரவணம் ஸபலம் தே கீத்வா சித்ர காததம் |
ப்ரணமிய பரீரஸா ராமம் லக்ஷ்மணம் ச மஹாபீஸம் || (1)

பிறகு அந்த வானரர்கள் பிரஸ்ரவணசிகிக்கு வந்து, அங்கதனை முன்னிட்டுக்கொண்டு, ராமலக்ஷ்மணர்களையும் ஸூக்ரீவனையும் நமஸ்கரித்து, ஸீதையின் விருத்தாந்தத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள். ஐானசி ராவணனுடைய அந்தப் புரத்தில் சிதைப்பட்டிருப்பதையும், ராஷஸர்களால் மிரட்டப்படுவதையும், ராமனிடத்தில் மாறாத விசுவாஸத்தை வைத்திருப்பதையும், ராவணன் கெடு இட்டிருப்பதையும் ஸகல வானரர்களும் ராமனிடத்தில் சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள். ஸீதை கேட்காமலாக இருக்கிறாள் என்பதைக் கேட்டு ராமன், "வானரர்களே! ஸீதை எங்கிருக்கிறாள்? என்னிடத்தில் எப்படி அபிப்பிராயப்படுகிறாள்? இதை விஸ்தாரமாகச் சொல்லுங்கள்" என்றார். அப்பொழுது ஸகல வானரர்களும் ஸீதையின் விருத்தாந்தத்தை பிரத்யக்ஷமாய்ப் பார்த்தறிந்த ஆஞ்ஞானேயசர ராமனிடத்தில் விண்ணப்பம் செய்யும்படி தூண்டிவிட்டார்கள். அவர்கள் சொல்வதைக்கேட்டு ஹனுமான் ஸீதை இருக்கும் திசையைப் பார்த்து வெகு பக்திபுடன் நமஸ்கரித்து, ஸீதையின் விருத்தாந்தத்தை வெகு சாதுரியமாய்ச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

"நான் இங்கிருந்து புறப்பட்டு தூறியோஜனை விஸ்தீர்ண முள்ள ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி, ஸீதையைத் தேடிக்கொண்டு, எப்படியாவது அவளைக் கண்டுபிடிக்கிறதென்ற நிச்சயத்துடன் செல்லுகையில், ஸமுத்திரத்திற்கு அக்கரையில் ராவணனென்ற துஷ்ட ராஷஸனுடைய ராஜதானியான லங்கையில் பிரவேசித்து ஓரிடம் பாக்கியில்லாமல் தேடினேன். முடிவில் அவனுடைய அந்தப் புரத்தில் ஸீதை காவலில் வைக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டேன். அங்கே அசோகவனத்தில் ராஷஸிகளால் குழப்பட்டு, அவர்களுடைய குரூரவாசத்தைகளையும் ஹிம்ஸையையும் பொறுத்தல் கொண்டு, தங்கனிடத்தில் மாறாத பிரீதி வைத்திருப்பதைக் கண்டேன். பரமபரிவிரதையையும் துக்கத்தை அறுப்பவிக்கத் தகாதவளாயும் இருக்கும் தங்களுடைய பாரியை, ஒரே பின்னலுடன் துக்க ஸமுத்திரத்தில் முழுதிக் கரைகாணாமல் வெறும் தரையில் படுத்திருக்கிறாள். ஹேமந்தருதுவில் வாடியிருக்கும் தாமரை யோடையைப் போல் நிறம் மாறி, ராவணன் எவ்வளவு பிரார்த்தித்தும் அவனிடத்தில் சிறிதும் மனத்தைச் செலுத்தாமல், தங்கனிடத்திலேயே நாடின சித்தத்தையுடையவளாய் இனி உயிரை வைத்துக் கொள்ளுகிற நிலை என்று நிச்சயம் செய்து கொண்டிருக்கையில், நான் அவளைக்

கண்டேன். இஷ்வாகுவம்சத்தின் மஹிமையை நான் வர்ணிப்பதைக்கேட்டு அவருக்கு என்னிடத்தில் மெள்ள மெள்ள நம்பிக்கையுண்டாயிற்று. பிறகு அவனுடன் ஸம்பாஷித்து நடந்த விருத்தாந்தம் யாவற்றையும் தெரிவித்தேன். தங்களுக்கு மஹா ராஜா வீற்கும் ஸ்ரீகே மேற்பட்டதைக் கேட்டு மிகவும் ஸந்தோஷிக்கான். அவருடைய ஆசாரம் நிரேஷ்டமாக இருக்கிறது. தங்கனிடத்தில் பத்தியும் எல்லியற்றதாக இருக்கிறது. மஹாப்பிரபாவ முர்ணவன். உக்ரமான தபணயுடையவன். தங்கனிடத்தில் வைத்த பத்தியை எப்படி வர்ணிப்பேன்!

நிகரில்லாத புத்தியையுடைய மஹானுபாவ! தாங்கள் சித்திர கூடத்தில் வாசிக்கையில் ஒரு காக்கையின் விஷயமாய் நடந்த விருத்தாந்தத்தைத் தங்களுக்கு அடையாளமாகச் சொல்லச் சொன்னாள். 'வாயுபுத்திர! இங்கே பார்த்த விஷயங்கள் எல்லாவற்றையும் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லவேண்டியது. 'ராம, மேலும் நாம் தண்டகாரணயத்தில் வாசிக்கையில் ஒருவள் என் திலகம் அழிந்துபோகத் தாங்கள் மனச்சிவியால் என் தெற்றியில் வேறு திலகம் வைக்கவில்லையா? இந்த விஷயத்தை நன்றாய் ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டியது. நான் இப்பொழுது அனுப்பும் குடாமணியை இதுவரையில் வெகு ஐக்கிரகதயாய் சஷித்துவந்தேன். நான் தங்களைப் பிரித்து துக்கப்படும் போதெல்லாம் தங்களைப் பார்ப்பதுபோல் இதைப் பார்த்து ஆறுதலடைந்தேன். இப்பொழுது அதையும் அனுப்பி விட்டேன். நான் இன்னும் ஒரு மாதம் மாத்திரம் பிழைத்திருப்பேன். ராஷஸிகளால் ஒவ்வொரு நிமிஷமும் உபத்திரவிக்கப்பட்டு ஒரு மாதத்திற்குமேல் பிழைத்திருக்கமாட்டேன் என்று இந்த வார்த்தைகளை ஸூக்ரீவன் கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில் ராமனிடத்தில் சொல்லிப் பிறகு குடாமணியைக் கொடு' என்று என்னை ஆக்ஞாபித்தான்.

ராவணனுடைய அந்தப்புரத்தில் ராஷஸிகளுக்கு நடுவில் அகப்பட்டிருக்கிற புலிகளுக்கு நடுவில் அகப்பட்ட மாணப்போல் பாயத்தால் மிரண்டு, தங்களைப் பிரிந்த துக்கத்தால் தேகம் இனித்து, இவ்வளவு கஷ்டத்திலும் பதிவிரதா தர்மத்தைக் கொஞ்சம்கூடக் கையிடாமல் பூர்ணமாக அறுஷ்டிக்கும் தங்களுடைய பாரியை சொல்லியனுப்பின ஸமாசாரம் இதுதான். நடந்தப்பிரகாரம் ஸகல விருத்தாந்தங்களையும் தெரிவித்தேன். எது எப்படியிருந்தாலும் ஸமுத்திரத்தைக் கடந்து லங்கைக்குப்போவதற்கு வேண்டிய ஸகல பிரயத்தனங்களையும் இப்பொழுதே செய்ய வேண்டியது" என்று ஆரம்பம் முதல் முடிவுவரையில் ஸகல விஷயங்களை யும் சாதுரியமாயும் உருக்கமாயும் வர்ணித்து, ராமலக்ஷ்மணர்கள் துக்கத்தை விட்டு ஆறுதலடைந்தார்களென்று அறித்து,

75 ஸீதை அடையாளமாய்க் கொடுத்த குடாமணியை ஹனுமார்
ரகுநாதனிடத்தில் வணக்கமாய் ஸமர்ப்பித்தார்,

தென ஜாதாபர்வாளென ராஜபுத்ரேன் விதித்தவா
தச்சாபிஜ்ஞாதம் ராகவாய ப்ரதாய |
தேவ்வா சாக்ஷாதம் ஸர்வமேவாநு பூர்வயாத்
வாசா ஸம்பூர்ணம் வாயுபுத்ர: ஸஸம்ஸை ||

(26)

ஸர்க்கம் 66

குடாமணியைக் கண்டு ராமன் துக்கிடுகலு

ஏவமுத்தோ ஹனுமதா ராமோ தீஸரதா'த்மஜ: |
தம் மணம் ஹ்ருத'யே க்ருத்வா ப்ரருரோத' ஸைஷ்மண: || (1)

ஹனுமான் இப்படிச் சொல்லிச் குடாமணியைக் கொடுத்த
வுடன், ரகுநாதன் அதை மார்ப்போடணைத்து, அடங்காத பிரீதியுடன்
பார்த்துப் பூர்வநாபகத்தால் துக்கம்மேவிட்டுக் கண்ணீர் கண்டனை
மறைக்க, குடாமணியைப் பார்க்கமுடியாமல் ஸுகீர்வனை நோக்கி,
5 "ஹன்பனே! கன்றிடத்தில் வைத்த பிரியத்தால் பசு எப்படிப்
பாலைப் பெருக்குமோ அப்படி இந்தச் குடாமணியைப்பார்த்தவுடன்
என் ஹிருதயம் உருகுகிறது. என் விவாஹகாலத்தில் தசரத சக்கர
வர்த்தி இதை ஐனகமஹாராஜனிடத்திலிருந்து வாங்கி ஸீதையின்
தலையில் வைத்து அலங்கரிக்கும்படி கொடுத்தார். அப்படியே ஸீதை
10 யின் மாதா அதைச் சூட்டினான், உடனே இந்த ஆபரணம் முன்னை
விட அறிகமாய் பிரகாசிக்கிறது. இந்த உத்தம ரத்தினம் ஸமுத்திரத்தி
லிருந்து உண்டானது; ஸாதுக்களால் பூஜிக்கப்பட்டது. இதை
நேவேந்திரன் முன்னொருகாலத்தில் ஐனகர் செய்த யக்ருத்தால்
15 ஸர்தோஷித்து அவருக்கு வெகுமதியாகக் கொடுத்தான். இதைக்
கண்டவுடன் என் பிதாவையும் மஹாத்மாவான ஐனகரையும்
பார்த்தது போலாயிற்று. இது என் ஸீதையின் சிரஸில் அழகாய்
விளங்கும் ஆபரணமல்லவா? இதைப் பார்த்தவுடன் அவனையே
அடைந்ததபோல் என்னாகிறேன். ஹனுமானே, ஸீதை என்ன
20 சொன்னாள்? அதையே அடிக்கடி சொல். தரகத்தால் தவிப்பவ
னுக்குக் குளிர்ந்த ஐலம் கிடைத்தால் எப்படியோ அப்படி அவளு
டைய வார்த்தைகள் என் நாபத்தைத் தணிக்கின்றன. ஸக்ஷ்மணு,
இந்த ஆபரணத்தை ஸீதையின் சிரஸில் பார்த்துவிட்டு இப்பொழுது
ஸீதையில்லாமல் இதை மாத்நிரம் பார்க்கும்படி நோக்கினே! இதை
விட கஷ்டமுண்டோ?

25 ஸீதை ஒரு மாதம் வரையில் பிழைத்திருப்பாளென்றால் அவள்
தீர்க்காயுளுள் ஸவல் என்றே சொல்லவேண்டும். ஏனென்றால் அழ
கான கண்டகாயுடைய ஜானகியைப் பாராமல் ஒரு நிபிஷம் கூடப்
பிழைத்திருக்கமாட்டேன். ஹனுமானே, ஸீதையை எவ்விடத்தில்

கொன ஜாதாபர்வாளென ராஜபுத்ரேன் விதித்தவா தச்சாபிஜ்ஞாதம் ராகவாய ப்ரதாய |
தேவ்வா சாக்ஷாதம் ஸர்வமேவாநு பூர்வயாத் வாசா ஸம்பூர்ணம் வாயுபுத்ர: ஸஸம்ஸை ||
—ஸு. 65 ஸ. 26 க.
ராமக்ஷ்மணன் துக்கத்தை விட்டு ஆறுதலைத் தந்தனென்று ஸீதை அடையாளமாய்க் கொடுத்த குடாமணியை
ஹனுமார், ரகுநாதனிடத்தில் வணக்கமாய் ஸமர்ப்பித்தார்.

Notes : This Blank Page has also to be counted as a another page Number.

It is intentionally left blank after Picture Sketches.!

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

கண்டாயோ அவ்விடத்திற்கு என்னையும் அழைத்துச் செல், ஸீதையின் விருத்தாந்தம் தெரிந்தபிறகு ஒரு க்ஷணம் கூட இங்கு இருக்கமாட்டேன். அழகில் நிகரற்றவள்; ஸ்வபாவமாய் மிகவும் பயத்தவள்; சிரேஷ்டமான பதிவிரதை; இப்படிப்பட்டவள் பயங்கரமான குரூர ராக்ஷஸிகளுக்கு நடுவில் பிழைத்திருப்பதெப்படி? சரத் காலத்தில் இருள் நீங்கி மேகங்களால் குழப்பட்ட சந்திரனைப் போல் விகாரரூபமுள்ள ராக்ஷஸர்களுக்கு நடுவில் அவளுடைய முகம் பிரகாசிக்காதல்லவா? ஸீதை என்ன சொன்னாள்? அதை நிரூபிப்பது மாகச் சொல்லும். ரோகத்தால் பிடிக்கப்படுகிறவன் சிரேஷ்டமான ஓஷதங்களால் எப்படிப் பிழைப்பானோ அப்படி நீர் சொல்லும் வார்த்தைகளால் நான் உயிரை வைத்துக்கொண்டிருப்பேன். அவளுடைய ரூபம் பார்க்கப் பார்க்க இன்பத்தைக் கொடுக்கும்; அவளுடைய வார்த்தைகள் கேட்கக்கேட்க அமிருததாரையைப்போல் இருக்கும்; என்னைவிட்டுப் பிரிந்து தவிக்கும் ஸீதை என்ன சொன்னாள்?" என்று மிகவும் தீனமாய்க் கேட்டார்.

மது'ரா மது'ராவாபா கிமாஹ மம பா'மீதீ |
மத்'வீஷீநா வராரோஹா ஹநுமத் கந'யஸ்வ மே | (15)

ஸர்க்கம் 67

ஸீதையின் விருத்தாந்தம்

ஏவமுக்தஸ்து ஹநுமாந் ராக்'வேண மஹாத்மநா |
ஸீதாயா பா'ஷிதம் ஸர்வம் நயவேத'யத ராக்'வே | (1)

அதைக் கேட்டு ஆஞ்ஜனோயர் ஸீதையின் ஸகல விருத்தாந்தங்களையும் சொல்ல ஆரம்பித்தார். "ரகுவேரி தங்களுடைய பாரியை தாங்கள் சித்திர கூடத்தில் இருந்த பொழுது நடந்த இந்த விஷயத்தையும் நடந்தபடி வர்ணித்து, இதையே அடையாளமாகச் சொன்னாள். ஒருநாள் ஸீதையும் தாங்களும் ஸௌகன்யமாய்ப் படுத்துத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தீர்கள். பிறகு அவள் தங்களுக்கு முன் எழுந்து விட்டாள். அப்பொழுது ஒரு காக்கை வேகமாய்ப் பறந்து வந்து அவளை மார்பில் கொத்திற்று. பிறகு அவளுடைய மடியில் தாங்கள் தூங்கும் பொழுது மதுபடியும் அந்தக் காக்கை அவளை லிம்'ஸித்தது. அடிக்கடி உர்மையான மூக்கால் மார்பைக் கிழிக்கையில் ரத்தம் பெருகித் தூங்கிக் கொண்டிருந்த தங்களுடைய மூக்கில் விழத் தாங்கள் விழித்துக் கொண்டீர்கள். தாங்கள் ஸுகமாய்த் தூங்கிக் கொண்டிருக்கையிலேயே சத்துருக்களை நாசம் செய்யும் ணாமர்த்திய முள்ளவர்களல்லவா? அந்தக் காக்கையின் உபத்திரவத்தைத் தாங்காமல் ஸீதை தங்களை எழுப்பினாள். தாங்களோ க்ஷத்திரியர்; இக்ஷ்வாகு குலத்தில் பிறந்தவர்; ரணதீரர்; தங்களுடைய பாரியை மார்பில் காயப்பட்டு ரத்தம் பெருகுவதைத் தண்டு, கால ஸர்ப்புத்

20 னைப்போல் தோபத்தால் சிறிக் கொண்டு, "ஸீதே! உன்னை நகங்க
ளால் இப்படி மார்பில் இழித்துக் காயப்படுத்தினவன் எவன்?
கோபம் கொண்ட ஐந்துதலை நாகத்துடன் விளையாடுவெவன் யார்?"
என்று கூறி நான்கு புறத்திலும் பார்க்கையில், அந்தக் காக்கை
ரத்தத்தால் பூசப்பட்ட நகங்களுடன் எதிரில் உட்கார்ந்திருப்பதைக்
கண்டீர்கள். அது இத்திரனுடைய பிள்ளையான ஐயர்தனல்லவா?
25 தாங்கள் அவனிடத்தில் கோபம் கொண்டதைக் கண்டு வாயுவேகத்
துடன் பூமிக்குள் மறைந்தான். தாங்கள் மஹாபுத்திமானானதால்
அவனுடைய சிஜைவருபத்தையும் கேட்ட எண்ணத்தையும் கண்டு
அவனைக் குரூரமாய்த் தண்டிக்க வேண்டுமென்று நிச்ச
யித்து, ஆணைத்திலிருந்து ஒரு தர்ப்பத்தை எடுத்து அதில் பிரஹ்
மாஸ்திரத்தின் மந்திரத்தை பிரயோகித்தீர்களல்லவா? அந்த அஸ்தி
30 ரம் அக்ஷிந்வாஸகளைக் கக்கிக் கொண்டு அந்தக் காக்கையைத் துரத்
திற்று. அப்பொழுது அவன் தாய்தகப்பனையும் தேவர்களையும் மஹ
நிஷிகளையும் சரணமடைந்தும் அவர்கள் கை விட்டார்கள். பிறகு
முன்று லோகங்களிலும் அலைந்தும் காப்பாற்றுவாள் இல்லை. ஆகை
யால் மறுபடியும் தங்கனிடத்திலேயே வந்து தங்களைச் சரண
35 மடைந்து பாதுகாவலில் விழுகிறான். ஸகல லோகங்களுக்கும் தாங்
கள் ரக்ஷகர்; சரணமடைந்தவர்களைக் காப்பாற்றுவதென்ற தர்
மத்தை அனுஸரித்தும், பூர்வத்தில் தங்களுடைய முன்னோரான
கருத்தல்தரால் ஒத்தாசை செய்யப்பட்ட இத்திரனுடைய புத்திர
னென்ற அபிமானத்தாலும், அவன் மஹாபராதம் செய்திருக்கிற
40 நென்பதையும் அதற்காக அவனைக் கொல்ல வேண்டியதென்பதை
யும் மறந்து, அபாரவிருபையால் ரக்ஷித்தீர்கள். ஆனால் பிரஹ்மாஸ்தி
ரம் வினுகாது; அதற்காக அவனுடைய வலது கண்ணைப் பவியாகக்
கொடுக்கச் செய்தீர்கள். பிறகு அவன் தங்கனையும் தசரதரையும்
நமஸ்கரித்து தங்கனிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு தன்னிருப்
45 பிடம் சென்றான்.

"தாங்கள் அஸ்திரங்களின் சஹஸ்யத்தை அறிந்தவர்களுக்குள்
சிரேஷ்டரல்லவா? தங்களுடைய பலத்திற்கும் வீரியத்திற்கும் எல்லை
யுண்டா? தாங்கள் சுத்த க்ஷத்திரிய வீரனல்லவா? குலாசாரத்தைப்
பூர்ணமாக அனுஷ்டிக்கிறவர்களல்லவா? இப்படியிருக்கும் அந்த
50 பிரஹ்மாஸ்திரத்தை ரக்ஷஸர்களிடத்தில் ஏன் பிரயோகிக்கக்
கூடாது? நாககந்தர்வ அணுரமருத்தகணங்களும் புத்தத்திலிராமனுக்
கெதிரில்லிற்சமுடியாதென்பது லோகப்பிரஸித்தமல்லவா? அவருக்கு
வீரியம் கொஞ்சமாவது இருந்தால், என்னை மறுபடியும் அடைய
வேண்டுமென்ற கவலை கொஞ்சமாவது இருந்தால், உர்மையான
பாணங்களால் ராவணனை புத்தத்தில் கொல்லவேண்டும், மஹா
55 பராக்ஷிரமசாஸியும் ரோஷமுடையவனுமான லக்ஷ்மணனாவது தமைய
னுடைய உத்திரவுபெற்றுக்கொண்டு ஏன் என்னைக்காப்பாற்றவில்லை?
அந்தப் புருஷ சிரேஷ்டர்கள் தேஜஸில் வாயுவிற்கும் அக்ஷிக்கும்

ஸமானர்கள். தேவர்களும் நெருங்கக்கூடாதவர்கள்; எதையும் செய்ய
சக்தியுள்ளவர்கள்; இப்படியிருக்கும் என்னை ஏன் கவனிக்கவில்லை?
60 சத்துருக்களுக்குக் காலர்களும் ஸமர்த்தர்களுமான ராமலக்ஷ்மணர்
கள் என்னை இப்படி உபேகஷ செய்வதைப்பார்த்தால், நான் ஏதோ
மஹாபாபத்தைச் செய்திருக்கிறேன் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை"
என்று தினமாப்கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டு ஐரானி சொன்னதைக்
கேட்டு, நான் இவ்விதம் சொன்னேன். 65

"தாயே! ராகவன் தங்களைவிட்டுப் பிரிந்த சோகத்தால்
வேறொரு காரியத்திலும் மனம் செல்லாதவராய் இருக்கிறார். ராமன்
துக்கப்படுகையில் லக்ஷ்மணன் தபிக்கிறார் என்று சொல்ல வேண்
டுமோ? இது ஸத்தியமென்று பிரமாணம் செய்கிறேன். போகட்டும்;
எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டுத் தங்களைக் கண்டு பிடித்தனல்லவா?
70 இனிமையும் தாங்கள் துக்கப்பட வேண்டுமா? தாங்கள் அனுபவித்
கும் ஸகல கஷ்டங்களும் இந்த க்ஷணத்திலேயே நீங்கப் போவதைப்
பார்ப்பீர்கள். புருஷ சிரேஷ்டர்களான அந்த ராஜகுமாரர்கள் தங்
களைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவலுடன் அதிசயிரத்தில் இங்கே
வந்து லங்கையைச் சாம்பலாக்குவார்கள். ராவணனைப் புத்திர
மித்திர ஸகல பரிவாரங்களுடன் ராகவன் புத்தத்தில் கொண்டு தங்
களை அயோத்யைக்கு அழைத்துப் போவார். இது நிச்சயம். ஆகை
யால் ராமனுக்கு கண்ணுய்த் தெரிந்ததாயும் அவருக்குப் பிரீதியை
உண்டு பண்ணக் கூடியதாயும் இருக்கும் ஓர் அடையாளத்தைத்
80 தர வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தேன். அப்பொழுது ஸீதை ஸகல
திக்குகளிலும் பார்த்துத் தன் வஸ்திரத்திலிருந்து இந்த ஆபரண
த்தை அழித்துத் தங்களுக்கு அடையாளமாகக் கொடுக்கும்படி
என்னிடத்தில் ஒப்புவித்தாள். தங்களுக்காக அதைப் பெற்றுக்
கொண்டு ஸீதாதேவியை நமஸ்கரித்துத் திரும்பிப்போக யத்தனித்
85 தேன். நான் தேகத்தை வளர்த்துக் கொண்டு புறப்படத் தயாராக
இருப்பதைக் கண்டு ஸீதை,

"ஐயோ! இவனும் போய்விட்டால் என்ன செய்வேன்" என்று
கண்ணீரால் முகம் கண்ணீர் குரல் தழுதழுக்கச் சோகம் தாங்காமல்
ஆஞ்ஜனைய! புருஷ விம்ஹங்களான ராமலக்ஷ்மணர்களையும்
ஸூகீர்வனையும் நான் க்ஷேமம் விசாரித்தேனென்று சொல்ல வேண்
90 டும். இந்த துக்க ஸமுத்திரத்திலிருந்து ராகவன் என்னைக் கரை
யெற்றுப்படி செய்யவேண்டியது உன் கடமை. நான் அனுபவிக்கும்
இந்தத் தீவிரமான சோகத்தையும் ரக்ஷஸைகள் என்னைக் குரூரமாய்
ஹிம்ஸிப்பதையும் ராமனிடத்தில் நீ விஸ்தாரமாகச் சொல்ல வேண்
95 டும். நீ போகிற வழியில் உனக்கு ஸகல க்ஷேமங்களும் உண்டா
கட்டும்" என்றாள்.

"ராஜ சிரேஷ்ட! அந்தப் புண்யவதி சொல்ல முடியாத துக்கத்
துடன் நான் இது வரையில் தெரிவித்த விஷயங்களைத் தங்கனிடத்
தில் விசுராபணம் செய்யச் சொன்னாள். இதைக் கேட்டு, ஸீதை

100 பூர்ணமான க்ஷேமத்தை அடைபயும்படி தாங்கள் கவலைபெடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்" என்று ஹனுமார் சொன்னார்.

ஏதத் தவார்பா ந்ரூப ராஜஸிம்ஹ
ஸீதா வச: ப்ராஹ விஷாத் பூர்வம் |
ஏதச் ச புத்'வா க்'தி'தம் மயா த்வம்
ஸ்ரத'த'த்வ வஸீதாம் குஸலாம் ஸமக்'ராம் |

(43)

ஸர்க்கம் 68

ஸீதையின் விடுந்தார்த்தம் (தொடர்ச்சி)

அதா'ஹ முத்தரம் தே'வ்யா புநருக்த: ஸஸம்ப்'ரம: |
தவ ஸ்நேஹாத் நரவ்யாக்'ர ஸௌஹார்தா' த'துமாந்ய வை | (1)

5 தூதர்கள் என்னிடத்தில் வைத்த பிரியாலும் ஸீதை என்னிடத்தில் வைத்த ஸ்நேகத்தாலும் அவளால் நான் கௌரவிக்கப் பட்டு, மேல் நடக்க வேண்டிய காரியத்தைப் பற்றிப் பின்வருமாறு ஆக்ரோசிக்கப்பட்டேன். "ராமன் ராவணனை யுத்தத்தில் கொன்று
என்னைச் சித்திரம் அடையும்படி நான் சொன்னபடியும் இன்னும்
உன் புத்திக்குத் தோன்றும் பலவிதமாயும் சொல்ல வேண்டியது.
உனக்கு இவ்வுடமிருந்தால் இங்கே இன்னும் ஒருநினைம் தங்கிப் போ,
ராஜஸர்கள் கண்டு பிடிக்கக் கூடாத ஓரிடத்தில் சிரமம் தீர்த்துக்
கொண்டு மறுநாள் போகலாம். மஹா வீரனான நீ என் ஸமீபத்தி
10 லிருக்கும் வரையில் பாக்கியமில்லாத நான் அனுபவிக்கும் துக்கம்
ஒரு முகூர்த்தமாவது விலகியிருக்கும். நீ போய்விட்டால், திரும்பி
வருவாயென்று நான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் என் பிரா
ணன் போனாலும் போகும். துக்கத்தின்மேல் துக்கம் என்னை
15 வாட்டுகின்றது; துக்கத்தைத் தவிர எனக்கு வேறு பிராப்தமில்லை;
சொல்லமுடியாத கஷ்டத்தை அனுபவிக்கிறேன்; உன்னையும் பார்க்கா
விட்டால் மறுபடியும் துக்கம் என்னை வாட்டுமே.

"அது இருக்கட்டும். கருடனையும் வாயுதையும் வாயுபுத்திரனான
உன்னையும் தவிர இந்த ஸாகரத்தைத் தாண்டக்கடியவர் ஒருவரும்
இல்லை. ராமலக்ஷ்மணர்களாவது வானர சிரேஷ்டர்களாவது
20 வானர ஸைன்யங்களாவது மலைபோன்ற அலைகளையுடைய இந்தப்
பெருங்கடலை எப்படித் தாண்டப் போகிறார்கள்? இந்த ஸந்தேகம்
எப்பொழுதும் என் மனத்தில் குடிகொண்டு என்னை உபத்திரவிக்கி
றது. மஹாபுத்திமானான நீயே இதற்கு ஒரு உபாயம் சொல்ல
வேண்டியது. ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி ராவணனையும் அவனைச்
25 சேர்ந்தவர்களையும் யுத்தம் செய்து கொன்று, லங்கையை நாசம்
செய்து, என்னை அழைத்துப்போக நீ ஒருவனை போதும். மஹா
பராக்கிரமசாலியான உனக்கு அது விசேஷ நேர்த்தியைக்கொடுக்கும்.
ஆனால் ராமன் ஸைன்யங்களுடன் இங்கே வந்து, ராவணனையும்

30 ராஜஸர்களையும் யுத்தத்தில் கொன்று என்னை அயோத்யைக்கு
அழைத்துப்போனால் அது அவருடைய குலத்திற்கும் ஆசாரத்திற்
கும் பராக்கிரமத்திற்கும் தீர்க்கிக்கும் அழகு. அவரிடத்தில் பயிந்து
அவரில்லாத வேளையில் திருடனைப்போல் ராவணன் என்னை எடுக்கு
வந்தபடியால், இவ்விருந்து அவனுக்குத் தெரியாமல் சிறையாமல்
என்னை அழைத்துப்போவது அவருக்குத் தகாதது. மஹாவீரன்,
35 லோகமறிய வேறுமுத்திரத்தை இங்கே அழைத்துக்கொண்டு
வந்து லங்கையைத் தூளாக்கி, ராஜஸர்களை வேறுபடுத்து, என்னை
ஐயலக்ஷ்மியுடன் அழைத்துப்போவது அவருக்குத் தரும். யுத்தத்தில்
அவரைப்போன்ற குரலுண்டோ? அவருடைய பராக்கிரமமும் பிர
தாபமும் எப்படி விளங்குமோ அப்படிச் செய்யவேண்டியது நீயே"
40 என்று வினாயகர் அனைக காரணங்களுடன் விசேஷ அர்த்தங்கள்
அடங்கச் சொன்னார்.

அதைக்கேட்டு நான், "தாயே கணக்கற்ற வானரஸைன்யங்
களுக்கு அபிபதியான ஸுக்ரீவமஹாசாஹா, மஹாபலவான்; ஒப்
பற்ற பராக்கிரமமுடையவர், அவருடைய ஆக்ரோசனை சிறை
வேற்றுவதற்கு மஹாபலவான்களும் பராக்கிரமசாலிகளும் உக்
45 ஸாஹஸள்ளவர்களும் மனோ வேகமுள்ளவர்களுமான வானரவீரர்
கள் கணக்கில்லாமல் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எந்தத் தீர்க்கு
கனிலும் அவர்களுக்குத் தடையிலலை. அபாரதேஜஸ்விகளானதால்
பெரிய காரியங்களைத் தயங்காமல் சிறைவேற்றுவார்கள். கேவலம்
பலக்கொழுப்பால் அவர்கள் ஆகாசமார்க்கமாய் இந்தப் பூமியை
50 அனைகம் தடவை பிரதக்ஷிணம் செய்திருக்கிறார்கள். ஸுக்ரீவரி
டத்தில் இருப்பவர்கள் எல்லோரும் எனக்கு ஸமானர்கள்;
அல்லது எனக்கு மேலானவர்கள். எனக்குத் தழுவ்தவன் அங்கே
ஒருவனும் விடையாது. நானே இங்கே வந்திருக்கையில் அவர்கள்
வரத்தடையென்ன? அரசன் தன்னிடமிருக்கும் ஸாமான்யர்களை
55 இதைப்போன்ற வேலையிடுவானே தவிர சிரேஷ்டமானவர்களை
ஏவுவானா? ஆகையால் என் ஸந்தேகப்படுகிறீர்கள்? கவலைய விடுங்
கள். அவர்கள் கிஷ்கிந்தையிலிருந்து ஓரே மூச்சில் தாண்டி, இங்கே
வந்து குறிப்பார்கள். புருஷஸிம்ஹங்களான அந்த ராமலக்ஷ்மணர்
கள் என் முதுகில் ஏறிக்கொண்டு ஸுக்ரீவசுத்திரர்களைப்போல்
60 ஆகாசமார்க்கமாய் இங்கே வருவதையும், சத்துருகுலகாலனும் லிம்
ஹத்தைப்போல் பராக்கிரமமுள்ளவருமான ராமன் கோதண்ட
பாணியாய் லக்ஷ்மணருடன் இந்த லங்கைக் கோட்டைவாசலில்
வந்து நிற்பதையும், நகத்தையும் பற்களையும் ஆயுதங்களையுடைய
வர்களும் பராக்கிரமத்தில் லிம்ஹங்களுக்குப் புரிகளுக்குப் சிகரான
65 வர்களும் மதயானையைப்போல் விளங்குகிறவர்களும் வீரசிரேஷ்டர்
களான வானரஸைன்யங்கள் லங்கையைச் சூழ்ந்து அதன்
ஸமீபத்திலுள்ள மலைத்தாழ்வரைகளில் மஹா மேகங்களைப்போல்
வீரநோஷம் செய்காதையும், ஸ்ரீரகுவீரன் வனவாஸத்தை முடித்து

- 70 சத்துருக்களை நிர்மூலம் செய்து தங்களுடன் அயோத்யைக்குச் சென்று ராஜ்யாபிஷேகம் பெறுவதையும் அதிசுக்கிரத்தில் மஹா பாக்கியசாலியான தாங்கள் பார்க்கப்போகிறீர்கள்". என்று கம்பீரமாயும் மங்களகரமாயும் பிரியமாயும் நான் சொன்னதைக்கேட்டு தாங்களனுபவிக்கும் கஷ்டத்தைக் கேள்விப்பட்டு எனக்கெதிரே விசேஷதுக்கத்தை அடைந்த ஜனகராஜபுத்திரி, மனம் தெளிந்து ஆறுதலடைந்தாள்" என்றார்.

ததோ மயா வாக்'பி'ரதீ'ந பா'ஷிண
 பரிவாபி'ரிஷ்டாபி'ரபி' ப்ரஸாநி'தா |
 ஜகா'ம ஸாந்திம் மம மமதி'லாத்மஜா
 தவாபி ஸோகேந ததா'பி'பி'தா ||

(29)

ஸுந்தர காண்டம் முற்றிற்று

ஸ்ரீ ஸீதாலக்ஷ்மண பரத ஸத்ருக்ந ஹனுமத்ஸமேத
 ஸ்ரீ ராமசந்திர பரப்ரஹ்மணே நம:

Notes : This Blank Page has also to be counted as a another page Number.

It is intentionally left blank after Picture Sketches.!

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ஸ்ரீராமசுந்தர பரப்ரஹ்மணை நம:

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம்

யுத்த காண்டம்

ஸர்க்கம் 1

ராமன் மாருதீக்கு விவகுமதி அளித்தது

ஸ்ருத்வா ஹநுமதோ வாக்யம் யதாவ த்'பி'ப'ரஹிதம் |
ராம: ப்ரீதிஸமாயுக்தோ வாக்யமுத்தர மப்'ரஸீத் | (1)

அவதாரிண

ஸுந்தர காண்டத்தில் ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் புருஷகார
மான மஹாலக்ஷ்மியின் குணம் வர்ணிக்கப்பட்டது. இந்தக்
காண்டத்தில் உத்தமப் பிரயோஜனத்தை அடைவதற்கு உபாயம்
உபதேசிக்கப்படுகிறது. ஸேவகன் தனக்கு இட்ட வேலையைச்
செய்து முடித்தவுடன் யஜ்மானன் அவனிடத்தில் இவ்விதமாக
நடக்க வேண்டுமென்று ஸோகத்தார்க்கு உபதேசப்பதற்காகவும்,
ஸுக்ரீவன் முதலிய வானரர்களை உத்ஸாஹப்படுத்துவதற்காகவும்,
ஸீதையைக் கண்டுபிடித்து அவளுடைய விருத்தார்த்தத்தைத் தெரி
வித்த ஆர்ஜுனையருக்கு ராமன் வெகுமதியளிக்கிறார்.

5

இப்படி ஹனுமான் நடந்த விருத்தார்த்தத்தை நடத்தபடி வர்
ணிக்கக் கேட்டு ராமன் பிரீதியுடன் அவரைப் பார்த்து, "கருடனும்
வாயுவும் ஹனுமானும் மாத்திரம் இந்த ஸமுத்திரத்தைத் தாண்ட
முடியும். அவ்விருவரும் சேர்ந்து செய்யக்கூடிய காரியத்தை இவன்
ஒருவனே செய்திருக்கிறான். இது பெரிய விஷயம். தேவ தானவ,
யக்ஷ, கர்தர்வ, உரக, ராக்ஷஸர்களும் நெருங்க முடியாத ஸங்கையில்,
ஸர்வலோககண்டகளுள் ராவணன் ஜாக்கிரதையாய் ரக்ஷித்துவரும்
போது பிரவேசிக்க எவனாலும் முடியுமா? அது போகட்டும். கேவ
லம் தன் பலத்தையே தூணியாகக்கொண்டு அங்கிருந்த ராக்ஷஸ
வீரர்களைக்கொன்று, அந்த நகரத்தை நாசம் செய்து, அங்கிருந்து
உயிருடன் தப்பிவர எவனால் முடியும்? இது மிகவும் பெரிய காரியம்,
மனத்தாலும் சீரணக்க முடியாதது. 'ஒருவனுக்கு வீரியமும் பலமும்
குறையில்லாமலிருந்தாலும் இந்த விஷயங்களில் ஹனுமானுக்கு
எமமாக இராவிட்டால், குருரராக்ஷஸர்களால் ஜாக்கிரதையாய்

10

15

20

Notes : This Blank Page has also to be counted as a
another page Number.

It is intentionally left blank after Picture Sketches.!

25 சகலிகப்பட்ட லங்கையில் பிரவேசிக்க முடியுமா? இது பிறர்க்கு அரிது. தன் பிரபுவான ஸூக்ரீவன் கட்டளைபிட்ட காரியத்தைச் செய்ததால் மாத்திரம் ஹனுமான் ஸேவகனுடைய கடமைகள் செய்தானென்று சொல்லக்கூடாது. தான் ஏவப்பட்ட காரியத் திற்கு அனுகூலமான இதர காரியங்களையும் தன் விசேஷசக்திக்குத் தகுந்தபடி செய்து முடித்ததால், ஸேவகன் செய்ய வேண்டியதைப் பூர்ணமாய்ச் செய்திருக்கிறான்.

30 ஸேவகர்கள் மூன்று விதம். யஜ்மானனால் ஏவப்பட்ட காரியத்தைச் செய்து முடித்து, அதற்கு அனுகூலமான மட்டுக்கு காரியத்தை ஏவப்படாமலிருந்தாலும் ஸ்வாமி பக்தியால் செய்து முடிக்கிறவன் உத்தமன். ஸமர்த்தனாயும் உதஸாஹமுள் ளவனாயும் இருந்தும் யஜ்மானனால் ஏவப்படாத அனுகூலமான காரியத்தைச் செய்து யாதவன் மத்யமன். ஸமர்த்தனாயும் உதஸாஹமுள் ளவனாயும் இருந்தும் வேறு காரியத்தில் கவனம் வைத்து யஜ்மானன் கட்டளைபிட்ட காரியத்தைச் செய்யாதவன் அதமன். இவர்களுக்குள் ஹனுமான் உத்தம ஸேவகன். அதற்குத் தகுந்தபடியே நடந்திருக்கிறான். சத்தகுக்களால் அபஜ்யமடைந்து தன் கொளவத்தைக் குறைத்துக் கொள்ளவில்லை. ஸூக்ரீவனுடைய கட்டளையைப் பூர்ணமாய் நிறைவேற்றி, அதற்கு அநிகமாய் லாபகரமான காரியங்களைச் செய்ததால் யஜ்மானனை ஸந்தோஷப்படுத்தியிருக்கிறான். இது மாத்திரமல்ல, எங்களைப் பெரிய அதர்மத்திலிருந்து விலக்கித் தர்மத்தை நிலைநிறுத்தினான். இவன் ஸீதைையைக் கண்டுபிடிக்காவிட்டால் நான் பிழைக்கமாட்டேன். என் ஸேஹாதரர்களும், பந்துக்களும், அயோத்தையிலுள்ள ஜனங்களும், வானரர்களும் உடனே உயிரை விடுவார்கள். ஆம்மஹத்யை என்ற தோஷத்திலிருந்து இவர்களைக் காப்பாற்றினான். மேலும் ஸீதைையைக் கண்டுபிடித்ததால் லோகத்தில் நம் எல்லோர்க்கும் அபவாதபில்லாமல் செய்தான்.

இவ்வாறு நமக்கு உபகாரம் செய்தவனுக்குத் தகுந்தபடி பிரியமான விஷயத்தைச் செய்ய முடியவில்லையே என்ற வருத்தம் எனையவனுள் என் லிருந்தயத்தைப் பிளக்கிறது. ஸீதைையின் கேஷமஸமாசாரத்தைக்கேட்டதாலுண்டான ஆனந்தத்தையும் மறக்கச்செய்கிறது. ஆகையால் என் லிடத்திலுள்ள வஸ்துக்களில் இவனுக்கு இதைக் கொடுக்கலாமென சொல்லமுடியாது; எல்லாவற்றையும் கொடுத்தாலொரிய எனக்குத் திருப்தியுண்டாகாது. அதற்குப்பதிலாக இவனை பிரீதியுடன் ஆலிங்கனம் செய்து கொள்ளுகிறேன். இவன் என் லிடத்திலிருந்து யாதொன்றையும் அபேக்ஷிக்கிறதில்லை. எனக்கு வேண்டிய ஸகல் காரியங்களையும் குறைவில்லாமல் செய்து வருகிறான். இவனுக்கு எப்பொழுதாவது ஒரு பிரத்யுபகாரம் செய்ய வேண்டுமென்று வேருகாலமாய் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். இப்பொழுது நல்ல ஸமயம் வாய்த்தது. எவரும் ஆகேஷிக்க இட

மில்லை. இவன் என் திவ்யமங்கள விகிரகத்திலேயே விசேஷப் பிரேமை வைத்திருக்கிறபடியால் இதையே இவனுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். அமிருதத்தைப் புஜிக்கிறவனுக்குப் புல்லைக்கொடுத்தால் பிரயோஜனப்படுமா? இதைத் தவிர வேறு வஸ்துக்களைக் கொடுத்தால் இதைக் கொடுக்கவில்லையே என்று வருத்தப்படுவான். இதில் ஸகலப் பிரயோஜனங்களும் அடங்கியிருக்கிறபடியால், இதைக் கொடுத்தால் ஸகல் பதார்த்தங்களையும் கொடுத்தது போலாயிற்று. மேலும் இது பிறரைப்போல் கர்மகதியால் கிடைத்த சீரமல்ல. ஸர்வோத்தமமென்றும் ஸகல மங்களங்களுக்கு மீதுப்பிடமென்றும் பரிசோதித்துப் பார்த்து ஸ்வேச்சையாக எடுத்தது; அனுபவத்திலும் அப்படியே இருக்கிறது; எல்லையற்ற ஆனந்தத்தை கொடுக்கக்கூடியது; என் ஸ்வரூபமும் அதுவே; என் லீடத்திலுள்ள வஸ்துமும் அதுவே. ("ஆனந்தமே மாயையால் ராம கிருஷ்ணாழி தேகங்களுடன் விளங்குகிறார்" என்று சங்கராசார்யர் தீதாபாஷ்யத்திலும் விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்திலும் சொல்லியிருக்கிறார். இப்படி ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டதால் கேவலம் பிரஹ்மானந்தத்தையே ஆன்ஜநேயருக்கு அனுக்ரஹித்தாரென்று பிரஹ்மாண்ட புராணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது). மேலும் ஸீதை உயிரை விடப்போகும் ஸமயத்தில் அவளைக் கண்டுபிடித்து அவளுடைய விருத்தாந்தத்தை எனக்குச் சொல்லி, என் உயிரைக் காப்பாற்றினான். ஆகையால் இரண்டு தேகங்களைக் காப்பாற்றினவனுக்கு ஒரு தேகத்தை கொடுப்பது போதுமா? என்று பிரீதியால் தேகம் புளகித்து, ஆன்ஜநேயரை ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டார். (மஹாத்மாவும் பிறரால் செய்ய முடியாத காரியத்தைச் செய்து வந்தவருமான ஆன்ஜநேயருக்கு இது தகுந்ததே).

பிறகு ராமன் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டும் கஷ்டத்தை நினைத்துக் கவலையடைந்து, "ஸூக்ரீவ! ஹனுமான் ஸமுத்திரத்தைத்தாண்டினதும், லங்கையில் பிரவேசித்ததும், ராவணனுடைய அந்தப் புரத்தில் ஸீதைையைக் கண்டுபிடித்ததும் கிரேஷ்டமானதே. ஆனால் இந்த மஹாஸமுத்திரத்தைப் பார்த்து இதை வானர ஸைன்யங்களுடன் நாம் எப்படித் தாண்டப் போகிறோம்? என்ற கவலையால் ஸீதைையின் விருத்தாந்தத்தைக் கேட்டதாலுண்டான ஆனந்தமும் போய்விட்டது. இந்த ஸமுத்திரத்தின் அகலத்தையும் ஆழத்தையும் இதில் வாசிக்கும் பயங்கரமான ஜுத்துக்களையும் பார்க்கையில் வானர ஸைன்யம் எப்படி அக்கரை சேரப்போகிறதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. ஸீதைையின் விருத்தாந்தத்தை அறிவிறவரையில் அநாதப்போல் அஸாத்தியமான விஷயம் வேறென்றும் இல்லை பென்று எண்ணினேன். இப்பொழுது ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுவது அநாதக் காட்டிலும் அஸாத்தியமென்று நினைக்கிறேன். இதற்குமேல் செய்ய வேண்டிய காரியமென்ன?" என்று, ராமன் சோகத்தால் பிடிக்கப்பட்டவராய் ஹனுமானைப் பார்த்துக் கேட்ட

65

70

75

80

85

90

95

100

105

பின், ஸாகரத்தைவற்றச்செய்வது முதலிய உபாயங்களை ஆலோசித்
துக் கொண்டிருந்தார்.

இத்யுத்தவா ஸோக ஸம்பிராத்தோ ராம: ஸத்ரு நிபர்ஹண: |
ஹநுமத்தம் மஹாபாஹு: ததோ த்யாத முபாக்மத் | (19)

ஸர்க்கம் 2

ஸூக்ரீவன் ராமனைத் தேற்றினது

தம் து ஸோகபரித்யுதம் ராமம் த்ஸரதாத்மஜம் |
உவாச வசநம் ப்ரீமாந் ஸூக்ரீவ: ஸோகநாஸரதம் | (1)

ராமன் இப்படித் துக்கப்படுவதைப் பார்த்து ஸூக்ரீவன்
ஸஹிக்கவில்லை. அவரிடத்தில் வைத்த பிரேமைபால் அவருக்கு
நேரும் ஸூக துக்கங்களைத் தனக்கு நேருவதுபோல் பாவித்தான்.
மித்திரனுக்கு ஆபத்து நேரும்பொழுதும், அவன் கெட்ட வழியில்
போகும் பொழுதும், ஒரு காரியத்தைச் செய்ய வேண்டிய காலம்
தாண்டிப் போகும்பொழுதும், நாம் அவனுடைய கேட்கத்தை
விரும்பினால், அவன் நம்மைக் கேட்காமலிருந்தாலும், அவனுக்கு
ஹிதோபதேசம் செய்யவேண்டியதென்ற சாஸ்திரத்தை அது
ஸரித்து, ராமனுடைய சோகத்தைப் போக்கும்படியான வார்த்தை
களைச் சொன்னான். ராமன் தரதசக்கரவர்த்தியால் செல்வமாய்
வளர்க்கப்பட்டவர்; சோகத்தை அனுபவிக்கத் தகாதவர்; ஸகலப்
பிராணிகளுக்கும் எப்பொழுதும் ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பவர்.
கீரன் காமர்தக நீதியில் சொல்லுறெபடி சுத்தம், தானம்,
சௌரியம், ஸூகதுக்கங்களைக்கூட அனுபவிப்பது, பிரேமை சாதுரி
யம், ஸத்தியம்' என்ற மித்திரகுணங்களைஉடையவன். ஆகையால்
சகுரீரனை வேகி, "ராமா! மற்ற அல்ப மனிதர்களைப்போல் தாய்
களும் பரிதவிக்கிறீர்களே. இப்படிச் செய்யலாமா? நன்றி இல்லா
தவன் பூர்வ ஸ்நேகத்தை முற்றிலும் மறப்பதுபோல், தங்கள்
மனத்தில் குடிக்கொண்டிருக்கும் துக்கத்தை விட்டு விடுங்கள்.

தாங்கள் இப்படித் துக்கப்பட யாதொரு நியாயமும் இல்லையே,
இதுவரையில் ஸீதைவின் விருத்தார்த்தம் தெரியவில்லை என்ற
காரணம் இருந்தது. இப்பொழுது அதுவும் இல்லை. தாங்கள் வரப்
போகும் காரியத்தை அறியக்கூடியவர்கள்; நீதி சாஸ்திர நிபுணர்கள்;
காரியங்களை ஊழிக்கக்கூடிய புத்தியுடையவர்கள்; விஷயங்களின்
தாரதம்யத்தை ஆலோசித்து கிர்ணயிக்கக்கூடியவர்கள். ஆகையால்
தங்களுடைய குணங்களை யோசித்தாலும் துக்கப்பட நியாய
மில்லை. மோகநுபமான உத்தம பலனைக் கெடுக்கும் புத்தியை
யோசி விலக்குவதுபோல் இந்தப் பாப புத்தியை விலக்குங்கள்.
ஸமுத்திரத்தைத் தாண்ட முடியவில்லையே என்று கவலைப்பட
நியாயமில்லை. கோரமான ஐய ஐந்துக்களால் நிறைந்த ஸமுத்திர

ரத்தை ஸஸன்யங்களுடன் தாண்டி, லங்கையில் பிரவேசித்து
சத்துருக்களைக் கொல்வோம். நமக்குத் தகுந்த ஸஹாயியில்லையே
என்று வருத்தப்படவும் காரணமில்லை. இதோ இருக்கும் வானர
வீரர்கள் மஹா குரர்கள், ஸமர்த்தர்கள், கணக்கில்லாதவர்கள்;
தாங்கள் கெடுப்பில் குதிக்கும்படி கட்டளைபிட்டாலும் ஸந்தோ
ஷத்துடன் குதிக்க விர்த்தமாக இருப்பவர்கள். நமது சத்துருக்களைக்
கொல்வது அவர்களுக்கு ஒரு பொருட்டா? இவர்களுடைய
முகத்தில் விளங்கும் தெளிவாலும் ஸந்தோஷத்தாலும் இவர்
களுடைய உத்தம ஹத்தை நன்றாக அறிவேன். அதில் எனக்கு விசேஷ
நம்பிக்கை உண்டு. இருக்கட்டும். கவலைப்பட காரணங்களிருந்
தாலும் கவலையை விடவேண்டியதல்லவா? கவலைக்கு இடம்
கொடுத்தால் உத்தம ஹத்தை அழிக்கும்; உத்தம ஹத்தை இழந்தால்
நீனனுவரன்; நீனத்தன்மையால் செல்வம் அழியும்; செல்வம்
அழிந்தால் ஆபத்துக்கள் நேரும்; ஸகலப் பிரயோஜனங்களும் கெடும்.
மஹாபாபியான அந்த ராவணனை யுத்தத்தில் கொன்று, ஸீதைையை
அழைத்து வர ஸமுத்திரத்தில் அணுகட்டி நாம் லங்கையில் பிர
வேசிக்கும்படியான ஏற்பாடுகளைச் செய்யுங்கள். 'அந்தப் பட்ட
ணத்தைப் பார்த்தால் மாத்திரம் நமக்கென்ன பிரயோஜனம்'
என்றால், த்ரிகடசிகரத்திலுள்ள லங்கையைக் கண்டபொழுதே
ராவணன் யுத்தத்தில் இறந்தானென்று நம்புங்கள். கோரமான
ஸமுத்திரத்தில் அணுகட்டாமல் லங்கையை நாசம்செய்ய, தேவா
ஸூரர்கள் ஒன்று சேர்ந்தாலும் முடியாது. லங்கைக்கருகில் நாம்
அணுகட்டிச் சென்றவுடன் சத்துருஸஸன்யத்தை ஐயித்தோ
மென்று எண்ணுங்கள். இந்த வானரர்கள் யுத்தத்தில் கைதேர்ந்த
வர்கள்; நீனைத்த ரூபங்களை எடுக்கக்கூடியவர்கள். ஆகையால்
ஸகல புருஷார்த்தங்களையும் நாசம் செய்யும் இந்தச் சோகத்திற்கு
இடம் கொடுக்க வேண்டாம். லோகத்தில் சோகம் புருஷ
னுடைய ஸகல சக்திகளையும் சௌரியத்தையும் நாசம் செய்யும்.
அது மாத்திரமல்ல. தாங்கள் சோகத்தைவிட்டுத் தைரியத்தைக்
கைக்கொள்ள வேண்டும். சௌரியத்தை பிரதானமாயுள்ள
மனிதன் ஸம்பாதிக்க வேண்டிய தைரியத்தையும் பராக்ரமத்தை
யும் அடையுங்கள். 'இந்தக் கவலை ஸமுத்திரத்தைப்பற்றினதல்ல.
ஸீதைையை பார்க்காததாலுண்டானது' என்றால், தங்களைப்போன்ற
மஹாத்மாக்களும் குரர்களும் உத்தேசித்த காரியம் மறைந்திருந்
தாலும் நஷ்டமானாலும் சோகத்திற்கு இடம் கொடுக்கலாமா?
தாங்களே புத்திமாள்களுக்குள் கிரேஷ்டர்கள்; ஸகல சாஸ்த்ரங்
களின் அர்த்தங்களை நன்றாக அறிந்தவர்கள். என்னைப்போன்ற
மத்திரிகளால் சத்துருவை ஐயிக்க வேண்டியது. தாங்கள் வில்லைக்
கையிலெடுத்து நின்றால் தங்களுக்கெதிரில் நீற்கக்கூடியவன் இந்த
முன்று லோகங்களிலும் உண்டோ? இந்த வானரர்களிடத்தில் ஒப்பு
விக்கப்பட்ட காரியம் கெடாது. விசாலமான ஸாகரத்தைத்

தாண்டி. வீரதையைக் காண்பீர்கள். ஆகையால் சோகத்திற்கு இடம் கொடுத்தது போதும், கோபத்தை வருவித்துக்கொள்ளுங்கள். முயர்ச்சியில்லாத சுத்திரியர்களும் அதிருஷ்டமில்லாதவர்களுமான யாவரும் கடுமையான ஆக்ஷயபுடையவனைக் கண்டு பயப்படுகிறார்கள். ஆகையால் இந்தக் கோர ஸமுத்திரத்தைத் தாண்ட ஸூக்ஷ்மமான உபாயத்தை எங்களுடன் கலந்து ஆலோசிப்புகள். என் னென்யங்கள் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினவுடனே சத்தருவை ஜயிக்குமென்று எண்ணுங்கள். இவர்கள் யுத்தத்தில் குரர்கள்; கீனத்த ரூபங்களை எடுக்கக்கூடியவர்கள்; மரங்களாலும் பாறைகளாலும் சத்துருக்களை நாசம் செய்வார்கள். அணையில்லாமற் போனாலும் போகட்டும். வேறு எப்படியாவது ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி சத்துருக்களை தீர்மூலம் செய்வோம். இதோ காண்படும் கபசகுணங்களைப் பார்க்கும்பொழுது தங்களுக்கு ஜயம் கிடைக்குமென்பதில் ஸந்தேகமில்லை; என் மனத்தில் பொய்கும் ஸந்தோஷத்தால் நமது காரியம் நிறைவேற்றிற்றென்று எண்ணுகிறேன். அணையைக் கட்டினாலும் கட்டாவிட்டாலும் தாங்கள் ஜயலக்ஷ்மியுடன் திரும்பி வருவீர்களென்பதில் ஸந்தேகமில்லை" என்றான்.

விழுத்தவா பீஹுதா சாபி ஸர்வதா விஜயீ ப்வாந் |
நிமித்தாநி சபர்வாயி மதோ மே ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்யதி || (26)

ஸர்க்கம் 3

ஹனுமான் லங்கையைப் பற்றிக் கூறியது

ஸூக்ரீவஸ்ய வச: ஸ்ருத்வா நேறுமத் பரமார்தீவித் |
ப்ரநிஜுகீரஹ காகுத்ஸ்தேந ஹனுமத்த மதாப்ரவித்" (1)

இப்படி மனுஷ்யபாவணையை அனுஸரித்து ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுவது கஷ்டமென்று ராமன் வருத்தப்பட்டு. மித்திரனுடைய தேறுதலால் தைரியமடைந்தார். சத்துருவின் கோட்டை, பலம், னென்யம், ராஜ்யம் முதலியவைகளின் ரஹஸ்யத்தை அறிய வேண்டியதென்ற சாஜூரீதிப்படி, மிகவும் ஸாரக்ரஹிவானதால், ஸூக்ரீவன் யுத்திக்கு ஒத்துச்சொன்ன வார்த்தைகளை அங்கேறித்து, ஹனுமனைப் பார்த்து ராமன், "இந்த ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுவது பெரிதல்ல. என் தபோபலத்தால் அணைகட்டுவேன்; பாணங்களால் ஜலத்தை வற்றச் செய்வேன்; அதிருக்கட்டும். லங்கை பிறரால் நெருங்கமுடியாத தென்று தெரிவித்தாயே. அங்கே கோட்டையின் அமைப்பு எப்படி? ஜலம், மலை, தரை, வனம் முதலிய அரண்களையும் வேளையின் கணக்கையும் கோட்டைவாசல்களிலுள்ள காவலையும் பிராகாரம், அகழ் முதலியவைகளையும் ராஜஸர்

கருடைய வீடுகளையும் நான் பிரத்யக்ஷமாகப் பார்ப்பதுபோல் தெளிவாகச் சொல். லங்கை முழுவதையும் ஸாவகாசமாகக் கவனித்துப் பார்த்திருக்கிறாய்; லகல வித்திலும் தூட்பமான யுத்தியுள்ள நீ. மூக்கியமான விஷயங்களை அறிவதிலும் மறக்காமலிருப்பதிலும் ஸமர்த்தனென்று எனக்குத் தெரியும். முன்பு இதைப் பற்றி நீ ஒரு தடவை சொல்லியிருந்தாலும் விஸ்தாரமாயும் தெளிவாயும் மறுபடியும் சொல்லவேண்டும்" என்றார்.

அப்பொழுது பேசும் திறமைபுள்ளவர்களுக்குள் சீரேஷ்டரான மாருதி, "பிரபோ! லங்கையிலுள்ள அரண்களையும் காவல்களையும், னென்யங்களையும் ராஜஸர்கள் ராவணரிடத்தில் வைத்திருக்கும் அபிப்பிராயத்தையும் லங்கையின் செழிப்பையும் ஐசுவரியத்தையும் அதைச் சூழ்ந்த ஸமுத்திரத்தின் லக்ஷணத்தையும் வேளைகளின் அணிகளையும் வாஹனங்களின் கணக்கையும் எனக்குத் தெரிந்தவரையில் சொல்லுகிறேன். லங்கையிலுள்ள லகலப் பிராணிகளும் தேகஸெனக்கயத்தாலும் மனஸ்திருப்பதியாலும் எப்பொழுதும் ஸந்தோஷத்தை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. லங்கை வெகு விஸ்தாரமானது. உத்தமமான சதங்களுக்கும் குதிரைகளுக்கும் மதயானைகளுக்கும் கணக்கில்லை. சத்துருக்களால் நெருங்க முடியாதது. கதவுகள் அழுத்தமாயும் இரும்புப் பட்டங்களுடனும் பெரிய தாழ்ப்பாள்களுடனும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கோட்டை வாசல்கள் நான்கு; வெகு அகலமாயும் உன்னதமாயும் இருக்கின்றன. சத்துருஸைன்யங்களை அப்பொழுதே நாசம் செய்வதற்காக அங்கே விசுத்திரமான யந்திரங்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளிலிருந்து பாணங்களும் கற்பாறைகளும் ஓயாமல் வந்து விழும்பொழுது இரும்பும், வாசற்படியில் சத்தமான இரும்பாலும் எஃகாலும் செய்யப்பட்டு, கூர்மையான முட்களுடன் சதக்களி என்ற அநேக யந்திரங்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ராஜஸ வீரர்கள் எந்த மிமிஷமும் அவைகளை உபயோகிக்கத் தயாராய் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். லங்கையின் வெளிச்சுவர் ஆகாசத்தை அளவிடிருக்கிறது; வெகு உறுதியானது; தங்கத்தால் செய்யப்பட்டு நவரத்தினங்களாலும், பவழங்களாலும், முத்துக்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதைச் சுற்றிப் பாதாளம் வரையில் ஆழமுள்ள வெகு அகலமான அகழ்கள் குளிர்ந்த ஜலத்தால் நிறைந்து, முதலிகள் முதலிய குரூர ஜந்துக்களுடன் பிறர் நெருங்க முடியாமலிருக்கின்றன. அவைகளுக்குமேல் விஸ்தாரமான பலகைகள் போடப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளை இறக்குவதற்கும் தூக்குவதற்கும் அநேக பெரிய யந்திரங்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கோட்டை வாசல்களைக் காப்பதற்குக் கணக்கில்லாத ராஜஸர்கள் அங்கேயே வளித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஸாதாரண ஸமயங்களில் அந்தப் பலகைகள் அகழ்களின்மேல் போடப்பட்டிருக்கும்; சத்துருஸைன்யம்

85 கள் ஸபீபித்தால் யந்திரங்களால் உயரத் தூக்கிக் கட்டப்படும். அந்தநான்கு பலகைகளில் வடக்குக் கோட்டை வாசலிலுள்ளது மிகப்பெரிது; அழுத்தமானது; அடியில் நாட்டப்பட்ட தங்க லத்தம் பங்களின்மேல் தங்கியிருக்கிறது. அதைக் காப்பவர்கள் தங்குவதற் காக அநேக மேடைகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

86 ராவணன் அரசர்களுக்கூரிய குதாட்டம் முதலிய தோஷங் களில்லாதவன்; எப்பொழுதும் யுத்தத்தில் பிரியமுள்ளவன். வெகு ஜாக்கிரதையுள்ளவன்; ஸைன்யங்களைப் பரிசோதிப்பதிலும், பரீகழிப்பதிலும், பழக்குவதிலும் சிறிதும் சோப்பில்லாதவன். லங்கை உள்ளதமான த்ரிகுட சிகரத்தில் கட்டப்

85 பட்டிருக்கிறது. ஒரு பிராணியும் அடி வைத்து ஏற முடியாமல் மலை யின் பக்கங்கள் வழுவழப்பாய் இழைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. ஸமுத்திரத்தால் நீர் அரணும், ஸமுத்திரக் கரையிலுள்ள வனங் களால் காட்டரணும், த்ரிகுடப்பர்வதத்தால் மலையரணும், மதில்கள், கோபுரங்கள், அகழ்கள், யந்திரங்கள் முதலியவைகளால்

70 செயற்கை அரணும், யுத்த சாஸ்திர விதிப்படி குறையற ஏத்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால் பயங்கரமானது; தேவர்களாலும் நெருங்க முடியாதது. தூறு யோஜனை தூரம் வரையில் கரையில்லாத ஸமுத் திரத்தால் சூழப்பட்டிருக்கிறது. அங்கே கப்பல்களின் போக்குவரத் தில்லை. ஆகையால் மற்ற தேசங்களுக்கு லங்கையின் ஸமாசாரம்

75 தெரிய நியாயமில்லை. மதில்களாலும், அகழ்களாலும், யந்திரங் களாலும், சதுரங்க ஸைன்யங்களாலும் எப்பொழுதும் காக்கப் பட்டுப் பிறர் நெருங்க முடியாமல் இருக்கிறது.

மேற்குக் கோட்டை வாசலில் பதினாயிரம் ராக்ஷஸர்களும், தெற்கில் நியுதம் (10,000) ராக்ஷஸர்களும், கிழக்கில் பிரயுதம்

80 (100,000) ராக்ஷஸர்களும், வடக்கில் நியுதம் (100-கோடி) ராக்ஷஸர்களும் சதுரங்க ஸைன்யங்களுடன் ஸகல ஆயுதபாணி களாய்க் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். லங்கையின் நடுவில் ராக்ஷஸ வீரர்கள் உத்தம வாஹனங்களுடன் கணக்கில்லாமல் வைக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள். உத்தமகுலத்தில் பிறந்தவர்கள்; நம்பிக்கை

85 யுள்ளவர்கள்; ராவணனால் வெருமானிக்கப்பட்டவர்கள். சத்துருக் கள் கண்டு நடுங்கும்படியான ராக்ஷஸ ஸைன்யம் ஒரு கோடி லங்கையில் இருக்கும். ஆனால் நான் அகழ்களின்மேல் போடப் பட்ட பலகைகளை முறித்து, அகழ்களைப் பள்ளமில்லாமல் சீர்ப்பி, லங்கையைக் கொளுத்தி, பிராகாரங்களை இடித்து, ஸைன்யத்தின்

90 நாலிலொரு பலகை நாசம் செய்தேன். எப்படியாவது இந்த ஸமுத் திரத்தைத் தாண்டிவிடுவோம். வானரங்களால் லங்கை அழிந்த தென்று நம்புங்கள். அங்கநன், ந்விவிதன், மமத்தன், ஜாம்பவான், பணஸன், நளன், நீலன் முதலியவர்கள் ஆகாசமார்க்கமாய்ச் சென்று லங்கையையும் அதிலுள்ள மலைகளையும், அகழ்களையும்,

வாசற்படிகளையும், பிராகாரங்களையும், கிருஹங்களையும் நாசம் செய்து ஜானநியை அழைத்து வருவார்கள். ஆகையால் வானர ஸைன்யத்தின் ஸாரமான இந்த வீரர்களை மேற்சொன்னபடி ஆக் ஞாபியுங்கள். நல்ல முகூர்த்தத்தில் இய்கிருந்து புறப்படவேண்டும்" என்று வணக்கமாய்த் தெரிவித்தார்.

ஏவமாஜுரூபய கழிப்ரம் பீவாநாம் ஸர்வ ஸங்கீரநம் |
முஹூர்தேந து யுக்தேந ப்ரஸ்தாந மபீரோசய || (35)

ஸர்க்கம் 4

லங்கையைக் குறித்து பிரயாணம்

ஸ்ருத்வா ஹநும்தோ வாக்யம் யதாவ த்நுபூர்வஸ: |
ததோப்ரவீந் மஹாதேஜா ராம: ஸத்யபராக்ரம: || (1)

மஹாபலவானும் வீணுகாத பராக்கிரமசாலியுமான ராமன் ஆஞ்ஜீக்யருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, "ஈ இப்பொழுது வர் ளளித்த லங்கை நகரத்தைப் பாணங்களால் தூளாக்குகிறேன். நான் சொல்வது ஸத்தியம். ஸுக்ரீவ! இந்த முகூர்த்தத்தில் பிரயாணம் செய்வது நலம் என்று தோன்றுகிறது. இது யாத்திரைக்குத் தகுந்

5 தது. ஸாலியன் மத்யாஹ்னத்தில் இருப்பதால், இது ஐயத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய 'அபிஜித்' என்ற முகூர்த்தம். இப்பொழுது நான் பிரயாணம் செய்தால், ராவணன் வீரையை அபகரித்து எங்கே தான் போகமுடியும்? 'ஸமுத்திரத்தைத் தாண்ட யாதொரு யோச னையும் செய்யாமல் பிரயாணம் செய்வதில் லாபமென்ன?' என்றால்

10 ஒருவன் விஷத்தைக் குடித்து மரணமடையும் ஸமயத்தில் அபி ருதத்தைத் தொட்டவுடன் பிழைப்பதுபோல், நாம் வீரையை மீட் பதற்குப் புறப்பட்டோமென்று திரிஜடை முதலியவர்கள் சொல்

15 ல்க்கேட்டு அவன் உயிரை வைத்துக்கொள்வான். ஆனால், நாம் ஆலோசனை செய்துகொண்டு இங்கேயே இருந்தால் வீரையை இதை அறிபாமல் உயிரை விடுவான். இன்றைக்கு உத்தரபல்குளி நகரத் திரம்; நாளைக்கு ஹஸ்தம். ஸுக்ரீவ! ஆகையால் ஸகல ஸைன்யங்

20 களையும் கூட்டிக்கொண்டு இன்றைக்கே பிரயாணம் செய்வோம். உத்தம சகுனங்கள் நமக்கு அனுகூலமாய்க் காணப்படுகின்றன. ஆகையால் ராவணனைக் கொன்று வீரையை அழைத்து வருவோ மென்று எண்ணுகிறேன். கண்ணின் மேல்பாகம் துடிப்பதால் நமக்கு ஐயம் ளித்தம், நமது ஸைன்யத்திற்கு முன்பாகத்தில் நீலன் அநேக வானரர்களுடன் நாம் போகவேண்டிய மார்க்கத்தைப் பரி சோதித்துக்கொண்டு செல்லட்டும்" என்று. ஸுக்ரீவனும் லக்ஷ்

25 மணனும் சாமநுடைய வார்த்தைகளைக் கொண்டாட, அவர் நீதி சாஸ்திர விதிப்படி ஸேனையைப் பிரயாண காலத்தில் அணி வகுத் தார்.

30 "ஶீல! நீ வேண்டுகளை அழைத்துப் போகும் வழி குளிர்ந்த காடு
 களின் நடுவாக இருக்கவேண்டும். பழம், கிழங்கு, ஜலம், தேன்
 முதலிய பதார்த்தங்கள் பூர்ணமாகக் கிடைக்க வேண்டும். துஷ்ட-
 ராஷ்டிரங்கள் வழியிலுள்ள பழங்களையும், கிழங்குகளையும், வேர்-
 களையும், ஜலத்தையும் விஷயிடுவார்கள். ஆகையால் நீங்கள் வெகு
 35 ஜாக்கிரதையாக அவைகளைப் பரிசுஷிக்க வேண்டியது. உங்களில்
 சிலர் காடுகளிலுள்ள பள்ளத்தாக்குகளில் சத்துருக்கள் மறைந்
 திருக்கிறார்களா என்று இறங்கிப் பார்க்கவேண்டியது. நமது ஸைன்
 யத்தில் யுத்தத்திற்கு உபயோகமில்லாத பாகம் அதிகமாக இராது.
 இருந்தால் அதைக் கிஷ்கிந்தையிலேயே வைத்துப்போவது நலம்-
 நாம் செய்யப்போகிற கோர யுத்தத்திற்கு பூர்ண பலமும் சக்தியும்
 40 உள்ளவர்களை மாத்திரம் அழைத்துப் போவோம். எவ்விடத்தில்
 சந்ருஸையத்தை எதிர்பார்க்கிறோமெவ்விடத்தில் தன் ஸைன்யத்
 தைப் பலப்படுத்தவேண்டியதென்ற நீதிசாஸ்திரப்படி, கஜன்,
 கவயன், கவாஷன் முதலிய வானர வீரர்கள் ஆயிரக் கணக்காய்க்
 கொழுத்த காளைகளைப்போல் பயங்கரமான நமது வேலுமுத்
 45 ரத்தின் மூன் பாகத்தை நடத்தட்டும். ஸகல திக்குகளிலும் வேலு
 பதிகளையும் அணித் தலைவர்களையும் நியமிக்க வேண்டியதென்ற
 நீதிசாஸ்திரப்படி, ரிஷபன் நமது ஸைன்யத்தின் மேற்குப்பக்கத்தை
 யும், கந்தமாதனன் இடது பக்கத்தையும் காப்பாற்றி வரட்டும்.
 தேவேந்திரன் ஜராவதத்தில் ஏறுவதுபோல் நான் மாருதியின்மேல் ஏறி
 50 ஸைன்யத்திற்கு உடுவிலிருந்து அவர்களை உத்ஸாஹம் செய்கிறேன்.
 குபேரன் ஸார்வபௌமம் என்ற திக்கஜத்தில் ஏறுவதுபோல், யுத்
 தத்தில் சத்துருக்களுக்குக் காலனான லக்ஷ்மணன் அங்கதன்மேல்
 ஏறி வரட்டும். நீ பல்லக்கில் எங்களுடன் வா. ஜாம்பவான் ஸுஷே
 ணன், வேகதர்சி ஜாம்பவானுடைய ஸஹோதரான ரிஷபஜஸல்
 முதலியவர்கள் ஸைன்யத்தின் பின் பாகத்தை ரக்ஷிக்கட்டும்"
 55 என்ருர்.

ஸுக்ரீவனும் அப்படியே உத்தரவு செய்ய, வானர கணங்கள்
 ராஷ்டிரங்களுடன் யுத்தம் செய்ய ஆசைகொண்டு, குகைகளிலிருந்
 தும் பர்வத சிகரங்களிலிருந்தும் வெளிப்பட்டன. பிறகு ஸுக்ரீவ
 60 னும் லக்ஷ்மணனும் மூன்றே செல்ல, நீதி சாஸ்திர விபுனரான
 ராமன் ஸைன்யத்துடன் தெற்கே பிரயாணம் செய்ய ஆரம்பித்
 தார். நூறு, ஆயிரம், லக்ஷம், கோடி, அயுதமென்று கணக்
 கில்லாமல் வானர ஸைன்யம் அவரைப் பின் தொடர்ந்தது. ஸுக்ரீ
 வனுடைய ஆக்களுக்கு உட்பட்ட அவர்களெல்லோரும் பலத்
 65 தால் கொழுப்படைந்தவர்கள்; ஸந்தோஷத்துடன் குதித்துக்
 கொண்டும் தாவிக்கொண்டும் பாய்ந்து கொண்டும் கர்ஜித்துக்
 கொண்டும் சேசென்று கத்திக்கொண்டும் தேனையும் பழங்களையும்
 இஷ்டப்படி புஜித்துக்கொண்டும், புஷ்பக் கொத்துக்களையுடைய
 மஹாவிருஷங்களைப் பெயர்த்தெடுத்துக்கொண்டும், தெற்கே

தொடர்வாக வானரரோடு லக்ஷ்மணன் சட்டித: -
 ஜகாம ராமோ தீர்மானம் எண்ணியோ தீக்ஷிணம் தீரணம் ||
 இப்படி ஸுகீரவனும் லக்ஷ்மணனும் பூஜிக்க, ரகு வீரன் வானர ஸையத்தடன் தேற்கு திக்கில் பிரயாணம்
 செய்து கொண்டிருந்தார்.

பிரயாணம் செய்தார்கள். கொழும்பால் ஒருவரை யொருவர் தூக்கி
 எறிநீரர்கள். அதற்குப் பதில் செய்ய முடியாத லெர், வார்த்தை
 களால் சண்டையிடுகிறார்கள்; தங்களைத் தூக்கி எறிந்தவர்களைத்
 தாங்களும் வாரி எறிநீரர்கள். லெர் சாகவனுடைய ஸமீபத்தில்
 வந்து நான்களே ராவணனைக் கொல்வோமென்று கர்ஜிக்கிறார்கள்.
 நீலன் குமுதன் முதலிய வானர வீரர்கள் ஸையத்திற்கு முன்பாக
 வெகுதூரம் பரிகரித்துக் கொண்டு சென்றார்கள். ஸுகீரவனும்
 லக்ஷ்மணனும் ராமனும் நடுவில் சென்றார்கள். சதவளி என்ற வீரன்
 பத்துகோடி வானரர்களுடன் ஸகல ஸையத்தையும் தானொரு
 வனை சகித்து வந்தான். பணஸன், கஜன் அர்க்கன் முதலியவர்கள்
 ஸையத்தின் இடது பக்கத்தில் காத்து வந்தார்கள். ஸுகீரவனின்
 ஐயம்பவான் முதலியவர்கள் ஸுகீரவனுக்குப் பின்னாலிருந்த ஸையத்
 தைக் காத்து வந்தார்கள். எல்லோருக்கும் அதிபதியான
 நீலனென்றவானரவீரன் ஸையம் முழுவதையும் வெகுஜாக்கிரதை
 யாய்க் காப்பாற்றிவந்தான். தரிமுகன், ப்ரஜங்கன், ரம்பன் முதலிய
 வர்கள் ஸகல திக்குகளிலும் ஓடி வேளைகளைச் சீக்கிரப்படுத்தி
 நடத்திக் கொண்டு போனார்கள். இப்படிச் சென்று கொண்டிருக்கை
 யில் மரங்களடர்ந்த ஸஹ்யமென்ற பர்வதத்தையும் ஏரிகளையும்
 மலர்ந்த புஷ்பங்களால் நிறைந்த ஓடைகளையும் வண்டிகளையும்
 தூரத்தில் கண்டார்கள். ஸமுத்திரத்தைப் போல் எல்லையற்றுக்
 கேட்போர் நடுக்கும்படி சப்திக்கும் அந்த வானர ஸையம், ராம
 னுடைய கடுமையான ஆக்ஷேபங்களைப் பயந்து நகரங்களையும் கிராமங்
 களையும் விட்டு ஓதுங்கிச் சென்றது. வானர வீரர்கள் அடிக்கடி
 ராமனுக்கு முன்பாக வந்து குதித்து அவருடைய திருமேனியின்
 அழகை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். திறமையுள்ள ஸாரதி
 யால் நடத்தப்பட்ட உத்தமமான குதிரைகளைப்போல், மாருதியா
 லும் அங்கதனாலும் கமக்கப்பட்ட ராம லக்ஷ்மணர்கள் கக்கிரனாலும்
 பிரஹஸ்பதியாலும் தொடப்பட்ட சந்திரஸூரியர்களைப்போல்
 விளங்கினார்கள். இப்படி ஸுகீரவனும் லக்ஷ்மணனும் பூஜிக்க, ரகு
 வீரன் வானர ஸையத்தடன் தேற்கு திக்கில் பிரயாணம்
 செய்துகொண்டிருந்தார்.

70

75

80

85

90

95

அப்பொழுது சகுனசாஸ்திரத்தில் நிபுணரும் ஸமயோசித
 புத்தியுடையவருமான லக்ஷ்மணன், தன் மனோரதங்கள் நிறை
 வேறினதால் ராமனைப் பார்த்து, "அண்ணா! ஆகாசத்திலும் பூமி
 யிலும் காணப்படும் சகுனங்களால் தங்களுடைய எண்ணம் எரித்
 திக்குமென்று நினைக்கிறேன். ராவணனால் அபகரிக்கப்பட்ட வீதை
 யைப் சிறைமீட்டு, ராவணனை யுத்தத்தில் கொன்று நமது எண்ணங்
 களை நிறைவேற்றி, அயோத்யைக்குச் சென்று அங்குள்ள பிரஜை
 களால் கொண்டாடப்படுவோம். நமது வேளையின்மேல் காற்று
 மிருதுவாயும் ஹிதமாயும் ஸுகமாயும் மங்களகரமாயும் பின் பக்கத்
 திலிருந்து வீசுகிறது. மிருகங்களும் பகடிகளும் இனிமையாயும்

190

105

110 பூர்ணச் சுவரத்துடன் சப்திக்கின்றன. ஸகலதிக்குகளும் தெளிந்திருக்கின்றன. ஸலீரியன் கனங்குமரில்லாமல் பிரகாசிக்கிறான். கக்கிரன் தங்களுக்குப் பின்பிசையில் இருக்கிறான்.

115 ஸகல வேதங்களை அறிந்தவரும் பாபந்ரஹத்துடன் ஸப்பந்தப் படாதவருமான கக்கிரன், தங்களுக்கு அனுசுவர். ஸப்பந்திகள் தெற்குதிக்கில் சென்றார்கள். (துருவண்பிரதக்ஷிணம் செய்கிறார்கள்.) இஷ்வாகு வம்சத்தரசர்களின் மூல புருஷர்களுக்குள் சிரேஷ்டரான திசீசங்கு, புரோஹிதரான வஸிஷ்டருடன் தெளிவாகப் பிரகாசிக்கிறார். விசாகத்திலுள்ள இரண்டு நகரத்திரங்களுக்கும் குரூரக் கிரஹங்களால் பீடிக்கப் படாமல் தெளிவாய் பிரகாசிக்கின்றன. ராக்ஷஸர்களுடைய நகரத்திரம் மூலம்; ஸருதிபைதேவதையாக உடையது; இப்பொழுது ஸப்பந்திலுள்ள தாமசேதவால் கொளுத்தப்படுகிறது. இவையெல்லாம் ராக்ஷஸர்களுடைய காசத்திற்கு அடையாளங்கள். காலம் குறுகினவர்களுடைய நகரத்திரங்கள் பாபக்கிரஹங்களால் பீடிக்கப்படுகின்றன. ஜலங்கள் தெளிந்து ருசியாயும் இருக்கின்றன. வனங்களில் பழங்கள் நிறைந்திருக்கின்றன; அந்தந்த குதுக்களுக்குத் தகுந்தபடி மரங்களில் புஷ்பங்களும் பழங்களும் காணப்படுகின்றன. மூன்பு தாரகாலூர வதகாலத்தில் தேவர்களுடைய ஸஸன்ய மிருத்ததைப் போல் நமது ஸஸன்யங்களும் விசேஷமாய் பிரகாசிக்கின்றன. இவை எல்லாவற்றையும் பார்த்துத் தாங்கள் ஸந்தோஷமடைய வேண்டும்" என்று லக்ஷ்மணன் ராமனைத் தேற்றினார்.

120 அப்பொழுது வானர ஸஸன்யம் பூமியை மறைத்துக் கொண்டு சென்றது. கரடிகளும் குரங்குகளும் கைகளாலும் கால்களாலும் வாரியிதைத்த புழுதி, ஸலீரியகிரணங்களை மறைத்துப் பூமியெங்கும் இருட்டாகச் செய்தது. மேகக் கூட்டங்கள் மழைக் காலத்தில் ஆகாசத்தை மறைப்பதுபோல், பர்வதங்களையும் வனங்களையும் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைத்துக் கொண்டு அந்த வேளை பிரயாணம் செய்தது. ஆறுகளையும் ஓடைகளையும் கண்களையும் வனங்களையும் மலைகளையும் ஸமதேசங்களையும் தாண்டிக் குளிர்ந்த ஜலமுள்ளவிடங்களின் நடுவிலும், மரங்களடர்ந்த பர்வதங்களின் மேலும் ஸமதேசங்களில் எல்லாப் பக்கங்களிலும் ருசியான பழங்களான வனங்களுக்குள்ளும் புருத்து சென்றது. எல்லோரும் ஸந்தோஷத்தால் நிறைந்த மனமுள்ளவர்கள்; வேகத்தில் வாயுளைப் போன்றவர்கள். ராம காரியத்தில் அவர்களுடைய பராக்ரமம் விருத்தியாவியற்று. பலக் கொழும்பாலும் வீரியப் பெருக்காலும் ஸந்தோஷ மிகுதியாலும் பால்யச் செருக்காலும் சிலர் அநிவேகமாகச் சென்றார்கள்; சிலர் தாவிச்சென்றார்கள்; சிலர் சிலசிலவேன்று கத்தினார்கள்; சிலர் வால்களைச் சமூற்றியடித்தார்கள்; சிலர் கைகளாலும், கால்களாலும், விருகங்களையும், பாறைகளையும் காசம் செய்

150 தார்கள்; சிலர் பர்வதகிரங்களில் ஏறிக் கீழித்தார்கள்; சிலர் ஸீம்ஹகாதம் செய்தார்கள்; சிலர் துடைகளின் வேகத்தால் கொடிக்களை அறுத்தார்கள்; சிலர் கொழும்பால் கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டு பாறைகளையும் விருகங்களையும் விட்டெறித்து விளையாடினார்கள். நூறு, ஆயிரம், பதினாயிரம், லக்ஷம், கோடி என்று கணக்கில்லாமல் பூமி முழுவதும் வானரர்களால் மூடப்பட்டிருந்தது. இப்படி ஸூக்ரீவனும் ரக்ஷிக்கப்பட்ட அந்த ஸஸன்யம் வெகு ஸந்தோஷத்துடன் ராத்திரிப் பகலாய்ச் சென்று கொண்டிருந்தது. அதிலுள்ள ஒவ்வொருவனும் ஸீதைையை அதிசிக்கிரத்தில் விடுவிக்க வேண்டுமென்ற கவலை கொண்டவனாக, ஒரு கணமாவது தாமதம் செய்யாமல் அநிவேகமாய்ச் சென்றான். பிறகு நானாவிருகங்களடர்ந்த ஸஸன்யம் மலயமென்ற பர்வதங்களைத் தாண்டிச் செல்லு கையில், ராமலக்ஷ்மணர்கள் சிலவிடங்களில் காட்டு மரங்கள் காற்றால் அடிக்கப்பட்டுக் கற்பாறைகளில் புஷ்பங்களை உதிர்ப்பதையும், தேன் பாயும் சோலைகளில் வண்டுகள் மதுரமாய்ப் பாலுவதையும், இளந்தென்றல் குளிர்ச்சியாய் அடிப்பதையும், பர்வதங்கள் தாதுக்களால் விளங்குவதையும், வாயு வேகத்தால் பிளக்கப்பட்ட தாதுவின் பொடிகள் வானரணன்யத்தை மறைப்பதையும், மலைச்சாரல்களில் தாழை முதலிய விருகங்கள் புஷ்பித்திருப்பதையும், வானர ஸஸன்யங்கள் அவைகளைச் சின்னுபின்னமாக்குவதையும், அங்கங்கே மலைப் பிரதேசங்களில் வாழிகளும் ஓடைகளும் சக்கரவாகம் முதலிய பகடிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, கரடி, செங்காய், புலி, ஸீம்ஹம், யானை முதலிய காட்டு மிருகங்களால் நிறைந்திருப்பதையும், நானா வர்ணமுள்ள இறக்கைகளுடன் பறவைகள் மலைச்சாரல்களில் மதிரமாய்க் கூடிவதையும் பார்த்துக் கொண்டே சென்றார்கள். வானரர்கள் ஜலத்தில் ஸ்நானம்செய்து குதித்து விளையாடினார்கள்; பர்வதங்களில் ஏறிக் குதித்தார்கள்; ஒருவரையொருவர் பார்த்து நகைத்தார்கள்; ருசியான பழங்களையும், வேர்களையும், புஷ்பங்களையும் பறித்துத் தின்றார்கள்; வேண்டியவரையில் தேனைக் குடித்துக் களித்தார்கள்; மரங்களை முறித்துக் கொடுக்களை அறுத்தார்கள்; மலைச் சிகரங்களைப் போடி செய்தார்கள்; சிலர் குடி மயக்கத்தால் மரங்களுக்கு மரம் தாவிக்கொண்டே சென்றார்கள்; சிலர் கீழே விழுந்தார்கள். பூமியில் ஊசி நாட்ட இடமில்லை. வயலில் தங்கவண்ணமுள்ள கதிர்கள் நிறைந்திருப்பதுபோல் அந்தப் பிரதேசம் முழுவதும் வானரர்களால் நிறைந்திருந்தது. பிறகு ராமன் மீழேற்திர பர்வதத்திற்கு வந்து, ஸமுத்திரத்தைப் பார்க்க ஆவல்கொண்டு, கண்கள் மலர்ந்து, சிகரத்தில் ஏறி, ஆமை, முதலை, திமிங்கிலம், ஸர்ப்பம் முதலிய மஹா ஜந்துக்களால் நிறைந்த ஸமுத்திரத்தைப் பார்த்தார். வானர ஸஸன்யங்களும் ஸஸன்யம் மலயமென்ற பர்வதங்களைத் தாண்டி, பயங்கரமாகச் சப்திக்கும் ஸமுத்திரக் கரைக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். பிறகு ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸூக்ரீவனும் அங்கிருந்து இறங்கி

- வேலாவனத்தைத் தாண்டி அலைகளால் மோதப்பட்ட கற்பாறைகளால் நிறைந்த ஸமுத்திரக் கரைக்கு வந்தார்கள். அப்பொழுது ராமன், "ஸுக்ரீவ! ஸமுத்திரக்கரை வந்து சேர்த்தோம். முன்பு நமக்குள்ள கவலையே இப்பொழுதும் உபத்திரவிக்கிறது. இதற்குப் பால் கரை காணமுடியாது. உபாயத்தாலல்லாமல் இந்த ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டமுடியாது. ஆகையால் இங்கேயே ஸைன்யத்தை நிறுத்தி, மேல் நடக்கவேண்டிய காரியத்தை ஆலோசிப்போம். நமது ஸைன்யம் அக்கரை சேரவேண்டியதல்லவா? ஸமுத்திரக் கரையில் நமது ஸைன்யங்கள் தங்கட்டும். இதைத் தாண்டுவதற்கு ஆலோசனை செய்ய வேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது. எவனும் தன் ஸைன்யத்தை விட்டு அப்புறம் செல்லக்கூடாது. வானர வீரர்கள் அங்கங்கே சென்று சத்துருக்கள் ஒளிந்திருக்கிறார்களோ என்று வெகு ஐக்கிரமையாகப் பரிசோதிக்க வேண்டியது" என்றார்.
- 205 உடனே ஸுக்ரீவனும் லக்ஷ்மணனும் ஸமுத்திரக் கரையில் மரங்கள் அடர்ந்தவிடத்தில் ஸைன்யத்தை அணிவகுத்தார்கள். ஸமுத்திரத்திற்கு ஸமீபத்திலிருந்த வானர ஸைன்யம் மற்றொரு ஸமுத்திரத்தைப் போல் விளங்கிற்று. பிறகு வானரசிரேஷ்டர்கள் வேலாவனத்தில் இறங்கி, எப்பொழுது அக்கரைபோய்ச் சேருவோமென்ற எண்ணத்துடன் அங்கே தங்கியிருந்தார்கள். அந்த ஸைன்யத்திலிருந்து உண்டான சப்தம் ஸமுத்திரத்தின் பேரொசையை அடக்கிவிட்டது. ஸுக்ரீவனுடைய உத்திரவின்படி அது மூன்று வட்டமாக வகுக்கப்பட்டது. வானரவீரர்கள் ஸமுத்திரக் கரைக்கு ஸந்தோஷத்துடன் சென்று, கரைகாணாமல் ஒருவராலும் அண்டமுடியாமல் மலைபோன்ற அலைகள் ஓயாமல் மோதிக்கொண்டிருப்பதையும், குரூரமான பெரிய ஜலஜூத்துக்களால் நிறைந்திருப்பதையும், பெருங்காற்றுகள் ஓயாமல் அடித்துக்கொண்டிருப்பதையும், ராஷ்டிரிகள் எப்பொழுதும் அங்கே ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருப்பதையும் கண்டு மனம் தளர்ந்தார்கள். அந்தக் கடலில், பயங்கரமான முதலைகளே குரூரக்கிரஹங்கள்; அது இரண்டு ஸந்தியாகாவல் களிலும் பயங்கரமாய்ப் பொங்கிக் கொண்டிருந்தது. நூரைக் கூட்டங்களால் சிறிப்பதுபோலும் அலைகளால் கூத்தாடுவது போலும் இருந்தது. உந்திதடிடன் சந்திரன் ஒவ்வொரு அலையிலும் தோன்றுவதால் அநேக பிரதிசந்திரர்களுடன் கூடியிருப்பதுபோல் இருந்தது. பெருங்காற்றிற்கு ஸமமான வேகத்தைமுடைய பெரும் முதலைகளும், நூறுயோஜனை நீளமுள்ள நியிகளும், அவுத்தையும் விழும்பும் நியிங்கிலங்களும், தலையில் பிரகாசிக்கும் ரத்தினங்களைமுடைய மஹாஸர்ப்பங்களும், நீர்யானை சிம்சமாரம் முதலிய ஜலஜூத்துக்களும் அதில் நிறைந்திருந்தன. கற்பாறைகளாலும் பர்வதங்களாலும் நிறைந்திருப்பதால் அங்கே கப்பல்கள் போக முடியாது; அஸூரர்களுக்கு இகுப்பிடம். ஸமுத்திரத்தில் பெரிய ஸர்ப்பங்

- களைப் போன்ற தேகங்களுடன் மகரமீன்கள் வலித்துக்கொண்டிருந்தன; ஆகாசத்தில் நாககணங்கள் ஸஞ்சரித்தார்கள். ஸமுத்திரத்தில் ஜலம் காற்றால் அடிக்கப்பட்டு அலைகளாக எழும்பி விழும்பின; ஆகாசத்தில் எப்பொழுதும் மேகங்கள் காற்றால் ஒன்று சேர்ந்து அடிக்கடி கலைக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்தன. ராத்திரியில் ஸமுத்திரத்தின் ஜலத்துலிகள் அக்ளிப்பாறிகள் போல் பிரகாசித்தன; ஆகாசத்தில் நஷத்திரங்கள் ராத்திரியில் ஜ்வலித்தன. ஸமுத்திரத்தின் ஜலம் தெளிவாயும் கறுப்பாயும் இருந்தது; ஆகாசமும் அப்படியே இருந்தது. ஸமுத்திரத்தில் மஹாஸர்ப்பங்கள் வலித்தன; ஆகாசத்தில் உரகணங்கள் ஸஞ்சரித்தார்கள். (உரகர்கள்—ஸர்ப்பங்கள்.) ஸமுத்திரத்தில் அஸூரர்கள் வலித்தார்கள்; ஆகாசத்திலும் அப்படியே. ஸமுத்திரம் பாதாளத்தைப்போல் ஆழமற்றது; ஆகாசமும் அப்படியே. ஸமுத்திரம் பார்ப்பவர்களுக்குப் பயத்தை உண்டாக்கும்; ஆகாசமும் அப்படியே. ஆகையால் ஸமுத்திரம் ஆகாசத்தைப்போலும் ஆகாசம் ஸமுத்திரத்தைப்போலும் ஒன்றிற் கொன்று பேதலில்லாமல் காணப்பட்டது. ஸமுத்திரம் ரத்தினங்களால் நிறைந்திருப்பதுபோல் ஆகாசம் நஷத்திரங்களால் நிறைந்திருந்தது. ஸமுத்திரத்தின் அலைகள் ஆகாசத்தில் மேகங்களின் பிரதிபிம்பத்தைப் போல் காணப்படுகின்றன. ஸமுத்திரத்திற்கும் ஆகாசத்திற்கும் யாதொரு பேதமும் இல்லை. அலைகள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து மோதுவதாலுண்டான பயங்கரமான சப்தம் ஸமுத்திரராஜனுடைய பேரீ முதலிய வாத்தியங்கள்யுத்தகாலத்தில் இடிக்கப்படுவதுபோல் இருந்தது.

ததோ விண்மயமாபந்தா தத்'குஸூர் ஹரயல் ததா |
ப்'ராத்தோரீஜ்ஜாவ ஸந்தாத'ம் ப்ரவோலமிவ லாகீரம் | (121)

ஸர்க்கம் 5

ராமனுடைய வீரஹரூபம்

ஸாது நீலேத விதி'வத் ஸ்வாரகா ஸுஸமாஸிதா |
ஸாகீரல்யோத்திரே திரே ஸாது' ஸேதா நிவேயிதா | (1)

அவதாரிணக

செய்த உபகாரத்தை மறக்காமலிருப்பது, மித்திரர்களுடைய இஷ்டத்தை அனுஸரித்து நடப்பது, காரியங்களைப் பரிசீலித்துச் செய்வது, அளவற்ற உதவாமைத்துடனிருப்பது முதலிய வேக ரக்ஷணைக்கு வேண்டிய கல்யாணகுணங்கள் ராமனிடத்தில் இருப்பதாக இதுவரையில் வர்ணிக்கப்பட்டன. இந்த ஸர்க்கத்தில் கருணை என்ற பிரதானகுணம் வர்ணிக்கப்படுகிறது.

ஸமுத்திரத்தின் வடக்குக்கரையில் வானர ஸைன்யத்தைத் தங்கச் செய்து, வேறுபுறியான நீலன், நீதிரால் திரப்படி, காவல்களை

235

210

245

250

5

10 ஏற்படுத்தி, மைந்தனையும் த்விவிதனையும் ஸகல திக்குகளிலும் எப்
பொழுதும் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு ஸேனையை ஐரக்கிரதையாப்ப
பாதுகாக்கும்படி ஆக்ஞாபித்தான். ஸைன்யம் ஸௌகீயமாக
ஸமுத்திரக் கரையில் தங்கினபிறகு, ராமன் ஸமீபத்திலிருந்த லக்ஷ்
மணனைப் பார்த்து, "பிரியமான வஸ்துவைவிட்டுப் பிரிந்ததா லுண்
15 டாகும் துக்கம் நானடைவில் குறையுமென்று லோகத்தில் சொல்
வது வழக்கம். ஆனால் ஸீதைையைப் பார்க்காமலிருக்கும் எனக்கு
நானுக்கு நான் சோகம் அதிகரிக்கிறது. 'சத்துருவால் அபகரிக்கப்
பட்டுத் தூரதேசத்திலிருக்கிறுளென்று நீர் வருத்தப்பட நியாய
மில்லைய. பராக்ஷிரமசாலியான உமக்கு அவளை மீட்பது பெரிய
காரியமா' என்றால், ஸமுத்திரத்தை அணுகட்டி ஸுக்ரீவஸைன்யங்
20 களுடன் வங்கைக்குச் சென்று ஸீதைையை மீட்டு வருவோம். பலவா
ண ராவணனால் அபகரிக்கப்பட்டிருந்தால் அவன் தலையை
அறுத்து ஸீதைையை மீட்டு வருவோம். இதற்காக நான் வருத்தப்பட
வில்லை. உத்தமமான போகங்களை அனுபவிப்பதற்குத் தகுந்த இந்தக்
காலம் வீணாகப் போகிறதே என்றல்லவா வருத்தப்படுகிறேன்.
25 ஸீதை பார்க்கிற சந்திரனைய நானும் பார்க்கிறேன். அதன் மூல
மாய் நான் அவளைப் பாப்பது போலல்லவா? வாயுவே! அப்படியே
நீயும் ஸீதையிருக்கும்படித்திலிருந்து வீசு. அவளைத் தொட்டு என்
னையும் தொடு. உன் மூலமாய் அவளை ஆவீங்கனம் செய்துகொள்ளு
கிறேன். இதிருக்கட்டும். இதவும் நான் படும் துக்கத்திற்குக்
30 காரணமல்ல. ஸீதை ஸுகல போகங்களையும் அனுபவித்துக்கொண்டு
அயோத்யையில் ஸுகமாக இருக்கக்கூடாதா? அவைகளை விட்டு
என்னுடன் வளத்திற்கு வந்தான். ராவணன் அவளை அபகரிக்கும்
பொழுது பதிவிரதாக்களியால் அவளை ஒரு க்ஷணத்தில் சாம்பலாக்கி
யிருக்கலாம். ஆனால் அது தனக்குத் தகாதென்றும் என் கீர்த்திக்
35 குக் குறையு வருமென்றும் நினைத்தல்லவா. 'ஆ! நாதா!' என்று,
தன்னைக் காப்பாற்றுவதற்கு எனக்குள்ள சக்தியை நம்பி, என்னைச்
சரணமடைந்தான். அதை நினைக்க நினைக்க, கொடிய விஷத்தைக்
குடித்தால் அது ஒவ்வொரு அவயவத்தையும் கொளுத்துவதுபோல்,
என்னைக் கொளுத்துகிறது. காமமென்ற நெருப்பு என் தேகத்தை
40 வாட்டுகிறது. ஸீதைையை விட்டுப் பிரிந்ததே அதை வளர்க்கும்
விறகுகள்; அவளைப்பற்றின ஓயாத நீனைவே நெருப்பு ஜ்வாலுகள்;
அது ராத்திரிப்பகலாய் இடைவிடாமல் வரவரத் திஷ்ணமாய் எரி
கிறது. லக்ஷ்மண! ஸீதையின் ஞாபகத்தை அடிக்கடி வருவிக்கும் நீ
இல்லாவிட்டால் இந்த ஸமுத்திரத்தில் இறங்கித் தாபம் தீர்த்து
45 ஸுகமாய்த் தூங்குவேன். ஆனால் இப்பொழுது ஜ்வலிக்கும்
காமாக்களி, ஜலத்தில் தூங்கும் என்னை எப்படியாவது கொளுத்தி
விடும். நானும் அவளும் ஒரே பூமிமீது இருக்கிறோமென்ற காரணத்
தால் மாத்திரம் ஸஹிக்க முடியாத இந்தச் சோகத்தைப் பொறுத்
துக்கொண்டு பிழைத்திருக்கிறேன். அவளிடத்தில் அளவற்ற

50 ஆசையுள்ள எனக்கு இது நான்களிருவரும் ஒரே படுக்கையில் படுக்
திருப்பதுபோல் தோன்றுகிறது. ஜலம் வற்றின வயல், ஜலம்
நிறைந்த வயலுக்கு ஸமீபத்திலிருப்பதால் பிழைப்பது போல்,
அவள் உயிரோடிருக்கிறுளென்ற ஸமாசாரத்தைக் கேட்டதால்
பிழைத்திருக்கிறேன். சத்துருக்களை நசும் செய்து, செந்தாமரை
55 இதழ்கள் போன்ற தேத்திரங்களையுடைய ஸீதைையை, அளவற்ற
ஐகவரியத்தைப்போல் எப்பொழுது பாப்பீயேன்? அவளுடைய
தாமரைபோன்ற அழகிய உதடுகளையுடைய முகத்தைக்
கொஞ்சம் உயரத் தூக்கி, ரோகத்தால் பிடிக்கப்பட்ட
வன் உத்தமமான ஓனஷத்தை ஆவலாய்க் குடிப்பதுபோல், எப்
60 பொழுது அதரபானம் செய்வேன்? பருத்து இடைவெளியில்லாமல்
பணம்பழங்களைப் போன்ற அவளுடைய ஸ்தனங்கள், என்னை
அவள் ஆவீங்கனம் செய்யும்பொழுது பரபரப்புடன் எப்பொழுது
என் தேகத்தில் படுமோ? கருத்த கடைக்கண்களையுடைய என்
பிரியநாயகி, ராக்ஷஸிகளுக்கு நடுவில் அகப்பட்டுக்கொண்டு, நான்
அவளுக்கு நாதனுயிருந்தும் அனுதையைப்போல் காப்பாற்று
65 வாரைத் தேடுகிறேன். ஐனகராஐருடைய புத்திரியும் தசரத சக்கர
வர்த்தியின் நாட்டுப்பெண்ணும் எனக்குப் பிரிய பார்வையுமான
ஸீதை ராக்ஷஸிகளுக்கு நடுவில் எப்படித் தூங்குகிறேன்? சரத் காலத்
தில் நீருண்ட மேகங்களை விலக்கிச் சந்திரகிரணம் வெளிப்படுவது
போல் ராக்ஷஸங்களை விலக்கி எப்பொழுது வெளிப்படுவானோ?
70 தேச காலங்களின் விரோதத்தால் ஸ்வபாவமாய் மெல்லிய
தேகத்தையுடைய ஸீதை, சோகத்தாலும் ஆகாரமில்லாமையாலும்
இன்னும் இளைத்துப் போயிருப்பான். ராவணனுடைய ஹிருதயத்
தில் என் பாணங்களை நாட்டி, எப்பொழுது ஸகல துக்கத்தையும்
ஒழிப்பேன்? ஸீதைையைத் திரும்பியடைந்து, தேவஸந்தீகளைப்
75 போன்ற அந்த மஹாபதிவிரதை ஆவலுடன் என் கழுத்தைக்
கட்டிக்கொண்டு எப்பொழுது ஆனந்த பால்பத்தைப் பெருக விடு
வான்? மனிதன் அழகு வஸ்திரத்தை அவிழ்த்தெறிவது போல்,
ஸீதைையை விட்டுப் பிரிந்ததாலுண்டான கோமான சோகத்தை
எப்பொழுது தொலைப்பேன்" என்று மஹாபுத்திமானான ராமன்
80 பிரலாபிக்கையில் ஸலியன் அஸ்தமித்தான். பிறகு லக்ஷ்மணன்
பலவிதமாய் அவரைத் தேற்ற, ஸந்தியாதேவஸ்தையை உபாஸித்
தார்.

ஆஸ்வாஸிதோ லக்ஷ்மணே நராம: ஸந்த்யா முபாஸிஸத் |
ஸ்மரத் கமலபத்ராஷம் ஸீதாம் யோகாகுஸீக்துத: || (23)

ஸர்க்கம் 6

ராவணனுடைய மந்திராலோசனை

ஸங்காயம் து க்ருதம் கர்ம கோரம் த்ரீஷ்ட்வா ப்யாவஹம் |
ராஷஸேந்த்ரோ ஹநுமதா ஸக்ரேணவ மஹாத்மநா | (1)

இந்திரனுக்கு ஸம்மான பராக்ரமத்தையுடைய மாருதியால் ஸங்கையில் செய்யப்பட்ட பயங்கரமான காரியங்களைப் பார்த்து ராஷஸாதிபதி வெட்கத்தால் கொஞ்சம் தலைகுனிந்து, ஸகல ராஷஸர்க்களையும் நோக்கி, "இந்த ஸங்கை இதுவரையில் ஒருவராலும் நெருங்க முடியாமலிருந்தது. இப்பொழுது ஒரு அல்பக் குரங்கு இங்கே பிரவேசித்து ஸீதையைக் கண்டு பேசிற்று; நகரமெங்கும் சுற்றிப் பார்த்தது; பட்டணத்தின் நடுவிலிருந்த அழகான உப்பரி ஸகையை இடித்தது; ராஷஸ வீரர்களைக் கொன்றது; இந்த நகரத்தைக் கரியாக்கிற்று; இனி நான் செய்ய வேண்டியதென்ன? நமக்கு எது லிபிதமோ அதை நன்றாக யோசித்துச் சொல்லுங்கள். அப்படியே செய்வோம். உங்களுக்கு ஸகல மங்களங்களுமுண்டாகட்டும். மஹா பலவானான தாங்கள் ஆலோசனை செய்யவேண்டிய அவசியமென்னவென்றால் ஐயத்திற்கு ஆலோசனையே ஆதாரமென்று புத்திமான்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆகையால் நீங்கள் பலவான்களாயிருந்தாலும் ராமனைப் பற்றி நாம் ஆலோசிக்க வேண்டியது.

'தாங்களே ஆலோசித்துச் செய்யக்கூடாதா' என்றால் லோகத்தில் ஆலோசனை செய்பவர்கள் மூன்று வகை. அவர்களுக்குள்ள பேதல்களை அறியும் பொருட்டு அவர்களுடைய லக்ஷணங்களையும் குணதோஷங்களையும் சொல்லுகிறேன். தனக்கு லிபிதத்தை நேடு நிறைவாகவும் ஆலோசனையில் சிபுணர்களுமான மந்திரிகளுடனாவது ஸ்கதுக்கங்களை ஸம்மாய் அனுபவிக்கிற மித்திரர்களோடாவது தனக்கு லிபிதமான பந்துக்களோடாவது நன்றாய் ஆலோசித்து, தெய்வத்தினிடத்தில் பாரத்தை வைத்துக் காரியங்களை ஆரம்பிக்கிறவன் உத்தமன். காரியங்களைத் தானே ஆலோசித்துத் தெய்வத்தினிடத்தில் பாரத்தை வைத்து, தான் ஒருவனே காரியங்களை பிறகுடைய ஸஹாயமில்லாமல் செய்நிறவன் மத்யமன். குணதோஷங்களை விசாரித்து நீச்சரிக்காமல் தெய்வ ஸஹாயத்தைக் கையிட்டுக் காரியங்களைச் செய்நிறெனென்று ஆரம்பித்துப் பிறகு உபேகையாயிருப்பவன் அதமன். அப்படியே யோசனையும் மூன்று வகைப்படும். சாஸ்திராப்பியானமென்ற ஞானக் கண்ணையுடையவர்களாய் ஒரே மனத்துடன் ஆலோசனை செய்யும் மந்திரிகளுடைய யோசனையே உத்தமம். மந்திரிகளுடைய அபிப்பிராயங்கள் ஆரம்பத்தில் பலவகைப்பட்டு, காரியத்தை நிர்ணயிக்கும்பொழுது ஒன்றுபடும் யோசனை மத்யமம். மந்திரிகள் தங்கள் தங்களுடைய அபிப்பிராயத்தை

பிடிவாதமாய்ச் சாதித்து ஒருமைப்படுவதில் இஷ்டமில்லாதவர்கள் செய்யும் ஆலோசனை அதமம். நீங்கள் மஹாபுத்திமான்கள். ஆகையால் நன்றாக ஆலோசித்துச் செய்யத் தகுந்த காரியத்தை ஒருமைப்படுத்திச் சொல்லுங்கள். அதை நான் அவசியம் செய்து முடிக்கிறேன். போனது போகட்டும்; அதைப்பற்றி ஆலோசனைபென்ன? இவியாவது நமக்குக் கெடுதி கோடாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியது. அதிசீகரத்தில் கணக்கில்லாத வானரவீரர்களுடன் ராமன் லங்கையை முற்றுகைப் போடுவான். நமது நகரம் இங்குப் பெருங்கடலால் சூழப்பட்டிருக்கையில் அது முடியுமாவென்றால், அவன் பராக்ரமத்தால் ஸமுத்திரத்தில் அணுகட்டுவான்; அல்லது அதை வற்றச் செய்வான். வேறு எந்த விதமாகாவது லக்ஷண லுடனும், ஸஸன்பங்களுடனும் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுவான். இப்படி நாம் வானரர்களுடன் விரோதித்துக்கொண்டு அவர்கள் லங்கையை முற்றுகை செய்தால், மேல் நடக்க வேண்டிய காரியத்தைச் சொல்லுங்கள். ஸங்கையிலும் ஸஸன்பங்களிலும் நாம் என்ன ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்" என்று.

அஸ்திநேவம் க்ரேத கார்யே விருத்'தே' வாதரை: ஹை |
லிபிதம் புரே ச ஸைந்யே ச ஸர்வம் ஸம்மந்த்ரீயதாம் மம | (20)

ஸர்க்கம் 7

ராவணனுடைய மந்திரிகள்

இத்யுக்தா ராஷஸேந்த்ரேண ராஷஸால்'தே மஹாப'லா: |
ஊக: ப்ராஞ்ஜுவய: ஸர்வே ராவணம் ராஷஸேஸ்வரம் | (1)

அதைக் கேட்டு மஹாபலசாலிகளான அந்த ராஷஸர்கள் கைகூப்பி ராவணனை நோக்கிப் பின்வருமாறு பதில் சொன்னார்கள். மதக்கொழுப்பால் தருவீரனுடைய பிரபாவத்தை அறியாதவர்கள்; ராஜநீதிக்குக் கட்டுப்படாதவர்கள்; "மஹாராஜா! கதை, சக்தி, கத்தி, குலம் முதலிய ஆபுதங்களில் மிகுந்த பயிற்சியுள்ள நமது அபார ஸஸன்பயிருக்கையில் தங்களுக்கு விசாரமென்ன? ஸஸன்ப மிருக்கட்டும். தாங்கள் தலையாகவே ஸகல சத்துருக்களையும் நாசம் செய்யக்கூடியவர்களல்லவா? மூன்று போகவாழி என்ற ஸரீப்பராஜாவின் நகரத்திற்குச் சென்று அவனை யுத்தத்தில் ஐயிக்கவில்லையா? கைலாஸத்தில் வளீக்கும் குபேரன் பரமசிவனுடைய தோழன்; தங்களால் பூஜிக்கப்பட்டவன்; லோகபாலன்; மஹாபலவான்; கணக்கில்லாத யக்ஷர்களால் சூழப்பட்டவன்; தாங்கள் கோபய்கொண்டு அந்தக் குபேரனை யுத்தத்தில் ஐயித்து, யக்ஷர்களைக் கொன்று புஷ்பக விமானத்தை அபகரிக்கவில்லையா? தான வாதிபதியான மயன் தங்களிடத்தில் பயந்து, தங்களுடைய ஸ்கே லுத்தை விரும்பி, மந்தோதரி என்ற தன் பெண்ணைத் தங்களுக்குப்

பார்வையாகக் கொடுக்கவில்லையா? ரணாதல வேலாகத்திற்குச் சென்று
 வாஸு-மி. தஷகன், சங்கன், ஐக. முதலிய நாகர்களை ஐயிக்கவில்
 லையா? காலவேயர்களென்ற ராஷஸர்கள் பிரஹ்மாவிடத்தில்
 20 அபூர்வ வரங்களைப் பெற்றவர்கள்; அவர்களைப் பொடி செய்தாலும்
 மறுபடியும் பிழைக்கிறவர்கள்; மஹா பலவான்கள்; சூரர்கள்.
 அவர்களைத் தங்களுடைய பலத்தால் ஒரு வருஷம் புத்தம்செய்து
 ஐயித்து, அவர்களிடத்திலிருந்து அநேக மாயாவித்யைகளைக் கற்க
 வில்லையா? வருணனுடைய புத்திரர்கள் சூரர்கள்; பலவான்கள்.
 25 அவர்களையும் தூரத்தியடிக்கவில்லையா? யமனுடைய ஸைன்ய
 மென்ற ஸமுத்திரத்திற்குக் கால தண்டமே முதலான; சால்மலி
 என்ற ஆயுதங்களே கரையில் வளரும் விருஷங்கள்; காலபாசமே
 அலைகள்; யமவிக்ரமர்களே ஸர்ப்பங்கள்; அந்த மஹாஸமுத்திரத்
 தைக் கலக்கி மிருத்யுவை ஓடும்படிச் செய்து விசேஷ தேர்தியனுடைய
 30 வில்லையா? அந்த ஸமயத்தில் ஸகல வேலகவாஸிகளையும் ஸ்வல்ப
 புத்தம் செய்தே அடித்துத் தூரத்தவில்லையா? அந்தக் காலத்தில்
 மஹாவிருஷங்களைப்போல் கணக்கில்லாத கஷத்திரிய வீரர்கள் இந்
 திரளைப்போல் பராக்கிரமசாலிகளாய்ப் பூமியெங்கும் பரவியிருந்
 தார்கள். அந்நயன் முதலிய கஷத்திரியர்கள் தங்களுடன்
 35 புத்தம் செய்து நாசமடையவில்லையா? வீரியத்திலாவது, குணத்தி
 லாவது, உத்தமாதத்திலாவது ராமன் அவர்களுக்கு சடா? மஹா
 ராஜா! தாங்கள் ஏன் சிரமப்படவேண்டும்? ஸௌக்யமாக
 இருங்கள். இத்திரஜித் ஒருவனே ஸகல வானரர்களையும் நாசம்
 செய்வானே. உத்தமன்; மாஜேஷ்வர யாகத்தைச் செய்து
 40 அபூர்வமான வரங்களை அடைந்திருக்கிறான். 'தேவதைகளு
 டைய ஸைன்யமென்ற ஸமுத்திரத்தில் சக்தி தேவாமென்ற ஆயு
 தங்களே மீன்கள்; பிணங்களின் குடல்களே பாசி; யான்களே
 ஆமைகள்; குதிரைகளே தவளைகள்; ருத்திரர்களும் ஆதித்தியர்
 களும் முதலான; மருத்துக்களும் வஸுக்களும் மஹாஸர்ப்பங்கள்;
 45 சதங்களும், குதிரைகளும், யான்களும் அலைகள்; காலாட்களே
 மணல்கள்; அந்த மஹாஸமுத்திரத்தில் புழுத்து தேவராஜனைப்
 பிடித்து வங்கையில் வைக்கவில்லையா? பிறகு பிரஹ்மா கேட்டுக்
 கொண்டதால் அவனைத் தாங்கள் சிதை நீக்க, அவன் தங்களுக்கு
 வந்தனம் செய்து தேவவேலாகத்திற்குப் போகவில்லையா? ராமனையும்
 50 வானர ஸேனைகளையும் அழிப்பதற்கு இத்திரஜித்தையே அனுப்புங்
 கள். ஒரு அல்பக்ரூரங்கால் தங்களுக்கு என்னைக்காவது ஆபத்து
 நேருமோ?" என்றார்கள்.

ராஜத்தாபத் யுக்தேய மாக்தா ப்ராக்குதாத் ஜாதத் |
 நமருதி நைவ த்வயா கார்யா த்வம் வதிஷ்யஸி ராகவம் || (26)

ஸர்க்கம் 8

ராவணனுடைய மந்திரிகள் (தொடர்ச்சி)

ததோ த்வாப்புத நிப: ப்ரஹஸ்தோ தாம ராக்ஷஸ: |
 அப்ரவீத் ப்ராசுஜஸிர் வாக்யம் ஸூர: ஸேநாபதில் ததா || (1)

பிறகு கீருண்ட மேகம் போன்ற ஸேனாதிபதியான பிரஹஸ்தன் எழுத்து கைகப்பி, "தேவ தானவ கத்தர்வ பிராச பகத உரகர்களும் புத்தத்தில் தங்களை எதிர்க்கமுடியவில்லையே; சூரர்களுடைய ஐயிக்கப் போகின்றன? நம்மை எதிர்க்க எவனால் முடியுமென்ற நம்பிக்கையால் அலக்ஷ்யமாக இருத்தோம். ஆகையால் ஹனுமான் நம்மை அவமானம் செய்தான். அஜாக்கிரதையாக இருக்கையில் சத்துருவிடத்திலிருந்து நமக்கு நேரும் அவமானம் நமக்குக் குறைவல்ல. இல்லாவிட்டால் நான் பிழைத்திருக்கும்பொழுது அந்தக் சூரர்கு இங்கிருந்து பிராணனுடன் போகமுடியுமா? தாங்கள் உத்திரவு கொடுத்தால் ஸமுத்திரத்தால் சூழப்பட்ட இந்தப் பூமியில் ஓரிடத்திலாவது குரங்குப் பூண்டில்லாமல் செய்கிறேன். வீதையை அபகரித்து வந்ததற்காகத் தாங்கள் கொஞ்சம் கூடக் கவலைப்பட வேண்டாம். வானரர்களிடத்திலிருந்து இந்த நகரத்தைக் காப்பாற்ற நான் ஒருவனே போதும்" என்றான்.

பிறகு தூர்முகன் மஹாகோபத்துடன், "அந்தக் குரங்கு செய்த காரியம் நம் எல்லோருக்கும் அவமானமாக இருக்கிறது. மேலும் நமது நகரத்திற்கும் அந்தப்புரத்திற்கும் அவமானம். இவற்றைக் காட்டிலும் நமது மஹாராஜாவிற்குச் செய்த அவமானம் மிகவும் அதிகம். இதைப் பொறுக்கலாமா? ஆகையால் அந்த வானரர்கள் பூமியில் ஓளித்தாலும் ஸமுத்திரத்தில் மறைந்தாலும் பாதாளத்தில் புழுத்தாலும் அவர்களை ஒருவர் பாக்கியில்லாமல் கொன்று திரும்பி வருகிறேன்" என்றான்.

பிறகு மஹாபலவானான வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரன் வெகுகோபத்துடன் மாம்ஸத்தாலும் சத்தத்தாலும் பூசப்பட்ட கோரமான உழல் தடியைத் தூக்கிக்கொண்டு, "ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸுகீவனும் இருக்கையில் ஒரு அல்பக் குரங்கான ஹனுமான் பற்றி விசாரமென்ன? இப்பொழுதே ராமலக்ஷ்மணர்களையும் ஸுகீவனையும் வானர ஸைன்யங்களையும் இந்தத் தடியால் நாசம் செய்து திரும்பி வருகிறேன். சோம்பலில்லாமல் உபாயங்களை ஸாமர்த்தியமாய் பிரயோகிக்கிறவனே சத்துருக்களை ஜயிப்பான். ஆகையால் நான் ஒரு உபாயம் சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள். சூரர்களும் பார்க்கப் பயங்கரமானவர்களும் மனம் கலங்காதவர்களும் நினைத்த ரூபமெடுக்கக் கூடியவர்களான கணக்கில்லாத ராஷஸர்கள் மனுஷ்யர்களைப் போல் வேஷம் தரித்து ராமனுடைய ஸமீபத்தில் சென்று அமரிக் கையாய், "ஸ்வாமி! தங்களுடைய தம்பி பரதன் எங்களை அனுப்

பிணர். சதுரங்க ஸைன்யத்துடன் பின்னால் வருகிறார்" என்று சொல்லட்டும். அதற்குள் நாங்கள் இங்கிருந்து ஆயுதபாளிகளாய் ஆகாச மார்க்கமாய் அங்கே சென்று வானர ஸைன்யங்களை அஸ்திர சஸ்திரங்களால் யமலக்ஷ்மிக்கு அனுப்புகிறோம். ராமலக்ஷ்மிமணர்

40 கள் நாங்கள் செய்த கபடத்திற்கு உட்படுவார்கள்; அவர்களை ஸமீபத்தில் வரும்பொழுது வருவாய்க் கொன்றுவிடுவோம்" என்றான்.

பிறகு கும்பகர்ணனுடைய புத்திரானு கீதும்பன் கடுங்கோபத்துடன், "கீங்கனெல்லோரும் மஹாராஜாவுடன் இங்கே இருங்கள். நாளைருவளை ராமலக்ஷ்மிமணர்களையும், ஸுக்ரீவரையும் ஹனுமானையும், மற்ற வானரர்களையும் கொன்றுவிட்டு வருகிறேன்" என்றான்.

பிறகு பர்வதத்தைப் போன்ற வஜ்ரஹனு என்ற ராகுஸன், கோபத்தால் உதடுகளை காக்கால் கட்டுக்கொண்டு, "கீங்கள் கவலை இல்லாமல் ஸாவகாசமாய் உங்களுடைய காரியத்தைப் பாருங்கள். நாளைருவளை ஸகல வானரவீரர்களையும் விழும்பிவிடுகிறேன். விசாரமில்லாமல் மதுவைக் குடித்து இஷ்டப்படி விளையாடுங்கள். நாளைருவளை ரணநீரானு ராமனையும், லக்ஷ்மிமணனையும், ஸுக்ரீவன், ஹனுமான், அங்கதன் முதலிய வானரர்களையும் கொன்று விடுகிறேன்" என்றான்.

அஹமேகோ வநிஷ்யாமி ஸுக்ரீவம் ஸஹ லக்ஷ்மிமணம் |
அங்கதம் ச ஹநாமத்தம் ராமம் ச ரணகுஞ்ஜரம் || (24)

ஸர்க்கம் 9

விபீஷணன்

தநோ நிகும்பொ ரப'ஸை: ஸாநீயஸுத்தூர் மஹாப'ஸை: |
ஸு'ப்தக்'நோ யஜ்ஞுகோபஸ்ச மஹாபாஸீஸ்வ மஹோத'ரௌ || (1)

பிறகு, நிகும்பன், ரபஸன், ஸாநீயசுத்தூரு, ஸு'ப்தகன், யக்ஞஹா, மஹாபாஸீஸ்வன், மஹோதரன், அக்னிகேது, துர்ததர்ஷன், ரசீமிகேது, இத்திரஜித், பிரஹஸ்தன், விருபாகுஷன், வஜ்ரதம்ஷ்டர்ஷன், தூம்ராஷன், அதிகாயன், துர்முகன் முதலிய ராகுஸவீரர்கள், வில், பாணங்கள், சுத்தி, பரிகம், வல்லயம், சுத்தி, குலம், கோடரஸீ முதலிய ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு மஹாகோபத்துடன் தாவி, தேஜஸால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு, "ராமலக்ஷ்மிமணர்களையும் ஸுக்ரீவரையும் இந்த லங்கையை அவமானம் செய்த அந்த அல்பக் குரங்கையும் இப்பொழுதே கொன்றுவிட்டு வருகிறோம்" என்று கர்ஜித்தார்கள். அப்பொழுது விபீஷணன் அவர்களைத் தடுத்து உட்காரும்படி செய்து, "ஸாமதானபேதத்தால் காரியத்தை ஸாநீக முடியாதபொழுது மாத்திரம் தண்டோபாயத்தை பிரயோகிக்கும்

படி நீதிசாஸ்திர நிபுணர்கள் சொல்லுகிறார்கள், (தண்டிக்கத் தகுந் தவரிடத்தில் ஸாம, தான, பேத, உபாயங்கள் பிரயோஜனமற்ற பொழுது மாத்திரம் தண்டோபாயத்தைக் கைக்கொள்ள வேண்டியது—காமர்தக நீதி) இது தண்டோபாயத்திற்குக் காலமல்ல. அதிருக்கட்டும், நமது சத்ருவைத் தண்டிக்கவேண்டிய நியாயமே இல்லை. விஷயபோகங்களில் முழுவி, அஜாக்கிரதையாயிருப்பவர்களிடத்திலும், பலசாலிகளால் பிடிக்கப்பட்டவர்களிடத்திலும், பாக்கிய மந்தவர்களிடத்திலும், பாலர்களிடத்திலும், வயதுசென்றவர்களிடத்திலும், நீதிசாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி மந்திரிகளால் விசாரித்து, பிறகு புத்தம் செய்வது பிரயோஜனப்படும். (சிறுவன், வயதுசென்றவன், திராநாயுடையவன், பந்துக்களால் தள்ளப்பட்டவன், பயர் தவன், பயர்தவர்களால் குழப்பட்டவன், பேராசை பிடித்தவன், பிரஜைகளின் பிரியத்தை ஸம்பாதிக்காதவன், விஷயபோகங்களில் அதிக ஆசை வைத்தவன், பலபல யோசனை செய்பவன், தேவதைகளையும் பிராஹ்மணர்களையும் நிர்நிச்சிறவன், தெய்வத்தினுடைய கோபத்திற்குட்பட்டவன், எல்லாவிஷயங்களிலும் தெய்வத்தையே நம்பியிருக்கிறவன், பஞ்சத்தால் பிடிக்கப்பட்டவன், சத்துருக்களின் பலத்தை நினைத்து நினைத்து ஏங்குகிறவன், தன் தேசத்தில் வலிக்காதவன், அநேக சத்துருக்களையுடையவன், காலம் குறுகினவன், ஸத்தியத்தையும் தர்மத்தையும் விட்டவன், இவர்களுடன் ஸ்ரே ணம் செய்யக்கூடாது; விரோதிப்பதே நலம்—காமர்தகநீதி.) ஆனால் ராமன் ஜாக்கிரதையுள்ளவன்; ஸ்திரமான பலத்தையுடையவன்; யுக்தமான ஸமயத்திலேயே கோபிக்கிறவன்; சத்துருக்களால் நெருங்க முடியாதவன், இப்படிப்பட்டவனுடன் கீங்கள்விரோதிக்கப் பார்க்கிறீர்கள். கோரமான ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி நமது லங்கையை நாசம்செய்த ஹனுமானுடைய அபூர்வ காரியங்களைப் பார்த்து ஆச்சரியப்படாதவனும் உண்டோ? நமது சத்துருக்களுடைய ஸைன்யங்களும் வீரியமும் அளவற்றவை; அவைகளை யோசிக்காமல் அலக்ஷ்யம் செய்வது பிசுரு.

மேலும் நமக்கு அபராதம் செய்யாதவனிடத்தில் காரணமில்லாமல் விரோதிப்பது நியாயமல்ல. ராமன் ராவணனுக்கு என்ன அபராதம் செய்தான்? எதற்காக ராவணன் அவனுடைய பாரியையை ஜனஸ்தானத்திலிருந்து அபகரித்தான்? கரணக் கொன்றதே முதலாவது அபராதமென்றால் அந்தத் துஷ்டன் ராமனைக் கொல்லவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் பண்டயெடுத்துப் போய் புத்தத்தில் மடித்தால் ராகவன் ராவணனுக்குச் செய்த அபராதமென்ன? எல்லோரும் சத்தியுள்ளவரையில் பிராணனைக் காப்பாற்றிக்கொள்வது ஸஹஜமல்லவா? ராமனே முதலில் அபராதம் செய்திருந்தாலும் அவனுடைய பாரியையை அபகரிக்க நியாயமென்ன? அவனுடன் புத்தம் செய்து ஐயித்து அவனைத் தண்டிக்கவேண்டியதல்லவா? பரஸ்தீகளை அபகரிப்பது வீரத்தி

- 55 யையும் ஆயுளையும் ஐசுவரியத்தையும் அழிக்கும். கோரமான பாபமே உருவெடுத்து வந்ததுபோன்றது. இந்தக் காரணங்களால் நமக்கு ஸீதையால் விசேஷமும் நேரப்போகிறது. அவளைத் திருப்பிக் கொண்டுபோய் விடவேண்டியது. இப்பொழுது கலகம் செய்வதால் பிரயோஜனமென்ன? உத்தமமான தர்மத்தை அனுஸரிக்கிறவனும் வீரனுமான ராமனுடன் விரோதிப்பது பிரயோஜனமில்லை. ஆகையால் ஸீதையைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிட வேண்டியது. ராமன் உர்மையான பாணங்களால் அளவற்ற ஐசுவரியத்தையும் சதுரங்க ஸைன்யத்தையுமுடைய இந்த லங்கையையும் அழிப்பதற்கு முன் ஸீதையைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிட வேண்டியது. தடையற்ற கோரமான வானர ஸைன்யம் நமது லங்கையை முற்றுகை போடுவதற்குமுன் ஸீதையைத் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டியது. ராமனுடைய பிரியமான பாரியையை நாமே கொண்டு போய் விடாவிட்டால் இந்த லங்கையும் அதிலுள்ள ஸகல ராஜஸ வீரர்களும் நசிப்பார்கள். தாங்கள் எனக்குப் பந்துவானதால் தங்களை நமஸ்கரித்து பிரார்த்திக்கிறேன். நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். என் வார்த்தை தங்களுக்கு ஸூதமாயும் நல்லமாயும் இருக்கும். ராமபாணங்கள் சரத்தாலத்து ஸூரிய மிரணங்களைப் போன்றவை, தீக்ஷணமானவை, கெட்டியானவை, வீணுகாதவை. அவைகளால் ராமன் தங்களை வதம் செய்வதற்கு முன் ஸீதையைத் திருப்பிக் கொடுத்து விடுங்கள். கோபம் சுபத்தையும் தர்மத்தையும் அழிக்கும்; அதை விடுங்கள். தர்மம் தீர்த்தியையும் சந்தோஷத்தையும் விருத்தி செய்யும்; அதைக் கைக்கொள்ளுங்கள். நாமெல்லோரும் பெண்டு பிள்ளைகளுடன் ஸௌக்கியமாக இருப்போம். தவறுசெய்து ஸீதையை ராமரிடத்தில் கொடுத்து விடுங்கள்" என்று வேண்டினார்.
- 80 அதைக் கேட்டு ராவணன், "எல்லாவற்றையும் காணியில் யோசித்துக்கொள்வோம்" என்று சொல்லி அங்கிருந்தவர்களுக்கு உத்தரவு கொடுத்தனுப்பி, நான் அரண்மனைக்குச் சென்ருன்.

விபீஷணவச: ஸ்ருத்தவா ராவணே ராஜபேஸர்வர: |

விஸர்ஜயித்வா தாத் ஸர்வாத் ப்ரவிவேசா ஸ்வகம் க்ருஹம் | (24)

ஸர்க்கம் 10

விபீஷணனுடைய ஆலோசனை

தத: ப்ரத்யுஷணி ப்ராப்தே ப்ராப்த த்ரிமார்த் நிஸ்சய: |

ராஜ்ணாதிபதேந் வேஸ்ம பீமகர்மா விபீஷண: | (1)

மறுநாட் காணியில் விபீஷணன், ஸீதையைத் திருப்பிக் கொடுப்பதே நமக்கு ஸகல புருஷார்த்தங்களுக்கும் ஸாதனமென்று நிச்சயித்து ராவணனுடைய அரண்மனைக்குச் சென்ருன். நான் சொல்லும்

- யோசனை ராவணனுக்குப் பரமஸூதத்தைச் செய்யக் கூடியது. ஆனாலும் அவனுக்குக் கொஞ்சம்கூட பிரியமில்லாததால் அப்படிச் சொல்வது துணிவான காரியம். அனைக கொடிமுடிகளை யுடைய பர்வதத்தைப்போல் ராவணனுடைய இருஹம் கோபுரங்களால் விளங்கிற்று; பர்வதசிகரத்தைப்போல் உன்னதமானது; நன்ருய் வகுக்கப்பட்ட அனைக கட்டுகளுடையது; வித்வான்களால் சிதைந்தது; புத்திமான்களும் அரசனுடைய ஸூதத்தைத் தேடுகிறவர்களுமான மந்திரிபிரதானிகள் கூடியிருந்தார்கள். ஸகல காரியங்களிலும் ஸமர்த்தர்களான ராஜஸர்கள் எப்பொழுதும் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மதயானைகளின் மூச்சால் சுழல் காற்றுகள் அடித்துக் கொண்டிருந்தன. சங்கங்கள் கோஷித்துக் கொண்டிருந்தன; வாய் சப்தங்கள் பிரதிநிவளிசெய்தன. கண்கில்லாத பெளவன ஸ்திரீகள் அங்குமிங்கும் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மார்க்கங்களில் ஐனங்கள் கோலாஹலமாய்ப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். சிரேஷ்டமான தோரணங்கள், பந்தல்கள், உருக்கின தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட மதயானைகள் முதலிய ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. எப்பொழுதும் விளங்கும் வரத்திய கோஷங்களாலும், பாட்டுக்களாலும் கர்த்தனங்களாலும் கர்த்தவ லோகத்தைப் போலும், அளவற்ற ஐசுவரியங்களால் மருத்துக்களின் லோகத்தைப் போலும், விஷயற்ற சத்தினங்களால் நாகலோகத்தைப் போலும் இருந்தது. தேஜஸால் விஸ்தாரமான மிரணங்களை யுடைய ஸூரியன் பெரிய மேகத்தில் பிரவேசிப்பதுபோல், மஹாதேஜஸ்வியும் வீரனுமான விபீஷணன் ராவணனுடைய அரண்மனையில் பிரவேசித்தான். ராவணனுடைய ஐயத்தை உத்தேசித்து வேதத்தில் நிபுணர்கள் புண்யாஹமந்திரங்களை உச்சரிப்பதைக் கேட்டான். தயிராலும், செய்யாலும், புஷ்பங்களாலும், அக்ஷதைகளாலும் நன்ருய்ப் பூஜிக்கப்பட்டு, வேதத்தின் ஸகல பாகங்களிலும் கரைண்ட பிராம்மண சிரேஷ்டர்களைப் பார்த்தான்.

அங்கிருந்த ராஜஸர்களால் கொண்டாடப்பட்டு, விபீஷணன் தன் தேஜஸால் ஐயவித்துக் கொண்டு, ராவணனுடைய ஸமீபத்தில் சென்று நமஸ்கரித்தான். ஒரு தங்கமயமான ஆஸனத்தில் உட்காரும்படி ராவணன் கண்ணாடை காட்ட, ஆசாரமுறைகளில் நிபுணான விபீஷணன், 'ஐய விஜயீ பவ' என்று மஹாராஜாவை வாழ்த்தி ஆஸனத்தில் உட்கார்த்தான். மந்திரிகளைத் தவிர மற்றவர்கள் வெளியில் போனபிறகு, தன் தமயனைப் பார்த்துத் தருந்த காரணங்களை யுடைய ஸூதமான வார்த்தையைச் சொல்ல ஆரம்பித்தான். பேசவேண்டிய முறையை நன்ருய்நிந்தவன்; தேச காலங்களின் பிரயோஜனங்களை அனுஸரித்து நடப்பவன்; லோகத்தில் மேலானவர்களையும் தாழ்த்தவர்களையும் நன்ருய்ப்பகுத்தறிந்தவன். (ராமன் புருஷோத்தமனென்றும் ராவணன் அதர்மத்தில் பிரிய முள்ளவனென்றும் நன்ருய்நிந்தவன்.) முதலில் பிரியமான

45 வார்த்தைகளால் ராவணன் ஸந்தோஷப்படுத்தித்தனக்கு அனுகூலமாகச் செய்து கொண்டு, பிறகு தன் மணத்திற்குக்கும் விஷயத்தைத் தெரிவித்தான்.

“அண்ணா! ஐனாதி இந்த நகரத்திற்கு வந்தது முதல் நமக்கு அபசருணங்கள் காணப்படுகின்றன. அக்ஷிகள் உத்பத்தி காலத்தில் புகையால் குழப்பப்படும், நடுவில் புகையுடன் கலந்த ஜ்வாலையுடனும், முடிவில் நெருப்புத் தனல்களுடனும் இருக்க வேண்டியது. இப்பொழுது மந்திரோச்சாரணங்களுடன் ஆஹூதி செய்யும் பொழுதும் நன்றூப்புகிறதில்லை, அடுப்புகளிலும் அக்ஷி ஹோத்திர சாலைகளிலும் அத்யயனம் செய்யுமிடங்களிலும் பாம்புகள் ஸஞ்சரிக்கின்றன. தேவதைகளை உத்தேசித்துக் கொடுக்கும் ஆஜ்யம் புரோடாசம் முதலியவைகளில் ஏறும்புகள் மொய்க்கின்றன. பக்கங்களுக்குப் பால் வற்றிப்போகிறது. மஹாவீரியமுள்ள யானைகள் மதமற்றன. குதிரைகள் தீனமாய்க் களைக்கின்றன. எவ்வளவு தீனிபோட்டாலும் பசி அடங்குகிறதில்லை. கழுதைகளும் ஒட்டகங்களும் கோவேறுகழுதைகளும் மயிர் உதிர்ந்து கண்ணீர் விடுகின்றன; எவ்வளவு வைத்தியம் செய்தாலும் முன்போல் இருக்கிறதில்லை. குருமான காக்கைகள் கூட்டம்கூட்டமாய் விமானங்களுக்குமேல் உட்கார்ந்து கத்துகின்றன. கழுகுகள் நகரத்திற்குமேல் வட்டமாய்ப் பறந்து கொண்டிருக்கின்றன. நரிகள் நகரத்திற்கு லம்பத்தில்வந்து காலைமீளும் மாலைமீளும் பல்புகரமாய் ஊரையிடுகின்றன. குருமான மிருகங்கள் கோட்டைவாசல்களில் கூட்டம் கூட்டமாய்வந்து இடிபிடிப்பதுபோல் சத்திக்கின்றன. இவை குறிப்பிடும் அபஜயத்தையும் நாசத்தையும், இதுவரையிலும் ஒரு ஸாதாரணக் குரங்கால் நமது நகரம் நாசமடைந்ததையும் நன்றூப் யோசித்துப் பார்த்தால் ஸீதைையை ராமனிடத்தில் கொண்டு போய் விடுவதைத் தவிர இதற்குப் பரிசாரம் வேண்டுமென்றும் தேசன்றவில்லை. ஒருவேளை செய்ய வேண்டிய காரியத்தை அறியாமலாவது பேராசையாலாவது நான் இப்படிச் சொல்லியிருந்தாலும், நாய்கள் அதைக்குற்றமாக எண்ணக் கூடாது. இந்த நகரத்திலுள்ள ராஜஸர்களும் ராஜ்ஜனிகளும் அந்தப் புரத்து ஐனங்களும் எல்லோரும் நான் சொன்ன விஷயங்களைப் பார்த்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் என் வார்த்தை தங்களுக்கு ஊதமாகத் தேன்றினால் அப்படியே செய்யுங்கள். தேன்றவிட்டால் என்விடத்தில் கோபித்துக்கொள்ளக் கூடாது. பிரஹஸ்தன் முதலிய வர்கள் தங்களுடைய மனம் அறிந்து நடக்கிறவர்களாகையால் இந்த விஷயத்தைத் தங்களுக்குச் சொல்லவில்லை. ஆனால் நான் தங்களுடன் பிறந்தவனாகையால் பார்த்ததையும் கேட்டதையும் உள்பாடி சொல்லக் கூடமைப்பட்டவன். ஆகையால் தகுந்தபடி நன்றூப் ஆலோசித்துப் பிறகு செய்ய வேண்டிய காரியங்களைச் செய்யுங்கள்” என்றான்.

விபீஷணன் இப்படித் தன் மந்திரிகளுக்கெதிரே அனுகூலமாயும் ஊதமாயும் விசேஷ அர்த்தங்களடங்கியும் மிருதுவாயும் இருக்கும் உபதேசத்தைத் தகுந்த காரணங்களுடன் சொன்னான். ஸீதையை அபகரித்ததற்குப் பரிசாரம் செய்து பெரிய அபகீர்த்தியை நீக்குவதால், சென்ற காலத்திற்கும், ஸுகந்தையும் கீர்த்தியையும் விருத்திசெய்வதால் தற்காலத்திற்கும் சிரேஷ்டமான தர்மத்தை ஸம்பாதிப்பதால் வருங்காலத்திற்கும் அது அனுகூலமாக இருந்தது. ஆனால், அதைக்கேட்டு ராவணன் வெகு கோபம்கொண்டு தான் பிடித்த பிடியை விடாமல், “எவ்விடத்திலிருந்தும் எனக்குப் பயமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ராமன் ஸீதையை ஒருநாளும் அடையப் போகிறதில்லை. தேவர்களும் இந்திரர்களும் அவனுக்கு ஸஹாயம் செய்தாலும் ராமன் எனக்கெதிரில் நிற்கமுடியுமோ?” என்று சொல்லித் தனக்கு ஊதத்தை உபதேசித்த விபீஷணனுக்கு உத்திரவு கொடுத்தனுப்பினான். தேவ ஸைன்யங்களைக் கதறவடித்ததாலும் அளவற்ற பலக்கொழுப்பாலும் யுத்தத்தில் தடையற்ற பராக்கிரமத்தாலும் பத்துத் தலை படைத்தவனென்ற செருக்காலும் சருவீரனைத் தரும்புபோல் எண்ணித் தனக்கு நன்மையை உபதேசிக்கும் விபீஷணனை உதறித் தள்ளினான்.

இதீதீழ்க்த்வா ஸுரஸைத்ப நாஸநோ
மஹாபீஸ: ஸமயதி சண்ட்விசிரம: |
தீஸாதநோ ப்ராதர மாப்த்வாதிநம்
விஸர்ஜயாமாஸ ததீா விபீஷணம் || (30)

ஸர்க்கம் 11

ராவண ஸபை

ஸ பீஷ்ஷ க்ருபேஸா ராஜா ஸமதிஸீகாம மோதலித: |
அஸம்மாதாச்ச ஸுஹருதீாம் பாப: பாபேத கர்மண || (1)

ராவணன் ஸீதையை அபகரித்ததால் எல்லோராலும் வெறுக்கத்தக்கவனானான். விபீஷணன் தடுத்தபொழுது ஒருவரும் ஆகேஷிக் காததால் பிரஹஸ்தன் முதலிய மந்திரிகள் தன் அபிப்பிராயத்தை ஆதரிக்கவில்லை என்றறிந்து ஸீதையிடத்தில் வைத்த ஆசையால் ஒன்றும் தோன்றாமல் மயங்கி திராக் கவலைகொண்டான். மந்திரிகளுடன் ஆலோசனை செய்யவேண்டிய காலம் தாண்டிவிட்டது. அப்படியிருக்க மந்திரிகளோடும் பிரதானிகளோடும் ஆலோசனை செய்யவேண்டிய காலம் அதுவே என்று புத்தி மயக்கத்தால் எண்ணினான்.

பிறகு தங்கமயமான ஐன்னல்களுடையதும், சத்தினங்களாலும் பவழங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், நன்றூப் பழக்கப்பட்ட குதிரைகள் பூட்டினதும், மஹாமேகங்களைப்போல் கர்ஜிப்பதுமான

தன் மஹாரதத்தை பிரதஷிணம் செய்து அதில் ஏறி ஸபைக்குச் சென்றான். கத்தி வேடயங்களைத் தரித்தவர்களும் ஸர்வாயுதபாணி களுமான யுத்தவீரர்கள் பலபல வேஷங்களுடன் பலவகையாய் அலங்கரிக்கப்பட்டு மஹாராஜாவின் பக்கங்களிலும் முன்னும் பின்னும் சென்றார்கள். சிலர் ரதங்களிலும் சிலர் மதயானைகளிலும் சிலர் விசித்திரமான நடைகளை யுடைய குதிரைகளிலும் ஏறிக் கொண்டு கதை, உழல் தடி, சத்தி, தோமரம், கோடாலி, குலம் முதலிய ஆயுதபாணிகளாய் ராவணன் பின் சென்றார்கள். அவன் ஸபைக்குச் செல்லும்பொழுது சங்கம் பேரி முதலிய வாத்நியங்களின் கோஷம் ஸகல திக்குகளிலும் விபாபித்தது. ரதசக்கரங்களின் ஓசையால் ஸகல திக்குகளையும் நடுங்கச் செய்து கொண்டு ஸகல ஐகவரியங்களும் நிறைந்த ராஜமார்த்தத்தில் வந்தான். பூர்ண சந்திரனைப் போல் பிரகாசித்த ஒரு குடை வெகு அழகாக அவனுக்கு மேல் விளங்கிற்று. சுத்தமான ஸ்படிகத்தைப்போல் ருபமுள்ள இரண்டுசாமரங்கள் தங்கக் கயிறுகளால் கட்டப்பட்டு ராவணனுக்கு இருபுறத்திலும் வீசப்பட்டன. எல்லோரும் பூமியில் நின்று கொண்டு கைகூப்பி ரதத்திலிருந்த மஹாராஜாவைத் தலை வணங்கி நமஸ்கரித்தார்கள். "ஐய விஜயிபவ" என்று எல்லோரும் கொண்டாட, ராவணன் தேஜஸால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு ஸபையில் வந்து சேர்க்க்தான்.

அது தங்கத்தாலும் வெள்ளியாலும் செய்யப்பட்ட தூண்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுச் சில்பசாஸ்திரப்படி மங்களகரமாக அமைக்கப்பட்டிருந்தது. மீர்மலமான ஸ்படிகத்தால் நடுவில் இழைக்கப்பட்டுத் தங்கத்தால் வேலைசெய்யப்பட்ட விரிப்பால் மூடப்பட்டிருந்தது. அதுநாறு பிசாசங்கள் அந்த ஸபையை எப்பொழுதும் காத்துக்கொண்டிருந்தன. அதன் நடுவில் வைநிரி யத்தால் செய்யப்பட்டு, பிரியகமென்ற மிருகத்தின் தோலால் மூடப்பட்டு, விசித்திரமான தலையணைகளை யுடைய ஒரு பரமாஸனத்தில் ராவணைகவரன் வீற்றிருந்தான்.

பிறகு ஸங்காதிபன் வேகத்திலும் பராக்விமத்திலும் ஓப்பற்ற தூதர்களைப் பார்த்து, "ஸங்கையினுள்ள ராக்ஷஸிரேஷ்டர்களை இப்பொழுதே அழைத்து வாருங்கள். ஒரு முக்கியமான விஷயம் நடந்திருக்கிறது. அதற்குத் தகுந்த ஏற்பாடுகள் இப்பொழுதே செய்யவேண்டியதென்று சொல்லுங்கள்" என்றான். (ராமனும் வானர ஸஸன்யங்களும் ஸமுத்திரக் கரையில் வந்துவிட்டதை ராவணன் தூதர்களால் அறிந்தானென்று தெரிகிறது.)

மஹாராஜாவின் உத்திரவைக் கேட்டுத் தூதர்கள் ஸங்கையில் ஓய்வொரு நிருஹத்திற்கும் சென்று, ராக்ஷஸர்கள் தூய்மிக் கொண்டு இருக்கையிலும் விளையாடிக்கொண்டிருக்கையிலும் ராவணனுடைய உத்திரவைத் தெரிவித்து அழைத்து வந்தார்கள். சிலர் அழ

கான ரதங்களிலும், சிலர் குதிரைகளிலும், சிலர் யானைகளிலும், சிலர் நடந்தும் ராஜஸபைக்குச் சென்றார்கள். அப்பொழுது ஸங்கை கருட பஷிகளால் நிறைந்த ஆகாசத்தைப்போல், விளங்கிற்று. அவர்கள் வாணஸங்களை ஸபைக்கு வெளியில் நிறுத்தி விட்டு, ஸிம்ஹங்கள் மலைக்குகைக்குள் பிரவேசிப்பதுபோல், கால் நடையாய் ராஜஸபைக்குச் சென்றார்கள். ராவணனுடைய பாதங்களைத்தொட்டு நமஸ்கரித்தது, அவனால் கௌரவிக்ஷப்பட்டு, அவரவர்களுடைய ஸ்திதிக்குத் தகுந்தபடி பூரேஷிதர் முதலியவர்கள் தங்க மயமான ஆஸனங்களிலும், கரோத்திரிய பிராஹ்மணர்கள் தர்ப்பாஸனங்களிலும், புத்திரன் முதலியவர்கள் விரிப்பால் மூடப்பட்ட பூமியிலும் மஹாராஜாவிற்கு ஸமீபத்தில் உட்கார்ந்தார்கள். ஆலோசனை ஸபையைச் சேர்ந்தவர்களும் காரிய நிர்வாக ஸபையைச் சேர்ந்தவர்களும் கூட்டம் கூட்டமாய் வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் விஷயங்களின் புந்தாயுத்தங்களை நிச்சயிப்பதில் நிபுணர்கள்; தங்களையுடைய வேலைக்கு வேண்டிய ஸகல குணங்களும் பொருத்தினவர்கள்; ஸகல சாஸ்திரங்களிலும் கலைகளிலும் பரிநிபுணவர்கள்; ராஜ்யத்தில் நடக்கும் ஸகல விஷயங்களையும் அறிந்தவர்கள்; குரர்கள்; ஞானக் கண்ணியுடையவர்கள்; ராவணனுடைய பரம ஷேமத்தை நன்றாய் ஆலோசிப்பதற்காக அங்கே கூடியிருந்தார்கள். பிறகு, விபீஷணன் மங்களகரமான ஒரு உத்தம ரதத்தில் ஏறி ராவணனுடைய ஸபைக்குச் சென்று, தன் பெயரைச் சொல்லி, தமயனுடைய பாதங்களைத் தொட்டு நமஸ்கரித்தான். பிறகு சுகனும் பிரஹஸ்தனும் அப்படியே நமஸ்கரிக்க அவர்களுக்கு ராவணன் தகுந்த ஆஸனங்களைக் கொடுத்தான். தங்கத்தாலும் ரத்தினங்களாலும் செய்யப்பட்ட ஆபரணங்களாலும் அழகான வஸ்திரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட ராக்ஷஸர்கள் தரித்தஅகிலச்சந்தனம் முதலிய வானனைத் திரவியங்களாலும் மாலைகளாலும் அந்த ஸபை எங்கும் பரிமணம் வீசிற்று. அங்குள்ளவர்கள் ஒருவரும் இரைந்து பேசவில்லை; அநுவசியமாகப் பேசவுமில்லை; பொய்சொல்லவுமில்லை; உரத்துப் பேசவுமில்லை; எல்லோரும் உக்கிரமான வீரியமுடையவர்கள்; ஸகல புருஷாந்தத்தங்களையும் ஸாதித்தவர்கள்; இப்படி, மஹா பஸாஸிகளும் பெருந்தன்மையுடையவர்களும் சுத்த வீரர்களான மத்திரிகளால் குழப்பட்ட ஸங்கைகவரன், வஸுக்களால் குழப்பட்ட தேவேந்திரனைப்போல் விளங்கினான்.

ஸ ராவண: ஸஸ்தர்ப்குதாம் மநஸ்விராம்
மஹாபீலாதாம் ஸமிதேன மநஸ்வீ |
தஸ்யாம் ஸபாயஸம் ப்ரபீயா சகாயே
மத்தியே வஸூநாமீவ வந்ர ஹஸ்த: ||

(32)

ஸர்க்கம் 12

ராவணனுடைய உத்தேசம்

ஹைதாம் பரிஷதம் க்ருத்ஸ்தாம் ஹீஷ்ய ஸமிதிஞ்ஜய: |
ப்ரசோத்யாமாஸ ததா ப்ரஹஸ்தம் வாலிநீபதம் | (1)

பிறகு ராவணன் அந்த ஸபையில் எல்லோரும் வந்திருக்கிறார் களா என்று கவனித்துப் பார்த்து, பிரஹஸ்தனை கோக்கி, "ஸௌ பதீநஸ்ஸுப் பழக்கப்பட்ட சதுரங்க ஸைன்யத்தை அனுப்பி, நமது நகரத்தை இன்னும் ஐக்கிரதையாக் காக்கும்படி ஏற்பாடு செய்து வா" என்றுள். உடனே பிரஹஸ்தன் எழுந்து ராவண னுடைய அரண்மனையிலும் அதற்கு வெளியிலும் தகுந்தபடி ஸைன் யங்களை வைத்து, நகரத்தைக் காப்பதற்கு வேறு ஏற்பாடு செய்து, ராவணனிடத்திற்கு வந்து, மஹாராஜா! பட்டணத்திற்கு உள்ளும் வெளியிலும் போதுமான காவல்களை ஏற்படுத்தியிருக்கிறேன், ஆகையால் கவலையில்லாமல் தாங்கள் உத்தேசித்த காரியத்தைச் செய்யலாம்" என்றுள்.

தன் ராஜ்யம் கேள்மமடையவேண்டுமென்று விரும்பினாலும், தர்மம், அர்த்தம், மோக்ஷமென்ற புருஷார்த்தங்களை லக்ஷ்யம் செய்யாமல், காமத்தையே விரும்பின ராவணன் அதைக் கேட்டு, "மித்திரர்களே! தர்மார்த்தகாமங்களில் எந்த ஸமயத்தில் எதை அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்ற ஸந்தேகம் நேரும்பொழுது, அகவ களை அனுஷ்டிப்பதின் பலனான பிரியத்தையும் அப்பிரியத்தையும், ஸுகந்தையும், துக்கந்தையும், ஸாபத்தையும், நஷ்டத்தையும் ஹிதத்தையும் அஹிதத்தையும் விஸ்தாரமாக அறிய நீங்களே திறமை யுள்ளவர்கள். இதுவரையில் நீங்கள் ஆலோசித்துச் செய்த எந்தக் காரியமும் பிரயோஜனமில்லாமல் போகவில்லை. நவக்கிரஹங்களா லும் நஷத்திரங்களாலும் தேவகணங்களாலும் சூழப்பட்டுத் தேவேந்திரன் தேவலோகத்தில் விளங்குவதுபோல், நான் உங்க ளால் சூழப்பட்டு விடுவது நீர்த்தியையும் ஐக்கிரயத்தையும் அடை யேன். நான் இதற்கு முன்பே ஸபையில் இந்த விஷயத்தை உங்க ளுக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று நினைத்தேன். சும்பகர்ணன் தூங்கிக்கொண்டிருந்ததால் அப்படிச் செய்யவில்லை. ஒப்பற்ற யுத்தவீரனும் மஹாபலவானுமான என் தம்பி ஆறுமாதகாலம் நீத்திரசெய்துவிட்டு இப்பொழுது விழித்துக்கொண்டிருக்கிறான். கொஞ்சகாலத்திற்குமுன் நமது ராஜஸர்கள் வரீக்கும் ஐண்டா னத்திலிருந்து ராமனுடைய பாரியையை நான் கொண்டு வந்திருக்கிறேன் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமே, மூன்று லோகங்களிலும் அவனைப் போன்ற வளில்லை. நிறுத்த இடையையும், சரக்காலத்துச் சந்திரனைப்போன்ற முகத் தையும், சிவந்த பாதங்களையும் சிவந்த நகங்களைமுடைய

வன்; தங்கப் பிரதிமையைப்போல் மனத்தைக் கவரும். அழகுடன் மாயையால் நிரமிக்கப்பட்ட ரூபத்தைப்போன்ற அந்த ஜானகியைப் பார்க்கப் பார்க்க எனக்கு மன்மத் தாபம் அதிகரிக்கிறது. எடுப்பான மூக்கையும் விஸ்தாரமாய் அழகு பொருத்தின தேத்தி ரங்களையும் பார்த்துப் பார்த்து மெய்மறந்து காமனுடைய வசத்தில் அகப்பட்டேன். கோபகாலத்திலும் ஸந்தோஷகாலத்திலும் ஒரே விதமான உபத்திரவமுண்டாகிறது; தேகத்தின் நிறம் மாறுகிறது; சோகமும் தாபமும் குடிக்கொண்டிருக்கின்றன. இவ்விதமான கஷ்டங்களை அனுபவித்தக் கொண்டிருந்தும் நான் எவ்வளவு பிரயத் தனம் செய்தும் லீதை என் இஷ்டத்திற்கு இணங்கவில்லை; அவனை விட்டுவிடவும் எனக்கு மனமில்லை. ராமன் தன்னை மீட்க வருவா னென்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டு ஒரு வருஷகாலம் தனக்கு அவ காசம் கொடுக்கவேண்டுமென்று என்னைக் கேட்டுக்கொண்டான். அப்படியே நான் பிரதிஜ்ஞை செய்தேன். ஓடி ஓடிக்களைத்த குதிரை யைப்போல் அவனிடத்தில் ஆசை வைத்துக் களைத்திருக்கிறேன்.

பலவிதமான கொடிய ஐந்துக்களால் நிறைந்த இந்த ஆழமான பெருங்கடலை ராமலக்ஷ்மணர்களாவது வானரர்களாவது எப்படித் தாண்டமுடியும்? ஆனால் ஒரு குரங்கு இங்கே வந்து இந்த நகரத்தை நாசம் செய்து நம்மைப் படுத்தின பாட்டை யோசித்தால் காரியங் கள் எவ்விதமாய் முடியுமென்று தெரியவில்லை. ஆகையால் இதைப் பற்றி உங்களுடைய அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவியுங்கள். மலிதர் களிடத்திலிருந்து எனக்குப் பயமில்லை; ஆனாலும் நன்சூய் யோசித் துப் பாருங்கள். தேவாலாரர்களூடன் யுத்தம் செய்யும்பொழுது எப்பொழுதும் ஐயத்தையே அடைந்து வந்தேன். ஆனாலும் நன்சூய் ஆலோசியுங்கள். ராமலக்ஷ்மணர்கள் லீதையைத் தேடிக்கொண்டு ஸுகீவன் முதலிய வானரர்களுடன் ஸமுத்திரக் கரைக்கு வந்திருக் கிறார்கள். லீதையைக் கொடுக்கக்கூடாது; ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கொல்லவேண்டும். இதற்குத் தகுந்த ஆலோசனைசெய்து உங்களு டைய முடிவைச் சொல்லுங்கள். ராமனைத் தவிர வேறொருவன் வானரர்களுடன் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி இங்கே வரமுடியாது; ஆகையால் நான் ஐயிப்பது நீச்சயம்" என்றுள்.

இப்படிக்காமத்தால் யுத்தமயங்கி ராவணன் பிரலாபிப்பதைக் கேட்ட சும்பகர்ணன் கோபத்துடன், "ஆலோசனை செய்பவர்களில் உத்தமர்களிலும் மத்யமர்களிலும் நீ சேர்ந்தவனல்ல, நீ எங்களு டன் ஆலோசனைசெய்து பிறகு ராமலக்ஷ்மணர்களுடன் விராதித்துக் கொண்டு லீதையை அபகரித்து வந்திருந்தால் யமுனாநதி யாமுன பர்வதத்தைவிட்டுப் பிரியாததைப்போல், லீதையின் மணம் உள் னிடத்திலேயே நாடியிருக்கும், எங்களுடன் ஆலோசிக்கவேண்டிய காலம் அதுவே. அதைவிட்டு இப்பொழுது ஆலோசிப்பது, ஐயம் வடிந்த பிறகு அணுகட்டுவது போலிருக்கிறது. லீதையை அபகரிப்

பதற்குமுன் இவற்றையெல்லாம் செய்திருந்தால் எவ்விறத்திலும் குறைவு வராது. விஷயங்களை நன்றாய் ஆலோசித்து முடிவுசெய்து தர்மவிரோதமில்லாமல் காரியங்களை நடத்துகிறவன் பச்சாத்தாப மடைகிறதில்லை. விபீதமான உபாயங்களால் செய்யப்பட்ட காரியங்கள் பலிக்கிறதில்லை. மேலும் அசத்தமான பாத்திரங்களால் கொடுக்கப்பட்ட ஆணைகளைப்போல் நமக்குக் கெடுதி செய்கின்றன. முதலில் செய்யவேண்டிய காரியங்களை பிறகு செய்வதும், பித்திச் செய்யவேண்டிய காரியங்களை முதலில் செய்வதும் நீதி தெரி யாதவனுடைய லக்ஷணம். முதலில் எங்களுடன் ஆலோசித்துப் பிறகு லீதையைக் கொண்டு வர வேண்டியது. முதலில் ராமலக்ஷ் மணர்களைக் கொண்டு விட்டுப்பிறகு லீதையை அபகரிக்க வேண்டியது. சீ அப்படிச் செய்யவில்லை. காரியங்களைச் செய்வதில் ஸ்திரபுத்தி யில்லாதவன் அதிக பலசாலியாயிருந்தால், அவனை எதிர்த்து வெல்வது அஸாத்தமென்றெண்ணி, கிரௌஞ்சபர்வதத்தை ஹம்ஸங்கள் ஒரு த்வாரத்தின் வழியாய்த் தாண்டுவது போல், அவனுடைய சத்துருக்கள் அவன் காரியங்களை விசாரிக்காமல் செய்யும் ஸமயத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். (கிரௌஞ்சபர்வதம் வெகு உன்னதமாயிருப்பதால் ஹம்ஸங்கள் அதைப் பறந்து தாண்டமுடியாமல், ஸுப்ரஹ்மண்யஸ்வாமியின் சக்தியென்ற ஆயுதத்தால் தளைக்கப்பட்ட த்வாரத்தின் வழியாய் அப்புறம் செல்கின்றன என்பது பிரஸித்தம்.) கொஞ்சம்கூட ஆலோசிக்காமல் வெகு அபாயமுள்ள காரியத்தைச் செய்தவிட்டாய். விஷம் கலந்த மாய் ஸம், தின்றவனைக் கொல்வதுபோல், ராமன் உன்னை இது வரையில் கொல்லாதிருந்தது உன் அதிருஷ்டமே. பிறரால் அஸாத்தியமான காரியத்தைச் செய்துவிட்டாய். ஆனாலும் உன் சத்ருக்களை நாசம்செய்து நான் அதை நமக்கு அனுகூலமாய் முடிக்கிறேன். இந்திரன் ஸூரியன் அக்னி வாயு குபேரன் வருணன் இன்னும் யார் உனக்குச் சத்துருவாக இருந்தாலும் ஸரி; அவர்களை யுத்தத்தில் நாசம் செய்கிறேன். என் சரீரமோ பர்வதத்தைப்போன்றது. 80 கர்மையான பற்களுடன் இந்தக் கோரமன்ன உழல்தடியை எடுத்துக்கொண்டு ஸிம்ஹநாதம்செய்து யுத்தங்களத்தில் சின்னும். தேவேந்திரனும் அறமடாட்டானா? 'ராமன் ஒப்பற்ற வில்லாவியல்லவா? உன்னால் அவனை எதிர்க்க முடியுமா' என்றால் ஒரு பாணம் அல்லது இரண்டு பாணங்களுக்கு இடம் கொடுப்பேன். அதற்குமேல் அவனுடைய ரத்தத்தை ஆசைதீரக் குடிப்பேன். கவலைப்படாதே; ராமனைக் கொன்று உனக்கு ஐயத்தையும் கிரீத்தியையும் ஸுலபமாய் ஸம்பாதித்து வைக்கிறேன். ராமலக்ஷ்மணர்கள் இறந்தபின் வானர கிரௌண்டர்களை ஒன்றாடாமல் திள்கிறேன். அண்ணா! யதேச்சையாகக் காலம் கழி; மதுவைக் குடி; கவலையற்ற வேண்டிய காரியம்

களைச் செய். நான் ராமனை யமலோகத்திற்கனுப்பின பிறகு லீதையை உனக்கு வசப்படுவான்" என்றான்.

ராமல்வ காமம் பிப் சாக்ரிய வானுணீம்
குருஷ்வ காரியாணி ஹிதாநி விஜ்வர: |
மயா து ராமே க்மிதே யமகஷயம்
சிராய லீதா ஸ்யாநா ப்விஷ்யதி | (42)

ஸர்க்கம் 13

மஹாபார்வன் சொன்னது

ராவணம் க்ருத்த' மாஜ்ஞாய மஹாபார்வீவா மஹாபால்: |
குஹரீத மநுஷஞ்சித்தய ப்ராஞ்ஜலீர் வாக்க்யமப்ரஸீத் | (1)

அரசர்களிடத்தில் ஸமயோசிதமாய்ப் பேசவேண்டிய விதம். தெரியாமல் இப்படிக்கும்பகர்ணன் மனத்தில் தோன்றினதைக் கபடமில்லாமல் சொல்ல, ராவணன் கடுங்கோபம் கொண்டான். அப்பொழுது மஹாபார்வனென்ற மந்திரி, மஹாராஜாவின் கோபத்தைத் தணிக்க உபாயத்தைச் சற்றுநேரம் ஆலோசித்துக் கைகப்பி, "துஷ்டமிருக்கங்களாலும் ஸர்ப்பங்களாலும் சிற்றந்த வனத்தில் பிரவேசித்து அங்கிருக்கும் தேனை குடிக்கத் தணிபாதவன் மூடன். இவ்வளவு சிரமப்பட்டு லீதையை அபகரித்துவந்த தாங்கள் அவனை எப்படியாவது அனுபவிக்காமலிருப்பது தங்களுடைய யுத்திக்கு அழகல்ல. 'சத்துருக்களிருக்கையில் இந்த அதர்மமான காரியத்தை எப்படிச் செய்வேன்" என்றால், எல்லோருக்கும் பிரபுவான தங்களுக்குப் பிரபுவன்டோ? ஆகையால் அதர்மத்திற்குப் பயப்படாமல் சத்துருக்களுடைய தலையில் அடிவைத்து லீதையுடன் இஷ்டப்படி அனுபவிப்புகள். அவன் தங்களுக்கு உட்படாவிட்டால் கோழிகளைப்போல் அவனை வஞ்சித்துப் பலாக்காரமாகவாவது அனுபவிப்புகள். தங்கள் இஷ்டம் பூர்த்தியான பிறகு சத்துருக்களால் ஏதாவது பயம் நேர்ந்தால், அந்தக் காலத்தில் அதை விலக்கத் தங்களுக்குத் தெரியாதா? இதற்குத் தாங்கள் பயப்பட வேண்டிய தில்லையே; கும்பகர்ணனும் இந்திரஜித்தும் வஜ்ராயுதத்தைத் தரித்த இந்திரனைக்கூட கதறும்படி செய்வார்களே. யுத்தம்செய்ய ஸாமர்த்தியமில்லாதவர்கள் சொல்லுகிறபடி ஸாம தான பேதோபாயங்களால் கொஞ்சம் கூட பிரயோஜனமில்லை. தன்டோபாயத்தாலேயே ஸகல காரியங்களும் லீத்திக்கின்றன. இங்கே எந்த சத்துருக்கள் வந்தாலும் நாங்களைல்லோரும் அவர்களை ஆயுதங்களால் நாசம் செய்து தங்களுக்கு வசப்படுத்துகிறோம். அவர்கள் இருக்குமிடத்தைத் தேடிப்போகவேண்டுமா?" என்றான்.

தன் இஷ்டப்படி பேசின மஹாபார்வனுடைய ஆலோசனை ஸர்க்கேட்டு ராவணன் ஸந்தோஷித்து, அவனுக்கு வேகுமானம்

செய்து, "மஹாபார்ச்வ! வெருகாலத்திற்கு முன் ஒரு காரியம் நடந்திருக்கிறது. அது ஒருவருக்கும் தெரியாது. சொல்லுகிறேன், கேள். ஒரு ஸமயத்தில் புத்திரிகைநிலை என்ற அபஸரஸ் பிரஹ்மாவை நமஸ்கரிக்கும் பொருட்டு பிரஹ்மலோகத்திற்குச் சென்றான். ஆகாசத்தில் நெருப்புக் கொழுந்துபோல் மறைந்து செல்லும் அந்த ஸூர்தரீயைக் கண்டு நான் காமம் மீறி அவளைப் பலாத்காரமாய் அனுபவித்து வஸ்திரமில்லாமல் செய்தேன். மதயானையால் மிதிக்கப்பட்ட தாமரைக் கொடியைப்போல் வாடி, அவள் பிரஹ்மலோகம் சென்றாள். பிரஹ்மா அவளுக்கு நேர்ந்த அவமானத்தைக் கண்டு கோபம் கொண்டு, "இந்த கணம் முதல் பரஸ்ரீயை பலாத்காரம் செய்தால் உன்நிலை ஆயிரம் தண்டுகளாய் வெடிக்கவேண்டியது" என்று என்னைச் சபித்தார். அதற்குப் பயந்தல்லவா ஸீதைையை பலாத்காரம் செய்யமுடியாமல் இருக்கிறேன்? நான் வேகத்தில் ஸமுத்திரத்தைப் போன்றவனென்றும் நடையில் வாயுவைப் போன்றவனென்றும் ராமனுக்குத் தெரியாது; ஆகையால் வானரஸைன்பங்களுடன்என்னை எதிர்க்கப்பார்க்கிறான். மலைக்குகையில் ஸுகமாகத் தூங்கும் வீரஹத்தை எவனாவது எழுப்புவானு? கோபம் கொண்ட மிருத்யுதேவதைையை எவனாவது எதிர்ப்பானு? இரண்டு நாக்குகளுள்ள ஸர்ப்பங்களைப் போன்ற பாணங்களை நான் யுத்தத்தில் பிரயோகிப்பதை ராமன் பார்த்ததில்லை. ஆகையால் என்னை எதிர்க்கத் துணிந்தான். எரி கொள்ளிகள் பாணங்களை அடித்துத் தரத்துவதுபோல், என் வில்லிவிருந்து இடைவிடாமல் கிளம்பும் வஜ்ரத்தைப்போன்ற பாணங்கள் அவனைக் கொளுத்தும். உதய காலத்தில் ஸூரியன் நகரத்திரங்கனின் கார்நியை அபகரிப்பதுபோல் ராமனுடைய ஸைன்யத்தைக் கண்ட துண்டமாய்ச் செய்கிறேன். ஆயிரம் கண் படைத்த இந்திரனும் வருணனும் என்னை யுத்தத்தில் ஐயிக்க முடியவில்லையே; மனுஷ்யர்களா ஐயிக்கப் போகிறார்கள்? இந்த வங்கையில் முன்பு ஆண்டு கொண்டிருந்த குபேரனை ஐயிக்க எனக்கு ஒரு அல்லமனிதன் எம்மாத்திரம்?" என்றான்.

ந வானவேநாபி ஸஹஸ்ர சக்ஷுஷா
யுதா'ஸி ஸக்யோ வருணேந வா புத: |
மயா த்விஸம் ஸாஹு'ஸீதே நிர்ஜிதா
புரீ புரா வைஸ்ரவணேந பாஸிதா |

(27)

ஸர்க்கம் 14

விரீஷணன் ஹிதோபதேசம் செய்தது

நிராசரேத்த'ரஸ்ய நிலஸ்ய வாக்க்யம்
ஸ சும்பகர்ணஸ்ய ச கர்ஜிதாநி |
விபீஷணோ ராஷஸராஜ முக்ஷ்யம்
உவாச வாக்க்யம் ஹித மாத்யுத்தம் | (1)

ரீஷணனுடைய வார்த்தைகளையும் சும்பகர்ணன் புத்தியில்லாமல் வீண் பெருமை பேசிக்கொண்டதையும் கேட்டு, விபீஷணன் ராஷஸனுக்கு ஹிதமும் விசேஷ அர்த்தங்களும் அடங்கிய வாக்கியங்களைச் சொன்னான். "ஸீதைை மஹாஸர்ப்பத்தைப் போன்றவள். அவளுடைய மார்பே அதன் பயங்கரமான படம்; அவளைப் பற்றின என்னமும், பிறகு உடனே கொல்லும் கொடிய விஷம்; அவளுடைய புன்றிரிப்பே, காழ்கர்களின் மனத்தை நாசம் செய்கிற கூர்மைபான விஷுப் பற்கள்; அவள் கவலைகொண்டபோது முகத்தைத் தாங்கியிருக்கும் கையின் ஐந்து விரல்களே, அதன் ஐந்து தலைகள்; பெரிய தேகத்தையுடைய அந்த ஸர்ப்பம் கடிக்கவேண்டியதில்லை; தொட்ட மாத்திரத்திலேயே கொல்லும். அதை வலுவில் கொண்டு வந்து வைக்கும்படி உனக்கு புத்தி தோன்றின காரணமென்ன? இப்பொழுதே அவளைக் கொண்டுபோய் ராமனிடத்தில் விடு. பர்வத கிரங்களைப்போன்ற தேகங்களுடன் பற்களையும்நகங்களையும் ஆயுதமாக உடைய வானர ஸைன்யங்கள் வங்கையில் வருவதற்கு முன் ஸீதைையை ராமனிடத்தில் கொண்டுபோய் விடு. வஜ்ராயுதங்களைப் போன்ற ராமபாணங்கள் வாயு வேகத்துடன் வந்து விழுந்து ராஷஸ சிரேஷ்டர்களுடைய தலைகளை அறுப்பதற்கு முன் ராமனிடத்தில் ஸீதைையைக் கொண்டுபோய் விடு. அடே! பிரஹஸ்த! தீக்ஷணமான ராமபாணங்கள் பேரிடிகளைப்போல் அதிவேகமாய் உன் தேகத்தைப் பிளந்து உயிரை வாங்கும் வரையில் இப்படியே வீண் பெருமை பேசிக் கொண்டிருப்பாய். துர்புத்தி பிடித்தவனே! சும்பகர்ணனும், இந்திரஜித்தும், மஹாராஜாவும், மஹாபார்ச்வனும், மஹாதரனும், நீரும்பனும், சும்பனும், அதிகாயனும் ராகவனுக்கெதிரில் யுத்தகளத்தில் சிந்தாமுடியுமா? அண்ணா! தாங்கள் ஆதித்யகணங்களாலும், மருக்கணங்களாலும் சஷிக்கப்பட்டாலும், தேவேந்திரனும் மிருத்யுதேவதையுமே தங்களைப் புத்திரனைப்போல் மடியில் வைத்துப் பாதுகாத்தாலும், ஆகாசத்தில் மறைந்தாலும், பாதாளத்தில் ஒளிந்தாலும், ராமன் உயிரை வாங்காமல் விடப்போகிறானு?" என்றான்.

அப்பொழுது பிரஹஸ்தன் எழுந்து, "தேவ, தானவ, யக்ஷ, கந்தர்வ, உரக, உருடர்களாலும் எங்களுக்குக் கொஞ்சமும் பயமென்பதே இல்லை. அப்படியிருக்க ராமன் அல்லமனிதன்; கூத்திரி

யப் பையன்: இவனால் எங்களுக்கு எக்காலத்திலும் பயம் வேராத" என்றான்.

35

தர்மார்த்த காமமென்ற புருஷார்த்தங்களில் நாடின புத்தியை யுடைய விபீஷணன், ராவணனுடைய ஹிதத்தையே கோரினவன்; மஹாபுத்திரமான். "அடே! பிரஹஸ்தி அதர்மத்திலேயே நாடின புத்தியுடையவர்களுக்கு ஸ்வர்க்கம் கிடைக்குமா? நீயும் மஹா சாஜாவும, மயேறாதரணும், சும்பகர்ணனும் சாமணீஸ்பற்றிச் செய்யும் ஆலோசனைகள் பிரயோஜனப்படாது. ஒடமில்லாதவன் மஹா ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டமுடியுமா? ஸகல காரியங்களிலும் மஹா ஸமர்ந்தனான சாமணீ, நீயும் நானும் ஸகல சாக்ஷஸர்களும் ஒன்று சேர்ந்தாலும் கொல்லமுடியுமா? ராமன் ஸகல புருஷார்த்தங்களிலும் இழந்தாலும் தர்மத்தைக் கைவிடமாட்டான். யுத்தத்தில் தன்னை யும் ஸாரதியையும் காப்பாற்றிக்கொண்டு சத்ருஸைந்நயங்களை நாசம் செய்யக்கூடிய மஹாசாதன். ஒப்பற்ற பராக்கிரமத்தை ஸ்வ பாவமாயுடைய இஷ்வாகுருலத்தில் பிறந்தவன். ஸகலப் பிரதேசங்களையும் திருப்திசெய்திறவன். விராதன், சுபந்தன், வாலி முதலிய மஹா வீரர்களைக் கொன்றதால் அவனுடைய ஹிமமையே கோபப் பிரஸித்தம். யுத்த வியாபாரங்களில் கைதீர்த்தவன். தேவர்களுக்கும் அவனுடைய வழி தெரியாது; உங்களுக்கா தெரியுமா? தீஷ்ண மாயும் வளைந்த கணுக்களுடனும் கழுமிறகுளால் அவல்கரிக்கப் பட்டும் (அதிலேகாமாய்ச் செல்வதற்காகப் பாணங்களில் கழுமிறகு களைக் கட்டுவதுண்டு) பிறரால் தடுக்க முடியாததுமான சாம பாணங்கள் உன் தேகத்தைத் துளைக்கிறவரை நீ இப்படி வீண் பெருமை பேசிக் கொண்டிருப்பாய். ராவணனுவது, அதிபலனுவது, திரிபிரஸாவது, சும்பகர்ணனுவது, சீகும்பனுவது, இத்திரஜித்தாவது நீயாவது தேவேந்திரனுக்கு ஸமமான சாமணீ யுத்தத்தில் தடுக்க முடியுமா? தேவார்த்தகனும், நரசர்த்தகனும், பெரிய சரீரமுடைய அதிகாயனும், மஹிஸயப்போன்ற பலத்தையுடைய அகம்பனனும் யுத்தத்தில் சாமனுக்கெதிரில் சீர்க முடியுமா?

55

60

65

70

நமது மஹாசாஜா விஷயபோகங்களில் முழுவிருக்கிறார்; ஸ்வபாவத்திலே கொடியவர்; காரியங்களை விசாரித்துச் செய்யாதவர்; நீங்கள் பார்க்கவாக்கு அவருக்கு மித்திரர்களாயிருந்தாலும் உங்களுடைய செய்கைகளால் பரமசத்துருக்கள். மேற்சொன்ன நோஷங்கள் அவரிடத்திலிருப்பதை மறந்து அவருடைய குரூ ஸ்வபாவத்தையே முன்னிட்டு அவர் இஷ்டம்போல் பேசி, ஸகல சாக்ஷஸர்களையும் நாசம்செய்ய வந்திருக்கிறீர்கள். அளவற்ற தேகத்தையும் ஆயிரம் தலைகளையும் மஹா பலத்தையுமுடைய பெரிய ஸர்ப்பம் உங்களுடைய அரசனைச் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறது. சாம னுடன் விரோதிப்பதென்ற அந்தப் பெரும்பாம்பு இவரை விழுந் குந்தற்கு முன் நீங்கள் இவரை விடுவிக்கவேண்டும். காலம்

நாண்டி விட்டது. இனி என்ன செய்வோமென்று சும்மாவிருக்கக் கூடாது. சீங்கனெல்லோரும் இவரால் ஸகல விதத்திலும் ஸௌக்யத்தையும், வெகுமானத்தையும், சீர்தந்தையையும் அடைந்திருக்கிறீர்கள். உயிரைக் கொடுத்தாவது இவரைக் காப்பாற்றவேண்டும். பயங்கரமான பலத்தையுடைய பூதங்களால் பிடிக்கப்பட்டவளை அவனுடைய மித்திரர்கள் எந்த உபாயத்தாலாவது சகிப்பது போல், நீங்கள் இவருக்கு மித்திரர்களென்பது வால்தவமானால், ஒன்று சேர்ந்து ஒரே மனத்துடன் மயிரைப் பிடித்தாவது பலாத் காரமாய் அதர்மத்திலிருந்து இவரை விடுக்கி சகிக்கவேண்டியது. ஸக்ஷமணென்ற மஹாஸமுத்திம் இவரை நாசம்செய்யக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அதன் வேகத்திலகப்பட்டு சாமணென்ற வடவாக்கினியின் வாயில் போய் விழுவதற்குமுன் சீங்கனெல்லோரும் சேர்ந்து இப்பொழுதே இவருக்குக் கைகொடுத்துக் கரையேற்ற வேண்டியது. (முதலில் ஸக்ஷமணனால் அடிக்கப்பட்டுப் பிறகு சாம னால் கொல்லப்படுவானென்பது கருத்து.)

75

80

85

இந்த ஸங்கைக்கும் இதுள்ள சாக்ஷஸர்களுக்கும் மஹாசாஜா விற்கும் அவருடைய மித்திரர்களுக்கும் பரம மங்களத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய வார்த்தையைச் சொல்லுகிறேன். இவருக்கு இஷ்ட மில்லாவிட்டாலும், நாம் ஒன்று சேர்ந்து பலாத்காரமாகவாவது ஸீதையைக் கொண்டுபோய் சாமணீடத்தில் விடுவோம். ஆனால், 'மஹாசாஜாவின் சத்துருக்களைக் கொல்லவேண்டுமென்றே ஆலோ சனை சொல்லுகிறோம். அது ஹிதமல்லவா?' என்றால், உத்தம மந்திரி செய்யவேண்டியதென்ன? சத்துருவின் வீரியத்தையும் ஐசுவரியத்தையும் தன் அரசனுடைய வீரியத்தையும் ஐசுவரியத்தையும் நன் குகப் பரிசுபித்துப் பார்க்கவேண்டியது. அப்படியே இருவர்களுடைய விருத்தி காலத்தையும், க்ஷயத்தையும், (குறையையும்) ஆலோசிக்க வேண்டியது. சத்துரு, க்ஷண தசையிலிருந்து, தான் விருத்தி தசையிலிருந்தால் படைபெடுத்துச் செல்ல வேண்டியது. சத்துரு விருத்தி தசையிலிருந்து தான் க்ஷண தசையிலிருந்தால் அவனுடன் ஸ்ரே ணம் செய்ய வேண்டியது. இருவரும் ஸமமாயிருந்தால் ஒன்றும் செய்யக்கூடாது. இப்பொழுது சாமன் விருத்தி தசையிலிருக்கிறான்; ஸீதை இருக்குமிடம் தெரிந்தவிட்டது; அவனுடைய தூதன் நமக்குத் தெரியாமல் இங்கே வந்து தன் காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு நம்மை அவமானம் செய்து, நமது நகரத்தைச் சாம்பலாக்கி, நமது வீரர்களைக் கொன்றுவிட்டான்; அளவற்ற வானர ஸைன்யம் சாம னுக்கு ஸஹாயம் செய்கிறது; ஸமுத்திரக் கரைக்கு வந்துவிட்டான்; அதிசீகிரத்தில் அகத்த தாண்டிவிடுவான்; இப்பொழுது அவனுக்கு ஐய காலம். நமது அரசனுடைய சாஜாதானி எரிந்து, இவருடைய யுத்திரர்கள் மடிந்து விட்டபடியால் இப்பொழுது அபஹய காலம். ஆகையால் சாமனுடன் ஸ்ரேணம் செய்து ஸீதையைக் கொண்டு

90

95

100

105

110

115 போய்விட வேண்டுமென்று கீங்கள் யோசனை சொல்லவேண்டும்" என்றான்.

பரஸ்ய வீரியம் ஸ்வபுலம் ச புத்த்வா
ஸ்தாநம் க்ஷயம் சசுவ ததைவ வ்ருத்திம் |
ததா ஸ்வபுலேப்பநுமருஸ்ய புத்த்வா
வதேத க்ஷயம் ஸ்வாமி ஹிதம் ச மத்தர் || (22)

ஸர்க்கம் 15

இந்திரஜித்தின் ஆலோசனை

புருஷஸ்பதேஸ் துஸ்ய மதேர் வசஸ்தத்
நிஸம்ய யத்தேந விபிஷணஸ்ய |
ததொ மஹாத்மா வசநம் பிபாஷே
ததிரேநத்ரஜித் ஹேரகூத பூதமுக்ய: || (1)

இப்படிப் புத்தியில் பிருஹஸ்பதியைப்போன்றவிபிஷணன்
சொன்ன வார்த்தைகளை வெகு பொருமையுடன் கேட்டுக்கொண்
டிருந்த ராக்ஷஸவிரகிகாமணியான இந்திரஜித் எழுந்து, "சிற்றப்பா!
என்னவார்த்தைசொன்னீர்? இப்படிஎவ்வளவுகடக்கப்போகிறது?
5 பிரயோஜனமில்லாத வார்த்தைகளைத் தைரியமில்லாத பேடியைப்
போல் சொல்வதில் உமக்கு வெட்கமில்லையா? இந்தப் பெளஸஸ்திய
குலத்தில் பிறக்காதவனும் இப்படிச் சொல்வானா? இப்படிச் செய்
வானா? இதைச் சொல்கிறவர்களையும் இதைக் கேட்டுக்கொண்டிருப்ப
வர்களையும் நித்திக்க வேண்டியது. மஹாப் பிரஸித்தி பெற்ற இந்
10 தப் பெளஸஸ்திய குலத்தில் பிறந்தும் கொஞ்சமாவது பலம், பிர
பாவம், உதஸாஹம், சௌரியம், தைரியம், தேஜஸ் இவைகளில்
ஒன்றுமில்லாத கீர் சொன்ன வார்த்தைகள் உமக்கே தரும். கீர்
கவிஷ்டனென்பது நிஜமே. (கவிஷ்டனென்றால் தம்பி என்றும்,
எல்லோருக்கும் தாழ்ந்தவனென்றும் அர்த்தமாகும்). ஓய்! ராக்
15 ஷாதமரே! கீர் தைரியமற்றுப் பேடியைப்போல் பயத்தால் நடுங்கிக்
கொண்டு எங்கேயும் அப்படியே நடுங்கச் செய்யப் பார்க்கிறீரோ!
அந்த ஷத்திரியப் பையன்கள் எம்மாத்திரம்? நமது நகரத்திலுள்ள
ஒரு அல்ப ராக்ஷஸன் அவர்களை விளையாட்டாய் விழுவே விடு
வானே. எங்களுக்குப் பயமென்பதுண்டோ? முன் கடந்ததை
20 மறந்து விட்டீரோ? தீரிலோகங்களுக்கும் அதிபதி; அளவற்ற ஐச
வரியத்தையுடையவன்; பராக்ஷிரமமுள்ள தேவஸைன்யங்களால்
குழப்பப்பட்டவன்; அந்த இந்திரனைத் தரையில் அடித்துத் தள்ளி
னேன்; அவன் ஏறி வந்த ஐராவதமென்ற திக்கஜத்தை பூமியில்
அடித்துத் தள்ளி, அதன் தந்தங்களைப் பிடுங்கி, ஸகல தேவகணங்
25 களையும் இருந்தவிடம் தெரியாமல் ஓடும்படித் துரத்தியடித்தேன்.
அப்படிப்பட்ட நான் தேவர்களுடைய கோழிப்பை அடக்கினவன்;
தானவோத்தமர்களைக் கதறச் செய்தவன்; அளவற்றவீரியமுடைய

வன். நம்மைக் கண்டு நடுங்கிக்கொண்டிருந்த தசரதனுடைய
இரண்டு சிறு பையன்களிடத்தில் பயப்படவேண்டுமோ? அவர்கள்
தேவர்களுமல்ல; தானவர்களுமல்ல. ஏன் வீணாய் பயமுறுத்து
30 சீறீர்?" என்றான்.

இந்திரஜித் மஹாதேஜஸ்மி; பிறர் அண்டக்கூடாதவன்;
சொன்னபடி செய்பவன். அவனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு,
மஹா தைரியசாலியும் ராக்ஷஸ வீரஸிரேஷ்டனுமான விபிஷணன்
விசேஷ அர்த்தங்களடங்கிய ஹிதத்தை உபதேசித்தான். ஆனால்
35 அது இந்திரஜித்தின் புத்திக்கு எட்டவில்லை. "அடே குழந்தாய்
கீயோ சிறு பையன்; இன்னும் உன் புத்தி பக்குவ தசைக்கு வர
வில்லை; விஷயங்களை நன்றாகப் பரிசோதித்து நிச்சயமான ஆலோ
சனை சொல்லத் திறமையில்லை. யாதொரு பிரயோஜனமில்லாத
வார்த்தைகளைப் பிதற்றிக்கொண்டு கேவலம் உன் நாசத்தையே
40 தேடிக்கொள்கிறாய். ராக்ஷஸுடன் விரோதித்தால், அவன் ராவண
னையும் அவனுடைய புத்திரமித்திர பந்துக்களையும் ஸைன்யங்களையும்
நாசம் செய்வானென்று நான் பஸிதமாய் எடுத்துச்சொன்னா
ளும் கேட்காமல், தெரியாததனத்தால் ஒரேபிடிவாதமாய்ப்பேசுகிற
கீ, ராவணனுக்குப் புத்திரனென்று பெயர் உடையவனே யன்றி
45 வாஸ்தவமாக அவனைக் கொல்ல வந்த பரமசத்தருவல்லவா? உன்
னைக் கெடுத்ததுக் கொள்வது மல்லாமல் உன்னைப் பெற்றவனையும்
கெடுக்கப் பார்க்கிறாய். துர்ப்புத்தி பிடித்த உன்னையே கொல்லவேண்
டியது. ஒன்றும் தெரியாமல் பிடிவாதம் பிடிக்கும் சிறுபையனை இந்த
ஆலோசனை ஸபையில் வரும்படி விட்டவனையும் கொல்ல வேண்டி
50 யது. கீரியாயநியாய விவேகமற்றவன்; தலைதெரியாமல் கர்வம்
கொண்டவன்; மஹாபுத்திமானென்று நினைக்கிறவன்; பெரியோர்
களால்பழக்கப்படாதவன்; மரியாதை தெரியாதவன்; குரூர ஸ்பாவ
முடையவன்; கேட்ட புத்தியுள்ளவன்; காரியங்களைப் பரிஷித்துச்
செய்யாதவன்; கெடுதிறைச் செய்யும் விஷயங்களைபே ஆலோசிக்கும்
55 புத்தியையுடையவன்; வெகு அல்பன்; சிறு பிள்ளையானதால்
இப்படிப் பிதற்றுகிறாய். பிரஹஸ்தன் மஹா பாச்சவன் முதலிய
வர்கள் குடிசேட்களென்று எண்ணியிருந்தேன்; கீயோ அவர்களை
மிஞ்சிவிட்டாய். ராமபாணங்களின் மஹிமை உனக்குத் தெரியுமா?
60 ப்ரஹ்மதண்டத்திற்கும் காலாக்கரிக்கும் தப்பினாலும் தப்பலாம்;
புமதண்டத்திலிருந்தும் விடுவீத்துக்கொள்ளலாம்; ராமன் புத்த
களத்தில் நின்று ப்ரசண்ட கோதண்டத்தை வளைத்து அக்ஷி
ஜ்வான்களைக் கக்கும் பாணங்களை இடைவிடாமல் பொழியும்
பொழுது, எதிலில் நின்று பிழைக்கிறவனும் உண்டோ? (ப்ரஹ்ம
தண்டமென்றால், ஆரேய் யுகங்களடங்கிய ப்ரஹ்மாவின் ஒருதினத்
65 தின் முடிவில் ஸகல பிரபஞ்சத்தையும் ஸம்ஹாரம் செய்வதற்காக
நெருப்புக் கொழுந்தைப்போல் வெளிப்படும் தாமகேது; அல்லது
ப்ரஹ்மாவின் சாபமென்றும் அர்த்தம் செய்யலாம்). மஹாராஜ!

70 நாம் இதுவரையில் செய்த அபராதங்களுக்கும் செய்யத்தவறின் காரியங்களுக்கும் ஒரே பரிசாரமுண்டு. நமது ஜகவரியக்கையும் ரத் திவங்கனையும் ஆபரணங்கனையும் உடைகளையும் சிரேஷ்டமான இதர வஸ்துக்களையும் ராமனுடைய பாதங்களில் ஸமர்ப்பித்து, மஹாலக்ஷ்மியைப்போன்ற ஜானகியை அவரிடத்தில் ஒப்புவித்து, நாம் செய்த அபசாரத்தைப் பொறுக்கும்படி பிரார்த்தித்தால்,

75 நாமும் நம்மம்ச சேர்ந்தவர்களும் அபாயமில்லாமல் ஸுகமாக வசிப்போம்; இதைத் தவிர வேறு யோசனை எனக்குத் தோன்ற வில்லை" என்றுள்.

தநாநி ரத்தாநி ஸூபூஷணாநி
வானாமஸி திவ்யாநி மஸீம்ஸா சித்ராநி |
ஸீதாம் ச ராமாய நிவேத்ய தேஸீம்
வஸேம ராஜந்நிஹ ஶீதஸோகா: | (14)

ஸர்க்கம் 16

ராவணன் விபீஷணனைக் கோபித்தது

ஸூநிவிஷ்டம் ஹிதம் வாக்க்ய முக்தவந்தம் விபீஷணம் |
அப்ரஸீத் பருஷம் வாக்க்யம் ராவண: காலசோதி: | (1)

5 விபீஷணனுடைய வார்த்தைகளின் அர்த்தத்தை யோசிக்கா விட்டாலும், அவை கேட்கும்பொழுது மிகவும் பீதிசூரமாயிருந்தன. ஆகையால், அர்த்தம் அணுகலமாயிராவிட்டாலும், அவை களைக் கேட்காமலிருக்க மனம் வராது. கேட்பவர்களுடைய மனத்தில் படாமலிருக்கும்படிச் சொன்னால், ஒருவேளை ஆதரிக்காமலிருக்கலாம்; ஆனால் ராவணனுடைய மனத்தில் நன்றாய்ப் படும்படி சொன்னான். கேவலம் கேட்பதற்கு மாத்திரம் மதுரமாயில்லாமல், தனக்கு நேரும் பெரும் கஷ்டத்தைத் தீர்ப்பதற்கு உபாயமிருந்தபடியால், அவனுக்குப் பரமஹிதமானது. கேட்பதற்கு இன்பமாயிராவிட்டாலும், ஹிதமென்ற ஒரு காரணத்தாலேயே ஆதரிக்கத் தகுந்தது. ஒரு வகுஷம் வரையில் கச்சுரை செய்வதவனுக்குப் பரமார்த்தத்தை உபதேசிக்கக்கூடாதென்ற விதிப்படி, குருகுல வாணம் செய்த குருகச்சுரை செய்து, அவருடைய பாதங்களைத் தவிர வேறு கதில்லையென்று சரணமடைந்தவனுக்கே உபதேசிக்க வேண்டிய ஹிதத்தை, ராவணனுக்கு நேரும் பெரிய ஆபத்தைப் பார்த்து விபீஷணன் ஸம்பூர்ணராய் உபதேசிட்டான். வேறொரு வன் இப்படிச் சொல்லி யிருந்தால் அதை அலக்ஷ்யம் செய்யலாம். சொன்னவனோ தன்னுடன் பிறந்தவன்; கஷ்ட ஸுகங்களுக்குப் பாத்யப்பட்டவன்; எப்பொழுதும் தன்னுடனிருந்து ஸகல விஷயங்களையும் நன்றாக அறிந்தவன். அப்படியிருக்க ராவணன் அதை அலக்ஷ்யம் செய்யக்கூடாது; கேட்டவுடன்,

அர்ஜுனனைப்போல், "எனக்கு இதுவரையிலுமிருந்த ஸர்க்கம் தீர்ந்துஞ்ஞானேத்யமாயிற்று. நீர் சொல்கிறபடி செய்கிறேன்" என்று சொல்லவேண்டியது. அல்லது, "நீ எனக்கு பரம உபகாரத்தைச் செய்தாய்" என்றாவது கொண்டாடவேண்டியது. 25 அதற்குத் தகுந்த பிரதியுபகாரம் செய்ய முடியாததால், அனுதாபப்படவேண்டியது. அதை விட்டுத் தனக்குப் பரம சத்துருக்களிடத்தில் சொல்லவேண்டிய வார்த்தைகளை ராவணன் விபீஷணனுடைய மனத்தில் நன்றாய்த் தைக்கும்படி கடுமையாய்ச் சொன்னான். ஏனென்றால், ஸகல லோகங்களையும் கதற் செய்வதால் பிறரை ஹிம்ஸிப்பதையே ஆனந்தமாயுடைய ராவணனென்று பெயர் பெற்றவன்; காரணமில்லாமல் கெட்ட காரியங்களைச் செய்து விட்டுப் பிறகு கஷ்டப்படுகிறவன். மேலும், "ராகவீணச் சரணமடை" என்று தன்னுடன் பிறந்தவன் சொன்னான்; "அப்படிச் செய்யாதே" என்று அகங்காரம் சொல்லிற்று. ராவணன் ஒன்றும் 35 தோன்றாமல், முடிவில் தன் ஸ்வபாவப்படி விதியின் உபதேசத்தை அனுஸரித்தான்.

"பிரத்யக்ஷமான சத்துருவுடன் வலிக்கலாம்; கோபம் கொண்ட காலஸர்ப்பத்துடன் வலிக்கலாம்; நமக்கு மித்திரனைப்போல் காட்டிக் கொண்டு சத்துருவிற்கு அணுகலமாயிருப்பவனுடன் வலிக்கலாகாது. (ஆகையால் 'நீ இங்கிருந்து ஒடிப்போ' என்று அர்த்தமாயிற்று). அடேராஷனி! லோகத்திலுள்ள ஸகல ஜனங்களிலும் தாயாதிகள் எப்படிப் பட்டவர்கள் தெரியுமா? அவர்களுடைய நடத்தை எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும் தங்களுக்குள் ஒருவனுக்குக் கெடுதி நேர்ந்தால், அளவற்ற ஆனந்தமடைவார்கள், ஆகையால், 45 எனக்கு இப்பொழுது ஆபத்து நேர்ந்ததென்று நீ இப்படிக் குதிக் கிரியும். தங்களுக்குள் சிரேஷ்டனாகவாவது, காரியங்களை ஸமர்த்தியமாய் முடிக்கக் கூடியவனாகவாவது, வித்வானாகவாவது, தர்மவானாகவாவது ஒருவனிருந்தால் அவர்களுக்குப்பொறுக்காது, அந்தச் சூரனை ஸமயம் பார்த்துஅவமானம் செய்வார்கள். இவ்வளவு குணங்களும் பொருந்தியிருக்கும் என்னிடத்தில் உனக்குப் பொருமையுண்டாவது ஆச்சரியமல்ல. தாயாதிகள் மனத்திலுள்ள அபிப்பிராயத்தைக் காட்டிக் கொள்ள மாட்டார்கள்; பார்வைக்கு மாத்திரம் ஒருவரோ 50 டொருவர் அந்நயத்த மித்திரர்களைப்போல் பழகுவார்கள். ஸ்வபாவமே மிகவும் குரூரம்; ஆபக்காலத்தில் துரோகம் செய்து கெடுப்பார்கள். நீயும் அப்படியே எனக்கு ஆபத்து நேரும் ஸமயம் பார்த்திருந்து கெடுதி செய்கிரியும். தாயாதிகளைக் கண்டால் நடுங்கவேண்டும்.

ஒரு காட்டில் அனேக யானைகள் வசித்துக் கொண்டிருந்தன. ஒரு நாள் சில மனிதர்கள் அவைகளைப் பிடிக்க விரும்பி, பழக்கப்பட்ட யானைகளை அழைத்துக் கொண்டு, கயிறுகளுடன் அங்கே வந்தார்கள். அவர்களைக் கண்டு அங்கிருந்த யானைகள், 'ஐயோ!

நாம் கெடுப்பைக் கண்டு பயப்பட வேண்டியதில்லை; உடனே கொல்லும் ஆயுதங்களைக் கண்டு பயப்பட வேண்டியதில்லை; இவர்கள் கையிலிருக்கும் கயிறுகள் நம்மைக் கட்டிப் பிறருக்கு வசப்படுத்தி, பரணத்தைக் காட்டிலும் அதிக நயிம்மையைச் செய்யும் என்று அவைகளுக்கும் பயப்பட வேண்டியதில்லை. இதோ கொஞ்சமும் இரக்கமில்லாமல் தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதினாலேயே நோக்கமுள்ள நமது தாயாதிகளைக் கண்டல்லவா பயப்பாட வேண்டியிருக்கிறது! இவர்கள் நம்மைப் பிடிப்பதற்கு வேண்டிய ஸகல உபாயங்களையும் இந்த மனிதர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பார்கள்; ஸந்தேகமில்லை. மற்ற பயங்களைக் காட்டிலும் தாயாதிகளால் நேரும் பயம் மஹா கஷ்டமென்று நமக்குத் தெரிந்த விஷயமே" என்றன.

75 'தாயாதிகள் நம்மிடத்தில் ஸ்ரீநாகமாயிருக்கும் பொழுது பயமென்ன?' என்றால், பசுக்களிடத்தில் ஸ்வயங்கவ்யாதிகளுக்கு உபயோகப்படும் பால் தயிர் முதலியவை எப்படிக் குறைவில்லாமல் கிடைக்குமோ; பிராம்மணர்களிடத்தில் அடக்கம் எப்படி ஸ்வபாவமோ; ஸ்ரீகளிடத்தில் சபல புத்தி எப்படி ஸ்வபாவமோ, அப்படியே தாயாதிகளிடத்திலிருந்து நமக்குப் பயம் நேருவதும் ஸ்வபாவமே. நான் உத்தம குலத்தில் பிறந்தவன்; லோகத்தாரால் கொண்டாடப் பட்டவன்; சத்தருக்களின் தலைகளில் கால் வைத்தவன். ஆகையால் உனக்கு என்னிடத்தில் பொருமைமுண்டாயிற்று.

85 'பிறந்தது முதல் உன்னிடமிருக்கும் நான் இப்படிச் செய்வேனா?' என்றால், தாமரைஇலையில் கீர்த்துகள் ஓட்டுமா? அப்படி அயோக்கியர்கள் எவ்வளவு காலம் நம்மிடத்தில் சேர்ந்திருந்தாலும் பிரயோஜனமில்லை.

90 "உன்னால் ஸகல ஸௌக்கியங்களும் பெற்ற நானே உனக்குக் கெடுதி நீண்டிப்பேனா?" என்றால், தேனில் ஆசைவைத்த வண்டு அதைக் குடித்தபிறகு தனக்கு அந்த தேனைக் கொடுத்த புஷ்பத்தில் உட்காருமா? அப்படி அயோக்கியர்கள் உபகாரங்களால் கட்டுப்படுகிறதில்லை. நீயும் அப்படியே.

95 'நான் உன்னிடம் இதுவரையிலும் செய்த ஸ்ரீநாகத்தைக் கெடுத்துக் கொண்டு எனக்கு ஆபத்தைத் தேடுவேனா' என்றால், யானை அழகுக்குப்போக ஸ்ரீநாகம் செய்தவுடனே மண்ணைவாரித் தேகமெங்கும் இறைத்துக் கொள்ளவில்லையா? அப்படியே அயோக்கியர்கள் தங்களுக்கே கெடுதியைத் தேடிக்கொள்வார்கள். சரத்தகாலத்தில் மேகங்கள் எவ்வளவு கரிநீர்தாலும் மழை எப்படி பெய்வதில்லைபோ, அப்படியே நீங்கள் பார்வைக்கு எவ்வளவு ஸ்ரீநாகமாய்க் காட்டிக் கொண்டாலும் உங்களால் ஒரு பிரயோஜனமும் இல்லை. வேறொருவன் இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லியிருந்தால் இதுவரையிலும் பிழைத்திருப்பானா? ராக்ஷஸ குலத்தைக் கெடுக்கவந்த அயோக்ய! நீ என்னு

டன் பிறந்த தோஷத்திற்காக உன்னை உயிருடன் விட்டேன். 'சீ ஓடிப்போ' என்றான்.

105 இப்படிச் சுடுமையான வார்த்தைகளால் துணக்கப்பட்டு, விபீஷணன் தான் சிபாயத்தை எடுத்தச் சொல்லியும் ராவணன் கேட்காததால், சூப்பொழுது உரிதமல்லவென்று, கதாயுதத்தைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு, தனக்கு மித்திரர்களான நான்கு ராக்ஷஸர்களுடன் கோபரவசனாய் ஆகாசத்தில் கிளம்பினான். ஆனாலும், "ஐயோ! விஷயக் கெட்டுப் போகிறேனே! இப்பொழுது கல்ல புத்தி வராது" என்று அனுதாபப்பட்டு, மறுபடியும் ஹிதத்தை உபதேசித்தான். ஸங்கையையும் மித்திரர்களையும் ஐசுவரியத்தையும் விட்டுப் போகும் விபீஷணன் தனக்குப் பிரதிகுலமான விஷயங்களை நீக்கித் தனக்கு அனுகூலமான ராமனுடைய கிருபையை அடைய பிரயத்தனம் செய்வதென்ற கைங்கரிய லக்ஷியால் விளங்கினான். "மஹா ராஜரே! எவ்வளவு கடுமையாய் பேசினாலும் தாங்கள் எனக்குத் தமயன். நான் தங்களை எறித்துப் பேசுவது சிபாயமா? வேண்டியதைச் சொல்லுங்கள். 'ஏன் புறப்பட்டுப் போகிறாய்? பதில் சொல்ல முடியாவிட்டால், பொறுத்துக் கொண்டிரு' என்றால், தாங்கள் எனக்கு முத்தவர்கள்; பிதாவிற்கு ஸமம்; நான் தங்களைப் பூஜிக்க வேண்டியது. ஆனால், தாங்கள் தர்மமார்த்தகத்திலிருந்து விலகிவிட்டீர்கள். தாங்கள் சொல்வது கொஞ்சம் கூட சிஜமல்ல, இந்தக் கடுமையான வார்த்தைகளைப் பொறுக்க மாட்டேன். தங்களுக்கு ஹிதமுண்டாக வேண்டுமென்ற எண்ணத்தால் நீதியைச் சொன்னேன். ஆனால், அக்ரானத்தால் மயங்கிக் காலகதிக்கு வசப்பட்டவர்கள் ஹிதோபதேசத்தை ஆதரிக்க மாட்டீர்கள். பிறருக்குப் பிரியமான வார்த்தைகளைச் சொல்லுவதெவர்களும் அவைகளைக் கேட்கிறவர்களும் லோகத்தில் ஸுலபமாய்க் கிடைப்பார்கள். ஆனால், ஒருவனுக்கு ஹிதமான விஷயம் அவனுக்குக் கேட்க வெறுப்பாயிருந்தால், அதைத் துணிந்து சொல்லுவதெவனும் அதைக் கேட்கிறவனும் கிடைப்பதரிது.

135 'உன் வார்த்தையைக் கேட்காதவனிடத்தில் ஏன் சிரமப்படுகிறாய்?' என்றால், ஸகல பூதங்களையும் நாசம் செய்யும் தவையற்ற காலபாசத்தால் கட்டுப்பட்டு தாங்கள் அழியப் போகிறீர்களென்று எனக்குத் தெரிந்தும், தங்களை நான் உபேஷிப்பது அழகல்ல, தன் வீடு கெடுப்புப் பிடித்து எரிசெய்தால் அதை விட்டுப்போக மனம் வருமா? தங்கக்கட்டுகளால் அவங்கரிக்கப்பட்டு கெடுப்புக் கொழுந்துகளைப் போன்ற ராமபாணங்களால் தாங்கள் மரணமடைவதை நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்க மாட்டேன். 'ஸமுத்திரத்தில் அலைகளால் மணல்கள் இருந்த இடம் தெரியாமல் கரைவதுபோல், காலபாசத்தால் கட்டப்பட்டவர்கள் சூரர்களாகவும் பலசரிகளாகவும் ரணதீரர்களாகவும் இருந்தாலும் அழிகிறார்கள். ஆகையால், எனக்கும் கெடுதி நேருமோ' என்று தாங்கள் எண்ணக் கூடாது. தங்களுடைய

145 ஹிதத்தையே கோரின என் வார்த்தைகளை மன்னிக்க வேண்டும். தாங்கள் எனக்குப் பெரியவர்களல்லவா? தங்களையும் இந்த லங்கையை யும் ராக்ஷஸர்களையும் காப்பாற்றும் வழியை எப்படியாவது தேட வேண்டும். தங்களுக்கு ஷேமமுண்டாகட்டும். போய் வருகிறேன். நான் இல்லாத பொழுதாவது ஸுகமாக இருப்பீர்களல்லவா? தங்களைய ஹிதத்தை விரும்பி அதர்மத்திலிருந்து தங்களைத் தடுத்துப் பார்த்தேன். என் வார்த்தையைத் தாங்கள் கேட்க வில்லை. காலம் குறுகு மரணமடைய வேண்டியவர்கள். தங்களைய மித்திரர்கள் செய்யும் ஹிதோபதேசத்தைக் கேட்பார்களா?" என்றான்.

நிவாரியமானவைய மயா ஹிதவழி

ந ரோசதே தே வசதம் திஸாசர |

பராத்தகாலே ஹி கீதாபுஷோ நரா:

ஹிதம் ந கீருஹ்ணந்தி ஸுகந்தி'சி' ரீதம் || (26)

ஸர்க்கம் 17

விபீஷணன் ராமனைச் சரணமடைந்தது

இத்யுத்தவா பருஷம் வாக்யம் ராவணம் ராவணதுறு: |
ஆஜ்'ராம முஹூர்தேத யத்ர ராம: ஸஸக்ஷமண: || (1)

அவதாரிகை

(1) ராமனுக்கு அனுகூலமாக இருக்க வேண்டுமென்ற ஸங்கல்பம். (2) அவருக்கு விரோதமானவைகளை நீக்குதல் (3) தன்னைக் காப்பாற்றுவானென்ற கம்பிக்கை. (4) தன்னைக் காப்பாற்றுகிறவனைப் போய் அடைவது. (5) தன்னை அவனிடத்தில் ஒப்புவிப்பது. (6) தன்னைத் தன்மையை அவனுக்கு வெளியிடுவது என்று சரணுகதியின் அங்கங்கள் ஆறு. ராமனைச் சரணமடைய வேண்டுமென்று விருப்பிய விபீஷணன், முதல் இரண்டையும் ஸம்பாதித்தானென்று காட்டப்பட்டது. ராமனுடைய கருணைபற்றி அடிக்கடி உபதேசித்ததால் ரக்ஷிப்பவனிடத்தில் வைக்கவேண்டிய கம்பிக்கை காட்டப்பட்டது. இப்பொழுது தினத் தன்மையை விவரித்து, பிறகு சரணுகதியின் ஸ்வரூபத்தை உபதேசிக்கிறார்.

15 இப்படி விபீஷணன் ராவணனிடத்தில் கடுமையான வார்த்தைகளைச் சொல்லிவிட்டு, ஒரு முகூர்த்தகாலத்திற்குள் ராமன் வக்ஷமணனுடன் இருக்குமிடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான்.

[குறிப்பு:—ராவணன் தன்னை அவமதித்தவுடன், "சி

இந்த இடத்திலேயே இருக்கக்கூடாது. பரமதர்மிகரான சூராமனைப் போய் அடையவேண்டியது" என்ற தர்மபுத்தி,

தர்மிகரான விபீஷணனுக்கு உண்டாயிற்றென்று வால்மீகி பகவான் கொண்டாடுகிறார்.

20 இப்படிச்சொல்லி:—"ஞானமெய ராகவனிடத்தில் கொண்டு போய் விடு" என்று ராவணன் செய்யவேண்டிய காரியம் அதிஸூலபமென்றும், "பாணங்கள் உங்கள் தலைகளை அறுக்கும், என்று கூறியதால் அப்படிச் செய்யாவிட்டால் கேடும் ஆபத்தை யும், தெளிவாய் எடுத்துச் சொல்லி,

25 கடுமையான:—தவ் பிரியநாயகிபுடன் ஆனந்தமாயிருப்பவனுக்கு ஸுகத்தைக் கொடுக்கும் தென்றல் காற்று, நாயமெய விட்டுப் பிரிந்தவனுக்குத் துக்கத்தை உண்டுபண்ணுவதுபோல், விபீஷணனால் உபதேசிக்கப்பட்ட ஹிதமானது, ராவணனைச் சேர்ந்தவர்களுடைய துஷ்டஸ்வபாவத்தால், அவனுக்குச் கடுமையாகத் தோன்றிற்று.

30 ராவணனிடத்தில்:—தமயனுடைய ஹிதத்தைக் கோரின விபீஷணன், தன்னுடன் பிறந்தவனுக்கு ஆபத்து நேர்ந்த பொழுது, அவனைக் கைவிட்டானென்ற அவதூறு வராதபடி, தன்னால் கூடிய வரைக்கும் அதை நீக்கப் பார்த்தான். ஆனால் உபதேசிக்கப்படுகிறவனோ, பலவான் பலவீனனென்று விசாரிக்காமல் எவ்வோரையும் நாசம் செய்கிற ராவணன்; அவனிடத்தில் சத்தருவின் பராக்ஷிரமத்தை வர்ணித்தால் கடுமையாய்த் தோன்றுதா?

40 விபீஷணன்:—துஷ்டனான ராவணனுக்குத் தம்பியாய்ப் பிறந்தாலும் ஸாத்விக ஸ்வபாவமுடையவனாகையால், சொல்ல வேண்டிய ஹிதத்தைப் பயமில்லாமல் சொன்னென்று வால்மீகி கொண்டாடுகிறார். ஹிதத்தைச் சொல்லவேண்டிய விஷயத்தில், வயதில் தனக்குப் பெரியவனாகியிருந்தாலும் பாதுகாமில்லை; அங்கிரஸின் புத்திரனான கவி என்பவர், தன்னைவிடப் பெரியோர்களுக்கு வேதங்களை அப்யயனம் செய்கித்து, ஞான தசையில் அவர்களை, "பிள்ளைகளை" என்று அழைத்தார். ஞானமில்லாதவன் குழந்தை; தனக்கு மந்த்ரோபதேசம் செய்கிறவனே பிதா"—மனு.

50 வந்து சேர்ந்தான்:—ராவண கோஷ்டியில் தனக்கு ஸம்பந்தமில்லாதபடியாலும் ராமனுடைய கோஷ்டியே தனக்குரிய வீடாகையாலும், "போனானென்று சொல்லாமல், தூரதேசங்களுக்குப் போனவன் வெகுகாலம் கழித்துத் தன் பெண்பிள்ளைகளையும் மித்திரர்களையும் பந்துக்களையும் பார்க்க வேண்டுமென்று ஆவலுடன் தன் வீட்டை நோக்கி வருவது போல், 'வந்தான்' என்று சொல்லப்படுகிறது.

55 ஒரு முகூர்த்தத்திலே:—"கெடுப்பு சூவாடிகளுக்கு நடுவி விடுப்பது நலம். பகவானிடத்தில் பக்திவைக்காமல் அவரை

60 துவேஷிப்பவர்களிருக்குமிடத்தில் ஒரு ஸ்ஷணம்கூடத் தங்குவது அபாயம்" என்ற நியாயப்படி, விபீஷணன் சாவண ஸைபணை விட்ட அடுத்த ஸ்ஷணத்தில் ராமனிருக்குமிடத்தில் காணப்பட்டான்.

65 ராமன் லக்ஷ்மணனுடன் இருக்குமிடத்திற்கு:—“குபேரன் வாரீக்கும் சைத்ர ரதமென்ற உத்பாணம் போல் ராமன் வாரீக்கும் இந்தச் சித்ரகூடபர்வதம் வெகு பாக்கியம் செய்தது” என்று கூறியபடி ராமனைக் காட்டி, “ராமன் வாரீக்குமிடமே நாம் விரும்பக்கூடியதென்று சொல்லப் படுகிறது.

70 லக்ஷ்மணனுடன்:—ராமனை விட்டு லக்ஷ்மணன் எப்பொழுதும் பிரியமாட்டாரென்பது. பகவான் தன்னை எப்பொழுது பக்தர்கள் சரணமடைவார்களோ என்று புருஷகாரமலை லக்ஷ்மணனை ஸமீபத்தில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாரென்பது. பகவானை துவேஷிப்பவர்கள் இருக்குமிடத்தில் நாம் ஒரு நிமிஷம் கூடத் தங்கக்கூடாது. பகவானைக் காட்டிலும் பகவான் இருக்குமிடமே நாம் விரும்பிவேண்டிய வஸ்து. ஆனால் பகவானிருக்குமிடத்தைக் காட்டிலும் பகவத் பக்தர்களுடைய அபிமானமே விசேஷமாகையால் லக்ஷ்மணன் அங்கிருப்பது குறிக் கப்பட்டது.

80 கேள்வி:—விச்ரவனென்ற பாட்டனுடைய வரங்களின் மஹிமையால் விபீஷணன் ஸகல தர்மங்களையும் அறிந்தவன்; ராஜ்ஸூர்களுக்குரிய தோஷங்களற்றவன்; தன் பிதாவிற்கு ஸமமான தமயன் தன்னைப் பால்யம் முதல் எடுத்து வளர்த்து ஆதரித்து ஸகல விதத்திலும் மேன்மை பெறச் செய்திருக்க, அவனைத் திடீரென்று கைவிடலாமா? விட்டும்; அவனைக் கொல்வதற்குக் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டிருக்கும் பரமசத்துருவைச் சேரலாமா? சேர்ந்தாலும் தன் தமயனுடைய சாஸ்திரம் தனக்குக் கிடைக்க வேண்டுமென்று ஸகல ப்ரயத்னமும் செய்யலாமா? செய்தாலும் அவனைக் கொல்வதற்கு வேண்டிய ஸகல உபாயங்களையும் சத்துருவிற்குத் தெரிவிக்கலாமா?

90 பதில்:—“நமக்கு முத்தோர்கள் கர்வம் கொண்டு நியாயம் தெரியாமல் ஸன்மார்க்கத்திலிருந்து விலகினால், அவர்களைக் கைவிடுவதில் தோஷமில்லை” என்ற நியாயப்படி, சாவணன் பகவானிடத்தில் எவ்வையற்ற அபராதம்செய்தபடியால் அவனை விட்டு வந்தது தோஷமல்லவென்று சிலர் எண்ணுகிறார்கள்.

95 ஆனால், பூமத் வேதாந்த தேசிகர் பின் வருமாறு அபிப்பிராயப்படுகிறார். “தன் பாட்டன் கொடுத்த வரத்தின் மஹிமைகால் விபீஷணன், ஸகல லோகங்களுக்கும் ஈசுவரனும், ஸகல ஜீவகோடிகளாலும் சரணமடையத்தகுந்தவனும், ஸகல வேதாந்தசாஸ்திரங்களாலும் அறியக்கூடியவனும், முத்தர்

100 களால் அடையக்கூடியவனும், நாராயணனென்ற திருநாமத்தை யுடையதுமான பரப்ரஹ்மமே பூபாரத்தைத் தீர்க்க ராமனாக அவதாரம் செய்திருக்கிறதென்று நன்ருயறிந்தவன்; மந்தோதரி முதலியவர்களும் அப்படியே இப்படித்தவருமானம் பெற்ற விபீஷணன், ஸாமான்யதர்மம் விசேஷதர்மமென்ற இரண்டின் குணதோஷங்களையும் பலா பலத்தையும் நன்ருகப் பரிகரித்து, ஸாமான்யதர்மத்தை விட்டு விசேஷதர்மத்தைக் கைக்கொள்வது யுத்தமே. தமயனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்க வேண்டுமென்பது தர்மார்த்தகாமமென்ற புருஷார்த்தங்களைக் கொடுக்கும்; பரமாத்மாவை ஆராதிப்பதற்கு ஸாதனமாகும்; ஆகையால் மோக்ஷமென்ற பரமபுருஷார்த்தத்திற்கும் ஸாதனமாகிறது. ஆனால், அது பரமாத்மாவை உபாஸிப்பதற்குக் கேவலம் ஒரு அங்கமாகையால் ஸாமான்யதர்மமே. ராமனைப் போய்ச் சேருவதோ ஸாஷாத் பரமாத்மாவின் ஆராதனமாகையால் விசேஷதர்மம். இவ்விரண்டிற்கும் விரோத மில்லாத பகைத்தில் இரண்டையும் அனுஷ்டிக்கலாம்; விரோத மிருந்தால் ஸாமான்யதர்மத்தை விட்டு விசேஷதர்மத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டும். ஆகையால் விபீஷணன், “நான் இது வரையில் செய்து வந்த ஸாமான்யதர்மத்திற்கு விரோதமில்லாமல் விசேஷதர்மமான ராமனைக்கரியத்தையும் செய்ய மார்க்க முண்டோ?” என்று தேடிப்பார்த்தான்; சாவணனுக்கு அடிக்கடி வலிதத்தை உபதேசித்தான்; அஸூர ஸ்வபாவமுள்ள சாவணனுக்கு ராமனிடத்திலுள்ள த்வேஷம் நீங்காதென்று நிச்சயித்து, இவ்விமேல் இவனுக்குக் கட்டுப்பட்டிருந்தால் ராமனுடைய கோபத்திற்குப் பாத்திரனாய் நாசமடைவோமென்று பயந்து, அந்தத் துஷ்டஹவாலத்தைவிட்டு, ராமனை ஆச்ரயிப்பதென்ற விசேஷதர்மத்தைக் கைப்பற்றினான். ஆகையால் அவன் செய்தது நியாயமே; அவனை நன்றியற்றவனென்று சொல்வது பிசகு.

120 கேள்வி:—சாவணனுடைய ராஜ்யத்திற்காக ஆசைப்பட்டு ராமனைச் சரணமடைந்திருக்கக்கூடாதா?

130 பதில்:—ராமனைச் சரணமடையும்பொழுது பெண்டு பிள்ளைகளை விட்டு ராமனைச் சரணமடைந்தானென்றும் இதர விஷயங்களில் பரமவைராக்யம் கொண்டானென்றும் ஸ்பஷ்டமாய்ச் சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால் அந்த உத்தேசம் அனுக்குக் கிடையாது. பிறகு ராமனிடத்தில் தான் விஞ்ஞாபனம் செய்யும்பொழுதும், “லங்கையையும் மித்திரர்களையும் ஐசுவரியங்களையும் விட்டேன். எனக்கு ராஜ்யமும் உயிரும் ஸௌக்யங்களும் எல்லாம் தாங்களே. தங்களையே ஸகல புருஷார்த்தங்களென்று ஆச்ரயிக்கிறேன்” என்று சொல்லுகிறான்.

140 கேள்வி—ராவணனையும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களையும் யுத்தத்தில் கொன்று உன்னை அரசனாகச் செய்கிறேன். இது ஸத்தியம் என்று ராமன் சொல்வதால், விபிஷணன் அப்படி பிரார்த்தித் திருக்கவேண்டுமே!

145 பதில்—தன்னை ஆச்ரயித்தவர்களிடத்தில் ராமனுடைய ப்ரீதிப்ரவாணம் கரைபுரண்டு ததும்பி ஸகல போகபேசியங்களையும் தானாகவே (விபிஷணன் ப்ரார்த்திக்காமலிருக்கும் பொழுதே) கொடுத்தது. "சித்யமான மோஷபதவியைக் கொடுக்கும் பரமபுருஷன், தன்னைத் தியானிப்பவர்களுக்கு தீர்க்காயுளையும் ஆரோக்யத்தையும் ஐசுவரியத்தையும் இடைவிடாத போகங்களையும் வலுவிலேயே கொடுக்கிறார்" என்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

150 கேள்வி—"ராவணனுடைய ராஜ்யம் தனக்குக் கிடைக்கும் படிச் செய்யவேண்டுமென்று தங்களைப்புத்திபூர்வமாய்ப்பிரார்த்திக்க வந்திருக்கிறேன்" என்று ஹனுமான் சொல்லியிருக்கிறார். "இந்த ராஷ்டிரம் ராவணனுடைய ராஜ்யத்தை அபிஷிஷ்டு என்னிடத்தில் வந்திருக்கிறேன்" என்று ராமனும் சொல்லியிருக்கிறார். அப்படி இருக்க இது எவ்வாறு பொருந்தும்?

155 பதில்—ராமனிடத்தில் வைத்த அதிக ப்ரேமையால் ஸ்கீவன் விபிஷணனிடத்தில் ஸந்தேகம் கொண்டான். அதை நீக்கவேண்டி, சீதிரால்நிரத்தில் சொல்லப்பட்ட ராஜதர்மத்தைக் காட்டுவதற்காக மாத்திரம் இவ்வாறு ராமனுல் சொல்லப்பட்டது. ஹனுமான் ராமனும் சொன்ன வார்த்தைகளுக்கும் விபிஷணன் சொன்ன வார்த்தைகளுக்கும் விபேதம் தோன்றினால், பஹிரங்கமான அர்த்தத்தைக் காட்டிலும் அத்தரங்கமான அர்த்தம் விசேஷமென்ற நியாயத்தால், விபிஷணனுடைய வார்த்தைகளையே நாம் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியது. மேலும், "நான் உன்னை அரசனாகச் செய்கிறேன்" என்று ராமன் சொன்னபொழுது யாதொரு மறுமொழியும் சொல்லாமல் ராமனைக்கரியத்தையே பிரார்த்தித்தான். பிறகும், "ராஷ்டிரத்தை நாம் செய்வதிலும் லங்கையை இடிப்பதிலும் என் 170 உயிருள்ளவரையில் என்னுடைய ஸஹாயம் செய்கிறேன். தங்களுடைய சைன்யத்தில் என்னைச் சேர்த்துக்கொள்ளுங்கள்" என்றான். தனக்கு இஷ்டமில்லாவிட்டாலும் ராமனுடைய நிர்ப்பந்தத்தால் லங்காராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொண்டானென்று "ராஷ்டிராதிபதி! மஹாவீர! பிராணிகளுள்ளவரையில் நீ இந்த லங்கையை ஆளவேண்டியது. உன்னை எனக்குத் தொழனாக லங்கையில் வைத்திருக்கிறேன். பிராணிகளைத் தர்மமாய்ப்பரிபாலனம் செய்; என் வார்த்தையைத் தட்டாதே. பதில் சொல்லக்கூடாது" என்ற உத்தரகாண்ட வசனத்தால்வெளிப்

180 படுகிறது. இப்படி வேறொரு பிரயோஜனத்தையும் விபிஷணன் அபிஷிஷ்டாததால் அவனுக்குக் குலதனமாகத் தான் பூஜித்து வந்த ரங்கநாதனுடைய விக்ரஹத்தை ராமன் கொடுத்தார். தர்மத்தை நிலைநிறுத்துவதற்காக அவதரித்த ராமனுடைய ஆக்ரோசம், எஞ்சியுள்ள ராஷ்டிரங்களையும் ஸன்மார்த்தத்தில் ஸ்தாபிப்பதற்காக விபிஷணன் லங்காராஜ்யத்தை ஒப்புக் கொண்டான். ராமனுடைய ஆக்ரோசமானதால், அதுவும் அவருடைய கைங்கரியவகையில் சேர்ந்ததென்று விபிஷணனுடைய தாற்பரியம். இப்படியே தர்மரஹஸ்யத்தை நன்றாயறிந்த லக்ஷ்மணனும், "தசரத சக்கரவர்த்தியை நான் பிதாவாக நினைக்கவில்லை. எனக்கு ஸஹோதரனும் போஷகனும் பந்தமும் தகப்பனும் ராகவனே" என்று தேக ஸம்பந்தத்தால் வந்த பிதாவைக் கைவிட்டு, சித்திய பிதாவான ராமனை, "நான் தங்களுக்கு வழிகாட்டிக்கொண்டு முன்னே போகிறேன். தாங்கள் விழித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதும் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் பொழுதும் ஸகல கைங்கரியங்களையும் செய்கிறேன்" என்று ராமனுக்குத் தொண்டு செய்வதையே பலனாகப் பிரார்த்தித்து, ராமனுடைய திருவடிகளைக் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டு அவரைச் சரணமடைந்தான். அப்படியே விபிஷணனும் தேக சம்பந்தத்தால் ஏற்பட்ட ராவணனைக் கைவிட்டு, பகவானுக்குக் கைங்கரியம்செய்யவேண்டுமென்ற ஆசையால் ஸகலவிதத்திலும் ஸஹஜ பந்துவான ராமனைச் சரணமடைந்தான். ஆகையால் விபிஷணன் தர்மத்தைக் கைவிட்டானென்று சொல்ல நியாயமில்லை.

185 கேள்வி—நாகபாசத்தால் ராமலக்ஷணர்கள் கட்டப்பட்டபொழுது விபிஷணன் "எவர்களுடைய பலத்தை நம்பி நான்கீர்த்தி அடையவிரும்பினேனோ, அந்தப்புருஷனிரேஷ்டர்கள் மயங்கிவிட்டார்களே! ஐயோ! கெட்டேன். பிழைத்திருந்தும் ராஜ்யத்தை இழந்து என்னங்கள் சிதறினடைப்பினமாளேனோ, என் சத்துருவான ராவணன் பிரதிக்ரஹையை நிறைவேற்றினான். அவன் மனம் குனிந்தது" என்று ராஜ்யத்தைப் பற்றியே வருத்தப்படுவானேன்?

190 பதில்—"கீர்த்தி" என்ற பதத்திற்கு, ராமனைக்கரியமே தாற்பரியம். ராஜ்யமென்ற பதத்திற்கு, "எனக்குத் தாங்களே ராஜ்யம்" என்று முன்பு விபிஷணன் கூறியுள்ளதால் இங்கும் ராமனைக்கரிய ஸாம்ராஜ்யமாகக் கூறியதாகக் கொள்ளவேண்டும்.

195 கேள்வி—"தர்மவானே! லங்கா ராஜ்யத்தை அடைவாய்; ஸந்தேஹமில்லை" என்ற ஸ்கீவனுடைய வசனம் எப்படிப் பொருந்தும்?

220 பதில்—விபீஷணனுடைய அந்தரங்க அபிப்ராயம் ஸூக்ரீ வனுக்குத் தெரியாமல் இப்படிச் சொன்னான்.]

225 மேருசிகரத்தைப்போல் பருத்த தேகத்துடனும், மின்னற் கொடியைப்போல் பிரகாசித்துக்கொண்டும் ஆகாச விதியில் நிற்கும் விபீஷணனை ஸகல வானரர்களும் பார்த்தார்கள். ராவணனுடைய ஸமீபத்திலிருந்து ஆகாசத்தில் கிளம்பும்பொழுதே ஸூக்ரீவன் முதலியவர்களுக்குத் தெரியும்.

[குறிப்புகள்:—கிபீஷணன்:—கொழுந்துவிட்டுடையும் காட்டுத்தியிலிருந்து தப்பியோடுவதெவன் குளிர்ந்த ஜலத்தால் மடுவில் வந்துவிழுவதுபோல் பரபரப்புடன் வருகிறவனை,

230 மேருசிகரம்:—உயரத்தாலும் பருமனாலும் சத்துபரணங்களுடைய மேருசிகரத்தைப் போன்றவன். மேலும் தனக்கு விரோதிகளை விட்டதால் ஸ்திரமான ஸௌக்யத்தையும் பிரகாசத்தையும் ராமனைக்கரியத்தையும் பெற்று மேரு சிகரத்தைப்போல் விளங்கினனென்பது. ராமனென்ற மஹா பர்வதத்திற்கு ஒரு உன்னதசிகரம் வந்து சேர்ந்தது. ராவணனென்ற பர்வதத்திலிருந்து ஒரு உன்னத சிகரம் போயிற்று.

240 மின்னற்கொடியை:—தேஜஸாலும் ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்பதாலும் மின்னற்கொடியைப்போன்றவன். “ராமபக்தர்களான வானரர்கள் நம்மைச் சேர்த்துக்கொள்ளமாட்டார்கள்” என்ற நடுக்கமும் அப்பொழுது நமது உயிர் நிற்காதென்ற பரபரப்பும் குறிப்பிடப்படுகின்றன.]

245 அனலன், சரபன், ஸம்பாதி, ப்ரகஸனென்ற நான்கு மந்திரிகளுடன் தங்களை நோக்கி ஆபுதபானியாய் ஆகாச மார்க்கத்தில் வரும் விபீஷணனைக் கண்டு ஸூக்ரீவன், தங்களுக்குக் கெடுதி செய்வதற்காகவே அவன் வருகிறெனென்று நினைத்து, ராமனிடத்தில் வைத்த அளவற்ற பிரீதியால், ஒருவன் அவரைச் சரணமடைந்தாலும் திரோடு என்று தனக்குத் தெரியும் பக்கத்தில் அந்த நிமிஷமே அவனைத் துரத்தத் தயாராயிருந்தான். தானே பிறகுடன் ஆலோசிக்காமல் எந்தக் காரியத்தையும் செய்யக்கூடும்; ஆனாலும், நடக்க வேண்டிய விஷயம் முக்கியமானதானாலும், வானரவீரர்களுடன் கலந்து யோசிப்பது ராஜாதிபாகையாலும், வருகிறவன் சத்துருவா அல்லது ரகஸ்யமாய் அனுப்பப்பட்ட தூதனா? என்று ஸந்தேகித்தான். முகத்தோற்றம் முதலிய அடையாளங்களால் விரோதியல்லவென்று தோன்றினாலும், ராமனிடத்திலுள்ள மட்டில்லாதபிரேமையால் யாரிடத்திலும் அவனுக்கு ஸந்தேகமுண்டாயிற்று. ஆகையால் வானரர்களை நோக்கி, “மித்திரர்களே! இதோ ஆகாசவிதியில் ஆபுதபானியாய் நான்கு ராக்ஷஸர்களுடன் நம்மைநோக்கி வருகிறவனைப் பார்த்தீர்களா? அவன் தூதனல்ல; ரகஸ்யமாய் அனுப்பப்பட்ட வேலைக்காரனுமல்ல. நமக்குக் கெடுதி செய்யவரும் சத்துருவென்றே

260 பிரத்யக்ஷமாய்த் தெரிவிறது. ராக்ஷஸனுக்கையால் குரூரன்; அதற்குத் தகுந்த ஆபுதங்களுடனும் வருகிறான். நமக்குள் ஒவ்வொருவனையும் கொல்வது அநாத்யம். ஆகையால் நமக்கு உயிர் நிரீலயான ராமனைக் கொன்றுவிட்டால் நாமெல்லோரும் பிழைக்கமாட்டோமென்றறிந்து அவருக்குக் கெடுதி செய்ய வருகிறான்” என்றான்.

265 அதைக் கேட்டு எல்லா வானர வீரர்களும் கற்பாறைகளை யும் விருஷங்களை யும் எடுத்துக்கொண்டு, “ஸ்வஸமி! சீக்ரமாய் உத்தரவு கொடுங்கள். ஒரு நிமிஷத்தில் இந்தத் துஷ்டர்களைக் கொன்றுவிடுகிறோம். பலமற்ற இவர்கள் இப்பொழுதிதே கொல்லப்பட்டுத் தரையில் வீழ்வார்கள்” எனப்பரபரப்புடன்சொன்னார்கள். மஹாபுத்திமானான விபீஷணன் இந்த விஷயங்களை நன்றாய்க் கவனித்துக்கொண்டு, “இவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் எதைப் பேசிக் கொண்டாலும் நமக்கென்ன? கருணாழர்த்தியான ராகவன் நம் மிடத்தில் இரங்கமாட்டாரா? எல்லாமறிந்தவர்க்கு என் மனத்திலுள்ள கருத்து தெரியாதா? ஸர்வலோகரக்ஷகன் எனக்குமாத்திரம் ரக்ஷணுகாமற் போவாரா? என்னை நிச்சயமாய்க் காப்பாற்றுவார் என்று பூர்ண நம்பிக்கையுடன் ஸமுத்திரத்தின் வடகரை சேர்ந்து, தன்னைக் கொல்வதற்குக் காத்துக்கொண்டிருந்த வானரர்களிருக்குமிடத்திற்கு பயலில்லாமல் சென்று எல்லோரும் தன்னைப்பார்க்கும்படி ஆகாசவிதியில் அசுவற்றுநின்றான். புருஷகாரத்தைக் கொஞ்சம்கூட அபிபகிஷிக்காமல் ஸகல இடையூறுகளையும் விலக்கி ராமன் என்னை ரக்ஷிப்பார் என்ற பூர்ண நம்பிக்கையோடிருந்தாலும், விபீஷணன் உடனே ராமனைப் போய்ச் சரணமடையவில்லை. ஆனால் தூரத்திலிருந்துகொண்டே தன்னைத் தடுத்த ஸூக்ரீவன் முதலியவர்களையே புருஷகாரமாகச் செய்து ராமனிடத்தில் தன்னைப் பற்றிச் சிபார்சு செய்யும்படி உரக்க பிரார்த்தித்தான்.

285 (ராமன் தன்னைக் காப்பாற்றுவதற்கு, தான் அவரைத் தேடி வந்ததே போதும். பிரார்த்திப்பது அவசியமில்லை; தன்னைத் தேடி நடந்து வந்ததையே, தன் தலையில் வைத்த ஒரு பெரிய பாரமாக நினைக்கும் ராமனுக்கு, விபீஷணனுடைய பிரார்த்தனை, புண்ணில் உப்பை வைத்துக் கட்டினது போலாயிற்று. மஹாபுத்திமானாகையால், விபீஷணன் “ராமன் என் எண்ணத்தை எனக்குச்சிபார்சாக வைத்துக்கொண்டு என்னைக் காப்பாற்றும் கருணாநீதி; ஆனாலும், ராஜாமை பிரத்யக்ஷமாய்ச் சரணமடைவதுதான் அரசர்க்கு நாம் செய்யும் மரியாதையாகும். இந்த வானரர்கள் எனக்கு விரோதமாக நடப்பது என்னிடத்திலுள்ள துவேஷத்தாலல்ல; ராமனிடத்தில் வைத்த விசேஷ பக்தியால் அவருக்கு எங்கே கெடுதி தேடுமோ என்று யாரைக் கண்டாலும் சந்தேகப்படுகிறார்கள். ஆகையால் இதுவும் உத்தம குணம்தான். ராமபக்தர்கள் என்னை ஆதரிக்காவிட்டால் ராமன் ஆதரித்து எனக்கென்ன பிரயோ

300 ஐனம்? ஆகையால் ராமன் என்னை ஆதரிப்பதைவிட இந்த ராம பக்தர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டு அவர்களில் ஒருவனுக்கே சேருவதே நான் அடையவேண்டிய பரமபுருஷார்த்தம் என்று எண்ணினான். தான் சரணமடையப்போகிற மஹாபுருஷனும் தன்னைச் சிபார்சு செய்யவேண்டிய ராமபக்தர்களும் தன்னைத் தீண்டிவிடைய நன்றூபறிய வேண்டுமென விரும்பி உரக்க பிரார்த்தித்தான்.)

310 "ஸகல லோகங்களையும் கதறச் செய்கிறவனென்று அர்த்தமுள்ள ராவணனென்ற குரூரமான பெயரையுடைய ஒருவனுண்டு. அதற்குத் தகுந்தபடியே அவனுடைய நடத்தையும் குரூரமானது. அப்படியே ஜாதியில் ராஷஸன்; தன்னைப்போன்ற கணக்கில்லாத குரூர ராஷஸர்களால் ஸேஷிக்கப்பட்டவன். நான் அவனுக்குத் தம்பி.

315 (அவனுக்குத் தமையனுக்குப் பிறந்தால் அவனுடைய கட்டளைக்கு உட்படவேண்டியதில்லை. குபேரனைப்போல் அவனுடைய தோஷங்கள் என்னைப் பற்றாது. அவனுக்குத் தம்பியாகையால் அவனுடைய உத்தரவுப்படி ஸகல தோஷங்களுக்கும் ஆளானேன்.)

320 என்னை விபீஷணனென்று சொல்வார்கள். அவன் இஷ்டவாகு வம்சத்தரசனான சகுநாதனுடைய பிரியபார்யையை ஐனந்தானத்திலிருந்து அபகரித்தான்; அவனை ரக்ஷிக்க வந்த ராம பக்தனுன ஐடாயுவைக் கொன்றான். திக்கற்றவனான ஸீதைையை வங்கையில் கொண்டுபோய் அவளுக்குக் கோர ராஷஸிகளைக் காவல் வைத்து, ராமனுக்கு அளவற்ற அபகாரம் செய்திருக்கினான். 'அண்ணா ஸீதைையை ராமனிடத்தில் கொண்டுபோய் விடுங்கள்' என்று அனைக

325 காரணங்களைக் காட்டி நான் பலதடவை எவ்வளவுஎடுத்துச் சொல்லியும், அவனுக்குக் காவல் குறுகிவிட்டபடியால் கொஞ்சம்கூட என்ற ஹிதோபதேசத்தை லக்ஷ்யம்செய்யவில்லை, மரணமடையப்போகிறவனுக்கு உத்தமமான ஓடிவந்தம் விபீதமாய்ப் படுமல்லவா? பகவான் யாதொரு காரணமில்லாமல் என்னிடத்தில் கருணைவைத்து

330 ராவணன் என்னைக் கடுமையான வாசத்தகனால்துறவித்துவேலைக் காரண அவமதிப்பதுபோல் அவமதிக்கச் செய்தார். ஆகையால் வேறு பிரயோஜனங்களில் எனக்கு வேறுப்புண்டாகி, மனைவி மக்களையும் ஐசுவரியத்தையும் விட்டு, பரமபுருஷார்த்தமான ராமனைக் கரியத்தை அடையும்பொருட்டு அவரையே சரணமடைய வந்திருக்கிறேன். (வேறு பிரயோஜனத்தைக் குறிப்பிடாததாலும், "ராஷஸர்களே நாம் செய்வதில் என்னால் கூடிய ஸஹாயம் செய்கிறேன்" என்றுதானே சொன்னதாலும், ராமனைக்கரியத்தையே நாடி வந்தானென்று தெரிகிறது. இப்படிச் சரணமடைய வந்தவன் தன்னை ரக்ஷிப்பவனிடத்தில் செய்ய வேண்டிய விக்கிராபணத்தைச் சொல்லி,

340 தனக்குப் புருஷகாரமானவர்களை, கீங்கள் இதை என் ரக்ஷகனிடத்தில் தெரிவிப்புகள்" என்று பிரார்த்திக்கினான்) ஸகலப் பிராணிகளும் சரணமடையத் தகுந்தவனும் மஹாத்மாவுமான சகுருவ நிலகனிடத்தில், 'நான் விபீஷணன், இங்கே வந்திருக்கிறேன்' என்று சீக்கிரமாய் விக்கிராபணம் செய்யுங்கள்" என்றான்.

345 (ராகவன் தன்னைச் சரணமடைந்தவர்களுடைய குலம், வீச்சய, நடத்தை முதலிய யாதொன்றையும் ஆலோசிக்காமல் ஸகலப் பிராணிகளுக்குப் அபயதானம் செய்கிறவர். ஆகையால் பல பல பாதகங்களைக் கணக்கில்லாமல் செய்த ராவணனுக்கும் உங்களைப்போல் அவருடைய கருணையில் பாகமுண்டு. அப்படியிருக்க அதைச் சேர்ந்த எனக்கு மாத்திரம்

350 இடையாதா? ராவணன் தூர்ப்புத்திப்பிடித்துத் தன் பாகத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளவில்லை. ராகவனிடத்தில் பரம பக்தியுடன் அவரைத் தேடி வந்திருக்கும் என் பாகத்தை இல்லை பென்று சொல்ல உங்களால் முடியுமா? 'மஹாத்மா, ராகவன்' என்ற பதங்களால் ரக்ஷகனுக்குரிய பரதவம், அதாவது ஸர்வோத்தமனுரிப்பது, ஸௌஸ்யம், எல்லோரும் ஸுலபமாய்

355 வந்து அடையக்கூடிய தன்மைபென்ற இரண்டு உத்தமஸக்ஷணங்கள்குறிப்பிடப்பட்டன. கல்லும் கட்டையும் ஸுலபமாய் அடையக்கூடியபதார்த்தங்கள்; ஆனால், அவைகளால்யாதொரு பிரயோஜனமில்லை; அவைகளே விரும்புகிறவர்களுமில்லை. மேரு பர்வதம் சிரேஷ்டமான வஸ்து; ஆனால் ஸுலபமாய் அடைய முடியாதது; அதை விரும்புவதில் பிரயோஜனமில்லை. ஆகையால் இரண்டு குணங்களும் அவசியம். மனத்திற்கும் இத்திரியங்களுக்கு எட்டாததென்று கருதிகளால் வர்ணிக்கப்படும்

360 பரவஸ்து, ஸகல ஜீவகோடிகளும் பிரத்யக்ஷமாய்ப் பார்த்து ஆனந்தித்துக் கடைத்தேறும்படி மனுஷ்யாவதார மெடுத்ததைக் காட்டிலும் ஸௌஸ்யமென்ற குணத்திற்கு வேறு திருஷ்டார்த்தம் வேண்டுமோ? நித்தியவிபூதியில் தன்னைவிட்டு அகலாத ஞானம் சக்திமுதலிய ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களும் அவதார தசையிலும் பூர்ணமாயிருப்பதால் மஹாத்மா, தான்

365 தேரே வந்திருக்கையில் அதைத் தெரிவிப்பதால் பிரயோஜனமில்லை. ஆகையால், "நான் மஹாபராதி என்பதையும், இந்த பிரபஞ்சத்திலுள்ள ஸகல விஷயங்களிலும் பரமவைராக்ய மடைத்தேனென்பதையும், என்னை ரக்ஷிப்பதற்கு அழிவற்ற உபாயத்தைக் கைப்பற்றினேன்ற சரணுகதி லக்ஷணத்தையும், ராமனைக்கரியத்தையே நாடி வந்தேனென்பதையும், அவருடைய பக்த கோஷ்டியில் சேருவதையே பிரயோஜனமாய் அபேக்ஷிக்கிறேன் என்பதையும் விக்கிராபணம் செய்யுங்கள்" என்பது கருத்து. ரக்ஷகள் என்னைத் தானே வந்து காப்பாற்ற

370

375

380 வதற்குமுன் நீங்கள் விஞ்ஞாபனம் செய்வதால் எனக்கு மித்திரர்களாவீர்கள்.

காட்டில் வளர்த்துக் காப்பகரிக்களைத் தின்னும் உங்களைப் போன்ற மிருகங்களுக்கு ராமன் அபயதானம் செய்திருக்க, என் விஷயத்தில் ஸந்தேகமென்ன? ராமனிடத்தில் செய்த பிரதிக்கூறையை மறந்த ஸூக்ரீவனையே அபாரகருணையால் ரக்ஷித்த ரகுநாதன், அவருடைய ப்ரியபாரியையைத் திருப்பிக் கொடுக்கும்படி என்னால் கூடியவகையிலும் பிரயத்தனம் செய்த என்னைக் காப்பாற்றுவதில் தடைமென்ன? மஹாபராதம் செய்த காகா ஸூரனுக்குக் கிடைத்த கருணை எனக்கில்லையோ?

390 ராகவனிடத்தில்...தன் தேகத்தை அறுத்து ஒரு புருவைக் காப்பாற்றுவதற்காக ஸந்தேகமாய்க் கொடுத்த சிபி முதலிய தர்மாந்மாக்கள் அவதரித்த ரகுருவத்தில் பிறந்தவர்க்கு, சரணமடைந்தோர்களைக் காப்பாற்றுவது ஸஹஜானம்.

395 மஹாதுளவான... 'இந்த மஹா புருஷனை நான் அறிவேன்' என்ற கருதிப்படியும், 'வினாகாத பராக்கிரமத்தையுடைய ராமனை வேதங்களால் உபதேசிக்கப்பட்ட மஹாபுருஷனென்று நானறிவேன்' என்ற விசுவாமித்திர மஹரிஷியின் வாக்கியப்படியும், அந்தப் பரமபுருஷனை ராமனாய் அவதரித்த திருப்பதை நான் அறிவேன்.

400 என்னை...சரணமடைய வந்திருக்கிறேனென்று சொல்லுங்கள். பேரும் ஊரும் குலமும் கோத்திரமும் வித்யையும் செல்வமும் தெரியப்படுத்த வேண்டியதில்லை. தங்களைச் சரணமடைய ஒருவன் வந்திருக்கிறானென்று சொன்னமாதிரித்திலேயே ஓடிவந்து காப்பாற்றக் கூடமைப்பட்டவர், ஒருவேளை

405 ராவணனே வந்திருக்கிறானே என்று சந்தேகப்பட்டு, இப்படிப்பட்ட மஹாபராதியை ரக்ஷிக்கலாமோ என்று ஆலோசிக்கலாம். ராவணனைப்போல் நான் ராமனுக்கு விரோதியல்ல; ராசுஷ குலத்தில் தர்ம மார்க்கத்தை அனுசரிக்கும் விபீஷணனென்று சொல்லப்பட்டவன். அவனுடைய தம்பிகளில் இவன் வந்திருப்பவன் 'கும்பகர்ணனல்ல; பால்யம்முதல் ராம பக்தியில்

410 ஈடுபட்ட விபீஷணனென்று சொல்லுங்கள்; எவ்வளவு தாழ்ந்த வனுயிருந்தாலும் தன்னைத் தேடிவருவதே ராமனுடைய பரமப்ரீதிக்குக் காரணமாகையால் நீங்கள் அதிகமாய்ச் சொல்ல வேண்டியதில்லை.

415 சீக்கிரத்தில்... 'எந்த க்ஷணத்தில் விரக்தி பிறந்ததோ அந்த க்ஷணத்திலேயே ஸன்யாஸம் பெறவேண்டும்' என்ற கருதிப்படி, எந்த க்ஷணத்தில் அவரைச் சரணமடையவேண்டிய தென்று புத்தி பிறந்ததோ, அந்த க்ஷணத்திலேயே அவரை வந்தடைந்தேன். என்னைக் காப்பாற்றுவீட்டால் அவருடைய

விரதத்திற்கும் சீர்த்நிக்கும் தீராத குறைவு வரும். அது உங்களால் கேரவேண்டாமென்று எண்ணமிருந்தால் சீக்கிரத்தில் தெரிவிப்புகள், பகவானுக்கு அபசாரம் செய்வதைவிட பக்தர்களுக்கு அபசாரம் செய்வது மஹாபாவம். அதற்குப் பரிசாரமில்லை, பகவான் அதைப் பொறுக்கவே மாட்டார். என்னைத் தடுத்துத் தர்மதம் செய்தால் அவருடைய கோபத்திற்குப் பாதிராமாவீர்கள்; ஆகையால் சீக்கிரமாய்த் தெரிவிப்புகள். மனுஷ்ய தேகம் அரித்யம், நான் அவரைச் சரணமடைந்து, உங்களுடைய தாமதத்தால் அவர் என்னைக் காப்பாற்றுவதற்குமுன் இத்தத் தேகம் அழிந்தால், சரணமடைந்தவனைக் காப்பாற்றாமல் விட்டாரென்ற தீராப்பழி அவரைத் தொடரும். அதற்கு இடம் கொடுக்காதீர்கள். சீக்கிரமாய்த் தெரிவிப்புகள்.

(இங்கே வந்திருக்கிறேனென்று...சுஜெந்திரனையும் பிரஸ்ஸா தனையும் துருவனையும் காப்பாற்றுவதற்காக வைகுண்டத்திலிருந்து வெகுதூரம் வந்ததுபோல் இப்பொழுது சிரமப்பட வேண்டியதில்லை. நானே அவரைத்தேடி அவரிருக்குமிடத்திற்கு வந்திருக்கிறேன், இன்னும் காப்பாற்றுவதற்குத் தடையென்ன?)

அதைக்கேட்டு, ஸூக்ரீவன் ராமனிடத்தில் வைத்த அதிகப் பிரேமையால் அவருடைய ஞானத்தையும் சக்தியையும் பராக்கிரமத்தையும் மறந்து, "தன்னைச் சரணமடைந்தவர்களிடத்தில் எல்லையற்றப்ரீதியுள்ள ரகுநாதன், 'சரணமடைந்தேன்' என்ற சப்தத்தைக்கேட்டமாதிரித்திலேயே இவனை ஸந்தேகமில்லாமல் ஆதரிப்பார், இவன் மஹா கபடன்; குரூரன்; ஸமயம் பார்த்து அவருக்கு என்ன கெடுதி செய்வானோ?" என்று பரமஸாதுவான விபீஷணனிடத்தில் ஸந்தேகம் கொண்டு பரபரப்புடன் ராமனிடத்திற்கு ஓடி, தன்னைப் போன்ற அபிப்பிராயம் கொண்ட ஸந்தேகனைத் தனக்கு ஸஹாயமாய்ச் சேர்த்துக்கொண்டு "ராவணனுடைய தப்பி விபீஷணன், நான்கு ராசுஷஸர்களுடன் தங்களை வந்து சரணமடைந்திருக்கிறேன், செய்யவேண்டியவைகளையும் விலக்கவேண்டியவைகளையும் விசாரித்தறிதல், வேண்டிய அணிவகுத்தல், விசாரித்து முடிவு செய்தவைகளை தன் விஷயத்தில் பிரயோகித்தல், ரகஸ்யமாய்த் தூதர்களை அனுப்புதல் என்ற நீதி முறைகளை நம்மைச் சேர்ந்தவர்களிடத்தில் உபயோகப்படுத்திச் சந்தருஸன்யத்தில் இவை எப்படி நடக்கின்றனவென்று தாங்களறியவேண்டும், இப்படிச் செய்தால் தங்களுக்குஸகல மங்களங்களும் உண்டாகும். இந்த ராசுஷஸர்கள் கண்ணிற்குத் தெரியாமல் ஸஞ்சரிப்பவர்கள்; கபடமான உபாயங்களை அறிந்தவர்கள்; நினைத்த ரூபங்களை எடுக்கக்கூடியவர்கள்; குரூர்கள். ஒருபொழுதும் அவர்களை நம்பக்கூடாது. இவன் ராவணனால் ரஹஸ்யமாய் அனுப்பப்பட்ட தூதன்; நமது ஸைன்யத்தில் புகுந்து நமக்குள் கலையும் செய்வான். சத்தருவிடத்திலிருந்து

வந்தவனை நாம் சேர்த்துக்கொண்டால் சத்தருவிற்குப் பலக்குறைவும் நமக்கு பலவிருத்தியும் உண்டல்லவா' என்றால், மித்திரர்கள், காட்டில் வளர்ப்பவர்கள், பரம்பரையாய்த் தன்னிடத்திலிருக்கும் ஸைன்யம், அந்தந்தக் காலங்களில் சம்பளம் கொடுத்துச் சேர்த்த ஸைன்யம் இவைகளைச் சேர்த்துக்கொள்ளலாமெய்யொழிய, சத்ரு விடத்திலிருந்து வந்தவனை ஒருபொழுதும் சேர்க்கலாகாது. மேலும் இவன் குருசமான ராஜஸூதிரியில் பிறந்தவன்; தங்களுக்குப் பரமசத்ருவான ராவணனுடைய தம்பி; அவனுடைய கஷ்டியிலிருந்து வந்திருக்கிறான். இவனை நம்பலாமா? 'என்னைச் சரணமடைந்தவனைக் கைவிடலாமா' என்றால், இவன் சரணமடைவதென்ற மாயோபாயத்தால் தங்களுடைய நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரனாய், ஸமயம் பார்த்துத் தங்களுக்கு கெடுதி செய்வான். ஆகையால் ராவணனால் அனுப்பப்பட்ட இந்தத் துண்டனைக் கொல்வது நலமென்று எனக்குத்தோன்றுகிறது. தங்களுடைய பொறுமைக்கு எல்லையில்லா, ஆனால் அதைத் தகுந்தவர்களிடத்திலல்லவா உபயோகிக்கவேண்டும்? 'நமக்குக் கெடுதிசெய்ய யத்தனத்தால் அப்பொழுது இவனைத் தண்டிக்கலாம்' என்றால், இவன் புத்திசாலி; நம்மைக் கொல்ல வந்திருக்கிறானென்பதை அறியாமல் இவனுக்கு நமது ஸைன்யத்தில் இடம்கொடுத்தால், நமக்கு அஸௌகரியமான ஸமயத்தில் நம்மை நாசம் செய்வான். 'அளவற்ற நமது ஸைன்யங்களை ஒருவன் நாசம் செய்யாடிவாரா?' என்றால் நமது பலாபலங்களைத் தெரிந்து கொண்டால் அது வெகு ஸூலபம். ஒரு கோட்டான் சாத்திரியில் காக்கைகளுக்குக் கண் தெரியாதென்பதை அறிந்து, கூடுகளில் புகுந்து, ஸூலபமாய் எல்லாக் காக்கைகளையும் நாசம் செய்ததைக் கேட்டிருப்பீர்களே. இவன் மஹாகுருசான ராவணனுடைய ஸகோதரன். முன்பு மாரீசனை இரக்கத்தால் கொல்லாமல் விட்டது போல் இவனையும் விட்டால் பின்பு பெரியகெடுதியைச் செய்வான். முதலில் இவனுடன் வந்தவர்களுடைய தலைகளை அறுத்து இவனுடைய கையில் கொடுத்துப் பிறகு இவனுடைய தலையில் நெருப்பை வைத்துக் கொளுத்தவேண்டியது. வானியைப்போல் ஒரே பாணத்தால் இவன் உயிரை வாங்கக்கூடாது. குருமாய்ச் சித்திரவதை செய்யவேண்டும்" என்று சொல்லி, "ராமன் மஹாபுத்திமான்; பிறகு ஸைய அபிப்பிராயத்தை வார்த்தைகளால் அறியக்கூடியவர்; நான் இவ்வளவு சொன்னதே அதிகம். இதற்கு இவர் சொல்லும் பதிலைக் கேட்டு பிறகுமேற்சொல்லவேண்டிய விஷயங்களைச் சொல்லுவோம்" என்று மௌனமாய் இருந்தான்.

சரணமடைந்தவர்களிடத்தில் அளவற்ற பீதியுள்ள ராம சத்திரன், ஸூக்ரீவன் பரபரப்புடன் சொன்ன வார்த்தைகளை ஆடுகைப்பதற்கு ஏதாவது ஒரு காரணத்தைத் தேடிக்கொண்டிருந்தார். கொஞ்சம் காலதாமதமானாலும் விபீஷணன் தன்னிடத்தில் வைத்த பீதியால் வருத்தப்படமாட்டானென்று அறிந்து வானர

கொஷ்டியில் விபீஷணன் சேர விரும்பினதால் அவனுக்கு தேர்விரோதமாகப் பேசும் ஸூக்ரீவனுலேயே அவனை அழைத்து வருவது புத்தமல்லவென்றென்னரி, ஸமீபத்திலிருந்த ஹனுமான் முதலியவர்களைப் பார்த்து, மித்திரர்களே! வானராதிபதி, விபீஷணனைக் குறித்துச் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டீர்களல்லவா? விபீஷணன் அந்தநகரத்திலும் தகுந்த காரணங்களைக் கூடியிருக்கின்றன அவன் கூறியவை. ஆனால் ஸூக்ரீவன் சொல்லிவிட்டானே என்று நீங்கள் உங்களுடைய அபிப்பிராயங்களைச் சொல்லாமலிருக்கவேண்டாம். ஸாதுவாயும், புத்திமானாயும், ஸமர்த்தனாயும் நமது ஹிதத்தைத் தேடுகிறவனுயிருக்கும் மித்திரன் இப்படிப்பட்ட ஸமயங்களில் அவசியமாய் தன் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிய படுத்த வேண்டும்" என்றார்.

உடனே வானரச்சிரேஷ்டர்கள் தயங்காமல் மஹானுடைய ஹிதத்தையே நாடினவர்களாய்த் தங்களுடைய அபிப்பிராயங்களைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள். "ஸ்வாமி! ஸகல லோகங்களிலும் தங்களுக்குத் தெரியாத விஷயமுண்டோ? ராமன் வானரர்களுக்கு மித்திரனென்ற கீர்த்தியை லோகத்தில் எங்களுக்கு ஸம்பாதித்து வைப்பதற்காக இப்படி எங்களுடைய அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டுநீர்கள். சரணமடைந்தவர்களைப் பரமசத்ருவாயிருந்தாலும் காப்பாற்றுகிறெனென்று தாங்கள் தவறாத பிரதிக்கை செய்தவர்கள்; குரர்கள்; தர்மத்தைக் கைவிடாதவர்கள்; கலங்காத பராக்கிரமத்தைபுடையவர்கள்; ஸர்வக்ஞரானாலும் தகுந்த ஹேதுக்களால் நன்றாய் விசாரித்துக் காரியங்களைச் செய்கிறவர்கள்; செய்த நன்றியை மறக்காதவர்கள்; ஸ்வேஹிதர்களுடைய விஷயத்தில் ஸுந்நிலும் கட்டுப்பட்டவர்கள்; ஆகையால் ஸமர்த்தர்களும் புத்திமான் களுமான தங்களுடைய மத்திரிகள் ஒவ்வொருவரும் தகுந்தகாரணங்களுடன் அபிப்பிராயங்களைத் தெரிவிக்கட்டும்" என்றார்கள்.

அப்பொழுது ஸூக்ரீவனுக்கு அடுத்த வரிசையில் அங்கதன் புவராஜாவானதால், விபீஷணனைப் பீஷிக்கும் விஷயத்தில் தன் அபிப்பிராயத்தை நன்றாய் ஆலோசித்துச் சொன்னான். "சத்தரு விடத்திலிருந்து வந்தவன் தங்களைச் சரணமடைந்தாலும் அனு கூலனு அல்லனு என்று யோசிக்க வேண்டியது. ஆகையால், சீக்கிரமாய்ப் பீஷித்துப்பார்த்த பிறகே அவனிடத்தில் நம்பிக்கையைக் வேண்டும். கபடபுத்தி புள்ளவர்கள் அவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தை வெளிப்படுத்தக்கூடிய நடை உடைபாவனைகளை மறைத்துக் கொண்டு யோக்கியர்களைப்போல் நடப்பார்கள். நாம் அஹாக்கிரமையாய் இருக்கும் ஸமயம் பார்த்து நம்மைக் கெடுப்பார்கள். அது பெரிய ஆபத்திற்கு ஹேதுவாகும். ஆகையால், அவர்களை உடனே நம்பக்கூடாது. குணதோஷங்களை அறிவதற்காக ஏதோ ஒரு காரியத்தில் அவர்களை சியமித்து, அவர்களிடத்தில் விபீஷண குணங்கள்

புலப்பட்டால் சேர்த்துக்கொள்ளலாம்; விசேஷ தோஷங்கள் புலப்பட்டால் தள்ளிவிடலாம். ஆனால், ஒரு தோஷமில்லாதவனும் ஒரு குணமும் இல்லாதவனும் லோகத்தில் கிடையாதாகையால், இந்த விபீஷணனிடத்தில் அனேக நல்ல குணங்களுக்கு சில தோஷங்களிருந்தால். சேர்த்துக்கொள்ளலாம்; ஸ்வல்ப குணங்களுக்கு பல தோஷங்களுக்கு தள்ளிவிடலாம்" என்றான்.

545 "ஒரு காரியத்தில் அவனை நியமிக்காமல் அவனுடைய குண தோஷங்களை அறிய முடியாது. திடீரென்று நியமித்தால் ஒரு வேளை ஸ்ரீராமத்திற்கு ஹானியாகும். ஆகையால், சக்ரீவனுடைய அபிப்பிராயத்தைக்காட்டிலும் இது மேலானதல்ல" என்று ஸ்யன் யோசித்து, "ஸ்வாமி! அங்கதன் சொல்லும் உபாயம் ஸாத்தியமல்ல. இப்பொழுதே நம்மைச் சேர்ந்த ஒரு தூதனை அனுப்பி நீதி சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி அவனைப் பரீக்ஷித்து, நியாயநியாயத்தை நன்றாய் ஆலோசித்து, விபீஷணனை அங்கீகரிக்கலாம்" என்றான்.

560 பிறகு ஸ்ரீராமமுத்தியுள்ள ஹம்பவான், "ஒரு காரியத்தில் நியமிப்பதாலும், தூதனால் பரீக்ஷிப்பதாலும் இவனுடைய நிற ஸ்வபாவம் வெளிப்படாது. மேலும் நாம் இவனை நம்பாமலிருப்பதற்கு அனேக காரணங்கள் உண்டு" என்று ஆலோசித்து, மற்றவர்கள் சொன்னதைப்போல் அபாயகரமாயில்லாமல் விசேஷ குணங்களை யுடைய யோசனையைச் சொன்னான். "ராவணன் குரூர ஸ்வபாவமுள்ள ராக்ஷஸர்களுக்குத் தலைவன்; மஹாபாபி; நம்மிடத்தில் தீராத பகைகொண்டவன். இந்த விபீஷணன் நம்மை வந்தடைவதற்கு இது தகுந்த இடமல்ல. நாம் ஸங்கைக்கு வெகு தூரத்திலிருக்கிறோம். ஆகையால் நம்மைக் கண்டு இவன் பயப்படவேண்டிய நியாயமில்லை. இப்பொழுது இங்கே வருவதில் அவனுக்கென்ன பிரயோஜனம்? மேலும் இது அவன் நம்மிடத்தில் வரவேண்டிய காலமல்ல. தனக்குப் பிரபுவும் ஸகோதரனுமான ராவணனுக்கு ஆபத்து நேர்ந்திருக்கையில் அவனைக் கைவிட இதுதானா ஸமயம்? எவ்விதமாய் யோசித்தாலும் இவனிடத்தில் நாம் ஸந்தேகப்படவேண்டியது நியாயமே" என்றான்.

575 பிறகு ஸ்ரீராமன், "ஸகல விதத்தாலும் இவனிடத்தில் ஸந்தேகப்படவேண்டியது நியாயமே. ஆனால் ஸ்ரீராமமான உபாயத்தால் இவனுடைய குணதோஷங்களைப் பரீக்ஷிக்காவிட்டால், ஒருவேளை இவன் யோக்கியனாக இருந்தால் நமக்கு வலுவில் கிடைத்த மித்திரனை இழந்துவிடுவோமே" என்று ஆலோசித்து, தகுந்த காரணங்களுடன் வெகுசாதுரியமாய், "பிரபோ! இவனுக்குத் தெரியாத மதுரமான வார்த்தைகளால் ராவணனைப்பற்றின விஷயங்களை மெள்ள மெள்ளக் கேட்டுப் பாருங்கள். இப்படிப் பரீக்ஷிப்பதால் இவனுடைய வாஸ்தவ அபிப்பிராயம் வெளிப்படும், நல்லவனு

யிருந்தால் இவனை அங்கீகரிப்போம்; துஷ்டனுயிருந்தால் தள்ளிவிடுவோம்" என்றான்.

585 பிறகு சாஸ்திராப்யானத்தால் உறுதியான ஞானமுள்ளவரும், மந்திரிகளுக்குள் சிரேஷ்டருமான ஹனுமான், மதுரமாயும் தெளிவாயும், சுருக்கமாயும், விசேஷ பிரயோஜனமுள்ளதுமான தன் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவித்தார். "ஸ்வாமி! ஸகல நீதியையும் அறிந்த மஹாபுத்திரமானும், காரியங்களைச் செய்வதில் நிகரில்லாத ஸாமந்தியமுடையவரும், பேசும் திறமையுடையவர்களுக்குள் சிரேஷ்டருமான தங்களைக் காட்டிலும், இந்த விஷயத்தில் பிருஹஸ்பதி பகவானும் ஆலோசனை சொல்லத் தகுந்தவரல்லர். ஸகல விதத்திலும் தங்கள் சிரேஷ்டர்கள், தங்களுக்குத் தெரியாததைச் சொல்லப்போகிறவனல்ல நான். வீண்வாதம் செய்ய வேண்டுமென்றால், மற்ற மந்திரிகளிடத்தில் பொருத்தமையிலாவது, மற்றவர்களைக் காட்டிலும் நான் புத்திமான், நன்றாகப் பேசக்கூடியவனென்ற கவந்தாலாவது பேசுவதாக எண்ணக் கூடாது. தங்கள் என்னை ஒரு பொருட்டாக எண்ணிக் கௌரவம் செய்து பேசும்படியாகக் கட்டளைவிட்டதால் மாத்திரம் பேசத் துணிக் தேன். குணதோஷங்களைப் பரீக்ஷித்து அறிவதற்காகச் சில மந்திரிகள் உபாயங்களைச் சொன்னார்கள். ஆனால் அப்படிப் பரீக்ஷிப்பது ஸாத்தியமல்ல. ஒரு ராஜகாரியத்தில் விபீஷணனை நியமிக்காமல் அவன் நல்லவனுக்கெட்டவனு என்று அறிய முடியாது. அப்படி அறியாமல் அவனை ஒரு ராஜகாரியத்தில் நியமிப்பதால் கெடுதி நேரும். ஆகையால், இவ்விரண்டும் ஒன்றையொன்று பொறுத்திருக்கின்றன. (இதர மந்திரிகளுடைய அபிப்பிராயங்களைக் கண்டிப்பதால்) அவர்களுடைய பெயரைக் குறிக்காமல் பேசுகிறேன். அங்கதனுடைய அபிப்பிராயம் கண்டிக்கப்பட்டது.)

610 தூதர்களால் பரீக்ஷித்தறியலாமென்று சில மந்திரிகள் சொன்னார்கள். தூரத்திலிருக்கும் வஸ்துக்களையும் மறைந்திருக்கும் வஸ்துக்களையும் ஸ்வல்பவா தூதர்களை அனுப்பித் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்? இந்த விபீஷணன் அதி ஸமீபத்திலிருக்கிறான்; பிரத்யக்ஷமாய்ப் பார்க்கலாம்; யாதொரு மறைவும் இல்லாமல் ஆகாசவீதியில் நிற்கிறான்; ரகசியமாக தூதனால் அறியவேண்டிய பிரயோஜனம் இங்கே யாதொன்றுமில்லை என்று தோன்றுகிறது. (சரபனுடைய அபிப்பிராயம் கண்டிக்கப்பட்டது).

620 இவன் வந்த இடமும் காலமும் ஸரியானவையல்லவென்று சில மந்திரிகள் நினைக்கிறார்கள். ராவணன் அதம புருஷனென்றும் தாங்கள் புருஷோத்தமனென்றும் இவன் ஆற்றிய யோசனையால் அறிந்தவன்; தங்களுடைய குணங்களையும் தோஷங்களையும் பரீக்ஷித்துப் பார்த்தவன்; ராவணன் எதைகையக் கொடுக்க இஷ்டப்படாததால் ராக்ஷஸகுலத்திற்கு நாசத்தைத் தேடுகிறெனென்பதை

யும், தாங்கள் கரதுஷணன் முதலிய ராகுஸர்களை வதம் செய்ததையும், வாலியைக் கொன்று ஸுக்ரீவனுக்குப் பட்டம்கட்டினதையும், ஒருவராலும் தாண்டமுடியாத ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுவதற்குத் தகுந்த பிரயத்தனங்களைச் செய்ததையும் கண்டவன்; புத்திபூர்வமாய்த் தனக்குப் பிரதிகூலனான ராகவனிடத்தில் தோஷத்தையும், தனக்கு அனுகூலமான தங்களிடத்தில் குணத்தையும் கிரஹித்தவன்; தங்களிடத்தில் வந்தது ஸகலவிதத்திலும் காலதேசங்களுக்கு ஒத்திருக்கிறதென்று தோன்றுகிறது. (ஐரம்பவானுடைய அபிப்பிராயம் கண்டிக்கப்பட்டது.)

விபீஷணனுக்குத் தெரியாதவர்களால் அவனுடைய ஸ்வரூபத்தை அறியலாமென்று சில மந்திரிகள் தெரிவித்தார்கள். புத்திமானான மனிதனையும் தனக்குப் பரிசயமில்லாதவர்கள் விஷயங்களைக் கேட்டால், 'இவர்கள் என்னிடத்தில் நம்பிக்கையில்லாமல் இப்படிக்கேட்டுங்கள். எந்த வார்த்தை சொன்னால் எந்த அளர்த்தம் கேடுமோ?' என்று தான் சொல்லவேண்டிய பதிலை ஆலோசித்துக்கொண்டு பலவிதமாய் ஸந்தேசிப்பான். நம்மை நம்பியாதொரு தோஷமும் இல்லாமல் நம்மிடத்தில் வந்த மித்திரன் நாம் கபடமாய்ப் பரிஷிப்பதைப் பார்த்துத் துஷ்டனாக மாறிவிடுவான். பெரும்பாலும், இந்த உபாயம் பிரயோஜனமற்றது. தான் வெகு ஸமர்த்தனென்று நம்பியிருப்பவர்களும் பிறருடைய வார்த்தைகளைக்கொண்டு அவர்களுடைய சிஹமான அபிப்பிராயத்தை அறிவது அஸாத்தியம். தன்னைக் கேட்பவர்கள் மனத்தில் ஒன்றை வைத்துக் கொண்டு வெளியீடுகபடமாய்ப் பேசுகிறார்கள் என்று அறிந்து, கபடமாய்ப் பேசுகிறவர்களுக்குக் கபடமாய்ப் பதில் சொல்வதில் தோஷமில்லை என்று தங்களுடைய மனோபிப்பிராயத்தை வெளியிடமாட்டார்கள். (ஸமர்த்தனுடைய அபிப்பிராயத்தைக் கண்டிக்கிறது.)

இப்படி மற்றவர்கள் இதுவரையில் சொன்ன ஆலோசனைகளிலுள்ள தோஷங்களை எனைக்குத் தெரிந்தவரையில் எடுத்துச் சொன்னேன். இப்பொழுது என் அபிப்பிராயத்தை விஞ்ஞாபனம் செய்கிறேன். விபீஷணன் பேசும் வார்த்தைகளை நான் நன்றாய்க் கவனித்துப் பார்த்தேன். அவைகளால் இவன் துஷ்ட ஸ்வபாவமுள்ளவனென்று கண்டிப்பிக்க முடியவில்லை. முகம் தெளிவாயிருக்கிறது. ஆகையால் இவனிடத்தில் எனக்கு ஸம்சயமில்லை. ரஹஸ்யமாய் நமக்குத் துரோகம் செய்கிறவன். கொஞ்சமும் மனத்தில் ஸந்தேகமில்லாமல் கவலையற்று நம்மிடத்தில் வரமாட்டான். மேலும் இவனுடைய வார்த்தைகளில் யாதொரு தோஷமும் வெளிப்படவில்லை. ஆகையால் இவனைப்பற்றி எனக்குக் கொஞ்சம்கூட ஸந்தேகமில்லை. (ஹனுமான் ராமலக்ஷ்மணர்களிடத்தில் முதலில் பேசினபொழுது, 'அவன் யோக்கன் என்பதற்கு ராமன் இதே காரணங்களைச் சொல்லியிருக்கிறார்.' 'மஹாவஞ்சக

னான புருஷன் தன் அபிப்பிராயத்தைப் பிறர் அறியாமல் மறைத்துக் கொள்வான். அவனை நம்பலாமா' என்றால், என்னன்களை மறைக்கலாமோய்றி முகவிகாரங்களை வெகு காலம் மறைக்க முடியாது. எப்படியாவது மனத்திலிருக்கும் எண்ணம் தன்னை மீறி வெளிப்படாமல் போகாது. மேலும் இவன் உரிதமான தேசகாலங்களிலும் ஐனங்களிடத்திலும் தான் உத்தேசித்த காரியம் அதிசீக்கிரத்தில் நிறைவேறும்படியான பிரயத்தனங்களைச் செய்திருன். இவனிடத்தில் யாதொரு தோஷமும் இல்லை. உரிதமானவைகளை அறிந்து செய்கிறவனென்ற குணமும் பொருந்தியிருக்கிறது. ஆகையால் ராவணன் துஷ்ட நடத்தைபுள்ளவன் என்பதையும், தாங்கள் நர்மமான் என்பதையும், அவனுடைய பிரயத்தனங்கள் பலிக்காதென்பதையும், தங்களுடைய பிரயத்தனங்கள் கைகடுமென்பதையும், தாங்கள் வாலியைக்கொன்று ஸுக்ரீவனுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுத்ததையும் பார்த்து, தானும் லங்காராஜ்யத்தை அடையவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் புத்திபூர்வமாக இந்தே வந்திருக்கிறான். இவன் ராகுஷணை இருந்தாலும் யோக்கனென்று எனக்குத் தெரிந்தவரையில் எடுத்துச் சொன்ன காரணங்களால் இவனை அங்கீகரிக்கலாம். ஆனால், இந்த விஷயத்தில் சீயாயார்யமும், மேல் நடக்கவேண்டிய காரியமும் தங்களுக்குத் தெரியாததல்ல. தங்களுடைய ஆக்கனையை எதிர்பார்க்கிறோம்" என்று தெரிவித்தார்.

யதாஸக்தி மயோக்தம் து ராகுஷணஸ்யார்ஜயம் ப்ரதி |
ப்ரமாணம் த்வம் ஹி ப்ரஷஸ்ய ஸ்ருத்வா புதிதீமநாம் வர || (68)

ஸர்க்கம் 18

ராமனுடைய அபிப்பிராயம்

அதீ ராம: ப்ரஸந்தாத்மா ஸ்ருத்வா வாயுஸுதஸ்ய ஹ |
ப்ரத்யபுஷுத துரீதர்ஷ: ஸ்ருத்வாநாத்மதி ஸ்திதம் || (1)

புரு, கண்டுமஹர்ஷி முதலிய புண்பவான்களின் விருத்தாந் தங்களை வலிஷ்டர் முதலிய பெரியோர்களிடத்திலிருந்து கேட்டவரானபடியால், ராமன் வானரசிரேஷ்டர்கள் சொன்ன ஆலோசனைகளால் புத்தி கலங்காமல், ஹனுமானுடைய வார்த்தைகளால் மனம் தெளிந்து, தன் அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டார்.

"விபீஷணனைப்பற்றி நானும் சில வார்த்தைகள் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. என் கண்மையைக்கொருகிற சீய்கள் அவைகளை ஸாவதானமாய்க் கேட்டு உங்களுடைய முடிவைச் சொல்லவேண்டும்.

(இதுவரையில் சொன்ன அபிப்பிராயங்களைக் கண்டிக்கவேண்டியிருப்பதால், மந்திரிகள் வருத்தப்படுவார்களோ என்று அவர்களை இப்படி ஸமாதானம் செய்து, தகுந்த கார

665

670

675

680

5

10

15 ணங்களுடன் தம் கருத்தைத் தெரிவிக்கிறார். ஸூக்ரீவன் முதலியவர்கள் சொன்ன அபிப்பிராயங்களில் ஹேதுக்களும் பிரயோஜனங்களும் ஸரியல்ல. ஆகையால் அவைகளைத் தள்ளி விடலாம். ஹனுமானுடைய அபிப்பிராயத்தில் விபிஷணனைச் சேர்த்துக்கொள்ளலாம் என்ற பிரயோஜனம் ஸரியானாலும் அவன் தோஷமில்லாதவனென்ற ஹேது ஸரியல்ல. 'தங்களைச் சரணமடைந்தேன்' என்ற வார்த்தைகளைச் சொல்வதே முக்கியமான ஹேதுவென்பது கருத்து.)

20 "மித்திரனென்று என்னை வந்து அடைந்தவனை நான் ஒரு பொழுதும் கைவிடுகிறதில்லை, அவனிடத்தில் தோஷங்களிருந்தாலும் அவனை அங்கேறிப்பதை ஸாதுக்கள் நிந்திக்கமாட்டார்கள்.

25 (வாஸ்தவமாக மித்திரனில்லாவிட்டாலும் மித்திரனைப் போல் காட்டிக்கொண்டாலும் போதும். இவ்விடத்தில் மித்திர சப்தத்திற்குச் சரணமடைதலென்றும் அர்த்தம் செய்யலாம். ஸீதைையும் ராவணனுக்கு ஹிதோபதேசம் செய்கையில், 'நீ பழைக்கவேண்டுமென்றிருந்தால் ராமனுடன் ஸ்கேஹம் செய்' என்று இதே அர்த்தத்தைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். "எனக்கு ஸகல விஷயங்களிலும் சக்தியிருக்கும், 'உன்னைச் சரணமடைந்தேன்' என்ற வார்த்தைகள் காதில் விழாதபிறகு, அவனைக் கைவிடுவதற்குக் கொஞ்சம்கூடச் சக்தியில்லை. அப்படிச் செய்வதால் கணக்கில்லாத அபாயங்கள் எனக்குத்தெரிந்தும் தெரியாமலும் நேர்ந்தாலும், ஸகலப் பிராணிகளும் கூடாதென்று தடுத்தாலும், அதனால் எனக்கு மரணம் நேரிட்டாலும் சரணமடைந்தவனைக் கைவிட முடியாது. ஸூக்ரீவன் முதலியவர்கள் சொல்லுகிறபடி விபிஷணனிடத்தில் தோஷங்களிருக்கட்டும்; இன்னும் கோரமான தோஷங்கள் இருக்கட்டும்; என்னால் முடியாத காரியத்தை எப்படிச் செய்வேன்? சிஷ்டர்களை அங்கேறிப்பதால் எனக்கு விசேஷ கீர்த்தியில்லை; துஷ்டர்கள் என்னைச் சரணமடைந்து அவர்களை ரக்ஷித்தால் எனக்கு விசேஷ கீர்த்தியுண்டு. ஸாதுக்கள் இப்படிச் செய்வதைக்குற்றமாய் எண்ணமாட்டார்கள்; குணமாகக் கொண்டாடுவார்கள், தோஷங்களை விலக்கவேண்டியதென்ற சாஸ்திர வாக்கியம் சரணமடைந்தவர்களைப் பற்றிச் சொன்னதல்ல. மேலும், சரணமடைந்தவன் கொல்லத் தகுந்த குற்றத்தைச் செய்திருந்தாலும் அவனைக் காட்டிக்கொடுக்கக்கூடாது" என்று கருதியும் சொல்லுகிறது" என்பது கருத்து.)

50 நில மஹான்கள் பின்வருமாறு வியாக்யானம் செய்கிறார்கள். 'என்விடத்தில் பூர்ணபக்தி வைக்கவேண்டியதில்லை; என்னை துவேஷிக்காமலிருப்பதே போதும். என்னுடன் ஸ்கேஹம் செய்யவேண்டுமென்ற இச்சை கொஞ்சமாவது இருந்தாலும் போதும், மித்திரனைப்போல் நடந்துகொண்டாலும் போதும். பகவானுடைய அபார இருபையால் அறிச்சுகிரத்தில் அவனுக்கு வாஸ்தவபக்தியுண்டாகும். அல்லது, 'பகவான் ஸகல பூதங்களுக்கும் மித்திரன்' என்ற எண்ணத்தை ஆகாரமாய்க் கொண்டு சரணமடைந்தாலும் நல்லதே. நானே இவனைத் தேடிப்போய் காப்பாற்றவேண்டியிருக்க, அவனை என்னைத் தேடி வந்திருக்கையில் இன்னும் காப்பாற்றாமலிருப்பதைப்பற்றி வெட்கப்படுகிறேன். ஒருவன் கோயிலுக்குள் சென்று பகவானைத் தரிசிக்கும்பொழுது தான் வெளியில் விட்டுவந்த செருப்புக்களையே கினைத்துக்கொண்டிருப்பதுபோலிராமல் வங்கையை யும் மித்திரர்களை யும் ஐகவரியத்தையும் விட்டுத் திரும்பிப் பாராமல், சரணாகதிக்கு விரோதிகளை விலக்கி என்விடத்தில் வந்திருக்கிறான். தாயும் தந்தையும் ஸகோதரர்களும் பந்துக்களும் மித்திரர்களும் ஐகவரியமும் நானே என்று நம்பி வந்திருக்கிறான். வங்கையிலிருந்தே "ராமா! உன்னைச் சரணமடைந்தேன்" என்றால், அந்த சிமிஷத்திலேயே ஓடிப்போய் அவனைக் காப்பாற்றவேண்டியது. முடவனிருக்கும் இடத்திற்கு கங்காப் பிரவாஹம் வருவதுபோல் நான் இருக்குமிடத்திற்கு அவனை வந்ததால் எனக்குப் பெரிய உபகாரத்தைச் செய்திருக்கிறான். இவன் செய்த உபகாரத்திற்குப் பதில் செய்யவேண்டாமா? இவன் சரணமடையவேண்டியதெயன்றி ஸ்தோத்ரம், அர்ச்சனை, தியானம், நமஸ்காரம் முதலிய ஸாதனங்களை அனுஷ்டித்த வேண்டியதில்லை.

75 மேலும் மனத்தாலும், வார்த்தையாலும், நடத்தையாலும் பூர்ணமாய் என்னைச் சரணமடைந்திருக்கிறான். பரிசீலிடுவிறவன் மனநிலை ஆவலுடன் எதிர்பார்ப்பதுபோல், என்னை யாராவது சரணமடைந்து என் பிரதிக்கருணை சிகரணவெற்று வர்களைன்று காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். வலுவில் வந்தவனை விடுவேனா? இவன் மூலமாக ராவணனும் வருவானென்று நான் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் இவனைக் கைவிடுவேனா? 'விபிஷணனைச் சேர்த்துக்கொள்ளாவிட்டால் தங்களுடைய கீர்த்திக்குக் குறைவு வரும்; அவனைச் சேர்த்துக் கொண்டால் எங்கெனவிலோருக்கும் மிகுந்த கெடுதி நேரும்' என்று சீன்கள் ஆஷேபித்தால், உயிரைக் கொடுத்தாவது சரணமடைந்தவர்களைக் காப்பாற்றுவேன். லோகத்தில் பசு, புத்தாய்ப் பிறந்த கன்றிடத்திலுள்ள விசுவாஸத்தால் முன்பிறந்த கன்றுகளைத் திரும்பிப் பார்க்காததுபோல், விபிஷணனைக் காப்பாற்றும் விஷயத்தில் உங்களைவிலோரையும் கைவிடுவேன். மேலும் சீன்கள் சொல்லுகிற தோஷங்கள் ஒன்றுவது அவனிடத்தில் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. அப்படி இருந்தாலும் அந்தத் தோஷங்களை எனக்குப் பிரியமாகும், முஞ்சம்

- 95 என்ற ஒருவகைப் புல்கீன் பஞ்சபோன்ற பூ நெருப்பில்போடப் பட்டவுடன் எப்படி ஸ்வரூபமில்லாமல் போகுமோ, அப்படிப் பகவானைத் தரிசித்தவனுடைய பாபங்கள் இருந்த இடம் தெரியாமல் நாசமடைகின்றன' என்ற கருதிப்படி, என்னைச் சரணமடைந்தவர்களிடத்தில் தோஷங்களுக்குக்கரியாயமில்லை." அவன் என்னைக்கொல்லவேண்டுமென்று வந்திருந்தாலும் அவனுடைய எண்ணத்தைப் பூர்த்திசெய்வது என் கடமை' (இது ஸ்ரீவத் ஸாங்கியீசுரனுடைய அபிப்பிராயம்.) 'அப்படியானால் மஹாபுத்தி மாண்களான வானரசிரேஷ்டர்கள் விபீஷணனை ஏன் நித்திக்கவேண்டும்' என்றால், என்னிடத்தில் பகஷ்பாதம் வைத்து, காரணமில்லாமல் கெடுதியை ஸந்தேதிக்கும் வானரசிரேஷ்டர்கள் இவனுடைய தோஷங்களை மாத்திரமே நீனைத்து இவனை ஏற்றுக்கொள்ள விரும்பமாட்டார்கள், ஆனால் புருவைப் போன்ற பரமார்த்தஸூனிகள் என் நடத்தைகளைச் கொண்டாடுவார்கள். 'தோஷமுள்ளவனைக் கைவிடாமலிருப்பதால் தற்களுக்கு எந்தப் புருஷார்த்தம் வீதித்தது? எந்தக்கெடுகல் கீயிற்று? எந்தப் பாபத்திற்கு பரிஹாரமாயிற்று' என்றால், இவையொன்றுமில்லை, ஸாதுக்களுடைய கோஷ்டியில் நான் நித்திக்கப்படாமலிருப்பதே பலன். தன்னைக் கொல்ல வந்தவர்களைக் காப்பாற்றின புருவைப்போன்ற மஹான்கள் என்னை நித்திக்காமலிருந்தால் போதும்' என்றார். (ஸர்வ சக்தியுள்ள பகவானுக்கு ஒரு விஷயத்தில் மாத்திரம் சக்தியில்லைபென்பதும் ஸர்வமும் தெரிந்த பகவானுக்குத் தன்னைச் சரணமடைந்தவர்களின் தோஷங்கள் மாத்திரம் தெரியாதென்றும் இந்த ச்லோகத்தால் புலப்படுகின்றதென கோவிந்தவநி என்பவர் கருதுகின்றார்.
- 120 அதைக் கேட்டு ஸுக்ரீவன் ராமனுடைய ஸ்வபாவத்தைப் பூர்ணமாக அறிந்து, இது மிகவும் துணைவான காரியமென்று பயந்து நடுங்கி, ரகுவிரனிடத்தில் தான் வைத்த அளவற்ற பிரீதியால் "ஸ்வாமி! இவன் யோக்கியனாக இருந்தாலும் ஸரீ, அயோக்கியனாக இருந்தாலும் ஸரீ, இந்த ராஷணன் நன்றியற்றவன். தன் தன்மையன் இப்படிப்பட்ட ஆபத்தில் இருக்கையில் அவனைக்கைவிட்டவன் எவனைக் கைவிடமாட்டான்? ஸந்தக எரிந்து, புத்திரர்கள் மடிந்து, தன் சத்துரு ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி, தன் நகரத்தை முற்றுக்கையிடத் தயாராயிருப்பதைக் காட்டிலும் வேறு கஷ்டம் உண்டோ" என்றான்.
- 130 அதற்கு ராமன், "ஸுக்ரீவன் தர்மத்தினுடைய ரஹஸ்யத்தையும் என் அபார சக்தியையும் சரணமடைந்தவர்களைக் காப்பாற்றவேனென்ற என் பிரதிக்களுடைய நன்றாக அறியாமல் இப்படிச் சொல்லுகிறான்" என்று நினைத்து புல்கீரிப்பிடல் ராஜரீதிப்படி அவனுக்குப்பதில் ரொன்றுர். ஸ்கல வானரர்களை

- யும் ஒரு தடவை பார்த்து, புண்யவானுள் லக்ஷணனை நோக்கி, 135
"சாஸ்திராய்ஸையில்லாமல் பெரியோர்களிடத்தில் கர்ருஷை செய்
யாமல் ஒருவனும் இப்படிப் பேச முடியாது. ஆனால் இந்த விஷ
யத்தில் ஸலக்ஷமமான விஷயத்தைக் கவனிக்கவேண்டியது. அது
ஸகல ராஜாக்களிடத்திலும் காணப்படும்; லோகானுபவத்தால் 140
அறியப்படும். அதாவது ஓர் அரசனுடைய தாயாதிகளும் அடுத்த
தேசங்களிலுள்ள அரசர்களும் சற்றுக்கொன்று சொல்லப்படுகிறார்
கள். அவர்கள் கஷ்டம் நேர்ந்த ஸமயங்களை எதிர்பார்த்துக்
கொண்டு கெடுதி செய்கிறார்கள். ஆனால் புண்யவான்களான சில
அரசர்கள் தற்கருடைய தாயாதிகள் எப்பொழுதும் லிதகாரிகள்
என்று எண்ணிக் கொள்வம் செய்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட அரசர் 145
களும் உத்தமகுணங்களையுடைய இந்த விபீஷணனிடத்தில் ஸந்தேதிப்
பார்கள். பாபிகள் சிறைந்த இந்த லோகத்தில் நல்லவனிடத்திலும்
ஸந்தேதகமுண்டாகிறது. மஹாபாபியான ராவணன் மஹாபுண்ய
வானுள் இந்தவிபீஷணனிடத்தில் ஸந்தேதகப்படுவது ஆச்சரியமல்ல; 150
ஆகையால் அவனுடன் விஜோதித்துக்கொண்டே இங்கே வந்திருக்
கிறது. இப்படி இவன் ராவணனைவிட்டு வந்ததற்குக் காரணம்
ரொண்ணென். இவனை நான் கைவிடக்கூடாதென்பதற்குக் காரணம்
ரொல்லுவிடுதேன்.
- "சத்துவிடத்திலிருந்து வந்தவனைச் சேர்த்துக்கொள்ளக்
கூடாதென்று சொன்னீர்கள். நீதி சாஸ்திரப்படி அதை விசாரித்
துப்பார்ப்போம். நான் ராவணனுக்குத் தாயாதியல்ல. அவனுடைய 155
ராஜ்யத்தில் எனக்குக் கொஞ்சம்கூட அபேகையிலில்லை. ராவணன்
இவனைச் சத்துவாக என் ணுபெருமையன்றி, இவனிடத்தில் எனக்கு
அப்படிப்பட்ட எண்ணமில்லை. ஆகையால் இவன் என்னைக் கைவிட
மாட்டான். இவன் என்னால் ராவணனை நாசம் செய்யித்து அவ 160
னுடைய ராஜ்யத்தை அடைய விரும்புகிறான். தன் காரியம், கெடு
மென்ற பயத்தாலாவது எனக்குக் கெடுதி செய்யாமலிருப்பான்.
'ராஷணர்களுக்கு இவ்வளவு ஆலோசனை ஏதென்றால், அவர்களிலும்
விவேகிகளிருக்கமாட்டார்களா? ஆகையால் இவனைச் சேர்த்துக்
கொள்ளலாம். குரதிகள் ஒருவருக்கொருவர் கல்மஷமில்லாமல் ஸந் 165
தோஷமாய்ப் பழகுவதில்லை; ஆகையால் அவர்களுக்குள் கலகம்
பேருவது ஸுலபம். இவன் பகவானுள் ராவணனிடத்திலிருந்து
விசேஷ ஆபத்து நேரும் என்று அறிந்து பயந்து, தன்னைக் காப்பாற்
றிக்கொள்ள இங்கே வந்திருக்கிறான் என்று இவனுடைய குரலினு
ளும் வார்த்தைகளாலும் வெளிப்படுகிறது. ஆகையால் இவனை 170
ஒப்புக்கொள்வதில் கெடுதலில்லை; தனக்கு முத்தவன் துஷ்டனாக
இருந்தாலும் அவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்தே நடக்கவேண்டுமென்ற
தர்மத்தை எல்லோரும் அனுஸரிக்கமாட்டார்கள். உடன்பிறந்தவர்
களைல்லோரும் பரதனைப்போலாவார்களா? பிதாவிற்குப் பிறக்கும்
புத்திரர்களைல்லாம் என்னைப்போலாவார்களா? மித்திரர்களைல் 175

லாம் உங்களைப்போலாவார்களா? கையே? தாரதீடத்திலிருந்து பெற்ற வரங்களால் பரதனுக்கு ராஜ்யம் நியாயமாகக்கிடைக்கிறது; அதை வேண்டாமென்று மறுத்து, காட்டிற்குச் சென்ற என்னைக் கண்டுபிடித்து, பரமபத்தியுடன் நமஸ்கரித்து "அண்ணா, ராஜ்யம் தங்களுடையது. நாங்கள் வந்து அதை ஒப்புக்கொண்டு ஆளவேண்டியது. நான் தங்களுக்கு ஸகல கைங்கரியங்களும் செய்கிறேன்" என்று பரதனைத் தவிர வேறொருவன் சொல்லமுடியுமா? (லக்ஷ்மணனுக்கு அவ்விதமாய் நடந்துகொள்ள அவகாசம் நேராததால் அவனைப்பற்றி பிரஸ்தாபிக்கவில்லை) என்னைப்போல பாக்கியசாலியான புத்திரன் வேறொருவரும் இல்லை. என்னைப் பிரிந்த துக்கத்தை ஸ்ரீலக்ஷ்மணன் என்பதா உயிரை விட்டார். இப்படி பிரியமுள்ள பிதாவையுடைய புத்திரனும் உண்டோ? அப்படியிருந்தாலும் பரதனைப்போன்ற ஸ்ரீராமாதரனும் உங்களைப்போன்ற, மித்திரர்களும் கிடைப்பது அரிது. வர்ஷகாலத்தில் ஸுகீவன் அலக்ஷ்யமாக இருக்கிறானென்று நான் கடுமையாய்க் கோபிக்க, அதைக்கண்டு லக்ஷ்மணன் குரூரமான வார்த்தைகளால் அவனைத் துளைக்க, எங்க ளிடத்தில் கொஞ்சம்கூட வருத்தப்படாமல் எல்லையற்ற பிரேமை யையும் விசுவாஸத்தையும் பாராட்டி, எங்களுக்கு ஸகல உதவியையும் செய்துவரும் உன்னைப்போன்ற மித்திரர்களும் உண்டோ?

195 கேள்வி:—ராமன் தன்னைப்பற்றி இப்படிப் புகழ்ந்து கொள்வது ஸரியா?

பதில்: நடந்த விஷயத்தை உண்மையாய்ச் சொல்வது தற்புகழ்ச்சி ஆகாது. அபார இருபையுள்ளவனாக இருப்பது, தன்னைப்பற்றிப் புகழ்ந்துகொள்ளாதவனாக இருப்பது. என்ற திரோதாத்த நாயகனை நம்பும்பொழுது அவர்களுடைய உள் ளத்தின் வேகமே பிரமாணம்" என்று தன்னை வரதுவாகச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறான். ஆஞ்ஞனையர், "ஆகாச விதீவில் பூர்ண பலத்துடன் அதிவேகமாய்ச் செல்லும் கருடனை அனைக ஆயிரம் தடவை நிற்காமல் நான் சுற்றிவரமுடியும்" என்று தன்னைப்பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார். இப்படியே காலிய தந்திரத்தில் முதல் பரிச்சேதத்தில் தண்டி என்ற மஹாகவி; "நடந்த விஷயத்தை யதார்த்தமாய் வர்ணிப்பது ஆத்மஸ்தோத்ரமாகிறது" என்று சொல்லியிருக்கிறார்.)

210 அதைக்கேட்டு ஸுகீவன், நீசொஸ்திரப்படி விபிஷணனைத் தள்ளிவிடவேண்டும் என்பதை நிரூபிக்க முடியாமல், இவனைச் சேர்த்துக்கொண்டால் இவனுடைய அந்தரங்கம் நமக்குத் தெரியாததால் ராமனுக்கு எந்தக் காலத்தில் என்ன கெடுதி செய்வானோ என்று, சரணுவீடத்தில் வைத்த அளவற்ற பிரேமைமால் மனம் கலங்கி, தானும் லக்ஷ்மணனும் செய்யும் சரணுகதியையே சிரேஷ்டமாக எண்ணிச் சரணமடைவதற்கு முன்னிம விபிஷணனை

விலக்கிவிடவேண்டியதென்று நினைத்து, "ஸ்வாமி! தாங்கள் இந்த விஷயத்தில் பொறுமைக்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாது. இவன் ராவணனால் அனுப்பப்பட்டு இங்கு வந்தவனே; ஸந்தேகமில்லை. ஆகையால் இவனைச் சேர்த்துக்கொள்ளக்கூடாது. இப்பொழுதே நீக்கிவிடவேண்டும். கப்பபுத்தியுள்ள ராவணன் இவனை அனுப்பி நமது சூறையாங்களை அறிந்துகொண்டு ஸமயம் பார்த்து நமக்குக் கெடுதி செய்ய யோசித்திருக்கிறான். நாங்கள் இவனை நம்பினவுடன் தங்க நக்காவது எனக்காவது கெடுதி செய்யாமல் போகமாட்டான்; அல்லது லக்ஷ்மணனுக்கு என்ன கெடுதி செய்வானோ? ஆகையால் இவனையும் இவனுடன் வந்த நான்கு மந்திரிகளையும் இப்பொழுதே பிடித்துக்கொல்லவேண்டியது. இதில் தோஷமில்லை. இவன் மஹாகுருரான ராவணனுடைய தம்பி. இதைத் தவிர வேறு விசாரிக்கவேண்டியதென்ன?" என்று சொல்லி, தான் இவ்வளவு சொல்லியும் ராமனுக்கு மனதில் படவில்லை என்று நினைத்து அவரிடத்திலுள்ள பிரேமைமால் கோபம் கொண்டான்.

(பகவானுக்கு அபராதம் செய்வதைக் காட்டிலும் பந்தர்களுக்கு அபராதம் செய்வது பெரும் குற்றமாகையால், ராமன் அதைப்பொறுக்கமாட்டார் என்றெண்ணித் தனக்கும் லக்ஷ்மணனுக்கும் கெடுதி நேருமென்று சொன்னதேயன்றி வால்மீகிய மாய் அதற்குப் பயந்துசொன்ன வார்த்தையல்ல.)

235 அதைக்கேட்டு ராமன் "ஐயோ! இவன் நம்மிடத்தில் வைத்த அதிகப் பிரேமைமால்லவா இப்படிச் சொல்லுகிறான். நாம் ஸர்வ சக்தனென்றும், நமக்குக் கெடுதி செய்யக்கூடியவன் ஒருவருமில்லையென்று சரணுகதர்களை ரக்ஷிப்பது நம்முடையவிரதமென்றும், சாஸ்திரத்தால் விதிக்கப்பட்டபடியால் அவசியம் அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டுமென்றும் இதனை இவனுக்கு எடுத்துச்சொல்ல வேண்டும் என்றும் நினைத்து, "இந்த ராஷ்டிர மிக துஷ்டனாக இருக்கட்டும்; அல்லது ஸாதுவாக இருக்கட்டும்; இவனால் என்ன செய்ய முடியும்? எனக்கும் என்னை ஐயிரயித்தவர்களுக்கும் என்னைச் சேர்த்தவர்களுக்கும் அணுவளவாவது கெடுதி செய்ய இவனால் முடியுமென்று எண்ணுகிறாயா? வானராதிபதி நீயும் உன் கைன்யங்களும் ஏதோ என்னை ஆபத்திலிருந்து காப்பாற்றிக்கொண்டிருப்பதாக எண்ணுகிறீர்கள். உங்களைக்கொஞ்சம்கூட சிரமப்படுத்தாமல் பூமிவீதுள்ள ராஷ்டிரங்களையும், இதர வோகங்களிலுள்ள தானவர்கள், யஷ்டர்கள், பிசாசர்கள் முதலிய பிராணிகளையும் நினைத்தாவிட்டிரத்தி வேயே விரலின் நுனியால், நாசம் செய்வெனென்று அறி. அஸ்திர சஸ்திரங்கள் வேண்டாம்; கையிலுள்ள மற்றவீரல்களின் உதவியும் வேண்டாம்; வீரலின் மற்ற கணுக்களும் வேண்டாம்; துளி ஒன்றே போதும். லக்ஷகையில் வளிக்கும் இந்த அல்ப ராஷ்டிரங்களைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டியதென்ன? இவர்களைக் கொல்லவேண்டுமென்ற எண்ணமுண்டாகவில்லையெய் யன்றி, நினைத்துவிட்டால் அடுத்த சிமி

- ஷத்தில் இவர்களைப் பார்க்க முடியுமா? ஆகையால் இவனிடத்தி
 லிருந்து எனக்குக் கெடுதிவேருமென்ற ஸ்வப்பனம்கூட வேண்டாம்.
 260 அப்படி இவன் கெடுதி செய்யக்கூடியவனாயிருக்கட்டும்; அதனால்
 என் உயிர் போகட்டும்; அப்பொழுதும் இவனை விடக்கூடாது;
 அவசியம் வரக்கூடிய வேண்டியதே. இந்த விஷயமாய் ஒரு பிரஸீத
 மான கதைகையச் சொல்கிறேன் கேள்:
- ஒரு காட்டில் ஒரு புரு இருந்தது. ஒரு நாள் ஒரு வேடன்
 265 அது வளிருமிடத்திற்கு வந்து அதன் பாரியையை வலை போட்டுப்
 பிடித்துவிட்டான். பிறகு அஸ்தமித்தது. இருள் குழிந்தது.
 பெருங்காற்றும் மழையும் பிடித்துக்கொண்டது. அதனால் வேடன்
 அடிபட்டு நடந்து, பசியால் வருந்தி, கண்டவிடமெல்லாம் திரிந்து,
 ஆண் புருவிற்கு மரத்தடியில் வந்து சேர்ந்தான். அப்பொழுது
 270 அந்தப் புரு வேடன்படும் அவஸ்தையைக் கண்டு, அவனுக்கு உதவி
 செய்ய நினைத்து, ஆணும் தன் ஐாதிக்கு ஸ்வபாவ சத்ருவானதால்
 தயங்கி நின்றது. அப்பொழுது வலையில் அகப்பட்டிருக்கொண்டிருந்த
 பெண் புரு தன் கணவனைப் பார்த்து "காதா! என்னைக் குறித்துத்
 தாங்கள் வருத்தப்படவேண்டாம். நான் இந்த வேடனுடைய வலை
 275 யிலிருக்கிறேன். தாங்கள் கவனிக்க வேண்டியது ஒரு விஷயமே.
 இந்த வேடன் நாம் இருக்கும் இடத்தைத் தேடிவருகிறான். நமது
 அதிதி. மழையாலும், குளிராலும், இருட்டாலும், பசியாலும்
 வருந்துகிறான். இவனுக்கு நம்மால் கூடியவகையில் அதிதிபுறைய
 செய்யாவிட்டால் நாம் இதுவரையில் அனுஷ்டித்துவந்த தர்மம்
 280 வீணாகும்" என்றது. அந்த ஆண் புரு பிரஹ்ம, கஷத்திரிய, வைரிய
 ஐாதிக்களில் பிறந்ததும் அன்று; ஆசிரம தர்மங்களை அனுஷ்டிக்கக்
 கூடிய மனுஷ்யனும் அல்ல. கேவலம் ஒரு பகி: புருவிற்கு வேடன்
 ஸஹஜ சத்ரு. அதன் பார்வையை அபகரித்துக் கட்டிக்கொண்டு வந்
 திருக்கிறான்; கொஞ்ச நேரத்தில் அதைக் கொன்று தின்பான்.
 285 தான் அவனுக்கு ஒத்தாசை செய்யப்போனால் தன்னையும் கொன்று
 தின்பான். மேலும் அவன் புருவைச் சரணமடையவில்லை. அதன்
 வீட்டைத் தேடி வரவில்லை. மரத்தடியில் அகஸ்பாத்தாய் வந்து,
 "இந்த மரத்தில்வாசுக்குப் தேவதையே! உன்னைச் சரணமடைந்தேன்"
 என்று தலைமேல் கைகூப்பிச் சொன்னான். அப்படியிருந்தும் அந்தப்
 290 புரு வேடனைத் தேவதையாக எண்ணி ஆராதித்தது; காட்டில் அந்
 கங்கேபோய்ச் சருகுகளையும் கள்விகளையும் கொண்டுவந்து நெடுப்பு
 மூட்டி, வேடனைக் குளிர் காயச் செய்து, தனக்கு அப்பொழுது
 கிடைக்கக்கூடிய பழம் முதலிய ஆணாரங்களைக் கொண்டுவந்து
 295 கொடுத்தது. அதனாலும் அவனுடைய பரி தீரா ததைக்கண்டு, அக்னி
 யில் செய்யும் ஆகுதிகளால் தேவதைகளைத் திருப்தி செய்வது
 வழக்கமாகையால், அவனுக்கு வேறு மாய்ஸத்தை ஸப்பாதித்துக்
 கொடுக்க முடியாமல், தன் தேகமிருக்கும்பொழுது இதரப் பிராணி
 களை நழிப்பது எரியல்லவென்று, தாடி மூட்டிய தியில் தன்

தேகத்தை அப்பணம் செய்து, வேடனைப் பரி தீர்த்துக்கொள்ளும்
 படி பிரார்த்தித்து, உயிரைவிட்டு உத்தம லோகங்களை அடைந்தது. 300

அந்தப் புரு ஒன்றே; நாம் கண்க்கில்லாத வானரஸையன்
 களை ஸஹாயமாய் வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்கள். வேடன்
 புருவிற்கு ஸஹஜ சத்ரு; விபீஷணன் நமக்கு ஸஹஜ சத்ரு
 வல்ல. வேடன் புருவின் பார்வையை அபகரித்தான்; என்
 305 பார்வையை அபகரித்தவன் இவனல்ல. நியாயப்படி அந்த
 ராவணனே என்னை வந்து சரணமடைந்தால், புருவைப் போல்
 நானும் என் உயிரைக் கொடுத்தாவது அவனைக் காப்பாற்ற
 வேண்டியது. வேடன் புருவைச் சரணமடையவில்லை; இவன்
 என்னைச் சரணமடைந்திருக்கிறான். இவன் சத்துருவினுடைய
 310 னளிலிருந்து வந்திருக்கிறானே அன்றி சத்துருவல்ல. என்
 முன்னேரான ரகுமஹாராஜாவிற்கும் ஒரு ராஷஸனுக்கும்
 நடந்த ஸம்வாதத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி, சரணமடைந்த
 அந்த ராஷஸனை அவர் காப்பாற்றினாரென்று கேள்விப்பட்டு
 இவனும் என்னைச் சரணமடைந்திருக்கிறான். புரு வேடனுக்கு
 315 ஸகல உபகாரமும் செய்து, அவனுடைய வருத்தத்தைப் போக்
 கித் தன் உயிரைக் கொடுத்து, அவனைத் திருப்தி செய்தது;
 நாமோ விபீஷணனை குரூர தண்டனையால் சிஷிப்பதற்கு வழி
 தேடிக்கொண்டிருக்கிறோம். அவன் போதாமல் அவனுடைய
 மந்திரிகளையும் கொல்லப் பார்க்கிறோம். குரூரனென்றும், சத்
 320 துருவென்றும், தனக்கு அபராதம் செய்தவனென்றும் ஸ்பஷ்ட
 மாய்த் தெரிந்த வேடனுக்கு புரு நல்ல வார்த்தை சொல்லி உப
 சரித்து, 'பரி தீரும் வரையில் அதிதியைப் பூஜிக்க வேண்டும்'
 என்ற நியாயப்படி, கொஞ்சம்கூட மனத்தில் வருத்த
 மில்லாமல் கபடமில்லாமல் உபசரித்தது. நாமோ வார்த்தை
 யாலும் நடத்தையாலும் ஸாதுவென்று ஸாதிக்கக்கூடியவனை,
 325 சத்துருவென்று குரூவாகாதவனை, சத்துருவென்று முடிவு
 செய்து, கபடமாய்ப் பேசவும் மோசம்செய்யவும் தன்டிக்கவும்
 ஏற்பாடுசெய்துகொண்டிருக்கிறோம், அக்ரூனிகள் தானென்று
 அபிமானிப்பது தேகம். ஸ்ரூனிகள் தர்மானுஷ்டானத்திற்கு
 330 ஸாதனமென்று ஆதரிப்பது தேகம். அதையும் லக்ஷயம்
 செய்யாமல், சரபங்கமஹரிஷியைப்போல் அந்தப் புரு இதுவும்
 ஒரு பெரிய தபஸென்று நினைந்து மணப்பூர்வமாய் தத்தம்
 செய்தது.

என்னைப்போல் ஸகல தர்மங்களையும் அனுஷ்டிக்க யோக்கி
 யதைபுடைய ஐாதியில் அந்தப் புரு பிறக்கவில்லை. சரணமடைந்த
 331 வர்களைக் காப்பாற்றுவதையே வீரதமாக உடைய இஷ்வாகருலத்
 தில் என்னைப்போல் பிறக்கவில்லை. வேடனே ஐாதியாலும்
 ஸ்வபாவத்தாலும் அல்பன்; வேறு கதியற்றவன்; இரக்கமில்லாத
 வன்; நல்ல வார்த்தை சொல்லி அறிபாதவன்; அவனையும் அந்தப்

340 புரு பிராணனைக் கொடுத்து உபசரித்ததல்லவா? முன்பு சிபி சக்கர வர்த்தியைப்பிரிவுகிண வந்தபழிகளைப்போல் அது மாறுபடாமெடுத்த வந்த தேவதையல்ல; ஸாதாரணமான புருவே, கடுஜைந்திரைப் போல் பூர்வபுன்யவிசேஷத்தால் இந்த உத்தமதர்மத்தை அனுஷ்டிக்கப்பெற்றது. இது இருக்கட்டும்;

345 ஒருநாள் ஒரு வேடன் புலியால் துரத்தப்பட்டு ஒரு மரத்தடியில் வந்து, அதிலிருந்து குரங்கைச் சரணமடைப, அதனால் காப்பாற்றப்பட்டு அந்த மரத்தில் ஏறிக்கொண்டான். பிறகு அந்த மரத்தடியில் வந்த புலி, குரங்கு தூங்கிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டு, வேடனைப் பார்த்து, "அதோ தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் குரங்கைக் கீழே தள்ளிவிடு. அதைத் தின்றுவிட்டு உனக்கு உதொரு கெடுதலும் செய்யாமல் போகிறேன்" என்றது.

350 துரோக புத்தியுள்ள வேடன் அதன் வார்த்தையை நம்பி, தன் உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள நினைத்துக் குரங்கைக் கீழே தள்ளிவிட்டான். விழுந்த குரங்கைப் பிடித்துக்கொண்டு, புலி "உனக்குத் துரோகம் செய்த அந்த வேடனைக் கொல்" என்று தூண்டியிட்டது. தர்மங்களை அறிந்த குரங்கு தன்பிராணைத் தப்பித்துக்கொள்வதற்காக அதற்கு ஸம்மதிப்பதுபோல் பாவித்து மரத்தில் ஏறிக்கொண்ட பிறகு, தனக்கு அபராதம் செய்தவேடனைத் தைரியப்படுத்தி, பொழுது விடியும் வரையில் வைத்துக் காப்பாற்றி அனுப்பிற்று. ஒரு சாதாரணக் குரங்கு செய்த சரணாகத ரக்ஷை தர்மத்தை, வானராஜபதியாயும் ஸூரிய புத்திரனுடையிருக்கும் கீ அனுஷ்டிக்காமலிருப்பது என்ன ஆச்சரியம்!

365 நான் மனுஷ்யன்; ரகுவம்சத்தில் பிறந்தவன்; அறுபதா பிரம் வருஷங்களாய் பிரஜைகளைத் தர்மமாய்ப் பரிபாலனம் செய்து நரைத்துப்போன தசரத சக்கரவர்த்தியின் புத்திரன்; ஸுரிஷ்டர் விசுவாமித்திரர் முதலிய மஹாவிஷிகளால் உபதேசிக்கப்பட்டுத் தர்மரஹஸ்யங்களை அறிந்தவன்; மஹாயோகியான ஜனகருடன் ஸம்பந்தம் பெற்றவன்; தர்மமே அவதரித்து வந்த ராமனென்று பெயருடையவன்; ஜனங்கள் அனுஷ்டிக்க வேண்டிய தர்மங்களை ஏற்படுத்தினவன்; அவைகளை ஸூரியர நடத்தி வைப்பவன்; அவைகளை நடத்திக் காட்டுகிறவன். நானே சரணமடைந்தவனை லிம்ஸித்தால் பிறகு வேகம் எதைத்தான் செய்யாது? கொல்லத்தகாதவர்களைக் கொல்லும்.

375 ராவணன் செய்யவேண்டிய காரியமே யன்றி என்னைப்போன்ற வனுக்கு இது அழகல்ல. சரணமடைந்தவனைக் கைவிடுகிறவன் எந்தப் பிறப்பைச் சேர்ந்தவனோ தெரியவில்லை.

ஆனால், 'சாஸ்திராப்யாஸம் செய்வதற்கு அதிகாரமில்லாத ஒரு புரு அனுஷ்டிக்க ஒரு காரணத்தால் மாத்திரம் நாமும் அப்படிச் செய்வது சிவாயமல்ல' என்று ஆடுகூப்பித்தால்,

கண்வாழ்வுவியின் புத்ரனான கண்டு என்பவர் பின்வரும் தர்மவாக்கியங்களைச் சொல்லியிருக்கிறார். அவர் மஹாகுலத்தில் பிறந்தவர். விஷயங்களின் யதார்த்தத்தை அறியக்கூடியவர்; அப்படி அறிந்தவைகளை உள்படி சொல்லுகிறவர். ஆகையால் அவருடைய வார்த்தைகள் ஆத்மவாக்கியம்; வேதவாணங்களும் இதற்கு ஆதாரமாக இருக்கின்றன.

இது அவர் கல்பித்த வாக்கியமல்ல. ரீகவேதத்திலுள்ள மந்திரங்களையே ஸ்வரபேதத்தால் ஸாமீவதமாய்ச் சொல்வது போல், அனாதியாய் வழங்குவதும் தர்மத்தையே அவரும் வெளியிட்டிருக்கிறார். வேதத்தில் சொல்லியிருக்கும் தர்மங்களை அனுஷ்டித்தால் எந்த பரமப்பிரயோஜனமுண்டா குமோ அதைக் கொடுக்கக்கூடியது. அனைக அர்த்தங்களடங்கியதாய் ஸூலபமாய் ஞாபகத்தில் வைக்கக்கூடியதாய்ச் சுருக்கமாயிருக்கிறது. இதை நீ இதுவரையிலும் கேட்டிராததால் இப்படி மயங்குகிறாய்.

"நம்மைக் காப்பாற்றுகிறவனிடத்தில் அனுகூல புத்தியும் வார்த்தையும் நடத்தையும் இல்லாவிட்டாலும், பூர்ணப்ரபத்திக்குரிய லக்ஷணங்களில்லாவிட்டாலும் வேறுகதியில்லாததால் தன்னுடைய பாரத்தை ரக்ஷைகிடத்தில் ஒப்புவிக்கிறதென்ற கருத்தைக் குறிக்கும் அடையாளமாயும் சரணுகதியின் ஒரு அங்கமாயும் இருக்கும் கைகப்புதல் இருந்தால்போதும்; ஸகல துக்கமும் தீரும்; அனுக்ரஹத்திற்குக் காரணமாகும். பகவானுடைய கிருபையைப் பெறுவதற்குச் சீக்கிரமான உபாயம், கைகப்புவதென்ற யோக முத்திரையே. ஸ்வதந்திரமாயிருப்பவனையும் ஸூலபமாய் வசப்படுத்தும்; பக்தர்களுக்கு பரதந்திரனாக இருக்கும் பகவானை வசப்படுத்துவதில் ஸந்தேகமென்ன? கைகப்பாவிட்டாலும், தான் தீனனென்று பிறகுக்குத் தெரிவிப்பதே போதும்; அப்படி இல்லாவிட்டாலும், ப்ரார்த்திப்பதுபோல் தோன்றும் வார்த்தைகளைச் சொன்னாலும் போதும். இம்மூன்றும் இல்லா விட்டாலும், ரக்ஷை இருக்குமிடத்தை நோக்கி வருவதே போதும். அவன் பரமசத்ருவாக இருந்தாலும் அவனைக் கொல்லக் கூடாது. (இது சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தமா? இதுவே கத்தில் ஸகல ஜெனக்யங்களையும் அடைவதற்காகவா? ப்ரவேசத்தில் உத்தமகதி அடைவதற்காகவா? செய்யாவிட்டால் நேரும் தோஷத்தைப் போக்குவதற்காகவா?" என்றால், குரூனென்ற பெயர் வாய்காமல் தப்புலதந்தே.) அலிம்ஸை பரம தர்மமென்றபடி, ஸகல தர்மத்திற்கும் ஸாரமானதையென்ற குணத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கே. (பிறரை லிம்ஸிக்காமலிருப்பதே உத்தமமான தர்மமென்று தாய்கள் சொல்லக்கேட்டிருக்கிறதென்று ஸூத்ரவாண்டத்தில் வீதை சொல்லுகிறார்),

சரணமடைந்தவர்களிடத்தில் நமது பொருஷத்தைக் காட்டுவதில் பிரயோஜனமென்ன? சத்ருக்களிடத்திலல்லவா காட்டவேண்டும்?

- 425 மேலும் நம்மைச் சரணமடைந்தவன் சரணுகதி செய்யும் ஸமயத்தில் தான் செய்த அபராதங்களை நினைத்துப் பயங்கொண்டவனாக இருந்தாலும் ஸரி; அல்லது சிகிரம் தாமஸம் என்பதை கவனியாமல் காரியம் நிறைவேறுவதி லேயே நோக்கமுள்ளவனாக இருந்தாலும் ஸரி; அல்லது, சரணுகதி செய்யும் ஸமயத்தில் விளயமில்லாமலிருந்தாலும், தான் செய்த அபரா தங்களை நினைத்துப் பயமில்லாமலிருந்தாலும் ஸரி; ஸம்ஸாரத்தில்வெறுப்படைந்து அந்தக்ஷணத்திலேயே தேகத்தி லிருந்து விடுபட ஆசைப்பட்டவனாயிருந்தாலும் ஸரி; பிராரப்த கர்மத்தின் முடிவில் முத்தியை விரும்பினாலும் சரி; 'நான் ஒன் றும் முடியாதவன்; வேறு கதியற்றவன்' என்று வந்து சரண மடைந்தவனானாலும் ஸரி; கபடமாகவாவது பரிஹாஸமாகவா வது 'சரணமடைந்தேன்' என்ற வார்த்தைகளைச் சொன்னாலும் ஸரி; மனத்தில் விரோதத்துடன் 'சரணமடைந்தேன்' என்ற வார்த்தையைச் சொன்னாலும் சரி; தர்மசாஸ்திரத் தில் நம்பிக்கை வைத்து நிச்சயமான புத்தியையுடைய புருஷன் ஸ்திரமில்லாத பிராணனைக் கொடுத்தாவது ஸ்திரமான சரணுகதரக்ஷணமென்ற தர்மத்தை ஸம்பாதிக்க வேண்டியது. செய்யத் தவறினால் ஸாதாரண மனுஷ்யனைக் காட்டிலும் வித்வானுக்கு விசேஷ பாபம் நேரும், தன்னால் 445 கூடியமட்டும் தன்னுடைய தேகம் திரவியம் பிராணன் முதலியவைகளைக் கொடுத்தாவது தீனனைக் காப்பாற்ற வேண் டும்; தன்னைச் சரணமடைந்தவனாவது அவனைச் சேர்ந்தவர்களா வது தனக்குக் கெடுதி செய்வார்களோ என்ற பயத்தாலாவது, சாஸ்திரங்களை அறியாமையாலாவது சரணமடைந்தவனுடைய சத்ருவிடத்திலிருந்து ஒரு பிரயோஜனத்தை அபேக்ஷித்தாவது அப்படிச் செய்யாவிட்டால் இஹலோகத்தில் எல்லோரும் சித் திப்பார்கள்; பரகதி விடைக்காது. இது மாத்திரமல்ல, ஒருவன் தன்னைச் சரணமடைந்தவனை ரக்ஷிக்கச் சத்தியிருந்தும் அப்படிச் செய்யாமல், சத்துருக்களால் நாசமடைவதைப் பார்த்துக் 455 கொண்டிருந்தால், அவன் அதுவகையில் செய்த ஸகல புண்யகர் மங்களும் நசிக்கின்றன; அந்தகர்மபலங்கள் சரணுகதி செய்த வனை அடைகின்றன; சரணமடைந்தவர்களை ரக்ஷிக்காவிட் டால் மஹாதேவ முண்டாகும்; கரகத்திற்கு ஹேதுவாகும்; இஹத்தில் அபேக்ஷித்தியைத் தரும்; பலம் வீரியம் முதலிய குணங்களை நாசம் செய்யும். கண்டு மஹாவிஷயின் அபிப்பிராயப் படி நான் நடப்பேன். தர்மத்தை ஸ்தாபிக்க விரதம் பூண்ட நான் இப்படி அவசியம் செய்யவேண்டியது. இதை ஸகலப்

பிராணிகளும் கொண்டாடும்; இது பாபத்தைப் போக்கும்; ஸ்வர்க்பலனைக் கொடுக்கும்" என்றார்.

- "சுருதி, ஸ்மிருதி, ஸதாசாரம், தனது ப்ரியம், தீர்க்கமாய் 465 ஆலாசித்த பிறகு உண்டாகும் இச்சை இவைகளை தர்மத் திற்கு மூலம்" என்று யாக்குயவல்க்ய ஸ்மிருதியில் சொன்ன தர்மப்ரமாணங்களில், நம்மைச் சரணமடைந்தவன் கொல்லப் பட வேண்டியவனாக இருந்தாலும் அவனைக் காட்டிக்கொடுக்கக் கூடாது என்ற சுருதி வாக்கியமும்; கண்டுவின் உபதேசத்தால் 470 ஸ்மிருதியும்; புருஷின் உபாக்யானத்தால் ஸதாசாரமும்; சத்து ருக்களை நாசம் செய்து, பலவாக்களைத் தன்னிடத்தில் சேர்த் துக்கொள்வதென்றதால் தனக்குப் பிரியமானதென்றும்; மேற் சொன்ன நான்கு பிரமாணங்களும் பிரபந்தனைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்ற தர்மத்தை ஸ்தாபித்தன. இப்பொழுது தான் தீர விசாரித்துச் செய்த முடிவு (பிரதிக்ஷை) என்ற ஐந்தாவது பிரமாணம் நிரூபிக்கப்படுகிறது.

- உத்தமகதியை அடைவதற்குச் சாஸ்திரங்களில் சொல்லியிருக் கும் இதர உபாயங்களைப் பலதடவை அனுஷ்டித்தால் மாத்திரம் 480 பிரயோஜனப்படும்; சரணுகதியோ அப்படியல்ல. என்னை ஒருவன் ஒரே தடவை வந்து சரணமடைந்தாலும் போதும், அதையும் வார்த்தைகளால் சொல்வதும் தேகத்தால் செய்வதும் அவசிய மில்லை; மனஸால் சரணமடைவதே போதும். 'நான் உன்னைச் சேர்ந்தவன்; உனக்கு கைங்கரியம் செய்வதே நான் அபேக்ஷிக்கும் பலன்' என்று பிரார்த்தித்தால், அவனுக்கு பயம் நேரக்கூடிய ஸகல பூதங்களிடத்திலிருந்தும் பயமில்லாமல் செய்வேன். சரணமடைந்த வர்களைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு அபயதானம் செய்கிறேன்; இது 485 என் விரதம். எக்காலத்திலும் எந்த சமயத்திலும் இதைக் கைவிட மாட்டேன்.

- அபயமென்றால் மோக்ஷமென்பது சுருத்து. 'பிறகு அவன் 490 அபயத்தை யடைகிறான்'; 'பிரஹ்மாவின் ஆணந்தத்தை யடைந்த வனுக்கு யாதொன்றிடத்திலிருந்தும் பயமில்லை'—சுருதி. பிரஹ்ம வித்யையின் பலனுள் மோக்ஷத்தையே சரணமடைந்த வனும் அடைகிறான்.

- விஷ்ணுபக்தனை ஆசிரயித்த பசு, மனுஷ்யன், பக்ஷி முதலிய 495 ஸகலப் பிராணிகளும் அந்த மஹிமைமயால் விஷ்ணுவின் பரம பதத்தை அடைகின்றன. அப்படிச் சொன்னவுடன் ஸுக்ரீவனு டைய ஸந்தேகம் தீர்ந்து முகம் தெளிந்தது. விபீஷணனிடத்தில் நம்பிக்கையும் வித்வானும் உண்டாயிற்று.

- பிறகு ராமன், "ஸுக்ரீவ! விபீஷணன் உங்களைப் புருஷகார 500 மாய் வைத்து, என்னிடத்தில் தங்களைப்பற்றி விக்ஞாபணம் செய்ய

- வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். இப்பொழுது நீயே போய் அவனை அழைத்து வந்தால் இதுவரையிலும் அபயநானம் செய்யாமல் அவனைக் காக்க வைத்த துக்கம் நீங்கும். என்னிடத்தில் பிரியமுள்ள வானரர்களுக்குள் நீயே எனக்குப் பிரியமானவாய். இவன் தன்பந்துக்களைவிட்டு, தன் தீளஸ்ஸிதியை வெளியிட்டு என்னை வந்தடைந்திருக்கிறான். மித்திரனென்று பாவனை செய்தாலேபோதும் என்ற அபிப்பிராயத்தையுடைய நான், அவன், 'சரணமடைந்தேன்' என்ற கண்ணத்திலேயே அபயநானம் செய்துவிட்டேன். "நான் எப்படிப்போய் அழைத்துவருவேன்" என்று தயங்குகிறாயோ? தர்மவானான விபீஷணனை ரக்ஷிப்பதில் பெருமை இல்லை, குரூரஸ்வபாவமுள்ள ராவணனை அபயநானம் செய்து ரக்ஷித்தால்லவா பெருமை? விபீஷணனை ரக்ஷித்தால் அவனைச் சேர்ந்த நான்கு ராஷஸர்களை மாத்திரம் ரக்ஷித்ததாகும்; ராவணனை ரக்ஷித்தால் ராஷஸவம்சம் முழுவதும் ரக்ஷிக்கப்படும். அது பெரிய லாபம். எனக்கு நேரும் கீர்த்தியும்சேஷமும்உங்களுக்குமல்லவா? விபீஷணனிடத்தில் இவ்வளவு ஸந்தேகப்படுகிறாயே! ராவணனே ஸீதையைத் திருப்பிக் கொடுக்காமல் நேரே வந்து என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தாலும் நான் ஸித்தமாக இருக்கிறேன். இவன் விபீஷணனாக இல்லாமல் ராவணனே இந்த ரூபத்தைத் தரித்துவந்தாலும் அபயம் கொடுப்பேன். "இவன் விபீஷணனல்ல, ராவணன்" என்று என்னிடத்தில் சொல்லவரக்கூடாது; உடனே அழைத்து வா" என்றார்.
- அதைக் கேட்டு ஸுகீவன், அவரைச் சரணமடைந்த விபீஷணனிடத்திலும், தன்னைத்திலும் அவருக்குள்ள அந்யந்த ஸ்நேஹபாவத்தை ஆலோசித்து ஆச்சரியம் கொண்டு, ஸகல தோஷங்களையும் கவனிக்காமல் தனக்கு விரோதமாய்ப் பேசின பழைய மித்திரர்களைப் பல்விதமாக ஸமாதானம் செய்து, ராவணன் வந்தாலும் ஸீதா என்று கூறிய இவருடைய வாத்தலயத்திற்கு எல்லை உண்டா என்று பிரமித்து, "ராம! தங்களுடைய ஸஹஜமான அனந்த கல்யாண குணங்களை யோசித்தால், தாங்கள் இப்படிச் செய்வது ஆச்சரியமா? தர்மரஹஸ்யத்தை அறிந்த நாங்கள் ஸகல தாஸகோடிகளையும் ரக்ஷிக்கிற பிரபுளய்வித ஆசையுமில்லாமல் பிறருக்கு ஸகல ஸுகந்தையும் கொடுப்பிலேயே நோக்கமுள்ளவர்கள். இப்படிச் சொல்வது தங்களுக்கே தரும்; சொன்னவாசித்தையை விதைவேற்றும்படியான அபாரசக்தியுள்ளவர்கள். தர்மத்தை ஸ்தாபிப்பதற்காகவே அவதாரம் செய்தவர்கள். சரணமடைந்தவர்களை ரக்ஷிப்பதற்கு மேற்சொன்ன குணங்களில் ஒன்றே போதும்; எல்லாம் பொருந்தியிருக்கும்பொழுது ஆச்சரியமென்ன? 'என்னைப் புகழ்வதால் பிரயோஜனமில்லை, உன் மனத்திற்கு திருப்தியாக இருந்தாலல்லவா விபீஷணனை அங்கீகரிக்கலாம்' என்றால், இவனைக் கடுமையாகச் சிஷிக்க வேண்டுமென்று நான் சொன்னாலும் என் அந்தக்கரணத்தில் இவன் கத்தனென்று நன்றாகத் தெரியும்.

- இதைத் தவிர வேறு பிரமாணங்களும் உண்டு. தாங்களும் மாருதியும் சொல்லியந்த காரணங்களாலும் மனத்திலுள்ள அபிப்பிராயத்தை வெளிப்படுத்தக் கூடிய கடை உடை பேச்சு முகக்குறி முதலியவைகளாலும் இவனுடைய ஸாதத் தன்மையை அறிந்தேன். இதுவரையில் அக்ஞானத்தால் இவனை நம்பாமல் பெரும் பாபத்தைக் கட்டிக்கொண்டேன். விஜயத்தை அறிந்தபிறகு இவனை ரக்ஷிப்பதில் தாங்கள் ஒரு கணம்கூடத் தாமஸிக்கக்கூடாது. "ராமனிடத்தில் என்னைப்பற்றித் தெரிவிப்புகள்" என்று குரூரஸ்வபாவமுள்ள எங்கள் பூருஷகாரமாய் வைத்து பிரார்த்தித்தான். அந்த யோக்கியத்தை எங்களுக்கு விரித்திக்கவேண்டுமென்றே தாங்கள் இவ்வளவு சிரமப்பட்டீர்கள். அதிசயகிரத்தில் இவனும் எங்களைப்போன்றவனாக தங்களுடைய பக்தகோடியில் சேரும்படி அனுக்ரஹிக்கவேண்டும்" என்று விபீஷணனுக்குப் பரமபுருஷார்த்தம் கிடைக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து, அந்தப் பரமபக்தனுடைய தோழமை என்ற புருஷார்த்தம் தங்களுக்குக் கிடைக்கவேண்டுமென்று, "பிரயோ! உத்தம கதிரை அடைவதற்கு ஸாதனங்களையும் நன்றாக அறிந்த இந்தப் பரமபாகவதன், எங்களுக்குத் தோழனும்படி அனுக்ரஹிக்கவேண்டும்" என்று ஸுகீவன் பிரார்த்தித்தான்.

- "பிறகு அந்த வானர ராஜன் விபீஷணனிடத்தில் சென்று, மஹாபாக்யவானே! இதுவரையில் தாமதப்பட்டதை மன்னிக்கவேண்டும். ரகுவிசன் உனக்கு அபயம் கொடுத்தார்; உன்னை அழைத்துவரச் சொன்னார்" என்றான். ராமன் அதைக்கேட்டு, வானர வீரர்களுடைய ஆக்ஷேபங்களாகிற ஆச்ரித விரோதிகளை விவகரி, இவனை அங்கீகரிக்கவேண்டுமென்று பிரதிக்ஷை செய்து, ஸுகீவன் முதலியவர்களுடைய வார்த்தைகளால் நேர்ந்த தாமதத்தைப் பொறுக்காமல் ஒருவேளை ஸுகீவனுடைய புத்தி மறுபடியும் விபரீதமாகுமென்று, அதிசயகிரமாய்த் தேவேந்திரன் கருட பகவானைச் சேர்வதுபோல், தானே விபீஷணனை எதிர்சென்று அங்கீகரித்தார்.

ததஸ்து ஸுகீவ வசோ தீஸம்ய தத்
ஹரீஸ்வரேணுபி'ஹிதம் திரஸ்வர: |
விபீஷணேநாஸு ஜகீ'ம ஸக்க'மம்
பதநீ ராஜேந யதா' புரந்த'ர: || (39)

ஸர்க்கம் 19

விபீஷண கைங்கர்யம்

- ராகவேணுபே தத்தே ஸத்திரா ராவணது: |
விபீஷண மஹாப்ராதி'ஸா பூ'யிம் ஸமவ'வாகயத் || (1)
விபீஷணன் அபிஷித்தபடி ஸகலப் பிரானிகளிடத்திலிருந்தும் தமக்குப் பயமில்லை என்று ராமனுடைய அபயநானத்

திற்குப் பாத்ரிரமானான். அவருடைய கல்யாணகுணங்களைக்
 கேட்டு அவருக்குத் தானினுள் அந்த ராகுலன் தான்கேட்டதை
 5 காட்டிலும் கோடிமடங்கு அதிகமான ராமனுடைய கல்யாண
 குணங்களை பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பார்த்துப் பக்தியால் வணங்கினான்.
 அபாயமற்ற உபாயத்தை ஆரம்பித்ததால் பாம புருஷார்த்தத்தை
 அடைந்தான். வேதசாஸ்திரங்களை விசேஷமாய் அப்யஸித்து
 10 ஞானம் முதிர்ந்ததற்கு இப்பொழுது பலன் கிடைத்தது. ராம
 னுடைய அந்தரங்க மந்திரிகள் கொஞ்சமும் இடைவெளியில்லாமல்
 அவரைச் சூழ்ந்து சிந்திரர்கள். ராமனுக்கெதிரே சிந்தி முக்கிய
 மந்திரிகள் தங்களில் ஒருவனுள் விபிஷணனுக்கு ராமனுக்கருகில்
 இடம் கொடுத்தார்கள். அதை நன்றாய்க் கவனித்த விபிஷணன்
 15 தூசத்திலிருந்தே ரகுவினை நமஸ்கரித்து, ஸாஷ்டாங்கமாய்
 வந்தனம் செய்வதற்கு ஆகாச விழியில் இடமில்லாமையால்
 பூமியில் குதித்தான். தான் அபேக்ஷித்த அபயதானம் கிடைத்த
 பிறகும் ராமனைப் பிரார்த்திக்கவேண்டியது என்னவென்றால்,
 ராமனுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம் முதலியவைகளை அனு
 20 பவித்ததாலுண்டான ஆனந்தம் மேலிட்டு, பிரக்ஞையற்ற சரீரமே
 வணங்கிற்று. வேறுபிரயோஜனத்தை உத்தேசித்துச் செய்ததன்று.
 ராமனைச் சரணமடைந்தவன் விபிஷணனே; ஆனால் அவனுடைய
 பக்தி விசேஷத்தால் அவனைச் சேர்ந்தவர்களும், ராமனுக்குக்
 கைக்கரியம் செய்த லாபத்தைப் பெற்றோர்கள். (விஷ்ணுபக்தனை
 25 ஆசிரியித்த பக, பகி, மனுஷ்யர்களும் அவனுடன் விஷ்ணுவின்
 பரமபதத்தை அடைகிறார்கள்;-பெரியோர்) இதுவரையில் வாக்கால்
 ப்ரபத்தி செய்து இனி தேகத்தால் ப்ரபத்தி செய்ய ஆரம்பித்து,
 ஸம்சயம் விபர்யயம் முதலிய தோஷங்கள் நீங்கி, தனக்கு அனுகூல
 மான விஷயத்தை நிச்சயமாக அறிந்த விபிஷணன், பூர்வ ஸ்வரூ
 30 பம் மாறி எந்த அவஸ்தையிலும் சரணாகதிநர்மவிஷ்டையைக்
 கையிடாதவனாய் "இவனைக் கொல்லவேண்டும்; நம்பக்கூடாது"
 என்று வானர்கள் சொன்னபொழுதும், "இவனைக் கையிடமாட்
 டேன்; இவனை அழைத்து வா" என்று ரகுநாதன் சொன்னபொழு
 தும், "எங்களைப்போல் இவனும் ஆகட்டும்" என்று ஸுகீவன்
 35 சொன்ன பொழுதும் கொஞ்சமும் கவலையில்லாமல் ராமனிடத்தில்
 எல்லியற்ற விசுவாஸம் வைத்து, அவரையே ரக்ஷகனாகக் கோரி,
 அவருக்குத் தன்னிடத்திலுள்ள பக்ஷபாதத்தைக் காட்டும் திவ்ய
 மங்கன விக்ரஹத்தையுடைய ஸ்ரீராமப்பிரஹ்மத்தின் ஸ்ரீ பாதங்களை
 தனக்குக் கண்டேற ஸாதனமென்று, கைக்குழந்தை தாயை
 40 கோக்கித் தாவுவதுபோல் ராமனுடைய சரண கமலங்களில் சிரஸை
 வைத்து நமஸ்கரித்தான். அவனுடன் வந்த நான்கு ராகுலர்களும்
 அப்படியே அவனுடைய அங்கங்களைப்போல் பரதந்திரர்களாய்
 நமஸ்கரித்தார்கள். (ராவணனுக்கு உபதேசம் செய்ததால் பகவா
 னுக்கு அனுகூலமாக இருக்கவேண்டுமென்ற ஸங்கல்பம், ராவணனை

காசிப் பபாதாவதும் நற்குஷ்டோ பக்தை ரதுசரை: ஸஹ |

வது ராமஸ்ய தர்மபாதமா நிபபாத விபிஷண: |

...நித்ய மயன் விசுரஹத்தையுடைய ஸ்ரீ ராமப்பிரஹ்மத்தின்... சரணகமலங்களில் சிரஸை வைத்து நமஸ்கரித்தார்
 அவனுடன் வந்த நான்கு ராகுலர்களும்... நமஸ்கரித்தார்கள். ---அ. 19 ன - 20.

Notes : This Blank Page has also to be counted as a another page Number.

It is intentionally left blank after Picture Sketches.!

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

விட்டு சீங்கியதால் ராமனுக்கு ப்ரதிகூலமாக இராதிருத்தல் என்ற சரணுகதியின் இரண்டு அங்கங்கள் முன்பே கூறப்பட்டன. தர்மாத்மா என்றதால் ரணுகலிடத்தில் 'இவன் நம்மைக் காப்பாற்றக் கூடியவன்' என்ற பூர்ண நம்பிக்கைகொள்ளுதல்; 'சரணமடைந்து' என்றதால் ரணுகலைத் தேடுவது. 'நமஸ்கரித்தான்' என்றதால் தன்னை ரணுகலிடத்தில் ஒப்புவித்தல் என்ற மற்ற சரணுகதியின் அங்கங்கள் எல்லாம் நிரம்பவும், சரணுகதி அனுஷ்டிக்கப்பட்டதாயிற்று.)

இப்படித் தேகத்தால் சரணுகதி செய்து பிறகு வார்த்தையால் சரணமடைந்தான். ஸுகீவன் முதலியவர்கள் தன்னிடத்தில் ஓரே மனதாய் அறியப் பிரேமை வைத்திருந்தார்கள். முன்பு வானச வீரர்களைப் புருஷகாரமாய் வைத்து பிரார்த்தித்த விஷயத்தையே இப்பொழுது ரணுகலிடத்தில் தேரில் பிரார்த்திக்கிறான். அவனுடைய வார்த்தைகளில் சரணுகதியின் ஸகல அங்கங்களும் அடங்கியிருந்தன. தன்னுட்க் காப்பாற்றச் சக்தியும் அபார கிருபையுமுள்ள சருவிரனைக் குறித்துச் சொல்லப்பட்டதால் ஸகல விதத்திலும் ஸுகீவன் முதலியவர்களுக்கு மிகுந்த வெறுப்பை உண்டுபண்ணின; இப்பொழுதே எல்லாரையும் ஆனந்தத்தால் மெய் மறக்கும்படிச் செய்தன.

"நான் ராவணனுடைய தம்பி; அவனால் அவமதிக்கப்பட்டேன். (தன் தினத்தன்மையை விஞ்ஞாபனம் செய்திருான்.) ராவணனும் என் வாந்ஸல்யத்திற்குப் பாத்திரனென்றதால், தாங்கள் ஸகல பூதங்களுக்கும் ரணுகன். ஞானம் சக்தி முதலிய அனந்த கலாண குண பரிபூரணன்; ஆகையால் தங்களையே சரணமடைந்தேன். என் வாலஸ்தானமான லங்கையையும் மித்திரர்களையும் அவர்களால் இடைத்த தனங்களையும் விட்டு, எனக்கு ராஜ்யம் முதலிய ஸகல விரும்பக்கூடிய வஸ்துக்களும் என் பிராணனும் இஹபரலோகங்களில் அனுபவிக்கும் ஸுகங்களும் எல்லாம் தங்களுடைய கைகளையமே. அதைத்தவிர நான் வேறென்றையும் அபேஷிக்கவில்லை" என்று தெரிவித்தான்.

இப்படி ஸகலப்பிரயோஜனங்களையும் விட்டு ராமனிடத்தில் ஸகல பாசத்தையும் வைத்து, அவருடைய கைங்களியத்தையே பரம பிரயோஜனமாய் அபேஷித்த விபிஷணனை ராமன், "மித்ரா! சரணமடைந்தேனென்று சொன்னவுடனே உன்னை அங்கீகரிக்கவேண்டியது. இதுவரையில் நாமதித்ததை மன்னிக்கவேண்டும்" என்று அவனை ஸமாதானம் செய்து, அவனுடைய மனத்தைக் குவிரச் செய்து, அவனைக் கண்டுகொட்டாமல் பார்த்துப் பார்த்துப் பரமானந்தமடைந்தார். பிறகு விபிஷணன், "ஸ்வாமி! நான் தங்களுக்கு என் தேகத்தால் கைங்கரியம் செய்யும்படி ஆக்ஞாபிக்க வேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க, ராமன், 'பிறகு அதைப்பற்றி யோசிப்போம்.

85 இப்பொழுது வார்த்தையால் கைங்கரியம் செய். ராக்ஷஸர்களுடைய பலபலத்தை எனக்கு வாஸ்தவமாய்த் தெரிவி" என்றார். ("ராக்ஷஸர்களுடைய" என்றதாலும் 'உன்னைச் சேர்ந்தவர்களுடைய' என்று சொல்லாததாலும். "இவன் ராக்ஷஸ ஸ்திரியல்ல. இஷ்வாகு வம்சத்தில் என்னைப்போல் பிறந்தவன்." என்று எண்ணினதாகத் தெரி இறது. பகவானை ஆர்யசித்தால் அவருக்கு ஸமமான ப த வி யை

90 அவர் உடனே கொடுப்பார்.) அதற்கு விபீஷணன், "ஸ்வாமி! ராஜ சிரேஷ்டரே! கந்தர்வ உரக ராக்ஷஸர்கள் முதலிய ஸகல பூதங்களும் தனக்கு மரணமில்லை என்று ராவணன், பிரஹ்மாவால் வரம் கொடுக்கப்பட்டவன். எனக்கு மூத்தவனும் ராவணனுக்குத் தம்பியு

95 மான கும்பகன்ன் மஹா தேஜஸ்வி; மஹாவீரியவான்; புத்தத்தில் இந்திரனுக்கு ஸமானன். ராவணனுடைய ஸேனாதிபதியான பிரஹஸ்தன் புத்தத்தில் பெயர் பெற்றவன்; கைலாஸத்தில் குபேரனுடன் நடந்த புத்தத்தில் மானிபத்ரனென்ற அவனுடைய ஸேனாதிபதியைத் தொற்கடித்தவன். ராவண புத்திரான இந்திரஜித்

100 இடைவிடாமல் பாணங்களை வர்ஷிப்பான். அவனுடைய கவசத்தை எவரும் பிளக்க முடியாது. நேறாமல்களால் அக்ஷிபகவானித் திருப்பி செய்து, புத்தக்களத்தில் வீல்கை கையிலெடுத்து சின்று, ஸேனையை அணிவருத்தவுடன் ஒருவர் கண்ணிலும் படாமல் மறைத் திருந்து சத்துருக்களைக் கொல்வான். மஹாதரன் மஹாபார்கவன் அகம்பனன் முதலிய ஸேனாதிபதிகள் புத்தத்தில் லோகபாலர்களுக்கு

105 ஸமானர்கள். தீண்டாத ரூபமெடுக்கக் கூடியவர்களாய் மாபீஸம் ரத்தம் முதலியவைகளையே ஆஹாசமாக உடைய ராக்ஷஸர்கள் லங்கையில் பதினாயிரம் கோடி இருக்கிறார்கள். அவர்களுடன் சென்று ராவணன் லோக பாலர்களை எதிர்த்து புத்தத்தில் ஐயித் தான். அவர்களுக்கு ஸஹாயமாக இருந்த தேவமணங்களையும்

110 இருந்த இடம் தெரியாமல் துரத்தியடித்தான்" என்றான்.

கலங்காத பராக்கிரமமுள்ள ராமன், விபீஷணன் சொன்னதைக் கேட்டு, செய்யவேண்டிய காரியங்களை நன்றாய் ஆலோசித்து, "ராக்ஷஸர்களுடைய வீரியத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் கிருத்தவ்

115 களையும் பற்றி நீ சொன்னதை நன்றாய்க் கவனித்தேன். ராவணனையும் அவனுடைய மந்திரிகளையும் பந்துக்களையும் ஸைன்யங்களையும் புத்தத்தில் நாசம் செய்து உன்னை லங்காதிபதியாய் அபிஷேகம் செய்கிறேன்; நான் சொல்வது ஸத்தியமென்று நம்பு. ராவணன் சளாதலம் பாதானம் முதலிய கீழ்லோகங்களில் ஒளிந்தகொள்ளட்

120 டும்; தனக்கு வரம்கொடுத்த பிரஹ்மாவைச் சரணமடையட்டும்; எங்கிருந்தாலும் அவனை உயிரோடு விடமாட்டேன். ராவணனையும் அவனுடைய புத்திர, மித்திர, பந்து, ஸைன்யங்களையும் புத்தத்தில் கொல்லாமல் அயோத்யையில் பிரவேசிக்கமாட்டேன். இப்படி என் ஸயோதரர்களான லக்ஷ்மண பரத சத்துருக்களின் பேரில் ஆணையிட்டுச் சொல்லுகிறேன்" என்றார்.

தான் வெறுப்படைந்து பிரயோஜனமற்றதென்று விட்டு வந்த 125 ராஜ்யத்தைத் தனக்குக் கொடுக்கிறேனென்று ராமன் பிரதிக்ஷை செய்வதைக் கேட்டு, தான் அபிஷித்த பரமப் பிரயோஜனமான ராமகைங்கரியத்தைவே வேண்டி, விபீஷணன் அவரை நமஸ்கரித்து, அவர் ஸகல பூதங்களுக்கும் மங்களத்தைச் செய்பவ ரென்றதாலும் தான் சரணாகதி தர்மத்தையும் கைங்கரிய மஹிமைமையும் பூரண 130 மாக அறிந்தவனாகையாலும், "ஸ்வாமி! ராக்ஷஸர்களை நாசம் செய்வ திலும் லங்கையைப் பிடித்து இடிப்பதிலும் என்னால் கூடியவரையில் என் உயிருள்ளமட்டும் ஒத்தாசை செய்கிறேன். தங்களுடைய ஸைன்யத்தில் சேரும்படி எனக்கு உத்திரவு கொடுக்கவேண்டும்" என்றான். ராம கைங்கரியத்தைத் தயிர வேறு பலனை விரும்பாத விபீஷணனை ராமன் பிரியத்தடன் ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு, "எதிர்பாராமல், நடுவில் விடைக்கும் பலனையும் நீ பெறவேண்டும். என் ஆக்ஷயைத் தட்டாதே" என்று சொல்லி, லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, "குமுத்தாயி ஸமுத்திரத்திலிருந்து ஐலத்தைக் கொண்டு 140 வா! இவன் தன் தாஸபாவத்தை நன்றாக அறிந்த மஹாநூலி, ராஜ்யாபிஷேகத்தைக் கொஞ்சமாவது அபிஷித்தவனல்ல, என் அன்பைப்பெற்ற இவனிடத்தில் நான் வைத்த பிரதியால் இவனுக்குக் கொடுக்கும் வரன் பலனைக் கொடுக்கச் செய்யவேண்டியது உன் கடமையல்லவா? ஆகையால் அநிஷிதத்தில் இவனை ராக்ஷஸர்களுக்கு அரசனாக, லங்காதிபதியாக அபிஷேகம் செய்" என்றார்.

அதைக் கேட்டு லக்ஷ்மணன் ராமனுடைய ஆக்ஷேப்படி ஸமுத்திர ஐலத்தை எடுத்துவந்து, வானர சிரேஷ்டர்கள் சூழ்ந்திருக்க, வானர ஸைன்யங்களுக்கெதிரில் விபீஷணனென்ற பரம பாகவதனை லங்காராஜ்யத்திற்கு அநிபதியாய் அபிஷேகம் செய்தார்; வானர 150 ஸைன்யங்கள், ராமனுடைய அபார கிருபையையும் பத்தவாத்ஸல்யத்தையும் பார்த்து, "நல்லது நல்லது" என்று கொண்டாடி ஆரவாரித்தன.

("வானரர்களுக்கெதிரே" என்றதால் மஹாஜனங்கள் ஸாக்ஷியாயிருக்கையில் செய்த காரியத்தை விபீஷணன் பிறகு தட்ட முடியாதென்றும், ராமன் அந்த பிரதிக்ஷையை அவசியம் நிறைவேற்ற வேண்டியதென்றும்; "ராமனுடைய உத்திரவால்" என்றதால் ரக்ஷ 155 னுடைய ஆக்ஷயைத் தட்டக் கூடாதென்ற நியாயத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு விபீஷணன் ஒப்புக்கொண்டான் என்றும் கருத்து.)

பிறகு வேறொரு ஸமயத்தில் ஹனுமானும் ஸுகீவனும் விபீஷணனை ஏகாந்தத்தில் அழைத்த. "மித்ரா! வருணனுக்கு இருப்பிடமாயும் ஒருவரும் நெருங்கக்கூடாததாகவும் இருக்கும் இந்த ஸமுத்திரத்தை எப்படித் தாண்டுவோம்? நாம் மாத்திரமிருந்தாலும் பாதகமில்லை, கணக்கில்லாத இந்த வானர ஸைன்யங்களை அக்கரையில் 160 கொண்டுவரப் சேர்க்க வேண்டுமே" என்றார்கள். அதற்கு விபீஷ

- 165 ணன், "ரகுலீரன் ஸமுத்திர ராஜனைச் சரணமடைபட்டும்; அதைக்
காரணமாய்க் கொண்டு அவன் தருந்த உபாயத்தைச் சொல்லு
வான். எல்லையற்ற இந்த ஸமுத்திரம் இஷ்வாகு வம்சஸ்தனு
ஸகரசக்கரவர்த்தியின் புத்திரர்களால் வெட்டப்பட்டது. ஆகையால்
தன் பந்துவான ராமனுக்கு அவன் அவசியம் ஸஹாயம் செய்வான்.
170 செய்த உபகாரத்தை மறப்பவனல்ல" என்றான். ஸமயோசித புத்தி
யுடைய விபீஷணன் இப்படிச் சொல்ல, ஸுக்ரீவனும் ஹனுமாளும்
ராமனிடத்தில் வந்து அந்த யோசனையைத் தெரிவித்தார்கள். ஸ்வபா
வமாய் தர்மசீலனுை ரகுலீரனுக்கு அது பிரியமாக இருந்தது. தான்
தனியாக உத்தேசித்த காரியத்தை முடிக்கக் கூடுமானாலும், விபீஷண
175 னுடைய ஸமயோசித யோசனையையும் மறிக்கக்கூடுதி. வானரராஜ
னு ஸுக்ரீவனைப் பார்த்துப் புன்மொழிப்புடன், "ஸுக்ரீவ! லக்ஷ்மண!
விபீஷணனுடைய யோசனை எனக்கு இஷ்டமாய் இருக்கிறது.
ஸுக்ரீவன் மஹா புத்திமான்; கீங்கள் யோசனையில் ஸமர்த்தர்கள்;
கீங்களிருவரும் கலந்து ஆலோசித்து எது செய்வது யுத்தமென்று
180 உங்களுக்குத் தோன்றுகிறதோ அதைச் சொல்லுங்கள்" என்றார்.
அவர்கள் கைகூப்பி, "இப்பொழுது நமக்கு வேறு வழியில்லை. விபீஷ
ணன் சொல்லும் உபாயம் அதிகஸூலபமாயும் ஸுகந்தைக் கொடுக்
கக்கூடியதாயும் இருக்கிறது. ஆகையால் எங்களுக்கு இஷ்டமே,
கோரமான இந்த ஸமுத்திரத்தில் அணகட்டாமல் ஸுராஸுரர்
185 களும் லங்கையை நெருங்க முடியாது. ஆலோசனையில் குரானு
விபீஷணனுடைய வார்த்தைகள் சிஜாமாயும் ஹிதமாயும் இருக்கி
றன. தாமதிக்காமல் அப்படியே செய்து ஸமுத்திர ராஜனை பிரார்த்
தியுங்கள். ராவணனால் ஆளப்பட்ட லங்கைக்கு நமது ஸைன்யம்
களுடன் போவதற்கு வேறு உபாயமில்லை." என்றார்கள்.
- 190 பிறகு ஸமுத்திரக்கரையில் தர்ப்பைகளைப் பரப்பி நோம
குண்டத்தில் ஜ்வலிக்கும் அக்னியைப்போல், ராமன் அவைகளின்
மீது படுத்தார்.

ஏவமுத்த: குலாஸ்தீரணே திரே நதநதீபதே: |
ஸம்விவஸூ ததா ராமோ வேத்யாயிவ ஹுதாஸத: | (41)

ஸர்க்கம் 20

ராவணன் ஸுக்ரீவனைக் கலித்தது

ததோ நிவிஷ்டாம் த்வஸ்தீநம் ஸுக்ரீவேணுபீபாவிதாம் |
ததீரீஸூ ராகுணோப்யேத்ய ஸாரீதுயோநாம வீரியவாத: | (1)

பிறகு சார்த்துலனென்ற ராகுஸன், ஸமுத்திரக் கரையில்
இறங்கியிருக்கும் ஸுக்ரீவஸைன்யத்தை வந்து பார்த்தான்.
அவன் தஷ்டனான ராவணனுடைய சூன்யதூதன். (அகாலத்
தில் தூதர்களை அனுப்பினதால் ராஜாதிக்குக் கட்டுப்படாத

- தஷ்டன் ராவணன்.) ஸைன்யத்தை நான்கு புறத்திலும் 5
சுற்றிப்பார்த்து, அதிவேகமாக ராவணனிடத்தில் சென்று
மஹாராஜா! ஒரு பெரிய வானர ஸைன்யம் நமது லங்கையை
நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கிறது. ஆழமற்று அளவிடக்
கூடாத மஹா ஸமுத்திரத்தைப்போல் இப்பொழுது ஸமுத்திரக்
கரையில் இறங்கிப் பத்து யோஜனை பரவியிருக்கிறது. தசரத
10 புத்திரர்களான ராம லக்ஷ்மணர்கள் உத்தம ஆயுதங்களுடன்
ஸீதைையைத் தேடி வந்திருக்கிறார்கள். நான் ஸாமான்யமாய்ப்
பார்த்துவுந்தேன்; தாங்கள் அதன் உண்மையை எப்படியா
வது அறியவேண்டும். அதிசிரத்தில் தூதர்களை அனுப்புங்
15 கள். ராமனிடத்தில் தண்டோபாயம் பிரயோஜனப்படாது.
ஸாமதான பேதமென்ற உபாயங்களைத் தகுந்தபடி பிரயோசி
யுங்கள்" என்றான். அதைக் கேட்டு ராவணன் நன்றாக
ஆலோசித்து, செய்யவேண்டிய காரியத்தை நிச்சயித்துக்
கொண்டு, சொன்ன விஷயங்களை நன்றாக கிரஹித்துச் சாதரிய
மாகப் பேசக்கூடிய ககனென்ற ராகுஸனை அழைத்து, "நீ இப்
20 பொழுதே ஸுக்ரீவனிடம் சென்று, நான் சொல்லும் வார்த்
தைகளை ஸரியாகவும் மதுரமாகவும் ததரியமாகவும் சொல்.
'மஹாராஜா! நீ ஸூரியனுடைய புத்திரன்; மஹாபலவான்;
நிக்ஷாஸென்ற வானரவீரனுக்குப் பிறந்தவன். அவன் பிரஹ்
25 மாவிற்குப் பௌத்தரானகையால் நீ எனக்குப் பந்து. ராமனை
ஆசிரயித்து உனக்கு ஆகவேண்டியது ஒன்றுமில்லை; ஆசிரயிக்கா
விட்டால் கெடுவது ஒன்றுமில்லை; என்னுடன் விரோதித்துப்
பலனில்லை. வாலி எனக்கு பரமமித்திரன்; ஆகையால் நீ
எனக்குத் தம்பியாகியும்; சிவாயமாய் என்னுடன் சேரவேண்டிய
30 வன். ராமனுடைய பாரியையை நான் அபகரித்தால் யாதொரு
ஸம்பந்தமும் இல்லாத உனக்கு என்ன நஷ்டம்? நீ புத்திமா
னாகையால் இந்த விஷயத்தை நன்றாக யோசித்துக் கிஷ்கிந்தைக்
குத் திரும்பிப் போ. ஆரம்பித்த 'காரியத்தை கைவிடலாமா'
என்றால், தேவாஸுரர்களும் இந்த லங்கையைக் கண்ணெடுத்து
35 பார்க்க முடியாது; கேவலம் மனிதர்களும் குரங்குகளும் இதைப்
பிடிக்கமுடியுமா? என்று சொல்" என்றான்.

உடனே ககன் பஷிஸுபத்துடன் ஆகாசமார்க்கமாய் ஸமுத்
திரத்தைத் தாண்டி வானர ஸைன்யத்துக்கு நேரே வந்து,
ஸுக்ரீவனைப் பார்த்து ஆகாசத்திலிருந்து கொண்டே ராவணன்
சொன்ன ஸமாசாரத்தை ஒன்று விடாமல் சொன்னான். அதற்
40 குள் வானரர்கள் ஆகாசத்தில் தாவி, களைப் பிடித்து அடித்
துக் குத்திக்கொழிக்க ஆரம்பித்தார்கள். அதைப் பொறுக்க முடி
யாமல் ககன் ஆகாசத்திலிருந்து மேழ விழுந்தான். அப்பொழு
தும் வானரர்கள் உபத்திரவிப்பதைப் பார்த்து, "ஐயோ!

45 ராம! இவர்களை அடக்குங்கள்; தூதர்களைக் கொல்லலாமா? தன் யஜமானன் சொல்லி அனுப்பின வார்த்தைகளைச் சொல்லாமல் தன் அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லுவதென்றால் தூதனல்ல. அவனையல்லவா தண்டிக்க வேண்டும்" என்று கதறினான். அவனைய தீனமான வார்த்தைகளைக் கேட்டு, ராமன் வானரர்களைப் பார்த்து, "இவனைக் கொல்ல வேண்டாம்" என்று ஆக்ஞாபித்தார். உடன் அவன் ஆகாசத்தில் விளம்பி, வானரர்கள் தன்னை உபத்திரவித்ததையும் தன் இறக்கைகளை ஓடித்ததையும் லக்ஷ்யம் செய்யாமல், "ஸூக்ரீவ! பராக்ரமமாயியே! நான் உனக்குச் சொல்லிவண்டியுதென்ன? உன் ஸ்தவத்தையும் பராக்ரமத்தையும் ஸகல லோக கண்டகளுள் ராவணனுடைய வீரவத்தையும் யோசித்துப் பார்க்கிவண்டியுது. நான் உன்னிடத்திலிருந்து பதில் ஸமாசாரம் கொண்டு போகாவிட்டால் ராவணன் என்னைக் கொல்வான்" என்றான்.

அதைக் கேட்டு ஸூக்ரீவன் மஹாபலவானும் நிகரற்ற தைரியமுடையவனு மாதலால், "அடீ! ராக்ஷஸ! நீ எனக்கு மித்திரனல்ல. தமயனென்று எப்படிச் சொல்லிக் கொள்வாய்? உன்னிடத்தில் நான் இரக்கம் காட்ட சியாயவில்லை. நீ எனக்கு யாதொரு உபகாரமும் செய்யவில்லை. உன்னிடத்தில் எனக்கு பிரியமும் இல்லை. என் மித்திரனான ராமனுக்கு நீ சத்துருவாகையால் எனக்கும் சத்துரு. என் சத்துருவான வாலிக்கு நீ மித்திரனானதால் எனக்கும் சத்துரு. ஆகலால் எனக்கு நீ யோக யாதொரு அபகாரம் செய்யாவிட்டாலும், வாலியைப்போல் உன்னையும் கொல்வதற்கு இந்த ஒரு காரணமே போதும். உன்னையும் உன் புத்திரர்களையும் உன் பத்துக்களையும் உன் குாதிகளையும் யுத்தத்தில் கொன்று என் அளவற்ற வானர ஸைன்யங்களால் உன் ராஜதானியைச் சாம்பலாக அடிப்பேன். முட்டாளே! நீ செய்த அபகாரத்திற்காக உன்னைச் சேர்ந்தவர்களும் நாசமடையப் போகிறார்கள். தேவர்களும் இந்திரர்களும் உன்னை அதிக ஐக்கிரதையாக ரக்ஷித்தாலும் ராமன் உன்னை விடப் போகிறாரா? லக்கையை விட்டு வேறிடத்திற்குப் போனால் ராமன் என்ன செய்வாரென்றால், நீ எங்கே மறைந்தாலும் ஸூரீய வீதியில் ஒலித்தாலும், பாதாள லோகங்களில் அடைக்கலம் புரந்தாலும் தப்ப முடியுமா? ஸகல லோகங்களிலு முள்ள எந்த பிராணிகளும் பிசாசு, ராக்ஷஸ, கந்தர்வ, அஸூர, தேவர்கள் முதலிய கணங்களையிருந்தாலும் ராமனுடைய சத்துருவான உன்னைக் காப்பாற்றத் துணிவார்களா? 'ராமனுடன் சேர்ந்திருந்தால் ஐடாயுளைப்போல் உன்னையும் கொல்வேன்' என்று பயமுறுத்தியிருப்பாரா? வயது சென்று அங்கம் தளர்ந்த பலமற்ற ஒரு கிழக்கமுனைக் கொன்றது என்ன பெருமை? அது

என்னிடத்தில் செல்லுமா? 'பார்வையை அபகரிக்கும்போது ராமன் என்ன செய்துவிட்டான்? இப்பொழுது என்ன செய்யப்போகிறான்?' என்றால், அவர் இருக்கும்பொழுது லீதையை அபகரித்திருந்தால் அப்பொழுதல்லவா தெரியுமே! அது வேண்டாம்; லக்ஷ்மணனிருந்தாலும் போதுமே! லீதையைக் கொண்டு போய் எவந்ததால் உனக்கு நேர்ந்த அனர்த்தத்தை நீ கொஞ்சமாவது அறியவில்லையே! ராமன் மஹாபலவான்; மஹாபுத்திமான், தேவர்களாலும் எதிர்க்க முடியாதவன்; இங்ஙனாகு குலிரேஷ்டரென்று அவருடைய நிஜஸ்வரூபத்தை அறியாமற் போனாயே. உன் பிராணனை அவர் கொள்ளை கொள்ளப் போகிறாரே" என்றான் ஸூக்ரீவன்.

பிறகு வாலிபுத்திரனான அங்கதன், "மஹாராஜ! இவன் தூதனல்ல; நமது ரஹஸ்யங்களைக் கண்டுபிடிக்க சத்துருவால் அனுப்பப்பட்ட சாரன்; இவனைக் கொல்வதில் தோஷமில்லை; இங்கிருந்துகொண்டே நம்மைப்பற்றின ஸகல செய்திகளையும் கவனித்து அறிந்தகொண்டான். இவனை லக்கைக்குத் திரும்பிப்போகும்படி விடக்கூடாது. பிடியுங்கள்" என்றான். உடனே ஸூக்ரீவன் அதற்கு ஸம்மதிக்க, வானரர்கள் ஆகாசத்தில் பாய்ந்து ககளைப் பிடித்து, அவன் அனுகையைப்போல் கதறுவதைக் கொஞ்சமும் கவனிக்காமல் இறுக்கட்டி குரூரமாய் உபத்திரவித்தார்கள். அதைப் பொறுக்காமல் சுகன் ராமனைப் பார்த்து, "நசரத புத்திர! வானரர்கள் என் இறக்கைகளை ஓடித்துக் கண்களைக் குத்துவீரர்கள். இவர்களுடைய கையால் நான் மரணமடைந்தால், நான் பிறந்த க்ஷணம் முதல் இறக்கும் க்ஷணம் வரையில் செய்த ஸகல பாபங்களும் உன்னைச் சேரக் கடவது" என்றான். அந்தத் தீனமான வார்த்தைகளைக் கேட்டு, ராமன் "இவனைக்கொல்லாமல் விட்டுவிடுங்கள்" என்று வானரர்களுக்கு ஆக்ஞாபிக்க, அவர்கள் ககளைத் தெற்குக்கரையில் கொண்டுபோய் விட்டார்கள்.

நாகாதயத் ததா³ ராம: ஸ்ருத்வா தத்பரிதே³விதம் |
வாநரா நப்³ரவித், ராமோ முச்யதாம் து³த ஆகீ³த: | (34)

லாக்கம் 21

ராமன் ஸமுத்திராஜனிடத்தில் கோபித்தன

தத: னாகீ³ரவேவாயாம் தப்³பாநாஸ்திரீய ராகீ³வ: |
அஞ்ஜனிம் ப்ராங்கு³: க்ருத்வா ப்ரதிபீரீயே மதேஹாத³தே: | (1)

பிறகு ராமன் ஸமுத்திரக்கரையில் தர்ப்பங்களைப் பரப்பி ஸகல பூதங்களுக்கும் அபயதானம் செய்யும் குலத்தில் பிறந்த வராக இருந்தும் ஸமுத்திராஜனுக்குக் கைகப்பி, கிழக்கு

5 முகமாய் ஸமுத்திரத்தை நோக்கி, வலதுபுறத்தைத் தலைவணியாய் வைத்துக்கொண்டு, மற்ருளு ஸமுத்திரம் படுத்திருப்பது போல் படுத்தார். எந்த ஸமயத்திலும் நெருங்கமுடியாதவர். தசரத சக்கரவர்த்தியால் வெகு செல்வமாக வளர்க்கப்பட்ட ராமனுடைய மிருதுவான தேகம் ஸமுத்திரக்கரையில் கரடுமுரடான கற்களின்மேல் படுத்தது என்ன கஷ்டம்! ஸர்வலோக சரணியன், ஸமுத்திரராஜனைச் சரணமடைபுட்படி நேர்ந்தது. என்ன கஷ்டம்! பூலோகத்தில் அவதாரம் செய்வதற்கு மூந்தி ஸ்ரீவைகுண்டத்திலும் அயோத்தியிலும் வாலீக்கையில், விடையற்ற சத்தினங்கனிழைத்த விசித்திரமான தங்க ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட புறம்; ஸர்வாபரண பூஷிதைகளான உத்தம ஸ்த்ரீகளின் கைகளால் பலவிதமாய் ஸ்காண காலத்திலும் அலங்காரம் செய்யும் ஸமயத்திலும் சந்தனம் அகில் குங்குமம், முதலிய வாசனைத் திரவியங்களால் நன்குகுப் பூசப்பட்ட புறம்; பாலஸாஸீயனைப் போன்ற குங்குமத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட புறம்; கங்காப்பிரவாஹத்தில் தஷகனென்ற மஹாநாகம் படுத்திருப்பதுபோல் ஹம்ஸதூளிகா சயனத்தில் விளங்கின புறம்; வீதையின் சிரஸால் அலங்கரிக்கப்பட்ட புறம்; யுத்த பூமியில் கோட்டைவாசலின் தாழ்ப்பாளைப்போல சத்துருக்களைத் தடுக்கும் புறம்; அவர்களுடைய சோனக்ளியை வளரச் செய்யும் ஆஹூதிகளைக் கொடுக்கும் புறம்; மித்திரர்களுக்கு அளவற்ற ஆணந்தத்தைக் கொடுக்கும் புறம்; யானைத் துதிக் கையைப்போல் கீண்டு உருண்ட புறம்; இந்தப் பூமண்டலம் முழுவதற்கும் ஆச்சரியமான புறம்; இடைவிடாமல் பாணப்பிரயோகம் செய்வதால் நான் கயிற்றின் தழும்பேறிய புறம்; பயங்கரமான கோட்டைத்தாற்போல் கெட்டியான புறம்; கணக்கில்லாத பசுக்களைத் தானம்கொடுத்த புறம்; இப்படிப்பட்ட வலது புறத்தைத் தலைவணியாக வைத்துக்கொண்டு ஸகல பூதங்களுக்கும் அபயம்கொடுக்கும் ராமசந்திரன், "இன்று நான் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டவேண்டும்; அல்லது மரணமடைய வேண்டும்" என்று நிச்சயித்து சாஸ்திரவிதிப்படி மனோவாக்குக் காயங்களை அடக்கிப் பிடித்து, ஸமுத்திர ராஜனை உபாஸித்தார்.

இப்படி ராமன் நியமம் தவறாமல் மூன்றுதினங்கள் வரையில் தர்ப்பத்தின்மேல் படுத்திருந்தார். (தான் ஸர்வசக்தனாக இருந்தும் லோகத்தில் தர்மத்தை அனுஷ்டித்துக் காட்ட ஸமுத்திர ராஜனை இடைவிடாமல் உபாஸித்தார். சரணாகதிதர்மத்தில் தனக்குள்ள விசேஷ பரிசீலனை யோகத்தாருக்குக் காட்ட, தானே அதை அனுஷ்டித்தார். மஹாலக்ஷ்மியைப்பருஷகாரமாய்க்கொண்டு பக்தர்கள் லக்ஷ்மீபதியைச் சரணமடைவதுபோல், தானும்நதிகளைப்பருஷகாரமாய்க்கொண்டு நதிபதியான ஸமுத்திர ராஜனைச் சரணமடைந்

தார். ஸகலப் பிராணிகளையும் சுண்டுவிரலின் துளியால் கொல்வே னென்ற பராக்கிரமத்தையுடைய ராமன், முதலில் ஸாமமென்ற உபாயத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டியது என்ற கீதையை அறிந்தவர். அபராதம் செய்யாதவனைத் தண்டிக்கக் கூடாதென்ற தர்மத்தை அறிந்தவர்.) இப்படி ராமன் மனோவாக்குக் காயங்களை அடக்கி விதிப்படி பூஜித்தும், ஸமுத்திர தேவதை அக்ரூணத்தால் வெளியில் வராமலிருந்தது.

பிறகு ராமனுக்கு ஸமுத்திர ராஜனிடத்தில் பிறந்த கோபத்தால் கடைக்கள் சிவந்து, தன் மனத்திலுள்ள கோபத்தை அறிந்து புன்சிரிப்புடன் ஸமீபத்திலிருக்கும் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, "இந்த ஸமுத்திர ராஜனுடைய கர்வத்தைப் பார்த்தாயா? இன்னும் வெளியில் வரவில்லை. கோபிக்காமலிருப்பது, அபராதங்களைப் பொறுப்பது கூடரில்லாமலிருப்பது, ப்ரியமாய் பேசுவதென்ற உத்தம குணங்களை, குணமில்லாதவர்கள் ஸாமர்த்தியமில்லாததற்கு அடையாளமென்று எண்ணுகிறார்கள். தன்னைப் புகழ்ந்துகொண்டு, வஞ்சகனாக, இரக்கமில்லாமல், எல்லோரையும் துரத்தியடித்துக்கொண்டு ஸாதக்களையும் கெட்டவர்களையும் பேதமில்லாமல் தண்டித்துக் கொண்டிருப்பவனையே ஜனங்கள் மதிக்கிறார்கள். பலத்தாலும் பராக்கிரமத்தாலும் ஸம்பாதிக்கப்படவேண்டிய கீர்த்தியும், யுத்தத்தில் ஜயமும் ஸாமமென்ற உபாயத்தால் அடைய முடியாது. இன்று என் பாணங்களால் இந்த ஸமுத்திரத்திலிருக்கும் மகரங்களைக் கொன்று, இடைவெளியில்லாமல் எங்கும் மிதக்கும்படி, செய்வேன்; பெரிய சரிசங்களையுடைய மஹாலர்ப்பங்களையும் கடல்யானைகளையும் சின்னாபின்னமாய்த் துண்டிக்கப்பட்ட அங்கங்களுடன் மிதக்கச் செய்வேன்; சங்கம் முத்துச் சிப்பி சத்தினம் முதலியவைகளாலும் மீன்களாலும் மகரங்களாலும் நிறைந்த இந்த ஸமுத்திரத்தை என் பாணங்களால் வற்றச் செய்கிறேன். 'பொறுமை யையே ஆபரணங்களாகக்கொண்ட தங்களுக்கு இந்த வார்த்தைகள் தருமா' என்றால், ஸமுத்திரத்தை வற்றச் செய்ய ஸங்கல்பித்தும், இவ்வளவுகாலம் பொறுமைபுடன் ஸமுத்திர ராஜனைக் காலைப் பிடித்து வேண்டிக்கொண்டேன். பிறகுடைய ஸஹாயமில்லாமல் இந்த ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டக்கூடிய என்னை, இவன் கையாலாகாதவென்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறான்; இப்படிப்பட்டவர்களிடத்தில் பொறுமை வைப்பது முற்றிலும் பிசகு. இவன் மீன்களும், முதலீகளும், ஸர்ப்பங்களும் தங்கும் ஒருஜலஸமுத்திரத்திற்கு காயற்காரன். அதை மறந்து, தான் அயோத்தியாதிபதி என்றும் கோலாதிபதி என்றும் எனக்கு ஸமன் என்றும் எண்ணுகிறான். 'இப்பொழுது பொறுமைமையக் கைவிடக்கூடாதே' என்றால், இவன் பொறுமை வைப்பதற்குத் தகுந்தவனல்ல; ராகுஸர்களுக்கும் இவன் இருப்பிடம்; அவர்களுடைய ஸஹவாஸத்தால் இவனுடைய யுத்தி கெட்டிருக்கிறது.

- 85 லக்ஷ்மண! ஒருவேளை என் கோபமான வார்த்தைகளைக்கேட்
டாவது வரமாட்டானா என்று இதுவரையிலும் பார்த்தேன்; இன்
னும் வரவில்லை. ஆகையால் குணமற்ற இந்த ஸூட்சி வசப்படுத்து
வதற்குக் குணத்துடன் கூடின (குணமென்றால் நான்கவியறு)வில்லை
எடுத்து வா. நமக்கு வணங்காத இந்தத்துஷ்டனைத் திருத்துவதற்கு
90 என் வில்லைக் கொண்டு வா." (ஸமுத்திரம் ஆதிசேஷனுக்குப் படுப்
பதற்கு இடம் கொடுக்கிறபடியால் ஆதிசேஷாவதாரமான லக்ஷ்
மணன் அதனிடத்தில் இரக்கம்கொண்டு வில்லை எடுத்துவர தாமஸித்
தார்.) அதைக் கண்டு ராமன், "ஸுமித்திரையின் புத்திர! உன் தாயின்
வார்த்தையை மாத்திரம் கேட்கவேண்டுமென்றும், உனக்கு முத்தவ
95 னுன என் வார்த்தையைக் கேட்கக்கூடா தென்றும் சிவாயமுண்டோ?
அப்படியும் நீ அபோத்யையை விட்டுப் புறப்படுகையில், 'ராமனைத்
தசரதராக கினைத்து நட' என்று உன் தாய் சொன்னதையும், 'ராம
கைங்கரிய விஷயத்தில் அஜாக்கிரதையாக இரா தே' என்று சொன்
னதையும் மறந்தாயோ? (லக்ஷ்மணன் வில்லைமாத்திரம் எடுத்துவர,
100 ராமன்) பாணங்களையும் எடுத்து வா. (விளையாட்டாய்ப் பிரயோ
கிக்கும் சில பாணங்களை லக்ஷ்மணன் எடுத்துவர, ராமன்) கண்
வைத்தவுடனே கொல்லும் ஸர்ப்பங்களைப் போன்ற குருரமான
பாணங்களை எடுத்துவா. (ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுவோர்க்குப்
பாணங்களால் பிரயோஜனமென்னவென்று லக்ஷ்மணன் கேட்க,
105 ராமன்) இந்த ஸமுத்திரம் இதுவரையில் எனக்குத்திரே வந்து அனை
கட்டுவதற்கு இடம் கொடுக்காததால் ஒரு ரோட்டு ஜலமில்லாமல்
இதை வற்றச் செய்கிறேன். (ராமபாணங்கள் கைல வந்துக்கிள
யும் சரம்பலாக எரிக்கும்.)
- 110 தன் தாயாநியான ஸகரசக்கரவர்த்தியால் வெட்டப்பட்ட
இந்த ஸாகரம், என்னிடத்தில் தாயாநியைப்போல் நடந்துகொள்ளு
றெபடியால், நானும் அதற்குத் தகுந்தபடியே நடந்துகொள்வேன்.
ஸகரனுடைய அறுபதாயிரம் புத்திரர்களால் வெட்டப்பட்ட இந்த
ஸமுத்திரத்தை நான் ஒருவனே வற்றச் செய்கிறேன். என் காரியத்
115 திற்கு இடையூறு செய்த இவனுடைய தலையில் என் வானரங்களை
அடிவைத்து மிதிக்கச் செய்கிறேன். (ஸமுத்திரத்தில் அனைவேண்
டாம்; வானர்கள் நடந்தே அக்கரை சேரும்படி செய்கிறேன்.)
ஒருவராலும் கலக்கமுடியாததென்று இது பெயர் பெற்றிருந்தாலும்
இன்று என் கோபத்திற்கு இலக்காகி கலங்குவதைப் பார். நான்கு
120 புறங்களிலும் ஏற்பட்ட எல்லையைத் தாண்டாதென்று பெயர்
பெற்ற இந்த ஸமுத்திரத்தை என் பாணங்களால் எல்லையற்றுக்
கரைபுரளும்படி செய்கிறேன். இதில் வலிக்கும் தானவர்களும்
வருணனும்இதைக் காப்பாற்ற முடியுமா பார்ப்போம்" என்று வில்
லைக் கையிலெடுத்துக் கோபத்தால் கண்களை உருட்டி விழித்து
125 பிரளய காலாக்கிவைப்போல் ஜ்வலித்துக்கொண்டு, பிரசால்
மெருங்க முடியாத தேவேந்திரன் வற்றாயுத்தத்தைப் பிரயோகிப்

பதைப்போல், வில்லை வளைத்து நானேற்றித் தீக்ஷணமான பாணங்
களைப் பிரயோகித்து, ஜகத்தைப் பயத்தால் நடுங்கச் செய்தார்.

அந்த பாணங்கள், தேஜஸால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு அதி
வேகமாய் ஸமுத்திரத்தில் புரூத்து. அதிலிருக்கும் மஹாஸர்ப்பங்களை 130
நடுங்கச் செய்தன. அலைகள் மலைகளைப்போல் கிளம்பி முதலை
களுடனும் மகரங்களுடனும் வேகமாய் மோதின. பயங்கரமாகப்
புயலடிக்க ஆரம்பித்தது. பெரிய அலைகள் கடும் சய்தத்துடன் கரை
யில் மோதின. ஜலத்தின் வேகத்தால் சங்கம் முத்து பலமும் சத்
135 தினம் முதலியவை கரையில் வாரி இறைக்கப்பட்டன. பாணங்
களிலிருந்து புகையுடன் கிளம்பும் நெருப்பு ஜ்வாலிகளால் ஸமுத்
திர ஜலம் கொதித்துச் சுழிகளுடன் நான்கு புறங்களிலும் பெரு
கிற்று. அங்கே வலித்த ஸர்ப்பங்கள், கண்களிலிருத்தும் வாய்களி
லிருத்தும் நெருப்புப் பொறிகளைக் கக்கிக்கொண்டு பாணுக்களின
140 ளைநீக்க முடியாமல் வருந்தின. பாதாளத்தில் வலிக்கும் அஸுரர்
களும் தானவர்களும் துபித்தார்கள். ராமபாணங்களிடத்தில்
அவர்களுடைய மஹாவிரியம் செல்லவில்லை. விர்த்தயம், மந்த்ரம்,
மேருமுதலிய பரவதங்களைப்போல் அலைகள் பெரிய ஜலஜந்துக்களை
அடித்துக்கொண்டு ஓயாமல் கரையில் மோதின. அலைகள் சுற்றிச்
145 சுற்றி அடிக்க, ராஷஸர்களும் நாகங்களும் திகைக்க, கோரமான
ஜல ஜந்துக்களின் பிணங்கள் மிதக்க, பார்க்கப் பயங்கரமாக இருந்
தது. அளவற்ற பராக்ரமத்தையுடைய ராமன் கோபத்தால் சீரிக்
கொண்டு, வீணாகாத மஹிமைபுள்ள மஹாஸ்திரங்களை பிரயோகிக்க
வில்லை வளைத்து நானே இழுப்பதைக் கண்டு லக்ஷ்மணன்
150 "அண்ணா! இந்த கோபம் தகுமா? பொறுங்கள், பொறுங்கள்"
என்று வேண்டினார். ராமன் அதையும் லக்ஷ்யம் செய்யாமலிருக்கக்
கண்டு, கோதண்டத்தைக் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டார்.

ததஸ்து தம் ராக்வ முக்ரவேகம் |
ப்ரகர்ஷமாணம் த்நுரப்ரமேயம் |
ஸௌமித்திரூத்பத்ய விதீர்ஸணந்தம்
மாமேதி சோக்த்வா த்நு ராலயம்பே | (35)

ஸர்க்கம் 22

ஸேதுபந்தனம்

அதோ'வாச ரகு'ஸ்ரேஷ்ட': ஸாக்'ரம் தா'ருணம் வச: |
அத்'ய த்வாம் ஸோஷயிஷ்யாமி ஸபாதாலம் மஹார்ணவ | (1)

வானர சேனைகள் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுவதற்கு ராமன்
ஸமுத்திர ராஜனைச் சரணமடைந்து, அவன் வராதபொழுது, "லக்ஷ்
மண! வில்லை எடுத்துவா" என்று பயமுறுத்தி, அப்பொழுதும்
வராமலிருக்கக் கண்டு அவனைப் பாணங்களால் கலக்கி, அப்படியும்

5 வராதபொழுது, அவனுக்கு விசேஷபயத்தை உண்டாக்குவதற்காகக் கரும்பொபத்துடன், "இப்பொழுதே உன்னை பாதாளம் வரையில் வற்றச் செய்கிறேன். மஹாஸமுத்திரமென்ற பெயரே இல்லாமல் செய்கிறேன். என் பாணங்களால் ஜலம் வற்றி பூமியில் சுவரிக் இருக்கும் ஜலமூயில்லாமல், உன் சக்திமுழுவதையும் எரித்து, காளமேகங்கள் ஒன்று சேர்ந்து கல்பகொடி காலம் வர்ஷித்தாலும் ஒரு துளி ஜலம்கூட இல்லாமல் துட்பமான புழுதி இளம்பும்படி செய்கிறேன்; பார். 'ஸகல ஜலத்தையும் வற்றச் செய்தால் பாதாளம் தெரியும். அங்கே நீங்கள் போகமாட்டீர்கள். ஆகாசமார்க்கமாயல்லவா போகவேண்டும்? இப்பொழுதே அப்படிச் செய்யக் கூடாதா? ஏன் வீணாய்க் கொடுக்கிறீர்கள்' என்றால், என் கோதண்டத்திலிருந்து பிரயோகிக்கும் பாணங்கள் வானர வேணிகளை வற்கையில் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும், என் பலத்தையும் பராக்ரீமத்தையும் நன்றாய் ஆலோசிக்க உனக்குத் தெரியாது. தானவர் களுக்கு வாலஸ்தானமாக இருக்கும் உனக்கு, ஸஹவால தோஷத்தால் அவர்களுக்குள்ள அகநூனம் பழகியிருக்கிறது. நான் பிரயோகிக்கும் பிரஹ்மாஸ்திரத்தால் நீ படும் கஷ்டமும் உனக்குத் தெரியவில்லையே" (ஸமுத்திரத்திற்குமேல் பாணங்களால் அணைகட்டியாவது அல்லது ஜலத்தை கெட்டியாகச் செய்தாவது, அல்லது வற்றச் செய்தாவது என் ஸைன்யத்தை உன்மேல் நடத்திச் செல்லும் சக்தி எனக்கு உண்டு என்பதையும், சரணுகதி சாஸ்திரத்திற்கு வசப்பட்டு உன்னை நான் சரணமடைந்ததையும், நான் ஸகல சக்திகளும் உள்ளவனாக இருந்தாலும் தம்மத்தை அனுஷ்டித்துக்காட்ட உன்னைச் சரணமடைந்தபோது நான் பிரார்த்தனையை நிறைவேற்றுவீட்டால் பெரிய அனர்த்தம் நேருமென்பதையும் நீ அறியவில்லை—தீர்த்தியம்) என்று பிரஹ்மதண்டத்தைப்போல் வீண்போகாத ஒரு பாணத்தில் பிரஹ்மாஸ்திரத்தை அபிமந்திரித்து உத்தமமான கோதண்டத்தைப் பூட்டி பிரயோகித்தார். அப்பொழுது ஆகாசமும் பூமியும் வெடித்ததுபோலிருந்தது. மஹாபர்வதங்கள் கிடுகிடென நடுங்கின; லோகமெங்கும் இருள் மூடிற்று; திக்குகள் தெரியவில்லை; ஏரிகளும் ஆறுகளும் கலங்கின; ஸூரியசந்திரர்கள் நஷைத்திரங்களுடன் வந்தமாய்ச் சேர்ந்துகொண்டார்கள்; ஆகாசம் இருள் குழிந்து, ஸூரியபிரணங்களால் கொஞ்சம் வெளிச்சத்துடன், கணக்கில்லாத எரிகொள்ளிகளால் பளிப்பளிர்வென்று வானத்திலிருந்து நிற்காதமென்ற பேரீடிகள் மஹாசப்தத்துடன் விழுந்தன. ஆலஹம் ப்ரவஹம் முதலிய வாயுக்கள் தங்களுடைய ஸ்தானங்களை விட்டு ஸஞ்சரித்தன. பெருங் காற்று மரங்களை முறித்து, மேகங்களை சிதறவடித்து, மலைகளின் துளிகளைப் பெயர்த்து, சிகரங்களைத் தூளாக்கிற்று. மஹாமேகங்கள் ஆகாசத்தை மறைத்து ஒன்றோடொன்று தாக்கிப் பெரும் சப்தத்துடன் மின்னல்களும் பயங்கரமான இடிகளும் உண்டாயின.

Notes : This Blank Page has also to be counted as a another page Number.

It is intentionally left blank after Picture Sketches.!

ஸாகர: ஸமுபக்ரம்ய பூர்வமாமந்திரிய வீரவலாத் |
 அப்ரவீத் ப்ராஜிஜீவீர் வாக்க்யம் ராக்வம் ஸரபானிதீப் |
 அப்பேரமுத ஸமுத்திர ரஸம் ரஸம் தேகி அதிவேகவரம் வந்தி, தன் ஸ்ரீவகைத் தெவிக்கும்பொருட்டு
 அவை முத்திக் கூப்பிட்டு, தலையெக் கூப்பிட்டு, தேரண்டபாணியாய் நிற்கும் ராகவனைப் பார்த்து விடுவான்
 செய்தார். (பக்கம் 85 பார்க்க)

கண்ணிற்குத் தென்படும் ஐந்துக்களும், அப்படியில்வாத பிசாசும் முதலியவைகளும் பயந்து நடுங்கி இடிமையப்போல் கதறி பிறகு மூர்ச்சையடைந்து பூமியில் விழுந்து அசைவற்றுக் கிடந்தன. ராமன் பாணங்களைப் பிரயோகிக்க ஆரம்பித்தவுடன் ஸமுத்திரத்தின் அலைகள் வேகமாக அடிக்க ஆரம்பித்தன. பிரஹ்மால்லிரத்தைப் பிரயோகித்தவுடன் நாகர்கள், ராகுலர்கள் முதலிய கணங்களுக்கும் ஐவ ஐந்துக்களோடும் கூடின ஸமுத்திரத்தின் அலைகள் மலைகளைப் போல் அதிவேகமாய்ப் போங்கிக் கொந்தளிப்பதைப் பார்க்கப்பயங்கரமாக இருந்தது. ஒரு நாளும் கரைபுரளாத ஸமுத்திரம் ஒரு யோஜனை பூமியை மறைத்துவிட்டது. அப்படிப் பயந்தோடுற ஸமுத்திரத்தை ராமன் துரத்தி ஹிம்ஸேக்கவிலீலி, சத்துருக்களை வேரறுக்கும் பிரபாவமுள்ள ராகவன் கர்வய்கொண்ட அந்த ஸமுத்திர ராஜனிடத்தில் தபவு செய்தார்.

பிறகு மேருபர்வதத்திலிருந்து ஸூரியன் உதித்ததுபோல், ஸமுத்திரத்தின் நடுவிலிருந்து அதன் அபிமானி தேவதை வெளிப்பட்டார். கொழுந்துவிட்டுடொரியும் முகங்களையுடைய மஹாஸர்ப்பங்கள் அவரைச் சூழ்ந்துவந்தன. அழகான வைடுரிய பர்வதத்தைப்போல் தேககாந்தியுடன், ஜாய்பூதம் ஜாதருபமென்ற பலவகைத் தங்கங்களால் செய்யப்பட்ட விசித்திரபூஷணங்களாலும் தன்னிடத்திலுண்டான உத்தம சத்தனங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு அனைக தாதுக்களால் விளங்கும் ஹிமயகிரியைப்போல் பிரகாசித்தார். தாமரைவிதழ்ப்பொன்ற தேத்திரங்களுடனும் சிவந்த மாடையுடனும் வஸ்திரங்களுடனும் ஸகல புஷ்பங்களாலும் சிறைந்த ஹாரத்தைத் தலையில் அணிந்தகொண்டிருந்தார். பாடல (சிவப்பு) வர்ணமுள்ள நடுநாயகத்தையுடைய ஒரு முத்துஹாரம் அவருடைய விசாலமான மார்பில் கெளஸ்துபமென்ற மஹாவிஷ்ணுவின் ஆபரணத்தைப்போல் ஜவலித்தது. அலைகள் சுழன்றுகொண்டிருந்தன. மெகக்கூட்டங்களாலும் பெருங்காற்றாலும் ஸமுத்திரம் கலங்கிற்று. பெரிய ஐவஐந்துக்கள் தங்கள் இருப்பிடத்தை விட்டு வெளியில் வந்தன. உரக ராகுலகணங்கள் திடுக்கிடந்தன; அப்பொழுது ஸமுத்திரராஜன் ராமனை நோக்கி அதிவேகமாய் வந்து, தன் ஸ்ரீவகைத் தெரிவிக்கும்பொருட்டு அவரை முதலில் கூப்பிட்டுத் தலைமேல் கைகூப்பி, கோதண்டபாணியாய் நிற்கும் ராகவனைப் பார்த்து "பூமி, ஐலம், வாவு, தேஜஸ் ஆகாசமென்ற பஞ்சபூதங்கள்தொன்று தொட்டு அவைகளுக்கேற்பட்ட குணங்களை மீறிறதிலீலி, ஸர்வசத்தனான தங்களுக்கு என்னால் ஆகவேண்டியதென்ன? ஸமுத்திரத்தில் ஆழரில்லாமல் செய்யவேண்டுமா? அல்லது ஐவத்தை ஒட்ட மில்லாமல் கெட்டியாகச் செய்யவேண்டுமா? அல்லது அனைகட்டுவதற்கு அனுபவமாய் அதில் போடும் பதார்த்தங்கள் அரிமீழ்து போகாமல் இருக்கச் செய்யவேண்டுமா? ஆழமாக இருப்பதும் தாண்ட முடியாபலிருப்பதும் என் ஸ்வபாவம்; இதற்கு விதிராதமாய் என்னும்

50
55
60
65
70
75
80
85

இருக்கமுடியாது. ஆகையால் என்னை ஆழமில்லாமல் செய்ய முடியாது. ஐகவரியத்தை விரும்பியாவது கிடைத்த வஸ்துவவயிட்டுப் பிரிய இஷ்டமில்லாமலாவது, தண்டனைக்கு பயந்தாவது ஜலத்தை அசையின்லாமல் செய்ய முடியாது; அதில் வலிக்கும் ஐந்துக்களுக்கு அதிக பிளையுண்டாகுமல்லவா? ராஜஸிரேஷ்டனான தாங்கள் ஸகல தர்மங்களையும் நீலாவீறுத்துவின்றவர்களல்லவா? என்னால் கூடிய வகையில் தங்களுக்கு ஸஹாயம் செய்கிறேன். வானரஸைய்யம் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுகிறவரையில் ஜலஐந்துக்கள் அவர்களை உபத்திரவிக்காது; குரங்குகள் ஜலத்தில் விழாது. தாங்கள் கட்டுகிற அணை உறுதியாயும், தரைபைப்போலும் இருக்கும்படி செய்கிறேன், அதைச் சேர்ந்த எந்த வஸ்துவும் ஜலத்தால் அபகரிக்கப்படாமல் இருக்கும்" என்று விக்ரோபணம் செய்தான்.

அதற்கு ராமன், "ஆனால் நான் உன்மேல் பிரயோகித்த பிரஹ்மஸ்திரம் வின்போகாது. அதை எங்கே அனுப்பட்டும்" என்றார். மஹாதேஜஸ்வியான ஸமுத்திரராஜன் ராமன்சொன்னதைக் கேட்டு பிரஹ்மஸ்திரத்தையும் பார்த்து, "ஸ்வாமி! இதற்கு டைக்கே ஸமீபத்தில் ஓர் அழகான ஸ்தலமிருக்கிறது. அது லோகத்தில் த்ரும குல்யமென்று பிரசித்தி பெற்றது. தங்களைப்போல், பயங்கமான சூபத்தையும் ஸ்தத்தையையும் உள்ள சில திருடர்கள் அங்கே வலிக்கிறார்கள். அந்த பாபிகள் என்ஜலத்தைத் தோட்டுக்குடிப்பதை நான் பொறுக்கமுடியவில்லை; தங்களுடைய பாணத்தை அவர்கள்மேல் பிரயோகித்துத் திருப்தி செய்யுங்கள்" என்றான். ராமனும் அவன் குறிப்பிட்ட ஸ்தலத்தில் அந்தத் தீஷணமான அஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தார். நெருப்பிடியைப்போல் பிரகாசிக்கும் ராமபாணம் விழுந்தவிடம் மருகாந்தாரம் (பாலைவனம்) என்று பிரசித்திபெற்றிருக்கிறது. அந்தப் பாணத்தால் துளைக்கப்பட்ட பூமி அலறிற்று. அந்தப் பிளப்பின் வழியாய் ரஸாதலத்திலிருந்து ஜலம் பிரவலித்து ஓடிற்று. அதற்கு 'வண்ணகபம்' என்று பெயர். அதிலிருந்து எப்பொழுதும் பெருகிக்கொண்டிருக்கும் ஜலத்திற்கும் ஸமுத்திர ஜலத்திற்கும் பேதமில்லை, பாணத்தினியின் வேகத்தால் கோரமான சப்தத்துடன் பூமி வெடித்து அந்த ஸ்தலத்திலுள்ள ஜலமெல்லாம் வற்றிற்று. ராமன் அங்கிருந்த ஜலத்தை வற்றச் செய்து தோஷத்தை நீக்கி, அதற்கு மருகாந்தாரமென்ற தேர்த்தியையும் உத்தமமான வரங்களையும் கொடுத்தார். "ஸத்தியத்தால் ஸகல லோகங்களையும் வசப்படுத்தின ராகவனுடைய ஞானத்தையும் பராக்ரமத்தையும் யோசிக்கையில் மனுஷ்யபாவணியாலும் அவர் வரங்களைக் கொடுக்கத்தக்க வரென்பதில் ஸந்தேகமுண்டோ? பக்கங்களுக்குப் பிரியமான இனம் புற்களையுடையதாய் எய்திதமான ரோகமும் இல்லாமல், பழம் மிழங்கு தேன் முதலியவைகள் நிறைந்து, பால் தைலம் பரிமளமான பலவித ஓளவுதிகள் இவைகுறையில்லாமல் கிடைக்குமிடமாய், இப்

படிப்பட்ட அநேக உத்தம குணங்களுடன் கூடி, ராமனுடைய வரமெமையால் மிகவும் அழகான பிரதேசமாயிற்று மருகாந்தாரம்.

பிறகு ஸமுத்திரராஜன் ஸகல சாஸ்திரங்களையும் கரைகண்ட ரகுவிரைன கோக்கி, "தங்களுடைய ஸஸன்பத்தில் நான் என்று ஒரு வானர வீரன் இருக்கிறான். அவன் விசுவகர்மாவின் புத்திரன், 'என்னைப்போன்ற ஒரு புத்திரன் உனக்குப் பிறப்பான்' என்று அவனுடைய தாய்க்கு விசுவகர்மாவரம் கொடுத்தான்: ஆகையால் நான் தன் பிதாவிற்கு ஸமானன். அவன் என்மேல் அணை போட்டும்; விசுவகர்மாவைப்போல் அவனைக் கௌரவித்து அவனால் போடப்பட்ட எந்தப் பதார்த்தத்தையும் அமிழ்த்தாமல் காப்பாற்றுகிறேன்" என்று சொல்லி ராமனிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு, அவரைப் பிரதக்ஷண நமஸ்காரங்கள் செய்து தன் இருப்பிடம் சென்றான்.

பிறகு நான் கைகப்பி ராமனைப் பார்த்து, "எல்லையற்ற ஸமுத்திரத்தில் நான் அணைக்கட்டுகிறேன். ஸமுத்திரராஜன் சொன்னது நிறைவே, என் பிதாவின் ஸாமர்த்தியம் எனக்கும் உண்டு. லோகத்தில் தன் டோபாயத்தைப்போல் காரியத்தை ஸாதிக்கக் கூடியது வேறொன்றில்லை. ஸாமம் தானமென்ற உபாயங்களும் அறிவில்லாதவர்களிடத்தில் ஒருநாளும் பிரயோஜனப்படாது. மஹா பயங்கரமான இந்த ஸமுத்திரராஜன் தாங்கள் அணைகட்டுவதைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆசையாலும், தங்களுடைய தண்டனைக்குப் பயந்தும் இந்த வழியில் ஆழமில்லாமல் செய்திருக்கிறான். (அவனுக்கு விரோதிகளான த்ருமகுல்யத்தில் வலிப்பவர்களை ராமனைக்கொண்டு நாசம் செய்யவேண்டும். ராவண பராக்ரமம் ராமனுக்குள் டோ என்று பரிசுதித்துப் பார்ப்பதற்காக அவ்வளவு காலம் வராமல் தாமஸித்தால் கோவிந்தராஜர்.) ஒரு ஸமயத்தில் என் பிதாமந்தரபாவத்தில் என் தாயுடனிருக்கையில், 'என்னைப்போன்ற புத்திரன் உனக்குப் பிறப்பான்' என்று வரம் கொடுத்திருக்கிறார். அதை ஸமுத்திர ராஜன் எனக்கு இப்பொழுது நினைவுபடுத்தினார். அவர் சொன்ன வார்த்தை நிறைவே; மேலும், இதற்கு முன்பே எனக்கு இந்த ரஹஸ்யம் தெரியும். ஆனாலும், அதை நானே சொல்லிக்கொண்டால் இவ்விதமான பெரிய காரியத்தை ஆரம்பிப்பதில் நய்பிக்கை பிறக்காது. ஆகையால் வேறொருவர் சொல்லுகிற வகையில் காத்துக்கொண்டிருக்கேன். ஸமுத்திரத்தில் அணை கட்ட எனக்குத் திறமையுண்டு. வானர சிரேஷ்டர்கள் அதற்கு வேண்டிய வஸ்துக்களை இப்பொழுதே கொண்டுவரட்டும்" என்றான். ராமனும் அப்படியே உத்திரவு செய்ய, வானரங்கள் ஆபிரக்கணக்காய் காடுகளிலும், மலைகளிலும் சென்று, மலைபைப்போன்ற விசுஷங்களிப்பெயர்ந்து ஸமுத்திரக்கரைக்கு இழுத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். ஆச்சா, விவம், ஏழிலைப்பாலை, மா முதலிய மரங்களை வேர்களோடும், வேர்களில்லாமலும், புஷ்பங்களோடும், தனிச்

களோடும், பழங்களோடும், காய்களோடும் பெயர்த்துக்கொண்டு
 வந்து, இந்நிரதவஜ்ஜயங்கள் நாட்டின துபோல் எடுத்துவந்து ஸமுத்திரத்
 170 தின்மேல் போட்டு அதனை மறைத்தார்கள்: மஹாபலவான்களான
 வானர வீரர்கள் மஹா கஜங்களைப்போன்ற பாறைகளையும் மலை
 களையும் பெயர்த்து யந்நிரதங்களால் ஸமுத்திரக் கரையில் சேர்ப்பித்
 தார்கள். ஸ்வபாவமாய்ப் பெரிய அலைகளுள்ள ஸமுத்திர ஜலம்,
 175 பாறைகளையும் விருஷங்களையும் மரங்களையும் போட்டவுடன் ஆகா
 சம் வரையில் எழுப்பிற்று; வானர்கள் ஸமுத்திரத்தைக் கல்கினார்
 கள். சிலர் தூறுயோஜனை யவடி ஏற்றக்குதறவில்லாமல் அணைகட்டு
 வதற்காகக் கயிறுகளைப் பிடித்து ஒழுங்கு பார்த்தார்கள். இப்படி
 நளன் மஹா ஸமுத்திரத்தின் கடையில் பெரிய அணையைக் கட்டுகை
 180 யில் வானர்கள் ஒவ்வொருவரும் அநேக பர்வதங்களை எடுத்துக்
 கொண்டு வந்து, பிறரால் செய்ய முடியாத காரியங்களைச் செய்து
 அவனுக்கு லகாயம் செய்தார்கள். இன்னும் சிலர் அளவுகிடை
 களைப் பிடித்து அளந்தார்கள். சிலர் கழிகளை எடுத்துக்கொண்டு
 வேலை செய்யும் வானர்களை அதட்டி வேலை வாங்கினார்கள்.
 185 சிலர் மேடுபள்ளியில்லாமல் அணை ஸமமாக இருக்கிறதா என்று
 பரீகிழித்து வந்தார்கள். சிலர் சிரமபரிஹாரத்திற்காக கிழலில் படுத்
 துத் தூங்கும் வானர்களைத் தேடி எழுப்பிக்கொண்டு வந்தார்கள்.
 ராமனுடைய ஆக்ஷேபை மூன்றிடக்கொண்டு எண்ணிறந்த
 வானர்கள் மஹாமேகங்களைப் போன்ற பர்வத சிகரங்களையும்
 190 கட்டைகளையும், புற்களையும், புஷ்பித்த விருஷங்களையும் கொண்டு
 அணையைக் கட்டினார்கள். புஷ்பித்த விருஷங்களை மேலை பரப்புவது
 (நடக்கும்பொழுது மிருதுவாக இருப்பதற்காக) மதபாணையைப்
 போன்ற அநேக வானர்கள் மலைகளைப்போன்ற பாறைகளையும்
 பர்வத சிகரங்களையும் தூக்கிக்கொண்டு அதிவேகமாய் ஓடினார்கள்.
 195 கற்பாறைகளை விட்டெறிவதாலும் மலைகளை இடித்துத் தள்ளுவதா
 லும் உண்டாகும் சப்தம் ஸமுத்திரத்தின் ஓசையை அடக்கிவிட்டது.
 மஹாபலவான்களும் பயங்கரமான தேகங்களையுடையவர்களுமான
 வானர்கள் முதல் நாளில் அநேக ஸந்தோஷத்துடன் பதினான்கு
 யோஜனை தூரமும், இரண்டாம்காளில் இருபதுயோஜனை தூரமும்,
 மூன்றாவது நாளில் இருபத்தொரு யோஜனை தூரமும், நான்காவது
 200 நாளில் இருபத்திரண்டு யோஜனை தூரமும், ஐந்தாவது நாளில்
 ஸுவேல மலைவரையில் எல்லையாக வைத்துக்கொண்டு இருபத்தி
 மூன்று யோஜனை தூரமும் அணை கட்டினார்கள். விசுவகர்மாவின்
 புத்திரனும் பலவானும் வானர சிரேஷ்டனுமான நளன், தன் பிதா
 வைப்போல் வெகு ஸாமர்த்தியமாய் அந்த அணையைக் கட்டினான்.
 205 அது ஆகாசத்தில் ஸ்வாதி விதியைப்போல் மிகவும் அழகாய் விளங்
 கிற்று. (ஸூரியன் முதலானவர்களுக்குக் கஷிணம், உத்தரம், மத்யம
 மென்று மூன்று மார்க்கங்கள், பூர்வபல்குளி, உத்தரபல்குளி,
 மகம் என்ற நஷத்திரங்கள் ரிஷபவிதியென்றும், ஹஸ்தம் சித்திரை

நளன் சகீரே மஹானேதும் மத்திய நகீநதிப்பதே: |
 ஸ நகீந கிரியதி நேத: வானராரீ நேராரீமயி: ||

இப்படி நளன் மஹாஸமுத்திரத்தின் கடையில் பெரிய அணையைக் கட்டுவதில் வானர்கள் ஒவ்வொருவரும் அநேக பர்வதங்களை எடுத்துக்கொண்டு வந்து, பிறரால் செய்ய முடியாத காரியங்களைச் செய்து அவனுக்கு லகாயம் செய்தார்கள். (பக்கம் 98 பக்கம் 99 பக்கம் 100)

Notes : This Blank Page has also to be counted as a another page Number.

It is intentionally left blank after Picture Sketches.!

ஸ்வாதி என்பவை மத்யவீதி என்றும், ஜேஷ்டம் விசாகம். அது ராதா என்றவை அனுக்ஷவீதி என்றும் சொல்லப்படும். இவை மூன்றும் மத்யம மார்க்கமெனப்படும்—வாயுபுராணம்). அப்பொழுது தேவ, கந்தர்வ, ஸித்த, மஹர்ஷிகணங்கள் அந்த ஆர்ச்சரியத்தைப் பார்க்க ஆகாசவீதியில் கூட்டம் கூட்டமாய் வந்து நின்றார்கள். அந்த அண்ண தூது யோஜனை நீளமும் பத்து யோஜனை அகலமுமாய், பிறரால் அமைக்க முடியாததாக நளனுடைய புத்திவிசேஷத்தால் ஸமுத்திரத்தின் நடுவில் விளங்குவதைக் கண்டு மகிழ்ந்தார்கள்.

யாதொரு விக்கனமும் இல்லாமல் அண்ண கட்டி முடிந்ததைப் பற்றி வானரர்கள் ஸந்தோஷமடைந்து சிலர் பாய்ந்தார்கள்; சிலர் தாவினார்கள்; சிலர் குதித்தார்கள்; சிலர் கர்ஜித்தார்கள்; சிலர் மனத்தால் சினைக்கவும் முடியாததும் எவ்வித பிரயத்தனத்திலும் பிறர்க்கு அஸாத்தியமானதும் ஆர்ச்சரியகரமும் மயிர்க் கூச்சலும் உண்டுபண்ணுவதுமான அந்த அணையைப் பார்த்து பிரமித்தார்கள். வானரர்கள் கோடி கோடியாய் அணைகட்டுறெவர்களுக்கு உதவி செய்துகொண்டே அக்கரை சேர்ந்தார்கள். அழகுள்ள ஸ்கீபின் வடிட்டைப்போல் ஸமுத்திரத்தின் நடுவில் போடப்பட்ட அந்த அண்ண விசாலமாகவும் உறுதியாகவும் அழகாகவும் யாதொரு தோஷமும் இல்லாமலும் மேடுபள்ளரில்லாமலும் பிளப்புகள் துவாரங்கள் இல்லாமலும் வெகு சாதூரியமாய் நளனும் அமைக்கப்பட்டது. ஸமுத்திரத்தின் தெற்குக் கரையில் விபீஷணன் கையில் கதாயுதத்துடன் மந்திரிகளால் சூழப்பட்டு, சத்துருக்களை நாசம் செய்வதற்காக ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தான். பிறகு ஸுகீர்வன் ராமனைப் பார்த்து, "நாங்கள் ஆஞ்ஜனேயன்மீதும், லக்ஷ்மணர் அங்கதன் மீதும் ஏறி வாரும்புகள். இவர்கள் தங்களை அழிச்சிக்ரத்தில் ஆகாச மார்க்கமாய் அக்கரைக்குக் கொண்டுபோவார்கள்" என்று தெரிவித்தான். ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஆயுதபாணிகளாய் ஸுகீர்வனுடன் வானர ஸையங்களுக்கு முன்னால் ஐயலக்ஷ்மி விளங்கச் சென்றார்கள். மற்ற வானரர்கள் அணையின் நடுவிலும், சிலர் ஓரங்களிலும் சென்றார்கள். சிலர் இடமில்லாமல் கரையிலேயே சந்து நேரம் தங்கியிருந்தார்கள். சிலர் ஐலத்தில் விழுந்து வந்தார்கள். சிலர் கருடனைப்போல் ஆகாசவீதியில் தாவிச் சென்றார்கள். அவர்களுடைய மஹாகோஷங்களால் ஸமுத்திரத்தின் ஓசை அதிகரித்தது. வானர ஸையம் அந்த பயங்கரமான ஸமுத்திரத்தைக் கொஞ்சம் கூட லக்ஷ்யம் செய்யாமல் தாண்டிச் சென்று, நளனும் கட்டப்பட்ட அணையின் வழியாய் அபாயமில்லாமல் அக்கரை சேர்ந்து, ஸுகீர்வனுடைய உத்தரவால் ஐலம் பழங்கள் மிழங்குகள் நிறைந்த ஓரிடத்தில் தங்கிற்று. தேவர்களும் ஸித்தசாரணமஹர்ஷிகணங்களும் பிறர்க்கு அஸாத்தியமான காரியத்தை ராகவன் செய்து முடித்ததைக் கண்டு, ஸர்வ லோககண்டகளுள் ராவணனுடைய தலைகளை

- 256 அறுப்பதற்குச் சபரகுணமாக இந்த அணையை மஹாசாதிரியமாய் ஸமுத்திரத்தில் கட்டினாரென்று கொண்டாடி, எல்லையில்லாமல் பொங்கும் ஆனந்தத்தை ராவணன் நாசமடையும் வரையிலும் ஒரு வருக்கும் தெரியாமல் அடக்கவேண்டுமென்று தங்களால் கடைய வரையில் பிரயத்தனம் செய்தும் முடியாமல், மனுஷ்யர்களுடும் தேவர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்ட ராமனைச் சூழ்ந்து விதிப்படி அபிஷேகம் செய்து பூஜிக்கப்பட்டார்கள். "ராம! லோக ஸம்ரக்ஷணத்திற்காக மனுஷ்யாவதாரம் செய்த ஐகநாயக! ஸகல சத்துருக்களையும் ஜயித்து, ஸமுத்திரங்களால் சூழப்பட்ட இந்தப்பூமியை வெளுகாலம் ஆண்டுவரக்கடவீர்" என்று சபமான மங்களாசீர்வாதங்களால் ஸ்தோத்ரம் செய்தார்கள். (பகவானை ஆரவிரயித்தவர்களுடைய சத்துருக்களை பகவானுக்கு சத்துருக்கள்.)

ஜய ஸ்வஸத்தூந் நரதே'வ மேதி'நீம்

ஸஸாக்'ராம் பாலய ஸாஸ்வதி: ஸமா: |

இதீவ ராமம் நரதே'வ ஸத்தீ'கருதம்

ஸா'ஸபர்' வசோபி': விசிதை' ரபூஜயத் || (91)

ஸர்க்கம் 23

சகுனங்கள்

நீமித்தாதி நீமித்தஜ்ஞோ த்'குஷ்ட்'வா ஸஷமணபூர்வஜ: |
லொமிதீரீம் ஸம்பகிஷ்வஜ்ய இத'ம் வசந மப்'ரஸீத் || (1)

- சகுன சாஸ்திர சிபுணரான ராகவன், தான் வெளுகாலமாய் எதிர்பார்த்த மஹாயுத்தம் ஸமீபித்ததால் ஸந்தோஷமடைந்து, சகுன ஸக்ஷணங்களையும் பலன்களையும் பூர்ணாயயறித்து, லக்ஷணனைப் பார்த்து, "குமுந்தாயி குளிர்ந்த ஜலத்தாலும் பழங்களாலும் நிறைந்த காடுகளில் ஸைன்யங்களைத் தங்கச் செய்து, கருடவ்யூஹமாய் அணிவகுத்து வை. சாதாரண ஜனங்களை சிர்மூலம் செய்யும் மஹாபயம் ஸமீபித்திருக்கிறது. வீரர்கள் நாசமடைவார்கள், கரடிகளும் குரங்குகளும் ராக்ஷஸர்களும் கண்க்கில்லாமல் மடிவார்கள். காற்றுகள் கலக்கமாக அடிக்கின்றன; பூமி நடுங்குகின்றது பர்வத மிகரங்கள் அசைகின்றன; மஹாவிருஷங்கள் திடீரென்று முறிந்து விழுகின்றன. மேகங்கள் செந்நாய்களின் சிந்தத்தடன் ஈர்க்கப் பயங்கரமாய், கழுளுகனால் மறைக்கப்பட்டு, கோச சப்தங்களுடன், ரத்தம் கலந்த மழையைப் பெய்கின்றன. (ஸந்தியாகாலத்தில் பூமி நடுங்குவதால், பகலில் எரிகொள்ளி விழுவதும், நகைத்திரங்கள் காணப்படுவதும், இடி விழுவதும், கட்டைபுல் ரத்தம் முதலியவை வர்ஷிக்கப்படுவதும், ராஜ்யத்திற்கு நாசத்தைக் குறிக்கும்—வராஹமிஹீர்) ஸந்தியாகாலத்தில் எங்கும் சூய்குமத்தைப் போல் மேகங்கள் பார்த்துப் பயங்கரமாகத் தோன்றுகின்றன. ஸூரீயனிடத்திலிருந்து நெருப்புக்கட்டிகள் ஜ்வலித்துக்

- கொண்டு விழுகின்றன. குரூரமான மிருகங்களும் பகடிகளும் தீனமாய் ஸைன்யவரத்துடன் நான்கு பக்கங்களிலும் ஸூரீயனைப் பார்த்து ஊரையிட்டுக் கொண்டும் கத்திக் கொண்டும் லோகத்திற்கு மஹாபயம் உண்டாகப்போவதைத் தெரிவிக்கின்றன. இரவிலும் சந்திரன் பிரகாசமற்றிருப்பது நம் மனத்தை வருத்துகின்றது. ஸாயங்காலத்தில் ஸூரீயனைச் சுற்றி ஒருமண்டலம், நடுவில் அதிகச் சிவப்பாகவும், அதைச் சுற்றிக் கொஞ்சம் சிவப்பாகவும் அதைச் சுற்றிக் கருப்பாகவும், பிரளய காலத்தில் காணப்படுவது போல் குரூரமாக, இதுவரையிலும் இல்லாமல் தோன்றுகிறது. (ஸூரீயனைச் சுற்றி இரண்டு மண்டலங்கள் இருந்தால் ஸைன்யங்கள் நாசமடையும்; மூன்று மண்டலங்கள் இருந்தால் அரசர்கள் மடிவார்கள். முதல் ஜாமத்தில் ஸூரீயனைச் சுற்றி மண்டலம் காணப்பட்டால் பீடையும், இரண்டாவது ஜாமத்தில் மழையும், மூன்றாவது ஜாமத்தில் சேமமும், நான்காவது ஜாமத்தில் ஸகல நாசமும் நேரும்—காசியர்). இதுவரையில் களங்கமற்ற சூரீயனிடத்தில் கருப்பான புள்ளிகள் தோன்றுகின்றன. (பர்வகாலங்களில்லாமல் சந்திரஸூரீயர்களை ராகு பிடிப்பதும் அந்த மண்டலங்களில் துவாரங்கள் காணப்படுவதும் தேசங்களின் நாசத்திற்கு அடையாளம்—வராஹமிஹீர்). நகைத்திரங்கள் அதிக மங்கலாய்க் காணப்படுகின்றன. லோகங்களுக்குப் பிரளயகாலம் ஸமீபித்தது போலிருக்கின்றன. காக்கைகளும் கழுளுகளும் பருத்துகளும் பலஜீனமான பகடிகளால் ஜயிக்கப் படுகின்றன. நரிகள் பயங்கரமாக ஊரையிடுகின்றன.

- கற்பாறைகளாலும் குலங்களாலும் கத்திகளாலும் ராக்ஷஸர்களும் வானர்களும் யுத்தம் செய்யும் பொழுது பூமி பெங்கும் சத்தத்தாலும் மாம்ஸத்தாலும் சேலுக இருக்கும். இதுவரையில் ஒருவரும் நெருங்காமல் ராவணனைக் காப்பாற்றிவந்த இந்த லங்காபுரீயில் வானர ஸைன்யங்களுடன் நான்கு புறங்களிலிருந்தும் வேகமாகப் பிரவேசிப்போம்" என்று. அவர் தர்ம ஸ்வரூபி; வீரலிகாமணி, மஹாஸமர்த்தர்; யுத்தம் ஸமீபித்ததென்ற எண்ணத்தால் முகமலர்ந்து, தேஜஸால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு, லங்கையை நோக்கிப் புறப்பட்டார். விபேஷணனும் ஸூக்ரீவன் முதலிய வானர சிதோஷ்டர்களும் சத்துருக்களை நாசம் செய்வோம் என்ற பூர்ண நம்பிக்கையுடன், ஸந்தோஷத்தால் கர்ஜித்துக்கொண்டு, ஸேனைகள் தங்கத் தகுந்த இடத்தைத் தேடிப் புறப்பட்டார்கள். கைரீயம் வீரீயம் பராக்கிரமம் முதலிய குணங்களில் ஒப்பற்ற வானர ஸைன்யங்கள் கோரமான ஸமுத்திரத்தையும் ஸங்கையின் அண்களையும் கண்டு ஒருவேளை உதலாஹமற்றுக் கலங்குமோ என்று ராமன் ஸந்தேகித்ததுண்டு. ஆனால் யுத்தம் எப்பொழுது நேருமென்று ஆவதுடன் எதிர்பார்த்துக்கொண்டு, தாவுதல், கர்ஜித்தல், வால்களை உயரச் சுழற்றியடித்தல் முதலிய ஸந்தோஷக்

குறிகளால் தனது இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்வதிலேயே அவர்கள் கோக்கமுள்ளவர்களாக இருப்பதைக் கண்டு கவலை தீர்ந்து ஸந்தோஷித்தார்.

ராகவல்ய ப்ரியார்த்தம் து ஸுதராம் வீரியபராவிரதம் |
ஹரீணம் கர்மசேஷ்டாபி: துதோஷ ரகுநந்த: || (16)

ஸர்க்கம் 24

ராவணன் ராமனுடைய வரவைக் கேள்வியுற்றது

ஸா வீரஸமிதி ராஜ்ஞா விரராஜ வ்யவஸ்திதா |
ஸஸ்திதா ஸுபநக்ஷத்ரா பெளரிணமாஸீவ ஸாரதி: || (1)

சுரத் காலத்தில் சுபநக்ஷத்திரத்துடன் கூடின பெளரிணிமா சந்திரனைப் போல், அந்த வானர ஸஸன்யம் ஸஸன்க்யமுள்ள விடத்தில் ராமனுடைய உத்திரவால் தங்கிக் களைப்பாற்றிக் கொண்டது. ஸமுத்திரத்தைப்போல் எல்லையற்ற ஸுக்ரீவ ஸேனைவால் பூமி பாதம் தாங்காமல் நடுங்கிற்று, பிறகு ஸங்கையிலிருந்து பேரி மருதங்கம் முதலிய யுத்த வாத்தியங்களின் சப்தமும் ஸஸன்யங்களுடைய கோஷமும் பயங்கரமாகவும் மயிர்க்கூச்சம் உண்டாகும்படியாயும் கேட்கப்பட்டது. வானரர்கள் ஸந்தோஷித்து அதைப் பொறுக்காமல் ராகுஸர்களுடைய கோஷத்தை அடக்குப்படி கர்ஜித்தார்கள். மஹா மேகங்கள் ஆகாசத்தில் வர்ஷாகாலத்தில் கர்ஜிப்பதுபோல், வானர ஸஸன்யங்களின் சப்தத்தை ஸங்கையிலுள்ள பிராணிகளும் கேட்டன.

விசித்திரமான த்வஜங்களாலும் கொடிகளாலும் விளங்கும் ஸங்கையைப் பார்த்தவுடன் ராமன் வீரகதையை நினைத்துத் துக்கித்தார். "ஐயோ! அங்காசனும் ரோஹிணீ நக்ஷத்திரம் பீடிக் கப்படுவதுபோல், மிரண்ட மான்களைப்போல் பார்வையையுடைய என் ஐரவி இங்கே ராகுஸர்களால் சிறையில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறு எல்லவா" என்று பெருமூச்சு விட்டார். பிறகு யுத்த ஸமயத்தில் இது உசிதமல்லவென்று சோகத்தை அடக்கிக்கொண்டு, ஸங்கையின் அழகை வர்ணிப்பதால் தன் வருத்தத்தை மாற்ற உத்தேசித்து, ஸமீபத்திலிருந்த ஸஷ்மணனைப் பார்த்து, "குமர்தாய்! ஸங்கை திரி கூட சிகரத்தில் விசுவகர்மாவால் எவ்வளவு அழகாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது பார்! கேவலம் மனத்தால் எரிஞ்சுடிக்கப்பட்டது போல் ஆகாசத்தை அனாவி சித்திரது. அனைக மாடிகளை யுடைய இருஹங்களால் இந்த நகரம் வெளுத்த மேகங்கள் பரவின. ஆகாசத்தைப் போல் காணப்படுகிறது. பழங்களாலும் புஷ்பங்களாலும் விளங்கும் வணங்களால் குழப்பப்பட்டு, குபேரனுடைய சைத்ராதமென்ற தோட்டத்தைப்போல் விளங்குகின்றது. பல்வித பசுபிகள் மதுர மாய்க் கூவுகின்றன. தேனைக் குடித்து மதம் கொண்ட வண்டுகளும்

குயில்களும் புஷ்பக்கொத்துகளில் தங்கியிருக்கின்றன. இங்கே எந்த ருதுவிலும் எவ்வித புஷ்பங்களும் பழங்களும் உண்டாகுமென்று எண்ணுகிறேன். காற்று மிருதுவாயும் ஸுகமாயும் வீசுகின்றது." என்று ராவண ராஜதானியை மெச்சினார்.

பிறகு, நீதிசான்றிரப்படி தன் ஸஸன்யத்தை வருத்து, "அங்கதனும் சீலனும் இந்த வ்யுஹத்தின் மார்பில் இருக்கட்டும், சீஷபன் வலது பக்கத்திலும், மதவாணையைப் போன்ற கந்தமாதனன் இடது பக்கத்திலும் இருக்கட்டும். நானும் ஸஷ்மணனும் தடையிலிருக்கிறோம். ஐரம்பவான் ஸுவேணன் வேகதர்சி என்றவர்கள் வயிற்றிலிருக்கட்டும். லோகத்தின் மேற்கு பாகத்தை மஹா தேஜஸ் விபான வருணன் சுகழிப்பதுபோல், ஸுக்ரீவன் வாலைக் காப்பாற்றட்டும்" என்று ஆக்ஞாபித்தார். (இதனால் வானர ஸேனை கருடனைப் போல் வருக்கப்பட்டதென்று தெரிந்தது.) ஆகாசத்தில் மஹா மேகங்கள் ஸஞ்சரிப்பதுபோல் விளங்கும் வானரப் படை, இப்படி மஹா வீரர்களால் வெகு ஐக்கிரதையாய் சுகழிக்கப்பட்டது. வானரர்கள் பர்வதசிகரங்களையும் பெரிய விருஷங்களையும் ஸீத்தம் செய்துகொண்டு ஸங்கையை அழிக்கத் தயாராக இருந்தார்கள். "கற்பாறைகளை விட்டெறிந்தாவது கைகளால் குத்தியாவது இந்த ஸங்கையைத் தூளாக்குவோம்" என்று நினைத்தார்கள்.

பிறகு ராமன், "ஸுக்ரீவ! ஸஸன்யத்தை அணிவகுத்தோம். இனி ககனென்ற ராகுஸனை விட்டுவிடலாம்" என்றார். குரங்குகளால் மிகவும் உபத்திரவிக்கப்பட்டு, ககன் பயத்தால் நடுங்கிச் 'செத்தேன் பிழைத்தேன்' என்று ராவணவிடத்திற்கு ஓடி, பாதத்தில் விழுந்தார். ஸங்கைவரன் அவனுடைய அலங்கோலத்தைக் கண்டு சிரித்து, "அடீ! சபலசிக்கமுள்ள குரங்குகளின் கையில் அடிப்பட்டாயா? அவர்களால் கட்டுப்பட்டதுபோல் தோன்றுகிறாய். உன் இறக்கைகள் ஓடித்திருக்கக் காரணமென்ன? ஸுக்ரீவன் என்ன பதில் சொன்னான்?" என்று கேட்டான். ககன் புத்தி சிதறி, ஒன்றும் தோன்றாமல், ராவணனுடைய ஆக்களுக்குப் பயந்து "ஸ்வாமி! தங்களுடைய உத்தரவுப்படி ஸமுத்திரத்தின் வடகரைக்குச் சென்று ஸுக்ரீவனிடத்தில் தாங்கள் சொன்ன வார்த்தைகளைச் சொன்னேன். மதுரமாயும் ஸமாதானமாயும் நான் பேசியும், அந்தக் குரங்குகள் என்னைக் கண்டவுடனே தாவிப்பிடித்து, அடித்துத் தள்ளி, கோபாவேசத்தால் என் இறக்கைகளை ஓடிக்க ஆரம்பித்தன. அவை ஸ்வப்பாவமாகவே வெகு கோபம் கொண்டவை; வெகு குரங்குகள், அவைகளுடன் பேசுவதே அஸாத்யம். விராதன் கபத்தன் கரன் முதலிய பிரபல சத்துருக்களை வினையாட்டாய்க் கொன்ற மஹா வீரான ரகுநாதன், ஸுக்ரீவனுடைய வானர ஸஸன்யங்களால் குழப்பப்பட்டு ஸீதையைத் தேடி வந்திருக்கிறான். ஸமுத்திரத்தில் அனை கட்டித் தாண்டினான். இதுவரையில் இப்படி

- 70 பட்ட ஆச்சரியத்தைப் பார்த்ததுயில்லை, கேட்டதுயில்லை. நமது ராக்ஷஸ கணங்களைல்லாம் அவனுக்கு எம்மாத்திரம்? ப்ரசண்ட கோதண்டத்தைக் கையிலெடுத்து எரிமூலம்பால் கர்த்தித்துக் கொண்டு சின்னாள். இதுவரையில் தங்க்களையும் தங்களுடைய ஸைன்யத்தையும் பற்றிக் கேள்விப்பட்டதற்கே இவ்வளவு கோபமும் பராக்கிரமமும் உண்டானால், ப்ரசத்யக்ஷமாய்ப் பார்த்துவிட்டால் நம்முடைய கதி எப்படியாகுமோ தெரியவில்லை. குரங்குகளும் கரடிகளும் பர்வதங்களைப்போலும் மேகங்களைப் போலும் பூமியை மறைத்துக்கொண்டிருக்கின்றன. 'மதுபடியும் வேறுவித மாய்ச் சென்று அவர்களைக் கண்டு பேசின வா' என்றால், தேவர்களுக்கும் தானவர்களுக்கும் எப்படியோ அப்படி ராக்ஷஸ வஸன்யத்திற்கும் வானர ஸைன்யத்திற்கும் ஒரு நாளும் சேர்க்காநேராது. அவர்கள் நமது நகரத்தில் பிரவேசிப்பதற்கு முன் ஸீதைையை யாவது ராமஸிடத்தில் கொண்டுபோய் விடுங்கள்; அல்லது யுத்தம் செய்யச் சித்தமாயிருங்கள்" என்றான்.
- 85 இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் ராவணனுடைய கண்கள் நெருப்புப் போற்போல் சிலக்க அவன் கண்களைச் சாம்பலாக எறித்து விடுபவன் போலிருந்தான். "அடே துஷ்ட! என்ன சொன்னாய்? ஸீதைையைக் கொடுத்துவிடவா? தேவ கந்தர்வ தானவர்கள் என்னுடன் எதிர்த்து யுத்தம் செய்தாலும், ஸகலப் பிரானிகளும் ஒன்று சேர்ந்து எனக்கு பயத்தை விளைவித்தாலும் ஸீதைையைத் திருப்பிக் கொடுப்பதில்லை. வசந்த காலத்தில் புஷ்பித்த மரத்தில் மதம் கொண்ட வண்டுகள் மொய்ப்பது போல் ராமனுடைய தேகத்தில் என் பாணங்கள் எப்பொழுது பாயுமோ? எப்பொழுது என் அம்பறையில் அடங்கியிருக்கும் குரூரமான பாணங்களை வில்விலிருந்து பிரயோகித்து, யானையைப் பிடிப்பவர்கள் பந்தங்களைக் கொளுத்தி அவைகளைத் தரத்துவதுபோல் இந்த ராமனை என் பாணத்தலியால் எப்பொழுது அடித்துத் தரத்துவேனோ? ஸூரியன் உதிக்கும்பொழுது இதரக் கிரஹங்களின் காந்தியை அலக்ஷ்யமாய் விழங்குவதுபோல், இந்த வானர ஸைன்யத்தையும் நீ எல்லையில்லாமல் கொண்டாடும் ராமனுடைய பராக்கிரமத்தையும் அலக்ஷ்யமாய் அபகரிப்பேன். நான் வேகத்தில் ஸமுத்திரத்தைப் போன்றவன்; கடையில் வாயுவைப் போன்றவன். தசரதபுத்திரனான ராமனுக்கு என்னைப்பற்றி இதுவரையில் நன்றாகத் தெரியாது. தெரிந்திருந்தால் என்னுடன் யுத்தம் செய்ய நீனைப்பானா? இனிமேல் அவனுக்குத் தெரியும். மஹாவிஷ்ணுள்ள ஸர்ப்பங்களைப்போன்ற பாணங்கள் என் அம்பறையில் வேலை யில்லாமல் றேிக்கொண்டிருப்பதை ராமன் அறிவான். அறிந்தால் என்னுடன் யுத்தம் செய்ய நீனைப்பானா? யுத்தங்கள்தில் என் ஸீரியத்தை ராகவன் பார்த்ததில்லை. சத்ரு ஸைன்யமே வஸ்தாரமான நர்த்தனசாலை; என் வில்லே வீணை; பாணங்களை அந்த
- 90
- 95
- 100
- 105
- 110

வாசிக்கும் குச்சிகள்; நான் யுத்த பூமியில் பிரவேசித்து வில்லை வளைத்து நானேற்றி. டங்காரசப்தத்தாலும், என் கோர ஸ்வரூபத்தையும் பாணப் பிரயோகத்தையும் கண்டு பயத்தால் கதறுகிறவர்களின் கூக்குரலாலும், பாணங்களால் சித்திரவதை செய்யப்படுகிறவர்கள் வாய்விட்டவறும் சப்தத்தாலும் வீணையில் மந்திரம் மத்யம் தாசம் என்ற ஸ்வரங்களைக் காட்டி ப்ரசுதாரம் செய்து வாசிப்பதுபோல், பிறரால் அஸாத்யமான இருத்யங்களைச் செய்வதை ராமன் பார்க்கப் போகிறான். ஆசிரம் கண்களைப் படைத்தோமென்று கர்வம்கொண்ட இந்திரனும், என்னால் ஐயிக்கப்பட்ட புத்திரர்களுக்குத் தகப்பனான ஸாஷாத் வருணனும், பிதிருக்களுக்கு அரசனான யமனும், என் தமையனான குபேரனும், யுத்த பூமியில் என்மேல் பாணப் பிரயோகம் செய்து ஐயமடைய முடியுமோ?" என்று ஆரவாரித்தான்.

ந வாலவேநாபி ஸஹஸ்ரகக்ஷுஷா
யுத்தே'ஸ்மி ஸக்யோ வருணேந வா ஸ்வயம் |
யமேந வா தர்ஷயிதும் ஸராக்க'நிதா
மஹாஹிவே ஸைஸ்ரவணேந வா புந: | (25)

ஸர்கம் 25

ராவணன் ககஸாரணர்களை அனுப்பினது

ஸப'வே ஸாக' ரம் திரணே ராமே த'ஸ்ரதா'த்மஜே |
அமாத்யேள ராவண: ஸ்ரீமாத் அபிரவித் ஸா'கஸாரணேள | (1)

ராமன் மஹாஷ்யபாலகையால் தசரத புத்திரனாக அவதரித்து, வானர ஸைன்யங்களுடன் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி, மதம் கொண்ட எரிமூலத்தைப்போல் வீற்றிருக்கையில், ராவணன் காலம் குறுகினதாலும் பலக்கொழுப்பாலும் கர்வம் கெண்டு, சகன், ஸாரணன் என்ற மந்திரிகளைப் பார்த்து, "என்ன ஆச்சரியம்! ஒருவரும் தாண்ட முடியாத ஸமுத்திரத்தை வானர ஸைன்யங்கள் கோடிகோடியாய்த் தாண்டி விட்டன. ராமன் ஸமுத்திரத்தின்மேல் அணைகட்டினான். இதுவரையில் இப்படிப்பட்ட விஷயங்களைக் கேட்டதுண்டோ? பார்த்ததுண்டோ? எனக்கு மிகவும் நம்பிக்கை யுள்ளவர்கள் எவ்வளவு சொன்னாலும் நான் யேசில் பார்க்கா விட்டால் நம்பமாட்டேன். மேலும், வானர பலம் இவ்வளவு என்று எனக்குத் தெரியவேண்டும். நீங்கள் பிறர்க்குத் தெரியாமல் சத்ருஸைன்யத்தில் பிரவேசித்து, ராமனுக்கும் ஸூக்ஷ்ம னுக்கும் நம்பிக்கையுள்ள மந்திரிகள் யார்? ஸகல காரியங்களிலும் முன் சிற்பவர்கள் யார்? குரர்கள் யார்? ஸமுத்திரத்தில் இந்த அணை எப்படிக் கட்டப்பட்டது? சத்ரு ஸைன்யம் எவ்விடத்தில் தங்கியிருக்கிறது? ராம லக்ஷ்மணர்களுடைய பலமும் ஆயுதங்களும்

115

120

5

10

15

20 மேல் நடக்க வேண்டிய காரியாலோசனையும் என்ன? மஹா பலவான்களான வானர்களுக்கு வேனாபதி யார்?—இந்த விஷயங்களை நுட்பமாக அறிந்து அதிசயிரத்தில் எனக்கு ரிஜத்தைத் தெரிவிப்புகள்" என்றான். (இங்கே சொல்லப்படும் ககன், வேறு ராகுணன்).

25 அப்படியே அவர்கள் வானரரூபத்தைத் தரித்துக்கொண்டு சத்துரு ஸைன்யத்தில் பிரவேசித்துப் பார்க்கையில், அது எல்லை யற்றநாயும் பயங்கரமாயும் மயிர் கூச்சமெடுக்கும்படியாயும் எண்ண முடியாததாயும் இருக்கக் கண்டார்கள். அது பர்வத கிரங்கனிலும் குகைகளிலும் பள்ளத்தாக்குகளிலும் ஸமுத்திரக் கரையிலும் காடுகளிலும் சோலைகளிலும் தங்கியிருந்தது. சிலர் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டிவிட்டார்கள்; சிலர் தாண்டிக்கொண்டிருந்தார்கள்; சிலர் தாண்டத் தயாராயிருந்தார்கள்; சிலர் தருந்த விடங்களில் தங்கி இருந்தார்கள்; சிலர் தூங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். அது மஹா ஸமுத்திரத்தைப்போல் பெரிய கோஷத்தூடன் அணுக முடியாமல் பயங்கரமாக இருந்தது. மாறு வேஷம் தரித்த கூக ஸாரணர்களை விபீஷணன் அதிசயிரத்தில் கண்டு 35 பிடித்து ராமனிடத்தில் கொண்டுபோய், "ஸ்வாமி ககன் ஸாரணனென்ற இவ்விருவரும் ராவணனுடைய மந்திரிகள்; லங்கையிலிருந்து இங்கே வந்து நமது விருத்தார்த்தங்களை அறிந்து செல்ல என்மைக் கொண்டவர்கள்" என்று தெரிவித்தான். அந்த ராகுணர்கள் பயந்து நடுங்கி, பிழைப்போமென்ற ஆசையைவிட்டுக் 40 கைகூப்பி, "ஸ்வாமி! கருணமூர்த்தி! தங்களுடைய ஸைன்யத்தைப் பற்றின யாவற்றையும் அறிந்துவரும்படி ராவணனால் அனுப்பப் பட்டு வந்தோம். சரணமடைந்தவர்களைக் காப்பாற்றுவதையே தர்மமாக உடைய சகுனல சிகாமணி! அப்புறம் தங்கள் இஷ்டம்" என்று விக்குரபனம் செய்தார்கள். அதற்கு ராமன் ராவணனுடைய 45 புத்திக் குறைவைப்பற்றிப் புன்சிரிப்புக்கொண்டு, அவர்களை ஸமா தானம் செய்தார். உத்தம குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தசரதனுடைய புத்திரருக்குக் கருண ஸஹஜம்; ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் ஸுதந்தைச் செய்வதிலேயே கோக்கமுள்ளவர். அக்ஞானத்தால் தன்னை எதிர்த்தவர்களிடத்தில் அவருக்கு விசேஷ 50 பிரீதி. "எங்களுடைய ஸைன்யத்தை நன்றிய் சுற்றிப் பாருங்கள். என்னைப்பற்றி வேண்டியவரையில் விசாரித்துத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். ராவணனுடைய உத்திரவுப்படி வந்த காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு செல்லுங்கள். பார்க்க வேண்டியது ஏதாவது பாக்கிவிரந்தால் மறுபடியும் அமரிக்கையாய்ப் பார்த்துத் தெரிந்து 55 கொண்டு செல்லுங்கள். அல்லது, விபீஷணனை உங்களுக்கு யாவற்றையும் நன்றிய்க் காட்டச் சொல்லட்டுமா? சத்துருக்கள் வசத்தில் அகப்பட்டோமே, பிழைப்போமா என்று பயப்பட வேண்டாம். யுத்தத்தில் பிடிக்கப்பட்டவர்களையும் ஆயுதங்களை

எறிந்து விட்டவர்களையும் தூதர்களையும் கொல்லவே கூடாது. விபீஷண! இவர்கள் சத்துரு ஸைன்யத்தை ஸாமம் தானம் 60 முதலிய, உபாயங்களால் கலைப்பவர்கள். ஆனால் நம்மை அபயமென்று பிரார்த்திக்கிறார்கள். இவர்களை உபத்திரவிக்ாமல் விட்டுவிடு. ராகுணர்களை! நீங்கள் லங்கைக்குப் போய் ராவணனிடத்தில் நான் சொல்லும்வார்த்தைகளை ஜாக்கிரதையாகத் தெரிவிப்புகள். 'எந்த பலத்தை கம்பி என் பிரிய பார்வையான 65 ஸீதையை அபகரித்தாயோ அந்த பலத்தை நீயும் உன் பந்துக்களும் ஸைன்யமும் இப்பொழுது கூடியவரையில் உபயோகிக்க வேண்டியது. லங்கையும் அதிலுள்ள பிராகாரங்களும் தோரணங்களும் ராகுண ஸைன்யமும் நாளைக் காலைப் பின் பாணங்களைக் 70 நாசமடைவதைப் பார்ப்பாய். தேவேந்திரன் வஜ்ராயுதத்தைத் தானவர்களிடத்தில் பிரயோகிப்பதுபோல் என் பயங்கரமான கோபத்தை உன்னிடத்திலும் உன் ஸைன்யத்தினிடத்திலும் நாளைக் காலைப் பிரயோகிக்கப் போகிறேன்' என்று தெரிவிப்புகள்" என்றார்.

75 கூக ஸாரணர்கள் ராகுணன் நமஸ்கரித்து, 'ஐய விஜயீபவ' என்று வாழ்த்தி, லங்கைக்குச் சென்று, ராவணனிடத்தில் நடந்த விருத்தார்த்தத்தைத் தெரிவித்தார்கள். "ஸ்வாமி! விபீஷணனால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டோம். நியாயமாக எங்களைக் கொல்லவேண்டியது. ஆனால், தர்மாத்மாவும் மஹாதேஜஸ்வியமான சகுனீயன் எங்களிடத்தில் இருபை வைத்துப் போகவிட்டார். தூதர்களை 80 உபத்திரவிக்ாமக்கூடாதென்ற ராஜதர்மத்தை அனுஷ்டிப்பவர். (ஆஞ்சநேயரிடத்தில் ராவணன் நடந்துகொண்ட விதத்தை நீதி விசேஷமென்று சொல்லாமல் குறித்துக் காட்டுகிறார்கள்). அவருடைய பராக்கிரமத்திற்கு எல்லையுண்டோ? தங்களுக்குப் பயந்து எங்களைப் போகவிட்டார் என்று எண்ணவேண்டாம். ராம 85 லக்ஷ்மண விபீஷண கர்சீவர்கள் யோகபாலர்களைப் போன்றவர்கள்; ரூரர்கள்; கலங்காத பராக்ரமசாலிகள்; அஸ்தர்வத்யையில் நிபுணர்கள். அவர்களில் ராமன் தேவர்களுக்கு ஸஹாயம் செய்து அஸுரர்களைத் தோற்கடித்த தசரதருடைய புத்திரன்; தீபத்தில் ஏற்றின தீவட்டி போன்றவன்; அஷ்டலக்ஷ்மீஸமேதன்; 90 லக்ஷ்மணன் அவருடைய வலது புஜம், ஒப்பற்ற பராக்கிரமமுள்ள வானியின் தம்பி அவனுக்கு எல்லாவதத்திலும் ஸமானன்; பராக்கிரமத்தில் தன் பிதாவான இத்திரனைப் போன்றவன். விபீஷணனுடைய தேஜஸும் வீரிபுழம் தங்களுக்குத் தெரிபாதவை அல்ல. இந்த நான்கு புருஷ நிரஷ்டர்களும் ஓட்டத்தில் சேர்ந்து ஓரமணதாக இருக்கிறார்கள். இந்த லங்கையை வேரோடு பிடுங்கி 95 இதிலுள்ள ஸகல வந்துக்களுடன் நினைத்த இடத்தில் எறியக் கூடியவர்கள். மற்ற வானர்களுடைய ஸஹாயம் அவர்களுக்கு வேண்டுமோ? ராமனுடைய ரூபத்தையும் ஆயுதங்களையும் பார்க்கை

- 100 யில் அவரொருவரே லங்கையை நாசம் செய்யக்கூடியவரென்று தோன்றுகிறது. மற்ற மூவரும் வேண்டுமோ? 'ராமன் அஸ்தமாய குரானுதும் அவனுடைய ஸைன்யத்தை நாம் அறித்தால் அவனுக்கு உதலாஹம் குறைபுமல்லவா' என்றால், ராமலக்ஷ்மணர் களாலும் ஸுக்ரீவனுடும் ரக்ஷிக்கப்பட்ட வானரஸைன்யம், தேவர்களும் அஸுரர்களும், இத்திரர்களும் ஒன்று சேர்த்தாலும் அகரகீக முடியாதது. ராக்ஷஸர்களுடன் யுத்தம் செய்யப் போகிறோம் என்ற ஸந்தோஷத்தால் பூரித்து இந்த க்ஷணமே சண்டைக்குத் தயாராக இருக்கிறது; கலங்காத நிச்சயமுள்ளது; அதனோடு விரோதிக் வேண்டாம். கோபத்தை அடக்கிப் பொறுமைபுக்கைக்கொள்ளுங்கள். ஸீதையை ராமவிடத்தில் கொண்டுபோய் விடுங்கள்" என்று விக்கிராபித்தர்கள்.

- 110 ப்ரஹ்மஸ்டருபா த்வஜிநீ வநெளகணாம்
மஹாத்மநாம் ஸம்ப்ரபி யோத்'து'யிச்ச'தாம் |
அஸம் விரோதேத் ஸுமீமா விநீ'யதாம்
ப்ரநீ'யதாம் தீ'யஸரதீ'ய மமநீ'வீ | (35)

ஸர்க்கம் 26

வானர ஸைன்யம்

- தத்'வச: பதீ'யமக்'ஸீபீம் ஸாரணேநாதி' ப'ாஷிதம் |
நி'ஸ'ய ராவணே ராஜா பர்யப'ாஷத ஸாரணம் | (1)
- இப்படி ஸாரணன் பயில்லாமல் ராவணனுக்கு ஹிதத்தை உபதேசிக்க, அந்த ராக்ஷஸராஜன் கோபத்தால் சிரித்து, "அட! நீ இப்படிப் பயிதவனென்று எனக்கு இதுவரையிலும் தெரியாது. தேவ, கந்தர்வ தானவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து என்னை எதிர்த்தாலும், ஸகலப் பிராணிகளால் எனக்கு பயம் நேர்ந்தாலும் ஸீதையைத் திருப்பிக் கொடுக்கிறதில்லை. நீ வானரர்கள் கையில் அகப்பட்டுப் பயித்து இந்த யோசனை எனக்கு ஹிதமென்று எண்ணிச் சொல்லுகிறாய். யுத்தத்தில் எனக்கு எதிரே நின்று என்னை ஐயிக்கக்கூடிய வனும் உண்டோ? சொல்" என்று கடுமையாகப் பேசி, அவர்களுடன் அனேக பனைமரங்களில் உயரத்தையுடையதும், பனியைப்போல் வெளுத்ததுமான தன் அரண்மனையின் மாடியிலேறி, கோபத்தால் கண்கள் சிவக்க, ஸமுத்திரத்தையும், பர்வதங்களையும், வனங்களை யும் பார்த்தான். நீலகூட பர்வதத்தின் அடிவாரம் முழுவதும் வான ரர்களால் மறைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த ஸைன்யம் எல்லையற்று எண்ணிக்கடங்காததைக்கண்டு ராவணன், "ஸாரண! இந்த வானர சிரேஷ்டர்களுக்குள் குரர்கள் யார்? மஹாபலசாலிகள் யார்? எந்தக் காரியத்திலும் முன்னின்று நடத்துகிறவர்கள் யார்? உதலாக முன்னவர்கள் யார்? யாருடைய வார்த்தைப்படி ஸுக்ரீவன் நடக்கிறான்? ஸௌபதிகள் யார்? நீஐத்தைச் சொல்" என்றான்.

- ஸாரணன் வானர ஸைன்யத்தை நன்றாகப் பார்த்தறிந்தவனாக லால், 'மஹாராஜா! அநோ லங்கையை நோக்கிக் கர்ஜித்துக் கொண்டு நிற்கும் வானரன், ஸகல வானர ஸைன்யத்திற்கும் முன் நின்று நடத்தும் ஸௌபதியான நீலன். அனேக ஆயிரம் வான ராதிபதிகள் அவனைச் சூழ்ந்து நிற்பதைப் பாருங்கள். அவனுடைய வீர கோஷத்தால் லங்கையும் அதிலுள்ள பிரகாரங்களும் வீடுகளும் அதைச் சுற்றின மலைகளும் வனங்களும் சோலைகளும் கிடுகிடுன்று கடுங்குகின்றன. அநோ கைகளை உயரத் தூக்கிக்கொண்டு கால்களால் நடத்துவரும் வானர வீரனைப் பாருங்கள். லங்கையை நோக்கி அடிக்கடி கொட்டாவி விடுகிறான். பர்வத சிகரத்தைப்போல் பருத்து, தாமரைத் தாதுவைப்போல் காந்தியுள்ள தேகத்துடன், வாலைச் சமூற்றி அடிக்கடி பூமியில் அடிக்கிறான். அந்தச் சப்தத்தால் ஸகல திக்குகளும் கடுங்குகின்றன. இவன் ஸுக்ரீவனுல் யுவராஜா வாக அபீஷேகம் செய்யப்பட்டவன். வாலியின் புத்திரனான அங்கதன், ஸகலவிதத்திலும் பிதாவிற்கு ஸமானன். ஸுக்ரீவனுக்கு இவ னிடத்தில் விரோஷமீதி. இத்திரனுடைய க்ஷேமத்தில் வருணன் எப்படிக்கவலிப்பட்டவனோ, அப்படி ராமனுடைய ஹிதத்தையே கோருகிறவன். ஹனுமான் ஸீதையைக் கண்டுபிடித்தது இவ னுடைய யோசனையால்லவா? ராகவனுடைய ஹிதத்திலேயே கோக்கமுள்ள ஆஞ்ஞானையன் இவனுடைய ஆக்களுக்கு உட்பட்ட வன். கணக்கில்லாத வானர சிரேஷ்டர்களிடங்கிய தன் ஸைன்யத் தால் குழப்பட்ட இவனை ஐயிப்பது ஸாத்தமல்ல. தங்களை இப் பொழுதே யுத்தத்திற்கு கழைப்பதைப் பாருங்கள்.

- அங்கதனுக்குப் பின்னால் நிற்கும் வானர வீரனைப் பாருங்கள். யுத்தகலத்தில் சத்துருக்களுக்குக் காலன். ஸமுத்திரத்தில் அற்புதமான அணையைக் கட்டிய நளன் இவனே. கோபத்தால் தாழ்க் குதித்து கொட்டாவி விட்டு அங்கங்களை நெட்டி முறிக்கும் இவனைச் சூழ்ந்து வானர ஸைன்யம் ஆரவாரித்து ஸிம்ஹகாதம் செய்வதைப் பாருங்கள். ஆயிரம்கோடி எட்டு லக்ஷம் வானர வீரர்கள், சந்தனக் காடுகளில் வசிக்கும் தீரர்கள் இவனைப் பின்தொடர்கிறார்கள். இவன் ஒருவனே தன் ஸைன்யத்தால் லங்கையை நாசம் செய்ய நிச்சயித்திருக்கிறான்.

- அநோ வெள்ளி மலையைப்போல் பயங்கரமான பரக்கிரமத் துடன் ஓடிடத்தில் நிற்காமல் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருப்பவன் சவேதன்; மூன்று லோகங்களிலும் பிரஸித்திப்பெற்ற மஹாயுத்தி மான்; "இப்பொழுதே லங்கையை நாசம் செய்கிறேன், உத்திரயு கொடுங்கள்" என்று ஸுக்ரீவனைப் போய் பிரார்த்திக்க, "அவரைப் படவேண்டாம், சற்றுப்பொறு" என்று வானராதிபதி ஸமாதானம் செய்ய, அதிருப்தியுடன் திரும்பி வருகிறதைப் பாருங்கள். வானர வேளையை அணிவகுத்துக்கொண்டு சாதூர்யமான வார்த்தைகளால் அவர்களை உதலாஹப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறான்.

அதோ ஒரு வானர வீரன் வெகு தீர்க்கமான வாலுடனும், சிவப்பு வெண்பூ கறுப்பு மஞ்சள் வர்ணமான அனைக விபரம் நீளமுள்ள வால் மயிர்களுடனும் விளங்குகிறான்; (வியாமமென்பது இரண்டு புதுக்கணையும் நீட்டின அளவு.) இவன் குழுதனென்ற ஸேனாபதி; ஒருவர்க்குமடங்காதவன்; வெகு ரோஷமுள்ளவன்; ஸூர்க்கன்; தங்களுடன் எப்பொழுது யுத்தம் நேருமென்று காத்துக் கொண்டிருக்கிறான். இவனும் தன் ஸைன்யத்தால் லங்கையை நாசம் செய்ய நிச்சயித்திருக்கிறான். கோமதி நதிக் கரையில் அழகான விருஷங்கடர்ந்த ஸங்கோசனமென்ற பர்வதத்திலும் அதைச் சூழ்ந்த வணக்கனிலும் வானரகோடிகளை ஆண்டுவருகிறான். இப்பொழுது ஸூக்ரீவனுடைய ஆக்களுயால் ஸைன்யத்தில் கலத்திருக்கிறான். அனைககோடி வானர வீரர்களுக்கு அதிபதி.

அதோ பாருங்கள்; கொழுத்த எரிமஹத்தைப் போல் மஞ்சள் நிறமுள்ள ஒரு வானர சிரேஷ்டன் நீண்ட கண்களுடன் லங்கையை எரிப்பவனைப் போல் ஒரே மனதாய் உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். முப்பதுகோடி வானரர்கள் இவனைப் பின்தொடர்கிறார்கள். வித்தியம் இருஷ்ணகிரி ஸன்யம் ஸூதர்சனமென்ற பர்வதப் பிரதேசங்களில் இவன் ஆண்டுவருகிறான். கோர பராக்கிரமமுள்ள இந்த ரம்பனுடைய ஸைன்யம் லங்கையைத் தூளாக்க எரித்ததாக இருக்கின்றது.

அதோ ஒருவன் காதுகளை நெறித்துக்கொண்டு அடிக்கடி கொட்டாவி விடுகிறான்; கோபத்தால் கடுங்குகிறான்; அடிக்கடி கண்டக் கண்ணால் பார்க்கிறான்; தன் வாலில் உற்றுப்பார்த்து எரிமஹநாதம் செய்கிறான். இவன் ஸால்வெய பர்வதத்தில் அரசபுரியும் சரயனென்ற வானர சிரேஷ்டன்; மஹா பலவான்; மஹா தேஜஸ்வி; பயமநியாதவன்; மிருத்பு தேவதையையும் லக்ஷ்யம் செய்யாதவன்; யுத்தத்தில் பின்வாங்காதவன்; அதிவேகமுள்ளவன். விஹாரர்களைன்ற பலவான்களான நாற்பது லக்ஷம் வானரத் தலைவர்கள் இவனைப் பின்தொடர்கிறார்கள்.

ஆகாசத்தை மறைக்கும் மஹா மேகத்தைப்போலும் தேவகணங்களுக்குள் இத்திரிணப்போலும் வானர வீரர்களுக்கு நடுவில் அதோ நிற்பவன் பளபள. ரணபேரிகைப்போன்ற கர்ஜனைபுடையவன்; யுத்தம் செய்ய ஆவலாயிருக்கும் வானர வீரர்களுக்குள் கோரமானவன். பாரியாத்ரபர்வதத்தில் அரசு செய்பவன். யுத்த முறியில் இவனை ஸஹிப்பது அரிது. ஐம்பது லக்ஷம் வானராதிபதிகள் இவனைப் பின்தொடர்கிறார்கள்.

அதோ ஸமுத்திரக் கரையில் மட்டுறொரு ஸமுத்திரத்தைப்போல் உதலாறுமுள்ள வானர ஸைன்யத்தின் நடுவில் தீர்த்தரமென்ற பர்வதத்தையொத்த தேகத்துடன் ஸஞ்சரிப்பவன் விளதன்;

பர்ணஸமென்ற நதிக்கரையில் வலிப்பவன்; அறுபதுலக்ஷம் வேளைபையுடையவன்.

அதோ பாருங்கள், கிரேதனென்ற வேணுபதி தங்களை யுத்தத்திற்கு அழைக்கிறான். அவனுடைய ஸைன்யத்தில் ஒவ்வொருவனும் பராக்கிரமசாலி, பலவான். சிவந்த பர்வதநாதுவைப்போல் விளங்கும் தேகத்துடன் கொழுப்படைந்த ஸகல வானரர்களையும் லக்ஷ்யம் செய்யாமல் நிரிதவன் கவயன்; மஹா கோபத்துடன் தங்களுக்காக காத்துக்கொண்டிருக்கிறான். எழுபது லக்ஷம் வானர வீரர்களுடன் லங்கையைத் தானொருவனே நாசம் செய்வதாக நிச்சயித்திருக்கிறான். இப்படி பலவான்களையும் நிரித்த ரூபத்தை எடுக்கக்கூடியவர்களையும் யுத்தத்தில் ஸஹிக்க முடியாதவர்களையும் இருக்கும் வானர ஸைன்யத்தையும் அங்கதன் முதலிய வேணுபதிகளையும் ஸூக்ரீவன் முதலிய வேணுபதிகளையும் அதோ பாருங்கள்.

ஏத துஷ்ப்ரஸஹா கோ'ரா: ப'லித: காமரூபின: |
பூத'பா பூத'பஸ்ரீஷ்ட'ா: ஏஷாம் பூத'ாதி ப'ாக'ஸ: || (53)

ஸர்க்கம் 27

வானரஸைன்யம் (தொடர்ச்சி)

தாம்ந்து தேதநம் ப்ரவக்ஷ்யாமி ப்ரேக்ஷமாணஸ்ய பூத'பாத் |
ராக'வார்தே' பராக்ராந்தா யே த ரக்ஷந்தி ஜீவிதம் || (1)

அவர்களுடைய உயிரை லக்ஷ்யம் செய்யாமல், ராகவனுக்காகப் பராக்கிரமம் பலம் வீரியம் முதலிய ஸகல சக்திகளையும் உபயோகிக்கும் வானராதிபதிகளைப் பாருங்கள். அதோ நீண்ட வாலுடன் நிரிதவன் ஹரன். வாலின் மயிர்கள் அனைக வ்யாம நீளமுள்ளவை; சிவப்பு, மஞ்சள், வெண்பூ, கருப்பு முதலிய வித்திர வர்ணங்களுடையவை; ஸூரிய மிரணங்களைப்போல் நான்கு புறங்களிலும் காந்தி வீசுவின்றதைப் பாருங்கள். ஒரு ஸமயம் வாலுமேலை சுழற்றிக்கொண்டும் ஒருஸமயம் பூமியில் போட்டு இழுத்துக் கொண்டும் இருக்கிறான். யுத்தத்தில் பயங்கரமானவன். வானரத்தலைவர்கள் கோடிவொடியாய் மஹாவிருஷங்களை இழுத்துக் கொண்டு லங்கையை நாசம் செய்ய நிச்சயித்து இவனைப் பின்தொடர்கிறார்கள். அதோ மலைகளிலும் மேடுபள்ளங்களிலும் ஆற்றங்கரைகளிலும் தங்கியிருக்கும் கரடிக் கூட்டங்களைப் பாருங்கள். அவர்களை எண்ணமுடியாத; தனித்தனியாய் வர்ணிக்க முடியாத. மஹாஸமுத்திரத்தைப்போல் எல்லையற்றவர்கள்; நீருண்ட மேகங்களிப்போலும் மைமலைகளைப் போலும் தேக காந்தியுள்ளவர்கள்; தனையற்ற பராக்கிரமசாலிகள்; மிகக்குரசர்கள்; தங்களை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மேகங்களால் சூழப்பட்ட பர்ணஸனென்ற தேவதையைப்போல் இவர்களுக்கு நடுவில்

20 பயங்கரமான ரூபத்துடனும் தேத்திரங்களுடனும் விளங்குகிறவன். கரடிகளுக்கு அரசனான தூமர்ன். நீஷுவானென்ற பர்வதநே இவனுடைய ராஜ்யம். நர்மதாநதிக் கரையில் ஸஞ்சரிப்பவன்.

25 ரூபத்தில் இவனைப் போன்றவனும் பராக்கிரமத்தில் மிஞ்சினவனும் மஹாபர்வதத்தைப்போன்ற தேகத்தையுடையவனுமாய் அதோ நிற்பவன் இவனுடைய தம்பி, ஜாம்பவானென்ற ஸேனாபதி; மஹாபராக்கிரமசாலி; பெரியோர்களை ஆரையிப்பவன்; யுத்தத்தில் வெகு பொருமைபுள்ளவன். இந்த மஹாயுத்திமான் தேவாலூர யுத்தத்தில் இந்திரனுக்கு விசேஷ ஸஹாயம் செய்து அபூர்வ வரங்களைப்பெற்றவன். இவனைப் பின்தொடரும் கரடிகள் பர்வத கிரகங்களிலிருந்து பெரும்பாறைகளை மஹாமேகத்தைப்போல் சத்துருக்களின் மேல் வீசுவார்கள்; யமனுக்கும் அஞ்சார்கள்; தேகமெங்கும் மயிரால் மூடப்பட்டிருக்கும்; சாஷஸ்க்களையும் பிசாசய்க்களையும் அலக்ஷ்யமாய் எதிர்ப்பார்கள்; தேஜஸால் அக்வியைப் போன்றவர்கள்.

35 அதோ கோபத்தை அடக்க முடியாமல் எப்பொழுதும் தாவுகிறவனைப் போலிருப்பவன். துன்புள்ள ஸேனாபதி. ஸகல வானரர்களும் அவனை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தேவோத்திரனும் இவனுடைய பலத்தைக் கண்டு மெச்சினார்.

40 அதோ நாற்கால் ஐந்துக்களுக்குள் இய்திதமான ரூபரிலி என்ற எண்ணும்படி நிற்பவன் ஸ்ளாநதன்; வானரர்களுக்கு மூலபுருஷன்; ஒருயோஜனை தூரத்திலிருக்கும் பர்வதத்தை ஒரே அடியில் போய்ச் சேருவான்; ஒருயோஜனை உயரமுள்ளவன்; தேவாலூர யுத்தத்தில் அஸூரர்களாலும் ஐயிக்கப்படாதவன்; அபார மீர்த்தியைப் பெற்ற ஸேனாபதி. பராக்கிரமத்தில் இந்திரனைப் போன்றவன் இவனைத் தேவாலூர யுத்தத்தில் ஸஹாயம் செய்வதற்காக அக்விபகவான் கந்தர்வ கன்யையிடத்தில் பெற்றார்.

45 அதோ அகேக கோடி வானரர்களுக்கு நடுவில் நிற்பவன் க்ரோதனனென்ற ஸேனாபதி; யுத்தத்தில் வீண்பெருமை பேசாதவன். பலவான், காந்திமான். இவனும் தன் ஸைன்யங்களால் ஸங்கையை நாசம் செய்ய நிச்சயித்திருக்கிறார். இவன் வலிக்கும் சிரேஷ்டமான பர்வதத்தில் நாவல் மரங்கள் அதிகம். அது தங்களுடைய தமையான குபேரனுக்கு ஸுகமான வாலஸ்தானம். அதற்கு இவனை ராஜா.

55 அதோ பெருங்காற்றில் கிண்பப்பட்டமஹாமேகத்தைப்போல் நிற்பவன், பிரமாதி என்ற ஸேனாபதி; ஒருவராலும் எதிர்த்துக் கொடுக்காதவன். யானைகளுக்கும் குரங்குகளுக்கும் ஏற்பட்ட பகையை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு கங்கைக் கரையிலுள்ள யானைகளை அடித்துத் தூத்துகிறவன். (முன்பு சம்பலாதனனென்ற அஸூ-

ரன் யானையைப்போல் ரூபம் தரித்து ரிஷிகளையும் முனிகளையும் அறிகமாய் உபத்திரவித்தான். அவர்கள் கேஸரி என்ற வானர வீரனைத் தங்களுக்கு ஒத்தாசை செய்யும்படி வேண்டினார்கள். அவனும் அப்படியே சம்பலாதனனுடன் கோர யுத்தம் செய்து அவனைக் கொன்றான். அது முதல் யானைகளுக்கும் வானரர்களுக்கும் திராப்பகை உண்டாயிற்று). மலைக்குகைகளில் வலிப்பவன்; நடக்கும்பொழுதே சத்துருக்களை நாசம் செய்பவன். யானைகளால் விருஷங்களையும் விருஷங்களால் யானைகளையும் அழிக்கிறவன். கங்கைக்கரையிலுள்ள உசீரபீஜமென்ற பர்வதத்தில் இந்திரன் தேவலோகத்தில் வீற்றிருப்பது போல், ராஜ்யபாலனம் செய்பவன். பலத்தாலும், வீரியத்தாலும், பராக்கிரமத்தாலும் கொழுப்படைந்த வானரர்கள் வஷம் வஷமாய் இந்த ஸேனாபதியைப் பின் தொடர்கிறார்கள். இவனுடைய ஸைன்யத்தைச் சேர்ந்த வானரர்கள் கோபம் கொண்டு வேகமாய்க் தாவுவதால் நான்குபுறங்களிலும் கிளம்பின சிவப்புப் புழுதியைப் பாருங்கள்.

75 அதோ மஹாவேகசாலியான கவாகுனென்ற ஸேனாபதியைப் பாருங்கள். ஸமுத்திரத்தில் அனை கட்டினதைப் பார்த்து இவனுக்குட்பட்ட கோலாங்கலங்களென்ற வானரகோடிகள் அவனைச் சூழ்ந்து, ஸங்கையை இப்பொழுதே நாசம் செய்வதற்காகத் தங்களை அனுப்பும்படிப் பிரார்த்திக்கிறார்கள்.

80 அதோ கேஸரி என்ற வானராதிபத்யைப் பாருங்கள். அவன் காஞ்சன பர்வதத்தில் அரசு செய்பவன். அங்கே வளரும் விருஷங்கள் எக்காவத்திலும் ஸகல விதமான பழங்களாலும் புஷ்பங்களாலும் விளங்கும். தேனைக் குடித்து மதங்கொண்ட வண்டுகளின் ஓசை மதுமாய்க் கேட்கப்படும். ஸூரியபகவான் அதன் ஸமீபத்தில் பிரதிதினமும் ஸந்தோஷமாய் செல்லுகிறார். மஹரிஷிகள் அங்கே எப்பொழுதும் ஆனந்தமாய் வலிக்கிறார்கள். ஸூரிய காந்தியால் அந்த மலையும் அதில் வலிக்கும் மிருகங்களும் பஷிகளும் தங்க நிறமுள்ளவை.

90 அதோ சதவலி என்ற வானரசிரேஷ்டனைப் பாருங்கள். மஹாவீரன். யுத்திமான், பலவான், வீக்ரமசாலி, எல்லையற்ற தைரியமுடையவன், தங்களை ஐயிப்பதற்காக பிரதிதினமும் ஸூரியனை உபாஸிக்கிறார். ராமனுடைய இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்வதில் உயிரைத் தரும்பாய் நினைப்பவன். அஸ்தமிக்கு மேற்கில் மேரு என்ற ஒரு பர்வதமுண்டு. அதைச் சுற்றிலும் அறுபதாயிரம் அழகான தங்கமலைகள். தங்களை ராஷஸ் வீரர்கள் சூழ்ந்திருப்பது போல் விளங்குகின்றன. அங்கே இவனுடைய ஸைன்யங்கள் யதிதச்சையாய் வலிக்கிறார்கள். வெண்பு, சிவப்பு, மஞ்சள், பழுப்பு முதலிய நிறமுள்ளவர்கள்; கூர்மையான நகங்களையும் பற்களையும் ஆயுதமாக உடையவர்கள்; ஸிம்ஹங்களைப் போல் நான்கு கோரைப்

100 பற்களை உடையவர்கள்; புலிகளைப் போல் நெருங்க முடியாதவர்கள்; கோபத்தால் ஐயலிக்கும் மஹாஸர்ப்பங்களைப்போன்றவர்கள்; நீண்ட வாலை உடையவர்கள்; மதயானைகளைப்போல் பருத்தவர்கள்; மஹாபர்வதங்களைப்போல் கெட்டியான தேகத்தையுடையவர்கள்; மஹாமேகங்களைப்போல் கர்ஜிப்பவர்கள்; கோபத்தால் சிவந்த உருண்டை மஞ்சள் நிறமுள்ள கண்களையும் அழியங்கரமான குரல்களையும் உடையவர்கள்; வங்கையைக் கண்டவுடன் அதைப் பொடியாக்குவதெவர்கள் போல் பரபரக்கிறார்கள்.

110 கஜன், கவாஷன், கவயன், டனன், நீலனென்ற வானரோத்தமர்கள் ஒவ்வொருவரும் பத்துகோடி வானரர்களுக்கு அதிபதிகள். இன்னும் விக்நியபர்வதத்தில் வலிக்கும் வானரசர்ஷ்டர்கள் பலருண்டு. அவர்களை எண்ணமுடியாது. எல்லோரும் அளவற்ற சக்தியுடையவர்கள்; ஸமர்த்தர்கள்; பூமியிலுள்ள பர்வதங்களை ஒரு கண்ணத்தில் பொடிப்பொடியாகச் செய்யக் கூடியவர்கள்; மலை போன்ற சரித்தையுடையவர்கள்" என்று நெரிவித்தான்.

ஸர்வே மஹாராஜ மஹாப்ரபா'வா:
ஸர்வே மஹாஸரவ நிகாஸ காபா: |
ஸர்வே ஸமர்தா': ப்ருதி'வீம் கஷ்ணேத
ஸர்தும் ப்ரவித்'வஸ்த விசி'வா ஸரஸாம் | (47)

ஸர்க்கம் 28

வானர ஸைன்யம்

ஸாரணன்ய வச: ஸ்ருத்வா ராவணம் ராக்ஷஸாதி'பம் |
பீ'வமாதி'ஸ்ய தத் ஸர்வம் ஸு'கோ வாக்ய மதா'ப்'ரவீத் | (1)

5 ஸாரணன் முற்றிலும் சொல்லவில்லையென்று ககன் தானே வர்ணிக்க ஆரம்பித்தான். "மஹாராஜா! அதோ மதயானைகளைப் போலவும், கங்கைக் கரையில் வளரும் ஆலமரங்களைப் போலவும், ஹீமயமலையிலுள்ள ஆச்சாமரங்களைப் போலவும் ஒங்கி நிற்கும் வானரர்களைப் பார்த்தீர்களா? இவர்கள் புத்தத்தில் எதிர்க்க முடியாதவர்கள்; பலசாலிகள்; நீண்டதருபங்களை எடுக்கக்கூடியவர்கள்; பலத்தில் கைதயர்க்களையும் தானவர்க்களையும் போன்றவர்கள்; புத்தத்தில் தேவர்களைப் போன்ற பராக்ஷிரமமுள்ளவர்கள். இவர்கள் இருபத்தோறு கோடி, அநேக ஆயிரம் சங்கங்கள், அநேக நூறு பிருத்தங்கள். ஸு'க்ரீவனுக்கு உதவி செய்பவர்கள்; எப்பொழுதும் ஷெஷிந்தையில் வலிப்பவர்கள்; காமருபிகளாய்த் தேவர்களுக்கும் கந்தர்வர்களுக்கும் பிறந்தவர்கள்.

15 அதோ தேவர்களைப்போல் ஸுந்தரமான இரண்டு குமாரர்களைப்பாருங்கள்; ஸமந்தன், த்விவிதன் என்று பிரசித்திபெற்றவர்கள். புத்தத்தில் தேவர்களே இவர்களுக்கு நிகரில்லை. பிரஹ்மாவின்

அனுமதிபெற்று அமிருதபானம் செய்தவர்கள். தங்களுடைய பலத்தால் வங்கையை அழிக்க நிச்சயித்திருக்கிறார்கள்.

அதோ மதம்கொண்ட மஹாகஜத்தைப்போல் நிற்பவனைப் பாருங்கள். கோபிக்கொண்டால் ஸமுத்திரங்களையும் கலக்குவான். இவனே வீதையைத் தேடிக்கொண்டு தங்கனால் சஷிக்கப்பட்ட 20 வங்கையில் பிரவேசித்தவன். இவனை முன்பு பார்த்திருக்கிறீர்கள்; இவனே மறுபடியும் வந்திருக்கிறான். கேஸரீயின் மூத்த புத்திரன்; வாயுபகவானுக்குப் பிறந்தவன்; ஹனுமனென்று பிரசித்தி பெற்றவன்; முன்பு ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினவன்; நீண்டத ரூபத்தை யெடுக்கக்கூடியவன்; வானரசர்ஷ்டன்; ஆச்சரியகரமான பலத்தை 25 யும் ரூபத்தையுமுடையவன்; வாயு பகவானைப்போல் எங்கும் தடையற்றவன். குழந்தையாக இருக்கும்பொழுது பசியால் வருந்தி, உதித்த ஸரீரியனைக் கண்டு, 'இந்த ஆதித்யனைப் பிடித்துத் தின்று, என் பசியைத் தீர்த்துக்கொள்வேன்' என்று களைத்து, அளவற்ற பலத்தால் கொழுப்படைந்து மூவாயிரம் யோஜனை தூரம் ஆகாச மார்க்கமாய்ச் சென்றான். தேவர்களாலும் மஹர்ஷிகளாலும் தானவர்களாலும் நெருங்கமுடியாத ஆதித்யபகவானுடைய திஷ்ணமான தேஜஸால் தடுக்கப்பட்டு களைத்துமயங்கி உதயவிரியில் விழுந்தான். அங்கே ஒரு கற்பாறையில் இவனுடைய கன்னம் அடிபட்டு 35 சிதறிஉடைந்தது. ஆகையால் ஹனுமான் (அடிபட்ட கன்னத்தை உடையவன்) என்று பெயர்பெற்றான். பெரியோர்களிடத்திலிருந்து இந்த வீருத்தாந்தத்தை அறிந்தேன். இவனுடைய பலத்தையும் ரூபத்தையும் பிரபாவத்தையும் வர்ணிப்பது ஸாத்தியமல்ல. இவன் ஒருவனே தன் பராக்ஷிரமத்தால் வங்கையை நாசம் செய்ய நிச்சயித்திருக்கிறான். 40

அவனுடைய தோளின் மேல் வீற்றிருக்கும் குரனைப் பாருங்கள். தங்கமலையின் சிகரத்தில் தங்கியிருக்கும் கீருண்ட கானமேகத்தைப்போல் மனோஹரமான திவ்யமங்கன விசுரஹத்தையுடையவன் ராமன். அழகிய மஹா தடாகத்தில் மலர்ந்த செந்தாமரை இதழ்களைப் போன்ற நெத்திரங்களையுடையவன். முன்பு தங்கனால் ஐயிக்கப்பட்ட அனரணன்யன் முதலியவர்களைப் போன்றவனல்ல. இஷ்வாகு, வம்சத்தரசர்களுக்குள் சத்துருக்களால் அணுக முடியாதவன். இது லோகப் பிரசித்தமான விஷயம். கரன், தூஷணன், 45 த்ரீரீரஸ், தங்களுடைய சத்துருவான வாலி, கபர்தன், விராதன், ஸு'பாஹு, மாரீசன், நாடகை முதலியவர்கள் இதற்கு சாஷிகள். கேவலம் பௌருஷம் மாத்திரமல்ல; அதை ஒருவராலும் அசைக்க மாற்ற முடியாது. (அயோத்யா காண்டத்தில் ஐப்பாலியின் நால் திக வாதம் இவரிடத்தில் கொஞ்சம் கூட உபயோகப்படவில்லை.) தர்மத்தின் எல்லையைத் தாண்டாதவன். (பரதன் எவ்வளவு தடுத்தும், பிதிருவாக்ய பரிபாலனத்தை விடவில்லை. வீதை எவ்வளவு 55

தடுத்தும் தண்டகாரணிய ரிஷிகளுக்குச் செய்த அபயதானத்தை
 நிறைவேற்றினார்.) கரனுடன் யுத்தம் செய்யும்பொழுது பாணங்
 களைப் பிரயோகிக்க இடமில்லாததால் சற்றுப் பின் வாக்மினார்.
 வாலியைக் கூடாமாய்க் கொன்றது தர்ம விரோதமல்ல. தன்னை
 60 ஆசிரயித்தவனுக்குச் செய்த பிரதிக்கருணை நிறைவேற்ற வேண்டி
 யது அவசியம். அதற்கு வேறு வழி இல்லை. கேவலம் பெருகுமும்
 தர்மமும்மாத்திரமல்ல; அஸ்திரசஸ்திரபலமும் எல்லையற்றது. பிரஹ்
 மாஸ்திரத்தின் மந்திரத்தையும் வேதங்களையும் நன்றாயறித்தவன்.
 வேதங்களின் அர்த்தங்களை அறிந்தவர்களுக்குள் சிரேஷ்டன்.
 65 (லோகத்திற்கு ஞானோபதேசம்செய்ய யோக்கியதை பெற்ற வளிஷ்ட
 டர் முதலியவர்களைக் காட்டிலும் மேலானவர்.) பாணங்களால்
 ஆகாசத்தைப் பிளப்பான்; பர்வதங்களையும் துளைப்பான்; கோபத்
 தில் மிருத்புதேவதைகளைப் போன்றவன்; பராக்கிரமத்தில் தேவேந்
 திரனுக்கு ஸமானன். இவன் ஐனஸ்தானத்தில் உலர்ந்தகையில்
 70 இவனுடைய பிரிய பாரியையான ஸீதைகையைத் தாங்கள் எடுத்துவந்த
 தால் தங்களிடத்தில் அடங்காத கோபம் கொண்டிருக்கிறான். தங்க
 ளுடன் கோர யுத்தம் செய்வதற்குத் தங்களைத் தேடி வந்திருக்
 கிறான்.

அவனுக்கு வலது பக்கத்தில், சுத்தமான ஜாம்பூதமென்ற தங்
 கத்தைப்போன்ற காந்தியாலும் விசாலமான மார்பாலும் தங்களிட
 75 தத்திலுள்ள கோபத்தால் சிவந்திருக்கும் நேத்திரங்களாலும் கருத்
 துச் சுருண்ட தலைமயிராலும் அவலங்கரிக்கப்பட்டவன் ராமனுக்குத்
 தம்பி; லக்ஷ்மணனென்ற பெயரைப்பெற்றவன்; ராமனுக்கு உயிரைப்
 போன்றவன்; மிகவும் பிரியன்; தனுர் வேதம் நீதிசாஸ்திரம் முத
 80 லிய லகல வித்தைகளிலும் நிபுணன்; பிறருடைய பராக்கிரமத்தைப்
 பொறுக்காதவன்; ஐயிக்க முடியாதவன்; சத்துருக்களை ஐயிப்பவன்;
 எல்லையற்ற ஆண்மையுடையவன்; புத்திமான்; பலசாலி; ராம
 னுடைய வலது புறம்; எப்பொழுதும் வெளியில் சஞ்சரிக்கும் பிரா
 ணன். ரகுவினுடைய விஷயத்தில் தன் உயிரையும் லக்ஷயம்
 85 செய்யாதவன். இவன் ஒருவனை லகல ராஜஸூயர்க்களையும் நாசம்
 செய்ய நிச்சயித்திருக்கிறான்.

ராமனுக்கு வலது பக்கத்தில் ராஜஸூயகணங்களால் சூழப்பட்டு
 நிப்பவன், தங்களுடைய ராஜ்யத்திற்கு அரசனான விபீஷணன்.
 (நான்கு ராஜஸூயகணால் சூழப்பட்டிருந்தும் ஒவ்வொருவரும்
 90 அநேக கணங்களையுடைய பராக்கிரமத்தையுடையவர்களென்பது.)
 லகல இச்சைகளும் நிறைவேறினவரானதால் ராமனுக்கு லங்கா
 ராஜ்யத்தில் விருப்பமில்லை. ஆகையால் விபீஷணனை அதற்கரசனாக
 அபிஷேகம் செய்திருக்கிறான். தங்கவிடத்தில் அடங்காத கோபம்
 கொண்டு தங்களுடன் யுத்தம் செய்ய வந்திருக்கிறான்.

95 ராமனுக்கும் விபீஷணனுக்கும் நடுவில் மஹாபர்வதத்தைப்
 போல் அசைக்க முடியாமல் இருப்பவனைப் பாருங்கள். லகல வான

ரர்களுக்கும் அதிபதி; ஒருவராலும் ஐயிக்கப்படாதவன். ஹிமயமலை
 எப்படிப் பர்வதங்களுக்குள் சிரேஷ்டமோ, அப்படி தேஜஸாலும்
 கீர்த்தியாலும், ஸ்வபாவ ஞானத்தாலும், சாஸ்திர ஞானத்தாலும்,
 100 உத்தம குலத்தாலும் லகல வானரர்களைக்காட்டிலும் அதிகமாய்
 பிரகாசிப்பவன். குகைகளாலும் வணங்களாலும் வினங்கும் கிஷ்
 கிந்தையில் ராஜ்யபாலனம் செய்யும் ஸுகீர்வன் பிறர் நெருங்கக்
 கூடாத பர்வதத்தில் விநித்திரமாய் அமைக்கப்பட்ட கோட்டையில்
 முக்கியமான ஸேனாபதிகளுடன் வசிப்பவன். அநேக ஸ்வர்ணத்
 105 தாமரை புஷ்பங்களுடன் வினங்கும் தங்கஹாரம் அவனுடைய
 கழுத்தில் பிரகாசிப்பதைப் பாருங்கள். அது தேவர்களும் மனுஷ்யர்
 களும் ஆசைப்படக்கூடியது; ஐயலக்ஷிக்கு வானஸ்தானம்.
 (இதை அணைத்தவனை சத்துருக்கள் ஐயிக்க முடியாது.) ஆகையால்
 ராமன் வாலியை மறைத்து கொல்லும்படி கேர்த்தது. ராமன்
 வாலியைக் கொன்று இந்த மாலையையும் தாசை என்ற உத்தம
 110 ஸ்திரீயையும் சாகவதமான வானர ராஜ்யத்தையும் இவனுக்குக்
 கொடுத்தார்.

நூறு ஆயிரம்கொண்டது ஒரு லக்ஷம்; நூறு லக்ஷங்கள் ஒரு
 கோடி; லக்ஷம் கோடிகள் ஒரு சங்கம்; லக்ஷம் சங்கங்கள் ஒரு மஹா
 சங்கம்; லக்ஷம் மஹாசங்கங்கள் ஒரு பிரந்தம்; லக்ஷம் பிரந்தங்கள்
 115 ஒரு மஹா பிரந்தம்; லக்ஷம் மஹாபிரந்தங்கள் ஒரு பத்மம்; லக்ஷம்
 பத்மங்கள் ஒரு மஹாபத்மம்; லக்ஷம் மஹாபத்மங்கள் ஒரு கர்வம்;
 லக்ஷம் கர்வங்கள் ஒரு மஹாகர்வம்; லக்ஷம் மஹாகர்வங்கள் ஒரு
 ஸமுத்திரம்; லக்ஷம் ஸமுத்திரங்கள் ஓர் ஓகம்; லக்ஷம் ஓகங்கள்
 120 ஒரு மஹாஓகம்; இப்படிக்கோடி மஹாஓகங்கள், நூறு ஸமுத்திரங்
 கள், நூறு கர்வங்கள், ஆயிரம் மஹாபத்மங்கள், நூறு பத்மங்கள்,
 ஆயிரம் மஹாபிரந்தங்கள், நூறு பிரந்தங்கள், ஆயிரம்மஹாசங்கங்
 கள், நூறு சங்கங்கள் ஆயிரம் கோடிகள் அடங்கிய வானர லைள்
 யத்தால் சூழப்பட்டு, மற்றொரு ஸமுத்திரத்தைப் போன்ற
 விபீஷணனுடும், அவனுடைய நான்கு மந்திரிகளாலும் ஸகாயம்
 125 செய்யப்பட்டு, வானரேச்வரனான ஸுகீர்வன் தங்களை யுத்தத்
 திற்கு அழைக்கிறான். எல்லையற்ற லைன்யத்துடனும் எல்லையற்ற
 பல பராக்கிரமத்துடனும் விளங்குகிறான். குரூர க்ரஹத்தைப்
 போல் ஐயலித்துக்கொண்டு நமக்கு ஸமீபத்தில் வந்து நிற்கும்
 வானர ஸேனையை நன்றாய்க் கவனித்துப் பாருங்கள். சத்துருவால்
 130 நமக்கு அபஜயம் நேரக்கூடாது; ஐயம் கிடைக்கவேண்டும். அதற்
 குத் தகுந்த சிரேஷ்டமான உபாயங்களைச் சீக்கிரத்தில் அனுஷ்டிக்க
 வேண்டும்" என்று தெரிவித்தான்.

இமா மஹாராஜ ஸமீஷ்ய வாலிநீம்
 உபஸ்திதாம் ப்ரஜ்வலித க்ரீரஜோபமாம் |

தத: ப்ரயத்த: ப்ரமோ விதி'யதாம்
 யதா ஐய: ஸ்யாத் த பரை: ப்ராஜய: || (45)

ஸர்க்கம் 29

ராவணன் தூதர்களை வலுநீயமாக அனுப்பியது

ஸுகேத து ஸமாக்யாதாந் தாத் த்'ருஷ்ட்வா ஹரியூத்பாத் |
ஸமீபஸ்தம் ச ராமஸ்ய பிராதரம் ஸ்வம் விபீஷணம் || (1)

இப்படி சுகனூல் வர்ணிக்கப்பட்ட வானரத் தலைவர்களும், தன்னுடன் பிறந்த விபீஷணனும், ராமனுக்கு வலது புஜமான வலப் மணலென்ற மஹாவீரனும், பயங்கரமான பராக்கிரமத்தையுடைய வானராதிபதியான ஸுகீவனும் ராமனைச் சூழ்ந்து சிற்பதைக் கண்டு, ராவணன் கொஞ்சம் பயத்தான். பிறகு, தன் எதிரில் சத்துருவைப் புகழ்ந்ததால் கடுங்கோபம் கொண்டு, கைகடப்பித் தலை குனிந்து சிற்றும் அவ்விருவர்களையும் நோக்கி, தோஷத்தால் வார்த்தைகள் குறை, "என்ன தைரியம்! கொடுக்கவும் கெடுக்கவும் சக்தியுள்ள பிரபுவிடத்தில் அவரை அண்டிய பிழைக்கும் மந்திரிகள் அவருக்கு இஷ்டமில்லாத வார்த்தைகளைச் சொல்வதென்பது எந்த நீதி சாஸ்திரத்திற்கு ஏற்றது? நமது சத்துருக்கள் நம்மை நாசம் செய்ய நினைத்து யுத்தத்திற்கு வந்திருக்கையில், யாதொரு காரணமும் இல்லாமல் நீங்கள் அவர்களைப் புகழ்வது எந்த நீதி சாஸ்திரத்திற்கு ஏற்றது? யுத்தத்திற்கு ஆரம்பிக்கும் ஸமயத்தில் சத்துருக்களை ஸ்தோத்திரம் செய்தால் நம்மவர்களுக்குத் தைரியம் குறையாதா? அரசனைச் சேர்த்தவர்கள் அவ்விடத்தில் நடந்துகொள்ள வேண்டிய முறையே ராஜநீதியின் ஸாரம், அது உங்களுக்குத் தெரியவில்லை. நீதிசாஸ்திரத்தை உபநேசிக்கும் ஆசாரியர்களையும் மஹான்களையும், ஞானத்தாலும் வயதாலும் ஆசாரத்தாலும் பெரியோர்களையும், நீங்கள் ஆசிரயித்தது வினாபிற்று. அவர்களால் உபநேசிக்கப்பட்ட நீதியை அறிந்தும் ஒருவேளை மறந்துவிட்டீர்களா? அல்லது, ஞானம் பிறத்தும், அதை அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவராமல் கேவலம் சுமைசைய்போல் கமந்து கொண்டிருக்கிறீர்களா? தெரிந்தவர்களென்று இது வகையில் நீங்கள் பெயர்பெற்றதற்கு இதே காரணமாக இருக்க வேண்டும். இப்படி நீதிசாஸ்திர வாஸனையே இல்லாத முட்டாள்களான மந்திரிகளை வைத்துக்கொண்டு இதுவகையில் நான் இந்த ராஜ்யத்தை ஆண்டு வந்ததும் உயிருடன் பிழைத்திருப்பதும் நான் செய்த புண்யத்தால்லவா? என்னிடத்தில் இப்படிக் கடுமையாகப் பேசின உங்களுக்கு உயிர் போகுமென்ற பயமில்லையா? உங்களை ஆண்டுவரும் என் நாக்கின் துணியில் உங்களுடைய நேமமும் நாசமும் குடியிருக்கிறதென்று அறிவிக்கலா? காட்டிலுள்ள மரங்கள் நெடுப்பில் அகப்பட்டும் பிழைக்கலாம்; அரசனுடைய கோபத்திற்குட்பட்ட அபராதிகள் பிழைப்பதுண்டா? "சத்துருபுஷ்பத்தைக் கொண்டாடும் இந்தப் பாபிகளை இப்பொழுதே கொல்வது தரும். ஆனால், இவர்கள் எனக்குச் செய்த உபகாரங்களை

நினைத்தால் என் கோபம் அடங்குகிறது" என்று தனக்குள் ஆலோசித்து, "துஷ்டர்களே! இந்த ஷணம் முதல் உங்களை வேலையிலிருந்து நீக்கினேன். இனி என் கண்ணில் படாமல் எங்கேயாவது ஓடிப்போங்கள். எனக்குச் செய்த உபகாரங்களை நினைத்து உங்களைக் கொல்லவில்லை. நீங்கள் என்னிடத்தில் நன்றி மறத்ததும் என் ஸ்நேகத்தை இழந்ததுமே உங்களுக்கு மரணத்தைக் காட்டிலும் குரூரமான தண்டனை" என்றான். அவர்கள் வெட்கத்தால் தலை குனித்து, "ஐய விஜயீபவ" என்று அவனை வாழ்த்தி, அவ்விடம் விட்டுச் சென்றார்கள்..

பிறகு, ராவணன் ஸமீபத்திலிருந்த மகோதரனைப் பார்த்து, "நீதிசாஸ்திரத்தில் நிபுணர்களான சாரர்களை இப்பொழுதே வரச்சொல்" என்றான். அவர்கள் அப்படியே அவ்விடத்திற்கு வந்து, நமஸ்கரித்துக் கைகடப்பி, "ஐய விஜயீபவ" என்று வாழ்த்தி, அவனுடைய உத்திரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்கள். அவர்கள் நம்பிக்கையுள்ளவர்களென்றும் குரர்களென்றும் தன்னிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்களென்றும் சத்துருக்களுக்குப் பயப்படாதவர்களென்றும் நன்றாக அறிந்து, தசமுகன் அவர்களை நோக்கி, "நீங்கள் இங்கிருந்து சத்துரு ஸைன்பத்தில் பிரவேசித்து, ராமனுடைய உத்தேசத்தை அறிந்து வாரங்கள். அதில் ஏதாவது குறை இருந்தால், அவனைப் பயமுறுத்தி ஐயிப்போம். அவனுடைய மந்திரிகளில் அவனுக்கு அந்தரங்கமானவர்கள் யார்? மந்திரிகள் யார்? அவகாசமிருந்தால் அவர்களைக் கலைப்போம். தூங்கும் பொழுது அவனை அநேகர்கள் ரகித்துக் கொண்டிருக்கிறார்களா? அல்லது, தனியாகத் தூங்குகிறானா? அப்படியிருந்தால் தூங்கும் பொழுது யுத்தம் செய்வோம். விழித்துக்கொண்டிருக்கையில் எப்படிக் காலத்தைக் கழிக்கிறான்? கவலையற்றிருக்கிறானா? கவலை கொண்டிருக்கிறானா? அப்படியிருந்தால் அவனை மோசம் செய்து கொல்லுகிறேன். ஸங்கையை இப்பொழுதே முற்றுகை போடுவானா? அப்படியிருந்தால் காளடைவில் இவனை வஞ்சித்து விடலாம். நீங்கள் மறைந்திருந்து இந்த விஷயங்களை ஸகல விதங்களிலும் பூர்ணமாக அறிந்து வாரங்கள். புத்திமான்களான அரசர்கள் சாரர்களைக்கொண்டு சத்துருவின் ஸகல விருத்தார்த்தங்களையும் அறிந்து, யுத்தத்தில் அதிஸூலபமாப்ச் சிரமமில்லாமல் அவர்களை ஐயிக்கிறார்கள்." என்றான்.

அந்தத் தூதர்கள் சார்த்துலனை முன்னீட்டுக்கொண்டு ராஜஸாதிபதியை பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்கள் செய்து உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு, ராமலக்ஷ்மணர்கள் இருக்குமிடத்திற்கு ஸந்தோஷமாய்ச் சென்றனர். கவேல மலையின் ஸமீபத்தில் போய் மாறுவேஷம் பூண்டு, ராமலக்ஷ்மணர்களையும் ஸுகீவன் விபீஷணன் முதலியவர்களையும் கவனித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த

தாரர்கள். வானர ஸைன்யத்தைப் பார்க்கப் பார்க்க அவர்களுக்குப் பயம் அதிகரித்துத் தெரியும் குறைந்தது. அதற்குள் தர்மாத்தம வான விபீஷணன் அவர்களைக் கண்டறிந்து ராமனிடத்தில்
80 பிடித்துக் கொண்டுபோய், "ஸ்வாமி! இவன் சார்த்தாலனென்ற ராகுஷன். ராவணனால் சமஸ்யமாக அனுப்பப்பட்ட இந்தச் சாரர்களுக்குத் தலைவன்" என்று தெரிவித்தான். அதற்குள் வானரர்கள், "இந்தப் பாபியை உயிருடன் விடக்கூடாது" என்று உபத்திரவித்துக் கொல்ல யத்தனிக்கையில், ராமன், "இவளை ஒன்றும் செய்யாமல் விட்டு விடுங்கள்" என்று ஆக்ஞாபித்தார்.
85 உடனே வானரவீரர்கள் அவளை அடித்துத் துரத்தினார்கள். மற்ற சாரர்களை ஹிம்ஸிப்பதைக் கண்டு ராமன் இரங்கி அவர்களையும் விடுத்தார். அவர்கள் புத்தி சிதறி, இந்திரியங்கள் கலங்கி, பெரு மூச்சுவிட்டுக்கொண்டு, லங்கைக்குத் திரும்பிப்போய், இதர ராஜ்யங்களில் கடக்கும் விருத்தாந்தங்களை மாறுவேஷம் புண்டு அறிந்து வருகிறவர்களானதால், "கவேல மலையில் ராமலக்ஷ்மணர்கள் எல்லையற்ற ஸைன்யத்துடன் வந்திருக்கிறார்கள்" என்று ராவணனுக்குத் தெரிவித்தார்கள்.

ததோ த்ஸக்ரீவ முபஸ்திதாஸ்து தே
சாரா ப்ஹிரி நித்யசரா நிபாசரா; |
ஸிரே: ஸுவேலஸ்ய ஸமீபவாஸிதம்
நயவேத்யத் பீமபீலம் மஹாபீலா: ||

(33)

லர்க்கம் 30

வானர ஸைன்யம்

ததஸ் தமகோப்யபீலம் வங்காதிபதயே சரா: |
ஸுவேலே ராக்வம் ஸூரீல நிவிஷ்டம் ப்ரத்யவேத்யத் || (1)

அதைக் கேட்டு ராவணன் கொஞ்சம் பரபரப்படைந்து சார்த்தாலனை கோக்கி, "ஏதோ கஷ்டத்தை அனுபவித்தவனுய்க் காணப்படுகிறேயே. முகத்தின் நிறம் மாறியிருக்கிறது. கோபம் கொண்ட சத்தருக்களின் வசத்தில் அகப்பட்டாயோ?" என்று கேட்டான்.

5 சார்த்தாலன் பயத்தால் நடுங்கிக்கொண்டு, தழதழத்த குரலுடன், "மஹாராஜ! அந்த வானர கிரேஷ்டர்களுடைய விருத்தாந்தங்களை ரகஸ்யமாக அறிய முடியாது. அவர்கள் பலசாலிகள்; பராக்கிரமிகள்; ராகவனால் ரக்ஷிக்கப்பட்டவர்கள். அவர்களுடன் பேசவே முடியவில்லை; பரிசுடித்து அறிவதெப்படி? பர்வதங்களைப் போன்ற வானரர்கள் ஒவ்வொரு மார்க்கத்திலும் ஐக்கிரதையாகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நமது சாரர்களால் கெடுக்கப்பட்டவானர ஸைன்யத்தில் நான் பிரவேசித்தவுடனே என்னைக் கண்டு விட்டார்கள். விபீஷணனுடைய மந்திரிகள் எங்களைப்

பிடித்துப் பூமியில் தள்ளிப் புரட்டினார்கள். அதற்குள் வானரர்கள் எங்களைச் சூழ்ந்து, கைகளால் குத்தி அறைந்து, முழங்கால்களால் இடித்து, நகங்களாலும் பற்களாலும் கீறிக் கிழித்தார்கள். கொஞ்சம்கூடப் பொறுமையில்லாத அந்தக் குரல்கள் எங்களைக் கட்டியிழுத்துக்கொண்டு, "இதோ நமது ஸைன்யத்தின் சமஸ்யங்களை அறிய வந்த சாரர்களைப் பாருங்கள்" என்று ஒவ்வொரு மீடத்திலும் கோஷித்தார்கள். பிறகு தேகமெங்கும் ரத்தம் பெருக, இந்திரியங்கள் சிதறி, மூர்ச்சையடைந்தோம். பிரக்ஞை வந்தவுடன் அந்தக் குரல்கள் மறுபடியும் உபத்திரவித்தன. முடிவில் எங்களை ராமனிடத்தில் கொண்டு போனார்கள். 'இனி நாங்கள் பிழைக்கமாட்டோம். எங்களைக் காப்பாற்றும்' என்று சருவிரனைக் கைகூப்பிப் பிரார்த்தித்தோம். அவர் இருபை கூர்ந்து எங்களை விட்டுவிடும்படி ஆக்ஞாபித்தார். அவருடைய தயவால் பிழைத்து இந்த ஸ்திதியில் இருக்கிறோம். பர்வதங்களாலும் பாறைகளாலும் ஸமுத்திரத்தில் ராமன் அணுகட்டி, வானர ஸைன்யங்களுடன் லங்கைக்கொட்டை வாசலில் ஆபுதபானியாய் நிற்கிறான். தன் லேனைையைக் கருடவ்யூஹமாய் அணிவகுத்து, என்னை அனுப்பி விட்டு, தேஜஸால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு லங்கையை கோக்கி வருகிறான். நகரத்தில் பிரவேசிக்குமுன் வீரதையயாவது அவனிடத்தில் கொண்டுபோய் விடவேண்டும்; புத்தத்திற்காவது தயாராக வேண்டும்" என்று தெரிவித்தான்.

ராவணன் சற்று கேசம் ஆலோசித்து, "தேவ, கந்தர்வ, தானவர் முதலியவர்கள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து என்னை எதிர்த்தாலும், ஸகலப் பிரானிகளும் எனக்குப் பயத்தை உண்டு பண்ணினாலும் வீரதையைக் கொடுப்பதில்லை. கீங்கள் சொன்னபடி புத்தம்செய்யப்போகிறேன். அதற்காகச் சத்தருக்களைப்பற்றித்தெரிய வேண்டிய விஷயங்களை கீங்கள் பார்த்தறிந்தவரையில் சொல்லுங்கள். வானர ஸைன்யத்தில் குரர்கள் யார்? சத்தருக்களால் எதிர்க்க முடியாத வானர கிரேஷ்டர்களின் ரூபமெப்படி? காந்தியெப்படி? எவருடைய பிள்ளைகள்? எவருடைய பேரர்கள்? சிஐத்தைச் சொல்லுங்கள். அவர்களுடைய பலாபலத்தை அறிந்து தகுந்த ஏற்பாடு செய்யலாம். நம்முடன் புத்தம் செய்ய விரும்புகிறவர்களின் கணக்கும் பலாபலமும் நமக்கு நன்றாய்த் தெரிய வேண்டுமல்லவா" என்றான்.

அப்பொழுது சார்த்தாலன், "மஹாராஜ! வானராதிபதியான ஸூக்ரீவன் ரிஷ்யஜாஸின் புத்திரன்; புத்தத்தில் ஐரீக்க முடியாதவன். கத்தகனுக்கு தூம்சனென்றும் ஐரீக்கவானென்றும் இரண்டு புத்திரர்கள். பிரஹ்மா கொட்டாவி விடும்பொழுது அவருடைய முகத்திலிருந்து ஐரீக்கவான் பிறந்தான்; பிறகு கத்தகனால் வளர்க்கப்பட்டான். கேஸரி பிருஹஸ்பதிக் குப் பிறந்தவன்; இவனுக்குப்

55 புத்திரகுண ஹனுமானால் அஷ்டன் முதலிய ராகுஷை வீரர்கள் கொல்
 லப்பட்டார்கள். ஸுஷேணன் தர்மதேவதையின் புத்திரன். (பால
 காண்டத்தில் வருணன் ஸுஷேணனென்ற புத்திரனைப் பெற்று
 னென்று சொல்லப்பட்ட தேவதையே இங்கே தர்மமென்று
 சொல்லப்படுகிறான். அல்லது, சார்த்தாலன் பயத்தால் புத்தி
 60 சிதறி ஸரீயாய்த் தெரிந்துகொள்ளாமலிருக்கலாம்). தழிமுகன்
 ஸோமனுக்குப் பிறந்தவன். ஸுமுகன், துர்முகன், வேகதர்சி
 என்றவர்கள் வானர ரூபத்தை எடுத்து வந்த மிருத்புவனரே
 சொல்லவேண்டும். பிரஹ்மாவும் இதற்காகவே அவர்களை சிருஷ்
 65 டித்திருக்கிறார். ஸேனாபதியான நீலன் அக்னிபகவானுக்குப் பிறந்
 தவன். ஹனுமான் வாயுபகவானுடைய புத்திரன். பலத்தாலும்
 யெனவனத்தாலும் கொழுப்படைந்த அங்கதன் இத்திரனுக்குப்
 பேரன். மைந்தனும் த்விவிதனும் அச்வினீ தேவர்களுக்குப் பிறந்த
 வர்கள். கஜன், கவாஷன், கவயன், சரபன், கந்தமாதனன் என்ற
 வர்கள் யமனுக்குப் பிறந்தவர்கள்; ஸகல விதத்திலும் அவனைப்
 70 போன்றவர்கள். தேவர்களுக்குப் பிறந்த அபார தேஜஸையுடைய
 வானர வீரர்கள் பத்து கோடி; மற்றவர்களுடைய உத்பத்தி இருப்
 பிடம் முதலியவைகளைச் சொல்ல முடியாது. இவர்களை ரஷிக்கிற
 மஹானுபாவன் தசரதனுடைய புத்திரன். ஸீமஹந்தைப் போல்
 அழகான அவயவங்களை யுடையவன்; யெனவன புருஷன்; கரன்,
 75 தூஷணன், த்ரிசிரஸ், மாரீசன், ஸுபாஹு, தாடகை முதலியவர்
 களைக்கொன்றவன். ஸகல லோகங்களிலும் அவனைப் போன்ற பராக்
 கிரமசாலி இல்லை. மிருத்யு தேவதைையைப் போன்ற விராதனுக்கும்
 கபத்தனுக்கும் அவன் மிருத்யுவல்லவா? ராமனுடைய கல்யாண
 குணங்களை ஒருவராலும் வர்ணிக்க முடியாது. ஐனஸ்தானத்தில்
 அவனை எதிர்த்த ராகுஸர்களில் எவன் பிழைத்தான்? அவனுடைய
 80 தம்பியான லக்ஷ்மணன் தர்மாத்மா; சிரேஷ்டமான மதயானையைப்
 போன்றவன். தேவேந்திரனும் அவனுடைய பாணத்திற்கு இறை
 யாகி உயிர் தப்ப மாட்டான். சுவேதன் ஸ்ரீயோதிர்முகனென்ற இரு
 வரும் ஸூரியனுக்குப் பிறந்தவர்கள். நேரமகடன் வருணனுக்குப்
 பிறந்தவன். நளனென்ற வானரவீரன் வீசுவகர்மாவின் புத்திரன்.
 85 துர்க்தரனென்ற பராக்ரமசாலி வஸுதேவதைகளின் புத்திரன்.
 தங்களுடைய தம்பியான விபீஷணன் ராமனிடத்திலிருந்து இந்த
 லங்காராஜ்யத்தைப் பெற்று அவருடைய ஹிதத்தையே கோரிக்க
 கொண்டிருக்கிறான். இப்படி எனக்குத் தெரிந்தவரையில் வானர
 90 எணையத்தைப் பற்றின விஷயங்களைச் சொன்னேன். பிறகு
 உசிதப்படி செய்யுங்கள்" என்று விக்கிரபனம் செய்தான்.

(இந்த ஸர்க்கத்தில் சொல்லப்பட்ட வானரர்களுடைய ஐன்ம
 மும் வம்சமும் பால காண்டத்தில் சொல்லப்பட்டற்கு விரோத
 மாக இருக்கின்றன; இந்த ஸர்க்கமில்லாமலேயே பூர்வோத்திர

கதை பொருத்தும். ஆகையால் இது வால்மீகியால் செய்யப்பட்ட
 தல்லவென்று சிலர் எண்ணுகிறார்கள்.—போயிந்தராஜர்) 95
 இதி ஸர்வம் ஸமாகீயாதம் தவேதம் வாதரம் பவம் |
 ஸுவேவே திஷ்டிதம் ஸஸேலே ஸேஷகாரீயே பவாத கதி: | (36)

ஸர்க்கம் 31

ராவணன் ஸீதையை மயக்கினது

ததஸ்த மகோப்ய பவம் வங்காதிப்பதயே சரா: |
 ஸுவேவே ராகவம் ஸஸேலே நிஷ்டிடம் ப்ரத்யவேத்யந் | (1)

பிறரால் நெருங்கமுடியாத வானர ஸையத்தையும் கவேல
 மலையில் தங்கியிருக்கும் ராமமூர்த்தியையும் பற்றின விஷயங்களைத்
 தூதர்கள் ஸங்கேசவானுக்குத் தெரிவிக்க, ராவணன் கொஞ்சம் பர
 பரப்படைந்து, ஸமீபத்திலிருந்த மந்திரிகளையும் பார்த்து, "ராகுஸர்
 5 களை! ஆலோசனை செய்யும் காலம் ஸமீபித்து விட்டது. நீதிசாஸ்
 திரத்தில் ரிபுணர்களான ஸகல மந்திரிகளும் இங்கே வரவேண்டும்"
 என்று ஆக்ஞாபித்தான். அவர்கள் அப்படியே வந்து சேர, மேல்
 நடக்கவேண்டிய காரியங்களை அவர்களுடன் தீர்க்கமாக ஆலோ
 சித்து, அவர்களுக்கு உத்திரவு கொடுத்தனுப்பிவிட்டுத் தன் அரசன்
 10 மனைக்குள் சென்றான்.

அங்கே வித்யுஜ்ஜிஹ்வீன அழைப்பித்து, "மித்திர! நீ மஹா
 மாயாவி: ஸகல மாயவித்யைகளிலும் ரிபுணன், மஹாபலவான்,
 நாம் மாயையால் ஸீதையை மயக்குவோம். ராமனுடைய பொய்த்
 தலையையும், கோதண்டத்தையும் மாயையால் சிருஷ்டித்து வை"
 15 என்னான். அந்த ராகுஸனும் "உத்திரவுப்படி. செய்கிறேன்"
 என, ராவணன் ஸந்தோஷித்து, அளவற்ற ஆபரணங்களையும்
 தணங்களையும் அவனுக்கு வெகுமதியாய்க் கொடுத்தான். பிறகு
 ஸீதையைப் பார்க்க ஆசைகொண்டு, அந்த மஹாபலவான் அசோக
 வனத்திற்குள் சென்று, ஸீதை சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டுக்
 20 குனிந்த தலை ரிமிராமல் வெறும் தரையில் உட்கார்ந்திருப்பதைக்
 கண்டான். அவள் கஷ்டங்களை அனுபவிக்கத்தகாதவள்; பர்த்தா
 வையே தியானம் செய்துகொண்டு தினமாய்க் கோர ராகுஸர்களால்
 குழப்பப்பட்டிருந்தாள். ராவணன் அவளுடைய ஸமீபத்தில் சென்று,
 ஸந்தோஷ ஸமாசாரத்தைச் சொல்லிவணங்கிப்பால், வெகு துணி
 25 வாய், "ஸீதே நான் எவ்வளவு உன்னை ஸமாதானம் செய்தும் ராம
 னுடைய தைரியத்தால் என்னைக் கரும் வார்த்தைகளைச் சொல்லி
 அவமதித்தாயல்லவா? கரதூஷணர்களை ஏதோ அதிருஷ்டவசத்
 தால் கொன்ற அந்த மஹாவீரன் என் ஸையங்களால் புத்தத்தில்
 கொல்லப்பட்டான். உனக்கு இது வரையில் ஆதரமான வஸ்து
 30 வேறாந்தது; உன் கொழுப்பை அடக்கினேனல்லவா? உனக்கு

கேள்வந்த ஆபத்தால் நான் பிரார்த்திக்காமலே என் பார்வையாகப் போகிறது. இந்த மூட புத்தியை விடு. ராமன் இறந்த பிறகு அவனால் உனக்கென்ன பிரயோஜனம்? என் பார்வையகனெல்லோருக்கும் சர்வரியாக இரு. அல்ப புண்யம் செய்தவனே! இதுவரையில் பரம புருஷார்த்தங்களான செல்வத்தையும் காமஸுகங்களையும் துறந்தவனே! மூட்டாளே! மஹாபுத்திரசாலியென்று கர்வம் கொண்டிருக்கிறது. முன்காலத்தில் விருத்தராஸூரன் இந்திரன் கைபால் இறந்ததைப் போல், ராமன் உயிரிழந்த விதத்தைக் கேள். அவன் என்னைக் கொல்லவெண்ணி, ஸுகீரவனுடைய ஸைன்யத்துடன் ஸமுத்திரத்தின் வடகரையில் தங்கியிருந்தான். அன்று ராத்திரி அவர்கள் வழிநடப்பால் அதுகூட அயர்ந்து நித்திரை செய்கையில், என் தூதர்கள் ரஹஸ்யமாய்ச் சென்று, ஸகல விருத்தாந்தங்களையும் அறிந்தார்கள். ராமலக்ஷ்மணர்களிருந்த ஸைன்யத்தை பிரஹஸ்தன் என்ற என் மந்திரியால் அனுப்பப்பட்ட ராக்ஷஸ ஸைன்யம் இருந்த இடம் தெரியாமல் அழித்துவிட்டது. கத்திகளாலும், இரும்புச் சக்கரங்களாலும், தடிகளாலும், தாழ்ப்பாளர்களாலும், இரும்பைக் காய்ச்சி ஊற்றின கதைகளாலும், தடிகளாலும், உலக்கை முதலிய ஆயுதங்களாலும் என் ராக்ஷஸர்கள் வானரர்களைப் பல தடவை நாசம் செய்தார்கள். பிறகு சத்திர ஸைன்யங்களைக் கலக்குகிற பிரஹஸ்தன் அதிசீக்கிரத்தில் ராமன் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் இடத்திற்குச் சென்று, தன் கத்தியால் வெகு சாலூரியமாய் உள் பர்த்தாவின் தலையை வெட்டினான். விபீஷணன் தப்பி ஒருகையில் பிடிக்கப்பட்டான். லக்ஷ்மணனை வானர ஸைன்யங்களுடன் ஸகல திக்குகளிலும் அடித்துத் துரத்திவிட்டோம். ஸுகீரவன் கழுத்து ஓடிந்து கிடக்கிறான். ஹனுமான் கன்னம் முறித்து கிடக்கிறான். ஜாம்பவான் இரண்டு கால்களும் வெட்டப்பட்டு வேரற்ற மரம்போல் விழுந்து கிடக்கிறான். மைந்தன் தீவிதனென்ற வானர சிரேஷ்டர்கள் ரத்தப் பிரவாகம் பெருகப் பெருமூச்சு விட்டுக் கதறிகிறார்கள். அந்த வீரர்கள் இடுப்பில் வெட்டுண்டு பிழைப்பதரிது. பனஸன் பழத்தைப்போல் ராக்ஷஸர்களால் கொத்தப்பட்டுப் பூரியில் கிடக்கிறான். தரீமுடன் அநேக நாராசங்களால் பிளக்கப்பட்டுக் கிடக்கிறான். மஹா தேஜஸ்வியான குமுதன் பாணங்களால் வாயடைத்துக் கிடக்கிறான். அங்கதன் சரங்களால் துண்டிக்கப்பட்டு ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு தரையில் புரளுகிறான். மேகங்கள் பெருங்காற்றுல் கலக்கப்படுவதுபோல், சில வானர்கள் படுத்துத் தூங்குகையில் யானைகளாலும், சிலர் ரதங்களாலும் தேய்த்துக் கொல்லப்பட்டார்கள்; சிலர் பிடிக்கப்பட்டார்கள்; சிலர் பயத்தால் மூலைக்கு மூலை ஓடினார்கள்; சிலர் பின்பக்கத்திலிருந்து அடித்துப் பிடிக்கப்பட்டார்கள்; மஹா ஸிம்ஹங்களால் துரத்தப்பட்ட யானைக் கூட்டத்தைப் போல் அந்த வானர ஸைன்யம் ஒரு கண்ணத்தில் அலங்கோலமாயிற்று; சிலர் ஸமுத்திரத்தில் விழுந்தார்

கள்; சிலர் ஆகாசத்தில் தாவினார்கள்; கரடிகள் குரங்குகளைப்போல் மரங்களிலேறித் தப்பின, ஸமுத்திரக் கரைகளிலும், மலைகளிலும், வனங்களிலும் வானரர்கள் ஒருவருக்கொருவர் இருட்டில் அடையாளம் தெரியாமல் சத்துருக்களென்றெண்ணிச் சண்டையிட்டு மடிந்தார்கள். இப்படி உள் பர்த்தாவும், அவனுடைய ஸைன்யமும் என் ஸைன்யத்தால் ஹதம் செய்யப்பட்டார்கள். புழுதிபடித்து ரத்தத்தால் பூசப்பட்ட ராமனுடைய தலையை இதோ பார் என்று அங்கிருந்த ஒரு ராக்ஷரியை அழைத்து லீதை கேட்கும்படியாய், "வித்யுஜ்ஜிஹ்வண இங்கே வரச்சொல். அவன் புத்தகளத்திலிருந்து ராமனுடைய தலையைக் கொண்டுவந்திருக்கிறான் என்று ஆக்ரோபித்தான்.

உடனே வித்யுஜ்ஜிஹ்வன் ராமனுடைய தலையையும் வில்லையும் எடுத்துக்கொண்டு ராவணன் இருக்குமிடம் வந்து நமஸ்கரித்து நின்றான். பிறகு ராவணன், "ராமனுடைய தலையை லீதைக் கெதிரில் வை. தன் பர்த்தா மரணமடைந்ததை கேரே பார்த்து நம்பட்டும்" என்றான். உடனே அந்த ராக்ஷஸன் ராமனுடைய அழகான சிரஸை லீதையின் ஸம்பந்தில் வைத்துவிட்டுச் சென்றான். ராவணன் வித்யுஜ்ஜிஹ்வனுடைய கையிலிருந்து ரகுவீரனுடைய பிரசண்டகோதண்டத்தை வாங்கி, லீதையை நோக்கி, "இதோ பார்! உள் பர்த்தாவின் வில். அந்தராதிரியில் என் ஸேனாபதியான பிரஹஸ்தன் அவனைக்கொன்று, இதை எடுத்து வந்திருக்கிறான்" என்று ராமனுடைய தலையையும் வில்லையும் குறித்துக்காட்டி "லீதை! இப்பொழுதாவது எனக்கு வசப்பட்டு என்னிடம்படி நடப்பாயா?" என்றான்.

ஸ வித்யுஜ்ஜிஹ்வேந ஸஹைவ தச்சிரோ
த'நஸ்ச பூமென விதிதீரய ராவண: |
விதே'ஹ ராஜஸ்ய ஸுதாம் யஸஸ்வீதம்.
ததோப்ரவீத தாம் ப'வ மே யஸாறு'கா | (49)

ஸர்க்கம் 32

ஸீதை ப்ரலாபித்தது

ஸா ஸீதா தச்சிரோ த்ருஷ்ட்வா தச்ச காரமுக்ஷமததமம் |
ஸுகீரவ ப்ரீதிஸம்ஸரக் மாக்'வாதம் ச ஹநாமதா | (1)

ஜானகி அந்தச் சிரஸையும் உத்தமமான வில்லையும் பார்த்தாள். முன்பு ஹனுமானால் சொல்லப்பட்ட நாமனுக்கும் ஸுகீரவனுக்கும் ஏற்பட்ட ஸம்பந்தத்தை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டாள். கேத்திரங்களும் முகத்தின் நிறமும் தலைமயிரும் நெற்றியும் சூடாமணியும் மற்ற அடையாளங்களும் நன்கு பொருந்தியிருக்கக் கண்டாள். அது ராமனுடைய சிரஸென்றும் ராமன் இறந்தாரென்றும் முடிவுசெய்தாள். நாயகனைவிட்டுப் பிரிந்த அன்றில் பகலியைப்

10 போல் துக்கம் தாங்காமல் வாய்விட்டலறிக் கையேயினை நிந்தித் தான். "அம்மா! கையே! இப்பொழுதாவது உன் மனம் குளிர்ந்ததா? உன் எண்ணம் நிறைவேற்றிற்று? கலறும் செய்வதையே ஸ்வபாவமாகவுடைய நீ இஷ்வாகு வம்சத்தை வேரறுத்தாயல்லவா? ரகுசுவ திலகரான ராமசந்திரனைக் காட்டிற்கனுப்புமையில், 'இவனுக்கு ஏதாவது ஆபத்து நேர்ந்து திரும்பி வராமல் மடியட்டும்' என்றல்லவா உன் உத்தேசம். ரகுநாதன் இறந்தார். இஷ்வாகு குலத்திற்கு வேராக இருந்த ராமன் இறந்தார். அவரிடத்திலேயே ஸகலப் பிராணன்களையும் வைத்திருக்கும் லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்ளர் கள் உயிரை விடுவார்கள். நீ இவ்வளவு அயோயம் செய்வதும் உன் பிள்ளை பரதனுக்காகவல்லவா? அவன் இறந்தால் உன் உத்தேசம் பவீக்குமோ? நீ ஸம்பாதித்ததென்ன? கலத்தைத் தவிர வேறுண்டோ? பெருந்தன்மையையே ஆபரணமாகக் கொண்ட ராமன் உனக்குச் செய்த கெடுதி என்ன? என்னையும் ராமனாயும் மரவுரீபுடன் காட்டிற்குத் துரத்தி மஹாபாபத்தைக் கட்டிக் கொண்டாயல்லவா" என்று பிரலாபித்து. அடியற்ற வாழையைப் போல் ஸூர்ச்சையடைந்து, பூமியில் விழந்தான். கொஞ்ச நேரத்திற் குள் பிரக்ஞை தெளிந்தெழுந்து, கண்ணீரால் நேத்திரங்கள் மறைக்கப்பட்டு, ராமனுடைய சிரஸை மடியில் வைத்து உச்சி மூகிந்து.

30 "ஐயோ! கெட்டேன். மஹானுபாவ! சத்துருவைக் கொல்லாமல் அயோத்யைக்குத் திரும்புவதில்லை என்ற வீரவிரதத்தை இப்படியா நிறைவேற்றவேண்டும்! தாங்கள் மரணமடைவதைப் பார்க்கும்படியான பாபத்தைச் செய்தேனே! விதவை என்ற பெயரைப் பெற்றேனே! பார்வையின் பாபத்தால் பர்த்தா மரண மடைகிறான். என்று சொல்லுகிறீர்கள். தாங்களேனா சிரேஷ்டமான ஆசாரத்தை யுடையவர்கள்; பதிவிரதா தர்மத்தை என்னால் உடிய வரையில் காணும் அனுஷ்டித்து வருகிறேன். எனக்கு முன்பு தாங்கள் மரண மடையவேண்டிய நியாயமென்ன? முதலில் ராஜ்யத்தினைவிட்டு வணத்திற்குத் துரத்தப்பட்டேன்; பிறகு ராவணன் என்னை அபகரித்தான்; இப்படி ஒன்றைவிட ஒன்று அதிகமான துக்கங்கள் மென்மேலும் என்னைப் பீடிக்க, என்னிடத்தில் இரக்கம் வைத்துக் காப்பாற்ற நீனைத்த தங்களுக்கே இந்தக் கதி நேர்ந்தது. இனி எல்லையற்ற சோக ஸமுத்திரத்தில் முழுகினேன். வெளிக்கிளம்புகிறதில்லை; கரையேறுவதில்லை.

45 கேவலம் எனக்குமாத்திரமல்ல; பரம ஸாதுவான கௌஸல் யைக்கும் இந்தத் துக்கம் நேரவேண்டுமா? கன்றை விட்டுப் பிரிந்த பகையைப்போல் கதறுவானே! அவளுக்குத் தங்களைத் தவிர வேறு புத்திரர்களுண்டோ? தங்களுக்குத் தீர்க்காயுள் என்று பிராய்மணுத் தமர்கள் சொன்ன வார்த்தைகள் பொய்யாயிற்றே! கேவலம் தங்களுடைய பராக்கிரமத்தைப் பார்த்து இப்படிச் சொன்னார்களோ?

50 அவர்கள் சாஸ்திர சீதியாய் ஆராய்ந்து சொல்லியிருந்தால் அல்பாயுள் உள்ளவரென்றல்லவா சொல்ல வேண்டும்? அப்படி அவர்கள் பொய் சொல்லமாட்டார்களே! தங்களுடைய பாக்கய காலம் மாறி விட்டபடியால் அவர்களுக்கும் புத்தி பிசகிற்றே? அல்லது, ஸகல பூதங்களுக்கும் காரணமான பரமாத்மாவே காலரூபியாய்க் கர்மங்களின் பலனைக் கொடுத்துக் கொண்டு, மூன்று காலங்களையும் அறிந்த ஸாதங்களுடைய புத்தியையும் மயக்கி, தங்களுடைய விஷயத்தில் நீணுத்தைத் தெரியாமல் செய்தாரோ? (தங்களுடைய பூர்வ கர்மத்திற்குத் தகுந்தபடி பகவான் காலரூபரூப பலனைக் கொடுத்து வருகிறார்; ஆகையால் நீனைக்க முடியாத பராக்கிரமசாலியான தங்களுடைய புத்தியையும் மயக்கி சத்துரு வசத்தில் அகப்படும்படி செய்தாரென்றும் கருத்து). தாங்கள் நீதி சாஸ்திர புணர்ர்கள்; புத்த சாஸ்திரத்தில் கரை கண்டவர்கள்; ஸகல அபாயங்களின் ஸ்வரூபத்தையும் பூர்ணமாக அறிந்தவர்கள். அப்படி இருக்கையில், தாங்கள் அஜாக்கிரதையாய்த் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது மரணமடைய நியாயமென்ன? அதிக்ரூரமான கான ராத்ரி என்ற துஷ்ட ஸ்திரீ, தங்களைக் கெட்டியாய் ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு அபகரித்துவிட்டாளோ! செந்தாமரை இதழ்களைப்போல் அதிஸூந்தரமான தங்களுடைய கண்ணழகைக் கண்டல்லவா உங்களை அபகரித்துவிட்டான் கானராத்திரி. எந்த ராத்ரியில் ஸமுத்திரக் கரையில் தங்கினீர்களோ அந்த ராத்ரியே தங்களைக் கொன்றுவிட்டது. அல்லது, ஸகல பூதங்களையும் நாசம் செய்யும் காளராத்திரி என்ற ஒரு மஹாசக்தி, என் ரூபமாய் தங்களை ஆலிங்கனம் செய்து பலாக்காரமாய்க் கொன்றதோ? (கோரமான பாபங்களைச் செய்து இப்படி விதவையானேன். இந்தப் பாபியை விவாஹம் செய்து கொண்டதால் தங்களுக்கு இப்படி அகால மரணம் நேர்ந்தது.

80 புருஷிரேஷ்டரான தாங்கள் அல்ப ஸ்வபாவமுள்ள நாயக னைப்போல் நடப்பது அழகா? சொல்லுடியாத கஷ்டங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு, பார்ப்போர் மனம் உருகும்படி தவித்துக் கொண்டிருக்கும் என்னை இப்படி அலங்கோலமாய் விட்டுப் பூமி யென்ற ஸ்திரீயிடத்தில் விசேஷப் பிரீதி வைத்து ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டிருப்பது தர்மமா? (பூமண்டலாதிபதியான தங்களுடைய சிரசு நாதனில்லாதது போல் இப்படிப் புழுதி படிந்த தரையில் கிடப்பது தகாதென்பது கருத்து). தங்கத்தால் விசித்திரமாக அலங்கரிக்கப்பட்டு உத்தமமான கந்தங்களாலும் மாலைகளாலும் எப்பொழுதும் விசேஷப் பிரீதியுடன் நாளும் தாங்களும் பூஜை செய்த இந்த பிரசண்ட கோதண்டம் என்னைப்போல் நாதனற்று சத்துரு கையில் அகப்பட்டுப் பூமியில் கிடப்பதைப் பார்க்கும்படி நேர்ந்ததே! தங்களுக்குக் குறையென்ன? என் அருமை மாமனும்

- 90 தங்களுடைய பிரதாவுமான தசரத சக்கரவர்த்தியையும் ஸகல பித்ருக்களையும் ஸ்வர்க்கத்தில் கண்டு, அளவற்ற ஆனந்தத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். தாங்கள் ஆகாசத்தில் நஷுத்திராபியாய் இருந்துகொண்டு மஹாபுண்யங்களைச் செய்த வர்கள் அடைய விரும்பும் இந்த இஷ்வாகு வம்சத்தை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். நாதா! கண்ணத்திறந்து என்னை ஒரு தடவை பார்த்தலாகாதா? நான் இவ்வளவு கதறியும் வாய்திறந்து, "வருத்தப்படாதே" என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லலாகாதோ? காறே றெ பெண்; றெ வயதிலேயே தங்களைப் பர்த்தாவாக அடைந்தேன். எப்பொழுதும் உங்களால் நான் காப்பாற்றத் தகுந்தவளல்லவா? தங்களுடைய கஷ்ட ஸுகங்களை என்னுடைய தாக பாவித்து, கிழலிப்போல் தங்களை விட்டுப் பிரியாமல் இருக்க வில்லையா? தாங்கள் அனுஷ்டிக்கும் தர்மங்களை நானும் சிரத்தை யுடன் அனுஷ்டிக்கவில்லையா? இதைவிட விசேஷ கஷ்டம் வேரும் ஸமயமும் எனக்குண்டோ? விவாஹகாலத்தில் என்னைப் பாணிக்ரஹணம் செய்தபொழுது உயிருள்ளவகையில் உன்னை விட்டுப் பிரியவேண்டுமா தாங்கள் செய்த பிரதிக்ஷையை ரூபகப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். தாங்கள் போகுமிடத்திற்கு என்னையும் அழைத்துக்கொண்டு போங்கள், விசேஷப் பிரிவைத்த என்னை இப்படித் துக்கப்படும்படி விட்டு, தாங்கள்மாத்திரம் உத்தம லோகங்களுக்குப் போய் ஸுகத்தை அனுபவிப்பது எந்த நியாயத்திற்கு ஏற்றது? சுபமான வஸ்துக்களாலும் பரிமளங்களாலும் ஆபரணங்களாலும் தங்களுடைய திருமேனியை நானே பிறருக்கு இடம் கொடாமல் அலங்கரித்துக் கண்ணரக் கண்டு ஆனந்தித்தேனல்லவா? அந்த நிவ்யமங்களை சரிசத்தை நரிகளும் நாய்களும், பருந்துகளும், கழுகுகளும் பிடுங்கித் தின்னும்படி தேர்த்ததோ?

- 120 வனவாஸம் நீங்கிய பிறகு அயோத்தியக்குச் சென்று, அக்னி ஷ்டோமம் முதலிய யக்ஞங்களை வெகு ஸம்ப்ரமமாய்ச் செய்து தேவதைகளைப் பூஜித்து, அக்னியேஹாதர்ம யாகம் முதலிய வைதிகக் கிரியைகளில் உபயோகித்த அக்னியைக்கொண்டே பெறப்பட வேண்டிய ஸம்ஸ்காரத்தைத் தாங்கள் பெறவில்லையே! இப்படியாதொரு ஸம்ஸ்காரமும் இல்லாமல் துர்மரணமடைய வேண்டிய தென்ன? யுத்தகளத்தில் சத்துருக்களை நாசம் செய்து அவர்களால் மரணமடைந்தீர்களா? கஷத்திரிய வீரர்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய கதி தங்களுக்கு ஏன் கிடைக்கவில்லை? நாம் வனம் வந்த மூவரில் - லக்ஷ்மணன் மாத்திரம் அயோத்தியக்குத் திரும்பிச் சென்றால், தங்களை வணத்திற்கு அனுப்பிவிட்டு வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் கௌஸல்யாதேவிக்கு என்ன பதில் சொல்வான்? தாங்கள் நித்திரை செய்து கொண்டிருக்கும்பொழுது தங்களையும்

- தங்களுக்கு ஸஹாயமாய் வந்த ஸைன்யத்தையும் சத்துருக்கள், மேல் விழுந்து கொண்டு விட்டார்களென்றல்லவா சொல்ல வேண்டும்? இப்படித் தாங்கள் துர்மரணம் அடைந்ததையும் நான் ராஜஸர்களுடைய கையில் அகப்பட்டதையும் கேட்டவுடன் கௌஸல்ய துக்கம் தாங்காமல் ஹிருதயம் வெடித்து உயிரை விடுவானே! மஹாபாபியும் துஷ்டையுமான எனக்காகத் தாங்கள் படாத பாடெல்லாம் பட்டு, கோரமான ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி, கரன், தூஷணன், த்ரிசிரஸ், விராதன், சுபந்தன், வாலி, மாரீசன், ஸுபாஹு, தண்டக, முதலியவர்களைவிடையாட்டால் ஸம்ஹாரம் செய்த தாங்கள், ஒரு குளப்படியில் மூழ்கி இறந்தவன்போல், ஸகல விதத்திலும் நீசனான பிரஹஸ்தனென்ற ராஜஸனுடைய கையால் மரணமடைந்தது என்ன ஆச்சரியம்!

- 140 நான் பிறந்த குலத்தையும் புருந்த குலத்தையும் கெடுக்க வந்த மஹாபாபி, இதை அறியாமல் ராகவன் என்னை விவாஹம் செய்து கொண்டாரே! என் பிரிய நாயகனான ராமனுக்கு மனைவியெயிருக்கு வாக ஆகவேண்டுமென்று இருந்ததோ? பூர்வ ஜன்மங்களில் உத்தமமான கன்யாதானத்தைத் தடுத்ததோ? இல்லாவிட்டால் ஸகல லோக ரக்ஷகனான ராமனைப் பர்த்தாவாக அடைந்தும் இப்படி அகாதையாய் பரிதவிப்போ? ராவண! என்னையும் கொன்று ராமனுடைய தேகத்தின்மேல் போடு. பார்வையைப் பர்த்தாவுடன் சேர்த்து வைத்த உத்தம புண்யம் உனக்குக் கிடைக்கும். அவருடைய ரிஸூடன் என் ரிஸையும் அவருடைய தேகத்தையும் சேர்த்து வை. மஹாத்மாவான என் பதியடைந்த உத்தம கதியை நானும் அடைவேன்" என்று ஜானகி துக்கம் தாங்காமல் பிரலாபித்து, ராமனுடைய ரிசையும் கோதண்டத்தையும் பார்த்துப் பார்த்துக் கதறினாள். (ஸாமான்ய ஸ்த்ரீகளைப்போல் ஸீதை ராமனுடைய ரிசைக் கண்டு கெடுதலும் புலம்பியும் பிழைத்திருக்கக் காரணமென்னவென்றால், நிவ்யதம்பதிகளான ராமனுக்கும் சிதைக்கும் அழிவுண்டோ? ராமனுடைய உயிரிக்கும் வகையில் ஸீதை இருப்பாள்; ஸீதை பிழைத்திருக்கும் வகையில் ராமனுக்கு நாசமில்லை.)

- 160 அப்பொழுது வாசந்தகாப்பான் ஒருவன் அங்கே வந்து, 'ஐய விஜயிபவ' என்று ஸங்கேகவரனை வாழ்த்தி, தலிமேல் கைகூப்பி, லேனுபதியான பிரஹஸ்தன் வாசலில் வந்து காத்துக்கொண்டிருப்ப தாய்த் தெரிவித்தான். "மஹாராஜ! தங்களுடைய ஸீதைத் தலைவரான பிரஹஸ்தன் ஸகல மந்திரிகளுடனும் வந்திருக்கிறார். தங்களைப் பார்க்க வேண்டுமென்று விக்ரூபனம் செய்ய என்னை அனுப்பினார். ஸமயமில்லாதபொழுது வந்ததற்காக மன்னிக்க வேண்டும். ஸகல ராஜ்ய காரியங்களையும் தானே நடத்தும்படி அவருக்கு அனுமதி கொடுத்திருக்கிறீர்கள். ஆனால், தங்களைடத்தில்

170 உள்ள கௌரவத்தால் தங்களுக்குத் தெரிவித்த உத்திரவுப்படி நடந்த வேண்டும் என்றிருக்கிறார். ஸகல குணங்களும் பொருந்தின தாங்கள் அவர்களுக்குத் தரிசனம் கொடுக்க வேண்டும். ஏதோ அவசியமான காரியம் நேர்ந்திருக்க வேண்டும்" என்று விக்ஞாபனம் செய்தான்.

175 அதைக் கேட்டு ராவணன் அசோக வனத்தினிருந்து வெளியில் வந்து, ராமனுடைய பராக்கிரமத்தையும் யுத்த வியாபாரங்களையும் கேட்டறிந்து, ஆலோசனை ஸபைக்குச் சென்றது. மேல் நடக்க வேண்டிய காரியங்களை மந்திரிகளுடன் கலந்து ஆலோசித்துச் செய்த முடிந்தான். ராவணன் போனவுடனே ராமனுடைய பொய்த்தகையும் கோதண்டமும் மறைந்து விட்டன- பிறகு

180 ராவணன் தனக்கு ஸமீபத்திலிருந்த தன் ஹிதத்தையே கோரும் மஹாபராக்கிரமசாலிகளான ஸேனைத் தலைவர்களைப் பார்த்து, நமது ஸகல ஸைன்யங்களும் இப்பொழுதே வந்து சேரவேண்டுமென்று எங்கும் பறை சாற்றுங்கள். யாதொரு காரணமும் சொல்ல வேண்டியதில்லை" என்று ஆர்ஞ்சாபித்தான். (யுத்தத்திற்கு

185 காகப் புறப்படும்படி ஸேனாபதிகள் ஸைன்யத்திற்குத் தெரிவித்தால், அது ஊரெங்கும் பரவி, ஸீதைக்குத் தெரிந்து, ராமனையும் வானர ஸைன்யங்களையும் நாசம் செய்து விட்டேனென்று தான் அவளுக்குச் சொன்ன பொய் வெளியாகுமென்பது கருத்து). அப்படியே ஸேனாபதிகள் ஸைன்யங்களைக் கூட்டி, "மஹாராஜ!

190 தங்களுடைய உத்திரவுப்படி, ஸகல ஸைன்யமும் வந்திருக்கிறது" என்று தெரிவித்தார்கள்.

ததஸ்ததேதி ப்ரதிஹ்ய தந வசோ
பீவாதிபாஸ்தே மஹதாத்தமநோ பீஸம் |
ஸமாதயம்ஸ்சைவ ஸமாகம்மம் ச தே
ந்யவேத்யத் பீர்ததி யுத்தகாங்குனி | (44)

ஸர்க்கம் 33

ஸரமை ஸீதையைத் தேற்றினது

ஸீதாம் து மோஹிதாம் த்ருஷ்ட்வா ஸரமா தாம ராக்ஷஸீ |
ஆணாதாஸா வைதே'நிம் ப்ரியாம் ப்ரணயிதீம் ஸீமம் | (1)

இப்படி ராவணனுடைய மாயையால் புத்திக் கலக்கமடைந்து ராமனைப்பற்றி வருத்தப்படும் ஸீதையிடத்தில், அவளுக்குப் பிரியமான தோழியான ஸரமை என்ற விபீஷணனுடைய பாரியை வந்து சேர்ந்து, மிருதுவான வார்த்தைகளால் அவளை ஸமாதானம் செய்தான். ஜானகியைக் காக்கும்படியும் அடிக்கடி அவளுடைய யோசனைகளை விசாரித்துத் தகுந்த ஏற்பாடு செய்யும்படிக்கும் ராவண

னும் நியமிக்கப்பட்டவன். ஸ்வபாவமாய் விசேஷ கருணையுள்ளவன். ஆகையால் ஸீதையிடத்தில் விசேஷப்ரீதி வைத்து ஸ்நேஹம் செய்தான். உறுதியான புத்தியுடையவனாகையால், மாறாத ஸ்நேஹத்தைச் செய்பவன். ஸீதை புத்தி தெற்கிறப்பதை யும் பூமியில் விழுந்து புரண்டு புழுதிபடிந்த பெண் குதிரையைப் போல் தவிப்பதையும் கண்டு, வாரி எடுத்துத் தடவிக் கொடுத்து, கண்ணீரைத் துடைத்து, "குழந்தாய்! ஜானகி! வருத்தப்படாதே; துக்கத்தை விடு. ராவணன் உன்னிடத்தில் சொன்ன வார்த்தைகளையும் உன் பிரலாபத்தையும் நான் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். உன்னிடத்தில் நான் வைத்த பிரீதியால் என் மனம் உருகிற்று. ஒருவருமில்லாத ஒரு மரப்பொந்தில் ஒளிந்திருந்து கேட்டேன். ராவணனிடத்தில் எனக்குள்ள பயத்தையும் சிறிது விட்டேன். உன் விஷயத்தில் என் உயிரைத் துரும்பாய் நினைத்திருக்கிறேன். நீ வருத்தப்படுகையில் நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியுமா? (விபீஷணனுடைய பாரியை ராவணன் ஸீதைக்குக் காவலாய் வைப்பானா? அப்படி வைத்தாலும் அவன் ராவணனிடத்தில் பயந்து ஒளிவியேண்டியதென்னவென்றால், விபீஷணன் லங்கையில் இருக்கும்பொழுது, ஸீதையின் யோசனைமத்தைக் கவனிப்பதற்காக ராவணன் ஸரமையைத் தனக்கு அந்தரங்கமானவனென்று நியமித்தான். விபீஷணன் லங்கையைவிட்டுப் போன பிறகு, ராவணன் ஸீதையுடன் அந்தரங்கமாய்ப் பேசிக் கொண்டிருப்பதைக் கேட்கப் பயந்தான். தனக்கு நாட்டுப்பெண் முறையானதால் ராவணன் வேலைக்காரி மூலமாய் இவளை நியமித்தான். "இவள் விபீஷணனுடைய பாரியையல்ல, ஸரமை என்ற வேறொரு ராக்ஷஸி" என்றும் சிலர் கருதுகின்றார்கள்).

ராவணன் பரபரப்புடன் கவலிகொண்டு இங்கிருந்து புறப்பட்டுப்போன காரணத்தை நான் வெளியில் போய் விசாரித்தறிந்தேன். அப்படி விசாரிக்காமலேயே ராவணன் சொன்னது பொய் வென்று ஸ்பஷ்டமாய் விளங்குமே, ராமனை விழித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதாவது தூங்கிக் கொண்டிருக்கும்பொழுதாவது கொல்வது ஸாத்தியமா? அதிருக்கட்டும், ஸர்வமும் அறிந்த மஹா ரூானியை வஞ்சிக்கவும் முடியுமோ? மேலும் புருஷோத்தமனான ராமனுக்கு இவ்விதமான மரணம் எப்பொழுதாவது நேருமா? வானரர்கள் ஸாமான்யர்களா? தவிர, இந்திரன் தேவர்களை ரஷிப்பதுபோல் ராகவன் அவர்களை ரக்ஷித்துவருகிறார். சத்தருக்கள் அவர்களுடைய காற்றுவாயையில் சிற்றகும் முடியுமோ? மேலும், ராமனிடத்தில் விளங்கும் உத்தம புருஷ லக்ஷணங்களை யோசித்துப் பார். அவருக்கு இந்த கதி நேரக்கூடியதோ? நீண்டு பருத்த புஜங்களையும், அளவுற்ற காந்தியையும் தேஜஸையும் கயமாக அமைக்கப்பட்ட அவயவங்களையும் விசாலமான உயர்ந்த மார்பையும் உடையவர்; பிரசண்டகோதண்டபூணி; தர்ம ஸ்வ

50 ரூபி; ஸகல லோகங்களிலும் நீகரற்ற கீர்த்தி பெற்றவர்; மஹா
 பராக்கிரமசாலி; லக்ஷ்மணனுடன் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களையும்
 தன்னைச் சரணமடையும் விரோதிகளையும் கண்ணிமையைப் போல்
 சகிப்பவர்; ராஜகீதியில் நீபுணர்; யுத்த வியாபாரங்களில் ஸகதேர்ந்
 தவர்; ஸாமர்த்தியசாலி; சத்துரு ஸைன்யங்களை வீணயாட்டாக
 அழிக்கிறவர்; மனத்திற்கெட்டாத பலத்தையும் ஆண்மையையும்
 55 உடையவர்; சத்துருகுலகாலன்; விஜயலக்ஷ்மிக்கு வாலஸ்தானம்;
 இப்படிப்பட்டவர்க்கு இந்த அகால மரணம் நெருமோ? ராவணன்
 மாயாவித்யையில் நீபுணன்; குருர ஸ்வபாவமுள்ளவன்; ஸகல
 பிராணிகளுக்கும் விரோதி; தனக்குத் தகாத அப்பகாரியங்களிலேயே
 நொக்கமுள்ளவனுளதால் உன்விடத்தில் இந்த மாணயைப் பிர
 யோசித்தான். உன் துக்கங்களெல்லாம் கீங்கின; ஸகல மங்க
 60 ளங்களும் உனக்கு நேரும். ஐசுவரியமும் ஸந்தோஷமும் ஐசுமும்
 உன்னையடையக் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றன. (தன் சடாஷ
 லேசத்தால் இவற்றையெல்லாம் தன்னையண்டிணவர்களுக்கு அனுந்ர
 ஹிக்கும் மஹாலக்ஷ்மியைப் பற்றி இப்படிச் சொல்வது ஆச்சரிய
 மல்ல). உன் ஸந்தோஷத்தை விருத்தி செய்யும் வார்த்தைகளைச்
 65 சொல்லுகிறேன் கேள். 'ராமன் வானர ஸேனைபுடன் ஸமுத்தி
 ரத்தைத் தாண்டி. தெற்குக்கரையில் லக்ஷ்மண ஸமேதராய் வீற்றி
 ருக்கிறார்; எண்ண முடியாத வானர ஸைன்யம் எப்பொழுதும்
 அவரைக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறது. அவருடைய எண்ணங்க
 ளெல்லாம் நிறைவேறின. இதை நான் பிரத்யக்ஷமாகக் கண்டேன்.
 70 ராவணனால் அனுப்பப்பட்ட சாரர்கள், ராமலக்ஷ்மணர்களும்
 வான; ஸைன்யமும் இங்கே வந்திருப்பதை அவனுக்குத் தெரிவித்
 தார்கள். அதைப்பற்றி ஸகல மந்திரிகளுடன் ஆலோசித்துக்
 கொண்டிருக்கிறான்' என்றான்.
 அப்பொழுது ராஷண ஸைன்யம் யுத்தத்திற்குப் புறப்படும்
 75 பொழுது செய்த பயங்கரமான ஸம்ஹாரமும் கேட்கப்பட்டது.
 பெரிய தங்கக் கழிகளால் அடிக் கப்பட்ட ரணபேரிகள் காளமேகங்
 களைப்போல் சப்பித்தன. அதைக்கேட்டு ஸரமை, குழந்தாய்!
 இந்த பயங்கரமான பேரி சப்தத்தால் ராஷண ஸைன்யம் யுத்தத்
 திற்குத் தயாராகிறதென்று தெரிவித்தது. மதயானைகளை ஆபரணங்
 80 களாலும் அம்பாரிகளாலும் அலங்கரிக்கிறார்கள். சதங்களில்
 உத்தம அகவங்களைப் பூட்டுகிறார்கள். கணக்கில்லாத குதிரை
 வீரர்கள் உத்தம ஐசுவரியில் பிறந்த குதிரைகளில் ஏறிக்கொண்டு
 யுத்தம் கேர்ந்ததென்று ஸந்தோஷிக்கிறார்கள். காலாட்கள் ஆயுத
 பாணிகளாய் அங்கங்கே உடுகிறார்கள். வேகமான மஹாநதிகள்
 85 ஸமுத்திரத்தில் விழுவதைப் போல் சதகஜதுரகபதாதிகள் அறபுச
 மான அலங்காரங்களுடன் ராஜமார்த்தங்களில் உட்டம் உட்ட
 மாய்ச் சேருகிறார்கள். பளபளக்கும் ஆயுதங்களாலும் கேடயங்
 களாலும் கவசங்களாலும் சதுரங்க ஸைன்யத்தால் தரிக்கப்பட்ட

ஆபரணங்களாலும், கோடைகாலத்தில் பெருங்காட்டை எரிக்கும்
 அக்னிபைப்போல், காண வர்ணமுள்ள காந்தி எய்தும் வீசுகிறது; 90
 யானைகளின் மணிப்பாசையும் சதசக்கரங்கள் மோதும் ஓசையும்.
 குதிரைகளின் களைப்பும், வாத்ய சப்தங்களைப்போல் கேட்கப்படு
 கின்றன பார். லங்காபதியைப் பின் தொடரும் ஆயுதபாணிக
 ளான ராஷண வீரர்களின் யுத்தஸன்னாஹம் கம்பிரமாகவும் 95
 மயிர்க்கூச்சம் உண்டாக்குவதாகவும் இருக்கிறது. ஸகல சோகங்
 களையும் நாசம் செய்யும் ஐயலக்ஷ்மி உன்னை ஆசிரயிக்கிறான்.
 ராஷணர்களுக்கு விகாசகாலம் ஸமீபித்து விட்டது. 'சிவந்த
 கடைக்கண்களுள்ள ஸாதாரண புருஷனை ஐயலக்ஷ்மி ஒருகாலும்
 விட்டுப்பிரிவதில்லை; செந்தாமரைக் கண்ணாளை ராமனிடத்
 தில் வீரலக்ஷ்மி எப்பொழுதும் வலிக்கிறான்; அவருடைய பராக்கிர 100
 மம் மனத்திற்கு எட்டாதது. ராவணனை யுத்தங்களத்தில் தனக்
 கெதிரிப் பார்க்காததால் கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்.
 இந்திரன் அஸுரர்களை முறியடிப்பதுபோல், ராவணனையும் ராஷண
 ஸைன்யத்தையும் மடியச்செய்து உன்னை அழைத்துப் போவார்.
 பூர்வகாலத்தில் மஹாவீஷ்ணுவும் இந்திரனும் சைத்யர்களை நாசம் 105
 செய்தது போல், உன் பர்த்தாவும் லக்ஷ்மணனும் ராஷணர்களைத்
 தில் தங்களுடைய பராக்கிரமத்தைப் பிரயோகிப்பார்கள். ஸகல
 சத்துருக்களும் அழிந்து, உன் மனோரதங்கள் நிறைவேறி, ராம
 னுடைய மடியில் வீற்றிருக்கும் மஹாபதிவீரதையான உன் முக
 விலாஸத்தையும், நெடுகாமாக உன்னைவிட்டுப் பிரிந்து, இவ்வளவு 110
 சிரமப்பட்டு உன்னையடைந்த ராமனுடைய முகவிலாஸத்தையும்,
 நான் பார்த்து ஆனந்திப்பதே உன் விஷயமாக நான் செய்யும்
 ஸகலப் பிரயத்தனங்களுக்கும் பூர்ணப்பிரயோஜனம். நீ ராமனுடன்
 சேர்ந்து அந்த மஹாநுபாவனை ஆவீங்கனம் செய்து, அவருடைய
 விசாலமான மார்பில் ஆனந்தக் கண்ணீர் உதிர்ப்பதை அதிசிக்கி 115
 ரத்தில் பார்ப்பேன். இவ்வளவு மாதங்களாக அலங்கரிக்காமல்
 ஓரே பின்னணாகக் கட்டித் தொங்கவிட்டிருக்கும் உன் அழகான தலை
 மயிரை, ராமமூர்த்தி அதிசிக்கிரத்தில் அவிழ்ப்பார். பூரண சந்திரன்
 உதித்தது போலிருக்கும் அவருடைய முகத்தைப் பார்த்து, மஹா
 ஸரீரம் சட்டையை உரிப்பதுபோல், துக்கத்தால் கண்ணீர் வீடு 120
 வதை நீக்குவாய். அதிசிக்கிரத்தில் ராவணனை ஸம்ஹரித்து ராமன்
 ஸகல மனோரதங்களையும் பூர்த்தி செய்வார்; ஸகல ஸுகத்தையும்
 அனுபவிக்கத் தகுந்த நாசரதி, உன்னுடன் ஸமஸ்த போகங்களையும்
 அனுபவிப்பார். பயிரால் நிறைந்த பூமி நல்ல மழையால் எப்படிக்க
 125 களிக்குமோ, அப்படி, நீயும் மஹாத்மாவான ராமனையடைந்து
 அவருடைய செளரியத்தைக் கண்டு ஸந்தோஷிப்பாய். மேரு
 பர்வதத்தை முப்பது முகூர்த்த காலத்தில் உத்தம அகவத்தைப்
 போல் அதிசிக்கிரமாய் பிரதக்ஷணம் செய்யும் ஸூரிய பகவானை
 நமஸ்காரம் செய். ஸகல அனீஷ்டங்களும் விலகும். ஸமஸ்த ஜீவ

130 கோடிகளுக்கு பிரகாசத்தையும் தேஜஸையும் கொடுப்பவர். அவை களுக்குக்கெல்லாம் ஸாரீயனே காரணம் அல்லவா?

ஸ்ரீவர மபிதோதுவர்தமாதோ
 ஹய இவ மண்டல மாயா ய: கரோதி |
 தமிஹ ஸரணமப்யுபேஹி தேவம்
 திவஸகரம் ப்ரபலோ ஹய்யம் ப்ரஜாநாம் || (41)

ஸர்க்கம் 34

ஸரமை ராவணனுடைய உத்தேசத்தை அறிந்தது

அதீ தாம் ஜாதஸந்தாபாம் தேத வாக்வேத மோஹிதாம் |
 ஸரமா ஹ்வாத்யாமாஸ ப்ருதிவீம் த்யென சிவாம்பலா || (1)

5 ராவணனுடைய வார்த்தைகளால் மயங்கின லீதையை, ஆகாசத்திலுள்ள மேகங்கள் பூமியை மழையால் ஸந்தோஷப்படுத்துவதுபோல், ஸரமை மதுரமான வாக்கியங்களால் தேற்றினான். பிறகு அவளுக்கு ஹிதமான காரியத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்று
 5 மீனைத்து, புத்திசாலியானதால், தகுந்த ஸமயத்தில் புன்சிரிப்புடன், "அம்மா! ஒருவருக்கும் தெரியாமல் ராமனிடத்தில் சென்று உன்
 10 கேமஸமாசாரத்தை அவருக்குத் தெரிவித்துத் திரும்பிவர என்னால் முடியும். யாதொரு பற்றுமில்லாமல் ஆகாசமார்க்கத்தில் நான் செல்லுகையில் கருடனாவது வாயுபகவானாவது என்னைப் பின்
 10 தொடர முடியாது. போய்வரட்டுமா?" என்றான்.

லீதை, சோகத்தால் தீவமான குரலை மாற்றி, ஸந்தோஷத்
 துடன் மதுரமான வார்த்தைகளால் அவனைத் தடுத்தாள். உன்
 15 கேமஸமாசாரத்தை ராமனுக்குத் தெரிவித்து வருகிறேனென்று வலுவில் சொல்வதைத் தடுத்தால் ஸ்தேஹத்துக்குக் குறையு
 15 வரும்; ராமன் ராவணனை ஸம்ஹாரம் செய்து லோகமறியத் தன்னையழைத்துப்போவதே அவருக்கு அழகென்று சொன்ன லீதை. அவரிடத்தில் தன் ஸமாசாரத்தைச் சொல்லியனுப்புவது யுக்த
 20 மல்ல, (ஸர்வரக்ஷகனைச் சரணமடைந்து அவரிடத்தில் ஸகல பாரங்கையும் வைத்தபிறகு, தான் அந்த விஷயத்தில் யாதொரு பிரயத்தனம் செய்வதும் ஸரியல்ல என்று காகாஸூரனிருத்தாந்தத்
 20 தால் லீதைக்கு நன்றாய்த் தெரியும். ஆகையால் வேறு காரணத்தைச் சொல்லி ஸாமர்த்தியமாய் ஸரமையை நிறுத்தினான். "அம்மா! நீ ஆகாசத்திலும் பாதாளத்திலும் எவ்விடத்திலும் தடைமில்லாமல் சொல்லக்கூடியவளென்று நன்றாக அறிவேன். பிறரால் என் விஷ
 25 யத்தில் செய்யமுடியாத உபகாரத்தை நீ செய்யக்கூடியவளென்றும் அறிவேன். ஆனால், எனக்குப் பிரியமான காரியத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்று உறுதியான எண்ணம் உனக்கிருந்தால், ராவணன்

என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறானென்று அறிந்து வா. அவன்
 மாயாபலமுள்ளவன்; குரூரன்; சத்துருக்களைக் கதறச்செய்திறவன்;
 30 துஷ்டாத்மா; வானுனி என்ற மது, எப்படிக்குடித்தவுடன் புத்தியை மயக்குமோ அப்படி என்னை மதியை மயக்குகிறான். அவனுடைய உத்திரவால் என்னைச் சூழ்ந்திருக்கும் ராக்ஷஸிகள், மூக்கு நுளியில்
 35 வீரலை வைத்துக் கண்களை உருட்டி விழித்து, பற்களைக் காட்டி, இன்னும் இசர விகாரமான சேஷ்டைகளாலும், "உன்னைக் கொன்று விடுவார், தின்று விடுவார், எரித்து விடுவார்" என்ற
 40 வார்த்தைகளாலும் பயமுறுத்துகிறார்கள். அவனைக் கண்டு பயந்து நடுங்குகிறேன். அசோக வனத்தில் என்னைத் தனியாய் வைத்திருப்பதால் ஸந்தேகமுண்டாகிறது. அவனுடைய விருத்தார்த்தத்தையும் நிச்சயமான உத்தேசத்தையும் நீ அறிந்து சொன்னால் அதுவே எனக்குப் பரம உபகாரம்" என்றான்.

அதைக் கேட்டு அழகாகப் பேசும் ஸரமை, லீதையின் கண்ணீரைத் தடைத்து, "குழந்தாய்! உனக்கு அப்படி இஷ்டமிருந்தால்
 45 இதோ ஒரு நொடியில் போய் ராவணனுடைய அந்தரங்கமான அபிப்பிராயத்தை அறிந்து வருகிறேன் பார்" என்று சொல்லி, ராவணனுடைய ஸமீபத்தில் சென்று, அவன் மந்திரிகளுடன் செய்துகொண்டிருந்த ஆலோசனையையும் முடிவான நிச்சயத்தையும் கேட்டறிந்து,
 50 அசோகவனத்திற்குத் திரும்பி வந்தாள். அங்கே லீதை, கமலா ஸனத்தையிழந்த லக்ஷ்மியைப்போல் கணையற்று, தன் வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டாள். லீதை ஸரமையை பிரியத்துடன் ஆலிங்கனம் செய்து, ஓர் ஆசனத்தைப்போட்டு
 50 உட்காரச்சொல்லி, "அம்மா! இங்கே ஸுகமாய் உட்கார்ந்து கொண்டு அந்தக் குரூரராக்ஷஸனுடைய ஆலோசனையையும் நிச்சயத்தையும் எனக்கு நிஜமாய்ச் சொல்" என்று கூறி, எந்த அணர்த்தத்தைச் சொல்லப் போகிறாளோ என்று பயந்து நடுங்கிக்
 55 கொண்டிருந்தாள்.

அப்பொழுது ஸரமை, "குழந்தாய்! ஜானகி! ராவணனுடைய
 நாயான கைகளையும் அவித்தனென்ற வயது சென்ற மந்திரியும்
 உன்னை விட்டுவிடும்படி அவனுக்குப் பலவிதமாய்ப் போதித்
 தார்கள். 'ராமனை விசேஷமாய் உபசரித்து லீதையை அவனிடத்தில்
 60 கொண்டுபோய் விடு. ஜனஸ்தானத்தில் கரதூஷணர்க்களையும் அநேக ராக்ஷஸ வீரர்களையும் ஒரே முகூர்த்தத்தில் விஷயாட்டாய் ஸம்ஹரித்ததே இனி ராக்ஷஸர்களை அவன் என்ன பாடு படுத்தவானென்பதற்குப்போதுமான அடையாளமல்லவா? அவனிருக்கட்டும்,
 65 அவனுடைய தூதனான ஒரு குரங்கு ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி வந்து, ஒருவருக்கும் தெரியாமல் உன் காவலைக் கடந்து, லீதையைக் கண்டு பேசி, நமது ராக்ஷஸ வீரர்களைக் கொன்று, நம்மை அவமானப்படுத்தினான். இது மனுஷ்யன் செய்யும் காரியமா? அவனொருவனே ஸகல ராக்ஷஸர்களையும் நாசம் செய்யப் போதாதா? தன் லேவ

- 70 கணக் கொண்டு இந்த அபூர்வமென்று சொல்லித் தருமா? என்று அவர்கள் எவ்வளவு தடுத்தும், பணத்தாசை பிடித்தவன் திரவியத்தை விட ஸம்மதிக்காதது போல், உன்னைத் திருப்பிக்கொடுக்க இஷ்டப்படவில்லை. இப்படித் தன் மந்திரிகளுடன் ஆலோசித்து முடிவு செய்தவன் யுத்தத்தில் தன் உயிரை விடும்வரையில் உன்னைத் திருப்பிக் கொடுப்பதில்லை என்று நிச்சயித்திருக்கிறான். அவனுக்குக் காலம் குறுகி மரணம் ஸமீபித்தபடியால் இந்தப் புத்தி தோன்றியதே யன்றி வேறல்ல. தானும் ஸகல ராஷஸர்களும் யுத்தத்தில் மடிந்தாலொழியக் கேவலம் பயத்தால் உன்னைத் திருப்பிக் கொடுக்க மாட்டானென்று தெரிவித்தது. சாவணனை யுத்தத்தில் கர்மையான பாணங்களால் கொன்று, ராமன் உன்னை அயோத்தியக்கு அழைத்துப் போவார்" என்றான்.

- 75 அந்த க்ஷணத்தில் அப்படியே நடக்குமென்று ஆகாசவானி சொன்னதைப்போல், வானர ஸையத்தில் சண்பேரிகைகள் அடிக்கப்படும் சப்தமும் சங்கங்களின் த்வணியும் பூரண அநிரும்படி செய்தன. அதைக் கேட்டு வங்கையிலுள்ள ராஷஸர்களெல்லாம் தேஜஸ் குறைந்த, தினமாய் ஒன்றும் தோன்றாமல், தங்களுடைய அரசன் செய்த பாபங்களால் தங்களுக்கு ஸகல சௌபாக்கியமும் மற்று, ஸந்தோஷத்தையும் ஐசுவரியத்தையும் கீர்த்தியையும் ஆபுணையும் புத்திரமித்திர பந்துக்களையும் இழப்போமென்று ஏங்கினார்கள்.

ஸ்ருத்வா து தத்வாதர ஸைத்யஸம்ஸீதம்
வங்காகீதா ராஷஸராஜ ப்ருத்யா: |
நஷ்டௌஜ்ஜீனா தைத்ய பரீதசேஷ்டா:
ஸ்ரேயோ ந பஸ்யந்தி ந்ருபஸ்ய தேரீஷை: | (28)

ஸர்க்கம் 35

மால்யவான் ராவணனுக்கு ஹரித்ததை உபதேசித்தது

தேவ ஸங்கீவியிஸ்ரேண பேரீஸம்ஸீதேத ராக்வ: |
உபயாதி மஹாபாநஸு: ராம: பரபுரஞ்ஜய: | (1)

- 5 சீத்ருகுலகாலான ஸ்ரீரகுவீரன் சங்கம் பேரீ முதலிய வாசிய சப்தங்களுடன் யுத்தத்திற்கு வந்தார். அந்த சப்தத்தைக் கேட்டு, ராஷஸாதிபதி இப்பொழுது என்ன செய்யலாம் என்று ஒரு முகூர்த்த காலம் ஆலோசித்து, சுற்றிலும் இருந்த மந்திரிகளை ஒரு தடவை உற்றுப் பார்த்தான். பிறகு, அந்த ஆஸ்தான மண்டபம் நடுங்கும்படியாய் பேரிடிபோல் கோபத்தால் கர்ஜித்து அவர்களை நித்தித்தான். ஸகல ராஷஸர்களுக்கும் அதிபதி, மஹா பலவான், ஸகலப் பிராணிகளையும் கதறச் செய்கிறவன், குரூரஸவ

- பாவமுள்ளவன். ஆகையால் அவன் இப்படிச் சொல்வது ஸஹஜமே. "ராஷஸப் பந்திரீ! ராமன் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினதையும், பெரிய ஸையத்துடன் வங்கையை முற்றுகையிட்டதையும், அவனுடைய வீரிய பராக்ரமங்களையும் நீங்கள் வர்ணிக்கக் கேட்டேன். யுத்தத்தில் நீங்கள் வீண்போகாத பராக்ரமங்களென்று அறிவேன். ராமனுடைய சௌரியத்தைக் கேட்டு மனம் தளர்ந்து ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டு உத்ஸாஹ மந்திரிக்கிறீர்கள் என்று அறிவேன்" என்றான்.

- 21 அப்பொழுது ராவணனுடைய பாட்டனான மால்யவான் மஹாபுத்திமானாகையால், "ராமன் அபாரபலவான்; அவனுடன் ஸ்நேஹம் செய்யவே கேட்காமல்" என்று நிச்சயித்து, ராவணனை நோக்கி, "குமுத்தாய்! ஆன்ரிகழிதே, த்ரயீ, வார்த்தா, தண்டரீதி என்ற நான்கு வித்யைகளில் நிபுணனாய், நீதிசாஸ்திரத்தை அனுஸரிக்கும் அரசனே நீண்டகாலம் தடையற்ற அதிகாரத்தைச் செலுத்திச் சத்துருக்களைத் தன் வசப்படுத்துவான்.

- 25 தருத்த காலத்தில், தன் பலம் குறைவதை அறிந்த சத்துருக்களுடன் ஸ்நேஹம் செய்யவேண்டும், தன் பலம் விருத்தியடையும் காலத்தில் அவர்களை எதிர்க்கவேண்டும், இப்படிச் செய்தால் எல்லையற்ற அதிகாரத்தைவடைந்து தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு ஸகல கேமத்தையும் ஸம்பாதிப்பான். சத்துரு தனக்கு ஸமமான பலவானாக இருந்தாலும் அதிக பலசாலியாக இருந்தாலும் அவனுடன் ஸமாதானம் செய்யவேண்டியது. தன்னைக்காட்டிலும் குறைந்த பலமுள்ள சத்துருவை அலக்ஷ்யம் செய்யாமல் யுத்தம் செய்து ஐயிக்கவேண்டியது. இப்பொழுது உனக்கு பலக்குறைவு; ராகவனுக்கு பல விருத்தி. ஆகையால், அவனுடன் நீ ஸமாதானம் செய்வது நல்ல. ஆனால், தன்னைவிட பலவானான அரசனுடன் ஸ்நேஹம் செய்யும் பொழுது வீதியுள்ள காணிக்கையைக் கொடுக்க வேண்டும். எதற்காக ராமன் நம்முடன் விரோதிக்கிறானோ, அந்த லீகதையையே காணிக்கையாகக் கொடு.

- 40 தேவரீஷிகள் கந்தாவர்கள் முதலிய ஸகலரும் அவனுக்கு ஐயம் விடைக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறார்கள். ஆகையால் அவனுக்குப் பலம் வரவர விருத்தியடைகிறது. அவனுடன் விரோதிக்காதே: ஸ்நேஹம் செய்து கொள். ஸகலமும் அறிந்த பிரஹ்மா ஆதியில் தேவர்களையும் அஸுரர்களையும் ஸ்ரெஷ்டித்து, தேவர்கள் தர்மத்தை அவலம்பிக்கவேண்டுமென்றும் அஸுரர்களும் ராஷஸர்களும் அதர்மத்தை மீற்கொள்ள வேண்டுமென்றும் ஏற்படுத்தினார். மஹாத்மாக்களான தேவர்கள் தர்மத்தில் அபிமானமுள்ளவர்களாகையால், தர்மஸ்வரூபியான ராமனுக்கு ஸஹாயம் செய்து ஐயம் விடைக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறார்கள். தர்மத்தால் அதர்மம் அடங்கியிருக்கும் காலம் இருதயமும்;

50 அதர்மத்தால் தர்மம் அடங்கியிருக்கும் காலம் கலியுகம். நீ திக்விஜயம் செய்கையில் பரஸ்தீர்களை அபகரித்துத் தர்மத்தைக் கெடுத்து அதர்மத்தைக் கைக்கொண்டாய். இருதயுக தேவதை யான தர்மம் ராமலிடத்திலும், கலியுக தேவதையான அதர்மம் உள்ளிடத்திலும் குடிக்கொண்டிருக்கிறது. கலியைவிட இருதயுக தேவதை பலவான்; உன்னைவிட சகுனாதன் பலவான். ஒருவன் செய்த தர்மம் அதர்மத்தை மிஞ்சியிருந்தால் அகபம் நேரும். நீ அதர்மத்தை ஆச்ரயித்தபடியால் உனக்கு அபஜயமும், தர்மத்தை ஆச்ரயித்தபடியால் ராமனுக்கு ஜயமும் நிச்சயம். நீ அனுஷ்டிக்கும் அதர்மம் அக்ஞானத்தால் வரவர விருத்தியடைந்து, எங்களை வேரறுத்து, நமது சத்துருக்களான தேவர்களுடைய பலத்தையும் தேஜஸையும் விருத்தி செய்கிறது. 'நான் செய்யும் அதர்மத்தால் சத்துருபுகளும் விருத்தியாவது எப்படி' என்றால், விஷயஸூகங்களில் முழுவி நியாயநியாயம் தெரியாமல் பரஸ்தீர்களைப் பலாத்காரம் செய்துவந்தாய். அதனால் அக்னியைப் போன்ற தேஜஸுள்ள மஹரிஷிகளின் மனத்தைக்கொதிக்கும்படி செய்தாய். கொழுந்து விட்டெடையும் நெருப்பைப்போல் அவர்களுடைய மஹிமை எதிர்க்க முடியாதது. அவர்கள் தவத்தால் பரிசுத்தமான மனத்தையுடைய வர்கள்; தர்மத்தை விருத்தி செய்வதிலேயே பிரியமுள்ளவர்கள்; அக்னியோற்றிரம் முதல் ஸகல யாகங்களையும் விதிப்படி பிரதி நினைம் செய்து வருகிறார்கள்; அக்னியில் விதிப்படி ஹோமம் செய்கிறார்கள்; ராக்ஷஸர்களைக் கொஞ்சம்கூட வஞ்சயம் செய்யாமல் உயர்ந்த ஸ்வரத்தூடன் வேதங்களை அத்யயனம் செய்கிறார்கள். கோடைக் காலத்தில் மேகங்கள் சிதறிப்போவது போல் ராக்ஷஸர்கள் மேற்சொன்ன காரணங்களால் மூலக்கு மூலை ஓடுகிறார்கள். உக்ரமான தேஜஸையுடைய மஹரிஷிகள் செய்யும் அக்னியோற் திரங்களிலிருந்து கிளம்பும் புகை, ஸகல திக்குகளிலும் விசாபித்து ராக்ஷஸர்களுடைய தேஜஸை அபகரிக்கிறது. வீரதங்களை உறுதியாக அனுஷ்டிக்கும் லிஷிகள் அந்தந்தப் புண்ய ஸ்தலங்களில் செய்யும் கடுந்தவம் ராக்ஷஸர்களை வாட்டுகிறது. தேவதானவ யகி கந்தர்வர் முதலியவர்களால் மரணமில்லை யென்று பிரஹ்மா உனக்கு வரம் கொடுத்தார். ஆனால் அதில் அடங்காத மனிதர்களும் வானரர்களும், கரடிகளும், கொண்டை முஸூருகளும் இங்கே வந்து, பலக்கொழுப்பாலும், கலங்காத பராக்கிரமத்தாலும் கர்ஜிடுகிறார்கள்.

85 மேலும், கோரமான பலவித அபசஞ்சனங்களை உத்தேசித்தும், ஸகல ராக்ஷஸர்களுக்கும் நாசகாலம் ஸமீபித்துவிட்டதென்று நிச்சயிக்கிறேன். பயங்கரமாக கர்ஜிக்கும் மேகங்கள் கோர ரூபங்களூடன் லங்கை முற்றிலும் உஷ்ணமான சத்தத்தைப் பொழிகின்றன. யானை குதிரை முதலிய வரவானங்கள் கண்ணீர்விட்டு அழுகின்றன. த்வஜங்கள் புழுதி பரந்து நிறம் மாறி, முன்போல்

பிரகாசிக்கிறதில்லை. துஷ்ட மிருகங்களும், நரிகளும், கழுதகளும் லங்கையில் பிரவேசித்து, கூட்டங்கூட்டமாய் நின்று, கேட்போர் நடுங்கும்படிக்கத்தகின்றன; கருத்த நிறமுள்ள ஸ்தீர்கள் வெண்மையான பற்களைக் காட்டிக் கொண்டு, எதிர்த்துப் பேழி வீட்டி லிருக்கும் வஸ்துக்களைத் திருடிவிட்டு, இடிபோல் சிறிப்பதை ஸ்வப் பணங்களில் அடிக்கடி காண்கிறோம். (இவைகள் பூதனை முதலிய சக்தி தேவதைகள்). வீடுகளில் போடும் பலிகளை நாய்கள் தின் கின்றன. பசுக்களுக்குக் கோவேறு கழுதைகளும், ஜீர்ப்பினை களும் மூல்குறுகளும்; செர்நாய்களுக்குப் பூசைகளும்; பன்றிகளுக்கு நாய்களும்; ராக்ஷஸர்களுக்குக் கின்னரர்களும், மனுஷ்யர்களும் பிறக்கிறார்கள். புருக்கள் வெறுத்த தேகங்களூடும் சிவந்த பாதங்களூடும் தெய்வகதியால் லங்கையில் காணப்படுகின்றன. வீட்டில் வளர்க்கும் செளிகளும் நாணத்தான் குருவிகளும் வீசி கசி என்று கத்தகின்றன. காக்கை முதலிய பசுடிகளும் மிருகங்களும், எவ்வளவு நடவை அடித்துத் துரத்தினாலும் மறுபடியும் கூட்டங் கூட்டமாய்ச் சண்டைக்கு வந்து ஸூரியனை நோக்கி அழுகின்றன. மிருத்தியு ரூபமான ஒரு புருஷன், கருப்பும் மஞ்சளும் கலந்த நிறத் துடன் தலை மொட்டையாய், ஒவ்வொரு வீட்டிலும் காலைவிலும் மாலைவிலும் துழைந்து பயங்கரமாய் உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டே போகிறான். இன்னும் இதைப்போன்ற அநேக அபசஞ்சனங்கள் காணப்படுவதையும் ஆலோசித்து. நமக்கு இப்பொழுது காலபலம் அனுசுலமல்லவென்பதையும் கவனித்து, இனி நமக்குப் பரம சேஷம முண்டாகும்படியான யோசனையைச் செய்" என்று பரமஹிதத்தை உபதேசித்தான். பிறகு மந்திரிசிரேஷ்டர்களுக்குள் முக்கியமான மால்யவான், ராவணனுடைய முகக்குறிகளாலும் அங்க சேஷ்டை களாலும் தான் சொல்லும் வார்த்தை அவனுக்குப் பிரியமில்லை என்றும் அப்படிச் செய்யமாட்டானென்றும் ஊழித்து, மௌன மாயிருந்தான்.

ம் வசல்தஸ்ய திரஸ்ய மால்யவாத்
பரீஷ்ய ரகோதிபிதர் மந: புந: |
அதுத்தமேஷுரத்தம பௌருஷோ ப'ஸீ
ப'பூ'வ தூஷ்ணீம் மைவேஷ்ய ராவணம் | (42)

ஸர்க்கம் 36

ராவணன் லங்கைக்குக் காவல் ஏற்படுத்தினது

தத் து மால்யவதோ வாக்க்யம் ஹிதமுத்தம் த'ஸாதத: |
ந மர்ஷயதி து'ஷ்டாதமா காலஸ்ய லஸமாக'த: | (1)

ஆனால் விநாசகாலம் ஸமீபித்துவிட்டபடியால் ராவணன் தனக்குப் பரமஹிதத்தை உபதேசித்த மால்யவானுடைய வார்த்தை

5 கையப் பொறுக்கவில்லை. கடும்கோபமடைந்து புருவங்களைப் பயல்
கரமாய் நெறித்து, கண்களை உருட்டி விழித்து, "எனக்குப் பரம
ஹிதமென்றெண்ணி நீர் சொல்லுகிற வார்த்தைகள் என் செவி
யில் ஏறவில்லை. அவை எனக்கு ஹிதத்தைச் செய்யாது. காதில்
நாராசம் பாய்ந்ததபோல் கடுமையாக இருக்கின்றன. நீர் சத்ரு
பகைத்தை ஆச்சரித்தவரென்று தெரிவித்தது. அது உமக்குத் தகாது;
10 ராமனோ மனிதன்; அந்த ஜாதிகளே பலம் டெடையாது. மேலும்,
ஸ்வபாவமாய் பலமற்றவன்; தனி மனிதன். அல்பமான குரங்கு
களைபும் கரடிகளையும் நம்பியிருக்கிறவன்; ராஜ்யத்திலிருந்து தகப்ப
னூல் துரத்தப்பட்டவன்; காடே கதி என்று வந்தவன்; இவன்
உமக்குத் தடையற்ற பலவானாய்த் தோன்றுகிறான். நாடு ஸகல
ராஜ்ஜஸர்களுக்கும் சகவரன்; தேவதைகளும் என்னைக்கண்டு
15 நடுங்குகிறார்கள்; மஹாவிரனுக்குரிய ஸமஸ்த உத்தம ஸகணங்
களும் பொருத்தினவன். நான் உமக்குப் பலவீனானாய்த் தோன்று
கிறேன். என்னிடத்தில் இவ்விதமான கடும் வார்த்தைகளைப்
பேசுவது யுத்தமல்ல. அல்லது உம்முடைய ஜாதியில் பிறந்த நான்,
நிகரில்லாத சுத்த வீரனென்று உமக்குப் பொருமைமையோ? அல்லது
20 என் சத்துருவான ராமனிடத்தில் உமக்குப் பகைபாதமோ?
அல்லது சத்ருவால் தூண்டப்பட்டு இப்படி என்னிடத்தில் கடுமை
யான வார்த்தைகளைப் பேசுகிறீரா? பண்டிதனாயும் சாஸ்திரங்
களின் தந்தவத்தை அறிந்தவனாயும் இருக்கும் புருஷன், சத்துருவால்
தூண்டப்படாமல், தடையற்ற பிரபாவத்தையும் பக்குவமான
புத்தியையும் உடையவனிடத்தில் கடுமையான வார்த்தைகளைப்
25 பேசுவானா? நீர் சொல்வது நிஜமாயிருக்கட்டும்; ஹிதமாயிருக்
கட்டும். கமலாஸனத்தை விட்டு வந்த லக்ஷ்மிபைப்பிபால்
ஒப்பற்று விளங்கும் வீரதை ஸுலபமாய்க் கிடைக்கக் கூடிய
வஸ்துவா? ராமனிடத்திலிருந்து எனக்கு அபாயம் நெருமென்ற
30 கேவலம் பயத்தால் அவனைத் திருப்பிக் கொடுக்க எப்படி ஸம்மதிப்
பென்? சில தினங்களுக்குள் ராமலக்ஷ்மணர்களையும் அவர்களை
நம்பியரும் ஸூக்ஷ்ணையும் வானரஸஸன்யத்தையும் இருந்த இடம்
தெரியாமல் அழிக்கிறேன் பாகும். இந்திராதி தேவதைகளும் என்
னுடன் எதிர்த்து யுத்தம் செய்யத் துணிவார்களா? அப்படிப்பட்ட
35 நான் ராமனுடன் யுத்தம் செய்யப் பயப்படுவேனா? மிகவும் வயது
சென்றவராயும் எனக்குப் பாட்டனாயும் என் ஹிதத்தையே கோரு
கிறவராயும் இருக்கும் உம்மை, இப்படிக்க கடுமையாய்ப் பேசுவது
எனக்கே வருத்தமாயிருக்கிறது. கேவலம் ராமனுக்குப் பயந்து
வீரையைத் திருப்பிக் கொடு என்று சொன்னீர். அறிக்கட்டும்.
40 எனக்கு எத்தக் கெடுதி சேர்ந்தாலும், என்னை இரண்டாய்
வெட்டினாலும் பிறர்க்கு வணங்கிக் கீழ்ப்படிவதென்பது என்னால்
முடியாது. ராமனுயிருந்தாலும் ஸரி, அவனைத் அளவற்ற
மடங்கு பலசாலியாயிருந்தாலும் ஸரி; 'உனக்குப் பலக்குறை

வான காலம்; சத்துருவுடன் ஸ்தேகம் செய் என்று சொன்னாலும்
அப்படிச் செய்யமாட்டேன். இது நீதிசாஸ்திர விநோதமென்று 45
தெரியும். ஆனாலும், இது என்னுடன் பிறந்த தோஷம்; ஸ்வபா
வத்தை விலக்க எவனால் முடியும்? ராமன் ஸமுத்திரத்தில் அணை
கட்டினதைக்கண்டு உமக்கு ஆச்சரியமும் பயமும் உண்டாயிருக்
கின்றன. அது, 'காக்கை உட்காரப் பண்புபழம் விழுந்தது'போல்
அகஸ்மாத்தாக நடந்தவிஷயம். இது ஒரு விசேஷமா? இதைக்கண்டு 50
பயப்படுவார்களா? இந்த அல்ப ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி ஸஸன்
யங்களுடன் ராமன் இங்கே வந்திருக்கிறான். இது எனக்கு
ஸௌகரியமே. இவ்வளவு பெயர்களையும், அவர்கள் இருக்குமிடத்
தைத் தேடிப் போய்க் கொல்வது மிகவும் சிரமம். ஒரே காலத்தில்
நான் இருக்குமிடத்தைத் தேடிவந்து எனக்கு சிரமரில்லாமல் என் 55
கையால் மாணமடையப் போகிறார்கள். ஒருவனாவது உயிருடன்
திரும்பிப் போகிறதில்லை. நான் ஆணையிட்டுச் சொல்கிறேன்"
என்றான். ஸ்தேகவரன் தன்விடத்தில் அதிககோபம் கொண்டான்
என்றறிந்து, தன் வார்த்தைகள் வீணாதால் வெட்கமடைந்து,
மால்யவான் ஒன்றும் பதில் சொல்லவில்லை. 'ஐய விஜயிபவ'
60 என்று அவனை வாழ்த்தி, உத்திரவு பெற்றுக் கொண்டு தன் அரண்
மனைக்குச் சென்றான்.

பிறகு ராவணன் மந்திரிகளுடன் ஆலோசித்து, தானும் தனி
யாக இருந்து ஆலோசித்து, லங்கையைக் காப்பாற்றுவதற்கு வேண்டிய
ஸகல ஏற்பாடுகளையும் குறையில்லாமல் செய்தான். சிமக்குக் 65
கோட்டைவாசலில் பிரணஸ்தனையும், தெற்குக் கோட்டைவாசலில்
மஹாபார்க்கணையும் மஹோதரனையும், மேற்குக் கோட்டை
வாசலில் மஹாமாயாவியான இந்திராஜித்தையும் அதே ராஜ்ஜஸர்
களையும், வடக்குக் கோட்டை வாசலில் சகலாரணர்களையும்
நிறுத்தி, தான் அரண்மனையிலேயே இருந்தான். விசுபாக்ஷ 70
னென்ற ராஜ்ஜஸ வீரனை நகரத்தின் நடுவிலிருக்கும் ஸஸன்யங்
களுக்குத் தலைவனாக நியமித்தான். இப்படி லங்கைக்குக் காவல்களை
ஏற்படுத்தி, தான் செய்ய வேண்டியது பாக்கி ஒன்றுமில்லை.
யென்று ஸத்தோஷித்தான். இது அவனுடைய காலபலத்திற்குத்
தகுந்த யுத்தி. பிறகு மந்திரிகளை அனுப்பிவிட்டு, அவர்களால் 75
'ஐய விஜயிபவ' என்று வாழ்த்திப் பூஜிக்கப்பட்டு, அந்தப்புரத்தில்
பிரவேசித்தான்.

விஸர்ஜயாமால தத: ஸ மந்திரினோ

விதா'ந மாஜ்ஞாப்ய புரஸ்ய புஷ்யவம் |

ஸ்யாபரிஷா மந்திரிக'ணைத பூஜி'தா

விவோ சாந்த:புர ம்ருத்தி'மத் மஹ: || (23)

ஸர்க்கம் 37

ராமன் ஸேனையை அணிவகுத்தல்

நரவாநர ராஜேன தெள ஸ ச வாயுஸுத: கபி: |
ஜாம்பவாந் சிக்ஷராஜாஸ ரா க்ஷஸஸ்ச விபீஷண: | (1)

5 ராமன், ஸுக்ரீலன், ஹனுமான், ஜாம்பவான், தூம்ரன், விபீஷணன், அங்கதன், லக்ஷ்மணன், சரபன், ஸுவேணன், அவனுடைய பந்துக்கள், மைத்தன், த்விவிதன், கஜன், கவாக்ஷன், குமுதன், அனலன், பனலன் முதலியவர்கள் சத்ருவிற்கும் தேசமாதிய லங்கையில் வந்து மேல் நடக்கவேண்டிய காரியங்களைப் பற்றி ஆலோசித்தார்கள். "இதோ தெரியும் ராக்ஷஸராஜதரணி அஸுர உரககந்தர்வதேவகணங்களாலும் ஐயிக்க முடியாதது. முன் ஹனுமானால் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களை மனத்தில் வைத்துக் கொண்டு நமது உத்தேசத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு வேண்டிய உபாயங்களை ஆலோசிக்க வேண்டும். ராக்ஷஸாதிபதியான ராவணன், இவ்விடத்தில் எப்பொழுதும் வலித்துக் கொண்டிருக்கிறான்" என்றார்கள். அப்பொழுது விபீஷணன் எல்லோருக்கும் தெரியும்படியாய் விசேஷ அந்தக்களடங்கின வார்த்தைகளைச் சொன்னான். "அனலன், சரபன், பிரகலன், ஸம்பாதி என்ற எவ் னுடைய நான்கு மந்திரிகளும் பகிர்ப்புத்தடன் லங்கைக்குச் சென்று, சத்துரு ஸைன்யத்தில் பிரவேசித்து, ராவணன் செய் திருக்கும் ஸமஸ்தியுத்த விபாபாரங்களையும் அறித்துசொன்னார்கள். 10 மிழக்குக் கோட்டை வாசலில் பிரஹஸ்தனும், தெற்குக் கோட்டை வாசலில் மஹாதாநுமும் மஹாபார்சவனும், மேற்குக் கோட்டை வாசலில் இந்திரஜித்தும், வடக்குக் கோட்டை வாசலில் பயமென் படுத அறியாத ராவணனும் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒவ்வொருபுறத்திலும் விசேஷ சீர்த்திபெற்ற ராக்ஷஸவீரர்கள் ஸகல ஆயுதபாணிகளாகக் கணக்கில்லாமல் வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். 15 விருபாக்ஷன் நகரத்தின் நடுவிலிருக்கும் லேனைத்தலைவன். ராவண னுக்கு மிகவும் அந்தரங்கமான ஸைன்யம், ஆயிரம் பாணவீரர்கள் பதினாயிரம் ரதவீரர்கள், இருபதினாயிரம் குதிரை வீரர்கள், கோடி காலாட்படைகள். இவர்களிடத்தில் ராவணனுக்கு அனவற்ற நம் பிக்கை. இவர்களில் ஒவ்வொருவனுக்கும் பத்துலக்ஷம் பரிவாரங் கள் யுத்தத்திற்காகவே ஏற்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்த ராக்ஷஸ 20 வீரர்கள் விக்ரமசாகிகள், பலவான்கள், யுத்தத்தில் பின்வாங்காதவர்கள், மஹாக்ரூரர்கள்" என்று தெரிவித்து, தன் மந்திரிகளைக் கொண்டும் அதே விஷயத்தை விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லச் சொன் னான். "ரகுவீர! பராக்கிரமத்திலும் வீரியத்திலும் தேஜஸிலும் பலத்திலும் கௌரவத்திலும் கொழுப்பிலும் ராவணனுக்கு நிகரான 35 அறுபது லக்ஷம் வீரர்கள் குபேரனுடன் யுத்தம் செய்யும்பொழுது

லங்கேச்வரனைப் பின் தொடர்ந்தார்கள். அதைவிட இப்பொழுது சேர்ந்திருக்கும் ஸைன்யம் அதிகம். ஸ்வாமி! தங்களுக்குத்திரே சத்துருவின் பலத்தை வர்ணிப்பது உசிதமல்ல. தங்களைப் பய முறுத்துவதற்காக நான் இப்படிச் சொல்லவில்லை. தங்களுக்குக் கோபத்தை உண்டாக்குவதற்காகவே சொல்லுகிறேன். தேவா 40 ணூரர்களையும் ஒருநொடியில் தாங்கள் ஸம்ஹரிப்பீர்கள். ராவணன் தன் ஸைன்யத்தை வகுத்திருப்பதைப்போல் தாங்களும் வானர ஸைன்யத்தைச் சதுரங்கமாகப் பிரித்து ராக்ஷஸர்களை நாசம் செய்ய வேண்டும்" என்றான்.

ரகுவீரன் அதைக் கேட்டு, "மிழக்குக் கோட்டை வாசலில் நமது ஸேனாபதியான லீலன் பிரஹஸ்தனை எதிர்க்கட்டும். தெற்குக் கோட்டைவாசலில் அங்கதன் மஹாதரணையும், மஹாபார்ச வனையும் ஐயிக்கட்டும். அனவற்ற பராக்கிரமமுள்ள வாயுபுத்திரன் மேற்குக் கோட்டைவாசலில் மஹாமாயாவியான இந்திரஜித்தைத் தடுக்கத் தகுந்தவன். தைத்ய தானவ மஹரீஷி கணங்களுக்கும் 50 மஹாத்மாக்களுக்கும் எப்பொழுதும் உபத்திரவத்தைச் செய்நிற வனும், அல்பயுத்தியுள்ளவனும், அபூர்வ வரங்களை யடைந்ததால் மதம் கொண்டவனும், ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் அசுர்த்தத்தை விளைவித்துக் கொண்டு ஸகல லோகங்களிலும் திரிநிறவனுமான ராவணன் தந்திரியிருக்கும் வடக்குக் கோட்டை வாசலில் நான் 55 லக்ஷமணனுடன் போய், அவனை வதம் செய்து லங்கையில் பிர வேசித்திறேன். ஸுக்ரீலனும், ஜாம்பவானும், விபீஷணனும் எனக்கும் ஹனுமானுக்கும் நடுவில் வானர ஸைன்யங்களுடன் தங்கிவிருக்கட்டும். இனி நடக்கும் யுத்தத்தில் நானும் லக்ஷமணனும் விபீஷணனும், அவனுடைய நான்கு மந்திரிகளுமே மனுஷ்ய ரூபங் களைத் தரிப்போம். வானரர்களில் ஒவ்வொருவனும் தன் நிரூபத் துடன் யுத்தம் செய்யவேண்டும். இதுவே நமது ஸைன்யத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதற்கு அடையாளமாக இருக்கட்டும். ராக்ஷஸர் 60 கள் காமரூபிகளானதால் மனுஷ்ய ரூபத்தையும் எடுப்பார்கள். வானரர்களும் காமரூபிகளானதால் மனுஷ்ய ரூபத்துடன் யுத்தம் செய்தால், நமக்கும் சத்ருவிற்கும் பேதம் தெரியாது. ராக்ஷஸர்கள் வானர ரூபத்தை இகழ்வாக எண்ணித் தரிக்கமாட்டார்கள். அப்படித் தரித்தாலும், வானர ரூபத்துடன் நமது வானரர்களுடன் யுத்தம் செய்நிறவனை சத்ருவென்று அறிந்து கொல்ல வேண்டியது. 65 மேற்சொன்ன ஏழு பேர்களைத் தவிர மனுஷ்ய ரூபத் துடன் நம்மை எதிர்க்கிறவர்களை உடனே கொல்ல வேண்டும்" என்று தன் உத்தேசம் நிறைவேறும் பொருட்டு இவ்வித மான ஏற்பாடுகளைச் செய்து, ஸுவேல மலைபின் சிகரம் சத் துருக்கள் நெருங்கமுடியாததாயும் மினுஹரமாயும் இருக்கக்கண்டு, அங்கே அன்று ராத்திரி தங்க நிச்சயித்தார். இப்படி, ராமன் தன் 70 ஸைன்யங்களால் பூமியை மறைத்து, சத்துருவைக் கொல்வதில்

புத்தியைச் செலுத்தி, ஐயிப்போமென்ற நிச்சயத்தால் ஸந்தோஷ மடைந்து லங்கையை நோக்கிச் சென்றார்.

ததஸ்து ராமோ மஹதா ப்வேத
ப்ரச்சாத்த்ய ஸர்வாம் ப்ருதிவீம் மஹாத்மா |
ப்ரஹ்ஞஸ்ட்ருபோ டீஜகாம லங்காம்
ச்ருத்வா மநிம் ஸோரிவதே மஹாத்மா || (41)

ஸர்க்கம் 38

ராமன் ஸுவேலமஸ்யில் தங்கினது

ஸது க்ருத்வா ஸுவேலஸ்ய மநிமாரோஹணம் ப்ரதி |
லக்ஷ்மணாநுகதோ ராம: ஸுகீரீவ மிதம்ப்ரவீத் | (1)

பிறகு ராமன் தன்னிடத்தில் அளவற்ற விச்வாஸம் வைத்த வர்களும் தர்மாத்மாக்களும் ஆலோசனையில் ஸமர்த்தர்களும் செய்ய வேண்டிய காரியங்களை நன்றாக அறிந்து தகுந்த காலத்தில் செய்பவர்களுமான ஸுகீரீவனையும் விபீஷணனையும் நோக்கி, "மித் ரர்களே! இந்த ஸுவேல மலை அநேக நாட்களால் விளங்கு கிறதைப் பாருங்கள். இன்று ராத்திரி நாமெல்லோரும் அங்கே அதன் அழகைப் பார்த்து ஸந்தோஷிப்போம். என் பார்வையை அபகரித்து மரணத்தை வலுவில் தேடிக்கொண்ட அந்தத் துராத்மா இருக்கும் லங்கையையும் அங்கிருந்து பார்ப்போம். மஹான்கள் ஏற்படுத்தின தர்மத்தையும் தன் குலாசாரத்தையும் தன் குலத்தின் மேன்மையையும் சற்று யோசிந்தால் இப்படிச் செய்ய சியாயமில்லையே. அப்பறான ராஷஸ புத்தியால் ஸகலரும் நீதிக்கும் இந்தக் கோர பாபத்தைச் செய்து விட்டான். அவ னுடைய பெயரைக் கேட்ட மாத்நிரத்தில் எனக்குத் தேகம் தெரி யாமல் கோபம் பொங்குகிறது. அந்த நீசன் செய்த அபராதத் திற்காக ஸகல ராஷஸர்களும் அழியப் போகிறார்கள். கால கதியால் கட்டுப்பட்டு ஒருவன் பாபத்தைச் செய்கிறான். அந்த அல்ப னுடைய தோஷத்தால் அவன் குலம் முழுவதும் நசிக்கிறது." என்று சொல்லிக்கொண்டே, ராவணனிடத்தில் கடுங்கொபத்துடன் ஸுவேல மலையில் ஏறினார். லக்ஷ்மணன் ஆயுதபாணியாய் ராமனை அதிஜாக்கிரதையாய்க் காத்துக்கொண்டு பின்தொடர்ந்தார். கணன் கவாஷன், கவயன், சரபன், கந்தமாதனன், பனஸன், குமுதன் ஹரன், ரம்பன், ஜாம்பவான், ஸுவேணன், ரிஷபன், துர்முகன் சதவலி, ஸமந்தன், த்விவிதன், லீலன், அங்கதன், ஹனுமான் ஸுகீரீவன் அவனுடைய மந்திரிகள் விபீஷணன் முதலியவர்களும் ராமனுடன் சென்றார்கள். வாயுவேகமுள்ள அந்த வானர வீரர் கள் அதிசிக்கிரத்தில் அந்தப் பர்வத சிகரத்தைச் சேர்ந்து, லங்காபுர ஆகாசத்தில் யாதொரு ஆதாரமுமில்லாமல் தொங்குவதைப்போல் த்ரிசுடசிகரத்தில் கட்டப்பட்டிருப்பதைக் கண்டார்கள். அழகான

கோட்டை வாசல்களாலும் பிராகாரங்களாலும் விளங்கி, மங்கள கரமாய் ராஷஸர்களால் சிறைந்திருக்கும் லங்கையைப் பார்த்து அளவற்ற ஆச்சரியத்தை அடைந்தார்கள். கோட்டைச் சுவர் களில் காத்துக்கொண்டிருந்த கணக்கில்லாத ராஷஸ வீரர்கள் கருத்த தேகங்களுடன் மற்ருகு பிராகாரத்தைப்போல் தோன்றி னார்கள். ராஷஸர்களுடன் எப்பொழுது புத்தம் கேருமென்று ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த வானரர்கள் அவர்களைக் கண்டவுடன் வீராவேசம் கொண்டு லீம்ஹநாதம் செய்து கர்ஜித் தார்கள். அதற்குள் ஸந்தியா காலமாயிற்று; ஸதிரியன் அஸ்தமித் தார். சந்திரனும் ஸகல கலைகளுடன் ஆகாசவீதியில் பிரகாசித் தான்.

இப்படி ராமன் விபீஷணனால் உபசரிக்கப்பட்டு, லக்ஷ்மணன னும் வானரஸேனாபதிகளாலும் காக்கப்பட்டு, ஸுவேல மலையில் அன்று ராத்திரி வசித்தார்.

தத: ஸ ராமோ ஹரீவாஹிதீபதி:
விபீஷணேந ப்ரதிதந்த்ய ஸத்க்ருத: |
ஸலக்ஷ்மணோ பூதப்பூத ஸம்வ்ருத:
ஸுவேல ப்ருஷ்டே த்யவஸத் யதா ஸுகீம் | (21)

ஸர்க்கம் 39

வானரர்கள் லங்கையைக் கண்டது

தாம் ராத்ரி முஷிதாஸ் தத்ர ஸுவேலே ஹரீபுங்க்வா |
லங்காயாம் தத்ருஸூர் வீரா: வநாத் புபவநாதி ச | (1)

மறுநாட் காலை யில் வானரர்களும் ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸுவேலயின் சிகரத்திலிருந்து லங்கா நகரத்தைப் பார்த்தார்கள். (இது ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டின நினத்தில் நடந்த விருத்தார்த்தம். முன்பு சுருக்கமாயும் இங்கே விஸ்தாரமாயும் சொல்லப்பட்டிருக் கிறது. அன்று பெளர்ணமி என்றும் மறுநாள் பிரதமையில் புத்தம் ஆரம்பித்ததென்றும் தெரிகிறது.) அதிலுள்ள வனங் களும், தோட்டங்களும், மேடுபள்ளமில்லாமல் விசாலமாய் துஷ்ட மிருகங்களில்லாமல் மனோஹரமாய் அமைக்கப்பட்டிருந்ததைக் கண்டு அவர்கள் ஆச்சரியமடைந்தார்கள். அழகான புஷ்பங் களாலும் பழங்களாலும் தளிர்களாலும் கொடிகளாலும் விளங்கும் சம்பகம், அசோகம், புளீன், ஆச்சா, பனை, பச்சிலை, பலா, மருதை, கடம்பு, எழிலிப்பாலை முதலிய விருஷங்களால் சிறைந்த வனங் கள், இந்திரனுடைய கந்தவணத்தைப்போலும் குபேரனுடைய சைத்ரரகத்தைப் போலும் சோபித்தன. எல்லா ருதுக்களிலும் பழங்களாலும் புஷ்பங்களாலும் சிறைந்திருக்கிறது. மயில்கள்

குயில்கள் முதலிய பகவிகள் மதுரமாய்க் கூவிக்கொண்டிருந்தன. அன்னம், நீர்க்கோழி, சக்ரவாகம் முதலிய நீர்ப்பறவைகளாலும் தாமரை, செங்கழுநீர், கருகெய்தல், ஆம்பல், அலரி முதலிய புஷ்பங்களாலும் நீரோடைகளும், வாழிகளும், தடாகங்களும், ஏரிகளும் பிரகாசித்தன. வனங்களில் வண்டுகள் தேனைக் குடித்து மதங்கொண்டு இனிமையாய் சீங்காரம் செய்து கொண்டிருந்தன. வானர்கள் அந்தக் காஷிகளை ஆச்சரியத்துடனும் ஸந்தோஷத்துடனும் பார்த்துக்கொண்டே சென்றார்கள். புஷ்பங்களிலிருந்தும் பழங்களிலிருந்தும் பரிமளத்தை கிரஹித்துக்கொண்டு காற்று ஸுகமாய் வீசிற்று. சில வானரவீரர்கள் ஸுகீர்வனிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு லங்கையை நோக்கிச் சென்றார்கள். போகும் வழியில் பகவிகளும் மிருகங்களும் அவர்களைக்கண்டு பயந்து நடுங்கின. அவர்களுடைய எம்ஹநாதங்களாலும் லங்கா நகரம் அதிர்ந்தது; வேகத்தால் பூமி வருந்திற்று. அவர்கள் கிளப்பின புழுதி ஆகாசத்தை மறைத்தது. அந்தக் காடுகளிலுள்ள கரடிகளும், எம்ஹங்களும், பன்றிகளும், யானைகளும், எருமைகளும், மான்களும் அந்த சப்தத்தைக் கண்டு பயந்து மூலைக்கு மூலை ஓடின. (இது வளையில் த்ரிகூடத்தில் மூன்று சிகரங்களில் முதலாவதான ஸுவேலம் வர்ணிக்கப்பட்டது. இனி இரண்டாவது சிகரம் வர்ணிக்கப்படுகிறது). த்ரிகூடபர்வதத்தின் நடுச்சிகரம் மற்ற இரண்டைவிட அதிக உன்னதமாய் ஆகாசத்தையளாவி, புஷ்பித்த வீரகூங்களால் வெள்ளிமலையைப்போல் பிரகாசித்தது. பார்க்க ரமணீயமானது. தூறு யோஜனை விஸ்தாரமுள்ளது. பகவிகளும் ஏறுவது அஸாத்நியம். மனிதர்கள் அதில் ஏற முடியும் என்று மனத்தில் நினைக்கவும் முடியாதென்றால் ஏற முடியாதென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா? இப்படி வெகு காந்தி பெற்று விளங்கும் அந்தப் பர்வத சிகரத்தில் ராவணனுடைய ராஜதானியான லங்கை விச்வகர்மாவால் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. தூறு யோஜனை விஸ்தீர்ணமும் முப்பது யோஜனை நீளமும் உடையது. வெளுத்த மேகங்களைப் போன்ற கோபுரங்களும் வெளிச் சுவர்களும், தங்கச் சுவர்களும், அரண்மனைகளும், விமானங்களும் அதை அலங்கரித்தன. சரத் காலத்து மேகங்கள் ஆகாசத்தில் விளங்குவதைப்போலிருக்கும் கிருகங்களுக்கு நடுவில் கைலாஸ சிகரத்தைப்போல் ஒரு கட்டடம் தோன்றிற்று. அது நகரத்தின் நடுவில் நான்கு ராஜ வீதிகளும் சேருமிடத்தில் அமைக்கப்பட்ட உப்பரிகை. அநேக ஸ்தம்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஆகாசத்தை அளாவுவதுபோல் லங்காபுரிக்கு ஓர் ஆபரணமாய் விளங்கிற்று. எண்ணிறந்த ராஜஸ வீரர்கள் அதை இரவும் பகலும் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். (மற்றவர்களுக்கு முன்னே சென்ற வானர்கள் லங்கையைப் பார்த்ததை இதுவரையில் வர்ணித்து. இனி பூர் ராமமூர்த்தி அந்த நகரத்தைக் கடரஷித்ததை வர்ணிக்கும்.)

அழகான காடுகளாலும் பலவித விசித்திரமான தாதுக்கல் நிறைந்த கீரடாபர்வதங்களாலும், தோட்டங்களாலும் பலவகை மிருகங்களும் பகவிகளும் ஆனந்தமாய் ஸஞ்சரிக்கும் வனங்களாலும் லகை ஸ்வரியத்தாலும் மனத்தைக் கவரும் ராஜஸராஜதானியை ரகுவீரனும் மற்ற வானரர்களும் கண்டு ஸந்தோஷித்தார்கள். உன்னதமான கிருஹங்களையும் சத்தினம், முத்து, பவழம் முதலிய உத்தம வஸ்துக்களையும் சாதுரியமாய் ஏற்பட்ட அரண்மனையும் காவல்களையும் பெரிய யந்திரங்களையும் கதவுகளையும் அரண்மனை வரிசைகளையும் பார்க்கப் பார்க்க அவர்களுக்கு ஆச்சரியம் அநிகரித்தது. ஸமஸ்த லக்ஷமீஸமேதரும் தேவர்களைப் போன்றவருமான ரகுவீரனும் அவைகளை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். (அதுவரையிலும் அப்படிப்பட்ட செல்வத்தையும் ஸூச்ரியத்தையும் செழிப்பையும் பார்க்காததால் வானரர்களுக்கு ஆச்சரியமுண்டாயிற்று. பூர்வபுண்யத்தால் இப்படிப்பட்ட பதவியையும் ஸுகந்தையும் அதிகாரத்தையுமடைந்த ராவணனுக்கு இவ்விதமான பாப புத்தி தோன்றி, யாவற்றையும் இழக்கும்படி நேர்ந்த கர்ம கறியை நினைத்து ரகுவீரன் ஆச்சரியப்பட்டார்.)

தாம் ரத்தபூர்ணம் ப்ஹுஸம்விதா'நாம்
ப்ரானாத' மாவாசி' ரலங்க்ருதாம் ச |
புரீம் மஹாயத்திர கவாடமுக்யாம்
த'தீர்பஸ ராமோ மஹதா ப'வேத | (31)

ஸர்க்கம் 40

ராவணனுக்கும் ஸுகீர்வனுக்கும் மல்லயுத்தம்

ததோ ராம: ஸுவலாக்'ரம் யோஜதத்'வய மண்ட'லம் |
ஆருரோஹ ஸஸு'கீ'ரீவோ ஹரியூத'ப ஸம்ஸ்குத: | (1)

பிறகு ரகுநாதன், இரண்டு யோஜனை சுற்றளவுள்ள ஸுவேல மலையின் சிகரத்தில் ஏறி ஸுகீர்வன் முதலிய வானரத் தலைவர்களுடன் அங்கே ஒரு முகூர்த்தம் தங்கி, நான்கு புறங்களையும் பார்த்தார். த்ரிகூடபர்வதத்தின் நடுச்சிகரத்தில் லங்காநகரம் அழகிய காடுகளால் சூழப்பட்டு, வெகு சாதுரியமாய் விச்வகர்மாவால் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அதை உற்றுப் பார்க்கையில் ஒரு கோபுரத்தின் மேல்மாடியில் ஸர்வலோக கண்டகளுள் பிரதாப லங்கேசுவரன் தன் மந்திரி பரிவாரங்களுடன் உட்கார்ந்திருக்கக் கண்டார். பூர்ண சந்திரனைப்போன்ற ஒரு வெண்குடைபைச் சில ராஜஸர்கள் பிடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சிலர் தங்கப் பிடி களுள்ள சாமரங்களை இரு புறங்களிலும் வீசினார்கள். அவன் நவ ரத்தினங்களிழைத்த ஆபரணங்களைத் தரித்து சிவப்புச் சந்தனத் தைப் பூசிக்கொண்டு, தங்கத்தால் விசித்திரமாக வேலை செய்யப்

15 பட்ட வெண்பட்டை உடுத்தியிருந்தான்; கருத்து நீருண்ட மேகம் போல் பிரகாசிக்கும் அவனுடைய மார்பில் ஐராவதமென்ற கணத்தின் தந்தங்கள் தாக்கின வடுக்கள் சந்திர பிம்பங்கள் போல் விளங்கின. மூயலின் ரத்தத்தைப்போல் சிவந்த உத்தரீயத்தடவன் ஸந்தியா காலத்தில் காணப்படும் சிவப்பு நிறமுள்ள மேகக் கூட்டம் களைப்போல் தோன்றினான். அவனைக் கண்டவுடன் ஸுகீவனுக்குத் தேகம் தெரியாமல் கோபமுண்டாயிற்று, பிரபுவான ராமனுக்கெதிரில் இந்த மஹாபாபி ஸகல ராஜோபசாரத்தடவன் இருப்பதா? என்று ஸஹிக்காமல், திடீரென்று எழுந்து, அவவற்ற தேக பலத்தையும் மனோபலத்தையும் உடையவனாகையால், அங்கிருந்து பாய்ந்து, ராவணனிருக்கும் கோபுரத்தில் அவனுக்கெதிரில் குதித்தான். "அந்த ராஷஸபாபி என் கண்ணில் பட்டவுடன் இறந்தானென்று நம்புங்கள்" என்று ராமனிடத்திற் செய்த பிரதிக்ஷையை நிறைவேற்ற ஸமயம் பார்த்திருந்தான். சற்று நேரம் ராவணனை வெறிக்கப் பார்த்து, சிறிதும் பயரில்லாமல், அவனைத் தரும்பாக எண்ணி, அவன் செவியில் நாராசம் துளைத்ததுபோல், "அடே! ராஷஸப்பதரே! மஹாபாபி! நான் யார் தெரியுமா? லோகாதான ராமமூர்த்தி என்னைத் தொழினென்று அழைக்கிறார். வால்தவத்தில் நான் அவருடைய தாஸன். அந்த மஹாவீரனுடைய அணுக்கிரஹத்தால் நான் உன்னை இன்று உயிருடன் விடப்போகிறதில்லை" என்று, ஸங்கேசவரன் மேல் பாய்ந்து, அவனுடைய ரத்ன கிரீடத்தை அடித்துப் பூமியில் தள்ளினான்.

ஸுகீவன் வருவதைக் கண்ட ராஷஸாநிபதி, "இதுவரையில் உனக்கு ஸுகீவன் (அழகான கழுத்தையுடையவன்) என்று பெயரிருந்தது. என் கண்ணில் பட்டபிறகு கழுத்தில்லாதவன் என்ற பெயரை அடைவாய்" என்று சொல்லி, எழுந்து ஸுகீவனைக் கைகளால் பிடித்து மேலே தூக்கிப் பூரியிலடித்தான். வானரேசவரன் பந்துபோல் விளம்பி, தாமசனைத் தூக்கி ஆசாசத்தில் விட்டெறித்தான். ஒருவரையொருவர் இறுக்கக் கட்டினதால் தேகமெங்கும் வீயர்வையால் நனைந்தது. நகங்களால் சீறி உடம்பெல்லாம் ரத்தம் பெருகிற்று. இறுக்கக் கட்டிப் பிடித்துக் கொஞ்ச நேரம் அசைவற்று நின்றார்கள். பிடித்த பிடியைத் திமிறிக்கொண்டு சிவந்த புஷ்பங்களால் சிதைந்த இலவமரத்தைப்போல் ரத்தப் பிரவாஹத்தால் விளங்கினார்கள். ஒருவரையொருவர் கைகளை மடக்கிக் குத்தினார்கள்; ஒங்கி அறைந்தார்கள்; விரல் நுனிகளால் துளைத்தார்கள்; சுண்டுவிரலைத் தவிர மற்ற விரல்களை மடக்கிக் குத்தினார்கள்; இப்படி மஹாபலசாலியான ராஷஸேசவரனும் வானரேசவரனும் பிறர் பார்க்க ஸஹிக்காத கோரயுத்தம் செய்தார்கள். வெகு காலம் அவ்விருவரும் அந்தக் கோபுரத்தின் மேடையில் மல்லயுத்தம் செய்து, கைச்சண்டையை விட்டு ஒருவரையொருவர் உயரத் தூக்கி எறிந்தார்கள்; இழுத்துக் தள்ளினார்கள்

முடிபுரையாரைத் தவிர ஹானை; அரத்திகா'தைஸ் கராக்கீரகதை; |
தென சக்ரதூர் புத்த' மஸஸ் குபம் மஹாப'வெள ராஷஸ வாநதீர த்த'ரேள |

— 40—16.

ஒருவர் போருள் மககீர ம. 422. குத்தினார்கள்; ஒங்கி அறைந்தார்கள்; விரல் நுனிகளால் துளைத்தார்கள்; சுண்டுவிரலைத் தவிர மற்ற விரல்களை மடக்கிக் குத்தினார்கள்; இப்படி மஹாபலசாலியான ராஷஸேசவரனும் வானரேசவரனும் பிறர் பார்க்க ஸஹிக்காத கோரயுத்தம் செய்தார்கள்.

Notes : This Blank Page has also to be counted as a another page Number.

It is intentionally left blank after Picture Sketches.!

கழுத்தைப் பிடித்து அவயவங்களை வளைத்தார்கள்; முன்னும் பின்னும் அடிவரிசைகளைப் போட்டார்கள்; புஜங்களால் கட்டி இறுக்கினார்கள். அப்படியே பிராகாரத்திற்கும் அகழிக்கும் நடுவில் விழுந்தார்கள். வெகு ஸாமர்த்தியசாலிகளாகையால், பூரியைத் தொடராமல் கிளம்பி, ஒரு முகூர்த்த காலம் சிரமத்தால் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். அவயவங்களைப் பிடித்துவிட்டுக்கொண்டு, பிறகு தாவி, யமபாசங்களைப் போன்ற புஜங்களால் இறுக்கி நெறித்தார்கள். கொழுத்த வலிம் ஹத்தையும் புலியையும் போலும், யானைக்குட்டிகளைப்போலும், அவ்விருவரும் ஸஹஜ பலத்தாலும், பழக்கத்தாலும், சக்தியாலும் ஒருவரையொருவர் பிடிக்கவேண்டுமென்று தங்களுக்குத் தெரிந்த ஸகல யுத்தவரிசைகளையும் காட்டினார்கள். பிறகு மார்புகளால் ஒருவரையொருவர் இடித்து ஒரே காலத்தில் பூரியில் வீழ்ந்தார்கள். பிறகு எழுந்து ஒருவரையொருவர் கீழே தள்ளி, ஒவ்வொரு உபாயத்தையும் பிரயோகித்தார்கள். யுத்த ஸம்பந்தமான தேகப்பரிநீரினும் வில் வித்யையிலும் அதிகமாய்ப் பழகின தாலுண்டான பலத்தால் அவ்விருவருக்கும் களைப்புண்டாகவில்லை. உத்தமமான மதயானைகளைப்போன்ற சிறமுடையவர்களாய், யானைகளைக் கட்டும் ஸ்தம்பங்களையொத்த புஜங்களால் ஒருவரையொருவர் தடுத்தார்கள். இப்படி வெகு காலம் யுத்தம் செய்து மண்டலம் முதலிய வரிசைகளைக் காட்டிக்கொண்டு, ஒருவரையொருவர் கொல்வதில் கோக்கமுள்ளவர்களாய், ஒரு பங்குபத்திற் காக காத்துக்கொண்டிருக்கும் இரண்டு பூனைகளைப்போல் அசைவற்று அடிக்கடி நீன்றார்கள். அநேக மண்டலங்களையும் விடுத்திரமான ஸ்தானங்களையும் கோமூர்த்ரம் முதலிய பந்தங்களையும் முன்னடி பின்னடிகளையும் குறுக்குப் பாய்ச்சல்களையும், கோணல் பாய்ச்சல்களையும் பரிமோஷம், வர்ஜ்ஜம், பரிதாவனம், அபித்ரவனம் முதலிய பலவித யுத்த வரிசைகளையும் காட்டி, அபூர்வ யுத்தம் செய்தார்கள். அப்பொழுது ராவணன் நியாயமாய் ஸூக்ரீவனை ஐயிக்க முடியாதென்று கண்டு, தன் மாயையை உபயோகித்து எங்கே பார்த்தாலும் தன்னைப்போல் காட்டினான். அதைக் கண்டு ஸூக்ரீவன் இனி இவனுடன் யுத்தம் செய்வது உசிதமல்லவென்று எண்ணி, ஜயத்தால் விளங்கி, மஹாபலவானான ராவணனுடன் நெடுநேரம் மல்ல யுத்தம் செய்தும் கூடக் களைக்காமல், ஆகாசத்தில் பாய்ந்து சாம னுடைய பக்கத்தில் வந்து சேர்ந்தான்.	55
	60
	65
	70
	75
	80
	85
	90
	95

வில் கோர யுத்தம் செய்து, அதனால் இடைத்த நீர்த்தியை ராமனுக்கு ஸம்பாதித்து வைத்தான். ராவணனைப் போன்றவர்கள் அநேகர் அங்கிருந்தாலும், அவர்களை லக்ஷ்மம் செய்யாமல் அவனை யே குறிவைத்துத் தோற்கடித்தான். தசக்ரீவனைப்போல் கபட யுத்தம் செய்யாமல், யுத்த நீதிக்குக் கட்டுப்பட்டுத் தர்ம யுத்தம் செய்து, அவனுக்கு அதுவரையில் அவனறியாத சிரமத்தை உண்டாக்கினான். அதவே ராவணனுக்குக் கிடைத்த பிரயோஜனம்; அபார கீர்த்தியே ஸுக்ரீவனுக்குக் கிடைத்த பிரயோஜனம். தான் ஆதித்ய னுடைய புத்திரனாகையால் அவருடைய ராஜ்யமான ஆகாச மாரீக்கமாய் வந்து சேர்ந்தான். அவரைப்போல் இவனுடைய வேகத்திற்கும் எல்லையில்லை. ஆச்சரியகரமான காரியத்தைச் செய்தும் விடையத்தால் வானரர்களுக்குள் தானும் ஒருவராய் நின்றான். "ராவணனுடைய சிரஸை நான் கொண்டுவர முடியவில்லையே, என் பிரபுவிற்கு எதிரில் எப்படி. சிற்பேன்" என்று வெட்கப்படுவற வனைப்போல், அவருடைய பக்கத்தில் வந்து நின்றான். நானே ராவணனைக் கொல்லுகிறேன் என்று ராமன் செய்த பிரதிக்கொரு வீணுகமென்றே ஸுக்ரீவன் ராவணனைக் கொல்லவில்லை. மாயா வித்யை தெரியாதவனல்ல. ராவணனைப்போல் தானும் அதைப் பிரயோகித்தால் ராமனுக்குக் கோபமுண்டாகுமென்று வந்து விட்டான். இப்படி ஸூரிய புத்திரனான ஸுக்ரீவன் இந்த ஆச்சரியகரமான காரியத்தைச் செய்து, அளவற்ற ஸந்தோஷத்துடன் வாயு வேகமாய் மறுபடியும் வானரர்கள் இருக்குமிடத்திற்கு வந்தான். அதைக் கண்ட ரகுநாதனுக்குண்டான யுத்தாவேசத்திற்கும் ஆனந்தத்திற்கும் எல்லையுண்டோ? வானரசிரஷ்டர்கள் ஸுக்ரீவனைக் கொண்டாடிப் பூஜித்தார்கள்.

இது ஸ ஸவித்ருஸூதுஸ் தத்ர தத் கர்ம க்ருத்வா
பவநகதி ரநீகம்ப ராவிஸத் ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்டம் |
ரகு'வர ந்ருபஸூதோ: வ'த'யத் யுத்'த'ஹர்ஷம்
தரும்ருக் க'ணமுக்'ஸய: பூஜ்யமானோ ஹரீத்த'ர: || (34)

ஸர்க்கம் 41

ஸங்கையை முற்றுகையிட்டது

அதீ தஸ்மிந் நிமித்தாநி தீ'குஷ்ட்வா லக்ஷ்மண பூர்வஜ: |
ஸுக்ரீவம் ஸம்பரிஷ்வஜ்ய தத'ா வசந மப்'ரவீத் || (1)

பிறகு ராவணனுடன் ஸுக்ரீவன் யுத்தம் செய்த அடையாளங்களை ரகுநாதன் அந்த வானராதிபதியின் தேகத்தில் கண்டு கேட்காமாய்த் திரும்பி வந்ததைப்பற்றி ஸந்தோஷித்து, அவனை ஆஸிங்கணம் செய்து, 'மித்திர! என்னுடன் ஆலோசிக்காமல் இப்படிப்பட்ட துணிவான காரியத்தை நீ செய்யலாமா? அரசர்கள்

5

எங்களைப்போன்ற பரிவாரங்களை இப்படிப்பட்ட காரியங்களில் நியமிப்பார்களே ஒழியத் தாங்களே போகமாட்டார்கள். நான்க ளிருக்கையில் நீ இப்படிச் செய்யலாமா? துணிவான காரியங்களைச் செய்வதில் உனக்கு விசேஷப்பிரீதி. ஆனால் நானும் விபீஷண னும் இந்த வானரஸையழும் உன் கேட்கத்தைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியாமல் கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்படி செய்வது நியாயமா? இனி எங்களுடன் ஆலோசிக்காமல் இப்படிச் செய்யாதே. உனக்கு ஏதாவது ஆபத்து நேர்ந்தால் ஸீதையாலாவது பரதனுலாவது லக்ஷ்மணனுலாவது சத்துருக்களுலாவது என் தேகத்தாலாவது எனக்கென்ன ஆகவேண்டியிருக்கிறது? (பச ஏற்கெனவே பிறந்த கன்றுகளை விட்டு அப்பொழுது பிறந்த கன்றிடத்தில் ஸகல ப்ரீதி யையும் வைப்பதுபோல் எக்காலத்திலும் தன்னைவிட்டகலாத லக்ஷ்மணியையும் லக்ஷ்மம் செய்யாமல், கொஞ்சகாலமாய்த் தன்னை ஆசிரயித்துவரும் ஒரு குரங்கை விசேஷமாக என்னும் ராமமுர்த்தி யின் வாத்தலையத்திற்கு எல்லையுண்டோ? தன் ஆத்மாவில் பாதி என்ற பத்தினியைவிடப் பத்தனே பெரியவன் என்றெண்ணும் மஹா னல்லவா? தன் பிரதிபிம்பங்களைன்ற ஸுஹாதாசர்க்களையும், ஸகல தர்மங்களுக்கும் ஸகல கர்மங்களுக்கும் ஆதாரமான தேகத்தையும் பத்தர்களுடைய கேட்கத்திற்காகக் கைவிடும் மஹானுபாவன் ராமனைத் தவிர வேறுண்டோ? பத்தினிகளையும் புத்திரர்களையும் ஐகவரியத்தையும் கொடுத்தாவது காப்பாற்றவேண்டிய தன் உயிரையும் பத்தர்களுடைய விஷயத்தில் தரும்பாய் நினைத்த மஹாத்மா). நீ திரும்பி வராமலிருக்கையில் பின்வருமாறு நிச்சயம் செய்துகொண்டேன். உன் பராக்கிரமம் எனக்கு நன்றாய்த் தெரிந் திருந்தும் உன்னிடத்திலுள்ள அதிக ப்ரீதியால் உன்னைப்பற்றிக் கவலைப்பட்டேன். ராவணனைப் புத்திரமித்திர பந்துக்களுடன் யுத்தத்தில் கொன்று நான் செய்த பிரதிக்கொருவைய நிறைவேற்றி, விபீஷணனை லங்காதிபதியாய் அபிஷேகம் செய்து, அவன் என் னைச் சரணமடைந்ததை ஸபலமாக்கி, பரதனிடத்தில் கோஸல ராஜ்யத்தை ஒப்புவித்து (இல்லாவிட்டால் குலதர்மம் கெடும்) உயிரைவிட என்னைனென்" என்றார். அதற்கு ஸுக்ரீவன், "தங்க ளுடைய ப்ரியபார்யையை அபகரித்த அந்த மஹாபாபியை நேரில் பார்த்துவிட்டு எப்படிப் பொறுத்திருப்பேன்? தங்களுக்கு நான் தாஸன்; இது என் கடமை; துணிவால் செய்த காரியமல்ல" என்றான்.

ராகவன் அந்த வார்த்தையை மெச்சி லக்ஷ்மணனைப்பார்த்து, "குழந்தாயி! பழம், கிழங்கு, குளிர்ந்த ஜலம் முதலியவை நிறைந்த இடத்தில் கமது ஸையத்தை இறக்கி அணிவகுப்போம். லோகத் திலுள்ள ஜாதுக்கள் அழியப்போகிறதென்பதைக் குறிப்பீடும் பயங் கரமான சஞ்சனங்களைப் பார். வானர ராகுஸவீரர்களும் மடிவார்க ள். காற்றுக்கள் கடுமையாக அடிக்கின்றன; பூமி நடுங்குகின்றது;

45

பர்வதசிகரங்கள் அசைகின்றன; மரங்கள் முறிந்து விழுவின்றன; மேகங்கள், கழுது பருந்து முதலிய குரூர ஜந்துக்களுக்கு இருப்பிடமாய், கடுமையான சப்தங்களுடனும் கோரமான குபங்களுடனும் ரத்தம் கலந்த மழையைப் பெய்கின்றன. இது பிராணிகளின் நாசத்தைக் குறிக்கின்றது. ஸந்தியாகாலத்தில் ஆகாசம் சிவப்புச் சந்தனத்தைப்போல் பார்க்கப் பயங்கரமாயிருக்கிறது; ஸூரிய மண்டலத்திலிருந்து கெடுப்புக்கட்டிகள் ஜ்வலித்துக்கொண்டு விழுவின்றன. அல்பமிருகங்களும் பசிகளும் தினமாய் தினஸ்வரங்களுடன் ஸூரியனைப் பார்த்துக் கத்தும்பொழுது எல்லோருக்கும் பயம் நேரிடுகிறது. ராத்திரியில் சந்திரன் பிரகாசிக்கிறதில்லை; உஷ்ணகிரணங்களால் எரிக்கிறான்; ஜுகத்பிரளயம் நேரும்பொழுது காணப்படுவதுபோல் நடுவில் சிவந்து ஓரத்தில் கருத்த மண்டலங்களால் குழப்படுகிறான். அந்த மண்டலம் குறுகிப் பயங்கரமாய் அளவற்ற அபாயங்களையும் கஷ்டங்களையும் குறிக்கின்றது. ஸூரிய மண்டலத்தில் கருப்புப்புள்ளிகள் தெரிகின்றன. நகைத்திரங்கள் முன்போல் பிரகாசிக்கவில்லை. இந்த அபசுருணங்களால் பார்த்தால் யுகங்கள் முடிந்து லோகங்களுக்குப் பிரளயம் வருமோ என்றெண்ணும்படியிருக்கிறது. காக்கைகளும், கழுதகளும், பருந்துகளும் பலவீனமான பசிகளால் ஜயிக்கப்படுகின்றன; நரிகள் பயங்கரமாக ஊரையிடுகின்றன. நாய் லகல லைன்யங்களுடன் ராவணனால் ஜாக்கிரதைபாகக் காக்கப்பட்ட லங்கையில் இப்பொழுதே வேகமாய் பிரவேசிப்போம்" என்று, ஸுவேல மலையிலிருந்து இறங்கிச் சத்துருக்களால் எதிர்த்துமுடியாத தன் லைன்யத்தைக் கவனித்துப் பார்த்து, தானும் ஸூக்ரீவனும் வானரர்களை உத்தராகப் படுத்தி, யுத்தகாலத்தில் வீராவேசத்துடன் யுத்தம் செய்யும்படி தைரியப்படுத்தினார்.

பிறகு கபமுகூர்த்தத்தில் ரகுவீரன் கோதண்டபரணியாய் வானரலேனையை லங்கையை நோக்கி நடத்திச்சென்றார். 75 விபிஷணன், ஸூக்ரீவன், ஹனுமான், ஜாம்பவான் நளன், தூமரன், நீலன், லக்ஷ்மணன் முதலியவர்கள் அவரைப் பின்பற்றினார்கள். மஹாஸமுத்திரத்தைப்போன்ற வானரசேனை யூரியை மறைத்துக்கொண்டு அவர்களைப் பின்பற்றிச் சென்றது. சத்துருகுல காலர்களாய் மதயானையைப் போன்றவர்களாய் விளங்கும் வானர வீரர்கள் பர்வதசிகரங்களையும் பெரிய மரங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு போனார்கள். பிறகு ராமலக்ஷ்மணர்கள் லங்கைக்கு ஸமீபத்தில் வந்து சேர்ந்தார்கள். அது கொடிகளாலும் த்வஜங்களாலும் பிரகாசித்தது. அழகான தோட்டங்கள் கணக்கில்லாமல் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. விசித்திரமான மதில்கள் ஆகாசத்தை அளவிக்கொண்டு சத்துருக்கள் கெடுக்க முடியாமல் பிராகாரங்களாலும் கோட்டை வாசல்களாலும் சோபித்தன.

வானரர்கள் ராகவனுடைய ஆக்கொப்படி இடங்களை எற்படுத்திக்கொண்டு தேவர்களும் கெடுங்கெடுடியாத அந்த நகரத்தை முற்றுகை போட்டார்கள். பர்வதசிகரத்தைப்போல் உன்னதமான வடக்குக் கோட்டை வாசலில் ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஆயுதபாணிகளாய் நின்றார்கள். வருணபகவான் ஸமுத்திரத்தைக் கரப்பதுபோல் அவ்விடத்தை ராவணன் தானே ரகித்து வந்தான். ராமனைத்தவிர வேறு யாராவது அங்கே நின்று நிர்வாணிக்க முடியுமோ? அது அதிக பயங்கரமானது; எப்பொழுதும் ஆயுதபாணிகளாய் நிற்கும் கோரமான ராகுலர்களால் லகல திக்குகளிலும் ரகிக்கப்பட்டது; தானவர்கள் வலிக்கும் பரதான லோகத்தைப்போல் அல்பஜனங்கள் கண்டு நடுங்கும்படியானது; கோட்டை வாசலுக்கு ஸமீபத்தில் அமைக்கப்பட்ட மேடைகளில் ராகுல வீரர்களுடைய ஆயுதங்களும் கவசங்களும் கொடிகளும் ஒழுங்காய் வைக்கப்பட்டிருந்தன. கிழக்குக்கோட்டை வாசலில் வானர லேனுபதியான நீலன் மைத்தனையும் த்விவிதனையும் தனக்கு ஸஹாயமாய் வைத்துக்கொண்டு இறங்கியிருந்தான். நீஷ்பன் கவாகுள் கஜன் கவயனென்பவர்களுடன் அங்கதன் தெற்குக் கோட்டைவாசலை முற்றுகையிட்டான். பிரமாதி, பிரகலன் முதலிய வீரர்களுடன் ஹனுமான் மேற்குக் கோட்டைவாசலை முற்றுகையிட்டார். கருடனைப்போல் சிறிக்கொண்டிருக்கும் மற்ற வானர வீரர்களால் குழப்பட்டு, ஸூக்ரீவன் ராவணனாலும் இத்திரஜித்தாலும் ரகிக்கப்பட்ட வடக்குக்கோட்டை வாசலுக்கும் மேற்குக் கோட்டை வாசலுக்கும் நடுவிலிருந்துகொண்டு, ராமனுக்கும் ஹனுமானுக்கும் ஸஹாயம் செய்து வந்தான். வானர தேனைத் தலைவர்களில் பிரவீர்த்தி பெற்ற முப்பத்தாறுகோடி வீரர்கள் ஸூக்ரீவனைச் சூழ்ந்து நின்றார்கள். ராமனுடைய உத்தரவின்படி லக்ஷ்மணனும் விபிஷணனும் ஒவ்வொரு வாசற்படியிலும் கோடி வானரர்களை வைத்தார்கள்; ராமனுக்கு மேற்கில் ஸூக்ரீவன் ஜாம்பவானுடன் தங்கியிருந்தான். பராக்கிரமத்தில் புலிகளைப் போன்ற அந்த வானர வீரர்கள் மரங்களையும் பர்வத சிகரங்களையும் கற்பாறைகளையும் தூக்கிக்கொண்டு, கோபத்தால், வால்களையும் முகங்களையும் அவயவங்களையும் பயங்கரமாய்ச் செய்துகொண்டு, நகங்களையும் பற்களையும் ஆயுதமாயுடையவர்களாய், ஸந்தோஷத்துடன் யுத்தம் செய்யத் தயாராயிருந்தார்கள். சிலர் பத்து யானைபல முடையவர்கள்; சிலர் நூறு, சிலர் ஆயிரம், சிலர் பதினாயிரம், சிலர் ஓளகம், சிலர் மஹேளகம், இவ்விதமான பலவீனங்கள்; சிலருடைய பலத்திற்கு எல்லையிலை. வானரர்களும், கொண்டை முஸூருகளும், கரடிகளும், நானூவண்ணங்களுடன் நாகாவேஷங்களுடன், நாகா சப்தங்களுடன் லங்கையைச் சுற்றிக் கூடியிருந்தன, வெட்டுக்கிளிகள் கணக்கில்லாமல் ஒரு தேசத்தில் திடீரென்று வந்திறங்கினதுபோல் வானரர்கள் சூழ்ந்திருந்தது ஆச்சரியகரமாயும் விசித்திரமாயுமிருந்

130 தது. அங்கு தங்கியிருந்த வானரர்களால் பூமி முற்றிலும் மறைந்
தது; தாவிக் குறித்துக்கொண்டிருந்த வானரர்களால் ஆகாசம்
மறைந்தது. அநேக கோடி வானரர்கள் லங்கையின் கோட்டை
வாசல்களை முற்றுகைபோட்டார்கள். மற்றவர்கள் யுத்தம்செய்யத்
தயாராய் நின்றார்கள். த்ரிகூடபர்வதத்தைச் சுற்றிலும் லங்கையின்
நான்கு புறங்களிலும் கணக்கில்லாத வானரர்கள் பாறைகளையும்
135 மரங்களையும் தூக்கிக்கொண்டு காற்றுக்கூட உள்ளே துழைய
இடமில்லாமல் தடுத்தார்கள். மஹாமேகங்களைப்போன்ற ரூபத்
துடனும் தேவேந்திரனைப்போன்ற பராக்ரீரமத்துடனும் வானர
வீரர்கள் திடீரென்று தங்களைச் சூழ்ந்துகொண்டதைக் கண்டு,
ராஷஸர்கள் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். ஸமுத்திரம் கரைபுரண்டு
140 ஓடுவதுபோல் அந்த வானர ஸையத்திலிருந்து ஒரு பெரும் சப்த
முண்டாயிற்று. அதனால் த்ரிகூடபர்வதமும் அதிலுள்ள வணங்
களும் சோலைகளும் லங்கா நகரமும் அதிலுள்ள கிருஷ்ணங்களும்
மதின்களும் கிடுகிடுகென்று நடுங்கின. ராமலக்ஷ்மணர்களாலும்
ஸூக்ரீவனாலும் ரக்ஷிக்கப்பட்ட அந்த ஸேனை தேவாஸூரர்களும்
145 இத்திரர்களும் ஒன்றுசேர்ந்தாலும் எதிர்க்க முடியாததாயிருந்தது.
பிறகு, ராமன் தன் ஸையத்தை யுத்த சால்திரப்படி வகுத்து,
ராஷஸர்களைக் கொல்வதற்குத் தகுந்த உபாயங்களை மந்திரிகளுடன்
ஆலோசித்து, தன் புத்தியாலும் அவைகளை அடிக்கடி பரீக்ஷித்து
ஒரு முடிவு செய்தார்; யுத்தமான ஸாம தான உபாயங்களையும்
அவைகளின் பலத்தையும் நிஜஸ்வரூபத்தையும் அறிந்தவரானதால்
150 சத்துருவுடன் யுத்தம் செய்வதற்காக அவனுடைய நகரத்தை
முற்றுகையிடும்பொழுது ஒரு தூதன் மூலமாய் அந்தச் சத்துருவை
யுத்தத்திற்குழைப்பது ராஜதர்மமென்று, விபீஷணனுடைய
அனுமதியின்படி அங்கதனை யழைத்து இவ்விதம் சொன்னார்.

155 "குமுத்தாய்! நீ கிரமமில்லாமல் பிராகாரங்களைத் தாண்டி,
லங்கையில் போய் நான் சொல்லும் வார்த்தைகளை ராவணனிடத்
தில் பயமில்லாமல் தைரியமாய் சொல்லவேண்டியது. * லக்ஷ்மீ
கடாஷத்தை இழந்தவனே! அதிகாரத்தை இழந்தவனே! காலம்
குறுகினவனே! மதி கெட்டவனே! பிரஹ்மாவிடத்திலிருந்து வரம்
பெற்ற கர்வத்தினால் ரிஷிகளையும், தேவதைகளையும், கந்தர்வர்களையும்
160 அபஸ்ரஸ்களையும், நாகர்களையும், யக்ஷர்களையும், அரசர்களையும்
அவமதித்து உபத்திரவித்து அக்ஞானத்தால் மஹாபாபங்களை
ஸம்பாதித்தாயே, அந்தக் கர்வம் இன்றுடன் ஒழிந்தது. என்
பார்யையை நீ அபகரித்ததால் என் கோபத்திற்குட்பட்டாய்.
உன்னைத் தண்டிக்க நான் ஏற்பட்டுக் கோதண்டத்தில் திய்யாஸ்
165 திரங்களைப் பூட்டி, உன் கோட்டை வாசலில் வந்து நிற்கிறேன்.
என்றுடன் யுத்தம் செய்து என் கையால் மரணமடைந்தால்,
தேவதைகள், மஹர்ஷிகள், ராஜர்ஷிகள் முதலிய மஹான்களடை
யும் உத்தம லோகங்களை யடைவாய்; ஸகல பாபங்களிலிருந்தும்

விடுபடுவாய். சிகிரம் யுத்தத்திற்கு வா. மாரீசனுடைய மாயையால்
என்னை வஞ்சித்து, ஆச்சரமத்தினின்றும் வெகு தூரத்தில் அழைத்
170 துக்கொண்டு போய் ஸீதையை அபகரித்தாயே. எதை நம்பி
அப்படிச் செய்யத் துணிந்தாயோ அந்த பலத்தைக் காட்ட இதுவே
ஸமயம். ஸூவர்ணத்தைத் திருடினவன் அதைத் திருப்பிக்
கொடுத்தாலெழிய பிராயச்சித்தம் செய்து கொள்வதற்கு அதிகாரி
யாகமாட்டான். அப்படி ஸீதையை என்னிடத்தில் ஸமர்ப்பணம்
175 செய்து என்னைச் சரணமடை. நீ செய்த அபராதங்கள் எல்லா
வற்றையும் மன்னிக்கிறேன். இல்லாவிட்டால் என் தீக்ஷணமான
பாணங்களால் ஸகல லோகங்களிலும் ராஷஸப் பூண்டில்லாமல்
செய்வேன். (ராவணன் தன்னைச் சரணமடைந்தால் தனக்கு
வேண்டிய கோஸலராஜ்யத்தை விபீஷணனுக்குக் கொடுப்போ
180 மென்று ராமனுடைய கருத்து.) தர்மாத்மாவாயும் ராஷஸ
நிரேஷ்டனுயிருக்கும் விபீஷணன் என்னைச் சரணமடைந்திருக்
கிறான். அதனால் நீத்தியமாயும் சத்துருக்களால் உபத்திரவமில்லாத
தாயும் இருக்கும் இந்த லங்கா ராஜ்யத்தைப் பெற்று, விசேஷ
கார்தியுடன் விளங்குகிறான். இந்த ராஜ்யத்தை ஆள்வதற்கு
185 வேண்டிய ஸகல குணங்களும் அவனிடத்தில் பொருந்தியிருக்
கின்றன; நீயோ ஸகலவிதத்திலும் அந்தப் பதவிக்குத் தகாதவன்;
தர்மமார்த்தத்தைவிட்டு விலகினவன்; மஹாபாபி; இந்திரியஸ்வா
தீனமற்றவன்; ஸூர்க்கர்களால் குழப்பட்டவன்; உனக்கும் இந்த
ராஜ்யத்திற்கும் வெகுதூரம்; ஸீதையைக் கொண்டுவந்து விட்டு
190 என்னைச் சரணமடைந்தால் விபீஷணனுக்கு வேறு ராஜ்யத்தைக்
கொடுத்து, உன்னைக் கொல்லாமல் விடுவேன். இல்லாவிட்டால்
யுத்தம் செய்யப் புறப்படு. தைரியத்தையும் சௌரியத்தையும்
கைக்கொண்டு என்னுடன் யுத்தம் செய்தால் என் பாணங்களால்
ஸகல பாபங்களிலிருந்தும் விடுபட்டவனாய், யுத்தத்தில் பின்
195 வாங்காமல் உயிரைவிட்டவர்கள் அடையும் வீரஸ்வர்க்கம் உனக்
கும் கிடைக்கும். நீ என்னிடத்திலிருந்து தப்பி நிறைந்துப் புகழி
ரூபமெடுத்து மனோவேகத்துடன் எந்த லோகத்தில் ஒளிந்திருந்
தாலும், என் கண்ணில் பட்ட பிறகு உயிருடன் திரும்பி வரு
வாயோ? உனக்கு ஓரீதமான வார்த்தையைச் சொல்லுகிறேன்.
200 கேள். உன் உயிரை என் கையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.
நினைத்துடன் உன்னைக் கொல்வேன். ராஷஸ ருலத்தில் ஒருவரும்
மிஞ்சப்போகிறதில்லை. ஆகையால் உனக்குப் ப்ரேதகிருத்தயங்களைச்
செய்ய ஒருவரும் இருக்கமாட்டார்கள். நீயே அவைகளை இப்
பொழுதே செய்துவிடு. இறப்பவர்கள், சாபல்யத்தால் யுத்திரயித்
205 திர களத்திரங்களையும் மற்ற பிரியமான வஸ்துக்களையும் பார்க்க
விரும்புவதுபோல் நீ அளவற்ற அபிமானத்துடன் ரக்ஷித்துவரும்
இந்த லங்கையை நன்றாகச் சுற்றிப்பார்" என்று நான் சொன்னதாக
ராவணனிடம் சொல்" என்றார்.

- 210 அங்கதன் ராமனிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு, மனுஷ்ய ரூபமெடுத்த அக்னிபகவானிப்போல் அதிவேகமாய் ஆகாச மார்க்கத்தில் சென்று, ராவணனுடைய அரண்மனையில் இறங்கினான். அங்கே ராவணன் மந்திரிகளுடன் ஆலோசித்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டு ஸமீபத்தில் சென்று, தன்னை இன்னொன்று தெரிவித்து,
- 215 ராமன் சொல்லியனுப்பின வார்த்தைகளைச் சிறிதும் ஏற்றங்கூறவில்லாமல் மந்திரிபிரதானிகள் கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில் வங்கேக சுவரனிடத்தில் சொன்னான். "ஸகல பிராணிகளுக்கும் கேடமத்தையே செய்யும் கோலாதிபதியான ராமன் என்னை இங்கே அனுப்பினார். நான் வாலியின் புத்திரன். எனக்கு அங்கதனென்ற பெயர். இது வரையில் தாங்கள் கேட்டிருப்பீர்களே! ரகுவீரன் தங்கனிடத்தில் பின்வருமாறு சொல்லச் சொன்னார். "குரூரஸ்வபாவ முன்னவனே! நீ ஆண் பிள்ளையானால் வங்கைக்கு வெளியில் வந்து என்னுடன் புத்தம் செய்ய, உன் ராஜதானியை முற்றுகையிட்டபிறகும் என்னுடன் புத்தம் செய்யாமலிருப்பதைப் பார்த்தால் நீ புருஷாதமன் என்று தோன்றிறது. உன்னையும் உன் மந்திரிகளையும் புத்திரர்களையும், 225 ஞாதிகளையும், பந்துக்களையும் கொல்லப்போகிறேன். ஸகலலோகங்களும் இனியாவது பயமற்று வாழட்டும். தேவ, தானவ, யக்ஷ, கந்தர்வ, உரக, ராக்ஷஸ ரீஷிகணங்களுக்கு நித்திய சத்துருவான உன்னை இன்று வேரறுக்கிறேன். அப்படி வேண்டாமென்றால், 230 ஐரணியை என்னிடத்தில் கொண்டுவந்துவிட்டு என்னைச் சரணமடை என்று சொன்னார்" என்று.
- அந்தக் கரும் வார்த்தைகளைக் கேட்டு, ராக்ஷஸாதிபதி கோபம் தாங்காமல் ஜ்வலித்துக்கொண்டு, கண்கள் சிவந்து, நெருப்புப் பொரி பரக்க, "இந்தத் துஷ்டனைப் பிடித்து இப்பொழுதே கொல்லுங்கள்" 235 என்று மந்திரிகளை அடிக்கடி ஆக்ஞாபித்தான். நான்கு ராக்ஷஸர்கள், நெருப்புக் கொழுந்துபோல் ஜ்வலிக்கும் ராவணனுடைய உத்திரவுப்படி, அங்கதனைப் பிடித்தார்கள். ராக்ஷஸர்களுக்கு நடுவில் தன் பலத்தைக் காட்டுவதற்காக அங்கதன் அதைப் பொறுத்துக் கொண்டிருந்து, ஒவ்வொரு புறத்திலும் தொங்கிக்கொண்டிருந்த 240 இரண்டு ராக்ஷஸர்களுடன் அவச்யமாய் உள்ளதமான அதறயிலிருந்து தாவி ஆகாசமார்க்கத்தில் சென்று அவர்களை வேகமாய் உதறித் தள்ளினான். அவர்கள் ராவணனுக்கெதிரே பிரக்ஞையற்றுப் பூமியில் விழ்ந்தார்கள். பிறகு பர்வத சிகரத்தைப்போல் ஆகாசத்தை அளாவிருக்கும் ராவணனுடைய அரண்மனையின் 245 கோபுரத்தை அவனுக்கெதிரே காலாலுதைக்க, முன்பு இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்தால் ஹிமயமலையின் சிகரம் அடிப்பட்டுப் பிளந்ததுபோல் அந்தக் கோபுரம் பெரிடியாயிற்று. இப்படி அரண்மனையை இடித்துத்தள்ளி, தன்பெயரையும் நீர்த்தியையும் கோலித்துக்கொண்டு, ஸிம்ஹநாதத்துடன் அங்கதன் ஆகாசமார்க்கத்தில் 250 இளம்பி, வானரர்களுக்கு நடுவில் ராமனுக்கு ஸமீபத்தில் வந்து

குறித்தான். ராக்ஷஸர்கள் அதைக் கண்டு வருத்தமடைந்தார்கள்; வானரர்கள் ஸந்தோஷத்தால் ஆரவாரித்தார்கள். தன் அரண்மனை நாசமடைந்ததைப்பற்றி ராவணனுக்கு அடங்காத கோபமுண்டாயிற்று. அது தனக்கு நேரும் நாசத்திற்கு ஓர் அடையாளமென்று நினைத்துப் பெருமூச்சு விட்டான். 255

இப்படியிருக்கையில் ராமன் வானர ஸைன்யங்களால் சூழப்பட்டு ராவணனைக் கொல்ல நினைத்து புத்தத்திற்கு ஆரம்பித்தார். பர்வத சிகரத்தைப் போன்ற ஸுஷேணனென்ற வானர வீரன் ஸுகீர்வறுமடைய உத்தரவால் அங்கே காமரூபிகளான வானரர்களுடன் சந்திரன் ராசிகளைச் சுற்றி வருவதுபோல் எல்லாக்கோட்டை வாசல்களையும் சுற்றி வந்துகொண்டிருந்தான். இப்படி வானர ஸைன்யங்கள் எல்லையில்லாமல் லங்கையை வளைத்துக் கொண்டதைக் கண்டு ராக்ஷஸர்களில் ததையசாளிகள் ஆச்சரியமடைந்தார்கள்; ததையமற்றவர்கள் பயந்து நடுங்கினார்கள். சிலர் மல்யுத்தம் நடக்குமென்ற கொழுப்பால் ஸந்தோஷித்தார்கள். 260 பிரகாசங்களுக்கும் அகழ்களுக்கும் நடுவில் வானரர்கள் ஊசிராட்ட இடமில்லாமல் தங்கியிருப்பதைக்கண்டு சிலராக்ஷஸர்கள் பயத்தால் மெய்மறந்து, ஹா! ஹா! என்று அலறினார்கள். இப்படி வங்காபூரியில் பயங்கரமான கோலாஹல சப்தம் அதிகரித்தது. ராக்ஷஸவீரர்கள் உத்தமமான ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு பிரளயகாலத்தில் வீசும் வாயுக்களைப்போல் அங்குமிங்கும் ஸஞ்சரித்தார்கள். 270

தன்மீத மஹாபீஷணகே ப்ரய்ருத்தே

கோலாஹலே ராக்ஷஸ ராஜதாந்யாம் |

ப்ரக்ருஹ்ய ரக்ஷாமினி மஹாயுதாநி

யுகாந்தவாதா இவ ஸம்ஸிரேசு: ||

(104)

ஸர்க்கம் 42

புத்த ஆரம்பம்

ததந்தே ராக்ஷஸால் தத்ர கீத்வா ராவணமந்திரம் |
ந்யவேத்யத் புரீம்குத்தாந் ராமேண ஸஹ வாதஸர: || (1)

பிறகு ராக்ஷஸர்கள் ராவணனிடத்திற்குச் சென்று ராமன் வானர ஸைன்யங்களுடன் லங்கையை முற்றுகையிட்டதைத் தெரிவித்தார்கள். அதைக் கேட்டு, ராக்ஷஸாதிபதி கோபம் கொண்டு முன்னவிட அதிக ஐக்கிரதையாய்க் காவல்களை ஏற்படுத்தி, தன் அரண்மனையின்மேல் மாடியில் ஏறிப்பார்க்கையில், லங்கையும் அதைச் சூழ்ந்த குன்றுகளும், மலைகளும், வனங்களும் புத்தம் செய்ய ஆவல் 5 கொண்ட வானரர்களால் மறைந்திருப்பதைக் கண்டான். இவர்களை எப்படி நாசம் செய்கிறதென்று அவனுக்குப் பெரும் கவலை

10 புண்டாயிற்று. நெடுநேரம் ஆலோசித்துக் கைநியமடைந்து, ராக வணையும் வானர ஸைன்யத்தையும் ஆர்ச்சியத்துடன் பார்த்தான். அதற்குள் ராகவன், வானரர்களுடன் பிராகாரத்திற்கு ஸமீபத்தில் வந்து சேர்ந்து, லங்கை நான்கு புறங்களிலும் கோரமான ராஷ்டிர வீரர்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டார். விசித்திரமான த்வஜங்களாலும் கோடிகளாலும் விளங்கும் லங்கா புரியைப் பார்த்தவுடன் ராமனுக்கு லீதையின் ஞாபகம் வந்து, "ஐயோ! பெண்மாண்போல் நேத்திரங்களை யுடைய என் ஐானடி, கொஞ்சமாவது கஷ்டத்தை அனுபவிக்கத் தகுந்தவளா? இந்த லங்கையில் கோர ராஷ்டிரிகளால் உபத்திரவிக்கப்பட்டு, துக்கத் தால் பிடிக்கப்பட்டு, வெறும் தரையில் படுத்திருக்கிறான். இவ்வளவும் என்னுல்லவா நேர்ந்தது! எனக்காகவல்லவா பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிறான்" என்று வருந்தி, அபார தையுள்ளவராகையால், தனக்குப் பொங்கும் கரும் கோபத்தை அடக்கி, வானரர்களை "யுத்தம் செய்ய ஆரம்பியுங்கள்" என்று ஆக்ஞாபித்தார்.

25 அதைக் கேட்டு வானரர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் போட்டி போட்டுக்கொண்டு ஸீம்ஹநாதம் செய்தார்கள். "பர்வதிகாரங்களாலும் வஜ்ரசுதைப்போன்ற எங்களுடைய முஷ்டிகளாலும் இந்த லங்கையைத் தூளாக்குவோம்" என்று வானரத் தலைவர்கள் ஒவ்வொருவரும் நினைத்தார்கள். மலைச்சிகரங்களையும் பெரிய பாறைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு, நானூறுகூறங்களை வேருடன் பிடுங்கிக்கொண்டு, வேளைத்தலைவர்கள் யுத்தம் செய்யத் தயாரானார்கள். ராவணன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் அவனைக் கொஞ்சம்கூட லக்ஷ்யம் செய்யாமல், வானர ஸைன்யம் அவரவர்களுக்குக் குறிப்பிட்டவிடத்தில் லங்கையின் கோட்டைச் சுவர்களைத் தாண்ட ஆரம்பித்தார்கள். அதைக்கண்டு ராகவன் ஸந்தோஷித்தார். ராமனுக்காக உயிரைக்கொடுக்க நிச்சயித்து, விருஷங்களை யும் பாறைகளையுமே ஆயுதங்களாகக்கொண்டு, சிவந்த முகங்களுடனும், தங்கவிறமான தேகத்துடனும் லங்கையைச் சூழ்ந்தார்கள். மரங்களாலும் மலைச்சிகரங்களாலும் முஷ்டிகளாலும் சுவர்களையும் தோட்டங்களையும், வாசற்படிகளையும் நாசம் செய்தார்கள். 35 கட்டைகளாலும் புற்களாலும் பாறைகளாலும் மரங்களாலும் மண்ணினாலும் கத்த ஐலத்தால் நிறைந்த அகழ்களை நிரப்பினார்கள். ஆயிரங்கோடி வானரர்களுடன் ஸேனாபதிகள் லங்கையின் கோட்டைச்சுவர்களில் ஏறினார்கள். தங்கத்தால் இழைக்கப்பட்ட வாசற்படிகளையும் கைலாஸசிகரத்தைப்போன்ற கோபுரங்களையும் இடித்துத் தள்ளினார்கள். மதயானைகளைப்போல் கர்ஜித்தக் கொண்டு தாவிக்கொண்டும் போய்க்கொண்டும் வந்து கொண்டும் லங்கையை நான்கு புறங்களிலிருந்தும் பிரவேசித்தார்கள். நினைத்த ரூபங்களை எடுக்கக்கூடியவர்களாய், "மஹாபலவானான ராமலக்ஷ்மணர்களும் அவர்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட ஸூகீவனும் வாழ்க"

என்று கர்ஜித்துக்கொண்டும், ஸீம்ஹநாதம் செய்துகொண்டும், 50 அட்டஹாஸம் செய்துகொண்டும், லங்கையை நோக்கிச் சென்றார்கள். இதற்குள் வீரபாஹு, ஸுபாஹு, நளன் முதலிய வானரத் தலைவர்கள் கோட்டைச்சுவர்களைத் தாண்டி, ஸைன்யங்களை அங்கங்கே அணைவருத்து நிறுத்தினார்கள். மெழுகுக் கோட்டை வாசலில் ஈரான்ய மூலையில் குமுதன் பத்துக்கோடி வானரர்களுடன் தங்கியிருந்தான். பிரகஸனும், பனஸனும், அவனுக்கு உதவியாக நீயுபிக் கப்பட்டார்கள். சதவாசி 20 கோடி வானரர்களுடன் தெற்குக் கோட்டைவாசலில் தென்மெழுகு திக்கிலிருந்தான். தாரையின் பிதாவான ஸுஷேணன் 80 கோடி வானரர்களுடன் தென்மேற்கு மூலையில் மேற்குக்கோட்டை வாசலில் தங்கியிருந்தான். வானராதி பதியான ஸூகீவன் ஐரம்பவானுடன் ராமலக்ஷ்மணர்களிருக்கும் வடக்குக்கோட்டை வாசலுக்கருவில் தங்கியிருந்தான். கோலாங்குலங்களுக்கு நாயகனான கவாஷன் பயங்கரமான நேத்திரங்களுடனும் மலையைப் போன்ற தேகத்துடனும் கோடிவானர வீரர்களுடனும் ராமனுடைய வலதுபக்கத்திலும்; கோரமான வேகத்தை யுடைய கரடிகளுக்குக்கரசனான தூம்ரன் கோடி ஸைன்யங்களுடன் இடதுபக்கத்திலும் இருந்தார்கள். பலத்திலும் வீரியத்திலும் நிகரில்லாத விபீஷணன், தன் மந்திரிகளுடன் கதாபாணியாய் ராமனுக்கருகில் நின்றான். கஜன், கவாஷன், கவயன், சரபன், கந்த மாதனனென்றவர்கள் எல்லாவிடங்களிலும் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு வேளைையை ரக்ஷித்து வந்தார்கள். 60 65 70

அதைக்கண்டு ராவணன் கோபம் கொண்டு, ஸகல ஸைன்யங்களை யும் யுத்தத்திற்குப் புறப்படுத்தி ஆக்ஞாபித்தான். அதைக் கேட்டு ராஷ்டிரிகள் ஸந்தோஷத்தால் பயங்கரமாக சப்தித்தார்கள். சந்திரனைப்போல் வெண்மையான ரணபேரிகைகளைத் தங்கக் கழிகளாலடித்துச் சங்கங்களை ஊதினார்கள். விஷயற்ற ஆபரணங்களால் அவங்கரிக்கப்பட்ட கருத்த தேகங்களுடன் ஸகல திக்குகளும் செவிற்புறம்படி சங்கத்தவனி செய்துகொண்டு, கொக்குகளால் சூழப்பட்டு மின்னல் கொடிகள் பாயும் நீருண்ட மேகங்களைப் போல்தோன்றினார்கள். பிரளயகாலத்திலும் சந்திரோதய காலத்திலும் ஆறகன் ஸமுத்திரத்தில் விழுவதுபோல், ராஷ்டிர வேளைகள் ஸந்தோஷத்தால் ஆரவாரித்துக்கொண்டு அங்கங்கே வந்து சேர்ந்தன. அவைகளைக்கண்டு வானர ஸைன்யங்கள் செய்த ஸீம்ஹநாதங்களாலும் கர்ஜனைகளாலும் த்ரீகடபர்வதமும் அதன் தாழ்வரைகளும் நகைகளும் பிரதித்தவனி செய்தன. சங்கம், துத்துபி, பேரிகை முதலிய ரணவாத்யங்களாலும், யானை வீறிடுவதாலும், குதிரைகள்களைப்பதாலும், சதங்களின் ஓசையாலும், ஸைன்யங்களின் கோஷத்தாலும், ஆகாசமும் பூமியும் மெழுகுடன் நடுங்கின. 75 80 85

அப்பொழுது முன்காலத்தில் தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் யுத்தம் நடந்ததுபோல் வானரர்களுக்கும் ராஷ்டிரிகளுக்கும் 90

கோரயுத்தம் ஆரம்பித்தது. ராஷஸர்கள் தங்களுடைய பெயர்களை யும் பராக்கிரமங்களையும் சொல்லிக்கொண்டு கதைகளாலும், கத்திகளாலும் சூலங்களாலும் கோடாலிகளாலும் வானரர்களை அடித்தார்கள். தங்களுடைய பெயர்களைக் கொண்டு, "மஹாராஜாவிற்கு ஐயமுண்டாகக்கூடவதாக" என்ற ராஷஸர்களுடைய கோஷமும், "ஸூக்ரீவ மஹாராஜா வெல்வாராக" என்று வானரர்களுடைய கோஷமும் இளம்பின. விருஷங்களாலும், பர்வதரிகளாலும் நகங்களாலும், பற்களாலும் வானரர்கள் ராஷஸர்களை நாசம் செய்தார்கள். ராஷஸர்கள் கோராயுத்தமென்ற கோட்டைச் சுவர்களிலிருந்து கத்திகளாலும் சூலங்களாலும் கத்திவாய்த்தடிகளாலும் பூமியில் வின்ற வானரர்களை குத்திக் கிழித்தார்கள். வானரர்கள் கோபம் கொண்டு அவர்களை நாவிப்பிடித்திழுத்துக் கீழே தள்ளினார்கள். இப்படி மாம்ஸங்களைச் சேர்ப்புடைய ரத்தப்பிரவாகம் பெருகியோட, ராஷஸர்களுக்கும் வானரர்களுக்கும் கோரயுத்தம் நடந்தது; அதற்கு உபமானம் சொல்வதரிது.

ஸ ஸம்ப்ரஹாரஸ துமுலோ மாம்ஸ சோனித கர்த்மீ: |
ரக்ஷஸாம் வானரானாம் ச ஸம்ப்யூ'வாத்'பு'தோபம: || (48)

ஸர்க்கம் 43

ந்வந்த்வ யுத்தம்

யுத்தயதாம் து ததஸ்தேஷாம் வானரானாம் மஹாத்மதாம் |

ரக்ஷஸாம் ஸம்ப்யூ'வாத்'பு'வகோப: ஸுதா'ருண: || (1)

இப்படி வானரர்களும் ராஷஸர்களும் யுத்தம் செய்கையில் இரண்டு ஸேனைகளுக்கும் கோபம் அதிகரித்தது. தங்க ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட குதிரைகளோடும், நெருப்புக்கொழுந்துகளைப்போன்ற த்வஜங்களோடும் ஸூரியமண்டலங்களைப்போன்ற ரதங்களோடும், அழகான கவசங்களோடும், ராஷஸவீரர்கள் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டு ஸீம்ஹநாதங்களால் திக்குகளை நடுங்கச் செய்தார்கள். அவர்கள் பயங்கரமான காரியங்களைச் செய்கிறவர்கள்; ராவணனுக்கு ஐயத்தையே தேடுகிறவர்கள். வானரஸேனைகளும் அவர்களை ஐயிக்காமல் விடுகிறதில்லையென்று, காமரூபிகளான ராஷஸர்களின்மேல் பாய்ந்தார்கள். அதற்குள் இருதிருந்து வீரர்களுக்கும் த்வந்த்வ யுத்தம் நடந்தது. ருத்ரனும் யமனும் யுத்தம் செய்ததுபோல், அங்கதனும் இந்திரஜித்தும் சன்ஸடயிட்டார்கள். ப்ரஹ்மகனென்ற ராஷஸனும் விபீஷணனுடைய மந்திரியான ஸம்பாதிபும் ஐம்புமாலிபும் ஹனுமாலும்; விபீஷணனும் மித்ரக்ஷனென்ற ராஷஸனும்; கஜனும் தபனனும்; நீலனும் நிகும்பனும்; ஸூக்ரீவனும் ப்ரகஸனும்; லக்ஷ்மணனும் விருபாக்ஷனும்; ஸ்ரீராமனும் அக்னிகேது, ரச்மிகேது, ஸூப்தக்ஷன், யக்ஞகோபன் என்ற

ராஷஸர்களும்; மைத்தனும் வஜ்ரமுஷ்டியும்; த்வீவிதனும் அசனிப்ரபனும்; நனனும் ப்ரதபனனும்; தர்மதேவதையின் புத்ரனான ஸுஷேணனும் வித்யுன்மாலிபும்; இன்னும் மற்றப் போர் வீரர்களும் கோரமான யுத்தம் செய்தார்கள். ரத்தப்பிரவாகங்கள் வானர ராஷஸவீரர்களுடைய தேகங்களென்ற மரங்களை அடித்துக் கொண்டு, அவர்களுடைய மயிர்களென்ற இளம்புல்களால் மூடப்பட்டுப் பெருகியோடின.

இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்தைப்போன்ற கதையால் இந்திரஜித்'அங்கதனை அடித்தான். அங்கதனும் ராவணபுத்திரனுடைய தீவ்ய ரதத்தையும், குதிரைகளையும், ஸாஸ்திகளையும் கொளுக்கினான். ப்ரஹ்மகன் மூன்று பாணங்களால் ஸம்பாதிபைத் துளைத்தான். ஸம்பாதிபும் ஒரு பெரிய விருஷத்தால் ப்ரஹ்மகனை அடித்துக் கொள்ளான். ஐம்புமாலி ரதத்திலிருந்துகொண்டே, சக்தி என்ற ஆயுதத்தால் ஹனுமாலின் மார்பில் அடித்தான். மாருதி அவனையும் அவன் ஏறிவந்த ரதத்தையும் பொடி செய்தார். ப்ரதபனன் கர்ஜித்துக்கொண்டு களன்மேல் பாய்ந்தான்; நான் அந்த ராஷஸனுடைய தீக்ஷணமான பாணங்களால் தேகம் பிளந்து, அவனுடைய கண்களைப் பிடுங்கி எறிந்தான். ப்ரகஸன் வானர ஸம்ஸயங்களை விழுங்குவதுபோல் நாசம் செய்வதைக் கண்டு, ஸூக்ரீவன் ஒரு மஹாவிருஷத்தால் அவனை அடித்து முறித்தான். அக்னிகேது, ரச்மிகேது, ஸூப்தக்ஷன், யக்ஞகோபனென்ற ராஷஸர்கள் ராமனைக் கூர்மையான பாணங்களால் துளைத்தார்கள். ராமன் அவர்களுடைய தலைகளை நெருப்புக் கொழுந்துகளைப் போன்ற கோரமான பாணங்களால் அறுத்துத் தள்ளினார். மைத்தன் வஜ்ரமுஷ்டியையும், அவனுடைய ரதத்தையும், குதிரைகளையும் தன் முஷ்டியால் அடித்துக் கொள்ளான். ஸூரியன் இரணங்களால் மேகத்தைத் துளைப்பதுபோல் நிகும்பன் கருத்த தேகமுடைய நீலனைப் பாணங்களால் துளைத்தான். மறுபடியும் அதிசாதூரியமாய் அநேக பாணங்களைப் பிரயோகித்து அவனுடைய அங்கங்களைப் பிளந்து அட்டஹாஸம் செய்தான். முன்பு மஹாவிஷ்ணு சக்ராயுதத்தால் அஸூரர்களை அழித்ததுபோல், நீவன் நிகும்பனுடைய ரதச்சக்கரத்தைப் பிடுங்கி, அவனுடைய ஸாரதியின் தலையை அறுத்தான். வஜ்ராயுதத்தையும் இடியையும் போன்ற தேகமுடைய த்வீவிதன் ஒரு மலைக்கொத்தால் அசனிப்ரபனை அடித்தான். அந்த ராஷஸனும் இடிபோன்ற பாணங்களால் த்வீவிதனைத் துளைத்தான். அந்த வானரன் கடுங்கோபம் கொண்டு ஒரு பெரிய ஆச்சாமரத்தால் அசனிப்ரபனையும் அவனுடைய ரதத்தையும் குதிரைகளையும் அடித்துக் கொள்ளான். வித்யுன்மாலி, ரதத்திலிருந்து கொண்டே தங்கக் கட்டுகையுடைய பாணங்களால் ஸுஷேணனை அடித்து அடிக்கடி கர்ஜித்தான். ஸுஷேணன் ஒரு பெரிய மலைக்கொத்தால் அந்த ரதத்தைப் பொடி செய்ய, வித்யுன்மாலி அதி

60 சாதுரியமாய் கதாயுத்தத்துடன் பூமியில் குதித்தான். அதைக் கண்டு
ஸுஷேணன் ஒரு பெரிய பாறையை எடுத்துக்கொண்டு அவன்
மேல் பாய்ந்தான். அதைப் பார்த்து அந்த ராஜஸன் கதையால்
ஸுஷேணனை மார்பில் அடித்தான். அதைக் கொஞ்சம்கூட
65 லக்ஷம் செய்யாமல் வானரவீரன் அந்தப் பெரும் பாறையை
வித்யுன்மாலியின் தலையில் போட்டான். வித்யுன்மாலி ஹிருதயம்
பிளந்து பூமியில் விழுந்து இறந்தான்.

பூர்வத்தில் தேவர்களால் தைத்யர்கள் முறியடிக்கப்பட்டது
போல் இந்த த்வந்த்வயுத்தத்தில் ராஜஸ வீரர்கள் வானர வீரர்
களால் ஐயிக்கப்பட்டார்கள். ஒடிந்த கத்தி, கதை, சக்தி, தோமரம்,
70 பட்டாக்கத்தி முதலிய ஆயுதங்களாலும் முறிந்த சதங்களாலும்
உயிரிழந்த போர்க் குதிரைகளாலும், மதயானைகளாலும், வானர
களாலும், ராஜஸர்களாலும், ஏர்க்கால்களாலும், சக்கரங்களாலும்
துகத்தடிகளாலும், பிணங்களைத் தின்னும் கரிகளாலும், கழுஞ
களாலும், துஷ்ட மிருகங்களாலும் அந்த யுத்த பூமி கோசமாய்
விளங்கிற்று. வானரர்களின் கபந்தங்களும், ராஜஸர்களின் கபந்
75 தங்களும் ரத்தப் பிரவாஹத்தில் துள்ளிக் குதித்தன. தேவாஸுர
யுத்தம் போன்ற அந்தச் சண்டையில் ராஜஸர்கள் வானரர்
களுடைய நகங்களாலும், பற்களாலும் கிழிக்கப்பட்டு தேக
மெங்கும் ரத்தம் பெருக, ஸூரீயன் அஸ்தமிக்கும் ஸமயத்தை
எதிர்பார்த்துக்கொண்டு மறுபடியும் யுத்தத்திற்கு வந்தார்கள்.
80 (ராத்திரியில் ராஜஸர்களுக்கு பலம் அதிகம், மாயைகளை உபயோ
கிப்பதற்குத் தகுந்த காலம்.)

விதூரீயமானு ஹரீபுஷ்க்வைஸ் ததீா
நிராசரா: போணித திக்தீ கீரத்ரா: |
புந: ஸுயுத்தீம் தரணா ஸயாஸ்தீதா:
நிவாகர ஸயாஸ்தமயாபி காக்ஷிண: | (48)

ஸர்க்கம் 44

ராத்திரி யுத்தம்

யுத்தீய தாமேவ தேஷாம் து ததீா வானரரக்ஷஸாம் |
ரஸீரஸ்தம் கீதோ ராத்திரி: ப்ரஸ்குத்தீா ப்ரணஹாரீ | (1)

5 இப்படி இரண்டு ஸைன்யங்களும் யுத்தம் செய்து கொண்ட
யிருக்கையில் ஸூரீயன் அஸ்தமித்தார்; வானரர்களுடைய உயிரைப்
போக்கும் ராத்திரியும் ஆரம்பித்தது. வானரர்களும் ராஜஸர்களும்
திராப் பகையுடன், ஒருவரையொருவர் ஐயிக்க முயன்று, கோசமாய்
ராத்திரி யுத்தம் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். இருட்டில் ஒன்றும்
தெரியாமல் ராஜஸர்களும் வானரர்களும் தங்களைச் சேர்த்தவர்
களையே சத்ருவென்று நினைத்து அடித்துக் கொள்ளுர்கள். "வா, கிழி,

கொல், ஒடுகிறாயா?" என்று இப்படிப்பட்ட பயங்கரமான சப்தந்
கள் மாத்திரம் கேட்கப்பட்டன. ராத்திரியில் ஸஞ்சரீக்கும் ஸ்வபா
10 வமுள்ள ராஜஸர்களுக்கும் அந்த இருட்டில் தடுமாற்றம் உண்டா
யிற்று. கருத்த தேகங்களுடனும் பிரகாசிக்கும் தங்க ஆபரணங்
களுடனும் அந்த ராஜஸர்கள், ஜ்வலிக்கும் ஓளவுகளை யுடைய
வனங்களால் நிறைந்த பர்வதங்களைப்போல் தோன்றினார்கள். அந்தக்
கோசமான இருட்டில் ராஜஸர்கள் கோபாவேசம் கொண்டு வான
15 ர்களை அதிவேகமாய்த் தின்ன ஆரம்பித்தார்கள். வானரர்களும் தங்
கச் சேணங்களை யுடைய குதிரைகளையும் நெருப்புக் கொழுந்துகளைப்
போன்ற த்வஹங்களையும் யானைகளையும் யானை வீரர்களையும் சதங்
களையும் கோப வெறியால் தாவிப் பிடித்து இழுத்துப் பற்களாலும்
நகங்களாலும் கிழித்துக் கடித்து எறிந்தார்கள். ராமலக்ஷ்மணர்கள்
20 மஹாஸர்ப்பங்களைப் போன்ற பாணங்களால் கண்ணிற்குத்
தோன்றின ராஜஸர்களையும் மறைத்திருப்பவர்களையும் அடித்
தார்கள். குதிரைகளாலும் சதங்களாலும் கிளப்பப்பட்ட பூமி,
செவிகளையும் மூக்குகளையும் அடைத்தது. இப்படி மயிர்க்கச்சு
முண்டாகும்படி கோசயுத்தம் நடக்கையில் சத்தம் ஆறுகளாய்
25 ஓடிற்று. பேரிகை மிருதங்கம் தவில் சங்கம் புல்லாங்குழல் முதலிய
வாத்தியங்களின் சப்தங்கள் ஒன்று சேர்ந்து அப்புதமான ஒரு
த்வனி உண்டாயிற்று. அடிபட்டுக் கதறும் வீரர்களுடைய சப்தமும்
பயங்கரமாய்க் கேட்கப்பட்டன. சக்தி குலம் முதலிய ஆயுதங்
களால் கொல்லப்பட்ட வானரர்களும், அவர்களால் எறியப்பட்ட
30 மலைச்சிகரங்களும் கொல்லப்பட்ட ராஜஸர்களும் பூமிக்குக்
கொடுக்கப்பட்ட பவிளாய், ஆயுதங்களே பூதஹ செய்யும் புஷ்பங்
களாய், அந்த யுத்த பூமி அடையாளம் தெரியாமலும் ஒருவரும்
பிரவேசிக்க முடியாமலும் மாம்ஸத்தாலும் சத்தத்தாலும் நிறைந்
35 திருத்தது. ஸர்வப் பிராணிகளின் உயிை அபகரிக்கும் காளராத்திரி
யைப்போல் அந்த ராத்திரி வானரர்களுக்கும் ராஜஸர்களுக்கும்
அபாயகரமாயிருந்தது. அந்த பயங்கரமான இருட்டில் ராஜஸர்கள்
ராமனைப் பாணவீஷங்களால் மறைத்தார்கள். கோபத்தால்
கர்ஜித்துக்கொண்டு அவர்கள் எதிர்க்கும் சப்தம், ஏழு ஸமுத்திரங்
40 களும் பிரளய காலத்தில் பொங்குவதுபோல் கேட்கப்பட்டது.
அதைக் கண்டு ராமன் ஒரு கொடியில் அக்ளி ஜ்வாலையைப் போன்ற
ஆறு பாணங்களால் அவர்களின் உயிர்நிலைகளில் அடித்தார். அதனால்
யமசத்ரு, மஹாபாரச்வன், வஜ்ரதம்ஷ்டர்ன், மஹாகாயன்,
சுகன், ஸாரணன் என்றவர்கள் உயிருடன் தப்பியோடினார்கள்.
பிறகு தங்கக் கட்டுகளுடன் பிரகாசிக்கும் ராமபாணங்களால்,
45 அந்த ராத்திரி சரந்தாலத்தில் மிம்மினிப் பூச்சிகளால் பிரகாசிக்கும்
ராத்திரியைப்போல் விளங்கிற்று. அந்தக் கோசமான ராத்திரி,
ராஜஸர்களுடைய சப்தங்களாலும் குதிரைகள் களைப்பதாலும்
அதிகோசமாயிற்று. நான்கு பக்கங்களிலும் வரவர அதிகரிக்கும்

50 ஓசையால், த்ரிகூடபர்வதம் குகைகளென்ற வாயால் பேசுவது போலிருந்தது. பருத்த சரீரங்களையும் இருட்டைப் போன்ற நிறத் தையுமுடைய கருங்குரங்குகள் ராகுணர்களைப் புணங்கனால் இறுக்கித் தழுவித் கொண்டு அவர்களின் உடலை மற்றப் பிராணிகள் தின்னும்படி உதவின.

55 அப்பொழுது அங்ககன் இந்திரஜித்தைக் கொல்ல நினைத்து, அவனையும் ஸாரதிசையும் குதிரைகளையும் அடித்தான். அதைக் கண்டு இந்திரஜித் சதத்தையும் குதிரையைழித்து யுத்த யூரிய லிருந்து மறைந்தான். அந்த அற்புதமான செய்கையைக் கண்டு ராமலக்ஷ்மணர்களும் தேவர்களும் ரிஷிகளும் கொண்டாடினார்கள். இந்திரஜித்தின் பிரபாவம் ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் தெளிந்திருப்ப தால், அவன் அடித்துத் துரத்தப்பட்டதைக் கண்டு அங்கதனை மெச்சினார்கள். ஸுக்ரீவன் முதலிய வானர்களும் விபீஷணனும் "நல்லது! நல்லது" என்று வாலி புத்திரனைக் கொண்டாடினார்கள். இந்திரஜித் அபஜயமடைந்ததால் அடங்காத கோபம் கொண்டான். அதற்குள் ராமன் வானர்களைப் பார்த்து, "கீங்களைவிலாரும் ஸுக்ரீவனுடன் கவலையற்றுப் பயப்படாமலிருங்கள். இந்த 65 ராகுணன் பிரஹ்மாவால் கொடுக்கப்பட்ட வரங்களின் மறியமை யால் மூன்று லோகங்களையும் ஹிம்ஸிக்கினான். இப்பொழுது அவ னுக்குக் காலபலம் அனுகூலமாயிருப்பதால் உங்களை ஐயிப்பான். நான் பிரஹ்மாவின் வரத்தை மதித்துச் சிறிது காலம் இதைப் 70 பொறுத்திருக்க வேண்டும்" என்று எச்சரித்தார். அப்பொழுது ரணதிரண அந்தப் பாப ராகுணன் மறைந்திருந்து இடிகளைப் போன்ற கூர்மையான சில பாணங்களைப் பிரயோகித்தான். அவை மஹாஸரீப்பங்களின் ரூபத்துடன் ராமலக்ஷ்மணர் களுடைய அவயவங்களைத் துளைத்தன. பிறகு மாயைபால் அவர் 75 களைப் பிரக்ஞையற்றுப் போகும்படி செய்து, நாகபாசங்களால் கட்டினான். இப்படி இந்திரஜித் கோபம்கொண்டு கொடிய விஷ மூள் ஸரீப்பங்களைப்போன்ற பாணங்களால் அந்தப் புருஷ சிரேஷ்டர்களைக் கட்டி மூர்ச்சைஉடைவித்ததை ஸகல வானர் களும் பார்த்தார்கள். அந்தத் துரத்தலாக பகலில் தர்ம யுத்தத்தால் 80 அவர்களை ஐயிக்க முடியாமல், ராத்திரியில் மாயையை உபயோகித்து அந்த ராஜபுத்திரர்களைக் கட்டினான்.

ப்ரகாஸரூபஸ்து யதா த ஸக்த:

தென ப்ராதீதும் ராகுணராஜ புத்ர: |

மாயாம் ப்ரயோக்தும் ஸுபாஜகாம

புபீத்த தென ராஜஸுதென மஹாத்மா || (46)

ஸர்க்கம் 45

ராமலக்ஷ்மணர்கள் நாகபாசத்தால் கட்டுப்பட்டது

ஸ தஸ்ய க்'தமத்விச்சித் ராஜபுத்ர: ப்ரதாபவாத |

தி'தே'ஸாதிப'வோ ராமோ த'ஸ வாதரயூத'பாத || (1)

அப்பொழுது அவன் இருக்குமிடத்தை அறிவதற்கு ராமன் மஹாபலசாலியான ஸுஷேணனுடைய இரண்டு குமாரர்களையும் நீலனையும் அங்கதனையும் வினதனையும் ஐரம்பவானையும் ஸானுப்ர ஸ்தனையும் நிஷபனையும் நிஷபஸ்கந்தனையும் சரபனையும் அனுப் பினார். அவர்களும் வெகு ஸந்தோஷத்துடன் விருஷங்களைப் 5 பிடுங்கிக்கொண்டு ஆகாசத்தில் எங்கும் தேடினார்கள். இந்திரஜித் அவர்களுடைய நிகரற்ற வேகத்தை அனேக உத்தமபாணங்களால் தடுத்து அஸ்திர வித்யையில் தனக்குள்ள ஸாமர்த்தியத்தைக் காட் டினான். நாராசங்கனால் தேகங்கள் பிளக்கப்பட்டு, மேகங்களால் 10 குழப்பட்ட ஸூரியனைப்போல் இந்திரஜித்தைப் பயங்கரமான வேகமுள்ள அந்த வானர வீரர்கள் காணமுடியவில்லை. பிறகு, ராவண புத்திரன் ராமலக்ஷ்மணர்களின் தேகமெங்கும் சரவரஷங் களால் துளைத்து, ஊசிராட்ட இடமில்லாமல் செய்தான். அந்தக் காயங்களிலிருந்து சத்தம் பிரவாஹமாய் ஓட, ராமலக்ஷ்மணர்கள் சிவந்த புஷ்பங்களையுடைய பலாச மரங்களைப்போல் விளங்கி 15 னார்கள். அப்பொழுது பிளந்த மைமலையைப்போன்ற தேகத் துடனும் கோபத்தால் சிவந்த கடைக்கண்களுடனும் விளங்கும் இந்திரஜித், மாயையால் மறைந்திருந்து யுத்தம் செய்கையில் தேவ ராஜனான இந்திரனும் காணமுடியுமா? வேறு பலத்தால் என்னை நெருங்க முடியுமா? அல்ப மனிதர்களான உங்களைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதென்ன? இதோ நான் உங்களைக் கழுவிடுகுகள் பூண்ட 20 என்பாணங்களால் யமலோகத்திற்கு அனுப்பப்போகிறேன்" என்று மிகவும் கோபத்துடன் கூறிவிட்டு மறுபடியும் கூர்மையான பாணங் களால், தர்மம் தவறாத அந்த ராஜபுத்திரர்களைப் பிளந்து, ஸந் தோஷத்தால் எம்ஹுகாதம் செய்தான். மலையைப்போன்ற வில்லை 25 வளைத்துக் கோரமான பாணங்களை இடைவிடாமல் பிரயோகித் தான். அஸ்திரங்களின் ரஹஸ்யத்தையும் தேகத்தின் உயிரினை களையும் அறிந்தவனுக்கையால், திஷ்ணமான சரங்களை அந்தந்த இடங்களில் பிரயோகித்து அடிக்கடி க்'ஜித்தான். ராமலக்ஷ்மணர் கள் தர்மயுத்தம் செய்பவர்களாகையால் சப்தவேதமென்ற வித்யைப்படி சப்தமூண்டான இடத்தை நோக்கி அடிக்க ஸம்மதிக்கவில்லை. ஸரீப்ப ரூபமான பாணங்களால் கட்டப்பட்டுக் 30 கடிக்கப்பட்டு, ஒரு சிமிஷத்திற்குள் கண் திறக்க முடியாமல் சி.மனார்கள். தூக்கிக் கட்டிவிருந்த கயிறுகள் அவிழ்ந்தபொழுது ஆடிவிழும் இந்திரசுவஜத்தைப்போல், ராவண புத்திரன் எய்த அம்புகளால் தேகமெங்கும் துளைக்கப்பட்டு அந்த ராஜபுத்திரர்கள் 35

பூமியில் விழூர்தாரர்கள். தேகமெங்கும் சத்தம் ஒழுக, பாணங்களால் இறுக்கிக் கட்டப்பட்டு, ஸதவீக்க முடியாத உபத்திரவத்தை அடைந்து, பாணங்கனையே படுக்கையாய் அடைந்தார்கள். ஒரு விசுவின் அகலமாவது அவர்களுடைய தேகத்தில் பாணங்கள் பதியாத இடமில்லை. கால் முதல் தலைவரையில் ஸர்ப்ப ரூபமுள்ள பாணங்களால் துளைக்கப்படாத இடமில்லை. அசைக்க முடியாமல் கட்டப்படாத இடமும் இல்லை. காமரூபியான அந்தக் குருச ராஷ்டிரனாலும் உபத்திரவிக்கப்பட்டு, மலிகளிலிருந்து நீர்த்தாரைகள் பெருகுவதுபோல், அவர்களுடைய தேகங்களிலிருந்து சத்தம் பெருகிற்று. மூன்று இந்திரனை ஐயித்த ராவண குமாரன் கோபம் கொண்டு பாணங்களால் உயிர்த்திலங்களில் அடிக்க, ராமன் முதலில் விழூர்தார், தங்கக் கட்டுகளுடனும் கூர்மையான முனைகளுடனும் விளங்கும் நாராசங்களாலும் அரித்த நாராசங்களாலும் அஞ்சலி கங்களாலும் வதஸ்தந்தங்களாலும் ஸிம்ஹதம்ஷ்டரங்களாலும் கூரங்களாலும் அவரை இந்திரஜித் மறுபடியும் துளைத்தான். தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, மூன்று வளைவுகளுடன் கைப்பிடி முறிந்து நான் தளர்ந்து, வில்லின்மேல் சாய்ந்துகொண்டே அவர் யுத்தபூமியில் படுத்தார். லக்ஷ்மணன் திரும்பிப் பார்த்து, தன் அண்ணன் பிரக்ஞையற்றுக் கீழே பாணங்களால் அமைக்கப்பட்ட படுக்கையில் கிடப்பதைக் கண்டு, பிழைப்பதரிதென்று எண்ணி னார். பாணங்களால் கட்டப்பட்ட தேகமெங்கும் பிளந்து பூமியில் விழூர்து கிடக்கும் சாமனையும் மலர்ந்த செந்தாமரை இதழ் களைப்போன்ற அவருடைய கலங்காத நெத்திரங்களையும் கண்டு லக்ஷ்மணன் துக்கித்தார். ஸகல வானரர்களும் சொல்ல முடியாத வருத்தமடைந்தார்கள். இப்படி நாகபாசங்களால் கட்டுப்பட்டு, தேகமெங்கும் துளைக்கப்பட்டு, பூமியில் பிரக்ஞையற்றுக் கிடக்கும் சாமலக்ஷ்மணர்களை ஹனுமான் முதலிய வானரர்கள் சூழ்ந்து நின்று துக்கத்தால் ஒன்றும் தோன்றாமல் தவித்தார்கள்.

புத்திதென து விரென பதிதென ஸயாதென
தென வாதரா: ஸம்பரிவாரிய தஸ்து: |
ஸமாசுதா வாயுஸுத ப்ரமுக்ஷியா:
விஷாத் மார்தா: பரமம் ச ஐக்மூ: | (28)

குறிப்பு

(1. ராமன் இந்திரஜித்தால் பிரயோகிக்கப்பட்ட நாகபாசத் திற்கு ஏன் கட்டுப்பட வேண்டுமென்றால், ஸகலப் பிரபஞ்சத்தையும் ஸம்ஹரிக்கும் ஸர்வேசுவரான ஸ்ரீராமன், தாம் ஏற்படுத்தின மரியாதையைக் காப்பாற்றவேண்டி, பிரஹ்மா கொடுத்த வரங்களுக் காகத் தாமே கட்டுப்பட்டார்.

2. "பரமாத்மாவின் தேகம் பஞ்சபூதங்களின் ஸம்பந்தத் தால் ஏற்பட்டதல்ல. பாம்பும் கொழுப்பு எலும்பு முதலியவை களால் ஸாதாரண சரீரங்களைப்போல் ஏற்பட்டதல்ல" என்ற வாக்ஷயத்தால் சாமலக்ஷ்மணர்களின் தேகங்கள் ஸாமான்ய சரீரங் களைப்போன்றவையல்லவென்று தெரிவித்தது. அப்படியிருக்க, காயப்படுவதும் சத்தம் பெருகுவதும் எப்படியென்றால், வாஸ்தவ பாக அவர்களுடைய தேகங்களில் சத்தமென்பது கிடையாது. வேஷதாரிகளைப்போல் சத்தம் பெருகுவதாய்க் காட்டுவார்கள். இப்படி, சீர்ப்பத்தத்திற்குட்பட்டு மனுஷ்யபாவணையைக் காட்டுவ தால் பிரயோஜனமென்னவென்றால், மற்றவர்கள் தம்போல் நடக்கவேண்டும் என்பதே. இல்லாவிட்டால், ஐனங்கள் 'இவன் மனுஷ்யனல்ல, தேவதை; இவன் அனுஷ்டிக்கும் தர்மங்களை நாம் அனுஷ்டிக்கக்கூடாது' என்று எண்ணுவார்கள். எப்பொழுதும் மனுஷ்யபாவணையாக நடந்தால், மஹாத்மாக்கள் அனுஷ்டித்த தர்மங்களைத் தாலும் அனுஷ்டித்து இதர ஜீவகோடிகளையும் அனுஷ்டிக்கும்படிச் செய்யலாம். மேலும், ராவணன் மனுஷ்யனில் மரணமடைவானென்ற பிரஹ்மாவின் வார்த்தையை நிறையேற்று வதற்காகவும் அப்படிச் செய்யவேண்டியிருந்தது. நாகபாசத்தால் ராமன் கட்டுப்பட்டதால் நாம் அறியவேண்டிய தர்மமென்ன வென்றால், எப்பொழுதும் நியாயமார்க்கத்தில் நடப்பவர்களுக்கும், ஒருநாள் ஆபத்துகள் நேரும்; ஆனால், அவை அதிசிக்ரத்தில் விலகு மென்பதே.

3. நாராசம்—வட்டமான முகங்களுள்ள பாணம்; அரித்த நாராசம்—கருவில் பிளப்புள்ளது; நாராசத்தைப் போன்றது. பல்லை —காடாலியைப்போன்ற முனையுள்ளது. அஞ்சலிகம்—கைகளைக் கப்பினதுபோன்ற முனையுள்ளது. வதஸ்தந்தம்—பசுவின் கன்றின் பற்களைப்போன்ற முனையுள்ளது. ஸிம்ஹதம்ஷ்டரம்—ஹிம்ஹத்தின் கோரப் பற்களைப்போன்ற முனையுடையது. கூரம்—காவித றுடைய கத்தியைப்போல் கருக்குள்ள முனையை உடையது.)

ஸர்க்கம் 46

நாகபாசத்தால் கட்டுப்பட்டது (தொடர்ச்சி)

ததோ த்யாம் ப்ருதிவீம் சைவ விஷுமாணு வதெனகல: |
சுத்திரஸு: ஸத்ததென பரிண: ப்ராதரென ராமலக்ஷ்மணௌ | (1)
பிறகு வானரர்கள், இந்திரஜித்தின் பாணங்களால் சாம லக்ஷ்மணர்களும் ஆகாசமும் பூமியும் மறைக்கப்பட்டதைக் கண்டா சீ கள். காளமேகங்கள் மழை பெய்து ஒய்த்ததைப்போல் இந்திரஜித்

5 சரமாரி பொழிந்து ஓய்ந்தபொழுது, விபீஷணன் ஸூக்ரீவனுடன் அங்கே வந்தான். நீலன், த்விவிதன், மைந்தன், ஸூஷேணன், குமுதன், அங்கதன், ஹனுமான் முதலியவர்கள் துக்கித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ராமலக்ஷ்மணர்கள் அசைவற்று மெதுவாய் மூச்சு விட்டுக்கொண்டு, தேகமெங்கும் சத்தம் பெருக, பாணங்களால் துளைக்கப்பட்டு, பூமியில் விழுந்து இடந்தார்கள். சற்று நேரம் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டும், சற்று நேரம் அசைவற்றும், சற்று நேரம் மெள்ள மெள்ள அவயவங்களை அசைத்துக்கொண்டும், சற்று நேரம் ஸர்ப்பங்களைப்போல் சிறிக்கொண்டும் தங்கத்தவஜங்களைப்போல் இடந்தார்கள். வானரத் தலைவர்கள் தானாதாரையாக் கண்ணீர் பெருகச் சுற்றிலும் சின்று கொண்டிருந்தார்கள். இப்படித் தங்களுக்கு நாயகனான ராமனும் லக்ஷ்மணனும் யுத்த பூமியில் பிரக்ஞையற்றுக் கிடப்பதைக் கண்டு, விபீஷணனும் வானரர்களும் தாங்கமுடியாத துக்கமடைந்தார்கள். பூமியிலும் ஆகாசத்திலும் ஸகல திக்குகளிலும் எவ்வளவு தேடிப்பார்த்தும், மாயையால் மறைந்திருந்த இந்திரஜித்தைக் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. விபீஷணன் மாத்திரம் ராஜஸமாயையால் அந்த ராவணபுத்திரனைக் கண்டான். தேஜஸாலும் சீர்த்தியாலும் பராக்கிரமத்தாலும் விளங்கும் இந்திரஜித், தான் நாகபாசங்களால் ராம லக்ஷ்மணர்களைக் கட்டினதையும் அவர் பிரக்ஞையற்றுக் கிடப்பதையும் பார்த்து விசேஷப் பிரீதியடைந்து, ராஜஸலைன்யங்களை உத்ஸாகப் படுத்தினான்.

15 "பாருங்கள்! கரன், தூஷணன், த்ரிசிரஸ் முதலிய ராஜஸலை வீரர்களைக் கொன்ற பலசாலிகள் என் பாணங்களால் அடிபட்டுக் கிடக்கிறார்கள். இந்த நாகபாசத்திலிருந்து இவர்களைத் தப்பிவிடக்கேவாஸூரர்கள் ஒன்று சேர்ந்தாலும் முடியாது. எவர்களைப்பற்றிக் கவலை கொண்டு என் பிரதா படுக்கையில் படுக்காமல் சாத்திரி முழுவதும் வருத்தப்படுகிறாரோ, எவர்களை நினைத்து லங்கையிலுள்ள பிரானிகள், மழைக் காலத்தில் ஆறுகள் கரைபுரண்டு கலங்குவது போல் மனம்கலங்கி பயந்துநடுங்குகிறார்களோ அந்த ராமலக்ஷ்மணர்கள் என் அஸ்திரங்களால் கொல்லப்பட்டார்கள். இவர்கள் நம் மெல்லோரையும் வேறுக்கிறவர்கள்; பெரும் கெடுதியை விளைவிக்கிறவர்கள். சரத் காலத்திலுள்ள மேகங்களைப்போல், ராமலக்ஷ்மணர்களுடையவும் வானர ஸைன்யத்தினுடையவும் பராக்கிரமம் முற்றும் வீணாயிற்றல்லவா" என்று கூறி மறுபடியும் வானரத் தலைவர்களைப் பாணங்களால் துளைத்தான். நீலனை ஐம்பது பாணங்களாலும், மைந்த த்விவிதர்களை மூம்மூன்று பாணங்களாலும், ஐரம்பவானை மார்பில் ஒரு பாணத்தாலும், ஹனுமானைப் பத்து பாணங்களாலும், அரசனான கவாஷீனையும் அங்கதனையும் அநேக பாணங்களாலும் அடித்தான். இப்படி அந்த மஹாவீரன் வானரர்

45 களை நெருப்புக் கொழுந்துகளைப் போன்ற பாணங்களால் பிளந்து, பயந்து நடுங்கச் செய்து, திக்குகள் நடுங்கும்படி கர்ஜித்து சிரித்து, "ராஜஸூரர்களே! கோரமான பாண பாசங்களால் கட்டப்பட்டு யுத்த பூமியில் பிரக்ஞையற்றுக் கிடக்கும் ராம லக்ஷ்மணர்களைப் பாருங்கள்" என்றான். ஸகல ராஜஸூரர்களும் கபடயுத்தம் செய்பவர்களாகையால் அவனுடைய ஆச்சரியகரமான காரியத்தால் 50 அடங்காத மகிழ்ச்சியடைந்து, மேகங்களைப்போல் நான்கு புறங்களிலிருந்தும் விரிந்துநாடம் செய்து, கர்ஜித்து, அந்த ராஜபுத்திரர்கள் மூச்சில்லாமல் அசைவற்றுப் பூமியில் கிடப்பதைக் கண்டு, அவர்கள் இறந்தார்களென்றே நிச்சயித்து, இந்திரஜித்தைக் கொண்டாடினார்கள். 55

பிறகு இந்திரஜித் பேரானந்தமடைந்து லங்கைக்குச் சென்றான். ஸகல ராஜஸூரர்களும் பரம ஸந்தோஷ மடைந்தார்கள். ராம லக்ஷ்மணர்களுடைய தேகத்தில் உச்சிமுதல் உள்ளங்கால் வரையில் ஊசிராட்ட இடமில்லாமல் பாணங்கள் நாட்டியிருப்பதைக் கண்டு, ஸூக்ரீவனுக்குப் பெரும் பயமுண்டாயிற்று. முகம் வாடிக் கண்ணீர் பெருகத் திடுவடைந்து வருத்தப்படும் வானராதி பதியைப் பார்த்து விபீஷணன், "ஸூக்ரீவ! பயப்படாதே! கண்ணீர் விடுவதை நிறுத்து. யுத்தங்கள் இப்படித்தகனிக்கும், ஐயம் எப்பொழுதும் ஒருவருடைய பங்கா? நாம் பூர்வஜென்மங்களில் பாசியப்பெய்திருந்தால், தசரத புத்திரர்கள் மோகம்தெளிந்து முன்போல் பலத்தாலும் வீரியத்தாலும் விளங்குவார்கள். 60 தைரியப்படுத்திக் கொள்; அநாதையான என்னையும் தைரியப்படுத்து. ஸத்தியத்திலும் தர்மத்திலும் நாடின மனத்தையுடையவர்களுக்கு மரண பயமுண்டோ" என்று அவனைத் தேற்றி, அசுபத்தைப் போக்குவதற்கும் சிரமத்தை நீக்குவதற்கும் ஐலத்தால் ஸூக்ரீவனுடைய நேத்திரங்களைத் துடைத்தான். பிறகு ராஜஸமாயை களைக் கண்டு பிடிக்கக் கூடிய மந்திரத்தால் ஐலத்தை ஐபித்து அவனுடைய கண்களையும் முகத்தையும் துடைத்து, துக்கத்திற்கு இடம் கொடுக்காமல் ஸமயோசிதமான வார்த்தைகளைச் சொன்னான். 65 'துக்கப்படுவதற்கு இது ஸமயமல்ல, அகாலத்தில் அதிக ஸ்வேஹத்தைப் பாராட்டுவதும் மரணத்திற்கு வேறுவாரும், ஆகையால் அதைரியத்தை விடு; இது ஸமஸ்த காரியங்களையும் கெடுக்கும், ராமனை நம்பியிருக்கும் இந்த வானர ஸைன்யத்திற்கு ஹிதத்தை யோசிக்க வேண்டாமா? அல்லது, சகுவினை மூர்ச்சை தெளியும் வரையில் காப்பாற்று. இந்தத் தசரதபுத்திரர்கள் கொஞ்சம் சிரமம் தீர்ந்த பிறகு நமது துக்கத்தைப் போக்குவார்கள். ராமனுக்கு இந்த நாகபாசத்தினம் ஒரு பொருட்டா? அவருக்கு மரணம் நேருமென்ற ஸந்தேஹம் ஏன்? ஆயுள் குறையினவர்களுக்கு லக்ஷ்மீகளை இருக்குமா? இவர்களுடைய முகத்தில் அது பூர்ணமாய் விளங்குவதைப் பார், ஆகையால் நீயும் உன் ஸைன்யமும் கவலை 80 85

யற்றிருங்கள். மேல் நடக்க வேண்டிய காரியங்களை நான் ஏற்
பாடு செய்துவிட்டு வரும்வரையில் யாவற்றையும் ஜாக்கிரதையாகப்
பார்த்துக் கொள். இதோ நமது வானர வீரர்கள் பயத்தால்
மயிர்க்கூச்ச மடைந்து ஓடிப் போவோம் என்று ஒருவர்க்கொருவர்
90 ரஹஸ்யமாய்ப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்திரஜித் நம்
முடள் யுத்தம் செய்து கொண்டிருக்கும் பொழுது, இவர்களை உத்
ஸாஹயப் படுத்துவதற்காக அங்குமிங்கும் நான் ஓடிக் கொண்டிருப்
பதைக் கண்டு, என்னை இந்திரஜித்தென்றெண்ணி நடுங்கினார்கள்.
45 சூட்டின மாலைகளைக் கழற்றி எறிவதபோல், நமது ஸைன்யங்கள்
பயத்தை விட்டும்" என்று ஸுக்ரீவனை ஸமாதானம் செய்து
வானர ஸைன்யங்களைப் பார்த்து, "நான் இந்திரஜித்தல்ல, உங்
களுக்குப் பரம மித்திரனாயும் ராவணனுக்குப் பரம சத்துருவாயு
மிருக்கும் விபிஷணன், பயப்படாதீர்கள்" என்று தைரியம் செய்
தான்.

100 அதற்குள் இந்திரஜித்தென்ற மஹாமாயாவி ஸகல ஸைன்யங்
களும் சூழ, ஸங்கைக்குச் சென்று, ராவணனை நமஸ்கரித்துக் கை
கூப்பி, "மஹாராஜ! ராம லக்ஷ்மணர்கள் இறந்தார்கள்" என்று
தெரிவித்தான். அதைக் கேட்டு ஸங்கேசுவரன் ஆனந்த பரவசனாய்,
105 ஸிம்ஹாஸனத்திலிருந்து தாவிக்க் குதித்து, அந்த வீரசிகாமணியை
இறுக்கத் தழுவி, உச்சிமுகமிட்டு, தன் சத்தூ காசமடைந்ததை விஸ்
தாரமாய்ச் சொல்லும்படி கேட்டான். அதற்கு இந்திரஜித்தும்
தான் ராம லக்ஷ்மணர்களை நாகபாசங்களால் கட்டித் தேஜஸற்ற
அசைவில்லாமல் பூமியில் அடித்துத் தள்ளினதை நடந்தபடி வர்ணித்
தான். ஸந்தோஷத்தால் மனம் பூரித்துத் தன் புத்திரனுடைய
110 வாக்ரத்தைகளால் ராமனைப்பற்றின பயமும் கவலையும் தீர்ந்து, தன்
புத்திரனை மிகவும் கொண்டாடினான்.

ஸ ஹர்ஷவேகாநுகாதாந்தராத்தமா
ஸ்ருத்வா வசஸ்தஸ்ய மஹாரதஸ்ய
ஜஹௌ ஜ்வரம் தாஸரதே:ஸமுத்திதம்
ப்ரஹ்ருஷ்ய வாசாபிதநந்த் புத்ரம் || (51)

ஸர்க்கம் 47

ராம லக்ஷ்மணர்களை ஸீதைக்குக் காட்டினது

ப்ரதிப்ரவிஷ்டே ஸங்காம் துக்ருதார்தே ராவணாத்மஜே |
ராகவம் பரிவார்யார்தா: ரரக்ஷுரி வாதரர்ஷ்பா: || (1)

பிறகு வானர சிரேஷ்டர்கள் ராகவனைச் சூழ்ந்து வெகு
ஜாக்கிரதையாகக் காத்துவந்தார்கள். ஹனுமான், அங்கரன், நீலன்

ஸுஷேணன், குமுதன், நளன், கவாஷன், கவயன், சரபன், கந்த
மாதனன், ஜாம்பவான், நீஷ்பன், கந்தன், ரம்பன், சரவலி முதலிய
வானர வீரர்கள்ஸேனைகளை அணிவகுத்து, வெகு ஜாக்கிரதையாய்ப்
5 பெரிய விருஷங்களை எடுத்துக் கொண்டு, மேலும் மேலும் ஸகல
திக்குகளிலும் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு, புல் அசைந்தாலும்
ராஷ்டிரர்கள் வந்து விட்டார்களென்று பயந்தார்கள். அதற்குள்
ராவணன் இந்திரஜித்தை உத்தரவு கொடுத்தனுப்பி விட்டு, ஸீதை
10 யைக் காக்கும் ராஷ்டிரிகளையும் த்ரீஜுடையையும் வருவித்து, "ராம
லக்ஷ்மணர்கள் இந்திரஜித்தால் கொல்லப்பட்டார்கள்" என்று
ஸீதைக்குச் சொல்லுங்கள். அவளைப் புஷ்பக விமானத்திலேற்றி
யுத்த பூமியில் இறந்து கிடக்கும் அந்தக்ஷத்திரியப் பதர்களைக் காட்
15 டுங்கள். எவனுடைய தைரியத்தால் கர்வம் கொண்டு என்னை
லக்ஷ்யம் செய்யாமலிருக்கிறாளோ அந்தப் பர்த்தாலும் அவள்
உடன்பிறந்தவனும் யுத்தகளத்தில் அடிபட்டுக்கிடக்கிறார்கள். இனி
விசாரமற்றுத் துக்கமற்று ராமனைச் சேருவோமென்ற எண்ணமில்
லாமல் என்னை அடைவான். ராம லக்ஷ்மணர்கள் யுத்தத்தில்
இறந்ததை கேரில் கண்டபின் ஆசையற்று, என்னைத் தவிர வேறு
20 உறியில்லை என்றறிந்து, மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் தானே என்னை
அடைந்து, ஸமஸ்த ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு
விளங்குவான்" என்றான். அந்த ராஷ்டிரிகள் அப்படியே ஸீதை
யைப் புஷ்பக விமானத்திலேற்றி, அவள் துக்கத்தால் புத்தி சிதறி
யிருப்பதையும் லக்ஷ்யம் செய்யாமல், ராமலக்ஷ்மணர்களைக் காட்டு
25 வதற்காக யுத்த பூமிக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். ராவணன்
நகரமெங்கும் த்வஹங்களாலும், கொடிகளாலும், மாலைகளாலும்,
அலங்கரித்து ராம லக்ஷ்மணர்கள் இந்திரஜித்தால் கொல்லப்பட்
டார்களென்று தெரிவித்தான்.

ஸீதை த்ரீஜுடையுடன் புஷ்பக விமானத்திற் சென்று, ஸகல
வானர ஸைன்யமும் அடிபட்டு விழுந்து கிடப்பதையும் வானர
30 வீரர்கள் ராமலக்ஷ்மணர்களைச் சுற்றி துக்கித்துக் கொண்டிருப்பதை
யும் தசரத புத்திரர்கள் பாணங்களென்ற படுக்கையில் பிரக்ஞை
யற்றுக் கவசம் பிளந்து விலலுகள் நழுவிப் பாணங்களால் ஸகல
அவயவங்களிலும் துணைக்கப்பட்டுச் சரக்கடுகளைப் போல் கிடப்
35 பதையும் கண்டான். அக்ஷிகுமாரர்களான ஸ்கந்தனையும் விசா
கனையும்போல், அந்தப் புருஷ சிரேஷ்டர்கள் செந்தாமரை இதழ்
களைப் போன்ற நேத்திரங்களுடன், அந்தக் கதிரைய அடைந்திருப்
பதைக் கண்டு துக்கம் மேலிட்டு வெகு கேரம் பிரலாபித்தான்.
நீகரற்ற அழகும் ஸௌந்தரியமும் பொருந்தின ஜானகி, ராமனும்
40 லக்ஷ்மணனும் புழுதியில் விழுந்து புரளுவதைக் கண்டு வாய்விட்டழ
தான். தேவர்களைப்போல் காந்தி பொருந்தின அந்த ஸகோதரர்
கள் அசைவற்றிருப்பதைக் கண்டு, கண்ணிரால் ஓன்றும் தெரியா

யாமல் அவர்கள் இறந்தார்களென்றெண்ணி, பின்வருமாறு துக்கித்தான்.

ஸா பா'ஷ்பரோகாயி'ஹதா ஸமீஷ்ய
தௌ ப்'ராதரௌ தே'வஸமப்ரபா'வௌ |
விதரிகயந்தி நித'நம் தயோ: ஸா
து'க'நந்திதா வாக்யமித'ம் ஜக'நத்' | (26)

ஸர்க்கம் 48

ஸீதையின் பிரலாபம்

பு'ந்தாரம் திஹதம் த்'ருஷ்ட்வா லக்ஷ்மணம் ச மஹாப'ஸம் |
விவஸாப ப்'ருஸம் ஸீதா கருணம் ஸோக கரிபதிதா | (1)

“ஐயோ! ஸாமுத்திரீகா சாஸ்திர சிபுணர்கள் எனக்குப் புத்திரர்கள் பிறப்பார்களென்றும் நான் விதவையாக மாட்டேனென்றும் சொன்னார்களே. அந்தப் புத்திரமான்களுடைய வார்த்தை பொய்யாயிற்றே. நான் அநேக யாகங்களைச் செய்யும் சக்கரவர்த்தியின் பட்ட மஹிஷியாக இருப்பேனென்று சொன்னவர்களுடைய வார்த்தைகளெல்லாம் என் காதன் இறந்ததால் பொய்யாயிற்றே. ‘ஶீ மஹா-அதிருஷ்டசாஸி, வீரசிகாமணியான அரசனுக்குப் பத்னி யாவாய்’ என்ற வார்த்தைகள் என் ரகுவீரன் உயிரிழந்த பிறகும் ஶீஜமாகுமா? ‘அம்மா! உனக்கு நித்திய மங்களங்கள் உண்டாகும்’ என்று ஆசிர்வதித்த பெரியோர்களுடைய வார்த்தைகள் என் ராகவனுடன் போயிற்றே? இதேதான் என்பாதங்களில் காணப்படும் பத்ம ரேகைகள், நான் சக்கரவர்த்திக்குப் பார்வையாய்ப் பட்டாபிஷேகம் பெறுவதற்கு அடையாளமென்று சொன்னார்களே. பாக்கியமற்ற ஸ்த்ரீகள் பர்த்தாக்களை இழந்து விதவைகளாவதற்கு வேண்டிய லக்ஷணங்களை எவ்வளவு தேடிப் பார்த்தும் என்னிடத்தில் காணவில்லையே, பத்மம் என்ற பதத்திற்கு பாதத்தில் லக்ஷியை உடையவர்களென்று கருத்து. என்பாதங்களில் அவ்விதமான பத்ம ரேகைகளிருப்பதால் நான் விசேஷ ஐசுவர்யத்தையும் ஸௌக்யத்தையும் மனுபவிப்பேனென்று ஏற்படுகிறது. என் தாசரநி உயிருடனிருந்தாலல்லவா இது ஶீஜமாகும்? என் தலைமயிர்கள் மெல்லியதாயும் ஏற்றத் தாழ்வில்லாமலும் கருத்துமிருக்கின்றன, என் புருவங்கள் ஒன்றிற்கொன்று சேரவில்லை, என் முழங்கால்கள் உருண்டு திரண்டு இடைவெளியின்றி சேர்த்து இருக்கின்றன, என்பற்கள் இடைவெளியின்றிச் சேர்த்திருக்கின்றன, நெற்றியின் இருபுறங்கள், நேத்திரங்கள், கைகள், பாதங்கள், முழங்கால்கள், துடைகள் உயர்ந்து பருத்திருக்கின்றன. என் வீரல்கள் ஸமமாயும் வட்டமான நகங்களுடன் விளங்குகின்றன. ஸ்தனங்கள், நாபி, விலாப்புறங்கள், மார்பு இவைகள் லக்ஷணப்படி அமைந்திருக்கின்றன, ரத்னங்களின் காந்தியைப்

போல் ஏன் நிறம் மடுகிறதாக இருக்கிறது. பாதங்களின் பத்து வீரல்களும் முள் காலும் குதிகாலும் நடக்கும்போது பூமியில் நன்றாய்ப் பதிந்திருக்கின்றன; ஆகையால் கப லக்ஷணங்கள் பொருத்தினவென்று என்னை எல்லோரும் மெக்கெருர்களே! என் கைகளும் பாதங்களும் வயமென்ற தான்யத்தைப்போன்ற ரேகைகளால் நிறைந்திருக்கின்றன. கைவீரல்களைச் சேர்த்து வைத்தால் இடைவெளி தெரியவில்லை; குங்குமத்தைப்போல் சிவந்த நிறமுள்ளவை. எப்பொழுதும் அழகான புன்சிரிப்பை யுடையவென்று ஸ்த்ரீகளுடைய ஸாமுத்திரீகாசாஸ்திர சிபுணர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்களே! ஐயோ திஷசாஸ்திரத்தில் வல்லவர்கள் நானும். என் பர்த்தாவும் மஹாசாஸ்திராபிஷேகம் பெறுவோமென்று சொன்ன வார்த்தை பொய்யாயிற்றே. ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஐனஸ்தானமெங்கும் என்னைத் தேடி ஸமாசாரத்தையறிந்து ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டிய பின் ஒரு குளம்பளவு தண்ணீரில் மூழ்கி இறந்தார்களே! உபத்தன், விராதன், வாலி, கரதாஷணர்களைக் கொன்று முடியில் இந்நிரஜித்தின் மாணியூல் மடிந்தார்களே! ஐயோ! வானுணம், ஆக்ஷேயம், ஐந்த்ரம், வாயவ்யம், ப்ரஹ்மசிரஸ் முதலிய அஸ்திரங்கள் உங்களுக்கில்லையா? இந்நிரணையும் உபேந்நிரணையும் போன்ற ராமலக்ஷ்மணர்கள், மாயையால் மறைத்து அடிக்கும் இந்நிரஜித்தின் கையால் மாண்டு என்னை அநாதையாய் விட்டார்களே! எந்தச் சக்ருவும், அவன் மடுகவேகமுள்ளவனுயிருந்தாலும் புத்தத்தில் ராகவனுடைய கண்ணில் பட்ட பிறகு உயிருடன் திரும்புவானா? காலத்திற்கு ஸாத்யமில்லாத காரியம் ஒன்றுமில்லை. விதியை வெல்ல முடியாது. இல்லாவிட்டால் ராமரும் லக்ஷ்மணனும் ஒரு ராகுஷணால் அடிபட்டுக் கிடப்பார்களா? ராமரையும் லக்ஷ்மணனையும் என்னையும் என் தாயையும் குறித்து எனக்கு அவ்வளவு வருத்தமில்லை. பரம சாதுவான என் மாமியார் கௌஸல்யாதேவியை நினைக்கும்பொழுது எனக்குத் துக்கம் தாங்க முடியவில்லை. ‘வனவாஸம் முடித்து என்னருமைக் குழந்தைகளான ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் எப்பொழுது திரும்பி வருவார்கள்; எப்பொழுது நான் அவர்களைப் பார்த்து மகிழ்வேன்’ என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்று இப்படிப் பலவிதமாகப் பிரலாபித்தான்.

அப்பொழுது த்ரீஜனூ, “அம்மா! என் இப்படி வருத்தப்படுகிறாய்? உன் பர்த்தா பிழைத்திருக்கிறார், நான் இப்படிச் சொல்வதற்குத் தகுந்த காரணங்களுண்டு. ஸௌநாயகன் இறந்தால் வேலைகள் உத்ஸாஹமிழ்ந்து, ஒன்றும் தொன்றாமல், மாறுமையை இழந்த கப்பலைப்போல் மயங்கும். இந்த வானரஸைன்யம் அப்படி இல்லை. ஸந்தோஷத்தால் பிரஸன்னமான முகங்களையும் கோபத்தால் சூவலிக்கும் நேத்திரங்களையும் பாச். மேலும், இவர்கள் கலங்காமல் கவலைப்படாமல் ராமலக்ஷ்மணர்களை பிரக்களுவரும்

- 70 வரையில் சுகித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார், உன்விடத்தில் எனக்குள்ள பிரீதியால் இதை உனக்குச் சொன்னேன். இந்தச் சுபமான அடையாளங்களாலும் தகுந்த காரணங்களாலும் ராம லக்ஷ்மணர்கள் பிழைத்திருக்கிறார்களென்றும் அவர்களுக்கு யாதொரு அபாயமும்மில்லையென்றும் நம்பு. இதுவரையில் நான் பொய் சொன்னதில்லை; இனிச் சொல்லப் போகிறதில்லை. உன் நன்னடத்தையும் ஆசாரமும் என் மனத்தைக் கவர்ந்தன. உன் விடத்திலுள்ள பிரீதியால் இப்படிச் சொன்னேன். சகுனீரர்களை யுத்தத்தில் ஐயிப்பதற்குக் தேவாஸுரர்களாலும் இந்திரனாலும் முடியுமா? மேற்சொன்ன காரணங்களையும் நான் கண்ட ஸ்வப் னத்தையும் ஆதாரமாய்க்கொண்டு இப்படிச் சொல்கிறேன். இதிலுக்கட்டும். ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய முகங்களைப் பார். பிரக்ஞையற்றவர்களாயிருந்தும் இவர்களுடைய தேககார்த்தியும் முக விலாஸமும் லக்ஷ்மீ விலாஸமும் குறையவில்லையே! - வீரியமற்றவர் களுக்கும் உயிரிழந்தவர்களுக்கும் முகத்தில் ஒரு விசாரம் காணப் படுமல்லவா? ஐயானி! இந்த ராஜ்யத்திரர்களுடைய விஷயத்தில் வருத்தத்தையும் சோகத்தையும் புத்திக் கலக்கத்தையும் விடு. இவர்கள் பிழைக்காமலிருக்க முடியாது" என்று தைரியப்படுத் தினான்.

- அமிருததாஸகளைப்போன்ற அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு 90 லீதை துக்கம் நீங்கிக் கைகூப்பி, "அம்மா! நீ சொல்லுகிறபடியே நடக்கக்கூடவது" என்று பிரார்த்தித்தான். (பகவானுடைய குணங் களையும் மஹிமையையும் உபதேசிக்கிறவர்கள் யாராயிருந்தாலும் அவர்களைக் குருவாகப் பாவித்து ஆதரிக்கவேண்டும் என்பது கருத்து.) பிறகு லீதையும் த்ரிஜடைபும் புஷ்பகவிமானத்திலேறி 95 அசோக வனத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். த்ரிஜடை எவ்வளவு தைரியம் சொல்லியும், ஐயானி அசோக வனத்திற்குப் போய் ராக்ஷஸிகளுக்கு நடுவிலிருந்தவுடன் ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய ஞாபகம் வந்தது. அவர்களை எதிரில் இருப்பதாகப் பாவித்து அவர் களுக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தைப்பற்றிச் சொல்லமுடியாத துக்கத்தை யடைந்தான்.

ப்ரவீஸ்ய லீதா ப்ரஹுவ்ருக்ஷஷண்டா³ம்
தாம் ராக்ஷஸைத்⁴ரஸ்ய விஹாரபூ⁵மீம் |
ஸம்ப்ரேஷ்ய ஸூசிந்த்ய ச ராஜ்யுத்⁶ரென
பரம் விஷாத⁷ம் ஸைபாஜக⁸ாம ||

(41)

ஸர்க்கம் 49

ராமன் பிரக்ஞை விடுவிற்தது

கோரேண ஸரபத்தே¹த பத்தே²ள த்³பரதாத்மஜென |
நிஸ்வஸந்தென யதா⁴ நாகே⁵ள ஸயாதென குத்⁶ரோகிதென || (1)

- மஹாபலமுள்ள ஸுக்ரீவன் முதலிய வானரிரேஷ்டர்கள் சோகம் மேலீட்டுக் கோரமான காகபாசங்களால் கட்டுப்பட்டு ரத்தம் பெருக, ஸர்ப்பங்களைப்போல் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு பூமியில் படுத்திருக்கும் ராமலக்ஷ்மணர்களைச் சூழ்ந்திருந்தார்கள். அதற்குள் ராமன் மூர்ச்சை தெளிந்து விழித்துக்கொண்டார். வீரியத்திலும், தைரியத்திலும், பலத்திலும் ஒப்பற்றவரல்லவா? தன் பக்கத்தில் லக்ஷ்மணன் பாணங்களால் துளைக்கப்பட்டு ரத்தம் பெருக, முகம்வாடி, புழுதிபடித்து தரையில் கிடப்பதைக் கண்டு துக்கம் மேலீட்டு பிரலாபித்தார். "என்னுடன் பிறந்த நீ ஒரு அல்ப ராக்ஷஸனால் ஐயிக்கப்பட்டுப் பூமியில் கிடப்பதைக் கண்ட பிறரும் நான் உயிரை வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமா? இனி லீதையை யடைந்தும் எனக்கென்ன பிரயோஜனம்? லோகத்தில் தேடிப்பார்த்த தால் லீதையைப்போன்ற ஒரு ஸ்த்ரீ கிடைக்கலாம். ஆனால் ரண தீரண லக்ஷ்மணனைப்போல் ஸநேஹாதரன் கிடப்பானா? ஸுமித்திரையின் அருமைக்குமுந்தை இறந்தால் இந்த வானரர்களுக்கு எதிரே உயிரை விடுவேன். என்னை நம்பி எனக்கு உதவி செய்ய என்னுடன் அனுப்பின லக்ஷ்மணனைப் பறிகொடுத்து விட்டு நான் மாத்திரம் உயிருடன் ஸுமித்திராதேவியை எப்படிப் பார்ப்பேன்? கேளஸல்லயையும், கைகேயியும், ஸுமித்திரையும், 'லக்ஷ்மணன் எங்கே?' என்று என்னைக் கேட்டால் என்ன சொல் வேன்? புத்திரனைப் பறிகொடுத்து நடுங்கிக் கதறும் ஸுமித்திரையை எப்படி ஸமாதானம் செய்வேன்? 'உன்னுடன் வனத்திற்குப்போன லக்ஷ்மணனை விட்டு நீ மாத்திரம் வந்த காரணமென்ன? பரதாசுக்குக் களிடத்தில் இந்த விருத்தார்த்தத்தை எப்படிச் சொல்வேன்? இவ் விடத்திலேயே உயிரை விடுகிறேன்; பிழைத்திருக்க இஷ்டமில்லை, லக்ஷ்மணனை வனத்திற்கு அழைத்து வந்ததைப்போல் கேட்ட-காரிய முண்டோ? பெரியோர் இப்படிச் செய்வார்களா? தசரதர் என்னைக் காட்டிற்குப் போகச்சொன்னாரெயன்றி லக்ஷ்மணனை நான் அழைத் துப்போக சியாமமென்ன? எனக்காக உயிரைப் பறிகொடுத்துப் பூமியில் கிடக்கிறேனே! என் ஐஸ்மத்தைச் சுடவேண்டும். குழந் தாய்! நான் துக்கப்படும்போதெல்லாம் எனக்கு ஆறுதல் சொல்லி வந்தாயே. இப்பொழுது உன்னை இழந்து நான் பரிதபிக்கையில் என்னைத்தெற்ற உனக்கு உயிரில்லையே! ராக்ஷஸர்களைக் கணக்கில் லாமல் அடித்துத் தள்ளின இந்த யுத்த பூமியில் நீயே சத்ருக்களால் அடிக்கப்பட்டுக் கிடக்கும்படி நேர்ந்ததோ? ஸூரீயன் அஸ்தமிரீ யில் இறங்குவதுபோல் பாணங்களாகிற பிரணங்களால் சூழப்

5

10

15

20

25

30

35

பட்டு ரத்தப்பிரவாஹமென்ற ஸந்தியாகாவவர்த்துடன், அம்பு
கனால் பரப்பப்பட்ட படுக்கையென்ற அஸ்திரியில் ரவிசூல ஸூரி
யஞ்ஜனீ தங்கியிருக்கிறாயோ? ஒரு வேளை உயிர்நிலைகளில் பாணங்
40 கனால் அடிபட்டு உபத்திரவம் பொறுக்காமல் என்னுடன். பேச
வில்லையோ? உனக்கு என்னிடத்திலுள்ள பிரேமையை உன் கண்
ணிறத்தால் எப்பொழுதும் புலப்படுத்துகின்றாய். நான் வணத்திற்கு
வரும்பொழுது எவ்வளவு ஆவலுடன் வந்தாயோ அப்படியே
45 நானும் உன்னுடன் யமலோகத்திற்கு வருகிறேன். நீ எனக்குப்
பிரியமான பந்து. எப்பொழுதும் எனக்கு அனுக்லமர்ய நடக்கிற
வன். என்னுடைய துர்க்குணங்களால் இந்த அவஸ்தையை அடைந்
திருக்கிறாய். மஹாவீரஞ்ஜன லக்ஷ்மணன் கடுங்கொபக்கொண்ட
பொழுதும் கடுமையாகவாவது ஹிதமில்லாமலாவது என்னிடத்தில்
பெரியறியேன். காத்தவீர்பார்ஜுனன் ஆயிரம் கைகளால் ஒரே
50 தடவையில் ஐநூறு பாணங்களைப் பிரயோகிக்கும் காலத்திற்குள்
லக்ஷ்மணன் இரண்டு கைகளாலும் அத்தனை பாணங்களை பிரயோ
கிப்பான். தேவேந்திரன் பிரயோகிக்கும் அஸ்திரங்களைக்கூட தன்
னுடைய அஸ்திரங்களால் நாசம் செய்யக்கூடிய மஹாவீரன் ஒரு
அல்ப ராக்ஷஸனால் தோல்வியடைய வேண்டியதென்ன? உத்தம
55 சயனர்களில் படுக்கத்தகுந்த நீ இப்படி வெறும் தகரையில் படுப்பது
தகுமா?

ஸூக்ரீவ! விபீஷணனை ராக்ஷஸர்களுக்கு அரசனாக அபிஷேகம்
செய்யக்கொடுக்கின்றேனென்று பிரதிக்கொரு செய்து அதை நிறைவேற்றுவீட்
டால் அத்தத்துக்கம் என்னைக் கொளுத்திவிடும். ஆகையால், நான்
60 இங்கே இருக்கவேண்டியது. நீ இப்பொழுதே வானரஸைன்யங்களு
டன் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டிக் கிஷ்கிந்தைக்குத் திரும்பிப் போ.
ஒருவேளை மஹாபலவானான ராவணன் நான் இல்லையென்றறிந்து
இங்கே வந்து உன்னை ஹிம்ஸிப்பான். ஹனுமான், ஜாய்பவான்,
ஜம்ரன், அங்கதன், மமர்தன், த்விதவன், கேஸரி, ஸம்பாதி,
65 கவயன், கவாக்ஷன், கஜன், சரபன் முதலிய வானவீரர்கள் எனக்
காக உயிரை அலட்சியம் செய்து இந்த யுத்தத்தில் காட்டின பராக்
கிரமும் செய்த காரியங்களும், அடைந்த கீர்த்தியும் பிறகுக்கு
ஸாத்யமா? ஸூக்ரீவ! உத்தம மித்திரனும் அருமைத்தோழனும்
செய்யவேண்டியதையெல்லாம் நீ குறைவில்லாமல் செய்தாய். மித்
70 திரதர்மத்தைப் பூர்ணமாக அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்று கவலை
கொண்டவனல்லவா நீ? வானரசிரஷ்டர்களை! உயிர்த்தோழர்கள்
எனக்குச் செய்யவேண்டிய பரம உபகாரங்களை நீங்கள் குறைவில்
லாமல் செய்தீர்கள். உங்களைவிலொருக்கும் உத்தரவு கொடுத்தேன்.
இஷ்டமான இடங்களுக்குப் போகலாம்" என்றார்.
75 அதைக்கேட்டு வானரர்கள் துக்கத்தால் கண்டன் லெவந்து மலையருவி
கள் மறைக்காலத்தில் நீர்த்தாரைகளைப் பெருகவிடுவது போல் கண்
ணீர் உருத்தார்கள். பிறகு விபீஷணன் ஸகல ஸைன்யங்களையும்

அங்கங்கே சிறுத்திவிட்டு, கதாபாணியாய் ராகவளிக்குக்குமிடத்திற்கு
வந்தான். மை மலையைப்போல் கருத்த தேகத்துடன் அவன் ஓடி
வருவதைக்கண்டு, ஸகல வானரர்களும் அவனை இத்திரஜித்தென்
80 றெண்ணி மூலைக்குமூலை சிதறிப்போனார்கள்.

தம் திருஷ்ட்வா த்வரிதம் யாத்நம் நீவரஞ்ஜத சயோபமம் |
வாதரா துத்ருவு: ஸர்வே மத்யமாநாஸ்து ராவணம் || (35)

ஸர்க்கம் 50

ராமலக்ஷ்மணர்கள் நாகபாசத்திலிருந்து விடுபட்டது

அதேவாச மஹாதேஜா ஹிராஜோ மஹாபல: |
மிமயம் வ்யதிதா ஸேநா மூட்வாதேவ தெளரி ஜவே || (1)

அப்பொழுது ஸூக்ரீவன், "என்ன ஆச்சரியம்! ஸமுத்திரத்தில்
எதிர்க்காற்றால் தத்தனிக்கும் கப்பலைப்போல் நமது ஸைன்யம்
மீரளக் காரணமென்ன?" என்றான். அங்கதன், "ரகுவீரர்கள்
பாணங்களால் அடிபட்டு ரத்தம்பெருகச் சரணடைந்தின் மீது படுத்
துக் கிடப்பதை தாங்கள் பார்க்கவில்லையோ. அதைத் தவிர வேறு
5 காரணம் வேண்டுமோ?" என்றான். ஸூக்ரீவன், "அப்படியல்ல.
ஏதோ ஒரு பெரிய பயத்தால்லாமல் இப்படி நேராதது. இவர்கள்
முகம் குன்றி ஆயுதங்களை எறிந்துவிட்டு மூலைக்குமூலை ஓடுகிறார்கள்.
பயத்தால் கண்டன் மீரண்டு திரும்பிப் பார்க்காமல் ஒருவரையொரு
வர் இழுத்துக்கொண்டு அதிவேகமாய் ஓடுகிறார்கள். அதைப்பற்றிக்
10 கொஞ்சம்கூட வெட்கப்படாமல், கீழே விழுந்தவர்களைக் கவனித்
காமல், தாண்டிக்கொண்டு செல்லுகிறார்கள் பாசீ" என்றான். அதற்
குள் விபீஷணன் கதாபாணியாய் அங்கே வந்து ஸூக்ரீவனை ஆசீர்
வதித்து, ராமன் பிரக்கொரு தெளிந்திருப்பதைக் கண்டான். அப்
பொழுது ஸூக்ரீவன் தன்னருகிலிருந்த ஜாய்பவானைப் பார்த்து,
15 "இதோ வந்திருக்கும் நமது பரமமித்திரனான விபீஷணனைப் பார்த்
தல்லவா வானரர்கள் இத்திரஜித்தென்றெண்ணி மூலைக்குமூலை ஓடு
கிறார்கள். இப்பொழுதே போய் அவர்களை சிறுத்தி சிஜுக்கதைச்
சொல்லி தைரியப்படுத்த வேண்டியது அவசியம்" என்றான். ஜாய்ப
வானும் அப்படியே செய்ய, வானரஸைன்யங்கள் அவருடைய வார்த்
20 தையை நம்பி விபீஷணனையும் கவனித்துப்பார்த்துப் பயம்பெளிந்து
திரும்பி வந்தன. விபீஷணன் ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய உடம்
பெங்கும் பாணங்களால் துளைக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு, மனம்
பதை பதைத்து, ஜலத்தைத் தொட்டு அவர்களுடைய கண்களைத்
துடைத்து, துக்கத்தை அடக்கமுடியாமல் அழுது பிரலாபித்தான்.
25

"மஹாபலவான்களும் பராக்ரமசாலிகளும் யுத்தத்திலிப்பிரிய
முள்ளவர்களுமான இந்தப் புருஷிரஷ்டர்கள் கபடயுத்தம்
செய்யும் ராக்ஷஸர்களால் இந்தக் கதியடைந்தார்களே. என்று

30 டன் பிறந்தவன் மஹாநீரன். அவனுக்குப் பிறந்த புத்திரன் அவனைவிட துஷ்டன். அந்த மஹா பாபி ராஜகஸூரர்களுக்குரிய அப்ப புத்தியாலும் மாயையாலும் இவர்களை மோசம் செய்து விட்டானே. இதனால் தன்னைப் பெற்றவனுக்கு அழியாத அபகீர்த்தியை ஸம்பாதித்தான். இந்த ராஜபுத்திரர்களை கபடமறியாதவர்கள்; பாணங்களால் துளைக்கப்பட்டு சத்தத்தால் நனைந்து முள்ளம்பன்றிகளைப்போல் பூமியில் கிடப்பதைக் காணவும் எனக்கு விதியோ? இவர்களுடைய வீரியத்தை அண்டி நான் ஷேமமடையாமென்றிருந்தேன். அந்தப் புருஷ ரெஷ்டர்கள் பூமியில் விழந்து மரணமடையப் போகிறார்களே. இவர்களைப் பறி கொடுத்து நான் மாத்திரம் உயிருடன் இருக்கிறேன். நான் உயிருடன் இருக்கும் இறந்தவனே. என் எண்ணங்களெல்லாம் வீணாய் ராஜ்யத்தையும் இழந்து பரிதபிக்கிறேன். என் சத்துருவான ராவணன் தன் பிரதிக்கையை நிறைவேற்றி ஸந்தோஷப்படுகிறான்" என்று பிரலாபிக்கும் அந்தப் பக்தசிராமணியை கக்ரீவன் பிரியத்துடன் ஆசீர்வணம் செய்து "தர்மாத்மாவே! உங்க ராஜ்யம் உனக்குக் கிடைப்பதில் ஸந்தேகமுண்டோ? ராவணன் புத்திரமித்திர பந்துக்களுடன் ஷேமமாய் வாழ்வானென்ற நம்பிக்கை வேண்டாம். நமது ராஜகர்களுக்கு இந்த நாக பாசங்கள் யாதொரு கெடுதியையும் செய்ய முடியாது. சற்று நேரம் மயங்கியிருப்பார்களேயன்றி வேறல்ல. இதோ அதிசீகிரத்தில் பிரகங்கு தெனீந்துராவணனையும் ஸகல ராஜகஸூரர்களையும் நாசம் செய்வார்கள்" என்று ஸமாதானம் செய்தான். பிறகு ஸமீபத்திலிருந்த தன் மாமனான ஸுஷேணனை கோக்கி, "ஈ ராம லக்ஷ்மணர்களை எடுத்துக்கொண்டு வானர ஸஸன்யங்களுடன் கிஷ்கிந்தைக்குப் போ. நான் ராவணனையும் அவனுடைய புத்திர மித்திர பந்துக்களையும் நாசம் செய்து, முன்பு இந்திரன் தன்னை விட்டுப் பிரிந்த லக்ஷ்மியைத் திரும்பி அடைந்ததுபோல், ஜானகியை சாமனிடத்தில் கொண்டுவந்து சேர்க்கிறேன்" என்றான். அதைக் கேட்டு ஸுஷேணன், "தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் நடந்த கோர யுத்தத்தை நான் பார்த்திருக்கிறேன். அப்பொழுது பாணப் பிரயோகத்தில் ஓப்பற்ற திறமையுடைய தானவர்கள் அபூர்வமான பாணங்களாலும் அஸ்திரங்களாலும் தேவர்களை அடிக்கடி மறைத்தார்கள். சில தேவர்கள் உபத்திரவம் தாங்காமல் துடித்தார்கள்; சிலர் பிரகங்குயற்றார்கள்; சிலர் உயிரிழந்தார்கள். அப்பொழுது மிருதஸூத்ரிவினி முதலிய வித்யைகளாலும் மந்திரங்களாலும் ஓளவுதிகளாலும் பிருஹஸ்பதி அவர்களை அபாயத்திலிருந்து தப்பி வித்தார். ஸம்பாதி பணஸன் முதலிய வானரர்களுக்கு அவைகளும் அவை வளரும் பர்வதமும் நன்றாய்த் தெரியும். ஸ்ரீராமபுத்திரத்தில் முன்பு அமிருதத்தைக் கடைத்தெடுத்தவிடத்தில் சந்திரகிரித்ரோணகிரி என்ற மலைகளில் தேவர்களால் வைத்து வளர்க்கப்

30 படுகின்றன. அந்த ஸூத்ரிவகரணி விசல்யகரணி என்ற ஓஷதி களைக் கொண்டு வருவதற்கு வானரர்களைச் சீக்கிரமாய் அனுப்ப வேண்டியது. இதோ இருக்கும் வாயுபுத்திரன் போய்வரட்டும்" என்றான்.

35 அதற்குள் மேகங்கள் மின்னற்கொடிக்களுடன் கர்ஜித்தன. அவைகளையும் ஸமுத்திர ஐலத்தையும் அடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு சண்டமாருதம் வீசிற்று. பூமி நடுங்கிற்று. மஹாவிருஷங்கன் வேருடன் ஸமுத்திரத்தில் விழுந்தன. பெரிய தேகங்களுடன் லங்கையில் வளிக்கும் ஸர்ப்பங்களும் ஸகல ஐல ஐந்துக்களும் பயந்து நடுங்கி நீரில் மறைந்தன. கொஞ்ச நேரம் கழித்துக் கருட பகவான் வானரர்களுக்கு பிரத்யக்ஷமானார். அளவற்ற பலவானான அந்த வீரதையின் புத்திரன் அக்னியைப்போல் ஜ்வலித்துக்கொண்டு வருவதைக் கண்டு பாண ரூபமாய் ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கட்டி யிருந்த நாகங்கள் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்தன. பெரிய திருவடியும் மஹாபலவான்களான அந்தப் புருஷரெஷ்டர்களைப் பார்த்து பூர்ண சந்திரனைப்போன்ற அவர்களுடைய முகங்களைக் கைகளினால் தடவினார். உடனே அவர்களுடைய தேகங்களிலிருந்த காயங்களெல்லாம் மறைந்து அவர்கள் உருக்கியோடவிட்ட தங்கத் தைப்போன்ற சரீர காந்தியுடன் பிரகாசித்தார்கள். பிறரை ஐயிக்கும் ஸாமர்த்தியமும் பிறர் செய்யும் அவமானத்தைப் பொறுக் காமையும் பராக்கிரமும் தேகபலமும் காந்தியும் வோகோத்தமமான காரியங்களில் ஸ்திரமானப் பிரயத்தனம் செய்யும் உறுதியும் ஸலக்ஷ்மமான விஷயங்களை அறியும் ஞானமும் விவேகமும் ஞாபக சக்தியும் முன்னைவிட இரு மடங்காயின. இந்திரனையும் உபேத் திரனையும்போன்ற அந்த ராஜபுத்திரர்களைக் கருடன் வாரியெடுத்து மஹாப்ரீதியுடன் ஆசீர்வணம் செய்தார்.

35 பிறகு ராமன் அந்தப் பஷிராஜனை கோக்கி, "இந்திரஜித்தால் எங்களுக்கு நேர்ந்த பெரிய ஆபத்திலிருந்து தங்களுடைய கிருபையால் நாங்கள் தப்பி முன்போல் பலத்தையும் வீரியத்தையும் உத்ஸாகத்தையும் அடைந்தோம். என் பிதாவான தசரதரையும் என் பாட்டனான அஜமஹாராஜனையும் கண்டதுபோல் தங்களைப் பார்த்து என் மனம் ஸந்தோஷிக்கிறது. அப்புதமான ரூபத்துடன் தெய்வலோகத்துக் கந்தம், புஷ்பம், மாலை, வஸ்திரம், ஆபரணம் முதலியவைகளுடன் விளங்கும் தங்கள் யார்?" என்று கேட்டார். கருடன் ஆனந்தம் மேலீட்டுக் கண்களில் கீர் கரைபுரள, "ரகுவீர! நான் உமக்கு வெகுப் பிரியமான தோழன். (பகவானுக்கு வாழ்வு மாயிருப்பதால் தோழனென்று சொல்லிக் கொண்டார்.) உமது பிரானனை ரூபமெடுத்து வெளியில் ஸஞ்சரிப்பதுபோலிருப்பவனென்று நம்புவிராக. கருடனென்று எனக்குப் பெயர். உங்களுக்கு உதவி செய்வதற்காக இங்கே வந்தேன். மஹா வீரர்களான

- 110 அஸுரர்களும் மஹா பலவான்களான நானவர்களும் தேவர்களால் சாஷிக்கப்பட்ட இந்திரனும், மஹாக்ருணான இந்திரஜித்தின் மாயா பலத்தால் வீருஷ்டித்த இந்தக் கோரமான நாகபாசத்திலிருந்து உங்களைத் தப்புவிக்க முடியாது. இந்த ஸர்ப்பங்கள் சத்துருவின் வம்சத்தைச் சேர்ந்தவை. உன்மையான பற்களையும் கோடிய விஷத்
- 115 தையும் உடையவை. ராவண புத்திரனுடைய மாயாபலத்தால் ஸர்ப்பரூபம் தரித்து உங்களை உபத்திரவித்தன. தர்மங்களையறிந்தவரே! வீணாகாத பராக்ரமத்தையுடையவரே! நீரும் சத்ருகுல காலனான லக்ஷ்மணனும் பாக்கியசாலிகள். உங்களுக்கு நேர்ந்த அபாயத்தைக் கேள்விப்பட்டு எனக்கு உங்களிடத்திலுள்ள ஸ்ரீ
- 120 ஹத்தாலும் தோழனுடைய கடமையாலும் அறிவேகமாய் வந்து சேர்ந்தேன். மஹாகோரமான இந்த அஸ்திர பந்தத்திலிருந்து விடுபட்டீர்கள். எப்பொழுதும் அதிக ஜாக்விருதையாக இருக்க வேண்டியது. யுத்தத்தில் கபடத்தையும் மாயையையும் உபயோ
- 125 கிப்பது ராஷஸர்களுக்கு ஸஹஜம்; குவதர்மம். சுத்தமான ஆசா சத்தையுடைய உங்களைப்போன்ற வீரர்களுக்கு நியாயமாய் நடப்பதே பலம். யுத்தத்தில் ராஷஸர்களை ஒருபொழுதும் நம்பக் கூடாது. இப்பொழுது நேர்ந்த விஷயத்தைக்கொண்டே ராஷஸர்
- 130 கள் எப்பொழுதும் கபடமுள்ளவர்களென்று அறியுங்கள்" என்று கருடபகவான் ராமனை இறுகத்தழுவி. "மித்ரா ரகுநாத! தர்ம ஸூர்த்தி! சத்ருக்களிடத்திலும் பரமவாதஸல்யத்தைப் பாராட்டு
- 135 ம் கருண ஸமுத்ரா! நான் போய்வருகிறேன். உத்திரவு கொடுங்கள். நான் உமக்கு எப்படித் தோழனென்றதைப்பற்றி இப்பொழுது கேட்க வேண்டாம். யுத்தத்தில் ஸகல சத்ருக்களையும் நாசம் செய்தபிறகு உமக்கே தெரியும். உமது பாணுக்ளியால் ஸங்கையில்
- 140 குமுந்தைகளும் கிழவர்களும் மாத்திரம் வளிக்கும்படிச் செய்து மற்ற ராஷஸர்களை வேரறுத்து ராவணனை வதம் செய்து ஜானகியை அடைவீராக" என்றார். இப்படி அந்தப் பாஷீத்திரன் ராமலக்ஷ
- 145 மணர்களுக்கு நேர்ந்த அபாயத்தைத் தீர்த்து அவர்களைப் பிரதக்ஷிணம் செய்து, பிரியத்துடன் கட்டியணைத்து ஆகாசமார்க்கமாய் வாயு பகவானைப்போல் அதிவேகமாய்ச் சென்றார். வானரத் தலைவர்கள் தெய்வானைந்ரஹத்தால் ரகுவீரர்களுக்கு நேர்ந்த அபாயம் நீங்கின
- 150 தைக் கண்டு ஸந்தோஷம் தாங்காமல் ஸிம்ஹநாதம் செய்து வால் களைச் சுழற்றினார்கள். பேரிகை மிருதங்கம் சங்கம் முதலிய வாத்தியங்களை வாசித்தார்கள்; கர்ஜித்தார்கள்; தோள் தட்டினார்கள்; தாவினார்கள். மஹா வீருஷ்டிகளையும் பர்வதங்களையும் பெயர்த்தெடுத்துக்கொண்டு யுத்தத்திற்குத் தயாராய் சின்றுார்கள். லங்கை யின் கோட்டை வாசல்களைத் தாக்கி அட்டஹாஸம் செய்தார்கள். அதைக்கேட்டு ராஷஸர்கள் ஆச்சரியப்பட்டுப் பயந்தார்கள். கோடை காலத்தின் முடிவில் மெகங்கள் ராத்திரியில் பயங்கரமாய்க்

பிளக்கும்படியாய்க் கர்ஜித்து அவர்களை யுத்தத்திற்கு அழைத்தார்கள்.

ததஸ்து பீமஸ் துமுலோ நிநாதோ
பீபூ'வ ஸாக்'ாம்ருக்' பூத'பாதாம்
ஷயே தித'ாக'ஸ்ய யத'ா க'நாதாம்
நாத'; ஸு'பீ'மோ நத'தாம் நீபீ'த' || (66)

கேள்வி - பதில்

[கே:—பிரபஞ்சத்திலுள்ள ஸகலப் பிராணிகளையும் கண்டு விரலின் நுணியால் ஹதம் செய்வேனென்ற ரகுவீரன், எல்லையற்ற சக்தியையும் ஞானத்தையும் உடையவரல்லவா? கையாலாகாத வரைப்போல் இந்திரஜித்தால் ஐயிக்கப்பட்டு சத்தம் பெருகப் பூமி யில் விழுந்து கிடந்ததெப்படி?]

5

ப:—லோகத்தில் தர்மத்தையும் ஆசாசத்தையும் நிலைநிறுத்து வதற்காக அப்படிச் செய்தார். கபடமில்லாத சுத்தமான மனத்தை யும் நடத்தையையுமுடைய ஸாதுக்களுக்கு பிராணனைப் போக்கும் அபாயங்கள் நேர்ந்தாலும் அவர்கள் நாசமடைவார்கள். பாபிகளும் துஷ்டர்களும் தங்களுடைய எண்ணங்கள் கைகூடினவென்று ஸந்தோஷித்தாலும் அவர்களுடைய உத்தேசங்கள் நிறைவேறாமல் நாச மடைவார்கள். இந்த விஷயம் நாகபாசவிருத்தார்த்தத்தால் நமக்கு உபதேசிக்கப்படுகிறது.

10

[கே:—ராவணனை வதம் செய்யவேண்டுமென்று தேவதைகள், பிரார்த்திக்க, அதற்கிணங்கி பகவான் ராமஸூர்த்தியாய் அவதாரம் செய்தாரல்லவா?]

15

ப:—சிஜமே, துஷ்டர்களை நாசம் செய்வதுபோல் தர்மத்தை நிலைநிறுத்துவதற்கும் அவதாரம் செய்தார். ராவணனைமாத்திரம் ஸம்ஹரிப்பது உத்தேசமானால், இவ்வளவு சிரமப்படவேண்டிய நிலை. நான்கு வர்ணத்தார்களையும் அவரவர்களுடைய தர்மங்களை அனுஷ்டிக்கும்படி செய்யவேண்டுமல்லவா?

20

[கே:—அந்த தர்மங்களைத் தெளிவாய் உபதேசிக்கக்கூடாதோ?]

ப:—ச்ருதில்லிருதிகளால் அப்படிச் செய்தும் பலிக்கவில்லை. தானே அனுஷ்டித்துக் காட்டவேண்டியிருந்தது. அதற்காகவே இந்த அவதாரமெடுத்தது.]

25

ஸர்க்கம் 51

தூம்ராஷன் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டது

தேவராம து துமுலம் ஸப்'தம் வாநராணம் மஹேஜனலாம் |
நத'தாம் ராஷணை: ஸார்த'ம் தத'ர ஸா'ஸ்ராவ ராவண: | (1)

5 வினாயகர்கள் ஸந்தோஷத்தால் ஆரவாரிப்பதை ராவணனும் ராஷணர்களும் கேட்டு ஆச்சரியமடைந்தார்கள். "மந்திரிகளே! மறைக்காமல்து மேகங்களைப்போல் கர்ஜிக்கும் வானரர்களுக்கு விசேஷ ஸந்தோஷத்திற்கு ஏதோ காரணமிருக்கவேண்டும். அவர்களுடைய கர்ஜனைகளால் ஸமுத்திரம் கலங்குகிறது. ராமலக்ஷ்மணர்கள் திஷ்ணமான பாணங்களால் கட்டப்பட்டு பிரக்ஞையற்றுக் கிடப்பதையும் வானரர்கள் ஸந்தோஷத்தால் கூச்சலிடுவதையும் யோசித்தால் எனக்கு ஸந்தேகமுண்டாகிறது. தூதர்களை! நீங்கள் அதிசிக்கிரமாய்ச் சென்று வானரர்கள் தலைவர்களை யிழந்து துக்கிக்கவேண்டிய காலத்தில் ஸந்தோஷமுண்டான காரணத்தை அறிந்துவாருங்கள்" என்றான். அப்படியே அநேக ராஷணர்கள் பரபரப்புடன் கோட்டைச் சுவர்களிலேறிப் பார்க்கையில், ஸு'கீ'வன் வானரஸையத்தை வகுத்து ஒழங்குபடுத்தி ரஷிப்பதையும், ராமலக்ஷ்மணர்கள் நாகபாசத்திலிருந்து விடுபட்டு பிரக்ஞை தெளிந்து முன்போல் ஸேனையை நடத்துவதையும் கண்டு, மனம் கலங்கி, முகம்வாடி, ராவணனிடத்தில் தெரிவித்தார்கள். "மஹாராஜா! ராமலக்ஷ்மணர்களை இந்திரஜித்-பாணபாசங்களால் கட்டி பிரக்ஞையைப்போக்கிப் பூரியில் தன்வினாள். மதயாணிகள் அவைகளைக் கட்டியிருக்கும் கிறுகளை அறுப்பதுபோல் அவர்கள் இப்பொழுது நாகபாசங்களை இருந்த இடம் தெரியாமல் செய்து, கோழுத்த ஸம்ஹங்களைப்போல் ஸஞ்சரிக்கிறார்கள்" என்று விசுலாபணம் செய்தார்கள். தசமுகன் முகம்வாடிக் கவலிக்கொண்டு, "இந்த பாணங்கள் வரப்பிரஸாதத்தால் ஸர்ப்பருபத்தடன் ஸூரி யனைப்போல் ஜ்வலிக்கின்றன. இவை ஒரு பொழுதும் விணுகாது. அஸ்திரவீத்தையில் ஸாமர்த்தியமாக இந்திரஜித் இவைகளால் ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கட்டினான். இவைகளிலிருந்து அவர்கள் தப்பினார்களென்றால் நமது ஸையத்திற்குப் பெரும் ஆபத்து நேர்ந்த தென்பதில் ஸந்தேகமில்கூ. இந்த பாணங்கள் வாணுகி, தக்ஷகன், கார்த்திகோடகன் முதலிய மஹாநாதங்களைப் போல் வீரியமுடையவை. இதுவரையிலும் எவனும் இவைகளுக்குத் தப்பவில்லை. இவைகளை வினாயிற்பென்றால் நாம் செய்வதென்ன? என்று வருந்தினான். சற்றுநேரம் யோசித்து அடங்காத கோபம் கொண்டு கோடிய ஸர்ப்பத்தைப்போல் சிறி. "அடே! தூம்ராஷா! நீ இருக்கையில் நான் கவலைப்படவேண்டியதில்லை. உனக்கு வேண்டிய ஸையத்தடன் இப்பொழுதே சென்று ராமலக்ஷ்மணர்களையும் வானரர்களையும் ஹதம் செய்து வா" என்று ஆக்ரோபித்தான்.

அதைக்கேட்டுத் தூம்ராஷன் தன்னை முதலில் அனுப்பினதைப் பற்றி மிகவும் மெழுக்து, தசமுகனை பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம் செய்து, வெளியில் வந்து ஸேனைத்தலைவனைப் பார்த்து. "இன்னும் தாமதம் ஏன்? ஸையங்களை யுத்தத்திற்கு அறித்தம் செய்" என்றான். அது மஹாராஜாவின் ஆக்ஷேபமென்றறிந்து ஸேனைத் தலைவனும் அப்படியேசெய்ய, என்னிற்றித் தாஷணர்கள் இடுப்பில் வீரகண்டா மணிகளுடன் ஸகல ஆயுதபாளிகளாய், கோரருபங்களையும் அளவற்ற பலத்தைபுமுடையவர்களாய் மறைக்காமல்து மேகங்களைப்போல் நான்கு புறங்களிலிருந்தும் கர்ஜித்துக்கொண்டு வந்து பூமியை மறைத்தார்கள். சிலர் நேர்த்தியான கவாங்களையணிந்து கொண்டு, த்வஹங்கனாலும் தங்க ஹன்னல்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, பலவகை முகங்களுள்ள கோவேறு கழுதைகளால் இழுக்கப்பட்ட ரதங்களிலேறி வந்தார்கள். சிலர் மனோவேகமுள்ள குதிரைகளிலும் சிலர் மதம்பெருகும் யானைகளிலும் ஏறி, கொழுத்த புலிகளைப்போல் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டார்கள். சென்னாய், புலி, ஸம்ஹம் முதலியவைகளைப்போல் முகங்களையுடைய கோவேறு கழுதைகள் ஸர்வாபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, தூம்ராஷன் ஏறிவரும் ரதத்தி் கட்டப்பட்டிருந்தன. அவன் இடிபோல் லிரித்துக்கொண்டு, கோரராஷணர்களால் குழப்பட்டு, அனும னிருக்கும் மேற்குக்கோட்டை வாசலை நோக்கி வந்தான். வழியில் கோரமான அநேக அபசகுணங்கள் காணப்பட்டு அவனைத் தடுத்தன. பயங்கரமான ஒரு பெரிய கழுகு ரதத்தின் நுனியில் விழுந்தது. த்வஹத்தின் நுனியில் அநேக கழுதிகள் கட்டிய புரண்டுகொண்டு விழுந்தன. ஒரு வெளுத்த தலையில்லாத முண்டம், ரத்தம் பெருகப் பயங்கரமாய்க் கத்திக்கொண்டு, தூம்ராஷனுக்கு எதிரே வந்தது; ரத்தமாரி பொழிந்தது; ஸகல திக்குகளும் இருட்டால் மூடப்பட்டு பிரகாசிக்கவில்லை. அந்தக் கோரமான அபசகுணங்களைக் கண்டு தூம்ராஷன் வருத்தமடைந்தான். ராஷணர்கள் பயந்து மயங்கினார்கள்; இப்படி மஹாபலவாஹும் பயங்கரமான பராக்கரம முடையவனுமான தூம்ராஷன் ராஷண வீரர்களால் குழப்பட்டுச் சற்றுக்களுடன் யுத்தம் செய்ய ஆவலுள்ளவனாய் நகரத்திலிருந்து வெளியில் வந்து பார்க்கையில், ராமனும் ரஷிக்கப்பட்ட வானர ஸையம் ஸமுத்திரத்தைபோல் எல்லையற்றிருப்பதைக் கண்டான்.

தத: ஸு'பீ'மோ ப'ஹு'பீ'ர் திஸாசரை:
வ்ருதோபீ' நிஷ்க்ரமய ரணோத்ஸுகோ ப'ஸீ |
த'த'ரீ'ஸ தாம் ராக'வபா'ஹு' பாஸிதாம்
ஸமுத்'ர கல்பாம் ப'ஹு'வாநரீம் சமும் | (40)

ஸர்க்கம் 52

தூம்ராஷ்ட்ரனுடைய வரும்

தூம்ராஷ்ட்ரம் ப்ரேஷ்ய நிர்பாந்தம் ராஷ்ட்ரம் பீமவீக்ரமம் |
விநேது'ர் வாதரா: ஸர்வே ப்ரஸ்ஸுஷ்டா யுத்'த' காங்க்ஷின: || (1)

10 ஹாபராக்ரமமுள்ள தூம்ராஷ்ட்ரன் ராஷ்ட்ர லீரர்களுடன் யுத்தத்திற்கு வருவதைக் கண்டு, வானர்கள் அவனை எதிர்த்து ஆவல்கொண்டு ஸந்தோஷத்துடன் கர்ஜித்தார்கள். பிறகு வான ரர்களுக்கும் ராஷ்ட்ரர்களுக்கும் கோரயுத்தம் நடந்தது, விருஷங்க ளாலும், மலைகளாலும், கற்பாறைகளாலும் வானர்கள் ராஷ்ட்ர லர்களை அடித்தார்கள். குலம், கத்தி, கோடாலி முதலிய ஆயுதங் களாலும் பாணங்களாலும் ராஷ்ட்ரர்கள் வானர்களை அடித்தார் கள். கண்கில்லாத ராஷ்ட்ரர்கள் வானர்களால் அடித்துத் தள்ளப்பட்டார்கள். ராஷ்ட்ரர்களும் கோபம் கொண்டு கழுவிரு கள் பூண்ட தீக்ஷணமான பாணங்களாலும், கதைகளாலும், உலக்கைகளாலும் வானர்களை அடித்துக் கொன்றார்கள். அம்பு களால் துளைக்கப்பட்டுச் சூலங்களால் தேகம் பிளந்து வானர்கள் ரோஷம் கொண்டு கொஞ்சமும் பயலில்லாமல் மரங்களையும் பாறை களையும் எடுத்துக் கொண்டு ஆச்சரியமான வீரகிருத்தயங்களைச் செய்தார்கள். தங்களனுடைய பெயர்களைக் கோஷித்துக்கொண்டு ராஷ்ட்ரர்களின்மேல் அதிவேகமாய்ப் பாய்ந்து, தரையில் தேய்த்து றும்ஹாதம் செய்தார்கள். சில ராஷ்ட்ரர்கள் மரங்களாலும் மலைகளாலும் தூளாக்கப்பட்டார்கள். சிலர் வாயால் ரத்தத்தைக் கம்மினார்கள். சிலர் விஷாப்புறங்களில் இழிக்கப்பட்டார்கள். சிலர் மரங்களால் அடித்துப் பிண்டமாக்கப்பட்டார்கள். சிலர் கற்பாறை களால் தேய்க்கப்பட்டார்கள். சிலர் பற்களால் இழிக்கப்பட்டார் கள். த்வஜங்கள் ஓடிந்து, சக்கரங்கள் முறிந்து, ஏர்க்கால் பிளந்து, கோவேறு கழுதைகள் மடிந்து, தூளான ரதங்களாலும், பர்வதங்களைப் போன்ற யானைகளாலும், மதயானைகளைப்போன்ற ராஷ்ட்ர லீரர்களாலும், வானர்கள் விட்டெறித்த மலைச்சிகரங்க ளாலும், உயிரிழந்த குதிரைகளாலும், தலைகளறுத்த யானைப்பாகர் களாலும், குதிரைப்பாகர்களாலும் அந்த யுத்தபூமி நிறைந்து மஹாபராக்ரமசாவிகளான வானரலீரர்கள் தாவித்தாவி ராஷ்ட்ர லர்களுடைய முகங்களை நகங்களால் இழித்தார்கள். அந்த நிகரலீரர் கள் முகம்வாடித் தலைமயிர் விரிந்து ரத்தத்தின் காற்றத்தால் மூர்ச் சித்துப் பூமியில் விழுந்தார்கள். சிலர் கடும் கோபத்துடன் பயங்கர மாய்க் கூச்சலிட்டு வஜ்ராயுதம் போன்ற கைகளால் வானர்களை அறைந்தார்கள். வானர்களும் அதிவேகமாய்த் தாவி முஷ்டிக ளாலும் கரங்களாலும் பற்களாலும் விருஷங்களாலும் ராஷ்ட்ர லர்களை நாசம் செய்ய, அவர்கள் அதைத் தாங்கமுடியாமல் மூலைக்கு மூலை ஓட ஆரம்பித்தார்கள். அதைக் கண்டு தூம்ராஷ்ட்ரனென்ற

மஹாலீரன் கோபம் கொண்டு வானர்களைக் கண்கில்லாமல் கொல்ல ஆரம்பித்தான். சிலர் எறியீட்டிகளால் தேய்க்கப்பட்டு ரத்தத்தைக் கம்மினார்கள். சிலர் இரும்புலக்கைகளால் அடிபட்டுப் பூமியில் விழுந்தார்கள். உழல்தடிகளால் சிலர் அவயவங்கள் முறிந்து கிடந்தார்கள். சிலர் கத்திவாய்த்தடிகளால் பிளக்கப்பட்டார்கள். சிலர் மொட்டைத்தலைத்தடிகளால் அடிபட்டு இந்நிரியங் கள் தெறி உயிரிழந்தார்கள். சிலர் சூலங்களால் குத்திக் கொல்லப் பட்டார்கள். சிலர் ராஷ்ட்ரர்களால் அடித்துத் துரத்துப்பட்டார் கள். சிலர் ஹிருதயம் பிளந்து கிடந்தார்கள். சிலர் ஒரு பக்கத் தில் இழிபட்டுக் கிடந்தார்கள். சிலர் குடல்சரிந்து கிடந்தார்கள். இப்படி இருதிறத்தாரும் மஹாபயங்கரமாய் யுத்தம் செய்யும் சப்தமும், மலைகளும் பாறைகளும் மரங்களும் விழும் சப்தமும் சேர்ந்து ஸகலப்பிராணிகளையும் நடுங்கச் செய்தது. அந்த யுத்தத்தில் வில்லுகளே வீணை; நாண் கயிறுகளே தந்திகள்; விட்டுவிட்டு விக்குவதே தாளம்; அசத்தியால் மெள்ள மெள்ளப் பேகுவதே பாட்டு; இப்படி யுத்த ஸந்தேகம் அங்கே விளங்கிற்று.

தூம்ராஷ்ட்ரன் வில்லை வளைத்துப் பாணவர்ஷங்களால் வானர் களை அடித்து, மூலைக்குமூலை ஓடச் செய்து சிரித்தான். வானர ஸையம் கவங்கித் தத்தலிப்பதைக் கண்டு, ஆஞ்ஞேயர் ஒரு பெரிய பாறையைத் தூக்கிக்கொண்டு அதிவேகமாய் ஓடி வந்தார். வாயுவைப்போன்ற பராக்ரமமுடையவராய் கோபத்தால் கண்கள் சிலக்க, அந்தப் பாறையைத் தூம்ராஷ்ட்ரனுடைய ரதத்தின் மேல் எறிந்தார். அதைக் கண்டு அந்த ராஷ்ட்ரன் கதாபாணியாய்ப் பூமியில் குதித்தான். அந்தப் பாறை அவனுடைய ரத்தத்தையும் குதிரைகளையும், த்வஜத்தையும், வில்லையும், ஆயுதங்களையும், ஸாரதி கையும் கொன்று போடி செய்தது. பிறகு மாருதி விருஷங்களை வேருடன் பெயர்த்து ராஷ்ட்ரர்களைக் கூட்டம் கூட்டமாய் அடித்துத் தலைகளை உடைத்துப் பூமியில் தள்ளி ரத்தப்பிரவாகமெடுக்கும்படி செய்தார். இப்படி ராஷ்ட்ர ஸையத்தை இருந்த இடம் தெரி யாமல் துரத்தி, ஹனுமான் ஒரு பர்வதசிகரத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு தூம்ராஷ்ட்ரன் போக்கி ஓடி வந்தார். அதைக் கண்டு அந்த ராஷ்ட்ர னன் அநேக இரும்பானிகளால் நிறைந்த கதையைச் சுழற்றிக் கொண்டு மாருதியின்மேல் பாய்ந்து கடும்கோபத்துடன் தலையில் அடித்தான். வாயுபுகவாளைப்போல் நிகரற்ற பலமுள்ள ஹனு மான் அதைக் கொஞ்சமாவது லக்ஷ்யம் செய்யாமல் அந்தக் கற் பாறையால் தூம்ராஷ்ட்ரனுடைய தலையின் நடுவில் அடித்தார். அவன் அவயவங்கள் முறிந்து மஹாபர்வதம் உடைத்து விழுந்ததுபோல் தகரயில் விழுந்து உயிரைவிட்டான். தங்களனுடைய வேளைத் தலைவன் இறந்ததைக் கண்டு, மிகுந்த ராஷ்ட்ரர்கள் பயந்து நடுங்கி வங்கையில் புருந்து ஓளிந்தார்கள். வானர்களும் அவர்களை விடாமல் துரத்திக் கொன்றார்கள். இப்படி ஆஞ்ஞேயர் தூம்ராஷ்ட்ரன்

80 யும் அவனுடன் வந்த ஸைன்யத்தையும் மடித்து ரத்தவெள்ளம் பெருகச் செய்தார். கொஞ்சம் களைப்படைந்தும் சத்துருக்களை வதம் செய்ததால் விசேஷ ஸந்தோஷத்தையடைந்தார். வானர்கள் அந்த மஹாத்மாவைக் கொண்டாடிப் பூஜித்தார்கள். (த்விதிஸையில் தூம்ராஷ்டிரஸூக்ய வதமென்று தெரிவித்தது.)

ஸ து பவநஸுதோ நிஹத்ய ஸத்ரும்
 கூதஜவஹா: ஸந்திதயேய |
 ரிபுவத ஸந்திதயேய மஹாத்மா
 முத்மகமத் கபிபி: ஸுபூஜ்யமாந: ||

(41)

ஸர்க்கம் 53

வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரஸூக்ய யுத்தம்

தூம்ராஷ்டிர நிஹதம் ஸ்ருத்வா ராவணோ ராஷ்டிரஸூக்யவர: |
 க்ரோதேந மஹதாவிஷ்டோ நிஸ்வஸந்து ரகோ யதா: || (1)

5 தூம்ராஷ்டிர இறந்ததைக் கேட்டு ராவணன் அடங்காத கோபம் கொண்டு, இந்திரியங்கள் பதற, காலஸர்ப்பத்தைப்போல் சிறிக்கொண்டு மஹாபலவான வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனை கோக்கி, "வீர சிகாமணீ! நீ வேண்டிய ஸைன்யத்துடன் சென்று ராமலக்ஷ்மணர் களையும் வானர ஸைன்யத்தையும் இருந்தவிடம் தெரியாமல் செய்து வா" என்றான்.

10 வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரன், "நங்கள் உத்தரவுப்படி முடித்து வருகிறேன்" என்று தசமுனைப் பிரதக்ஷிணம் செய்து நமஸ்கரித்து எண்ணிறந்த யானைகள், குதிரைகள், கோவேறு கழுதைகள், ஓட்டக் கங்களாலும், த்வஜங்களால் விளங்கும் ரதங்களாலும், தடி, தோ மரம், குலம், உலக்கை, சட்டி, பாசம், சக்தி, சக்கரம், கதை, கோடாலி முதலிய ஆயுதங்களைத் தரித்து விசித்திரமான அஸ்திரங்களாலும் ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட காலாட்களாலும் சூழப் பட்டு யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான். உத்தமமான கேழூர மகர குண்டலங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுக் கவசம் தரித்து முதுவில் அம்பகறைகளைக் கட்டி, வில்லைக் கையில் பிடித்துத் தன் ரதத்தைப் பிரதக்ஷிணம் செய்து அதன் மேல் ஏறினான். யுத்தத்தில் நன்றாய்ப் பழக்கப்பட்ட கஜங்கள் மதம் பெருகப் பர்வதங்கள் நடந்து வருவதுபோல் விளங்கின. பிரசித்தி பெற்ற யுத்த வீரர்கள் ஆயுத பாணிகளால் அவைகளின்மேல் ஏறிச் சென்றார்கள்; மழைக் காலத்தில் நீருண்ட மேகங்கள் மின்னற்கொடிகள் பாயக் குழறு வதுபோல், கருத்த சரீரங்களை யுடைய அந்த ராஷ்டிர ஸைன்யம் பிரகாசிக்கும் ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு வீம்ஹநாதம் களோடும், அட்டஹாஸங்களோடும், கர்ஜனைகளோடும் யுத்தத் திற்குப் புறப்பட்டது. அங்கதனால் முற்றுக்கை செய்யப்பட்ட,

தெற்குக் கோட்டை வாசலிலிருந்து வெளியில் வருகையில், மேகங் களில்லாமல் நிரம்மலமான ஆகாசத்திலிருந்து எரிகொள்விகள் விழத் தன. நரிகள் நெருப்பு ஜ்வாலையைக் கக்கிக்கொண்டு பயங்கரமாய் ஊரையிட்டன; கோரமான மிருகங்கள் ராஷ்டிரஸூக்ய நாச காலம் ஸமீபித்ததென்பதைத் தங்களுடைய அகபமான சப்தங் களால் வெளியிட்டன. அதைக் கண்டு ராஷ்டிரஸூக்ய பயந்து மயங்கித் தத்தளித்தார்கள். வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரன் இவைகளை லக்ஷ்யம் செய்யாமல், தேஜஸ்வியும் பலவானும் மாயாவியுமானதால் தைரியத்தாகக் கைவிடாமல், யுத்தம் செய்ய ஆசைகொண்டு ஸைன்யத்தை நடத்திவந்தான். வானர்கள் அவர்களைக்கண்டு ஸந்தோஷத்தால் கர்ஜித்து ஸகல திக்குகளும் நடுங்கச் செய்தார்கள்.

பிறகு இருநிறத்தாரும் பயங்கரமான சூயங்களுடன் ஒருவரை யொருவர் ஐயிக்க நீச்சித்துக் கோரயுத்தம் செய்தார்கள். சிலர் அதிக உத்ஸாஹத்துடன் வந்து விழந்து தலைகள் உடைந்து, தேகங் கள் பிளந்து ரத்தம் பெருகப் பூரியில் விழத்தார்கள. சிலர் இடை விடாமல் ஆயுதங்களைப் பிரயோகித்துக்கொண்டு முன்வைத்த காலைப் பின்பவைக்காமல் ஸாமர்த்தியமாய் யுத்தம் செய்தார்கள். மரங்களும் மலைகளும் பாறைகளும் ஆயுதங்களும் விழும் சப்தம் ஆகாரத்தையும் பூரியையும் நடுங்கச் செய்தது. வில்லுகளை வளைத்து நானேகை செய்யும் சப்தமும், சங்கம், பேரிகை, மிருதங்கம் முதலிய சணவாத்யங்களின் சப்தமும் கலந்து ஒன்றும் தோன்றாமற் செய்தது. சிலர் தங்களிடத்திலிருந்த ஆயுதங்களையெல்லாம் பிர யோகித்துப் பிறகு கைகளால் சண்டை செய்தார்கள். கைகளாலும் கால்களாலும் முழங்கால்களாலும் சில ராஷ்டிரஸூக்ய அடி பட்டுத் தேகம் பிளந்து மிடந்தார்கள். மதம் கொண்ட வானரர்களால் எறியப்பட்ட பாறைகளால் சிலர் பொடியானார்கள். வஜ்ர தம்ஷ்ட்ரன் கூர்மையான பாணங்களால் வானரர்களைப் பயத் தோடச் செய்து, யோக ஸம்ஹாரகாலத்தில் பாசத்துடன் ஜ்வலிக்கும் யமணப்போல் ஸஞ்சரித்தான். பலவான்களும் அஸ்திரவித்தை யில் ஶியுனர்களும் ஸகல ஆயுதங்களிலும் பரிநிபுள்ளவர்களான ராஷ்டிரஸூக்ய கோபத்தால் மெய்மறந்து வானரர்களைக் கணக்கில்லாமல் அடித்துக் கொன்றார்கள். அதைக் கண்டு அங்கதன் தாங்கமுடியாத கோபம் கொண்டு, ஸம்வர்த்தமென்ற பிரளயகால வாயுவைப்போல் சீறி, ஒரு பெரிய மரத்தை எடுத்துக்கொண்டு, வீம்ஹம் அல்பமிருகங்களை அடித்துக் கொல்வதைப்போல், ராஷ்டிர ஸூக்ய நாசம் செய்தான். கோபத்தால் கண்கள் சிவந்து தேஜஸால் ஜ்வலிக்கும் அந்த வானரவீரனுக்கு எதிரில் நின்ற ராஷ்டிர வீரர்கள் வெகுபராக்மீமசாவிகளானாலும் தலைகள் உடைந்து அவயவங்கள் முறிந்து, வேர்நற மரங்களைப்போல் பூரியில் விழத் தார்கள். ரதங்களாலும் குதிரைகளாலும் விசித்திரமான த்வஜங்க ளாலும் ராஷ்டிரஸூக்ய வானரர்களாலும் பூமி நிறைந்து

ஆபரணங்களாலும் அஸ்திரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, சத்த வெள்ளம் பெருகியோட, அந்த யுத்தத்தில் சரங்கால ராத்திரியைப் போல் விளங்கிற்று. மேகங்கள் பெருங்காற்றால் கலைவதுபோல, அந்தப் பெரும் ராகுல ஸைன்யம் அங்கதனுடைய கடும் வேகத்தால் நடுங்கிற்று.

அங்கதீன்ய ச வேகேத தத்ராகுல பீலம் மஹத் |
ப்ராகம்பத ததா தத்ர பவதேநாம்புதேயா யதா | (35)

ஸர்க்கம் 54

வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனுடைய வதம்

பீலன்ய ச நிகாதேந அங்கதீன்ய ஜயேந ச |
ராகுல: கிராதீமாவிஷ்டோ வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரோ மஹாபீல: | (1)

அங்கதன் ஜயமடைந்ததையும் தன் ஸைன்யம் மடிந்ததையும் கண்டு மஹா பலவானான வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரன் கோபம் கொண்டு, பயங்கரமான வில்லை வளைத்து, இடிபோல் காணொசை செய்து, வானரங்கள்மேல் சரமாரி பொழிந்தான். அவனைச் சேர்ந்த ரதவீரர்கள் ஸகல ஆயுதங்களாலும் வானரர்களை அடித்தார்கள். வானர வீரர்கள் பாறைகளையும் மலைகளையும் மரங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு ராகுலர்களை அடித்தார்கள். கணக்கில்லாத ஆயுதங்களை வானரர்கள்மேல் பிரயோகிக்க, வானரர்கள் மலைகளையும் மரங்களையும் பாறைகளையும் ராகுலர்களின்மேல் வாரி இறைக்க, இரு திறத்து யுத்த வீரர்களும் பின்வாங்காமல் கோர யுத்தம் செய்தார்கள். தலைகள் உடைந்தவர்களும் கால்கள் ஒடிந்தவர்களும் கைகள் அறுந்தவர்களும் அம்புகளால் துளைக்கப்பட்டவர்களும் சத்தத்தால் நனைக்கப்பட்டவர்களும் வானரர்களும் ராகுலர்களும் யுத்தபூமியில் எங்கும் விடீர்தார்கள். கழுமுகளும் பருந்துகளும் காக்கைகளும் னரிகளும் கூட்டம் கூட்டமாய் ஸஞ்சரித்தன. பயங்கரமான புண்களும் தலைகளும் கால்களும் அவயவங்களும் அறுந்து விழுந்து கொண்டேயிருந்தன. இப்படி ராகுல ஸைன்யத்தை வானரர்கள் அடித்து, கலங்கிப் பயந்தோடும்படி செய்ததை வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரன் கண்டு கோபத்தால் கண்கள் சிவந்து வானரர்களுக்கு கடுவில் புகுந்து, வில்லை வளைத்துக் கழுமுகள் பூண்ட தீக்ஷணமான பாணங்களால் வானரர்களைப் பிளந்தான். வெகு சாதூர்யமாய் ஒரே பாணத்தால் ஐந்து, ஆறு, ஏழு, எட்டு, ஒன்பது, பத்து வானரர்களைத் துளைத்தான். அவர்கள் அம்புகளால் கையறுந்தவர்களும் தேகம் பிளந்தவர்களும் தலையுடைந்தவர்களும், பிரஹ்மாவைப் பிராணிகள் சரணமடைவதுபோல, அங்கதனை நோக்கி ஓடினார்கள். அந்த வானரவீரன் தன் ஸைன்யம் தத்தளிப்பதைக் கண்டு வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனைக் கோபத்தால் சிவந்த கண்களுடன் வெறித்துப் பார்த்தான்.

அப்பொழுது, வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனும் அங்கதனும் மதயானை களைப்போல் ஒருவர்மேலொருவர் பாய்ந்தார்கள். அந்த ராகுலன் அங்கதனை அநேக பாணங்களால் உயிரிழைகளில் துளைத்து, எறி விட்டிகளால் துளைக்கப்பட்ட மதயானையைப்போல், தேகமெங்கும் சத்த வெள்ளம் பெருகச் செய்தான். அதைக் கண்டு வாலிபுத்திரன் ஒரு பெரிய மரத்தைப் பிடுங்கித் தன் பூர்ண பலத்துடன் வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனை அடித்தான். அந்த ராகுல வீரன் கொஞ்சமும் கலங்காமல் அந்த விருஷத்தை அநேக பாணங்களால் பிளந்து தள்ளினான். அதைக் கண்டு அங்கதன் ஒரு பெரும் பாறையை அவன் மேல் எறிந்து கர்ஜித்தான். ராகுல வீரன் அது தன் ரதத்தில் விழு வதற்கு முன் கதாபானியாய்ப் பூமியில் குதித்தான். அந்தப் பாறை வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனுடைய சதத்தையும் குதிரைகளையும், ஸாரதியையும் பொடிபாக்கிற்று. பிறகு அங்கதன் மரங்களடர்ந்த வேறொரு பெரிய மலையைப் பிடுங்கி வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனுடைய தலையில் விட்டெறித்தான். அதனால் அடிபட்டு சத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு, புத்தி சிதறிக் கதையின்மேல் சாய்ந்துகொண்டு சற்று நேரம் மூர்ச்சையடைந்து பிறகு பிரக்ஞை தெளிந்து, தன் கதையைக் கரசர வென்று சுழற்றி, அங்கதனைக் கடுவ் கோபத்துடன் அங்கதனுடைய மார்பில் அடித்தான். பிறகு கதையை விட்டெறித்து இருவரும் முஷ்டி யுத்தம் செய்தார்கள். ஒருவரை யொருவர் குத்தி, அடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு சத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு, அங்காரகனும்புதனும் எதிர்ப்பதுபோல் சண்டையிட்டார்கள். பிறகு இருவரும் மரங்களைப் பிடுங்கி அடித்தார்கள். எருமைத் தோலால் மூடப்பட்ட கேடயங்களையும் தீக்ஷணமான கத்தியையும் எடுத்துக்கொண்டு, பரம கோபத்துடன் விசித்திரமான நடை வரிசைகளைக் காட்டி யுத்தம் செய்தார்கள். ஒருவரை யொருவர் ஜிகீக நிச்சயித்து, இரக்க மில்லாமல் அடித்துக் குத்திக் கிழித்தார்கள். தேகமெங்கும் காயப் பட்டு சத்தம் பெருக, சிவந்த புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட விருஷங்களைப்போல் காணப்பட்டார்கள். இப்படி யுத்தம் செய்ததால் இருவரும் களைத்துப் பூமியில் முழங்காலை ஊன்றி நின்றார்கள். அப்பொழுது அங்கதன் கழியால் அடிப்பட்ட கருநாகத்தைப்போல் சிறிக்கொண்டு ஒரு கொடியில் அதிவேகமாய்ப் பாய்ந்து தீக்ஷணமான கத்தியால் வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனுடைய தலையை வெட்டித் தள்ளினான். வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனுடைய தலை, கோபத்தால் சுழலும் நேத் திரங்களுடனும் துடிக்கும் மீசையுடனும் வெகு தூரத்தில் விழுத்தது. அதைக் கண்டு ராகுலர்கள் பயந்து ஒன்றும் தோன்றாமல் லங்கையை நோக்கி ஓடினார்கள். வாடின முகங்களுடன் வெட்டத்தால் தலை குனிந்து தீனமாய் ஓடும் ராகுலர்களை வானரர்கள் துரத்தியடித்துக் கொன்றார்கள். இப்படித் தன் பாட்டனான இந்திரனுக்கு மைமான பராக்ரமமுள்ள வாலிபுத்ரன் வானர ஸைன்யங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனுடன் கோர

- 70 யுத்தம் செய்து, அவனைக் கொன்று பரம ஸந்தோஷத்தை அடைந்தான். பிறகு ஆயிரம் கண்களை யுடைய தேவராஜன் தைத்யர்களை ஜலித்தவுடன், தேவர்களால் கொண்டாடப்படுவதுபோல், ஸகல வானரர்களும் அங்கநகரைச் சூழ்ந்து, உபசரித்துப் புகழ்ந்தார்கள்.
(சூழ்நகரையில் வஜ்ர தம்ஷ்ட்ர னுடைய வதம்)

நிறைந்த தம் வஜ்ர த'ர ப்ரபா'வ:
ஸ வாலீஸாநு; கபிலஸ்தய மத்'யே |
ஜகாம ஹர்ஷம் மஹிதோ மஹாபீஸ :
ஸதஸ்த்ரதேந்த்ரஸ் த்ரீத'ஸை சீவாவ்ருத: || (87)

ஸர்க்கம் 55

அகம்பனனுடைய யுத்தம்

- வஜ்ர த'ய்ஷ்ட்ரம் ஹதம் ஸ்ருத்தவா வாலிபுத்ரேண ராவண: |
ப'லாத'யஷ ழுவாசேத'ம் க்ருதாஜ்ஜலி மபஸ்தி'தம் || (1)
- அங்கநகரில் வஜ்ர தம்ஷ்ட்ரன் கொல்லப்பட்டானென்று கேள்விப்பட்டு, ராவணன் ஸமீபத்தில் கைகப்பி நின்றுகொண்டிருந்த பிரஹஸ்தனை நோக்கி, "பலவகை யுத்தங்களிலும் நீபுணான அகம்பனன் பயங்கரமான பராக்கிரமமுள்ள ராஷஸ விரர்களின் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டும், அவன் சந்த்ரஸன்யங்களைக் கதற வடித்து நமது ஸன்யத்தை யாதொரு அபாயமில்லாமல் காப்பாற்றுவான். விசேஷப் பிராந்தி பெற்ற ஸேனாபாயகன்; எப்பொழுதும் என் க்ஷேமத்தையே கோருவிறவன்; எப்பொழுதும் யுத்தம் செய்வதில் பிரியமுள்ளவன். ராமலக்ஷ்மணர்களையும் ஸூக்ரீஸனையும் ஜலித்து மற்ற கோரமான வானரர்களை நாசம் செய்வான்" என்று ஆக்ரோசத்தான். பிரஹஸ்தனும் தசமுக்ஷுடைய உத்தரவுப்படி அதிசகிரத்தில் ஸன்யத்தை விர்த்தம் செய்ய, பயங்கரமான கண்களையும் முகங்களை யுமுடையவர்களாய், ஸகல ஆயுதங்களையும் தரித்த ராஷஸ சிரஷ்டர்கள் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டார்கள். மேகத்தின் நிறத்தையும் கார்த்தியையுமுடையவனும், மேகத்தைப்போன்ற குரலுடன், பயங்கரமான ராஷஸர்களால் சூழப்பட்டு விலையற்ற ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, ஒரு பெரிய சதத்தில் மேலேறி அகம்பனன் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான். பெரிய யுத்தங்களில் அவனை ஒருவரும் அசைக்க முடியாத தால் அகம்பனன் (அரைக்கமுடியாதவன்) என்ற பெயர் பெற்றான். கிரஹங்களுக்குள் ஆவித்தியகின்போல் ராஷஸர்களுக்குள் தேஜஸால் விளங்குகிறவன். அவன் வெகு பரபரப்பாய் யுத்தத்திற்கு வந்து கொண்டிருக்கையில் சதத்தில் பூட்டியிருந்த உத்தம ஜாதிக்குதிரைகள் திடீரென்று மூகம்வாய்ச் சோர்ந்தன. அகம்பனனுடைய இடது கண் துடித்தது; மூக்கிலின் நிறம் மாறிற்று. குரல் தழ
- 5
- 10
- 25
- 20
- 25

தழ்த்தது. முதலில் ஆகாசம் கிரீமலமாயிருந்தாலும் அப்பொழுது மேகங்களால் மூடப்பட்டு, மழையும் மின்னலும் இடியும் பயங்கரமான புயல் காற்றும் உண்டாயின. பகலிலும் மிருகங்களும் பயங்கரமாய்க் கத்தின. ஸிம்ஹத்தைப்போல் பருத்த தோள்களையும், புலியைப் போன்ற நடைமையுமுடைய அகம்பனன் அந்த அபசகுனங்களைக் கொஞ்சம்கூடக் கவனிக்காமல் யுத்த பூமிக்கு வந்தான்.

அப்பொழுது ராஷஸர்கள் ஸந்தோஷத்தால் ஸிம்ஹராதம் செய்ய, ஸமுத்ரம் கவலிற்று. அதைக்கேட்டு வானரஸன்யம் மிரண்டு, விருஷங்களையும், மலைகளையும், பாறைகளையும் சேகரித்து சத்துருக்களை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. பிறகு ராமனுக்காகவும் ராவணனுக்காகவும் உயிரை லக்ஷயம் செய்யாமல் வானரர்களும் ராஷஸர்களும் கோரயுத்தம் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். இரு நிறத்தார்களும் மஹாபலவான்கள்; குரர்கள்; பர்வதத்தைப் போன்ற தேகமுள்ளவர்கள்; ஒருவரையொருவர் ஜயிக்க நிச்சயித்தவர்கள். கோபத்தால் ஒருவரையொருவர் எதிர்த்துக் கர்ஜிப்பதாலும் ஸிம்ஹராதம் செய்வதாலும் உண்டான சப்தம் வெகு தூரம் பரவிற்று. பயங்கரமான செந்துள் கினம்பி வானரர்களையும் ராஷஸர்களையும் ஸகல திக்குகளையும் மறைத்தது. த்வஜங்கள், கோடிகள், சுவசங்கள், குதிரைகள், ஆயுதங்கள், சதங்கள், யாதொன்றும் தெரியவில்லை. ஒருவர்மேலொருவர் பாய்ந்து கர்ஜிக்கும் கோரமான சப்தம் மாத்திரம் கேட்கப்பட்டதே யன்றி குரங்கள் காணப்படவில்லை. அந்த இருட்டில் ஒன்றும் தோன்றாமல் இரு கஷிக்காரர்களும் கோபத்தால் தங்களின் சேர்ந்தவர்களையே அடித்துக் கொன்றார்கள். சத்துரு மித்திரனைன்ற பேதலில்லாமல் சண்டையிட்டுக்கொண்டு சத்தவெள்ளம் பெருகப் பூமியெங்கும் சேருயிற்று. அதனால் அந்தப் புழுதி யடங்கி, யுத்தபூமிபெங்கும் பிணக்காடாய்க் காணப்பட்டது. மரங்கள், சக்திகள், பாறைகள், சட்டிகள் முதலிய ஆயுதங்களாலும், கைகளாலும் முஷ்டிகளாலும் வானரர்களும் ராஷஸர்களும் தோன்றினபடியெல்லாம் யுத்தம் செய்தார்கள். வானரர்கள் மரங்களாலும், பாறைகளாலும் ராஷஸர்களை அடித்தார்கள். அவர்கள் குலம், கத்தி, சட்டி முதலிய ஆயுதங்களால் வானரர்களை அடித்தார்கள். அகம்பனன் கோபம்கொண்டு ராஷஸர்களை உத்ஸாகப்படுத்திப் பயங்கரமான காரியங்களைச் செய்யும்படி தூண்டிவிட்டான். அப்பொழுது குமுதன், நளன், மைத்தன், தீவியதனைன்ற வானரச்ரேஷ்டர்கள் அதிவேகமாய் அங்கே வந்து, மலைபோன்ற விருஷங்களால் ராஷஸர்களை விளையாட்டாய்க் கொன்று, கூட்டம் கூட்டமாய் மடித்தார்கள்.

கத'நம் ஸுமஹச்சக்ரு: வீலயா ஹரிபுங்க்வா: |
மமந்து' ராஷஸாத் ஸாவே வாதரா க்ஷரோ ப்ருஸம் (33)

லர்க்கம் 56

அகம்பனனுடைய வகம்

தத் திருஷ்ட்வா ணுமஹத் கர்ம க்ருதம் லாநரஸத்தமை: |
கிரோதமாஹாரயாமாஸ யுதி* தீவ்ர மகம்பந: | (1)

அதைக்கண்டு அகம்பனனென்ற கத்தவீரன் அடங்காக்கோபம் கொண்டு மெய்மறந்து, வில்லிச்சுழற்றி ஸாரதியைப் பார்த்து, "அதோ அந்த வானரர்கள் நமது ராஷஸர்களைக் கணக்கில்லாமல் கொல்லுகிறார்கள். என்றதத்தை அங்கே கொண்டு போ, மஹா பலசாலிகளாய்ப் பயங்கரமான தேவகளுடன் அநேக வானரர்கள் மரங்களையும் மலைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு எனக்கெதிரே நிற்கிறார்கள். இவ்வளவு உத்ஸாஹமாய் யுத்தம் செய்பவர்களை நான் கொல்லாமலிருக்கக்கூடாது. அலஷ்யம், செய்தால் ஸகல ராஷஸர்களையும் யமலோகத்திற்கு அனுப்புவார்கள்" என்றான். பிறகு வானரர்களின் மேல் ரதத்தைச் செலுத்தி, க்ரூரமான பாணங்களால் அவர்களை ஹிம்ஸித்தான். சரங்கனால் தேகமெங்கும் துணிக்கப்பட்டு, அந்த உபத்திரவத்தை சலிக்க முடியாமல் வானரர்கள் மூலைக்குழுகை ஓட ஆரம்பித்தார்கள். அவனுக்கெதிரில் நிற்கவே முடியவில்லை. யுத்தம் செய்பவர்களைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமா?

இப்படி வானர ஸையம் யமன் கையில் அகப்பட்டது போல் அகம்பனனுடைய பாணங்களுக்கு இரைபாவதைக்கண்டு, ஹனுமான் வானரவீரர்களுக்கு ஒத்தாசை செய்ய வந்தார். அவர்களும் ஸந்தோஷமடைந்து மாருதியைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். ஸ்வபாவத்திலேயே பலசாலிகள்; பலவானான ஆஞ்சநேயருடன் செரித்தவிட்டார்கள். மஹாபர்வதத்தைப்போல் தேகத்தையும் நிறத்தையுமுடைய ஆஞ்சநேயரைக் கண்டு அகம்பனன் வெகு ரோஷத்துடன், மஹேந்திரபர்வதத்தில் நீர்த்தாரைகள் விழுவது போல் அவரைப் பாணவர்ஷங்களால் துணித்தான். அதைக் கொஞ்சம் கூட லக்ஷ்யம் செய்யாமல் அவர் அவனைக் கொல்லும் உபாயத்தை ஆலோசித்து, திடீரென்று அந்த ராஷஸன் மேல் பாய்ந்தார். அந்த அதிர்ச்சியால் பூமி நடுங்கிற்று. தேஜஸால் ஐவலித்துக்கொண்டு பயங்கரமாய்ச் சப்தம் செய்யும் மாருதியின் ரூபம் ஸகல நிரணங்கினாரும் விளங்கும் ஸுறியினைப்போல் பார்க்க முடியவில்லை. தன்னிடத்தில் ஆயுதமில்லையென்றறிந்து கோபத்தால் ஒரு பர்வதத்தை அதிவேகமாய் பிடுங்கி, அதை ஒரு கையால் கரகரவென்று சுழற்றி அகம்பனன்மேல் விட்டெறித்து கர்ஜித்தார். முன்பு இந்திரன் வஜ்ராயுதத்துடன் நழுசியென்ற அஸுரனை எதிர்த்ததுபோல், ஆஞ்சநேயர் தன்னை எதிர்த்ததைக் கண்டு, அந்த ராஷஸவீரன் தனக்கு வெகு தூரத்தில் அர்ப்பவதம்

வரும்பொழுதே அதை அநேக அர்த்தசந்திரபாணங்களால் பொடியாக்கினான். அதைக்கண்டு ஹனுமார் கோப பரவசராய் மலை போல் வளர்ந்திருந்த ஒரு மரத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு அதைக் கிளைகளுடன் சிறுசிறு என்று சுழற்றி இடிபோல் சிரித்தார். அவர் ஓடிவரும் பொழுது துடைகளின் வேகத்தால் மரங்கள் முறிந்தன. பாதங்கள் பூமியைப் பிளந்தன. அந்த விருஷத்தால் யானைகளையும் யானைவீரர்களையும், ரதங்களையும், ரதவீரர்களையும், காலாட்களையும் அடித்துக்கொன்றார். ஸகலப் பிராணிகளையும் நாசம் செய்யும் யமனைப்போல் கோபிக்கொண்டு அந்த யுத்தபூமியில் ஸஞ்சரிக்கும் ஆஞ்சநேயரைக்கண்டு ராஷஸர்கள் பயந்தோடினார்கள். அப்பொழுது அகம்பனன் கோபத்தால் கர்ஜித்து (பதினான்கு) தீக்ஷணமான பாணங்களால் மாருதியைப் பிளந்தான். அதனால் ஆஞ்சநேயர் விருஷங்களால் நிறைந்த மலைவரையைப்போலவும், புஷ்பித்த அசோக மரத்தைப் போலவும், புகையற்ற நெருப்பைப் போலவும் விளங்கினார். பெரிய தேகத்தையும் எல்லையற்ற வீரியத்தையும் புத்திவையுமுடைய வாயுபுத்திரன் மற்ருரு மரத்தை பிடுங்கிக்கொண்டு அதிவேகமாய் அகம்பனனுடைய தலையில் அடித்தார். மாருதி கோபிக்கொண்டு அடித்த அடியைத் தாங்க முடியாமல் அகம்பனன் பூமியில் விழுந்து உயிரைவிட்டான்.

அதைக்கண்டு ஸகல ராஷஸர்களும் பூகம்பத்தால் மரங்கள் தடுங்குவதுபோல் நடுங்கி ஆயுதங்களை விட்டெறித்து லங்கையை நோக்கி ஓடினார்கள். வானரர்களும் அவர்களைத் துரத்திக் கொன்றார்கள். தலைவிரிகோலமாய் மானமழிந்து, தோல்வி யடைந்து, புத்தி சிதறி, வியர்வை தேகமெங்கும் சோரிய, பெரு மூச்சுவிட்டுக்கொண்டு ஓடினார்கள். ஒருவரையொருவர் இழை தள்ளி மிதித்துக்கொண்டு பட்டணத்தில் புருந்தார்கள். பயத்தால் அடிக்கடி திரும்பிப்பார்த்துக்கொண்டு லங்கையில் ஓடி ஓளிந்தார்கள். பிறகு ஸகல வானரர்களும் ஆஞ்சநேயரைச் சூழ்ந்து கொண்டாடி உபசரித்தார்கள். அவரும் அவர்களை மரியாதை செய்தார். வானரர்கள் ஐயத்தால் மெய்மறந்து, தங்களால் கூடிய வரையில் கூச்சலிட்டு, உயிருடனிருக்கும் ராஷஸர்களையும் இழந்து ஹிம்ஸித்தார்கள். இப்படி ஹனுமான் அகம்பனனையும் ராஷஸசிரேஷ்டர்களையும் கொன்று, பூர்வகாலத்தில் மஹாவிஷ்ணு பஸ்யென்ற அஸுரனை யுத்தத்தில் ஐயித்ததுபோல் விசேஷஜீர்த்தி யடைந்தார். தேவகணங்களும் ராமலக்ஷ்மணர்களும் விபீஷண னும் ஸுகீரீவன் முதலிய வானரச்சிரேஷ்டர்களும் வாயுபுத்திரனைக் கொண்டாடினார்கள்.

அபூஜயத் தேவகீளஸ் ததா கபிம்
ஸ்வயம் ச ராமோதிபுலஸ்ச லக்ஷ்மண: |
ததைவ ஸுகீரீவமுக்ர: பஸ்வங்கீமா:
விபீஷணஸ்சைவ மஹாபுலஸ் ததா | (39)

ஸர்க்கம் 57

பிரஹஸ்தன்யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டது

அகம்பநவதம் ப்ருத்வா க்ருத்தோ வை ராக்ஷஸஸ்வர: |
 கிருசித் தீந்ருக்ராத் ஸிவாய்ஸ்தா நுதைக்ஷத | (1)

அகம்பநவதம் கொல்லப்பட்டதைக் கேட்டு ராவணன் கோபம்
 கொண்டு சற்று முகம் வாடி மந்திரிகளை உற்றுப்பார்த்தான். பிறகு
 கொஞ்சநேரம் தனக்குள் யோசித்து மந்திரிகளுடனும் நன்றாய்
 ஆலோசித்து அன்று முற்பகலில் நகரத்திலுள்ள ஸேனைகளின் அணி
 வகுப்பைப் பரிசோதித்துப் பார்க்க உத்தேசித்தான். நகரமெங்கும்
 5 கொடிகளாலும், த்வஜங்களாலும், மாடிகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட
 டிருந்தது. ராக்ஷஸர்கள் கூட்டம் கூட்டமாய் அதைக் காத்துக்
 கொண்டிருந்தார்கள். ஸேனை அங்கங்கே அணிவகுக்கப்
 பட்டிருந்தது. சுற்றிலும் வானர்கள் லங்கை முற்றுகையிடப்
 10 பட்டதைப் பார்த்து ராவணன் தன் ஸேனாதிபதியான பிரஹஸ்தனை
 நோக்கி, "நாம் யுத்தம் செய்து சத்துருக்களை அழித்தாலொழிய
 இந்த முற்றுகையை விலக்கமுடியாது. நானாவது சும்ப
 க்ஷணாவது நீயாவது இந்திரஜித்தாவது நீகும்பாவது இந்தப்
 பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். ஆகையால் உனக்கு
 15 வேண்டிய ஸைன்யத்தை எரித்தம் செய்துகொண்டு, வானர வீரர்
 களைக் குமிடத்திற்குப்போய் அவர்களை ஜயித்து வா. சபல
 ஸ்வபாலமுள்ள வானர ஸைன்யம் நீ புறப்பட்டு வருவதைக்
 கண்டவுடனே ஓடிப்போகும். ராக்ஷஸ வீரர்களுடைய
 க்ஷணையைக் கேட்டால் அங்கே நிற்குமா? வானரர்கள் ஸ்திரபுத்தி
 20 யில்லாதவர்கள்; யுத்தப் பயிற்சியில்லாதவர்கள்; ஓரிடத்தில்
 நிற்கமுடியாதவர்கள். ஆகையால் எரிமஹக்ஷணையைக் கேட்ட
 யானைகளைப்போல் பயத்தால் உயிரை விடுவார்கள். ஸைன்யம்
 மூலக்குழலில் ஓடிவிட்டால் ராமலக்ஷ்மணர்கள் புத்தி சிதறி
 யாதொரு பற்றுமில்லாமல் உன் கையில் அகப்படுவார்கள். யுத்தம்
 25 செய்தால் மரணமடைவோமென்பது நிச்சயமல்ல. அப்படி
 அடைந்தாலும் கீர்த்தியையும் ஸ்வர்க்கத்தையும் ஸம்பாதிப்போம்.
 யுத்தம் செய்யாமலிருந்தால் சத்துருக்களால் மரணமடைவது
 நிச்சயம். அவ்வித மரணத்தால் அபகீர்த்தியும் நகமுமே யேரும்.
 இதற்கு அனுக்ஷமமாகவாவது பிரதிகுலமாகவாவது உலக்குத்
 30 தோன்றுகிறதைச் சொல்" என்றான்.

அதைக்கேட்ட பிரஹஸ்தன், தேவேந்திரனுக்கு மந்திரியான
 பிருஹஸ்பதியைப்போல், "மஹாசாஜ! விபீஷணன் முதலிய
 மந்திரிகளும் நானும் முன்பு ஆலோசித்து நிச்சயித்த விஷயமே
 இப்பொழுது நேர்ந்திருக்கிறது. ஆனால் எங்களுக்குள் ஒற்றுமை
 35 யில்லாமல் வெவ்வேறு அபிப்பிராயங்கொண்டு கலஹம் செய்த

தால் அதன்படி நடக்கவில்லை. ஸீதையைத் திருப்பிக்கொடுத்தால்
 நமக்கு ஷேமமும் கீர்த்தியும் உண்டென்றும் கொடுக்காவிட்டால்
 ஸர்வநாசமென்றும் அப்பொழுதே நிச்சயித்த விஷயமல்லவா?
 தங்களிடத்தில் எண்ணமுடியாத வெருமான்களையும் மரியாதை
 40 களையும் உபகாரங்களையும் பெற்றிருக்கிறேன். பிரியமான
 வார்த்தைகளாலும் ஸ்தோத்திரத்தாலும் என்னை மேன்மையப்
 படுத்தியிருக்கிறீர்கள். எந்த ஸமயத்திலும் தங்களைய இஷ்டத்
 தைப் பூர்த்தி செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அதைத் தவிர
 எனக்கு வேறு ஸந்தோஷமில்லை. என் உயிரையும் மனைவியின் மக்க
 45 ளையும் ஐசுவரியத்தையும் தங்களைய விஷயத்தில் ஒரு தரும்பாய்
 நினைத்திருக்கிறேன். யுத்தமென்ற அக்ஷயில் என் பிராணனை
 இன்று ஆஹூதி செய்கிறேன் பாருங்கள்" என்றான்.

பிறகு ஸமீபத்திலிருந்த ஸேனைத்தலைவர்களை நோக்கி, "அதிசீக்
 50 கிரத்தில் பெரிய ராக்ஷஸ ஸைன்யத்தை எரித்தம் செய்து கொண்டு
 வாருங்கள். இந்திரனுடைய இடையைப்போல் வேகமாய் விழும்
 என் பாணங்களால் வானரக் கூட்டங்களைக் கழுகு முதலிய பகி
 களுக்குப் பூர்ணமான ஆகாரம் போடுகிறேன்" என்றான். அப்
 படியே ராக்ஷஸ ஸைன்யம் தயாராயிற்று. லங்கையெங்கும் அவர்க
 ளுடைய ஆயுத காத்தியாலும் கோஷங்களாலும் மதயானைகள்
 55 நிறைந்த காட்டைப்போல் விளங்கிற்று. அக்ஷயில் சாந்தி நோமாம்
 முதலிய வைதிகக் கிரியைகளை நடத்திறவர்களும், பிராம்மணர்
 களைக் கந்த புஷ்பாதிக்களால் பூஜித்து நமஸ்கரிக்கிறவர்களும் எங்கும்
 காணப்பட்டார்கள். கெய் புஷ்பங்கள் பரிமளத் திரவியங்கள்
 முதலியவைகளின் வாஸனையை கிரஹித்துக்கொண்டு காற்று ணுக
 60 மாய் வீசிற்று. ராக்ஷஸர்கள் யுத்தம் செய்ய ஆவல்கொண்டு, தங்க
 ளுக்கு ஐயமுண்டாவதற்காக பிரபலமான மந்திரங்களால் மஹிமை
 பெற்ற ஹாரங்களைத் தரித்தார்கள். உத்தமமான கவசங்களையும்
 வில்லுகளையும் அணிந்து, அதிசீக்கிரமாய் வந்து, ராவணனை நமஸ்
 கரித்து, பிரஹஸ்தனைச் சூழ்ந்து நின்றார்கள்.

அவனும் தசகீர்வனிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு, பயங்
 65 கரமான பேரிகையை அடிக்கும்படிச் செய்து, திவ்யமான ரதத்தில்
 ஏறினான். அது ஸகல ஆயுதங்களாலும் நிறைந்திருந்தது. வாயு
 வேகமுள்ள குதிரைகள் பூட்டப்பட்டிருந்தன. வெகு ஸாமர்த்திய
 முள்ள ஸாரதி அவைகளை நடத்தி வந்தான். ஸூரியனைப்போல்
 தேஜஸூடன், சந்திரனைப்போல் எல்லோருடைய மனத்தையும்
 70 கவர்ந்து, தேர்த்தியான சக்கரம் ஏர்க்கால் குடம் அரம் முதலியவை
 களுடன், நன்றாய் சக்ஷிக்கப்பட்டு, தங்க ஜன்னல்கள் விளங்க,
 காந்தியால் கிரிப்பது போலிருந்தது. இவ்விதமான ரதத்திலேறி,
 யுத்தம் செய்வதைப்பற்றி ராவணனுடைய உத்திரவைப் பெற்றுக்
 75 கொண்டு, ஸமுத்திரத்தைப் போன்ற ராக்ஷஸ ஸைன்யத்தால் சூழப்

பட்டு ஸங்கையிலிருந்து புறப்பட்டான். அப்பொழுது தூத்துபி
முதலிய வாத்தியங்களும் சங்க நாதமும் மேககர்ஜனையப்போல்
ஸமுத்திரமெங்கும் பரவியற்று. பிரஹஸ்தனுக்கு முன் செல்லும்
80 ராஷஸர்கள் மலைபோன்ற சரீரங்களுடனும் பயங்கரமான ரூபங்
களுடனும் கோரமான வீரவளிகளுடனும் சென்றார்கள். நரந்
தகன், கும்பஹலு, மஹாநாதன், ஸமுன்னதனென்ற பிரஹஸ்த
னுடைய மந்திரிகள் அவனைச் சூழ்ந்து வந்தார்கள். மதயானைகளைப்
போன்ற ராஷஸர்களால் சூழப்பட்டு, பயங்கரமான ஜல ஜலத்துக்
85 கோட்டை வாசலிலிருந்து பிரஹஸ்தன் வெளியில் வந்தான். பிரளய
காலத்தில் ஸகலப் பிராணிகளையும் நாசம் செய்யும் யமனைப்போல்,
ராஷஸ ஸேனாபதி வெளிக்கிளம்பும் கோஷத்தாலும் ராஷஸர்
களுடைய கர்ஜனைகளாலும் ஸங்கையிலுள்ள ஸகலப் பிராணிகளும்
80 நடுங்கி விகாரமாய்க் கூர்சலிட்டன. நிர்மலமான ஆகாசத்தில்
பகலிகள் கூட்டம் கூட்டமாய் ரதத்தைச் சுற்றி அபஸல்யமாய்ப்
பறந்துகொண்டு, இன்று நமக்கு மாம்ஸமும் ரத்தமும் வயிறு
நிறையக் கிடைக்குமென்று ஸந்தோஷித்தன. கோரமான டிகள்
90 நெடுப்பு ஜ்வாலகளைக் கக்கிக்கொண்டு ஊரையிட்டன. எரி
கொள்ளிகள் விழுந்தன. கடுங்காற்றடித்தது. பிரஹஸ்தன் ஒன்றிற்
95 கொன்று யுத்தம் செய்துகொண்டு ஒளி மழங்கின. மேகங்கள்
பயங்கரமான சப்தங்களுடன் பிரஹஸ்தனுடைய ரதத்தின் மேலும்
முன் சென்ற ராஷஸர்களின் மேலும் ரத்த மழை பொழிந்தன.
தவஜத்தின் குவியில் ஒரு பருந்து தெற்கு முகமாய் உட்கார்ந்து,
இரண்டு இறக்கைகளையும் மூக்கால் சொறிந்து கொண்டிருந்தது.
100 அதைக் கண்டு பிரஹஸ்தனுடைய முகம் காந்தி குறைந்ததாயிற்று.
உத்தமமான ஸூத குலத்தில் பிறந்து ரதத்தை நடத்துவதில்
விசேஷ பெருமையுள்ள ஸாரதியின் கையிலிருந்து குதிரைச் சவுக்கு
அகஸ்மாத்தாய்க் கீழே விழுந்தது. புறப்படும்பொழுது பிரஹஸ்த
னுக்கிருந்த நிகரற்ற தேஜஸும் காந்தியும் உத்ஸாஹமும் ஒரு
105 முகூர்த்தத்தில் அழிந்தன. குதிரைகள் மேடுபள்ளமில்லாத
இடத்தில் இடறி விழுந்தன. பலத்திலும் விரியத்திலும் பெயர்
பெற்ற பிரஹஸ்தன் யுத்த யூதியில் வருவதைக் கண்டு வானர
ஸைன்யம் மலைகளையும் விருஷங்களை யும் பாறைகளையும் எடுத்துக்
கொண்டு கோரமான வீரவளிகளுடன் எதிர்த்தார்கள். இரு
110 திறத்தாரும் யுத்தாவேசத்தால் மெய்மறந்து, திக்குகள் நடுங்கும்
பயிற் கூர்சலிட்டார்கள். மஹாவேகமுள்ளவர்கள்; யுத்தத்தில்
ஒப்பற்ற திறமையுள்ளவர்கள்; ஒருவரையொருவர் கொல்ல நிச்ச
யித்தவர்கள். ஒருவரையொருவர் யுத்தத்திற்குழைத்துத் தோள்
தட்டும் ஓசை எங்கும் நிறைந்தது. இப்பயுத்த துஷ்ட யுத்தியுள்ள
115 பிரஹஸ்தன் வானர ஸைன்யத்தை நாசம் செய்து ராமலக்ஷ்
மணர்களை ஐயிக்க நிச்சயம் கொண்டு, எரியும் நெருப்பில் விளக்குப்

பூர்சி வந்து விழுவதுபோல், வரவர, விருத்தியாகும் வேகத்தை
யுடைய வானர ஸைன்யத்தில் பிரவேசித்தான்.

தத: ப்ரஹஸ்த: கபிராஜவாலித்ம்

அபிப்ரதக்தே விஜயாய துர்மதி: |

விக்குத்த வேகாம் ச விஸேச தாம் சமம்

யதா முமுர்ஷு: ஸவபோ நிபாவஸம்: | (47)

ஸர்க்கம் 58

பிரஹஸ்தனுடைய வதம்

தத: ப்ரஹஸ்தம் நிரயாந்தம் திருஷ்ட்வா பீமபராக்ரமம் |

உவாச ஸஸ்மிதம் ராமோ விபீஷண மரிந்தம்: | (1)

பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ள பிரஹஸ்தன் யுத்தத்திற்கு
வருவதைக் கண்டு, ராமன் புன்சிரிப்புடன் விபீஷணனை நோக்கி,
"அதோ ஒரு ராஷஸன் பெரிய தேகத்தடன் அளவற்ற ஸைன்
யத்தால் சூழப்பட்டு வருகிறான். அந்த வீரன் யார்?" என்றார்.
5 (பலவானு சத்துருவைப் பார்த்தால் ஸந்தோஷமும் புன்சிரிப்பு
முண்டாயிற்று. பிரஹஸ்தன் கிழக்குக் கோட்டை வாசலிலிருந்து
வந்தான்; வடக்கு வாசலிலிருந்து ராமனுக்கு வெகு தொலைவில்
நடந்த விஷயம் எப்படித் தெரியுமென்றால், தனக்கு நம்பிக்கையுள்ள
வர்கள் சொல்லும் வார்த்தையைக் கொண்டு பிரத்யக்ஷமாய்ப்
பார்ப்பதுபோல தெரிந்து கொண்டார்.) அதற்கு விபீஷணன்
10 "ஸ்வாமி! இவன் ராவணனுடைய ஸேனாபதி; இவனுக்கு பிரஹஸ்த
னென்று பெயர். ஸங்கையிலுள்ள ஸைன்யத்தில் மூன்றில் ஒரு
பாகத்திற்குத் தலைவன்; அஸ்தர் வித்யையில் நிபுணன்; யுத்தத்தில்
பின்வாங்காதவன்; அநேக யுத்தங்களில் பிராணித்தி பெற்றவன்"
15 என்றான்.

பிறகு, சத்துருக்கள் கண்டு நடுங்கும்படியான தேகத்தையும்
ரூபத்தையும் பராக்ரமத்தை யுமுடையவனாய், கோடையிடிபோல்
கர்ஜித்துக்கொண்டு, மை மலைபோன்ற ராஷஸர்கள் சூழ், யுத்தத்
திற்கு வரும் பிரஹஸ்தனைக் கண்டு பலசாலிகளான வானரர்கள்
ரோஷத்தால் கர்ஜித்தார்கள். காந்தியால் ஜ்வலிக்கும் கத்தி,
20 குலம், சட்டி, உலக்கை, வில் முதலிய ஆயுதங்களை எடுத்துக்
கொண்டு, ராஷஸர்கள் வானரர்களை ஐயிக்க விரும்பி ஓடிவந்
தார்கள். வானர சிரேஷ்டர்கள் புஷ்பித்த விருஷங்களையும் சீண்டு
அகன்ற பாறைகளையும் தூக்கிக்கொண்டு ராஷஸர்கள்மேல் பாய்ந்
தார்கள். இது கஷிக்காரர்களும் கல்மாரி சரமாரி பொழிந்து
25 கொண்டு கைகலந்து கோர யுத்தம் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள்.
கணக்கில்லாத வானர வீரர்கள் ராஷஸர்களாலும் எண்ணிறந்த
ராஷஸ வீரர்கள் வானரர்களாலும் அந்த யுத்தத்தில் மடிந்

தார்கள். சிலர் சூலங்களால் குத்தப்பட்டார்கள்; சிலர் சக்கரங்களால் அறுபட்டார்கள்; சிலர் இரும்புக் கட்டுத் தடிகளால் அடிக்கப்பட்டார்கள்; சிலர் கோடாலிகளால் பிளக்கப்பட்டார்கள்; சிலர் பிணமாய்க் கீழே விழுந்தார்கள்; சிலர் ஹிருதயம் பிளந்திறந்தார்கள்; சிலர் சரங்களென்ற கயிறுகளால் கோர்க்கப்பட்டு இறந்தார்கள்; சிலர் கத்திகளால் இரண்டாய் வெட்டப்பட்டுப் பூமியில் புரண்டு இறந்தார்கள்; சிலர் சூலங்களால் விலாப்பக்கங்கள் பிளக்கப்பட்டு இறந்தார்கள். வானரர்களும் கோபம் கொண்டு, மரங்களாலும் பர்வத சிகரங்களாலும் ராஷஸைக் கூட்டங்களைத் தரையில் தேய்த்தார்கள்; வஜ்ரங்களைப்போன்ற முஷ்டிகளாலும் உள்ளங்கைகளாலும் அறைப்பட்டுப் பற்கள் உதிர்த்து, கண்கள் தெறித்து ராஷஸர்கள் வாயால் சத்தத்தைக் கக்கினார்கள். உபத்திரவம் தாங்காமல் கதறுதிறவர்களும் ஸந்தோஷத்தால் ஸிம்ஹநாதம் செய்தவர்களும் சங்கும் செவிடுபடும்படி உச்சலிட்டார்கள். இரு திறத்து வீரர்களும் தங்களுடைய ஸாமர்த்தியத்தைக் காட்ட ஆரம்பித்தார்கள். கண்களை உருட்டி, விழித்துக்கொண்டு கோஞ்சம்கூடப் பயமில்லாமல் குரூர ஸ்வபாவமுள்ளவர்களாய் வீர கிருத்யங்களைச் செய்தார்கள்.

நராதகன் கும்பஹனு மஹாநாதன் ஸமுன்னதனென்ற பிரஹஸ்தனுடைய மந்திரிகள் நான்கு புறங்களிலும் பாய்ந்து வானரர்களைக் கொன்றார்கள். அதைக் கண்டு த்விவிதன் ஒரு பர்வத சிகரத்தால் நராதகனையும், துர்முகன் ஒரு பெரிய விருஷத்தால் ஸமுன்னதனையும், ஜாம்பவான் ஒரு பெரிய பாறையால் மஹாநாதனையும், தாரன் ஒரு விருஷத்தால் கும்பஹனுடைய அடித்துக் கொன்றார்கள். அதைக் கண்டு பிரஹஸ்தன் பொறுக்காமல் வானரர்களைப் பாணங்களால் கூட்டம் கூட்டமாய்க் கொன்றான். இரண்டு ஸைன்யங்களும் ஒன்றோடொன்று கலந்து அங்குமிங்கும் அலைவதால் பெரும் கழலைப்போல் தோன்றிற்று. பெருங்காற்றால் கலக்கப்பட்ட ஸமுத்திரத்தைப்போல் சப்தமுண்டாயிற்று. பிரஹஸ்தன் கோபம் கொண்டு இடைவிடாமல் சரமாரி பொழிந்து வானரர்களைக் கொன்று தன் யுத்தத் திறமையைக் காட்டினான். அந்த யுத்தகளத்தில் வீழ்ந்திறந்த ராஷஸர்களாலும் வானரர்களாலும் அந்தப் பூமியெங்கும் பர்வதங்களால் மூடப்பட்டதுபோல் பயங்கரமாய்த் தோன்றிற்று. சத்த வெள்ளத்தால் தரை தெரியாமல் வஸந்த மாதத்தில் பலாச புஷ்பங்களால் மறைக்கப்பட்ட வனத்தைப்போல் காணப்பட்டது. அந்த யுத்த பூமியே ஒரு பெரிய நதி; இரண்டு ஸைன்யங்களிலும் அடிபட்டிறந்த வீரர்களைய தேகங்களே இரு கரைகள்; ஓடிந்த ஆயுதங்களை கரையிலுள்ள விருஷங்கள்; சத்தமே ஜலம்; அங்கே பிராணிகளின் உயிரை வாங்க ஸஞ்சரிக்கும் யமனே அதே போய் விழும் ஸமுத்திரம்; ஹிருதயத்தின் இரு புறங்களிலுமுள்ள மாயங்களை நோய்; சரிந்து

கிடக்கும் குடல்களே பாசிகள்; அறுந்து கிடக்கும் தேகங்களும் தலை களமே மீன்கள்; அங்கங்களும் அவயவங்களமே கரையிலுள்ள இனம் புற்கள்; கழுமுகளே அன்னங்கள்; பருந்துகளே ஸாரஸ பகடிகள்; கொழுப்பே நூசை; அடிபட்டுக் கதறுதிறவர்களின் கூச்சலே ஜலம் விழும் ஓசை; பயந்தவர்கள் அதைத் தாண்ட முடியாது. மழை காலம் நீங்கியவுடன் ஹம்ஸங்களாலும் ஸாரஸங்களாலும் விளங்கும் நதியைப்போன்ற இந்த நதியை ராஷஸர்களும் வானரர்களும் தாண்டினார்கள். மதயானைகள் தாமரையோடையில் இறங்கி அதைக் கலக்கி, தாமரைப் பொடிகளால் நிறம் மாறி அக்கரை சேர்வதுபோல், அந்த யுத்த வீரர்களும் சத்தத்தால் நனைந்து விவந்த தேகங்களுடன் வெளிப்பட்டார்கள்.

பிரஹஸ்தன் சத்திலிருந்து சரமாரிகளால் வானர ஸைன்யங்களை அழிப்பதை ஸேனாபதியான நீலன் கண்டான். அநா சத்தில் ஒரு பெருங்காற்று மேகக் கூட்டங்களை அடித்துக்கொண்டு வருவதுபோல், ராஷஸர்களை அடித்துத் துரத்திக்கொண்டு நீலன் தன்னை நோக்கி வருவதைப் பார்த்து, பிரஹஸ்தன் ஸாலியனைப் போல் பிரகாசக்கும் சத்தத்தை அவன் இருக்குமிடத்திற்கு நடத்தினான். வில்லான்களுக்குள் சிரேஷ்டனான அந்த ராஷஸன், வில்லை வளைத்து நானேற்றி டங்காரம் செய்து அநேக பாணங்களால் நீலனைத் துளைத்தான். அவை கோபம் கொண்ட ஸர்ப்பங்களைப்போல் சிறிக்கொண்டு அவனுடைய தேகத்தில் ஊடுருவிப் பூமியில் பாய்ந்தன. செருப்பு ஜ்வாலையைப்போன்ற தீஷ்ணமான பாணங்களால் துளைக்கப்பட்டு, நீலன் ஒரு விருஷத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டு, தன்மேல் பாயும் அந்த ராஷஸ வீரனை நோஷத்துடன் அடித்தான். பிரஹஸ்தன் கோபத்தால் கர்ஜித்து அந்த வானர வீரன்மேல் சரமாரி பொழிந்தான். அவைகளைத் தடுக்க முடியாமல், நீலன் கண்களை மூடிக்கொண்டு, சரக்காலத்து மழையில் திவிரென்று அகப்பட்ட கொழுத்த காணையைப்போல் அசைவற்று சின்னான். பிறகு ஒரு பெரிய ஆச்சாமரத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு பிரஹஸ்தனுடைய சத்தத்தில் பூட்டியிருக்கும் மனோவேகமுள்ள குதிரைகளை அடித்துக் கொண்டு, அவனுடைய வில்லை ஓடித் தெறித்து கர்ஜித்தான். பிரஹஸ்தன் குதிரைகள் இறந்து வில் லொடிந்து பூமியில் குதித்து, ஒரு இருப்புலக்கையைக் கையில் எடுத்தான். அவர்களிருவரும் ஸேனாபதிகள்; மஹாவேகசாலிகள்; தீராத த்வேஷமுடையவர்கள்; மதம் பெருகும் யானைகளைப்போல் சத்தத்தால் நனைந்த தேகங்களுடன் ஒருவரையொருவர் கூர்மையான பற்களால் கடித்துக் கிழித்தார்கள். ஸிம்ஹத்தையும் புலியையும்போன்ற பலமுள்ளவர்கள்; அவைகளின் ஸுடையையும் செயலியுமுடையவர்கள்; அதுவரையில் தோல்வியடையாதவர்கள்; வீரர்கள்; யுத்தத்தில் பின்வாங்காதவர்கள்; ஒருவரையொருவர் ஜயித்து அளவற்ற சீர்த்தியை ஸம்பாதிக்க முயன்றவர்கள்; தேவ

ராஜாணியும் விருத்ராஸுரரீணியும் போன்றவர்கள். பிரஹஸ்தன் இருப்புலக்கையால் பூர்ணபலத்துடன் நீலனை நெற்றியில் அடித்தான். நீலன் தேகமெங்கும் ரத்தம் சொரிய ஒரு பெரிய விருஷத்தைப் பிடுங்கி பிரஹஸ்தனை மார்பிலடித்தான். அதை லக்ஷ்யம் செய்வாமல் பிரஹஸ்தன் ஒரு பெரிய இருப்புலக்கையுடன் அந்த வானர வீரன் மேல் பாய்ந்தான். அதைக் கண்டு நீலன் அதிவேகமாய் ஒரு பெரிய பாறையைப்பெயர்த்து பிரஹஸ்தனுடைய தலையில் அடித்தான். அதனால் பிரஹஸ்தன் தலை நொறுங்கி இந்நிரியங்கள் சிதறிப் பலமிழந்து உயிரற்றுக் கிளையற்று வேரறுந்த மரம்போல் பூமியில் விழுந்தான். அவனுடைய தேகத்திலிருந்தும், தலையிலிருந்தும், மலையிலிருந்து நீர்த்தாரைகள் பெருகுவதைப்போல் ரத்த வெள்ளம் பெருகிற்று.

சீயனால் தங்களுடைய வேளாபதி மடிந்ததைக் கண்டு அது வரையில் கலங்காத ராஷஸைஸன்யம் ஸந்தோஷமற்று உத்தராதிரிழந்து ஒன்றும் தோன்றாமல் வானரர்களுக்கெதிரில் நிற்க முடியவில்லை. பெரிய அணையில் அடிபட்டுச் சிதறின ஜலத்தைப்போல் மூலைக்குழை ஓடினார்கள். லங்கைக்குச் சென்று ராவணனுடைய அரண்மனையில் பிரவேசித்து, சோக ஸமுத்திரத்தில் முழுகி, பிரக்ளையற்றவர்கள் போல் ஒன்றும் பேசாமல் ஏக்கம் பிடித்திருந்தார்கள். பிறகு மஹாபலவானான நீலன் ராஷஸவேளாபதியான பிரஹஸ்தனை யுத்தத்தில் ஐயித்துக்கொன்று, ராமலக்ஷ்மணர்களிருக்குமிடத்திற்குச் சென்று அவர்களை நமஸ்கரித்து நடந்த விருத்தார்த்தத்தைத் தெரிவித்தான். அவர்களும் ஸகல வானரர்களும் அனவற்ற ஸந்தோஷமடைந்து அக்னி புத்திரனை நீலனைக் கொண்டாடி உபசரித்தார்கள்.

ததஸ்து நீலோ விஜயீ மஹாபலவ:
ப்ரஸஸ்யமாந: ஸ்வக்ருதேந கர்மணா |
ஸமேத்ய ராமேண ஸலக்ஷ்மணேந ச
ப்ரஹ்ருஷ்டருபஸ்து பீபூ'வ ஐத'ப: || (67)

ஸர்க்கம் 59

ராமன் ராவணனுடைய கிரீடத்தை உடைத்து

தஸமித் ஹதே ராஷஸ ஸைந்யபாவே
ப்லவங்கீமாநா ம்ருஷ்பே'ண யுத்'தே' |
பீ'மாயுத்'ம் ஸாக'ரதூய்யவேகம்
விதூ'த்'ருவே ராஷஸராஜஸைந்யம் || (1)

இப்படி வானரத் தலைவனால் ராஷஸ வேளாபதி கொல்லப்பட்டவுடன், பயங்கரமான ஆயுதங்களையும் ஸமுத்திரத்தைப் போன்ற வேகத்தையுமுடைய அந்த ராஷஸவேளை முறித்தோடி

ராவணனிடத்திற்குச் சென்று, அக்னி புத்திரனால் பிரஹஸ்தன் மடிந்ததைத் தெரிவித்தார்கள். அப்படி நடக்குமென்று தசமுகன் ஸ்வப்னத்திலும் நினைத்ததில்லை. ஆகையால் ஆச்சரியமும், சோகமும், கோபமும் மேலிட்டு, தேவேந்திரனைச் சூழ்ந்த அமரபுத்த வீரர்களைப்போல் தன் ஸமீபத்தில் நிற்கும் ராஷஸ வீரர்களை நோக்கி, "பார்த்தீர்களா? நமது வேளாபதியான பிரஹஸ்தன் ஸாமான்யனா? இத்திரணியும் கதறச் செய்கிறவன்; இப்பொழுது அவனும் அனவற்ற ராஷஸ ஸைன்யமும் அல்பக் குரங்குகளால் மடிந்தார்கள். ஆகையால் சத்ருவை நாம் அலக்ஷ்யம் செய்யக்கூடாது. இனி நானே யுத்தத்திற்குச் சென்று ராமலக்ஷ்மணர்களையும் வானரர்களையும் காட்டுத் தீ விருஷங்களை எளிப்பதுபோல் என் பாணுக்னியால் கொளுத்தி ஜயசாலியாய்த் திரும்பி வருகிறேன்" என்று நெருப்புக் கொழுந்தைப்போல் பிரகாசிக்கும் ரத்ததிலேறினான். அதில் உத்தம ஜாதி அச்வங்கள் பூட்டியிருந்தன; காந்தியால் திக்குகளைப் பிரகாசிக்கச் செய்தது. அந்த ராஷஸேசுவரன் யுத்தத்திற்குப் புறப்படும்பொழுது சங்கம், பேரிகை, தூத்துபி, மிருதங்கம் முதலிய வாத்தியங்களின் ஓசையும், யுத்த வீரர்கள் தோள் தட்டும் சப்தமும், வீரவாதங்களும், எம்ஹாதங்களும், புண்யாஹவாஸந்தோத்ரங்களும் எங்கும் நிறைந்தன. பெரியோர்களால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டு, பிரஜைகளால் கொண்டாடப்பட்டு, லங்கைகவரன் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான். பர்வதங்களைப்போல் கடினமான தேகங்களையும் மேகங்களைப்போல் நினைத்த மாத்திரத்தில் மாற்றக் கூடிய ரூபங்களையும் நெருப்புக் கொழுந்தைப்போல் பிரகாசிக்கும் நேத்திரங்களையுமுடைய ராஷஸ வீரர்களால் சூழப்பட்ட தசமுகன், பூதகணங்களால் சூழப்பட்டு அஸுரர்களுக்குத் தலைவனான குத்திரனைப்போல் விளங்கினான். "இவருடைய தாமஸ அம்சமே குத்திரனைப்போல்" என்று மைத்ராயணீய உபநிஷத்தில் சொல்லியபடி, குத்ரன் அஸுரர்களுக்கு அதிபதியென்றும் தெரிந்தது.

பிறகு அந்த மஹாதேஜஸ்வியான தசமுகன் லங்கைக்கு வெளியில் வந்து, வானரஸைன்யம் விருஷங்களையும் மலைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு, பார்க்கப் பயங்கரமாய் ஸமுத்திரத்தைப்போலும் மேகங்களைப்போலும் கர்ஜித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். ராஷஸஸைன்யம் அதிகோபத்துடன் வருவதைக் கண்டு ராமனுக்கு யுத்தாவேசத்தால் புஜங்கள் நீண்டன; வீரலக்ஷ்மி விளங்கிற்று. எல்லையற்ற வானரஸைன்யங்களால் சூழப்பட்டு நிற்கையில், விபீஷணன் யுத்தவீரர்களின் தாரதமயத்தை நன்றாக அறிந்தவனாகையால், ராமன் அவனை நோக்கி, அநேக தீவஜங்காளும் கொடிகளாலும் வில்லுகளாலும், குலம், சட்டி, முதலிய ஆயுதங்களாலும், மலைகளைப்போன்ற யானைகளாலும், பயமற்ற வீரர்களாலும் விளங்கும் இந்த ஸைன்யம் யாருடையது? இது கலக்கமுடியாதது" என்றார். அதற்கு இத்திரனைப்போன்ற

- 45 வீரியமுடைய விபீஷணன். ராகுணனையந்தின் விவரத்தையும் ராகுணவீரர்களுடைய பெருமைகளையும் வர்ணித்தான். "அதோ பெரிய சரீரத்துடன் பாலஸூரியனைப்போன்ற சிவந்த முகத்துடனும் அந்த மதயானையின் தோளில் உட்கார்ந்துகொண்டு, தன் தேக பாரத்தால் அந்த கஜத்தின் தலையை அதிர்ச்செய்திறவன்
- 50 ராவண புத்திரனுன அம்பளன். அதோ ஸீமஹக்கொடியையுடைய ரதத்தில் இந்நிரவிலிப்போன்ற தன் தனுஸைக் கழற்றிக்கொண்டிருப்பவன், ராவணனுடைய மூத்தகுமாரனுன இந்நிரஜித். தேக பலத்தில் மதயானையைப்போன்றவன்; பயங்கரமாய் வெளியில் தெரியும் கோரைப்பற்களை யுடையவன்; ப்ரஹ்மாவால் கொடுக்கப்பட்ட வரங்களால் நினைத்தபொழுது மறைபக்கடியவன். அதோ விந்தியம் மஹேந்திரம் அஸ்தமிரி முதலியவைகளைப் போல் எல்லையற்ற தேகத்தையுடையவன் அநிகாயன். அளவிற்கு மிஞ்சின ஒரு வில்லைச் சுற்றிக்கொண்டு, ஆயிரம் குதிரைகளால் இழுக்கப்பட்ட ரதத்தில் வருகிறான். மாயாபல மில்லாவிட்டாலும் இந்நிரஜித்தை விட மேலான வீரன். அதோ பாலஸூரியனைப்போல் நெறத்தநேத்தில் கருடன் உத்தமமான யானையில் மேலேறிக்கொண்டு, அதன் மணியின் சப்தத்தோடு தன் கர்ஜனையையும் சேரும்படி செய்கிறவன் மஹேந்திரன். அதோ தங்க ஆபரணங்களாலும் ஜேணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட குதிரைமீது ஏறிக்கொண்டு, கிரணங்கள் பாயும் எறியிட்டியைச் சுழற்றிக்கொண்டு வருகிறவன் பிசாசன். ஸந்தியா காலத்தில் மேகங்கள் கிறைந்த மலையைப்போல் பிரகாசிக்கும் அவனுடைய குதிரையையும் இடியைப்போல் அவன் வரும் வேகத்தையும் பாருங்கள். அதோ கர்மையான முனைபுடனும் மின்னலைப் போன்ற காந்தியுடனும் வஜ்ராயுதத்தை மிஞ்சின வேகத்துடனும் விளங்கும் சூலத்தைபெடுத்துக்கொண்டு, மலையைப்போல் பிரகாசிக்கும் காசியமேல் வருகிறவன் திகிரிஸ் என்று பிரசித்திபெற்றவன். அதோ மேகத்தைப்போன்ற ரூபத்துடனும் பருத்த அகன்று உயர்ந்த மார்புடனும் நாகக் கொடியுடனும் யுத்தத்தை ஆவலுடன் எதிர் பார்த்துக்கொண்டு வில்லைச் சுழற்றுகிறவன் சூயன். தங்கத்தாலும் வஜ்ரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு புகைகருடன் பிரகாசிக்கும் இருப்புக்கட்டுத்தடியை எடுத்துக்கொண்டு ராகுணனை யத்திற்கு பிரதான புருஷனுய் விளங்குகிறவன், அற்புதமான கோரகிருத்யங்களைச் செய்யும் நிகும்பன். அதோ வில் கத்தி பாணங்கள் முதலிய ஆயுதங்களால் கிறைந்து, அழகான கொடியுடன் கொழுந்தவிட்டெரியும் நெருப்பைப் போல் பிரகாசிக்கும் ரதத்திலேறி வருகிறவன் நராத்தகன். இவனுடன் யுத்தம் செய்கிறவர்கள் கிடைக்காததால் புஜங்களின் தினவு திருவதற்காக மலைகருடன் யுத்தம் செய்து கொண்டிருப்பவன்.
- பலவகைக் கோரரூபங்களோடும் புலி, ஓட்டகம், பாம்பு, மான், குதிரை முதலிய மிருகங்களைப்போன்ற முகங்களோடும் சுழலும்
- 85

- கண்களோடும் காணப்படும் பூதங்களால் சூழப்பட்டு, அதோ வருகிறவன், தேவர்களுடைய கர்வத்தையும் அடக்கினவன். அதோ வெள்ளைக்குடை சந்திரனைப்போல் அவன் தலைமேல் விளங்குகிறது. மெல்லிய கம்பிகளையுடைய அதன் கீழ் பூதகணங்களால் சூழப்பட்ட ருத்திரனைப்போல் வீற்றிருப்பவன். ராகுணாதிபதி. உத்தமகிரீடத்தாலும் சூண்டலங்களாலும் பிரகாசிக்கும் முகத்துடன், ஹிமவான் விந்தியம் முதலிய மலைகளைப்போல் பருத்த தேகத்துடன் தோன்றுகிறவன், இந்நிரன் யமன் முதலிய திப்பாலர்களுடைய மதத்தை யடக்கின ஸ்கேசுவரன். ஸூரியனைப்போல் தேஜஸால் ஜ்வலிப்பதைப் பாருங்கள்" என்றான்.
- அதைக்கேட்டு ராமன், "விபீஷண! என்ன காந்தி! ராகுணாதிபதியான ராவணன் மஹாப்ரதாபவானென்று தோன்றுகிறது. மத்யாஹ்னகாலத்தில் பூர்ண கிரணங்களுடன் ஜ்வலிக்கும் ஸூரியனைப் பார்ப்பது எப்படி அலாத்தியமோ அப்படி இவனைப் பார்க்கக் கூடக்கூடாது. இவனுடைய தேகம் தேஜஸால் சூழப்பட்டிருப்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரிகிறது. தேவகானவ வீரர்களுக்கும் இப்படிப்பட்ட தேககாந்தி கிடையாது. இவனுடைய ஸைன்யத்தில் ஒவ்வொருவனும் மலைபோன்ற தேகத்தை யுடையவன்; மலைகளால் யுத்தம் செய்கிறவன்; தீக்ஷணமான ஆயுதங்களைத் தரித்தவன்; கோர ரூபமுள்ள பூதங்களால் சூழப்பட்ட யனைப்போல் பராக்ரமசாலிகளான வீரர்களுடன் வருகிறான். இந்தப் பாபி இன்று என் கண்ணில் பட்டது நல்லதுதான். ஸீதையை அபகரித்ததாலுண்டான கோபத்தை இதுவரையிலும் அடக்கிவந்தேன். இப்பொழுது அதை இவன் மேல் பிரயோகிக்கிறேன்" என்று சொல்லி ரகுவீரன் பிரசண்ட கோதண்டத்தை வளைத்து நானேசை செய்து ஒரு கிரேஷ்டமான பாணத்தை, ஸீத்தம் செய்து, லக்ஷ்மணனுடன் ராவணனுக்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்தார்.
- அப்பொழுது தசமுகன் தன்னைச் சுற்றியிருந்த ராகுணர்களைப் பார்த்து, "நீங்கள் ஸகல கவலையையும் விட்டு வங்கையின் உட்கோட்டை வாசல்களையும் கோபுரங்களுக்குப் பக்கங்களில் ஸைன்யங்களுக்காகக் கட்டப்பட்டிருக்கும் வீடுகளையும் கோபுரங்களையும் ஜாக்கிரதையாய்க் காத்துக்கொண்டிருங்கள். நீங்கள் என்னுடன் இங்கே வந்திருப்பதாய் நமது சத்ருக்களுக்குத் தெரிந்தால், ஸங்கையிலே நுழைந்து அங்குள்ளவர்களை ஜபித்து அதைப்பிடித்துக் கொள்வார்கள்" என்று அவர்களை அணுப்பிவிட்டு, ஒரு நிமிங்கலம் கொந்தளிக்கும் ஸமுத்திரத்தை அலக்ஷயமாய்க் கிழித்துக்கொண்டு செல்வதுபோல், வானர ஸைன்யத்தை இருபுறத்திலும் பிளந்து தன் விக்கொண்டு சென்றான். ஜ்வலிக்கும் வில்லையும் பாணங்களையும் கையிலெடுத்துக்கொண்டு, வானர ஸைன்யத்தை நாமம் செய்வதற்குக் காலபாசத்தை ஏர்விரும்பும் யனைப்போல் வரும் தசகீவரீனக்கண்டு, ஸூக்ரீவன் ஒருமலைச் சிகரத்தைப் பெயர்த்து அவனைநோக்கி
- 90
- 95
- 100
- 105
- 110
- 115
- 120
- 125

ஒடிவந்து அதை அவன்மேல் எறிந்தான். பெரிய விருகங்களூடும் மலையாடுகளுடனும் விளங்கும் அந்தச் சிகரம் தன்னை கோக்கிவருவதைக் கண்டு, தங்களுடைய பாணங்களால் தசக்ரீவன் அதைத் தூளாக்கி, மஹாஸூர்ப்பத்தைப்போல் சிறிக்கொண்டு, மடுவந்திரனுடைய வஜ்ரத்தைப்போல் அதிவேகத்துடன், அந்தக்ளைப்போல் கைகல வஸ்துக்களையும் நாமம் செய்யக்கூடியதாய், நெருப்புப்பொறிகள் பறக்கும் அக்ஷியைப்போல் ஸ்வலிக்கும் பாணத்தை எடுத்து வானர ராஜனைக் கொல்வதற்காகப் பிரயோஜிக்கான். ஸூப்ரஸ்மண்யரால் மிரௌஞ்ச பர்வதத்தின்மேல் பிரயோஜிக்கப்பட்டசக்தியைப்போல் அந்த பாணம் ஸூக்ரீவனுடைய தேகத்தைப் பிளந்து ஊடுருவிச் சென்றது. அந்த உபத்திரவத்தைப் பொறுக்காமல் வானர ராஜன் புத்தி சிதறி அலறிக்கொண்டு பூமியில் விழ்ந்தான். அவன் பிரக்களையற்றுக் கிடந்ததைக் கண்டு ராக்ஷஸர்கள் ஸந்தோஷத்தால் கர்ஜித்தார்கள். உடனே கவாஷன், கவயன், ஸூதம்ஷ்டர்ன், கீஷ்யன், ஸ்யோதிர்முகன், நளன் என்ற வானர வீரர்கள் மலைகளைப் பெயர்த்துக்கொண்டும், தேகயக்ளைப் பெருக்கிக்கொண்டும் தசக்ரீவனை எதிர்த்தார்கள். அவன்கூர்மையான பாணங்களால் அவர்களுடைய அடிக்களை விணுக்கி, விசித்திரமான தங்கக்கட்டுகளையுடைய வேறு பாணங்களால் அவர்களைப் பிளந்தான். அவர்கள் புத்திசிதறி கைகால்களை உதறிக்கொண்டு பூமியில் விழ, ராவணன் வானர ஸஸன்யத்தை அம்புமாரியால் மறைத்தான். தசக்ரீவனுடைய பாணங்களால் அடிப்பட்டு உபத்திரவத்தைத் தாங்காமல் சிலரும் பயமென்ற பாணங்களால் அடிப்பட்டுக்கதறும் சிலரும், ராக்ஷஸாதிபதியின் வேகத்தால் பூமியில் அடிப்பட்டு விழும் சிலரும், வனத்தில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு அதுவரையில் அடிபட்ட சத்துருக்களையும் ஆயுதங்களையும் பார்க்காததால் மிரண்டு கூச்சலிடும் சிலரும் ஸர்வலோகங்களும் சரணமடையும் ராமஸூர்த்தியைக் கதிரென்று அடைந்தார்கள். (கீக்க முடியாத துக்கமே சரணுகதிக்கு நேறதுவாகும். தேசம், காலம், அதிகாரி, பலம், சியமம் முதலியவைகளை விசாரிக்க வேண்டியதில்லை.)

சரணுகதியின் தாரதமயத்தையறிந்த சரணவன், உடனே வில்லை எடுத்து நானேற்றி, ராவணனை எதிர்த்துச் சென்றார். ஆர்த்தப்பிரபத்திக்கு (அபாயத்திலிருந்தாவது கஷ்டத்திலிருந்தாவது தன்னை நீக்கும்படி சரணமடைவது) உடனே பலனைக் கொடுக்க வேண்டியதாகையால், ஒருவேளை லக்ஷ்மணன் நய்மை கேட்காமலேயே யுத்தத்திற்குப் போய் விடுவானே என்று தானே வில்லும் கையுமாகப் போகப் புறப்பட்டார். தன்னை ஆசுரயித்தவர்களை சகிப்பதற்கு அதிவேகமாய்ச் செல்லும் ராமனை லக்ஷ்மணன் கைகூப்பிப் போகும் வழியில் மறித்து பிரார்த்தித்தார். ராமனுக்கு ஊகலவித கைக்கர்யத்தையும் செய்வதாய் பிரதிக்கனூ

செய்து, அதனால் கிடைத்த கைக்கரிய லக்ஷியையுடைய இளைய பெருமான், தன் பிரார்த்தனையை அங்கேரிப்பதற்காகக் கைகூப்பினார். ஸர்வசேஷியான பகவானுடைய கைக்கரியமே சேஷ்யுதர்களான ஜீவர்களுக்குப் பரமப்பிரயோஜனம். "அண்ணா! தங்களுடைய பாரியையை அபரிக்கத் துணிந்த இந்தத் துராத்மாவைத் தாங்களே கொல்லவேண்டியது. அது தங்களுக்கு ஒரு பொருட்டல்ல. ஆனால் அனவற்ற பலபராக்கிரமங்களால் விளங்கும் தாங்கள் இந்த அல்பராக்ஷனுடன் யுத்தம் செய்வது அழகல்ல. உத்திரவானால் நான் இவ்வளவதம் செய்கிறேன்" என்றார். (உனக்குச்சக்தியிருந்தால் போகக்கூடாதே என்றால், சேஷ்யுதனான நான் ஸர்வசேஷியான தங்களுடைய உத்திரவில்லாமல் ஒரு காரியத்தைச் செய்வது என் பரதந்தரஸ்வருபத்திற்கு ஹானியை உண்டாக்கும்). அதற்கு ராமன், "அப்படியானால் போ, சத்துருவை அலக்ஷ்யம் செய்யாதே. யுத்தம் செய்வதற்கு ஆவல் கொண்டிருப்பதைப்போல் வெகு ஜாக்கிரதையாயிரு. ராவணனே மஹாவீரன்; அற்புதமான பராக்கிரமத்தை யுடையவன். ஒரு அஸ்திரத்தை எடுப்பவன்போல காட்டி வேடுவன்தை எடுக்கிறான்; அதைத் தொடுப்பவன்போல காட்டி வேடுவன்தைத் தொடுக்கிறான்; அதை விடுப்பவன்போல காட்டி வேடுவன்தை விடுக்கிறான். இவன் கோபம் கொண்டால் மூன்று லோகத்திலுள்ளவர்களும் இவனுக்கெதிரில் நிற்கமுடியாது. ஆகையால், அவனுடைய குறைகளை நன்றாய்க் கவனித்தறிந்து உன் குறைகளை நீக்கிக்கொள். உன் வில்லாலும் பார்வையாலும் உன்னை ஜாக்கிரதையாய்க் காப்பாற்றிக்கொள்". என்றார். லக்ஷ்மணன் ரகுவினை ஆலிங்கனம் செய்து பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்களுடன் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு யுத்தத்திற்குச் சென்றார். அங்கே ராவணன் காந்தியால் ஸ்வலிக்கும் வில்லை வளைத்துச் சரமாரிகளால் வானர ஸஸன்யத்தை மறைத்துக் கண்ட துண்டம் செய்வதைக் கண்டார்.

அதற்குள் ஆஞ்ஜெநயர் ஒடி வந்து, "இதென்ன அடியாய்! வேவகனான நாளிருக்கத் தாங்கள் இப்படி வரலாமா?" என்று முறைபிட்டு, பாணக் கூட்டங்களைத் தடுத்து ராவணன்மேல் பாய்ந்தார். அவனுடைய ரதத்தினருகில் சென்று வலது கையை ஓங்கி ராவணனைப் பயமுறுத்தி, "தேவ, தானவ, கந்தர்வ, பக்ஷர்களை நீயும் உன் ராக்ஷஸர்களும் முறியடித்தீர்கள். ஆனால் வானரர்களிடத்திலிருந்து உனக்கு மிகுத்யுவென்பதை ஏன் அறியாய்? இது வரையிலும் உன்னைப் பிழைக்கும்படி விட்டதே தவறு. இதோ பார். ஐந்து கிளைகளுள்ள மஹாவிருகத்தைப் போன்ற என் வலது கை உன் பிராணனை வாங்கப்போகிறது" என்றார். அதற்கு ராவணன், கோபத்தால் விழிகள் சிவந்து, சிகரந்த பராக்கிரமத்தால் இடிபோல் சிரித்து, "அடே, குரங்கே சிக்கிரமாய் அடி; தயங்காதே. ராவணனை எதிர்த்து அடித்தேனென்ற கீர்த்தியை அடைய

- 210 விரும்புகியும், அதை ஏன் கெடுக்கவேண்டும்? அதனால் உன்பலத்தை யறிந்து அதற்குத் தகுந்த பலத்தை உபயோகித்து உன்னைக் கொல்வேன்" என்றான். அதற்கு மாருதி, "அடே, துஷ்டா! நீ என்னைக் கொல்வதிருக்கட்டும்; உன் புத்திரான அக்ஷயை நான் கொன்றது பொய்யல்லவே" என்றார். அதைக் கேட்டு மஹாதேஜ ஸ்வியானராவணன் வாய்புத்ரனுடைய மார்பில் ஒங்கி அறைந்தான். அதனால் ஹனுமான் பலதடவை நடுங்கி ஒரு முகூர்த்தம் அசைவற்று நின்றார். பிறகு மஹா புத்திமானானதால் தைரியப்படுத்திக் கொண்டு, கடுங்கொபத்துடன் தசமுகனைக் கையால் அறைந்தார். அதனால் தசகீவன் மலைகள் பூகம்பத்தால் நடுங்குவதுபோல் நடுங்கினான். அதைக் கண்டு ரிஷிகளும், வானரர்களும், எரித்தர்களும், தேவர்களும் அஸூரர்களும் ஸந்தோஷத்தால் கோஷித்தார்கள். 215 பிறகு ராவணன் கொஞ்சம் சிரமம் தீர்ந்து, "அடே, குரங்கே! நல்லது. உன் வீரியத்தை மெச்சினேன். நீ எனக்குத் தகுந்த சத்ருவே" என்றான். அதற்கு ஆஞ்ஞயேயர், "என் வீரியத்தைச் சடவேண்டும். என்னிடம் அடிபட்டும் நீ இன்னும் பிழைத்திருக்கிறாயே! நான் கொடுத்த அடி உன்னைக் கொல்வாதபொழுது அதைப் புகழ்வது எப்படி? இன்னும் ஒரு தடவை அடி, பார்ப்போம், வீண் பெருமை பேசாதே. பிறகு இந்த முஷ்டியால் உன்னை யம லோகத்திற்கனுப்புகிறேன். துஷ்டா! முன்பு கொஞ்சம் கவனிக்காமலிருந்ததால் நீ பிழைத்தாய். இப்பொழுது தப்பமாட்டாய்" என்றார். அந்த வார்த்தைகளைக்கேட்டு ராவணனுக்குக் கோபம் 220 ற்வலித்தது. கண்கள் சிவக்க வலது கையை மடக்கிக்கொண்டு தன் பூர்ணபலத்துடன் மாருதியை மார்பில் குத்தினான். மறுபடியும் மார்பில் அடிக்கப்பட்டு ஹனுமான் கிடுகிடு என்று நடுங்கினார். மஹாபலவானான ஆஞ்ஞயேயர் புத்திகலங்கி நிற்பதை ராவணன் கண்டு, நீலவிருக்குமிடத்திற்கு ரதத்தைச் செலுத்தினான்.
- 235 காலஸர்ப்பங்களைப் போன்ற பாணங்களால் அவனுடைய உயிர்சிலைகளைப் பிளந்து, பிரகாபலங்கேகவரன் வானரஸேனா பதியை எரித்தான். நீலன் மிகவும் வருத்தமடைந்து ஒரு கையால் பாணங்களைத் தடுத்தது. மற்றொரு கையால் ஒரு பர்வதசிகரத்தைப் பிடுங்கி ராவணன் மேலெறிந்தான். தேஜஸிலும், புத்தியிலும் தைரியத்திலும் விசேஷித்த ஹனுமான், அதற்குள் சிரமம் தீர்ந்து யுத்தம் செய்ய விரும்பி, நீலனுடன் ராவணன் யுத்தம் செய்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து ரோஷம் கொண்டு, "அடே ராகுஸ! நீ வேறொருவனுடன் யுத்தம் செய்துகொண்டிருப்பதால் உன்னை இந்தத் தடவை விட்டேன்" என்றார். தசமுகன், தன்மேல் விழும் 240 பாறையை ஏழு கூர்மையான பாணங்களால் தூளாக்கினான். அதைக்கண்டு நீலன் பலவித புஷ்பித்த மரங்களை வேருடன் பிடுங்கித் தசகீவனை அடித்தான். ராகுஸாதிபதி அலைகளைப் பாணங்களால் தண்டித்து நீலனைக் கோரமான சரமாரியால் துளைத்தான்.

- மேகங்கள் பொழியும் பர்வதத்தைப்போல் நீலன் அசைவற்று நின்று, தன் ரூபத்தைச் சுருக்கிக்கொண்டு ராவணனுடைய த்வஜத்தின் நுனியில் குதித்தான். அதைக் கண்டு ராவணன் கோபத்தால் ற்வலிக்க, நீலன் கர்ஜித்தான். த்வஜத்தின் நுனியிலும் வில்லின் நுனியிலும் கிரீடத்தின் நுனியிலும் நீலன் அவக்ஷயமாய் லஞ்சரிப்பதைக் கண்டு, ராமலக்ஷ்மணர்களும் மாருதியும் ஆச்சரியமடைந்தார்கள். ராவணன் அந்த வானர வீரனுடைய லாகவத்தையும் 255 சாதூரியத்தையும் மெச்சி, ற்வலிக்கும் ஓர் அற்புதமான ஆக்னேயாஸ்திரத்தை எடுத்தான். நீலனுடைய வேகத்தால் ராவணன் திகைத்திருப்பதைக் கண்டு வானரர்கள் ஸந்தோஷத்தால் கூச்சலிட்டார்கள். அதனால் தசமுகன் இன்னும் புத்தி தெறி ஒன்றும் தோன்றாமலிருந்தான். பிறகு ஒரு பாணத்தில் ஆக்னேய மந்திரத்தை றுபித்து த்வஜத்தின் நுனியிலிருக்கும் நீலனைப் பார்த்து, "குரங்கே! உன்னுடைய வேகத்தாலும் லாகவத்தாலும் மாயையால் பல ரூபங்களை எடுப்பவன்போல் காட்டுகிறாய். உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள நீ செய்யும் தந்திரங்கள் வீணாகும். இதோ என் கையிலிருக்கும் பாணம் உன் உயிரை வாங்கப் போகிறது. சத்தியிருந்தால் 265 உன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்" என்று அதட்டி, அந்த ராகுஸ வீர சிகாமணி நீலன்மேல் ஆக்னேயாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தான். வானரஸேனாபதி அஸ்திரத்தால் மார்பில் அடிபட்டு, தேகமெங்கும் எரிக்கப்பட்டுப் பதைபதைத்துப் பூமியில் சாய்ந்தான். தான் மஹா தேஜஸ்வியானதாலும் தன் பிதாவான அக்னிபகவானுடைய 270 கிருபையாலும் மரணமடையாமல் பூமியில் முழங்காலை ஊன்றிக் கொண்டு விழ்ந்தான்.
- நீலன் பிரக்ஞையற்றுக் கிடப்பதைக்கண்டு ராவணன் யுத்தா வேசல்கொண்டு, காளமேகங்களைப்போல் கர்ஜிக்கும் ரதத்தை லக்ஷ்மணனிருக்குமிடத்திற்குச் செலுத்தினான். ஸூகீவன் முதலிய வானர வீரர்களை விலக்கிக்கொண்டு, ஸஸன்யத்திற்கு நடுவில் ற்வலித்துக்கொண்டு, வில்லைச் சுழற்றி லனைத்து நானேற்றிப் பூமி 275 நடுங்கும்படி டங்காரம் செய்தான். அபார லத்வமுள்ள லக்ஷ்மணன் அதைக்கண்டு, "ராகுஸராஜனே! இந்த வானரர்கள் உன்னுடன் யுத்தம் செய்யத் தகாதவர்கள். என்னிடத்தில் வா; வேறெங்கும் போகாதே" என்றார். அந்த வார்த்தைகளையும் அவருடைய ஸிம்ஹராதத்தையும் உக்ரமான நானேனாகையையும் கேட்டு, தசானனன் லக்ஷ்மணனைக்கிட்டிக் கோபம் தாங்காமல், "புத்தி மயங்கி மரணத்தைவிடும்பி இன்று என்கண்ணில் பட்டாய்; நல்லது. இதோ 280 என் பாணங்களால் உன்னைத் தண்டித்து யமலோகத்திற்கு நனுப்புகிறேன். பார்" என்றான். வெண்மையான கோரைப் பற்கள் தெரியும்படி கர்ஜிக்கும் அந்த ராகுஸ வீரவிரேஷ்டனைப் பார்த்து லக்ஷ்மணன் கொஞ்சம்கூடக் கலங்காமல், "ராகுஸ ராஜனே! விசேஷப் ப்ரதாபமுள்ளவர்கள் தங்களைப் புகழார்கள். நீ மஹா

- 290 பாபியானதால் வீண் பெருமை பேசிக் கர்ஜிக்கிறாய். உன் வீரியத்
தையும் பலத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் நானறியேனா? ஒருவரு
மில்லாதபொழுது ஸர்வாஸி வேஷம் பூண்டு வீதையை அபகரித்த
மஹாவீரனல்லவா! இதோ வில்லும் கையுமாய் எதிரில் வந்திருக்
கிறேன். என்ன செய்யப் போகிறாய், பார்ப்போம். வீணாய் பிதற்
குதே" என்றார். அதனால் கோபம் கொண்டு தசமுகன் ஏழு
295 கூரான பாணங்களால் லக்ஷ்மணனை அடிக்க அவர் அவைகளைத் துண்டி
டித்தார். அதனால் அதிக கோபம் கொண்டு கூர்மையான வேறு
பாணங்களைப் பிரயோகித்தான். லக்ஷ்மணனும் உக்ரமாய்ச் சரமாரி
பொழிந்து அர்த்தசந்திரம், பல்லம், கர்ணி முதலிய பாணங்களால்
300 ராவணனுடைய சரங்களை அறுத்தார். அதைக் கண்டு லங்காதிபதி
லக்ஷ்மணனுடைய லாகவத்தை மெச்சி வேறு பாணங்களை பிர
யோகித்தான். லக்ஷ்மணன் கூர்மையாயும் வஜ்ராயுதத்தைப்
போன்ற வேகமுடையவைகளையும் நெருப்பைப்போல் காந்தியுடைய
வைகளையும் இருக்கும் உத்தமமான பாணங்களை வில்லிற்பூட்டி
305 தசமுகனைக் கொல்வதற்காக விடுத்தார். ராவணன் அவைகளை
துண்டித்து, பிரஹ்மா தனக்குக் கொடுத்த ஒரு காலாக்கிரியைப்
போன்ற காந்தியுள்ள பாணத்தால் இளைய பெருமானை நெற்றியில்
அடித்தான். அதனால் லக்ஷ்மணன் வில்லை நழுவிட்டு நடுங்கினார்.
பிறகு பிரக்ஞை தெளிந்து, ராவணனுடைய வில்லை ஒடித்து மூன்று
310 பாணங்களால் அவனை அடித்தார். தசமுகன் அந்த வேகத்தால்
வருத்தி நடுங்கிப் பிறகு பிரக்ஞையை அடைந்தான். இப்படி வில்
வீழ்ந்து, பாணங்களால் துண்டிக்கப்பட்டு, தேகமெங்கும் கொழுப்
பும் சத்தமும் பெருக, திறமை வாய்ந்த லங்கேசுவரன், தனக்கு
முன்பு பிரஹ்மாவால் கொடுக்கப்பட்ட சக்தி யென்ற ஆயுதத்தைக்
315 கையிலெடுத்தான். வானரஸையம் அதைக் கண்டு நடுங்கிற்று,
புகையற்ற நெருப்பைப்போல் ஐவலிக்கும் அந்த ஆயுதத்தை ராவ
ணன் லக்ஷ்மணனைக் கொல்ல உத்தேசித்துப் பிரயோகித்தான்.
ராமானுஜன் அதைக் கொழுத்துவிட்டெரியும் நெருப்பைப்போன்ற
அநேக பாணங்களால் அடித்தார். அப்படியும் அவருடைய விசா
320 லமான மார்பில் அது ஊடுருவிச் சென்றது. அபாரசக்தியுள்ள
இளைய பெருமான் ராவணனுடைய சக்தியாயுதத்தால் அடிக்கப்
பட்டு, நெருப்பு ஜ்வாலைகளால் சூழப்பட்டு பிரஜ்ஞையற்று அசைந்
தார். உடனே ராவணன் பாய்ந்து இருபது கைகளாலும் அவரைத்
தூக்கி எடுக்கப் பார்த்தான்.
- 325 லோகத்தில் தைரியத்திற்கு உபமானமாய்ச் சொல்லப்படும்
ஹிமயபர்வதத்தைத் தூக்கியெடுக்கலாம்; ராவணன் அதில் ஒரு
பாகமான கைலாஸத்தைப் பெயர்த்திருக்கிறானல்லவா? ஸமுத்திரங்
களுக்குப் பிரதானமான ஈர்பாபிணைக் கடைவதற்குத் தகுந்த
தென்று நீண்டிக்கப்பட்ட மந்தரபர்வதத்தையும் புஜங்களால் எடுக்
330 கலாம்; அதைக் கடைந்த தேவாஸுரர்களைப் பலதடவை லங்காதி

- பதி ஐயித்திருக்கிறானல்லவா? ஸகல குலபர்வதங்களுக்கும் நடுநாய
கமான மேருவைப் பெயர்த்தெடுக்க முடியும்; வாயுபகவான் அதன்
சிகரத்தையடித்து லங்கையைச் சூழ்ந்த ஸமுத்திரத்தில் தள்ளி விட்
டாரல்லவா? அந்த வாயுபகவான் ராவணனுக்குப் பயந்திருந்தார்.
ஐம்பதுகோடி விலத்திரணமுள்ள மூன்று லோகத்தையும் பெயர்த்
335 தெடுக்க முடியும். அதல் ஒரு பாகமான பூமியைக் கும்பகர்ணனு
டைய மூன் பிறப்பான ஹிரண்யாக்ஷன் புஜத்தின் கீழ் வைத்துக்
கொண்டு போகவில்லையா? மூன்று லோகங்களையும் ஆளும் தேவர்
களுடன் அவைகளைத் தூக்கவும் முடியும்; அவர்களுக்கறிபதியான
இந்திரனைத் தன்னுடைய புத்திரனே ஐயித்துச் சிறையில் வைத்
340 திருக்கினான். ஆனால், ராமனுடைய தம்பியான பரதனுக்குத் தம்பி
யாய், விஷ்ணுவின் நாலிலொரு அம்சமான இளைய பெருமானைத்
தூக்கி எடுக்கவாவது அசைக்கவாவது ராவணனால் முடியவில்லை,
இரண்டு புஜங்களால் கைலாஸத்தை அசைத்த ராவணன், இருபது
கைகளாலும் லக்ஷ்மணனை அசைக்க முடியவில்லை. தசமுகனும்
345 அவனுடைய பரிவாரங்களும் ஒன்று சேர்ந்தும் முடியவில்லை.
- பிரஹ்மாவால் அனுக்ரஹிக்கப்பட்ட சக்தியால் மார்பில்
லக்ஷ்மணன் அடிக்கப்பட்டு, தன் மனத்திற்கெட்டாத விஷ்ணுவின்
அம்சமான ஸ்வரூபத்தை ரூபகப்படுத்திக்கொண்டார்.
- தானவர்களுடைய கொழுப்பையடக்கும் ராமானுஜனை
350 ராவணன் புஜங்களால் நெடுநேரம் புரட்டிப் பார்த்தும் அசைக்க
முடியவில்லை. மனுஷ்யதேகத்தில் அவதாரம் செய்த விஷ்ணுவின்
அம்சமல்லவா? (அவயவயில்லாத விஷ்ணு ஸ்வரூபத்திற்கு அம்ச
முண்டோ என்றால், ஸ்வரூபத்திற்கு அப்படி யில்லாவிட்டாலும்,
355 குணங்கள் வெளிப்படுவதில் வினங்கும் தாரதமயத்தால் அம்சங்
களின் பேதம் இருப்பதேபோல் காணப்படுகிறது).
- பிறகு ஆல்திரேயர் கோபம் கொண்டு ராவணன்மேல்
பாய்ந்து வஜ்ரத்தைப்போன்ற முஷ்டியால் தசமுகனுடைய மார்பில்
குத்தினார். அந்த வேகத்தால் ராஷ்ணாதிபதி தேர்த்தட்டில்
முழங்காலை ஊன்றிக்கொண்டு கிடுகிடுன்று நடுங்கி விழுந்தான்.
360 வாயாலும், நேத்திரங்களாலும் செவிகளாலும் சத்தம் பெருகிற்று,
கொஞ்ச காலம் பிரமித்தாற்போலிருந்து அசைவற்று தேர்த்தட்டில்
சாய்ந்தான். பிறகு பிரக்ஞையற்று மூர்ச்சை யடைந்தான். சற்றுத்
தெளிந்தும் ஸ்திரமாய் நிற்க முடியவில்லை. பயங்கரமான பராக்கிரம
முள்ள ராவணன் யுத்தத்தில் பிரக்ஞையற்றதைக் கண்டு ரீஷி
365 களும், வானரசர்களும், தேவர்களும், இந்திரனும் ஸந்தோஷத்தால்
கூச்சலிட்டார்கள். ராவணனால் உபத்திரவத்தை யடைந்த லக்ஷ்ம
ணனை மஹாதேஜஸ்வியான ஆல்திரேயர் புஜங்களால் தூக்கி
யெடுத்து ராகவளிடத்தில் கொண்டுபோய் வைத்தார். ராவணனுக்
370 கும் அவனுடைய பரிவாரங்களுக்கும் அசையாத ராமானுஜன், ஆல்த்

ஐநேயருடைய அனுசுலமான, ஹிருதயத்தாலும் எல்லையற்ற பக்தி யாலும் ஒரு குரங்கிற்கு வசப்பட்டு அதிக வேசானார். (ஷக்ஷ்மணன் முர்ச்சையடைந்திருந்தும் அவருக்கு ஞானமும் சக்தியும் குறை வில்லையென்பதால், ராமலக்ஷ்மணர்கள் அந்தந்த ஸமயங்களில் அக்ஞானத்தாலும் அசக்தியாலும் வருந்துகிறவர்கள் போல் காணப் படுவதும் பேசுவதும் மனுஷ்ய பாவணையை அனுஸரித்துச் செய் தவை யென்று நினைக்க வேண்டியது. பகவான் கேவலம் ராகுஸ வதத்திற்காகவே மனுஷ்யாவதாரம் செய்ததல்ல. வேகத்தார்க்கு தர்மங்களை அனுஷ்டித்துக் காட்டுவதற்காகவும் ஏற்பட்டது. இல்லாவிட்டால் ஸர்வக்ஞனும் ஸர்வேச்வரனும் ஆனந்தஸ்வரூபி யுமான பகவானுக்கு ஸீதையையும் லக்ஷ்மணனையும் விட்டுப் பிரித்த தால் துக்கமேது?—கூர்). அந்தச் சக்தியாயுதமும் லக்ஷ்மணன் யுத்தத்தில் ஐயிக்க முடியாதவரென்று கண்டு, அவரைவிட்டு ராவண னுடைய சதத்தில் தானிருக்குமிடத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தது.

385 ஸகல வீரோதிகளையும் இடையூறுகளையும் நாசம் செய்யும் ஸ்வபாவ முள்ள விஷ்ணுவின் மனத்திற்கெட்டாத அம்சமான தன் ஸ்வரூ பத்தை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டதால் லக்ஷ்மணன் பிரக்ஞை தெளிந்து காயம் ஆறி முன்போலானார்.

390 மஹாதேஜஸ்வியான ராவணனும் முர்ச்சை தெளிந்து, வில்லை வளைத்துக் கூர்மையான பாணங்களால் வானரர்களை உபத்திர வித்தான். வானர வீரர்கள் மடிவதைபும் ஸாஸ்யம் முலைக்கு முலை ஓடுவதைபும் ராகவன் கண்டு ராவணனை நோக்கி ஓடிவந்தார். அப்பொழுது ஹனுமான் அவரை நமஸ்கரித்து, “ஸ்வாமி! என் முதுகின்மேலேறிக்கொண்டு, மஹாவிஷ்ணு எல்லையற்ற பல வானான கருடன் மேலேறி அஸுரர்களை ஸம்ஹரித்தது போல் ராகுஸர்களுடன் யுத்தம் செய்யுங்கள்” என்று பிரார்த்தித்தார். ரகுவீரனும் அப்படியே செய்து, ராவணன் சதத்தில் இறுமாந்து உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டு கோப பரவசராய், பூர்வத்தில் மஹாவிஷ்ணு பசியை ஸம்ஹரிக்க வந்ததுபோல், கோதண்டத்தை வளைத்து இடிபோல் கரணைசை செய்து, “லக்கேகவரனை நெருங்கி வெகு கம்பீரமாய், “ராகுஸ வீரரிரேஷ்டனே! நில், நில், ஓடாதே, என் பிரிய பாரியையான ஸீதையை அபகரித்து என் கோபத்திற் காளான பிறகு எங்கே போய் தப்புவாய்? இந்திரன், யமன், ஸூரியன், பிரஹ்மா, அக்னி, சங்கரன் முதலியவர்களை அண்டினாலும் பத்துத் திக்குகளிலும் ஓடி ஒளிந்தாலும் என் கண்ணில்பட்ட பிறகு உன் உயிர் தப்புமா? உனக்கும் உன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் மிருத் யுடைப்போன்ற என் தம்பி இதோ வந்து விட்டான். நீ அவனைச் சக்தியால் அடித்துக் கொல்லப் பார்த்தாயே? அவனை முர்ச்சை யடையும்படி செய்தோமென்று துள்ளாதே. ‘லக்ஷ்மணன் என்னை அடிக்க முடியவில்லையே, உன்னாலாகுமா?’ என்றால் இதோவிரும்பும் அத்துமான பாணங்களால் ஜனஸ்தானத்தில்

வளித்த பதினான்காயிரம் ராகுஸ வீரர்களையும் கரன், தூவுணன், த்ரிசிரஸ் முதலியவர்களையும் ஒரு முகூர்த்தத்தில் ஸம்ஹரித்ததை அறியாயே” என்றார். அதைக் கேட்டு லக்கேகவரன் மஹா வீரியவானான ஆஞ்ஞேயரைக் காலாக்கியின் கொழுத்துகளைப் போன்ற கூர்மையான பாணங்களாலடித்தான். தன்னைக் குத்தித் தள்ளிவிட்டு ராமனைச் சமந்து வருகிறானென்று கோபம் கொண்டு ராவணன் பாணங்களால் மாருதியைத் துளைக்கத் துளைக்க, அவ ருடைய ஸ்வபாவமான தேஜஸ் விருத்தியாயிற்று, தசமுக்ஞைத் தேகமெங்கும் காயப்பட்ட வாயுயுத்திரனைப் பார்த்து ராமனுக்கு அடங்காத கோபமுண்டாயிற்று. உடனே ராவணனுடைய சதத்தையும், சக்கரங்களையும், த்வஜத்தையும், குடையையும், கொடிகளையும், ஸாஸ்தியையும், ஆயுதங்களையும் பாணங்களால் நாசம் செய்தார். இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தால் மேருபர்வதத்தை இடிப்பதுபோல், ரகுநாதன் வஜ்ரத்தையும் இடியையும் போன்ற ஒரு பாணத்தால் ராவணனுடைய அகன்ற அழகான மார்பில் அதிவேகமாய் அடித்தார். முன்பு வஜ்ரத்தாலும் இடியாலும் கலங்காமல் அசையாமலிருந்த தசக்ரீவன், ராம பாணத்தாலடிப் பட்டு மிகவும் வருந்தி, நடுங்கி, வில்லை நழுவவிட்டான். அவன் முர்ச்சையடைவதைக் கண்டு, ராமன் ஒரு அர்த்தசந்திர பாணத் தைப் பிரயோகித்து, ஸூரியனைப்போல் ஜ்வலிக்கும் அவனுடைய கிரீடத்தை அறுத்துத் தள்ளினார். (தன்னை அதுவரையில் ரகித்து வந்த வில்லையெறிந்து, தானே தன்னை ரகிக்க முடியுமென்ற அகம் பாவத்தைவிட்டு, ரகுநாதனை தன்னை ரகிக்க வேண்டுமென்றும் தனக்கு வேறு அடைக்கலமில்லையென்றும் ராவணனுடைய ஸ்திதி யால் பகவான் அறிந்து கொண்டார். அவன் அப்படி வார்த்தை களால் சொல்லவில்லை. ஆகையால் பரம தயானுவான ஜகதீசன் அவன் உயிரை வாங்காமல் மாணபங்கத்தை மாத்திரம் செய்து விட்டார். தலைக்கு வந்தது தலைப்பாகையுடன் போயிற்றென்ற வசனம் ஸூரியாயிற்று. ஒருவன் தன்னை ரகித்துக் கொள்வதற்கு யாதொரு பிரயத்தனமும் செய்யாமல் பகவானை நம்பியிருப்பதே அவர் அவனை ரகிப்பதற்கு ஹேதுவாகும்.) விஷ்ணுமற்ற ஸர்ப்பத் தைப்போலும் அணந்த நெருப்பைப்போலும் வில்லை விட்டெறித்து, அணந்த கிரணங்களையுடைய ஸூரியனைப்போல் பிரகாச மற்று, லக்ஷ்மியின் கையைற்று, கிரீடம் அறுபட்டுத் தினமாய் நிற்கும் ராவணனைப் பார்த்து ராமன், “ராவண! நீ இன்று பிறரால் செய்ய முடியாத வீரச் செயல்களைச் செய்திருக்கிறாய். பல வானர ரிரேஷ்டர்களையும் என் தம்பியையும் அடித்துத் தள்ளியிருக்கிறாய். ஆகையால் ஆயுதங்களைத் தரித்து யுத்தம் செய்வதற்கு முடியாமல் கொஞ்சம் களைத்திருக்கிறாயென்று எண்ணுகிறேன். நெடுநேரம் யுத்தம் செய்து களைத்தவனைக் கொன்றானென்ற அபவாதத்திற்கு இடம் கொடுக்காமலிருப்பதற்கே இப்பொழுது உன்னைக் கொல்ல

415

420

425

430

435

440

445

450

மல் விடுகிறேன். 'சத்தரு எதிரில் நிற்கையில் நான் எப்படிப்
 போவேன்' என்றால், நான் ஸம்மதித்து உனக்கு உத்திரவு கொடுக்
 455 கிறேன். கபடபுத்தம் செய்பவனே! உன் மாயையெல்லாம் தர்ம
 புத்தம் செய்யும் என்னிடத்தில் பகிக்கவில்லையே. ராவண! புத்தம்
 செய்து களைத்திருக்கிற நீ லங்கையில் போய் இளைப்பாறி, வேறு
 சதத்தையும் ஆயுதங்களையும் ஸம்பாதித்துக்கொண்டு நாளைக்கு வா"
 460 என்றார். அதைக் கேட்டு ராவணன் கர்வமும் ஸந்தோஷமும்ற்று,
 விவ்லொடிந்து, குதிரைகளும் ஸாரதியும் மடிந்து, பாணங்களால்
 துளைக்கப்பட்டு, கிரீடம் பிளக்கப்பட்டு, அடுவேகமாய் லங்கையில்
 பிரவேசித்தான்.

தேவாஸுரர்களுக்கும் பயங்கரனும் சீகரற்ற பலவானுமான
 தசமுகன் போனபிறகு, தேவர்களும் தானவர்களும் ஸந்தோஷித்
 465 துக்கொண்டாடினார்கள். பிறகு, ராமன் லக்ஷ்மணன் மேலும்
 வானரர்கள் மேலும் பாய்ந்திருக்கும் பாணங்களை வெடுத்துக்
 காயங்களை ஆற்றி ஸேனையை வேறிடத்திற்கு நடத்திக்கொண்டு
 போனார். தேவர்களுக்கு சீத்ய 'சத்ருவான தசானனன் முறிபட்
 டொடுவதைப் பார்த்து, தேவர்கள், பூதங்கள், திக்பாலர்கள்,
 470 ஐலத்தில் வளிப்பவர்கள், ரிஷிகள், உரகர்கள், மற்றும் பூமியில்
 வளிப்பவர்களும் கவலையற்று, "மஹாபாபியான ராவணன் ராமனால்
 தோல்வியடைந்தான். இனி அவனுக்கு மரணமும் நமது கஷ்டங்கள்
 திரும்பும் காலமும் ஸமீபித்துவிட்டது" என்று ஆனந்தித்தார்கள்.

தஸ்மிந் ப்ரபிந்தே திரித'ஸெந்த்'ர ஸத்ரேன

ஸுராஸுரா பூ'தகீனா தீ'ஸஸ்ச |

ஸஸாகீ'ரா: ஸரிஷி மஹாரக'ாஸ்ச

ததை'வ பூ'மவம்பு'சராஸ்ச ஸ்ருஷ்டா: |

(157)

ஸர்க்கம் 60

கும்பகர்ணனை எழுப்பினது

ஸ ப்ரஸீஸ்ய புரீம் லங்காம் ராமபாண ப'யாந்தி'த: |

ப'கீ'நத'ரிபலம் தத'ா ராஜா ப'பூ'வ வ்யதி'தேத்த'ரிய: | (1)

5 இவ்வன் லங்கையில் பிரவேசித்து மதுபடியும், ராமபாணங்
 கள் வந்து விழுமின்றனவோ என்று பயத்தால் திரும்பித் திரும்பிப்
 பார்த்துக்கொண்டு, கொழுப்பழிந்து மனக்கலக்கம் கொண்டான்.
 ஸிம்ஹத்தால் துரத்தப்பட்ட யானையைப்போலும் கருடனால்
 துரத்தப்பட்ட ஸரீப்பத்தைப்போலும் பலவானான ரகுவிசனால்
 ஐயிக்கப்பட்டு அவமானமடைந்தான்.

"என்ன ஆச்சரியம்! இவைகளைப்போன்ற பாணங்களு
 முன்போ! பிரஹ்மதண்டத்தைப்போல் ஜுவலிக்கின்றன. மின்ன
 லைப்போல் காந்திப்பொருத்திக் கண் கூசுகின்றன" என்று நினைத்து

கச்சா'துஜா'நாமி ரணா' இ'கல் கவம் ப்ரஸீஸ்ய ரா'திரி'சராஜ லங்காம் |
 ஆஸ்வாஸ்ய திரி'பலம் தத'ா ராஜா ப'பூ'வ வ்யதி'தேத்த'ரிய: |
 "ராவண! புத்தம் செய்ந்து களைத்திருக்கிற நீ, லங்கையில்போய் இளைப்பாறி, வேறு சதத்தையும் ஆயுதங்களையும்
 ஸம்பாதித்துக் கொண்டு நாளைக்கு வா" என்று.

நினைத்து வருந்தினான். தங்க ஸீமஹாஸனத்தில் வீற்றிருந்து 10
 ராஷ்டிரஸர்க்களை நோக்கி, "நான் வெகு கஷ்டப்பட்டுச் செய்த தவ
 மெல்லாம் வீணாயிற்று. தேவாஸுரர்களையும் இந்திரனையும்
 அலக்ஷ்யமாய்ப் பலதடவை ஐயீத்த நான், ஒரு அல்ப மனுஷ்யனால்
 அவமானமடைந்தேனே? முன்பு பிரஹ்மா எனக்குக் கொடுத்த 15
 கோரமான சாபம் வீணாகுமா? மனுஷ்யர்களிடத்திலிருந்து உனக்குப்
 பயம் நேருமென்ற வார்த்தைகள் என்விடத்தில் பவித்தன. தேவ,
 தானவ, கந்தர்வ, யக்ஷ, ராஷ்டிர, பன்னகர் முதலியவர்களிடத்தி
 லிருந்து எனக்கு மரணம் வரக்கூடாதென்று மாத்திரம் கேட்டுக்
 கொண்டேனெயன்றி மனுஷ்யர்களை அலக்ஷ்யம் செய்து அவர்
 களையும் அதில் சேர்க்காமல் விட்டேனே. முன்பு இஷ்வாகு 20
 வம்சத்தரசனான அசுரன்யன் என்னால் ஐயிக்கப்பட்டு மரண
 மடையும்பொழுது, என்னைப் பார்த்து, "அடே லீசனே! ராஷ்டிர
 தமனே! தூர்ப்புத்தி பிடித்தவனே! உன்னைப் புத்திரமித்திர பந்து
 பரிவார ஸைன்பங்களுடன் புத்தத்தில் வேரறுக்க ஒரு மஹா
 புருஷன் என் வம்சத்தில் பிறப்பான்" என்று கூறியசாபத்தின்படி, 25
 தசரத புத்திரனான இந்த ராமனே என்னைக் கொல்லுவதற்காக
 மனுஷ்ய ரூபமெடுத்து வந்திருக்கிறானே? முன்பு நான் வேதவதி
 என்ற பதிவிரதையைப் பலாக்காரம் செய்தபொழுது அவளும்
 என்னைச் சபித்திருக்கிறாள். 'என்னால் உனக்கு மரணம் நேரப்
 போகிறது' என்ற வார்த்தைகளை நிறைவேற்றுவதற்காகவே ஐனக 30
 ராஜனுக்குப் புத்திரியாக லீதையென்று பெயர் தரித்து வந்திருக்
 கிறானோ? பார்வதி, நந்தி, சம்பை, வருணனுடைய புத்திரி, இந்த
 நால்வரும் விசேஷ தபோமஹிமைமுள்ளவர்கள். அவர்களுடைய
 வார்த்தை பொய்யாகாது. (ராவணன் கைலாஸ சிரியைப் பெயர்க்
 கும்பொழுது பார்வதிக்குத் திடீரென்று பயமுண்டாய், "அடே 35
 துஷ்ட! நானும் என் பதியும் ஏகாந்தமாயிருக்கையில் நீ அகாரண
 மாய்ப் பயத்தையுண்டுபண்ணினதால் என்னைப்போன்ற ஒரு ஸ்கர்
 யால் உனக்கு மரணபயம் நேரக்கடவது" என்று சபித்ததாகத் தெரி
 கிறது. புஞ்ஜிகஸ்தலையென்ற அப்ஸரஸே இங்கே வருணனுடைய
 புத்திரியென்று சொல்லப்படுகிறது. இவைகளின் விவரங்களை 40
 உத்தரகாண்டத்தில் காண்க.—நீர்த்தீயம்) இந்த விஷயங்களை
 நன்றாய் ஆலோசித்துச் சத்துருவை ஐயிக்கும் உபாயங்களைச் செய்ய
 வேண்டியது. ஸகல ராஷ்டிரர்களும் லங்கையின் உட்கோட்டை
 வாசல்களிலும் கோபுரங்களிலும் அவைகளுக்கடுத்த வீடுகளிலும்
 இருக்கட்டும். 45

ஒப்பில்லாத கம்பீரனும் தேவாஸுரர்களின் கர்வத்தை
 அடக்குகிறவனுமான என் தம்பி கும்பகர்ணன் பிரஹ்மாவின்
 சாபத்தால் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறான். அவனை எழுப்புவர்கள்.
 கவலையற்று ஸுகமாய்ச் சில வேளை ஒன்பது, சில வேளை ஆறு,
 சில வேளை ஏழு, சில வேளை எட்டு மாதங்கள் வரைமீலும் தூங்கு 50

கிணர், காணோ எந்த வழியிலும் தடைப்பட்டு, எண்ணங்கள்
 நிறைவேறாமல் ஏக்கம் பிடித்துத் தூக்கமற்றிருக்கிறேன். ("ஸ்வாமி!
 அநேக வருஷங்கள் ஸுகமாய்த் தூங்கும்படி வரம் கொடுக்க
 வேண்டும்" என்று கும்பகர்ணன் காலத்தைக் குறிப்பிடாமல்
 55 பிரஹ்மாவை பிரார்த்தித்ததாக உத்தரகாண்டத்தில் சொல்லப்
 படுகிறது. "இவன் ஆறு மாதங்கள் வரையில் தூங்கிவிட்டு ஒரு
 நாள் விழித்திருப்பான்" என்று விபீஷணன் ராமனிடத்தில் சொன்
 னதற்கு ஆறு மாதத்திற்குக் குறைவில்லையென்று தான்பரியம்).
 இதற்கு ஒன்பது தினங்களுக்கு முன் நம்முடன் மந்திரா
 60 லோசனை செய்துவிட்டுத் தூங்க ஆரம்பித்தான். ஆகையால்
 அவளை ஸுலபமாக எழுப்பலாம். அவளைப்போன்ற பலவா
 னிருக்கையில் நமக்குக் குறைவேன்ன? அவன் யுத்தத்தில் வெகு
 ஸமர்த்தன். ராக்ஷஸ வம்சத்திற்கே சிகரம் போன்றவன். ராம
 லக்ஷ்மணர்களையும் வானரர்களையும் ஒரு ரொடியில் நாசம் செய்
 65 வான். யுத்தத்தில் ஸேனாநிபதியின் கொடியைக் கண்டு ஸேனைகள்
 உதலாஹுத்தையும் தைரியத்தையும் அடைவதுபோல் ராக்ஷஸ குல
 திலகனுடைய இவனை யுத்தபூமியில் கண்டவுடன் நமது ஸைன்யங்களுக்கு
 குப்பலமும் தைரியமும் உதலாஹமும் அதிகரிக்கும். ஆனால் இவன்
 தன்மஹிமைபயறிவாமல் அல்பஸூகங்களில் புத்தியைச் செலுத்தி
 70 இடைவிடாமல் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறான். இல்லாவிட்டால் எவ்
 வனவோ காரியங்களைச் செய்திருப்பான். இந்தக் கோர யுத்தத்தில்
 ராமனால் மிகவும் அவமானப்பட்டேன். கும்பகர்ணன் விழித்துக்
 கொண்டிருந்தால் எனக்கு யாதொரு விசாரமுமில்லை. ஐயோ!
 பாவம்! அவளை அகாலத்தில் எழுப்ப வேண்டியிருக்கிறதே. என்ன
 75 செய்வை? வேறுவழியில்லை. நான் இவ்வீதமான கஷ்டங்களையும்
 அவமானத்தையும்டைந்தும், பலபராக்கிரமத்தில் தேவேந்திரனைப்
 போன்ற ஒருதம்பி எனக்கிருந்தும், அவனால் யாதொரு ஸஹாயமும்
 இல்லாமல் வருந்துகிறேன். ஆகையால் அவன் சிக்கிரமாய் விழித்
 தக்கொள்ளும் ஏற்பாடுகளைச் செய்யுங்கள்" என்றான்.

80 (கும்பகர்ணன் தூங்கி விழித்து, ஒருநாள் முழுவதும் வ்யவஹா
 ரங்களைக் கவனிப்பான். ஆகையால், ராவண ஸபையில் ஆலோசனை
 நடந்த மறுநாள் தூங்க ஆரம்பித்திருக்கவேண்டும். ஆலோசனை
 நடந்த தினத்திலேயே விபீஷணன் ராமனைச் சரணமடைந்து
 அவரால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டான். அந்த தினம்முதல் மூன்று
 85 தினங்கள் வரையில் ராமன் ஸமுத்திரபகவானை பிரார்த்தித்து
 தர்ப்ப சயனத்திலிருந்தார். அதற்குப்பிறகு ஐந்து தினங்களில்
 அணைக்கட்டப்பட்டது. அதற்கு முதல்நாள் ஸாபங்காலத்தில்
 ஸுவேலமலையில் ஏறினது. ராத்திரி ஸூக்ரீவனுக்கும் ராவணனுக்
 கும் த்வர்த்தவ யுத்தம். மறுநாள் இரு ஸைன்யங்களுக்கும் யுத்தம்.
 90 அன்று ராத்திரி ராமலக்ஷ்மணர்கள் நாகபாசத்தால் கட்டுப்பட்டு
 விடுபட்டார்கள். தூம்ராக்ஷஸும் வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனும் அகம்பனனும்

கொல்லப்பட்டார்கள். மறுநாள் பிரஹஸ்தனுடைய வதமும் ராவ
 ணனுடைய கீரீடத்தையுடைத்ததும் நடந்தன. இப்படி ஒன்பது
 தினங்கள் சென்றனவென்று சிலர் அபிப்பிராயப் படுகிறார்கள்.)

அதைக்கேட்டு ஸேவகர்கள் அகாலத்தில் கும்பகர்ணனை எப்
 95 படி எழுப்புவோமென்று ஒன்றும் தோன்றாமல் கவலிக்கொண்டு,
 அவனுடைய அரண்மனைக்குச் சென்றார்கள். தசமுகனுடைய உத்
 திரவுப்படி அவர்கள் கும்பகர்ணனை எழுப்புவதற்கு வேண்டிய
 சக்தி விருத்தியாகும் பொருட்டு மாம்ஸங்களையும் சத்தத்தையும்
 அளவில்லாமல் உட்கொண்டு, அவன் விழித்துக்கொண்டவுடன்
 100 பரிதாபம் முதலியவை ஒருவாறு அடங்குவதற்காக மாலைகளையும்,
 தூபங்களையும் பரிமளத்திரவியங்களையும் பஷ்யங்களையும் மாம்ஸங்
 களையும் பானங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு, கும்பகர்ணன் தூங்
 கும் குகைக்குள் சென்றார்கள். அது ஒரு யோஜனை அகலமும் நீளமு
 முன்னதாய், பெரிய வாசற்படியுடன், மிகவும் அழகாய்க் கட்டப்
 105 பட்டிருந்தது. அவன் பூசிக்கொண்டிருந்த கந்தங்களின் பரிமளம்
 எங்கும் வீசிற்று. அவர்கள் அவனுடைய மூச்சுக்காற்றால் அடித்து
 வெளியில் தள்ளப்பட்டு, மஹாபலசாலிகளானதால் உறுதியாய்
 நின்று வெகு கஷ்டப்பட்டுக் குகைக்குள் சென்றார்கள். அதில்
 அநேக தங்கமேடைகள் போடப்பட்டிருந்தன. அங்கே கும்ப
 110 கர்ணன் அவயவங்கள் வீகாரமாய் அலங்கோலப்பட்டு, பெரிய
 பர்வதம் சிதறிக் கிடந்தது போல், தூங்குவதைப் பார்த்துப் பயந்து,
 எல்லோரும் சேர்ந்து அவளை எழுப்பப் பிரயத்தனம் செய்தார்கள்.
 மரங்களைப்போல் நீண்டு தடித்து வளர்ந்த மயிரால் தேவமெங்கும்
 மூடப்பட்டிருந்தது. மஹாநாகம் கோபத்தால் சீறுவதுபோல் மூச்சு
 115 விட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவன் குறட்டை வீடும் ஓசையால்
 ஸகலப் பிராணிகளும் பயந்து நடுங்கின. தூங்கும் பொழுதே
 அவனுடைய ரூபம் பார்க்கக் கோரமாயிருந்தது. மலைக்குகைகள்
 போன்ற மூக்குத் தவாரங்களையும் பாதாளத்தைப்போன்ற விசால
 மான வாயையும் உடையவனாய்க் குடித்து வழிந்த கொழுப்பும்
 120 சத்தமும் சுற்றிலும் நாற்றம் வீசக் கிரீட குண்டல கேயூர ஹாரங்க
 ளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, கால் கை போன இடம் தெரியாமல்,
 அபர்த்த தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். அந்த ஸேவகர்கள் அவன்
 விழித்தவுடன் தவக்கமில்லாமல் புஜிப்பதற்கு மான், எருமை,
 பன்றி முதலிய மிருகங்களின் மாம்ஸங்களையும் அன்னங்களையும்
 125 மேருபர்வதங்களைப்போல் அவனுக்கெதிரே குவித்தார்கள். பல
 வித மதுபானங்களையும் சத்தக் குடங்களையும் ஸமீபத்தில் வைத்து,
 தேர்த்தியான சந்தனம் பூசி, மாலைகள் தூபங்கள் முதலிய பரிமளத்
 திரவியங்களால் எங்கும் மணம் வீசும்படி செய்தார்கள்.

பிறகு, அடிக்கடி எல்லோரும் சேர்ந்து மேகங்கள் குமுறுவது
 130 போல் கர்ஜித்தார்கள். சந்திரனைப்போல் காந்தியுள்ள சங்கங்களி
 ணிறுங்கள். தங்கள் பிரயத்தனங்கள் வீணானதைக் கண்டு கோப

மடைந்து, சும்பகர்ணனை எழுப்புவதற்காக இடைவிடாமல் எல்
 135 லோரும் பயங்கரமாய்க் கூச்சலிட்டார்கள். அசைத்தார்கள்,
 புரட்டினார்கள், அறைந்தார்கள். சங்கம், பேரீகை தம்பட்டம்
 முதலிய வாத்தியங்களின், த்வணியும், லேவகர்கள் அறைந்து கூச்ச
 லீட்டு வியீஹாநாதம் செய்யும் த்வணியும் லங்கையெங்கும் பரவிற்று.
 அதைக்கேட்டுப் பகடிகள் பயந்து தப்பித்துக்கொள்வதற்காக ஸ்கல
 140 திக்குகளிலும் ஓடின. அப்படியும் தூக்கம் தெளியவில்லை. மஹா
 சரீரமுள்ள அந்தராஷுஸவீரன் அப்பொழுதும் விழித்துக்கொள்ளா
 ததைக் கண்டு, லேவகர்கள் தங்களுடைய பிரயத்னங்களும் சிரம
 மும் வீணாயினவென்று கோபம் மிகுந்து, உலக்கை இருப்புலக்கை
 கதை பாறை மலைச்சிகரம் மரங்கள் முதலியவைகளால் கைசோரும்
 145 வரையில் அடித்தார்கள்; கைகளால் அறைந்தார்கள்; முஷ்டிகளால்
 குத்தினார்கள்; சும்பகர்ணன் அயர்ந்து ஸுகமாய்த் தூங்கிக்கொண்
 டிருந்தான். பலவான்களான அந்த ராஷுஸர்களும் சும்பகர்ண
 னுடைய மூச்சுக்காற்றிற்கெதிரில் சிற்றொடியவில்லை. பிறகு பயங்கர
 150 மான பராக்கிரமமுள்ள அந்த லேவகர்கள் வேண்டிய ஏற்பாடு
 களைச் செய்துகொண்டு, பதினாயிரம் ராஷுஸர்கள் ஒரே காலத்தில்
 மிகுதங்கம், தம்பட்டம், பேரீ, சங்கம், கடம், முதலிய வாத்தியங்களை
 ஓயாமல் சப்தித்தார்கள். மைமலைகளைப் போன்ற அந்தக் கிங்கரர்
 கள் கூச்சலீட்டும் நான்கு பக்கங்களிலிருந்து அடித்தும் அவன்
 155 விழிக்காததைக்கண்டு, வேறு பயங்கரமான யத்னங்களைச் செய்
 ய ஆரம்பித்தார்கள். எண்ணமுடியாத குதிரைகளையும், ஓட்டகங்
 களையும் யானைகளையும் கழிகளாலும், கொறடாக்களாலும்
 160 மாவட்டிகளாலும் அடித்துக் கோபமூட்டி அவன் மேல் ஏறி மிதிக்க
 கச்செய்தார்கள். பேரீகை, சங்கம், மிகுதங்கம் முதலிய வாத்த
 தியங்களைப் பூர்ணபலத்துடன் சப்தித்தார்கள். பேரீய ஸ்தம்
 பங்களில் கட்டின இருப்புக் குறடாக்களாலும் உலக்கைகளாலும்
 165 அவனுடைய அவயவங்களைத் தங்களால் கடிய வரையில் தயை
 யில்லாமல் அடித்தார்கள். அந்தச் சப்தத்தால் லங்காபுரியும்
 அந்தச் சூழ்ந்த வனங்களும், மலைகளும் சிதைந்து அதிர்ந்தன.
 சும்பகர்ணனோ விழித்துக்கொள்ளவேயில்லை. பிறகு அநேக
 ஆயிரம் பேர்கள் தங்கக்கழிகளால் ஒரே காலத்தில் மூச்சு விடா
 170 மல் அடித்தார்கள். அந்த ராஷுஸனோ பிரஹ்மாவின் சாப மஹி
 மையால் வரவர அயர்ந்து ஸுகமாய் பிரக்ஞையற்றுத் தூங்கினான்.
 அதைக்கண்டு அந்தக் கிங்கரர்கள் கோபத்தால் மெய்மறந்து
 குத்தினார்கள்; சிலர் பேரீகளை அடித்தார்கள்; சிலர் தொண்டை
 மிழியக் கத்தினார்கள்; சிலர் அவனுடைய முகத்திலுள்ள மயிர்களைப்
 175 பிடுங்கினார்கள்; சிலர் காதுகளைக் கடித்தார்கள்; சிலர் காதுகளில்
 சூடங்குடமாய் ஐயத்தை ஊற்றினார்கள். அவனோ தூக்கத்தின்
 கொடுமையால் அசையவில்லை. கத்திவாய்த்தடிக்கை பிரயோகிப்பதில்
 தேர்ந்த சில பலசாலிகள் அவனுடைய நகையிலும் மார்பிலும்

நெதி ராஸ்போட்டயாமானு: கிஷுபுல்தே திபுராசரா: |
 சும்பகர்ண விபோதார்தம் சக்ருல்தே விபுலம் ஸ்வதம் |

—ஈ. 60—39 க.
 சும்பகர்ணன் எழுப்புவதற்காக, இடைவிடாமல் எல்லோரும் பயங்கரமாய்க் கூச்சலிட்டார்கள். அசைத்தார்கள்; புரட்டினார்கள், அறைந்தார்கள். (பக்கம் 222 பார்க்க)

Notes : This Blank Page has also to be counted as a
another page Number.

It is intentionally left blank after Picture Sketches.!

கைகால்களிலும் ஒங்கியோங்கி அடித்தார்கள். அழக்தமுள்ள கயிறு
களால் தோல்போட்டு இறுக்கிக் கட்டப்பட்டு இரும்புமுனைகள் 175
நாட்டின பெரிய கதாயுதங்களால் நான்குபுறங்களிலிருந்தும் இடை
விடாமல் இடிக்கப்பட்டும் அவனுடைய சரீரத்தில் உணர்ச்சி
யுண்டாகவில்லை. பிறகு அநேக ஆயிரம் பாணகளை அவன் மேல்
ஓட்டச் செய்தார்கள்.

அப்பொழுது கொஞ்சம் உணர்ச்சியுண்டாய் விழித்துக் 180
கொண்டு, பூச்சி புழுக்கள் மேலே ஊருகின்றனவோ என்று நினைத்
தான். பிறகு அவன் எழுந்திருப்பதற்காக அந்த ராஜாஸர்கள்
மலைச்சிகரங்களையும், விருகங்களையும் பெயர்த்து அவனை ஒங்கி
யோங்கியடித்தார்கள். அதைக் கொஞ்சம் கூட வலியும் செய்யா
மல், அகாலத்தில் தன்னை எழுப்பித் தூக்கத்தைக் கெடுப்பதற்காகக் 185
கோபம் கொண்டான். பிறகு இப்படி நம்மை எழுப்பவேண்டிய
காரணம் என்ன வேந்ததோ என்று பயத்தான். கோரமான
பசியுண்டாயிற்று. கைகால்களை கெட்டிமுறித்துக்கொண்டு எழுந்து
உட்கார்ந்தான். மஹாஸர்ப்பங்களைப்போல் நீண்டு, மலையைப் 190
போல் உறுதியாய் மலைச்சிகரங்களைப்போல் பலமுள்ள அவனுடைய
புஜங்களை உதறிக்கொண்டு, வடவாக்கினியின் முகத்தைப்போன்ற
விகாரமான வாயைப் பயங்கரமாய்த் திறந்து கொட்டாவி
விட்டான். அப்பொழுது பாதாளத்தைப்போன்ற அவனுடைய
வாய் மேருசிகரத்தின் உச்சியிலுதிக்கும் ஸூரியனைப்போல் காணப் 195
பட்டது.

கும்பகர்ணன் கொட்டாவி விட்டபிறகு நன்றும் விழித்துக்
கொண்டான். அளவிற்கு மிஞ்சின பலத்தையுடைய அந்த ராஜா
ஸன் விரும் மூச்சுக்காற்று பெரிய மலைகளிலிருந்து வீசும் பெரும்
காற்றைப் போலிருந்தது. அவன் உட்கார்ந்திருக்கையில் தங்க 200
ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அவனுடைய சரீரம், கோடை
முடிவில் மழையைச் சொரியும் கருத்த மேகம் கொக்குகளால் குழப்
பட்டதுபோல் காணப்பட்டது. கொழுந்து விட்டெரியும் கெடுப்
பைப்போல் குரூரமான அவனுடைய வேத்திரங்கள், அகாலத்தில்
எழுப்பப்பட்டதால் மின்னல் கொடிகளைப்போல் அங்குயிங்கும் 205
மிரண்டு கொண்டேயிருந்தன. அவை, சளி அங்காரகன் என்ற க்ர
ஹங்களைப்போல், பிறகுக்குப் பின்பைய உண்டுபண்ணக் கூடியவை.
பிறகு அந்த ராஜாஸர்கள் அவனுக்கெதிரில் எதீதம் செய்யப்பட்
டிருக்கும் பலவகை அன்னங்களையும், மாம்ஸங்களையும், பசியங்
களையும் அவனுக்குச் சுட்டிக் காட்டினார்கள். பசியடங்குவதற்
காக அளவற்ற மாம்ஸத்தை தின்றான். தாகம் தீருவதற்காக 210
சத்தத்தைக் குடித்தான். அதையும் போதாமல், கொழுப்பு மத்யம்
முதலியவைகளால் பூர்ணமான பாத்திரங்களையும் குடித்தான்.
பிறகு அந்த ஸேவகர்கள் அவன் பரிதாகம் தீர்த்து திருப்தி

- 215 யடைத்து ஸந்தோஷமாயிருக்கிறாள் என்று கண்டு, மென்மென்மென்மென் வெண்ப்பட்டு ஏதிரில் வந்தார்கள். அகாலத்தில் அவளை எழுப்பினதாலுண்டாகும் கோபத்திற்குப் பயந்து, அதுவரையில் அவனுடைய கண்ணில் படாமல் மறைந்து, பிறகு தலைவணங்கி நமஸ்கரித்து அவளைச் சூழ்ந்து நின்றார்கள். சித்திரை மயக்கத்தால் கண்கள் கலங்கிப் பூர்ணமாய்த் திறக்காமல் நான்கு புறங்களிலும் கவனித்துப் பார்த்து, ராவணனால் அனுப்பப்பட்ட ஸேவகர்களைக் கண்டான். தன்னைத் திடீரென்று எழுப்பினதாலும் அதுவரையில் அப்படி ஒருநாளும் செய்யாததாலும் ஆச்சரியமடைந்து, அந்த ராஜஸர்களை மரியாதை செய்து, "கீழ்கள் இவ்வளவு சிரமப்பட்டு என்னை எழுப்பின காரணமென்ன? நமது அரசன் கேட்காமலிருக்கிறாரா? அல்லது பயத்தால் பிடிக்கப்படுகிறாரா? கீழ்கள் இவ்வளவு விரைவில் என்னை எழுப்பினதைப் பார்த்தால், என் தமயனுக்குச் சத்துருவால் ஏதோ பெரிய பயம் நேர்ந்திருக்க வேண்டும். இந்தக் கணமே அவருக்கு யாதொரு பயமுமில்லாமல் செய்துகிறேன். மதேஹந்திரனை அவனுடைய ஸ்தானத்திலிருந்து அடித்துத் தள்ளுகிறேன். அக்னியை ஸ்வரூபமே இல்லாமல் ஆழிக்கிறேன். ஸுகமாய்த் தூங்கிக்கொண்டிருந்த என்னைத் தகுந்த காரணமில்லாமல் என் அண்ணன் எழுப்பமாட்டார். ஆகையால், உண்மையான காரணங்களைச் சொல்லுங்கள்" என்றான்.
- 220
- 225
- 230
- 235
- 240
- 245
- 250
- அளவற்ற பலமுள்ள சூம்பகர்ணன் கோபத்தால் கண்கள் சிவந்து இப்படிக்கேட்க, பூபாஷனென்ற மந்திரி, கைகடப்பி வணக்கமாய், "ஸ்வாமி! தேவஸூரர்களால் தங்களுக்கு யாதொரு பயமுமில்லை. நாம் இதுவரையில் லக்ஷயம் செய்யாத அல்ப மனிதர்கள் பெருங்கொடுதியை விளைவிக்கிறார்கள். தைத்யர்களும்தானவர்களும் இப்படி எங்களை உபத்திரவித்ததில்லை; அவர்களைக் கண்டு நாங்கள் இப்படிப் பயப்பட்டதில்லை. மலைகளைப் போன்ற வானர்கள் லங்கையைக் காற்று நுழையாமல் முற்றுகை போட்டிருக்கிறார்கள். வீதையை அபகரித்ததால் கோபம் கொண்ட ரகுவீரன் நம்மை நடுங்கச் செய்திருன். முன் ஒரு அல்பக்குரங்கு, பிறர் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க முடியாத நமது ராஜதானியைச் சுட்டுக் கரியாக்கி, நமது ராஜகுமாரனான அக்ஷன் முதலிய ராஜஸுவீரர்களைச் சதுரங்க ஸேனையுடன் நாசம் செய்து ராஜஸூரிபதியும் ஸர்வலோக கண்டகனுமான நமது பிரதாப லங்கேச்வரன், ராமனால் யுத்தத்தில் அவமானப்பட்டு, தேரழிந்து, குதிரைகள் மடித்து, ஸாரதி இறந்து, வில்லொடிந்து, கவசம் பிளந்து, கிரீடம் பொடிப் பொடியாக உயிர்த்தப்பி வந்தார். தேவர்களும், தைத்யர்களும், தானவர்களும் இவ்வளவு பாடுபடுத்தினதில்லை. நமது மஹாராஜா இன்று யுத்தத்திலிருந்து உயிருடன் வந்தது வெகு ஆச்சரியம்" என்றான்.

- 255 தன் தமயன் யுத்தத்தில் அபஜயமடைந்ததைக் கேட்டவுடன் சூரிபகர்ணன் கோபத்தால் கண்களை உருட்டி விழித்து, மஹாராஜர்கள் முழங்குவதுபோல், "அடே! பூபாஷ! ராமனையும் லக்ஷ்மணனையும் எல்லா வானரஸேனையையும் இருந்தவிடம் தெரியாமல் நாசம் செய்யாமல் என் அண்ணன் முகத்தில் விழிக்க மாட்டேன். இன்று வானர மாம்ஸத்தால் லங்கையிலுள்ள ராஜஸர்களுக்குத் திருப்தியாய் விருந்து செய்கிறேன். ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய சத்தத்தையும் மாம்ஸத்தையும் எனக்காக வைத்திருக்கிறேன்" என்றான். அதைக் கேட்டு மதேஹதானென்ற ராஜஸுவீரன், கர்வத்தாலும் ரோஷத்தாலும் சூம்பகர்ணனுடைய க்ரூர ஸ்வபாவம் விருத்தியடைவதைக் கண்டு ஸந்தோஷித்துக் கைகடப்பி, "ஸ்வாமி! மஹாராஜாவின் அபிப்பிராயத்தை அறிந்து, குணதோஷங்களை ஆலோசித்து, பிறகு சத்ருக்களை நாசம் செய்யுங்கள்" என்றான். சூம்பகர்ணனும் அதற்கிணங்கி, ராவணனுடைய ஸபைக்குப் போகப் புறப்பட்டான். அப்பொழுது ராஜஸர்கள் அவனை வந்திரங்கனாலும், ஆபரணங்களாலும், சந்தனம், புஷ்பம் முதலிய பரிமளத் திரவியங்களாலும் அலங்கரித்தார்கள். சிலர் ராவணனிடம் சென்று "மஹாராஜா! தங்களுடைய தம்பி சூம்பகர்ணன் தூக்கம் தெளிந்து பரிதாபம் தீர்ந்து, தங்களுடைய தரிசனத்திற்காக வந்து கொண்டிருக்கிறார்" என்று தெரிவித்தார்கள். தசக்ரீவன் அதைக் கேட்டு ஸந்தோஷித்து, "நானும் அவனைப் பார்க்க ஆவல் கொண்டிருக்கிறேன். அதிசீக்கிரத்தில் தகுந்த மரியாதையுடன் இங்கே அழைத்து வருங்கள்" என்றான். அவர்கள் சூம்பகர்ணனிடம் சென்று, "ஸ்வாமி! ராஜஸூரிபதி தங்களைப் பார்க்க விரும்புகிறார். தாங்கள் அங்கே சென்று அவருடைய மனத்தை ஸந்தோஷப்படுத்துங்கள்" என்றார்கள்.
- 260
- 265
- 270
- 275
- 280
- 285
- 290
- 295
- தன் தமயனுடைய ஆக்ஷேபை ஒப்புக்கொண்டு, சூம்பகர்ணன் படுக்கையிலிருந்து இறங்கி, முகம் அழவி, பலத்தை விருத்தி செய்யும் உத்தமமான பாணங்களைக் கொண்டு வரும்படி ஆக்ஷேப செய்தான். உடனே ஸேவகர்கள் உத்தமமான பலவீத மத்யங்களால் நிறைந்த பாத்திரங்களைக் கொண்டுவந்து வைத்தார்கள். அவைகளில் இரண்டாயிரத்தைக் குடித்துக் கொஞ்சம் மயங்கி, தேஜஸும் பலமும் அதிகமாகி, மனமகிழ்ச்சிக்கொண்டு, பிரளய காலத்தில் எல்லா பூதங்களையும் ஸம்ஹரிக்கும் யமனைப்போல் வீசும்புகிறான். அநேக ராஜஸுவீரர்களால் சூழப்பட்டு ராவணனுடைய அரண்மனையை நோக்கி நடந்து வருகையில், அவனுடைய பாரம் தாங்காமல் பூமி நடுங்கிற்று. ஸூரியன் தன் கிரணங்களால் பூமியைப் பிரகாசிக்கச் செய்வதுபோல், தன் தேஜஸால் ராஜமாரக்கமெங்கும் வியாபிக்கச் செய்து, பிரணைகள் கூப்பின கைகளையே ஹாரமாய்த் தரித்துக்கொண்டு, தேவேந்திரன் பிரஹ்ம ஸபையில் பிரவேசிப்பதுபோல், சூம்பகர்ணன் ராஜஸேவரனுடைய அரசன்

மனையில் துழைந்தான். அவன் ராஜவீதியில் நடந்து வரும்போது
 லங்கைக்கு வெளியிலிருந்த வானர வேளைகள், "மஹர் பர்வதத்
 தைப்போல் பருத்து ஆகாசத்தை அளாவிப் பூமி அதிரும்படி
 300 நடந்துவரும் இந்த மஹாபூதம் யாரோ?" என்று நிலைடைந்
 தார்கள். சிலர் எல்லா பிராணிகளுக்கும் அபயஸ்தானமான
 சருவிரைச் சரணமடைந்தார்கள். சிலர் ஒன்றும் தோன்றாமல்
 கீழே விழுந்தார்கள். சிலர் மூலைக்கு மூலை ஓடினார்கள். சிலர்
 பயத்தால் பித்துப் பிடித்தவர்போல் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். மஹா
 305 பர்வத சிகரத்தைப்போல் நவரத்னங்களைவிழைக்கப்பட்ட கிரீடத்
 தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, தன் தேஜஸால் ஸதிரியமண்டலத்தைத்
 தொடுகிறவர்போல் நடந்துவரும் அவனுடைய அபூர்வமான
 ரூபத்தைக் கண்டு, எல்லா வானரர்களும் பயத்தால் மதிமயங்கி
 அங்குமிங்கும் ஓடி ஓளிர்தார்கள்.

தமத்ரி ஸ்ருங்க் ப்ரதிமம் கிரீடிதம்
 ஸ்ப்ருஸத்த மாதித்ய மிவாத்மதேஜஸா |
 வநௌகஸை: ப்ரேக்ஷ்ய விவ்ருத் த மத்'பு'தம்
 ப்யாந்தி'தா து'த்'ருவி'ரே ததஸ் தத: | (106)

ஸர்க்கம் 61

கும்பகர்ணனுடைய விருத்திரந்தம்

ததோ ராமோ மஹாதேஜா த்நுராதாய விர்யவாத் |
 கிரீடிதம் மஹாகாயம் கும்பகர்ணம் த்'த்'ர'ஸ ஹ || (1)

வானரர்கள் மிரண்டோடுவதைக் கண்டு, ராமன் கோதன்
 டத்தையெடுத்து, "இவர்கள் இப்படி அகஸ்மாத்தாய்ப் பயப்படக்
 காரணமென்ன" வென்று பார்க்கையில், கும்பகர்ணன் உத்தம
 கிரீடத்தால் விளங்கும் அளவற்ற சரீரத்துடன் ஸதிரிய மண்டலத்
 5 தால் பிரகாசிக்கும் மேருமலையைப்போலும், த்ரிவிசுரமாவதாரத்
 தில் மூன்று லோகங்களுக்கும் மூன்றடிகளால் அளந்த மஹாவிஷ்ணு
 வைப்போலும், தங்கமயமான ஹார கேயூர் மகுட குண்டலங்
 களாலும் நவரத்னமிழைத்த ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்
 பட்டு, மின்னற்கொடிகள் பாயும் நீருண்ட மேகங்களைப்போலும்
 10 வருவதைக் கண்டார். அந்த ரூபம் கெருங்கி வரவர, வானர
 வேளை கலைந்தோடுவதையும் ராஷஸர்கள் மகிழ்ந்து உதலாஹத்
 தால் ஸீமஹாதம் செய்வதையும் கண்டு ராமன் ஆச்சரிய
 மடைந்து, "விபீஷண! அதோ பார், ஏதோ ஒரு பிராணி பெருமலை
 15 யைப்போல் லங்கையில் நடந்து வருகிறது. மஞ்சள் நிறமான
 கண்கள் அதிகூரமான பார்வையுடன் கழன்று கொண்டிருக்
 கின்றன. தலையில் ஒரு கிரீடம் வைத்திருக்கிறது. பூமிக்கு ஒரு
 த்வஜம்போல் விளங்குகிறான். மின்னற்கொடிகளால் பிரகாசிக்
 கும் மேகங்களைப்போல் ஸஞ்சரிக்கும் இந்த வீரன் யார்? லங்கை

யில் இவனைப்போல் வேறு ஒருவனையும் காணோம். இவனைக்
 கண்டு வானரர்கள் இருந்தவிடம் தெரியாமல் ஓடுகிறார்கள். இவன்
 யார்? ராஷஸனா, அஸுரனா? இவ்விதமான பிராணியை நான்
 20 இதுவரையில் பார்த்ததில்லை" என்று கேட்டார்.

அதைக் கேட்டு மஹாபூத்திமானான விபீஷணன், "ஸ்வாமி!
 யமனையும் இந்திரனையும் யுத்தத்தில் தோற்கடித்த கீர்த்திராவி
 இவனே. விசுவாசின் புத்திரன். சாவணனுக்குத் தம்பி. கும்ப
 25 கர்ணனென்று பெயர். இவனைப்போன்ற தேகப்ரமானமுள்ள
 ராஷஸன் கிடையாது. இவனால் யுத்தத்தில் ஐயிக்கப்பட்ட தேவ
 தானவ, யக்ஷ, புஜங்க, ராஷஸ, கந்தர்வ, வித்யாதர, கின்னர,
 பிராச கணங்களுக்குக் கண்கிலிலை. பயங்கரமான தேத்திரங்
 30 களுடன், யமனைப்போல் குலத்தைக் கையிலேந்தி, யுத்தகளத்தில்
 இந்த மஹாபலவான் நிற்கும்பொழுது தேவர்கள் இவனைக் கண்
 ணெடுத்துப் பார்க்க முடியுமா? காலாத்தகனென்று மயங்கி மூர்ச்சை
 யடைந்தார்கள். சாவணன் முதலிய மற்ற ராஷஸர்களுக்கு
 வரங்கனால் கிடைத்த பலம் அதிகம்; இவனே ஸ்வபாவமாகவே
 35 அளவற்ற பலமும் தேஜஸும் பொருந்தினவன். இவன் பிறந்த
 வுடன் பரிதாங்காமல், சுற்றிலுமிருந்த பிராணிகளை ஆயிரக் கணக்
 காப்த் தின்ன ஆரம்பித்தான். ஸகல ஜத்துக்களும் பயந்து திசை
 டைத்து ஒன்றும் தோன்றாமல், இந்திரனைச் சரணமடைந்து முறை
 யிட்டார்கள். தேவராஜன் கோபம் கொண்டு, கூர்மயான
 40 வஜ்ராயுதத்தால் இவனை அடித்தான். அதைக் கொஞ்சம்கூட
 லக்ஷியம் செய்யாமல், இந்த ராஷஸன் கோபத்தால் தேகம் நடுக்கக்
 கர்ஜித்தான். அதுவரையிலுமே அவனைக் கண்டு நடுங்கின பூமியும்
 அதிலுள்ள பிராணிகளும் அதிகமாய்ப் பயந்தன. பிறகு கோபா
 வேசத்தால் ஜராவதத்தின் ஒரு தத்தத்தைப் பிடுங்கி, தேவராஜனை
 45 மார்பில் அடித்தான். தேவேந்திரன் அது தாங்காமல் வருத்திக்
 கோபத்தால் ஜ்வலித்தான். தேவர்களும், பிரஹ்மரிஷிகளும், தான
 வர்களும் பூலோகத்திலுள்ள பிரஜைகளும், இந்திரனை மூன்றிடங்க்
 கொண்டு, பிரஹ்மதேவரிடம் சென்று, கும்பகர்ணனுடைய தஷ்டத்
 தனத்தையும், அவன் பிராணிகளை நாசம் செய்வதையும், தேவர்
 50 களை உபத்திரஸிப்பதையும், ஆசிரமங்களை அழிப்பதையும், பரஸ்த்
 களைப் பலாத்காரம் செய்வதையும் எடுத்துச் சொல்லி, "ஸ்வாமி!
 இப்படி இவன் பிரதி தினமும் பிரஜைகளை ஒழித்து வந்தால்
 அதிசயிரத்தில் பூலோகம் சூன்யமாகும்" என்று சொன்னார்கள். பிதாமஹர்
 ராஷஸர்கள் யாவரையும் வரவழைத்துப் பின் கும்பகர்ணனைப்
 55 பார்த்தார். அவருக்கே பயம் பிடித்தது. பிறகு கும்பகர்ணனை
 ஸமீபத்திலழைத்து பிரியமாய்ப் பேசி, ஸ்வாநினைப்படுத்திக்
 கொண்டு, "குழந்தாய்! ஸகல லோகங்களையும் நாசம் செய்வதற்
 வாக என் பேரன் உன்னைப் பெற்றானா? நீ இன்று முதல் பிணம்
 போல் விழுந்து கிடக்கக் கடவாய்" என்று சபித்தார்.

- 60 உடனே சும்பகர்ணன் அவருக்கெதிரில் திடீரென்று பிரக்ஞையற்று விழுந்தான். அதைக் கண்டு ராவணன் மனம் கலங்கி, "ஸ்வாமி! உத்தமவிருஷத்தைத் தாங்களே வைத்து வளர்த்துப் பழங்கும் காலத்தில் வெட்டிக் தள்ளுவது நியாயமா? ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் ரக்ஷகரான தாங்கள் கொள்ளுப் பேரணை இப்படிச் சபிப்பது தகுமா? தங்களுடைய வார்த்தை பொய்யாகாது; இவன் ஒரே தூக்கமாய்த் தூங்குவான். ஆகையால் அதற்கு ஆரம்பத் தையும் முடிவையும் ஏற்படுத்துங்கள்" என்று பிரார்த்தித்தான். அதற்குப் பிதாமஹர், "இவன் ஆறு மாஸகாலத்திற்குக் குறையாமல் தூங்கி, பிறகு ஒருநாள் விழ்த்திருப்பான்" என்றார்.
- 70 அப்படியே இந்த மஹாவீரன் அந்த ஒரு தினத்தில் திரோப்பி கொண்டு, பூமியில் ஸஞ்சரித்துப் பாதாளத்தைப்போல் வாயைத் திறந்துகொண்டு, காலாக்களியைப்போல் கோபரவசனாய், எதிரில் வரும் பிராணிகளையெல்லாம் தின்று வருகிறான். ராவணன் தங்களால் அவமானப்பட்டுத் தங்களுடைய பராக்கிரமத்திற்குப் பயந்து, சும்பகர்ணனை எழுப்பியிருக்கிறான். இன்னும் கொஞ்ச நேரத்திற்குள் இவன் தன் அரண்மனையிலிருந்து வெளியில் வந்து, வானர ஸையன்யங்களைக் கணக்கில்லாமல் தின்பான். அப்பொழுது, கோப வெறியால் இவனுக்குப் பிரக்ஞையிருக்காது. நமது வானரர்கள் இவனைக் கண்டு பயந்தோடுகிறார்கள். யுத்தத்தில் இவனை எப்படித் தடுப்பார்களோ தெரியவில்லை. ஆகையால், இது ஒரு பெரிய யந்திரம்; ஸைத்ரங்கனால் நடந்து வருகிறதென்று நம்மைச் சேர்ந்தவர்களுக்குச் சொல்லி வைத்தால் திடுக்கிடைய மாட்டார்கள்" என்றான். ("ஸ்வாமி! அநேகவர்ஷங்கள் வரையில் ஒரே தூக்கமாய்த் தூங்க வேண்டுமென்ற ஆசை கொண்டிருக்கிறேன். என் பிரார்த்தனையை அங்கீகரிக்க வேண்டும்" என்று ப்ரஹ்மதேவரைக்கும்பகர்ணன் பிரார்த்திக்க, "அப்படியே ஆகட்டும்" என்று சதுர்முகர் அனுக்ரமித்தார். இப்படித் தடுத்தவம் செய்து அதன் பலனாய் நெடுந்தூக்கத்தைபடைந்தானென்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.)
- 90 அதைக்கேட்டு ராமன் ஸௌபுதியான கீலனை அழைத்து, "கீல, நமது ஸையன்யங்களை அணிவகுத்து லங்கையின் கோட்டை வாசல்களையும் மாரக்கங்களையும் ஸ்வாதினப்படுத்திக்கொள். மலைசிகரங்களையும் மரங்களையும் பாறைகளையும் வேண்டியவரையில் சேர்த்து வைத்துக்கொள். ஸகல வானரர்களும் கத்தி கேடயம் முதலிய ஆயுதங்களுடனும் கற்பாறைகளுடனும் யுத்தம் செய்யத் தயாராயிருக்கட்டும்" என்று ஆக்ஞாபித்தார். கீலன் அப்படியே ஸையன்யங்களுக்கு உத்திரவு செய்ய, கவரஷன், சரபன், ஹனுமான், அங்கதன் முதலிய வானர வீரர்கள் மலைகளைப்போன்ற சிகரங்களைப் பெயர்த்துக்கொண்டு, கோட்டைவாசல்களை மறைத்துக் கொண்டார்கள். ராமனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, வானரர்கள் வீராவேசம் கொண்டு, லங்கையைக் காப்பதற்காக வெளியில் ஸஞ்சரித்

துக்கொண்டிருக்கும் ராக்ஷஸர்களைப் பெரிய மரங்களால் அடித்தார்கள். கீருண்ட கருமேகங்கள் ஒரு மஹா பர்வதத்தைச் சூழ்ந்து கொண்டதைப்போல், உக்ரமான வானர ஸையன்யம் கைகளில் பாறைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு விளங்கிற்று.

ததோ ஹர்ணம் ததநீக முக்ரம்
ரராஜ ஸைலோத்யத தீப்தஹஸ்தம் |
விரே: ஸமீபாநுகதம் யதைவ
மஹத் மஹாய்போதரஜாஸ முக்ரம் || (43)

ஸர்க்கம் 62

ராவணன் சும்பகர்ணனை ஸமாதானம் செய்தது

ஸ து ராக்ஷஸஸார்துலோ நித்ராமத ஸமாதானம் |
ராஜமாரக்ம் ஸ்ரியா ஜுஷ்டம் யயௌ விபுலவீக்ரம: | (1)

ராக்ஷஸஸிரஷ்டனான சும்பகர்ணன் அகாலத்தில் எழுப்பப்பட்டதால் கொஞ்சம் நித்திரை மயக்கத்துடனும், கணக்கில்லாமல் மதுபானம் செய்ததால் கொழுப்புடனும், ஸகல ஐச்வரியத்தாலும் விளங்கும் ராஜமாரக்கத்தில் நடந்து வந்தான். அநேக ஆயிரம் ராக்ஷஸர்களால் சூழப்பட்டு, சத்ருக்களால் ஐயிக்க முடியாதவனாய், வழியிலுள்ள வீடுகளில் நிற்கும் ஐனங்கள் வாரியிதைத்த புஷ்பங்களால் மூடப்பட்டு, தங்கமானங்களாலும் ஐன்னல்களாலும் விளங்கி, ஆகாசத்தில் சூரியனைப்போல் பிரகாசக்கும் ராக்ஷஸச் சரணுடைய அரண்மனையைக் கண்டான். மேகக்கட்டங்களில் ஆழித்யன் பிரவேசிப்பதுபோல், சும்பகர்ணன் அதில் பிரவேசித்து, ஸபாமண்டபத்திற்குச் சென்று இந்திரன் பிரஹ்மலோகத்தில் கமலாஸனத்தில் வீற்றிருக்கும் பிதாமஹரைத் தரிசிப்பதுபோல், நவரத்தனகரிதமான ஸம்ஹாஸனத்தில் விளங்கும் ராவணனைக் கண்டான். ராக்ஷஸ வீரர்களால் சூழப்பட்டுக் சும்பகர்ணன் நடக்கையில் பூமி நடுங்கிற்று. அநேக கட்டுகளைத் தாண்டி, உள்ளே சென்று, புஷ்பகவிமானத்தில் தன் அண்ணன் முகம் வாடி, மனம் கொந்து உட்கார்ந்திருக்கக் கண்டான். அவன் வருவதைப் பார்த்த ராவணன் பரபரப்புடன் எழுந்து மனமகிழ்ந்தான். சும்பகர்ணன் நமஸ்கரித்துப் பாதங்களைத் தொட்டு, "என்ன உத்திரவு" என்று கேட்டான். லங்காதிபதி அவனைத் தூக்கியெடுத்து, பிரியத்துடன் அணைத்து, ஷேமம் விசாரித்து, உச்சிமுகர்ந்து, உத்தமமான ஆஸனத்தில் உட்காரச் செய்தான். மஹாபலவானான சும்பகர்ணன், அந்த உபசாரங்களால் கோபம் தணியாமல், கண்கள் சிவந்து, "மஹா ராஜரே, என்னை ஒரு பொருட்டாக என்னைத் தாங்கள் எழுப்பச் சொன்ன காரணமென்ன? எவன் உங்களுக்குப் பயத்தை உண்டாக்குகிறான்? எவன் இன்றைக்குப் பிரேதமாகப் போகிறான்" என்று கேட்டான். தன் சகோதரன் கோபித்துக் கொண்டிருக்கிறானென்றறிந்து, "நமது ஸுகுத்தங்களுக்கு உடன்படவேண்டிய இவன்

ஸர்க்கம் 63

கும்பகர்ணன் ராவணனுக்கு புத்தி சொன்னது

தன்ம ராக்ஷஸராஜன்ம தீரமம்ய பரிதே'விதம் |
கும்ப'கர்ணே ப'பா'ஷேத'ம் வசதம் ப்ரஜஹாஸ # 1 (1)

இப்படி ராக்ஷஸ கோடிகளுக்குகிபதியான பிரதாப லங்கேச்
வரன் அனாதையைப்போல் கவலைகொண்டு பிரலாபிப்பதைக்
கேட்டு, கும்பகர்ணன் பின்வருமாறு மறுமொழி சொன்னான்.
"இதுவும் ஒரு ஆச்சரியமே" என்று கினைத்துச் சிந்தித்தான்.
"அண்ணா! முன்பு மந்திராவோசனை செய்யும்பொழுது சத்ருக்க
ளால் தங்களுக்கு ஆபத்து நேருமென்று நாங்கள் நிச்சயித்துச்
சொன்ன கெடுதியே இப்பொழுது நேர்ந்திருக்கிறது. தங்க
ளுடைய ஹிதத்தையே கோருகிறவர்களின் யோசனையைக்
கேட்காமலிருந்ததின் பலனை இப்பொழுது அனுபவிக்கிறீர்கள்.
மஹாபாபங்களைச் செய்தவன் கோரமான நாகங்களில் விழுவது
போல், தங்களுக்கு ஸீதையை அபகரித்த பாபத்தின் பிரயோஜனம்
அதிசிரத்தில் டைடத்துவிட்டது. கேவலம் பலக்கொழுப்பால்
புத்தி மயங்கி, 'இது நமக்கு நன்மையைக் கொடுக்குமா, அல்லது
கெடுக்குமா' என்று முதலில் ஆலோசிக்காமல், அதிலுள்ளதோஷங்
களைக் கவனிக்காமல் செய்து விட்டீர்கள். ஒரு காரியத்தைச் செய்
வதற்குமுன் அதன் குணதோஷங்களையும் லாப நஷ்டங்களையும்
நன்றாய் யோசிக்க வேண்டியது. இப்படியில்லாமல், முந்திச் செய்ய
வேண்டியதைப் பிந்தியும், பிந்திச்செய்ய வேண்டியதை முந்தியும்
செய்திடுவான், ராஜநீதியையும் அதற்கு விரோதமானதையும் அறி
யாதவன். நாங்கள் இப்படி விபரீதமாய் நடந்துகொண்டிருக்கிறீர்
கள். ஸீதையை எடுத்து வருவதற்குமுன் அதனால் வரும் ஸுகத்தை
யும் துக்கத்தையும், லாபத்தையும் நஷ்டத்தையும், மந்திரிகளுடனும்
நளியாகவும் நன்றாக ஆலோசித்துப் பிறகு அவனை அபகரித்திருக்க
வேண்டும்' தாங்கள் முதலில் அவனை அபகரித்துவிட்டு, இப்
பொழுது ஆலோசனை செய்கிறீர்கள்.

இதிருக்கட்டும்; தங்களுக்கு விரோதம்செய்யக்கூடிய ராம லக்ஷ்
மணர்களை முதலில் கொல்வவேண்டியது; பிறகு ஸீதையை எடுத்து
வரவேண்டியது. தாங்களோ முதலில் ஸீதையை எடுத்து வந்து,
இப்பொழுது ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கொல்ல வழிதேடுகிறீர்கள்.
தேரகாலங்களுக்கு ஒத்து செய்யும் காரியங்கள் உத்தம பலனைக்
கொடுக்கும். அப்படி, செய்யாதவை விபரீதமான தேசகாலங்
களில் செய்த காரியங்களைப்போல் உத்தம பலனையும் கெடுத்
துப் பெரும் கெடுதியையும் விளைவிக்கும். மந்திரங்கள் உச்சரித்துச்
செய்யப்படாத பாத்திரங்களில் கொடுக்கப்படும் ஆணுதி
களைப்போல், பலமற்று விபரீதபலனைக் கொடுக்கும். அரசன் ம்

அகாலத்தில் நன்னை எழுப்பினதற்காகக் கோபம் கொண்டிருக்க
கொண்டேன். நமது ஸேஷமத்தைவிட இவனுக்குத் தூக்கம் பெரிதாய்
விட்டதல்லவா" என்று தானும் கொஞ்சம் கோபமடைந்து, "நீ
தூங்க ஆரம்பித்து இன்று ஒன்பது தினங்களாகின்றன. நீத்திரை
யின் ஸுகத்தால் உனக்கு வேக வ்யவஹாரமே தெரியவில்லை.
ராமனால் எனக்கு நேர்ந்த பயத்தை நீ அறிவாய். நன்மைக் கண்டு
பயந்து நடுங்கும் தசாதனுடைய புத்திரானு இத்த ராமன், பழங்
கனையும், கிழங்குகளையும் பிடுங்கித் தின்றுகொண்டு மரத்திற்கு
மரம் தாவிக் காட்டில் ஸஞ்சரிக்கும் குரங்குகளுக்குத் தலைவனான
ஸுகரீஷனுடைய ஹையத்தால் ஸமுத்திரத்தில் அணுகட்டி,
அதன் வழியாக ஸைன்யத்துடன் லங்கையில் வந்து, நம்மெல்லோ
ரையும் வேறுக்கப் பார்க்கின்றான். நகரத்தைச் சூழ்ந்த தோப்புக
ளும் சோலைகளும் தோட்டங்களும் வனங்களும் காடுகளும் மலை
களும் வானர வெள்ளத்தால் கரைபுரண்டிருப்பதைப் பார்.
நமக்குள் பிரனித்தி பெற்ற வீரர்கள் வானரர்களால் மடிந்தார்கள்.
ஆனால் அவர்களையோ புத்தத்தில் நாசம் செய்யும் உபாயத்தைக்
காணேன். இது வரையில் அவர்கள் சண்டையில் ஐயிக்கப்பட்ட
தாக நான் கேட்டதில்லை. எனக்கு இப்பொழுது நேர்ந்திருக்கும்
பயம் இதுதான். இந்த வானர ஸமுத்திரத்தை உள் தேஜஸால்
நாசம் செய்து இந்த லங்கையைக் காப்பாற்று. இதற்காகவே
உன்னை எழுப்பினேன். நமது நகரத்தில் சிறுவர்களையும் கிழவர்
களையும் தவிர மற்றவர்கள் மடிந்தார்கள். ஸகல ஸூர்வரமும்
அழிந்தது. இதைக் காப்பாற்றுவதற்கு உன்னையே நம்பியிருக்
கிறேன். உன்னுடன் பிறந்த எனக்காக இந்தக் காரியத்தைச்
செய்ய வேண்டும். தம்பி சத்ருகுலகாலனே! இதுவரையில் உன்னை
இப்படி நான் கேட்டதண்டோ? உன்னிடத்தில் நான் வைத்
திருக்கும் ஸ்வேஹத்திற்கும் கௌரவத்திற்கும் எல்லையுண்டோ?
தேவர்களையும் அஸூரர்களையும் புத்தத்தில் முறிப்படித்துக் கலக்கித்
தலைவிரிகோலமாய்ப் பலதடவை நீ ஓடச் செய்ததை அறியேனா?
பலத்திலும், தைரியத்திலும், பராக்கிரமத்திலும் எந்தப் பிராணி
யாவது உனக்கு நிகரா? பயங்கரமான வீரியத்தைக் கைக்கொண்டு,
பெரும்சாற்றுச் சரக்காலத்து மேகங்களைச் சிதறடிப்பதுபோல்,
இந்த வானர ஸைன்யத்தை இருந்தவிடம் தெரியாமலடித்து, என்
கவலையை நீக்கி, மனத்தைக் குளிர்ச் செய். என்னிடத்தில் உனக்
குள்ள பிரிதியை அறிவேன். புத்தத்தில் உனக்கிருக்கும் பிரியத்
தையும் அறிவேன். அவைகளுக்குத் தருந்தபடி நடந்துகொள்"
என்றான்.

குருஷ்வ மே ப்ரியஹித மேதது'த்தமம்
யதாப்ரியம் ப்ரியரண ப்ரந்த'வப்ரிய |
ஸுவதேஜஸா வித'ம் ஸபத்தவாஹிதீம்
ஸரத'க'நம் பவத இவோத'யதோ மஹாத் | (28)

5

10

15

20

25

30

35

திரிகளுடன் தான் செய்யும் காரியத்தை நன்றாக ஆலோசிக்க வேண்டும்.

49 தனக்கு ஐயமும், சத்துருவுக்கு அபஐயமும் நேரக்கூடிய ஸமயத்தில் படைபெடுத்துச் செல்வது உத்தமம். தனக்கும் சத்துருவுக்கும் பலம் ஸமமான ஸமயத்தில் படைபெடுத்துச் செல்வது மத்தமம். தனக்கு அபஐயமும் சத்துருவுக்கு ஐயமும் உண்டாகும் காலத்தில் படைபெடுத்துச் செல்வது அதமம். இம்முன்று விதமான காரியங்களையும் ஆரம்பிக்கவேண்டிய உபாயம், அதற்கு வேண்டிய மனிதர்களையும் பதார்த்தங்களையும் ஸம்பாதிப்பது. தேசகாலங்களை ஆலோசித்துச் செய்வது. தனக்கு நேரக்கூடிய இடையூறுகளை நீக்குவது. உத்தேசித்த காரியத்தை நிறைவேற்றுவதென்ற ஐந்து விஷயங்களும் பொருந்தியிருக்கவேண்டும். (தேசம், காலம், தான், உதவிப்போருள்கள், தங்கள் பிரயோஜனம் என்று இவ்வகைகளைச் சொல்வதுமுண்டு). நீதிசாஸ்திரப்படி அரசன் காரியங்களை மந்திரிகளுடன் ஆலோசிக்கவேண்டியது; பிறகு மந்திரிகளுடன் அதைக் கலந்து பேசவேண்டியது. இப்படி நடப்பவன் உத்தமமான ராஜா நீதியின் பலனை அனுபவிப்பான்.

55 காலையில் தர்மத்தை ஆசரிக்கவேண்டியது. மத்யான்னத்தில் அர்த்தத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டியது. மாலையில் காமத்தை அவலம் பிக்க வேண்டியது. அல்லது, காலையில் தர்மத்தையும் அர்த்தத்தையும்; மத்யான்னத்தில் அர்த்தத்தையும் தர்மத்தையும்; மாலையில் காமத்தையும் அர்த்தத்தையும் அனுஷ்டிக்கலாம். அல்லது ஸாயங்காலத்தில் ஏற்பட்ட காமத்தையும், காலையிலும் நடுப்பகலிலும் விதிக்கப்பட்ட தர்மத்தையும் அர்த்தத்தையும் அனுஷ்டிக்கலாம். 60 ஆனால் எக்காலத்திலும் கேவலம் காமத்தையே அனுஷ்டிப்பவன் புருஷர்களுக்குள் அதமன். இந்தப் புருஷார்த்தங்களில் உத்தமமான தர்மத்தையும், அவைகளைத் தனித்தனிவாய் அனுஷ்டிப்பதையும் பிரேஷ்டமென்று கேட்டு, அரசனும் அரசனுக்குச் சமமான செல்வமுடையவனும் அதை அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டு வராவீட்டால், அவன் கற்றதும் கேட்டதும் வீணாகும். ("கீ உத்தம புருஷார்த்தமான தர்மத்தை விட்டு, கேவலம் காமத்தையே பற்றி யிருக்கிறாய். நீ சாஸ்திரங்களையும் ராஜாநீதிகளையும் கற்றதும் கேட்டதும் ஸமுத்திரக்கரையில் சத்தமிடுவது போல் வீணல்லவா" என்று கருத்து). அகாலத்தில் காமத்தை விலக்குவதைப்போல் பராக்கிரமத்தையும் காலமறிந்து உபயோகிக்கவேண்டும். தகுந்த காலத்தில் சத்துருக்களுடன் கலந்து, அவர்களைத் தனங்களாலும் வெகுமதி களாலும் கலைக்கவேண்டும். அவர்களுக்குத் தகுந்தபடி பேச வேண்டும். அவர்களுடைய பந்துமீதிரர்களுக்கும் அவர்களுக்கும் விரோதம் செய்துவைக்கவேண்டும். காலமறிந்து படைபெடுத்துச் செல்லவேண்டும். இவைகளைத் தனித்தனியாகச் சேர்த்தாவது முன் சொன்ன நீதியையும் அதன் விரோதமையும் இவைகளை ஸாதிக்க

கும் தர்மார்த்த காமங்களையும் தான் மந்திரிகளுடன் தீர்க்கமாக ஆலோசித்து, இந்திரியங்களையும் மனத்தையும் சிதறவிடாமல் அனுஷ்டிப்பவன் ஒருபொழுதும் கஷ்டத்தை அடையமாட்டான். நீதிசாஸ்திர நியுணர்களான மந்திரிகளுடன் தனக்கு லாபமாக முடியும் காரியத்தையும் அதற்கு இடையூறுகளையும் நன்றாக ஆலோசித்துச் செய்வான் கேமத்தை அடைகிறான். (கீ அப்படிச் செய்யாத தால் கஷ்டத்தை அனுபவிக்கிறாய் என்பது கருத்து.)

85 நீதி சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய அர்த்தங்களைக் குருமுகமாகக் கேட்டறியாமல் மனுஷ்யரூபத்தைத் தரித்த சில மிருகங்கள் உண்டு. ஆகாசத்தையும் நித்திரையையும் தவிர அவர்களுக்கு வேறொன்றும் தெரியாது. மறிக்கெட்ட அரசர்கள் ராஜகாரியங்களை ஆலோசிப்பதற்கு அவர்களை வருவிக்கிறார்கள். அப்பொழுது புத்தி யுத்தி ஒன்றுமில்லாமல் கேவலம் கர்வத்தாலும் மதத்தாலும் அவர்கள் யோசனை சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார்கள். லாபநஷ்டங்களையும் அபாய உபாயங்களையும் ஆலோசித்து முடிவுசெய்கிறதில்லை. கேமத்தை விரும்புகிற அரசன், சாஸ்திரபரிசயமில்லாத அந்த மந்திரிகள் சொல்லும் அபாயகரமான யோசனைகளை ஒருபொழுதும் அனுஷ்டிக்கக்கூடாது. லாபத்தைப்போலத் தோன்றும் லாபமில்லாத யோசனையைக் கேவலம் கர்வத்தால் பிதற்றும் மந்திரிகளைத்தேடிப் பார்த்துப் பரிகரித்து, மந்திராலோசனை ஸபையிலிருந்து விலக்க வேண்டியது. ஸகல காரியங்களையும் முடிக்கும் ஸமயத்தில் அவர்கள் கெடுத்துவிடுவார்கள். இது மாத்திரமல்ல. உபாயங்களை அறிந்த சத்துருக்களால் ஏவப்பட்டு, அந்த மந்திரிகள் தங்களுடைய அரசனை நாசம் செய்வதற்காக, விபரீதபலனைக் கொடுக்கும் காரியங்களைச் செய்யும்படி தூண்டிவிடுகிறார்கள். சத்துருக்களால் லஞ்சம் கொடுத்துக் கலைக்கப்பட்டு, மித்ரர்களைப்போல் விளங்கும் சத்துருகளைக் கலந்து பேசுவதால் எளிதில் கண்டுபிடிக்கலாம். காரியங்களை யோசிக்காமல் செய்விறவனும், துஷ்டமந்திரிகளுடன் ஆலோசனைசெய்கிறவனுமான அரசன், தர்மந்திரிகளால் தூண்டப்பட்டுச் செய்யும் காரியங்களை வைத்துக்கொண்டு, ஸ்கந்தரால் பிளக்கப்பட்ட க்ரௌஞ்சமலையின் த்வாரத்தில் புகழிகள் உள்ளே புருவது போல் சத்துருக்களால் வசப்படுத்தப்பட்டு நாசம் அடைகிறான். இப்படித் தன்னைக் கெடுக்கவந்த மந்திரிகளையறிந்து, அவர்களை விலக்கித் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளாதவன், பெரிய அபாயங்களுக்குட்பட்டு, ராஜ்யத்தை இழக்கிறான். நமது தம்பி விபீஷணன் முன்பு சொன்ன ஆலோசனையே தங்களுக்குப் பரமலாபத்தைக் கொடுக்கும். அப்படியே செய்யலாம். பிறகு தங்களிஷ்டம்" என்றான்.

115 அதைக்கேட்டுத் தரமுகன் கோபத்தால் புருவங்களை நெரித்து, "நான் உனக்கு மூத்தவன், பூஜிக்கத்தகுந்தவன், ஆசாரியன்; இப்படியிருக்க, உன்னைப் பெரிய ஆசாரியனாக நினைத்துக்கொண்டு

120 நீ எனக்கு உபதேசம் செய்வது யுத்தமல்ல; நீ சொல்லுகிறபடி நான் நடக்கப் போகிறதில்லை. நீதிகையும் மந்திராலோசனையையும் அனுசரிக்க வேண்டியகாலம் தாண்டிவிட்டது. இப்பொழுது நமது பராக்கிரமத்தை உபயோகிக்கவேண்டும். நியாயாநியாய விவேகமில்லாததாலோ அஞ்ஞானத்தாலோ, பலத்தையும் வீரியத்தையும் நம்பி, கர்வத்தாலோ எந்தக் காரியத்தைச் செய்யத் தவறியோமோ அதைப்பற்றிக் காலம் கடந்த பிறகு இப்பொழுது பேசியென்ன?

125 போனது போனதே; விவேகிகள் அதைப்பற்றி வருத்தப்படுவார்களா? இப்பொழுது செய்ய வேண்டியதைக் குறைவில்லாமல் செய்யவேண்டும். நான் நீதிதப்பி நடந்ததால் உண்டான தீர்க்கை உன் பலத்தால் ஸரிப்படுத்து. என்னிடத்தில் உனக்கு உன்மையான பிரியமிருந்தால், உன் அபார பலத்தை நீ அறிந்திருந்தால்,

130 இப்பொழுது யுத்தம்செய்வது உனக்கு அவசியமாய்த் தோன்றினால், அப்படியே தாமதமில்லாமல் செய். அபாயங்களால் கவலைகொண்டு, எண்ணங்கள் வீணாகித் தவிப்பவனுக்குத் தைரியம் சொல்லி, அவனைக் கைவிடாமல் எப்பொழுதும் கூடவிடுத்து, தன்னால் இயன்ற மட்டும் ஸஹாயம்செய்பவனே மீத்திரன். கேட்ட யோசனைகளால்

135 நீதிதப்பி நடந்து வருந்துகிறவனுக்கு ஒத்தாசை செய்பவனே பந்து" என்றான்.

இப்படி ராவணன் கம்பிரமாயும் கடுமையாகவும் பேசுவதைக் கேட்டு, அவன் கோபம்கொண்டிருக்கிறானென்றறிந்து, சூப்பகர்ணன் மெள்ளமெள்ள மிருதுவாய்ப் பேசி ஸமாதானம் செய்தான்.

140 "ராஷ்டிரேஸ்வர! தாங்கள் கவலைப்பட்டது போதும். கோபிக்க வேண்டாம்; மனத்தை ஸமாதானம் செய்துகொள்ளுங்கள். இது வரையிலும் நடந்ததைப்பற்றி நீனைக்கவேண்டாம். எவனைக் குறித்துத் தாங்கள் கவலைப்படுகிறீர்களோ அவனை இப்பொழுதே நாசம் செய்கிறேன். நான் உயிரோடிருக்கும் வரையில் தங்களுக்குக் குறைவென்ன? நான் தங்களுக்கு உடன் பிறந்தவன், மீத்திரன், ஸுகதுக்கங்களிலும் கோபதாபங்களிலும் லாபநஷ்டங்களிலும் பாதுகாப்பட்டவன். ஆகையால் எப்பொழுதும் தங்களுக்குவிதத்தைச் சொல்ல வேண்டியதல்லவா? தங்களிடத்தில் பிரியம் வைத்த பந்து இந்த ஸமயத்தில் எது செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்து

145 இன்று யுத்தத்தில் சத்ருக்களை ஹதம் செய்கிறேன். இன்று யுத்தத்தில் ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கொன்று வானர ஸைன்யத்தைச் சின்னப்பின்னமாயடிக்கிறேன், பாருங்கள். மஹாபராக்கரமசாலியான தாங்களே என் வீரியத்தை மெச்சப் போகிறீர்கள். இன்று ராமனுடைய தலையைக் கொண்டுவந்து தங்களெதிரில் போடு

150 கிறேன். அப்பொழுதாவது தங்களுடைய கவலை திருமா? லீதை யின் மனம் துடிக்குமா? இதுவரையில் வானரர்களால் பந்துக்களை இழந்த நமது ராஷ்டிரர்கள், ராமன் என் கையால் மடிவதை ஸந்தோஷத்துடன் பார்க்கட்டும். பந்துக்களைப் பறிகொடுத்த

ராஷ்டிரர்களின் கண்ணீரைத் தடைத்து, ராமன் என் கையால் இறந்தானென்ற வார்த்தையை லங்கையெங்கும் கோஷிக்கச் செய்கிறேன். ஸூரியப்பிரகாசத்தால் சிவந்த மேகத்தைப்போல், ஸூக்ரீ வனுடைய பர்வதாசாரமான தேகத்திலிருந்து ரத்தம் அருவி களாய்ப் பெருருவதைப் பாருங்கள். ராமனைக் கொல்ல பிரதிக்கை செய்த இந்த ராஷ்டிர வீரர்களாலும் என்னாலும் தாங்கள் ரஷிக்கப் பட்டிருக்கையில், ராமனால் தங்களுக்கு அபாயம் நேருமா? ராமன் என்னைக் கொன்றபிறகல்லவா தங்களிடத்தில் வரவேண்டும்? என்னை எவனாவது கொல்வானென்ற பயம் எனக்கில்லை. ஆகையால் இப்பொழுதே என்னை யுத்தத்திற்கனுப்புங்கள்; வேறொரு வரும் போகக்கூடாது. தங்களுடைய சத்துருக்களை வேரறுக்கிறேன். இந்திரன், யமன், அக்ஷி, மருத்துக்கள், குபேரன், வருணன், இன்னும் எவனாயிருந்தாலும் ஸரீ; அவனுடன் யுத்தம் செய்து உயிரை வாங்குகிறேன். மேருமலையைப்போன்ற என் சரீரத்தையும் நீஷ்ணமான குலத்தையும் கூர்மையான என் பற்களை யும் பார்த்து என் கர்ஜனையைக் கேட்டவுடன் தேவேந்திரனும் பயந்து கருண்டு விழுவானே. இது இருக்கட்டும். ஆயுதமில்லாமல் சத்துருக்களைக் கையாலகற்றது ஆயிரக்கணக்காய்க் கொல்லும்பொழுது, உயிரில் ஆசை வைத்த எவனாவது எனக்கெதிரில் நிற்க முடியுமா? சக்தி, கதை, கத்தி, கூர்மையான பாணங்கள், ஒன்றும் எனக்கு வேண்டியதில்லை. தேவராஜன் வஜ்ராயுதத்தைக் கையிலேந்தி என்னை எதிர்த்தாலும் அவனைக் கைகளாலேயே அதைத்து கொல்வேன். என் முஷ்டியால் ராகவனை முதலில் அடிக் கிறேன்; அதற்குத் தப்பினால் என் பாணங்கள் அவனுடைய ரத்தத்தைக் குடிக்கும். நானிருக்கையில் தங்களுக்குக் கவலை ஏன்? சத்துருக்களை நாசம் செய்வதற்காக எனக்கு இப்பொழுதே உத்திரவு கொடுத்தனுப்புங்கள். ராமனிடத்திலுள்ள பயத்தை விடுங்கள். இன்று கோர யுத்தம் செய்து ராமலக்ஷ்மணர்களையும், மஹா பலவானான ஸூக்ரீவனையும், நமது லங்கையைச் சுட்டுக் கரியாக்கி ராஷ்டிர வீரர்களைக் கொன்ற ஹனுமானையும், இன்னும் என் கண்ணில்பட்ட வானரர்களையும் நாசம் செய்வேன். இன்று நிகரில்லாத கீர்த்தியைத் தங்களுக்கு ஸம்பாதித்து வைக்கிறேன். இந்திரனைக் கண்டும் தாங்கள் பயப்பட வேண்டியதில்லை. நான்கு முகங்களைப் படைத்த பிரஹ்மாவாக இருந்தாலும் ஸரீ, நான் கோபம் கொண்டால் தேவர்கள் பயத்தால் மெய்மறந்த பூமியில் விழந்து இறப்பார்கள். யமனுடைய கொழுப்பை அடக்குகிறேன். அக்ஷியை விழங்கி விடுகிறேன்; ஸூரீயனை நஷத்திரங்கொண்டு ஆகாச வீதியிலிருந்து உதிர்க்கிறேன்; நூறு அசுவமேத யாகங்கள் செய்து இந்திர பதவியை அடைந்த தேவராஜனையும் சித்திரவதை செய்கிறேன்; வருணனுக்கு இருப்பிடமான ஸந்தலமுத்திரங்களை யும் குடிப்பேன். அஷ்ட குலபர்வதங்களையும் தூளாக்குவிவன்;

- 230 ஓரே உதையால் இந்தப் பூமியைப் பிளப்பேன்...கொடுவான் தூங்கி எழுந்த சும்பகர்ணனுடைய பராக்கிரமத்தை அவனால் பகிக்கப் படும் பிராணிகள் இன்று பார்க்கட்டும். இந்த மூன்று லோகங்களும் என் பரிக்குப் போதாது. ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கொன்று, உத்தமமான ஸுகத்தைத் தங்களுக்குக் கொடுப்பதற்காக இதோ புறப்பட்டுப் போகிறேன். குரங்குகளில் ஒன்று மிஞ்சாதபடி எல்லாவற்றையும் தின்று விடுகிறேன். மஹாராஜரே! இஷ்டமான ஸுகங்களை அனுபவிப்புகள்; உத்தமமான மதுவைப் பானம் செய்யுங்கள்; எப்பொழுதும்போல் ராஜகாரியங்களைக் கவனிப்புகள்; கவலையை விடுங்கள்; இன்று ராமனை யமலோகத்திற்கு அனுப்புகிறேன்; பிறகு லீதை ஒரு கொடியில் நிரந்தரமாக தங்களுக்கு வசப்படுவான்" என்றான்.

ரமஸ்வ காமம் பிப் சாக்ரீய வானுணீம்
குருஷ்வ க்ருத்யாநி விநீயதாம் ஜீவர: |
மயாதீய ராமே க்மிதே யமக்யம்
சிராய லீதா வஸகா ப்சிஷ்யதி | (29)

ஸர்க்கம் 64

மஹோதரன் சும்பகர்ணனை நிந்தித்தது

ததுக்த மடுகாயஸ்ய ப்விநோ பாஹுஸாஸித: |
குட்பகர்ணஸ்ய வசநம் ச்ருத்வோவாச மஹோதர: | (1)

- அளவற்ற சீரத்தையுடைய சும்பகர்ணன் வீரியக்கொழுப்பாலும், புஜபலத்தாலும் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டுப் பொறுக்காமல், மஹோதரன் கோபம் கொண்டு, "சும்பகர்ண! லோகோத்தரமான புலஸ்தியகுலத்தில் பிறந்தும் அல்பபுத்தி உன்னை விடவில்லையே. சால்திர பரிசயமில்லாமல் கேவலம் கொழுப்பால் பேசுகிறாய். கர்வத்தால் தலைதெரியாததால், எந்த விஷயத்திலும் நன்கு ஆலோசனை செய்ய உணக்குத் திறமையில்லை. நமது மஹாராஜா ராஜநீதியையும் அதற்கு விரோதமான வழிகளையும் அறிவாதவரல்ல. நீ ஒன்றுமறியாத சிறுவன்; கர்வத்தால் பிதற்றுகிறாய். ஆலோசனை செய்ய வேண்டிய காலதேசங்களையும் அதற்கு விரோதிகளையும் இரு கஷிக்காரர்களுடைய பலத்தையும் அதன் விருத்தியையும் குறைவையும் நமது அரசர் நன்றாய் நிந்தவர் தான். பெரியோர்களை ஆசிரயித்து அவர்களிடத்தில் தந்தவார்த்தங்களை உபதேசம் பெறாமல், கேவலம் செனரியத்தையே நம்பியுள்ள ஒரு ஸாதாரண புத்திமான் செய்யும் காரியங்களை விவேகி செய்வானா? அப்படி இருக்க நமது மஹாராஜா செய்வாரா?

தர்மார்த்தகாமங்களுக்குப் பலன்கள் தனித்தனி என்றும், காரணங்கள் வெவ்வேறென்றும், அந்தந்த பலன்களையே அவை

- நிச்சயமாய்க் கொடுக்குமென்றும் நீ சொல்லுகிறாய். அவைகளின் ஸ்வரூபத்தையும், பிரமாணங்களையும் அறிவதற்கு உனக்குப் புத்தி இடையாது. ஸ்வர்க்க ஸுகத்தைக் கொடுக்கும் யாகாதிகர்மங்கள், அவை செய்யப்படும்பொழுது சரீர ஆயாஸம் முதலிய துக்கங்களை முதலில் கொடுக்கின்றன. அப்படியே பரத்திரவியத்தை அபகரிப்பது முதலான காரியங்கள் முடிவில் துக்கத்தைக் கொடுத்தாலும், ஆரம்பத்தில் ஸுகத்தைக் கொடுக்கின்றன. ஆகையால் கர்மங்களுக்கு நீ கூறியபடி பலன்கள் நிச்சயமில்லை. அப்படி யாதொரு பிரமாணங்களமில்லை. ஸ்வர்க்கம் நாகம் முதலிய லகல பலன்களுக்கும் கர்மங்களே ஸாதனங்கள். ஆனால், விசேஷ பாபகர்மங்களும் உத்தம பலனைக் கொடுக்கின்றன. தர்மமும் அர்த்தமும் இவைகளுக்கு விரோதமான கர்மங்களும் இக்கான்கும் உத்தம பலனைக் கொடுக்கும்; சில சமயங்களில் அதர்மமும் அனர்த்தமும் துக்கத்தைக் கொடுக்கும். ஆகையால் தர்மாதர்மங்களுக்கும் அர்த்தானர்த்தங்களுக்கும் இருவித பலன்களும் உண்டென்று ஏற்படுகிறது. இந்த லோகத்திலும் பரலோகத்திலும் உபயோகப்படும் கர்மங்களை பிராணிகள் செய்து அவைகளின் பலன்களை அடைகின்றன. கேவலம் காமத்தையே அவலம்பித்த புருஷன் சுபமான கர்மங்களின் பலனை அடைவதைப் பார்த்திருக்கிறோம். ஆகையால் சால்திரங்களால் விதிக்கப்பட்ட கர்மமே ஸுகத்தைக் கொடுக்கும்; விலக்கப்பட்டவை துக்கத்தைக் கொடுக்குமென்பதும் நிச்சயமில்லை. லகல கர்மங்களும் லகல பலனையும் கொடுக்கும். கர்மங்களுக்கும் பலன்களுக்கும் சித்தியமான ஸம்பந்தமில்லை.

- இந்த நியாயத்தை ஆசிரயித்தே நமது மஹாராஜா லீதையை அபகரித்தார்; நாங்களும் அதற்கு ஸம்மதித்தோம். சத்ருவைப் பற்றின விஷயத்தில் தீர்க்கமாய் ஆலோசிக்காமல் நாங்கள் ஒன்றும் செய்யவில்லை. எடுத்தக்காட்டு, பார்ப்போம். நீ தனியாக ஸஹாயமில்லாமல் புத்தத்திற்குச் செல்லுகிறெனென்றும் அதற்குக் காரணமாய் உன்னுடைய பலத்தையும் வீரியத்தையும் காட்டியும் சொன்னாய். அது பிரயோஜனமற்ற வார்த்தையென்று நிரூபிக்கிறேன். ஜனஸ்தானத்தில் வலித்த காதாஷணர்களும், மற்ற ராஷண வீரர்களும் ஸாமான்யர்களா? அவர்களை ராமன் ஒருவனாக ஒரு முகூர்த்தத்தில் நாகம் செய்திருக்கிறான். அந்த வீர கிராமணியை நீ புத்தத்தில் ஜயிக்க முடியுமா? ஜனஸ்தான ராஷணர்களையுடைய பந்துக்கள் இன்னும் ராமனுடைய பெயரைக் கேட்டவுடன் நடுங்குகிறார்கள். அவன் பத்துத் திக்கிலும் தடையில்லாமல் தன் ரதத்தைச் செலுத்தும் தசரதனுடைய புத்திரன்; கோபம் கொண்ட ஆண் ஸிம்ஹத்தைப் போன்றவன்; அதிகப் பரியால் மெய்மறந்து தூங்கும் கிருஷ்ணஸர்ப்பத்தைத் தடியால் அடித்து எழுப்பப் பார்க்கும் புத்திமான் உன்னைத் தவிர வேறுண்டோ? ராமன் எக்காலத்திலும் தேஜஸால் ஆதித்யனைப்

60 போல் ஸ்வஸித்துக் கொண்டிருக்கிறான்; கோபத்தால் நெருங்க முடியாதவன்; ஸகலப் பிராணிகளையும் ஸம்ஹரிக்க வந்த யமனைப் போன்ற சருவிரனைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவும் முடியுமோ? நமது ஸைன்யம் யாவும் அவனுக்கெதிரில் ஒரு கண்ணம்கூட நிற்பது ஸந்தேகம்; அப்படியிருக்க, நீ ஒருவன் போய் என்ன செய்யலாம்?

65 வரவரக் குறையும் பலத்தையுடையவன், வரவர விருத்தியாகும் பலத்தையுடைய சத்துருவை அலங்கியமாக எண்ணி ஐயிக்கப்போவானா? உயிரை வெறுத்து மரணத்தைத் தேடுகிறவனல்லவா அப்படிச் செய்வான்? நீ ராக்ஷஸர்களுக்குள் சிரேஷ்டன், ராமனே மனுஷ்யர்களுக்குள் சிரேஷ்டர். அது மாத்திரமல்ல; இந்திரன் ஆதித்யன் முதலிய தேவர்களும் அவனுக்கு சீகரில்லை. அவனுடைய யுத்தம் செய்யப் போகிறெனன்று சொல்லவும் உனக்கு யோக்கியதைபுண்டோ" என்றும் கும்பகர்ணனைத் தூஷித்து, பிறகு ராவணனை நோக்கி,

75 "மஹாராஜரே! விசேஷ பிரயத்தனங்களைச் செய்து அடைய வேண்டிய ஸீதையைத் தாங்கள் அதிஸூலபமாய் அடைந்திருக்கும் பொழுது பல யோசனை செய்வதென்? அவனைத் தங்களுக்கு வசப்படுத்தி, அவர் தங்களை வந்தடையும்படியாக ஒரு உபாயம் எனக்குத் தோன்றுகிறது. அது தங்களுக்கு இஷ்டமானால் பிறகுடைய யோசனையைக் கேட்காமல் தங்களுடைய யுத்திக்குத் தோன்றின படி நடத்துங்கள். நானும் த்விஜிஸ்வனும் ஸம்ஹாரதியும், கும்பகர்ணனும் விதர்தனனும் ராமனைக் கொல்வதற்காகப் புறப்பட்டுப்போகிறோமென்று ஸங்கையெங்கும் தெரிவிப்புகள். பிறகு நாங்கள் நோட்டைக்கு வெளியில் சென்று கோரயுத்தம் செய்கிறோம். நாங்கள் ஐயித்தால் மேற்கண்ட உபாயங்கள் ஒன்றும் வேண்டியதில்லை; அப்படியில்லாவிட்டால் ராமனுடைய பெயரால் அடையாளம் செய்யப்பட்ட பாணங்களால் எங்களுடைய தேகங்களில் காயப்படுத்திக்கொண்டு, ரத்தம்பெருக, ராமலக்ஷ்மணர்களைத் தின்று விட்டோமென்று கோஷித்துக் கொண்டு தங்களுடைய பாதத்தில் நமஸ்கரிக்கிறோம். தாங்கள் எங்களுக்கு விசேஷ வெகுமானங்களைச் செய்யுங்கள். உடனே, "ராமலக்ஷ்மணர்களும் வானர ஸைன்யமும் மடித்ததென்று ஸங்கையெங்கும் யானையின்மேல் பறை சாற்றுவிப்புகள். பிறகு, வெகு ஸந்தோஷத்தடன் தங்களுடைய வேலகர்களுக்கு வஸ்திரங்களையும் ஆபரணங்களையும் பரிவாரங்களையும் வேண்டியவரையில் கொடுங்கள். கத்தியுடையவர்களும் மாலைகளாலும் பங்குபங்களாலும் ராக்ஷஸ வீரர்களைத் திருப்தி செய்யுங்கள். இப்படி, "ராமன் ராக்ஷஸர்களால் தின்னப்பட்டான்" என்று வதந்தி ஊரெங்கும் பரவும். உடனே தாங்கள் ஸீதையிடத்திற்குச் சென்று, பர்த்தாவைப் பறிகொடுத்த சோகத்தை ஆற்றி, "என் ஸீடத்தில் பிரீதிவைத்து, என்னிஷ்டப்படி நடக்க வேண்டுமென்று அவனைப் பிரார்த்தித்து தனங்களையும் தான்யங்களையும் ரத்னங்

களையும் வஸ்திரங்களையும் ஆபரணங்களையும் யதேஷ்டமாய்க் கொடுங்கள். இந்தக் கபடோபாயத்தால் ஸீதை பயந்து வருத்தி, அதுவன்றயில் தங்களிடத்தில் ஆசையில்லாமலிருந்தும், புருஷனை இழந்து வேறு கதியற்றதால் தங்களையே சரணமடைவான். தன் பிரியத்திற்குப் பாத்திரமான பதி இறந்தானென்று நிச்சயமாய் அறிந்து, அவளை அடைவோமென்ற ஆசையை விட்டு, ஸ்திரீகளுக்குரிய சபலபுத்தியால் தங்களுக்கு வசப்படுவான். மிகுந்த செல்வத்தில் வளர்ந்தவன்; ஸுகந்தையே அனுபவிக்கத் தகுந்தவன்; விசேஷ கஷ்டங்களால் புண்பட்டவன். இனி ஸகல ஸுகமும் தங்களையே பொருத்திருக்கின்றது என்று வலுவில் வந்தடைவான். என் யுத்திக்கு எட்டின வரையில் இது நல்ல உபாயமென்று தோன்றுகிறது. ராமனுடன் யுத்தத்திற்குச்சென்று அவன் கண்ணில் பட்டால் பெரிய அளர்த்தம் நேரும். வலுவில் மரணத்தைத் தேடிக்கொள்ளவேண்டாம். தாங்கள் யுத்தம் செய்யாமல் இருந்த விடத்திலேயே உத்தமலாபத்தையும் கேஷமத்தையும் அடையலாம். சத்துருகணைன்பத்தைப் பார்க்காமல், யுத்தத்தில் நேரும் பிராண பயில்லாமல், சத்ருக்களை யுத்தம் செய்யாமலே ஐயித்து, விசேஷ கீர்த்தியையும் ஸுகந்தையும், ஸகல லக்ஷமிக்கும் வாஸஸ்தானமான ஸீதையென்ற உத்தம ஸம்பந்தையும் அடைவீர்கள். (ஸீதை தன்னைவிட்டுப் பிரிந்து பரபுருஷனிடத்தில் ஆசையைத் தவிர அவனுக்குப் பார்வையானுள்ளென்று கேட்டவுடனே ராமலக்ஷ்மணர்கள் இறப்பார்களென்பது மஹோதரனுடைய கருத்து).

அத்'ருஷ்டஸைத்யோ ஹ்பநவாப்த ஸம்ஸரீயோ
நீபூதயுத்'தே'த ஜயத் நராதி'ப: |
யஸம்'ச புன்யம் ச மஹத் மஹீபதே
ஸ்ரீயம் ச கீர்த்திம் ச ரிரம் ஸயஸ்ருதே || (36)

ஸர்க்கம் 65

கும்பகர்ணன் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டது

ஸ ததே'கத்தஸ்து திர்ப'ர்தல்ய கும்'கர்ணோ மஹோத'ரம் |
அப்'ரவித்' ராக்ஷஸ ஸ்ரேஷ்ட'ம் ப்'ராதரம் ராவணம்'தத: || (1)

அதைத் கேட்டுக் கும்பகர்ணன் மஹோதரனை அதட்டித் தூஷித்து, ராவணனை நோக்கி, "துராத்தமாவான அத்த ராமனால் தங்களுக்கு தேர்த்த பயத்தை, அவனைக் கொன்று தீர்க்கிறேன். சத்துருக்களற்று ஸுகமாயிருங்கள். ஐலம் வற்றின மேகங்களைப் போல் குரர்கள் வீணாய்க் கர்ஜிக்கமாட்டார்கள். என் வார்த்தைகளுக்குத்தகுந்தபடி செய்கைகளையும் பாருங்கள். குரர்கள் பிறர் அவமானமாய்ப் பேசுவதைப் பொறுக்கமாட்டார்கள்; தங்களைத் தாங்களே புகழார்கள்; தங்களுடைய பராக்கிரமத்தைக்காரியங்களால்

10 வெளிப்படுத்துவார்களேயன்றி வீண்பெருமை பேசார்கள். புத்தி
 சிலிமாமல் சத்துருக்களுக்குப் பயந்து, தங்களை எல்லாம்
 தெரிந்தவர்களாக எண்ணிக்கொள்ளும் உன்னைப்போன்ற மந்திரி
 களின் வார்த்தையைக்கேட்டு, மஹாதர! நம் அரசன் இந்தக் கதி
 யடைந்திருக்கிறார், யுத்தமென்ற வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே
 15 பயந்து நடுங்கி, அரசனுக்கு இச்சகம் பேசி, அவனுடைய மனம்
 போனபடியெல்லாம் நடக்கும் உன்னைப்போன்ற மந்திரிகளின்
 ஆலோசனையைக் கேட்டு வீண்பெருமை அபகரித்து, இந்தக் கோரயுத்
 தத்தை வலுவில் அழைத்துக்கொண்டார். ஐயோ! ஸகல லக்ஷ
 ணங்களும் பொருந்தின இந்த வங்காபுரிக்கு வாய்த்த அரசனை
 என்னவென்று சொல்லுவேன். பரமசிவத்திரிணப்போல் வேஷம்
 20 பூண்டு, ரஹஸ்மாய் அதை ஸகல விதத்திலும் கெடுக்கவந்திருக்கிறான்;
 இவனை அரசனாய் அடைந்து வங்கையில் பிரஜைகள் மடிந்தார்கள்;
 ஸைன்யம் அழிந்தது; ஐச்வர்யம் குலைந்தது; மஹாராஜா மாத்திரம்
 பாக்கி, கீழ்க்கள் வருவித்த அர்த்தத்தைப் புரிஹாரம் செய்ய இதோ
 நான் யுத்தத்திற்குப் புறப்படுகிறேன். சத்துருக்களை நாசம் செய்கி
 25 ரேன். ஒருவரும் கவலைப்பட வேண்டாம்" என்று கானமேகம்
 களைப் போல் கர்ஜித்தான்.

அதைக்கேட்டு ராவணன், சூழ்பகர்ணனை மெச்சி, அவன் புத்தி
 சாதூர்யமாய்ப் பேசினதைப்பற்றி ஸந்தோஷித்து. மஹாதரனைப்
 பார்த்துச் சிரித்து, "தம்பி! இவன் ராமனிடத்தில் மிகவும் பயந்த
 30 வன் போயிருக்கிறது. ஆகையால் யுத்தமென்றால் இவனுக்கு இஷ்ட
 மேயில்லை. யுத்தத்தில் எப்பொழுதும் ஆவலுள்ள உன்னைப்போன்ற
 வன் கிடைப்பதரிது. ஸகலவித யுத்தத்திலும் கைதேர்ந்த நீ என்
 னிடத்தில் வைத்த ஸ்ரீநேகத்திலும் பலத்திலும் நிகரற்றவன். ஆகையால்
 சத்துருக்களை ஜயித்து என் பயத்தை நாசம்செய்ய உன்னை
 35 அகாலத்தில் எழுப்பினேன். எனக்கு ஹிதத்தையே கோரும் ராஷ்
 ணர்கள் தங்களுடைய விச்வாஸத்தைக் காட்டிக்கொள்ள ஸமயம்
 இது. கால பாசத்தைத் தரித்த யமனைப் போல் நீ சூலபாணியாய்
 யுத்தத்திற்குச் சென்று ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கும் வானரர்களையும்
 தின்று வா. ஆதித்யர்களைப்போல் அவர்கள் தேஜஸால் ஜ்வலித்
 40 தால் உனக்கு அது ஒரு பொருட்டா? உன் ரூபத்தைக் கண்டவுட
 னே அவர்களுடைய ஹிததயம் பிளக்குமே. சண்டமாருதத்தால்
 அடிபட்ட மேகங்களைப்போல் வானரர்கள் இருந்தவிடம் தெரி
 யாமல் ஓடி ஓளிவார்கள். யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டுப் போ, ஜய
 லக்ஷ்மியுடன் திரும்பி வா" என்றான். மஹாபலவானான சூழ்பகர்
 45 ணனைப் பார்த்து இப்படி உத்தரஹமான வார்த்தைகளைச்
 சொல்லி, தான் போன உயிரைத் திரும்பியடைந்ததுபோல் எண்ணி
 னான். சூழ்பகர்ணனுடைய பலத்தையும் பராக்கரமத்தையும் நன்
 றாக அறிந்தவனாகையால், களங்கமற்ற சந்திரனைப்போல் அவன்
 முகம் கவலையற்று பிரகாசித்தது.

தன் அண்ணலும் மஹாராஜாவுமான ராவணன் தன்னை முற்றி
 50 ளும் நம்பிக் கொண்டாடினதைப்பற்றி சூழ்பகர்ணன் ஸந்தோஷித்
 தால் பூரித்து, அவனிடத்தில் உத்திரவுபெற்றுக்கொண்டு யுத்தத்
 திற்குப் போக யத்தனித்தான். கருத்த இரும்பால் செய்யப்பட்ட
 பயங்கரமான தன் சூலத்தைக் கையிலெடுத்தான். அது உருக்கி
 55 யோடவிட்ட தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு நெருப்புஜ்வலிப்போல்
 பிரகாசித்தது. இந்திரனுடைய இடியைப் போல் பயங்கரமாய்,
 வஜ்ராயுதத்தைப்போல் பரவாக இருந்தது. தேவ, தானவ, கந்தர்வ,
 யக்ஷ, கிள்ளர கணங்களை யுத்தத்தில் பலதடவை நாசம்செய்து
 ஜயத்தை ஸம்பாதித்த சூலம், சிவந்தபுஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்
 60 பட்ட, நிகரற்ற தேஜஸுடன் அதற்குள்ள குரூரஸ்வபாவத்தால்
 நெருப்புஜ்வலிகளைக் கக்கிக் கொண்டிருந்தது. சத்துருக்களுடைய
 ரத்தத்தாலும் மாம்ஸத்தாலும் விளங்கிற்று. அதை அலக்ஷ்யமாய்ச்
 சுழற்றிக்கொண்டு சூழ்பகர்ணன், "மஹாராஜே! நான் ஒருவனே
 யுத்தத்திற்குச் செல்கிறேன். என் ஸைன்யம் இங்கேயே இருக்கட்டும்.
 65 இன்று கோபரவசனாய் வானர ஸைன்யத்தைக் கலக்கி விழுங்கு
 வேன்" என்று அட்டஹாஸம் செய்தான். அதைக் கேட்டு
 ராவணன், "சூழ்பகர்ண! அப்படியல்ல; ஸகல ஆயுதபாணிகளான
 ஸைன்யத்தால் சூழப்பட்டு யுத்தத்திற்குச் செல். வானரர்கள்
 மஹாயுத்திமான்கள், விவேகசாலிகள், உத்தரஹமுள்ளவர்கள்,
 70 விடாமுயற்சியுள்ளவர்கள், சத்துரு அஜாக்கிரதையால் தனியாக
 அகப்பட்டுக் கொண்டால் கடித்துக் கொன்று விடுவார்கள். ஆகையால்
 யுத்தத்தில் நெருங்க முடியாத ஸைன்யத்தடன் செல். ராஷ்
 ணர்களுக்கு விரோதமான ஸகல சத்துருக்களையும் ஹதம் செய்"
 என்று ஆஸனத்திலிருந்தெழுந்து, நவரத்னங்களால் விளங்கும் ஒரு
 தங்கஹாரத்தை அவனுடைய கழுத்தில் போட்டான். தோள்வளை
 75 களையும் மோதிரங்களையும் ஹாரத்தையும் குண்டலங்களையும் புஜ
 கீர்த்திகளையும் இன்னும் மற்ற உத்தமமான ஆபரணங்களையும்,
 அவனுக்கு வெகுமானமாகக் கொடுத்து, சிரேஷ்டமான மாலை
 களாலும் பரிமளத் திரவியங்களாலும் அலங்கரித்து, யுத்தத்திற்கு
 உத்தரவு கொடுத்தான். அப்பொழுது பிரபலமான மந்திரங்
 80 களுடன் விதிப்படி ஆஹூதி செய்யப்பட்ட அக்னியைப்போல்
 சூழ்பகர்ணன் ஜ்வலித்தான். தேவானுரர்கள் கீரஸமுத்திரத்தை
 அமிருதத்திற்காகக் கடையும்பொழுது மந்தரபர்வதத்தில் சுற்றப்
 பட்ட வானூகி என்ற மஹா நாகத்தைப்போல், கோமேதகம்
 85 இத்திரிசீலம் முதலியவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஸுவர்ணமய
 மான அநரதூல்மாலை அவனுடைய இடுப்பில் பிரகாசித்தது.
 சத்துருக்களுடைய ஆயுதங்களால் பிளக்க முடியாமல், அஸ்திரங்
 களால் துளைக்க முடியாததாய், மின்னலைப்போல் தன் கார்த்தியால்
 விளங்கும் தங்கக் கவசத்தால், ஸந்தியாகாலத்தில் மேகமாலைகளால்
 90 சூழப்பட்ட பர்வதராஜனைப்போல் தோன்றினான். ஸர்வாபரண

புலிதனுய் குலபாணியாய் அவன் யுத்தத்திற்குப் புறப்படும் பொழுது, மூன்று லோகங்களையும் மூன்றடிக்களால் அளக்க உத்தேசித்து திரிவிக்கரமாவதாரமெடுத்த நாராயணனைப்போல் விளங்கினான். தன் அண்ணனை ஆயிரக்கணம் செய்து, பிரதக்ஷிணம் செய்து தலைவணங்கி, அந்த மஹாபலவான் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான். அளவற்ற சீராதையும் பலத்தையுமுடைய அந்த ராக்ஷஸ வீரன் பேரிடிபோல் கர்ஜித்துக்கொண்டு போகும்பொழுது, பிரபலமான ஆரீரீவாதங்களால் ராவணன் அவனுக்கு ஜயத்தை அனுக்ரமித்தான்.

100 சங்கம் துத்துமி முதலிய ரணவாதங்கள் கோஷிக்க, உத்தமமான ஆயுதங்களைத் தரித்த லைன்யங்கள் புடைகுமு, மலைபோன்ற யானைகளும் சண்டமாருதத்தைப் போன்ற குதிரைகளும் நீருண்டமேகங்களைப்போல் கர்ஜிக்கும் ரதங்களும் ரதவீரர்களும் ஆயிரக்கணக்காய் அவனைப் பிந்தொடர்ந்தார்கள். ஸரீரீப்பங்கள், ஒட்டகங்கள், கோவேறு கழுதைகள், குதிரைகள், ஸீம்ஹங்கள், யானைகள், மாள்கள், ஹம்ஸம் முதலிய பகடிகள் ராக்ஷஸ வீரர்களுக்கு வாஹனங்களாயிருந்தன. தேவாலூரர்களைக் கதறடிக்கும் சும்பகர்ணன் பிரதக்ஷிணமால் வாரீரீகைக்கப்பட்ட புஷ்பமாரியால் மறைத்த. பூர்ண சந்திரனைப்போல் ஒரு வெள்ளைக்குடை விளங்க, 105 கூரான குலத்தைக் கையில் பிடித்துச் சென்றான். ஸ்வபாவமான கொழுப்புடன் யுத்தபூமியிலிருந்து அடிக்கும் ரத்தத்தின் வாஸனை கவந்து அவனுக்கு எல்லையற்ற மதத்தை உண்டு பண்ணிற்று. மஹாபலவான்களான காலாட்கள் பயங்கரமான ரூபங்களுடன் கோபத்தால் சிவந்த நேத்திரங்களுடனும் பார்வைகளுடனும் மை மலைகளைப்போன்ற சீரங்களுடனும் ஸகல ஆயுதங்களாலும் அவை கரிக்கப்பட்டு வீரவாதங்களைச் செய்துகொண்டு சும்பகர்ணனைப் பிந்தொடர்ந்தார்கள். சிலர் குலங்களையும், சிலர் கூரான கத்திகளையும், சிலர் கோடாலிகளையும், சிலர் வெகு நீளமுள்ள சட்டிகளையும் கதைகளையும் உலக்கைகளையும் பனை மரங்களையும், 115 சுழற்றிக்கொண்டு உதலாஹத்துடன் சென்றார்கள். சத்துருக்கள் கண்டு பயந்து மயிர்க் கூச்சமடையும்படியான வேறு ரூபத்தைத் தரித்து, சும்பகர்ணன் தேஜஸாலும் பலத்தாலும் நிகரற்றவனாக யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான். நூறு வில்லளவு விசாலமாகவும் அதுநூறு வில்லளவு உயரமாயும் மஹாபர்வதத்தைப்போலு மிருக்கும் தேகத்துடன், தேர்ச்சக்கரங்களைப்போல் வட்டமான நேத்திரங்களால் பார்ப்போர் நடுங்கும்படி, காட்டுத் தீயால் எரிக்கப்பட்ட காடுகையுடைய மலைகளைப்போல் பூமி அதிரும்படி, 120 நடந்துகொண்டு, தன்னைச் சும்பந்த ராக்ஷஸர்களைப் பார்த்து, பாதாளத்தைப்போன்ற வாயைத் திறந்து, இடிபோல் சிரித்து, "இன்று என் வீரியத்தைப் பாருங்கள், விட்டில் பூச்சிகள் நெடுப்பில் விழுந்து மடிவதுபோல், இந்த வானை லைன்யமும்

130

எனைத் தலைவர்களும் வரிசை வரிசையாக கோபாக்கியில் விழுந்து சாம்பல்வார்கள். வளத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் இந்தக் குரங்குகள் இதுவரையிலும் எனக்கு யாதொரு தவறும் செய்யவில்லை. வங்கையின் தோட்டங்களுக்கு ஒரு ஆபரணமாக இந்த வானரஜாதி 135 இருந்து கொண்டிருந்தது. இப்பொழுது வங்கையை முற்றுக்கையிடத் துணிந்தபடியால் அவைகளைத் தன்டிக்க வேண்டியது. இதற்குக் காரணமான ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கொன்று, பிறகு வானரப்பூண்டில்லாமல் செய்வீரேன்" என்றான். அதைக்கேட்டு ராக்ஷஸர்கள் ஸந்தோஷத்தால் கோரமாய்க் கூச்சலிட்டார்கள்; 140 ஸமுத்திரம் கலங்கிற்று.

சும்பகர்ணன் யுத்தத்திற்குப் புறப்படும்பொழுது கோரமான அபசகுணங்கள் நான்கு பக்கங்களிலும் காணப்பட்டன. மஹாபுத்திமானானதால் அவைகளின் பிரயோஜனம் அவனுக்கு கண்ணுத்த தெரியும். மேகங்கள் கழுதைகளைப்போன்ற சிறந்துடன், இடி எரிதொள்ளிகளால் பயங்கரமாய்க் காணப்பட்டன. காடு மலை ஸமுத்திரம் முதலியவைகளுடன் பூமி நடுங்கிற்று. பயங்கரமான நரிகள் நெடுப்பு ஜ்வாலைகளைக் கக்கிக்கொண்டு கோரமாய் ஊளையிட்டன. பகடிகள் அபலவயமாய் வட்டமிட்டன. கழுதைகள் மாலைமாய்க் கோத்ததுபோல் அவன் போகும் வழியில் விழுந்தன. 145 அவனுடைய இடது கண்ணும் புஜமும் துடித்தன. ஓர் எரி கொள்ளி ஜ்வலித்துக்கொண்டு பயங்கரமான சப்தத்துடன் அவனுக்கெதிரே விழுந்தது. ஸூரியனுடைய ஒளி மழுங்கிற்று. காற்று சுகமாய் வீசவில்லை. யமனுடைய பாசத்தால் கட்டுப்பட்டுப் புத்திமயங்கி, சும்பகர்ணன் மயிர்க்கூச்சமுண்டாக்கும் அந்த பெரிய அபசகுணங்களைக் கவலிக்கவில்லை. நகரத்தின் பிராகாரங்களைக் கால்நடையாய்க் தாண்டி வெளியில் வந்து, வானை லைன்யம் மேகக்கூட்டங்களைப்போல் எங்கும் பரவியிருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்தான். மஹாபர்வதம் நடந்து வருவதைப்போன்ற அந்த ராக்ஷஸவீரனைக் கண்டு குரங்குகள் மூலைக்கு மூலை ஓடி ஓலிந்தார்கள். நீருண்ட மேகங்கள் சுழற்காற்றால் அடிக்கப்பட்டுச் சிதறடிவதுபோல், பயங்கரமான அந்த வானை லைன்யம் பயந்து 150 ஓடுவதைக் கண்டு, அந்த ராக்ஷஸவீரன் ஸந்தோஷத்தால் கர்ஜித்தான். ஆகாசத்தில் மழைக்காலத்தில் குமுறும் மேகங்களைப்போல் கருத்த சீரத்தையுடைய சும்பகர்ணன் ஸீம்ஹநாதம் செய்வதைக் கேட்டு, வானர்கள் வேரற்ற ஆச்சாமரங்களைப்போல் இருந்தவிடத்திலேயே பிரக்ஞையற்று விழுந்தார்கள். இப்படி அந்த ராக்ஷஸ சிரஷ்டன் நிகரில்லாத ரூபம், பலம், 160 வீரியம், தைரியம் முதலிய குணங்களுடன், விசாலமான குலத்தைக் கையிடுகின்ற, யுத்தகளத்தில் சத்துருக்களை மூலமாய்ச் செய்ய வருவதைக் கண்டு, பிரளயகாலத்தில் லோகங்களை ஸம்ஹரிக்கவரும் யமன், "என்ன உத்திரவு?" என்று காத்துக் கொண்டிருக்கும்

170

தண்டத்துடன் வருகிறோனோ என்று வானரர்கள் பயத்தால் மெய் மறந்தார்கள்.

விபுல பரிக்ஷாத் ஸ சும்பக்ரீனோ

நிபுதிதநாய விநிஸ்ஸுதோ மஹாத்மா |

கபிக்ஷண ப்யமாத் தீத் ஸ-பீமம்

ப்ரபுநிவ கிஸ்கரதன்ட்வாத் புகாத் தே || (60)

ஸர்க்கம் 66

சும்பகர்ணனுடைய யுத்தம்

ஸ ஸங்க்யித்வா ப்ராகாரம் கிரீகடோபமோ மஹாத் |
நிர்யபேன நக்ராத் தூர்ணம் சும்பக்ரீனோ மஹாபீஸ: || (1)

5 மஹாபலவானான சும்பகர்ணன், பர்வதசிகரத்தைப்போல் பிராகாரங்களை அலங்கரிப்பதில் தாண்டி, ஸங்கையிலிருந்து சிகிரமாய் வெளியில் வந்தான். அவனுடைய கர்ஜனையால் ஸமுத்திரம் பிரதிவளி செய்தது; இடிகள் விழுந்தன; பர்வதங்கள் எரிந்து சாம்பலாயின; இத்திரன், யமன், வருணன் முதலிய தேவர்களும் கொல்ல முடியாத அந்த ராக்ஷஸ சிரேஷ்டன் பயங்கரமான சேத்திரங்களுடன் யுத்தத்திற்கு வருவதைக் கண்டு, வானரர்கள் மூலக்குமூல ஓடினார்கள். அதைப் பார்த்து அங்கதன், ஸேனைத் தலைவர்களான நளன், நீலன், கவாக்ஷன், குமுதன், முதலியவர்களை கோக்கி, "என்ன காரியம் செய்தீர்கள்! உங்களுடைய வீரியத்தையும், செனரியத்தையும், பராக்ரமத்தையும், உத்தமகுலத்தையும் மறந்து பயத்தால் கிளிபிடித்து, ஸாமான்யக் குரங்குகளைப்போல் நீங்களும் ஓடலாமா? மித்திரர்களே! நல்லது, திரும்பி வாருங்கள், உயிர் வெல்லமா? ரகுவீரனுக்கல்லாமல் எதற்காக அதைக் காப்பாற்ற வேண்டும்? இவன் நீங்கள் யுத்தம் செய்யத் தகுந்த ராக்ஷஸ வீரனல்ல. நம்மைப் பயமுறுத்துவதற்காகச் செய்யப்பட்ட ஓர் உருவம். ஸங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸர்களுக்குப் பயமுண்டாக்குவதற்காக நீர்மிக்கப்பட்ட இந்தப் பெரும் பெர்மையை நமது பராக்ரமத்தால் தூளாக்குவோம். திரும்புங்கள்" என்றான்.

20 அப்பொழுது வானரவீரர்கள் மெள்ளமெள்ளத் தைரியமடைந்து ஒன்று சேர்ந்து மரங்களையும் பாறைகளையும் எடுத்துக் கொண்டு யுத்த பூமிக்கு வந்தார்கள். மதங்கொண்ட யானைகளைப்போல் சும்பகர்ணனைத் தடுத்து வெறுகோபத்துடன் கைகொண்ட வரையில் அடித்தார்கள். உன்னதமான மலைச்சிகரங்களாலும் பாறைகளாலும் புஷ்பித்த விருக்ஷங்களாலும் இடைவிடாமல் அடிக்கப்படும் அந்த ராக்ஷஸவீரன் சற்றும் அசையாமல் சிரித்துக் கொண்டிருந்தான்; அவனுடைய பலம் அப்படிப்பட்டது. பாறைகளும் மரங்களும் அவனுடைய தேகத்தில் பட்டுப் பொடிப்பொடி

25

யாய் பூமியில் விழுந்தன. காட்டுத்தி வானங்களை எரிப்பதுபோல், அவன் மஹாவீரியமுள்ள வானரஸையத்தைக் குழப்பினான். 30 கணக்கில்லாத வானரர்கள் ரத்தத்தால் நனைந்து பூமியில் விழுந்தார்கள். பலர் சிவந்த புஷ்பங்களையுடைய விருக்ஷங்களைப்போல் வாரி யெறியப்பட்டார்கள். பலர் தலைவிரிகோலமாய் ஓடிக்கொண்டுவழியிலிருக்கும் எல்லாவற்றையும் தாண்டித் திரும்பிப் பார்க்காமல் சென்றார்கள். பலர் ஸமுத்திரத்தில் மூழ்கினார்கள். பலர் ஆகாசத்தில் மறைந்தார்கள். பலர் அதிக பலவானான சும்பகர்ணனால் அடித்துக் கொல்லப்பட்டு ஸமுத்திரத்தில் கட்டின அணைவழியாய் ஓடினார்கள். கரடிகள் மரங்களில் ஏறிக்கொண்டன; பலர் பள்ளத்தாக்குகளில் ஒளிந்தார்கள்; பலர் மலைகளிலேறி மறைந்தார்கள்; பலர் ஸமுத்திரத்தில் அமிழ்ந்தார்கள்; பலர் குகைகளில் நுழைந்தார்கள்; பலர் தரையில் விழுந்தபடி கிடந்தார்கள்; சிலர் அங்கிலத்தில் நிற்கவே இல்லை. பலர் சரணமென்று பூமியில் விழுந்தார்கள்; பலர் பிணம்போல் மூச்சை அடக்கிக் கொண்டு கிடந்தார்கள்.

இப்படி வானரஸையம் முறிபட்டோடுவதைக் கண்டு அங்கதன், "நீலங்கள், திரும்புங்கள்; யுத்தம் செய்யோம்; இந்த பூமியில் நீங்கள் எங்கே ஓடி ஒளிந்தாலும் இவனிடத்திலிருந்து தப்பமுடியாது. ஆகையால் திரும்பி வாருங்கள். அவமானப்பட்டு எதற்காக உயிரைக் காப்பாற்ற வேண்டும்? தடையற்ற பராக்ரமத்தை யுடையவர்களே! ஆபதங்களை விட்டுவிட்டு ஓடும் உங்களைக் கண்டால் பெண்பிள்ளைகளும் கைகொட்டிச் சிரிப்பார்களே! மானமுள்ளவர்களுக்கு அதைவிட மரணம் வேறுண்டோ? நீங்களெல்லோரும் உத்தம குலத்தில் பிறந்தவர்கள். அல்பக் குரங்குகளைப்போல் பயத்தால் மெய்மறந்து எங்கே ஓடுகிறீர்கள்? தைரியத்தை விட்டுப் பயந்து ஓடுகிறவர்கள் பரம நீசர்களல்லவா? ஐனக்கூட்டங்களில் நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் அபாரமாக உங்களை மெச்சிக்கொண்ட வீரவாதங்களும் ஆத்மமந்தோத்சாங்களும் இப்பொழுது எங்கேபோயின? பிறரால் நீர்திக்கப்பட்டு உயிரை வைத்துக் கொண்டிருப்பவனை எல்லோரும் தைரியமற்ற போடி யென்று நிந்திப்பார்கள். நமது முன்னோர்களான குரர்கள் அனுஷ்டித்த ஸன்மார்க்கத்தை நீங்களும் அனுஷ்டியுங்கள்; பயத்தை விடுங்கள். நாம் பயந்தோடினாலும் யமன் நம்மை விடப் போகிறதில்லை. யுத்தத்தில் சத்துருவால் அடிப்பட்டு இறந்தால் சத்தவீரர்களுக்குரிய பிரஹ்மலோகத்தை அடைவோம்; அது எல்லோருக்கும் கிடைக்குமா? சத்துருவை நாம் கொன்றால் அபார கீர்த்தியடைவோம். வீரஸ்வர்க்கமடைவதற்கு நாம் கொடுக்க வேண்டிய விலை நமது அல்பஜீவன்; அடையும் பிரயோஜனமோ எல்லையற்றது. இந்தக்கும்பகர்ணன் ரகுவீரனுடைய கண்ணில் பட்டும் உயிருடன் திரும்புவானா? கொழுந்துவிட்டெரிபும் நெருப்பில் விழுந்த பூச்சி மீறுமோ? மஹாகீர்த்திபெற்ற நாம் ஒரு ராக்ஷஸனால் அடிபட்டோடி, உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொண்டால்

45

50

55

60

65

- 70 கீர்த்தியென்ற உயிர் போகும்ல்லவா" என்று தைரியம் சொன்னான். இவ்வாறு கூறும் அங்கதனை நோக்கி, வானரர்கள் பயத்தால் புத்தி சிதறி, ஓடிக்கொண்டே "இந்தக் கும்பகர்ணன் எங்களைக் கோர மாய் வதம் செய்கிறான். இங்கே நின்று யுத்தம் செய்வதற்கு இது காலமா? தாங்களும் எங்களுடன் ஓடிவாருங்கள். உயிர்போனால் வருமா? உயிரிருந்தால் பிழைக்கலாம்; பிழைத்திருந்தால் இன்னும் அநேக யுத்தங்களில் கீர்த்தியடையலாம்" என்று கூறிக்கொண்டே எல்லோரும் இருந்தவிடம் தெரியாமல் மறைந்தார்கள் அப்பொழுது பயங்கரமான ரூபத்துடன் பயங்கரமான நேத்திரங்களுடன் கோபத்தால் ஜ்வலிக்கும் கும்பகர்ணனைக் கண்டு ஓடும் வானர வீரர்களை அங்கதன் ஆறுதல் செய்து, பயத்தை தீர்த்து, ராமன் வாலியைக் கொன்றதையும், ஸாலனிகுஷங்கனையும் பர்வதங்கனையும் துளைத்ததையும், மஹாஸமுத்திரத்தில் அணைக்கட்டினதையும் எடுத்துச் சொல்லி, அவருடைய அபார பராக்கிரமத்தை வர்ணித்து மெள்ள மெள்ளத் திருப்பிக்கொண்டு வந்தான். வரவர தைரியமடைந்து உத்தரஹம் கொண்டு, அங்கதனுடைய வார்த்தைக்குக்கட்டுப்பட்டு, ரிஷபன், சரபன், மைத்தன், த்விவிதன், தூம்ரன், நீலன், குமுதன், கவாகுஷன், ரம்பன், தாரன், பனஸன் முதலிய வானரவீரர்கள் கும்பகர்ணனுடன் யுத்தம்செய்ய அதிவேகமாய்த் திரும்பிவந்தார்கள். அவர்களுடன் ஆஞ்சநேயரும் சென்றார்.

ரிஷப' சரப' மைத்த' தூ'ம்ர நீலா;
குமுத' ஸ'வேண க'வாகு ரம்ப' தாரா: |
த்'மித' பதஸ வாயுபுத்ர மூக்'யா:
த்வரீததராசி'முக'ம் ரணம் ப்ரயாதா: || (36)

ஸர்க்கம் 67

கும்பகர்ணாவதம்

- தே நிய்குத்தா மஹாகாயா: ஸ்ருத்வாவக்'த' வசஸ் தத'ா |
தைஷ்டி'மே பு'த்'தி'மாத'ாய ஸர்வே ஸங்க'ராம காங்கிண: || (1)
- இப்படி மலையப்போன்ற தேகங்களை யுடைய வானரர்கள் அங்கதனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டுத் தங்களுக்கு ஸ்வபாவமான வீரியத்தையும் தைரியத்தையும் அடைந்து மறுபடியும் யுத்தம் செய்வதில் ஆவல்கொண்டார்கள். தங்களனுடைய பராக்கிரமங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு, தங்களனுடைய வீரியத்தையே நம்பி, உயிரை வெறுத்து ராமனுக்கு அர்ப்பணம் செய்ய நிச்சயித்து, ஸந்தோஷத்தால் கூச்சலிட்டாக்கொண்டு கும்பகர்ணனைச் சூழ்ந்து கோரயுத்தம் செய்தார்கள். விருஷங்கனையும் பெரிய மலைகளையும் பெயர்த்தெடுத்துக்கொண்டு அவனை நான்கு புறங்களிலிருந்தும் அடித்தார்கள் அவனோ கோபம்கொண்டு கதைகளைக் கறகறவென்று கழற்றி வானரவீரர்களைக் கூட்டம் கூட்டமாய் மடித்து ஸகலதிக்குகளிலும்

வாரியெறிந்தான். எழுநூறு எண்ணூறு ஆயிரம் இப்படி வானரர்களை ஒரே தடவையில் அடித்துப் பூமியில் தள்ளினான். எட்டு, பத்து, பதினாறு, இருபது, முப்பது இப்படி வானரர்களை வாரியையில் போட்டு விழுவதற்கொண்டு ஓடிவந்தான். கருடன் ஸர்ப்பங்களைக் கொத்திவிழுவதற்குவதப்பால், அவனுடைய வயிற்றில்போன வானரர்களுக்கே கணக்கில்லை. அப்பொழுது வேளைத் தலைவர்களால் ஸமாதானம் செய்யப்பட்டு, வானரர்கள் பலதிக்குகளிலிருந்தும் ஓடிவந்து, மரங்களையும் மலைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு மறுபடியும் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

த்விவிதன் ஒரு பெரிய பர்வதத்தைப் பெயர்த்து, மஹாபர்வதத்தில் தங்கும் மேகத்தைப்போல் கும்பகர்ணன்மேல் விட்டெறிந்தான். அது அவனுடைய தேகத்தில் படாமல் அவனைச் சூழ்ந்த ராகுஸலைன்யத்தில் விழுந்து, குதிரைகளையும் யானைகளையும் ரதங்களையும் ராகுஸலர்களையும் நாசம் செய்தது. மறுபடியும் வேறொரு மலையை விட்டெறித்து ராகுஸலர்களுடைய குதிரைகளையும் ஸாரதிகளையும் நாசம் செய்து ரத்தவெள்ளம் பெருகச் செய்தான். ராகுஸல ரதவீரர்கள் கூரான பாணங்களால் வானரர்களுடைய தலைகளை அறுத்துப் பயங்கரமாய்க் கர்ஜித்தார்கள். வானரர்களும் பெரிய விருஷங்களால் ரதங்களையும் குதிரைகளையும் யானைகளையும் ஓட்டக் களையும் ராகுஸலர்களையும் அடித்துக் கொன்றார்கள்.

ஹனுமான் ஆகாசத்தில் நின்றகொண்டு கும்பகர்ணனுடைய தலைமேல் மலைச்சிகரங்களையும் பல விருஷங்களையும் இடைவிடாமல் பொழிந்தார். அவன் அவைகளைச் சூலாயுதத்தால் பிளந்து பொடி செய்து, தீக்ஷணமான சூலத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு வானர வேளையைக் நோக்கி ஓடிவந்தான். மாகுதி ஒரு பர்வதசிகரத்தைப் பெயர்த்தெடுத்துக் கொண்டு, தன் இனத்தானை நாசம் செய்ததால் கோபம்கொண்டு, அவனை மறித்து அடித்தார். சத்தத்தாலும் கொழுப்பாலும் பூசப்பட்டு, பெரிய மலையைப்போன்ற தேகத்தை யுடைய கும்பகர்ணன், அந்த அடியைத் தாய்காமல் கலங்கினான். உடனே தீப்பிடித்த மலைச்சிகரத்தைப்போல் ஜ்வலித்து, மின்னலைப்போல் பிரகாசிக்கும் தன் சூலத்தைக் கழற்றிக்கொண்டு, பூர்வகாலத்தில் ஷண்முகர் கீரேனஞ்சபர்வதத்தைத் தன் உக்கிரமான சக்தியால் அடித்ததுபோல், ஹனுமானை மார்பில் குத்தினான். ஆஞ்சநேயர் மார்பு பிளந்து, இந்திரியங்கள் கலங்கிப் புத்திசிதறி, வாயால் ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு, பிரளயகாலத்தில் மேகங்கள் கர்ஜிப்பதுபோல் பயங்கரமாகக் கர்ஜித்தார். அவர் வருந்தினதைக் கண்டு ராகுஸலர்கள் ஸந்தோஷத்தால் கூச்சலிட்டார்கள். வானரர்கள் மனம் நொந்து பயந்து யுத்தகளைத்திவிட்டு ஓடிப்போனார்கள்.

பிறகு நீலன் ஸஸன்யத்தை ஒழங்குபடுத்தி அடக்கிக் கும்பகர்ணனை ஒரு மலைச்சிகரத்தால் அடித்தான். அதைக் கண்டு கும்ப

கர்ணன் விரல்களை மடக்கிக்கொண்டு அதைக் குத்தினான். அந்த வேகத்தால் அது பொடிப்பொடியாய் நெருப்புப் பொறிகளை உதிர்த்துக்கொண்டு பூமியில் விழுந்தது. பிறகு விருஷபன் சரபன் நீலன் கவாஷன் கந்தமாதனனென்ற வானர சிரேஷ்டர்கள் கும்பகர்ணனை எதிர்த்துச் சூழ்ந்துகொண்டு, மலைகளாலும் மரங்களாலும் கைகளாலும் கால்களாலும் முஷ்டிகளாலும் அடித்தார்கள். அவை கும்பகர்ணனுக்கு ஸுகமாய் உடம்பைப் பிடித்து விடுவது போலிருந்தது. விருஷபனைத் தன் புணர்களால் இறுக்கிக் கட்டினான். அந்த வானரன் எலும்புகள் ஒடிந்து, கண்களும் நாக்கும் பிதுங்கி, ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு பூமியில் விழுந்தான். சரபனை முஷ்டியால் அடித்துத் தள்ளி, நீலனை முழங்காலால் இடித்துத் தள்ளி, கவாஷனை அறைந்து தள்ளி, கந்தமாதனனை உதைத்துத் தள்ளினான். அவர்கள் அதைத்தாங்க முடியாமல் மூர்ச்சையடைந்து, வேரறுபட்ட பலாச விருஷங்களைப்போல் ரத்தம் தாரையாய்ப் பெருகப் பூமியில் விழுந்தார்கள். அதைக் கண்டு அநேக ஆயிரம் வானரர்கள் கும்பகர்ணனைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். மஹாபர்வதத்தைப்போன்ற அவனுடைய சரீரத்தின் மேல் நான்கு புறங்களிலும் ஏறித் தேகமெங்கும் கடித்தார்கள், நகங்களால் கிழித்தார்கள். முஷ்டிகளால் குத்தினார்கள். முழங்கால் களால் இடித்தார்கள். பெரும் மலையில் வளரும் விருஷங்களைப்போல், வானரர்கள் தன்மேல் பரவி நிற்பதைக் கண்டு, அவன் அவர்களை இரு கைகளாலும் வாரிவாரிக் கருடன் ஸர்ப்பங்களை விழுங்குவதுபோல் கோபம் கொண்டு விழுங்க ஆரம்பித்தான். பாநானத்தைப்போன்ற அவனுடைய வரையில் விழுந்த வானரர்கள் காதுகளாலும் மூக்காலும் வெளியில் வந்தார்கள். இப்படி ஆயிரக்கணக்காய் வானர ஸையத்தைத் தின்று கோபம் அதிகரித்து, கும்பகர்ணன் அவர்களைக் கூட்டங் கூட்டமாய்ச் சேர்த்து இறுக்கிக்கட்டி நொறுக்கி வாயில் போட்டுக் கொண்டான். மாம்ஸத்தாலும் கொழுப்பாலும் ரத்தத்தாலும் பூசப்பட்டுப் போகுமிடங்களிலெல்லாம் அவைகளால் நனைத்துக் கொண்டு, கோபரவசனான காலாக்கனியைப்போல் ராஷஸ ஸையத்தில் ஸஞ்சரித்தான். பயங்கரமான குலத்தைச் சுற்றிக் கொண்டு வரும் அவனைக் கண்டு, வஜ்ரபாணியான இந்திரனே, கால பாசத்தையுடைய யமனேவென்று எல்லோரும் பயந்தார்கள். கடுங்கோடையில் நன்றாய்க் காய்ந்த மரங்களைக் காட்டுத்தீ எரிப்பது போல், கும்பகர்ணன் வானரஸையத்தை தன் கோபாக்கனியால் சாம்பலாக்கினான். வானரஸேனாதிபதிகள் மூர்ச்சையடைந்து, தலைவளில்லாமல் வானரஸையம் பயந்து நடுங்கிப் பெருங் கூச்சலிட்டது. அவர்கள் கூட்டங் கூட்டமாய் அந்த ராஷஸனால் அடிக்கப்பட்டு, மணம் நொந்து ஒன்றும் தோன்றாமல், ராகவனைச் சரணமடைந்தார்கள்.

அதைக் கண்டு அங்கதன் ஒரு பர்வதசிகரத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டு, கும்பகர்ணனைப் பின்தொடரும் ராஷஸர்கள் நிலைடையும்படி கர்ஜித்துக்கொண்டு, அவனுடைய தலையில் அடித்தான். அதைச் சற்றும் லஷ்யம் செய்யாமல், அந்த ராஷஸன் ஐவலித்துக் கொண்டு, ஸகல வானரர்களும் புத்தி சிதறி விழும்படி கூச்சலிட்டுக் கொண்டு, அங்கதன் மேல் பாய்ந்து, குலத்தைச் சுழற்றி விட்டெறித்தான். ஸகல யுத்தங்களிலும் ஸமர்த்தனான அங்கதன் ஸாவகமாய்த் தன் பலத்தால் தப்பித்துக்கொண்டு, பிறகு தாவி, அந்த ராஷஸனை மார்பில் அறைந்தான். மலைபோன்ற அந்த சிசாசரன் கொஞ்சம் கலங்கித் தன்னைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு, விரல்களை மடக்கி இடது கையால் அங்கதனைக் குத்தி வாரியெறித்தான். அந்த வானரச் சிரேஷ்டன் அதைப் பொறுக்காமல் ப்ரக்ஞையற்றுப் பூமியில் விழுந்தான்.

அதைக் கண்டு கும்பகர்ணன் தன் குலத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஸுகர்வனை நோக்கி ஓடிவந்தான். ஸுகர்வனும் ஒரு மலைசிகரத்தைப் பெயர்த்துச் சுழற்றிக்கொண்டு கும்பகர்ணனை எதிர்த்தான். அதைக் கண்டு அந்த ராஷஸன் அவயவங்களை வளைத்துக்கொண்டு அகையாமல் நின்றான். ரத்தத்தால் பூசப்பட்ட தேகத்துடன், வானரர்களை ஓயாமல் தின்றுகொண்டிருக்கும் அந்த ராஷஸனாத்த மனைப் பார்த்து ஸுகர்வன், "நீ வானர வீரர்களை அடித்துத் தள்ளினாய்; அஸாத்யமான வீரகிருத்யங்களைச் செய்தாய்; வானரர்களைத் தின்றாய்; ஒப்பற்ற கீர்த்தியடைந்தாய். ஆனால், இந்த அப்ப வானரர்களால் உனக்கு ஆகவேண்டியதென்ன? என்னிடத்தில் வா. இதோ இந்த மலைசிகரத்தின் ஒரு அடியைத் தாங்குவாயா?" என்றான். இப்படித் தைர்யமாயும் கொழுப்புடனும் ஸுகர்வன் சொன்னதைக் கேட்டுக் கும்பகர்ணன் கடகடவென்று சிரித்து, "நீ ப்ரஹ்மாவின் பெளத்ரன். சிக்ஷாஸூரின் புத்ரன். உன் ஆண்மை யும் வீர்யமும் எல்லோருக்கும் தெரிந்தேயிருக்கிறது. ஏன் வீணாப் பகதறுகிறாய்?" என்றான். (ஒரு ஸமயத்தில் ப்ரஹ்மா கோட்டாவி விடும்பொழுது சிக்ஷாஸூரென்ற வானரச் சிரேஷ்டன் உண்டானான். அவன் ஒருநாள் ப்ரஹ்மலோகத்தில் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கையில் ஓர் ஏரியில் வேடிக்கையாக ல்நானம் செய்ய, அதன் மஹிமை யால் தன் ரூபம் மாறி, ஓர் அப்ஸரஸானான். அவனைக் கண்டு இந்திரனும் ஸூர்யனும் ஆசை கொண்டனர். முறையே வாலி ஸுகர்வனென்ற இரண்டு புத்ரர்கள் உண்டானார்கள். அதைக் கண்டு ப்ரஹ்மா சிரித்து, "நீ இந்தக் குழந்தைகளுடன் இதோ இருக்கும் ஏரியில் முழுவி உன் வானர ரூபத்தை அடையக்கடவாய்" என்றார். ஆகையால் வாலிஸுகர்வர்கள் ப்ரஹ்மாவின் பெளத்ரர்கள்; சிக்ஷாஸூரின் புத்ரர்கள். சிலர் காச்யபருக்கு ஸூர்யனும், ஸூர்யனுக்கு ஸுகர்வனும் பிறந்தார்களென்று சொல்லுகிறார்கள். இப்படி ஸுகர்வனுடைய பிறப்பைப்பற்றிப் பரிஹாஸம் செய்து,

135 அவன் வால்கீயால் அடிபட்டோடினதைக் கும்பகர்ணன் சொல்லிக்
காட்டினான்.) அதைக் கேட்டு ஸூக்ரீவன் அடங்காக்கோபங்
கொண்டு, வஜ்ராயுதத்தைப்போன்ற அந்த மலைச்சிகரத்தால் கும்ப
கர்ணனை மார்பில் அடித்தான். அவனுடைய விசாலமான மார்பில்
பட்டு அது பொடியாயிற்று. ராஜஸூகர் ஆரவாரித்தார்கள்;
வானரர்கள் வருந்தினார்கள். அந்த ராஜஸூகர் அதிக கோபங்
140 கொண்டு, மலைக்குகையைப்போன்ற வாயைத் திறந்து, திக்குகள்
அதிரும்படி ஸிம்ஹாதம் செய்தான். பிறகு குலத்தைக் கரகர
வென்று சுழற்றி, ஸூக்ரீவனைக் கொல்வதற்காக விட்டெறிந்தான்.
தங்கஹாரங்களால் அவல்கீக்கப்பட்டுக் கூர்மையான முனைகளுடன்,
நெருப்புஜ்வாலகளைக் கக்கிக்கொண்டு வந்து விழும் அந்தச் சூலத்தை
145 ஆஜ்ஜநேயர் தாவிப் பிடித்துக் கைகளால் ஓடித்தார். ஆவிரம் பாரம்
கருப்பு இரும்பால் செய்யப்பட்ட அந்தச் சூலத்தை, மாருதிமுழங்
காவில் வைத்து ஒரு குச்சியை ஓடிப்பதுபோல் ஓடித்தார். தங்களில்
அநேகரைக் கொன்ற அந்த ஆயுதம், மாருதியால் முறிக்கப்பட்ட
தைக் கண்டு வானரர்கள் ஸிம்ஹாதம் செய்தார்கள்; ஸந்தோஷத்
150 தால் குதித்துக் கூச்சலிட்டார்கள்; தைர்யங்கொண்டு நான்கு புறங்
களிலிருந்தும் ஓடிவந்து மாருதியைக் கொண்டாடி உபசரித்தார்கள்.
கும்பகர்ணன் தன் முக்யமான ஆயுதம் வீணானதைக்கண்டு, த்ரீகூட
பர்வதத்தின் ஒரு சிகரத்தைப் பெயர்த்து அதனால் ஸூக்ரீவனை
அடித்தான். (ஸங்கைக் கோட்டை வாசலில் யுத்தம்செய்யும் கும்ப
155 கர்ணன் வெகு தூரத்திலுள்ள மலைச்சிகரத்தை எப்படியும் பெயர்க்க
முடியுமென்றால், அதற்குத் தகுந்த சரீர பரிமாணம் உண்டல்
லவா?) ஸூக்ரீவன் அடிபட்டு ப்ரக்ஷேபிப்பது பூமியில் விழத்
தான்; ராஜஸூகர் அதைக் கண்டு ஸந்தோஷத்தால் கூச்ச
லிட்டார்கள். உடனே கும்பகர்ணன் அவனைத் தூக்கி எடுத்துக்
160 கொண்டு, சண்டமாருதம் மேகத்தை அடித்துக்கொண்டு போவது
போல், வங்கையை நோக்கி வேகமாய்ச் சென்றான். பெரிய
மேகத்தைப்போன்ற ரூபமுள்ள அந்த வானராதிபதியைத் தூக்கிக்
கொண்டு கும்பகர்ணன் செல்லுகையில், உன்னதமான சிகரத்
துடன் மேருபர்வதம் நடந்து வருவதுபோலிருந்தது. ஸகல ராஜ
165 ஸூகர்களும் அவனைப் புகழ்ந்து, வீரத்தவாசி செய்தார்கள். தேவகணங்
கள் ஆச்சரியப்பட்டு ஹா! ஹா! வென்று கூச்சலிட்டார்கள்.
“வானரர்களுக்கு அரசனும் ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கு ஸஹாயமு
மான இவனைக் கொண்டுபோய் விட்டால் வானர ஸைன்யம் தத்
தளரிக்கும். அதை வெகு ஸூலபமாய் ஐயிக்கலாம். ராமலக்ஷ்
170 மணர்கள் ஆசையற்றுத் திரும்பிப் போவார்க’னென்று ஆலோ
சித்துக் கும்பகர்ணன் யுத்தம் முடிந்ததாக நினைத்துச் சென்றான்.

ஸூக்ரீவன் சத்ருவால் பிடிக்கப்பட்டு, வானர ஸைன்யம் சிதறி
அவங்கோலமாவதைக் கண்டு, அதிக யுத்தமானான ஹனுமான்,
“இப்பொழுது நான் என்ன செய்ய வேண்டியது? எது யுத்தமோ

175 அதை எவ்விதத்திலும் செய்யாமலிருக்கக்கூடாத. ஒரு பெரிய
பர்வதத்தைப்போல் ரூபமெடுத்து இந்த ராஜஸூகர்மேல் விழுந்து,
நகக்கிக் கொல்லட்டுமா? என் முஷ்டியால் இவனை அடித்துக்
கொன்று வானராதிபதியை விடுவித்தால் ஸகல வானரர்களும்
ஸந்தோஷிப்பார்கள். அப்படியல்ல; மஹாராஜா சிக்கிரத்தில்
தன்னை விடுவித்துக்கொள்வார். தேவாஸூகர்களும் இவரைக்
180 கட்டி வைக்க முடியுமோ? இப்பொழுது கும்பகர்ணன் விட்
டெறிந்த மலையால் அடிபட்டு ப்ரக்ஷேபிப்பதுபோலிருக்கிறார். கொஞ்ச
நேரங்கழித்து ப்ரக்ஷேபித்தேனீந்து, தனக்கும் வானர ஸைன்யத்
திற்கும் எது லிதமோ அதைச் செய்வார். நான் பதறி அவரை
விடுவித்தால், ஒப்பற்ற வீரயமுள்ள அந்த வானரசரேஷ்டன்
185 என்னைக் கோபிப்பார். அவனுடைய கீர்த்திக்கு என்றும் அழி
யாத குறைவு நேரும். ஆகையால் கொஞ்ச நேரம் பொறுக்கிறேன்.
ஸூக்ரீவன் என்ன செய்கிறார், பார்ப்போம். அதற்குள் கலை
தோடும் வானர ஸைன்யத்தை அடக்கி ஸமாதானம்செய்கிறேன்”
என்று ஆலோசித்து, வானரர்களை அங்கங்கே மறித்துத் தைர்யப்
190 படுத்தினார்.

மஹாதேஜஸ்வியான ஸூக்ரீவனை எடுத்துக்கொண்டு கும்ப
கர்ணன் வங்கையில் ப்ரவேசித்தான். வீடுகளிலிருந்தும் விமானங்
களிலிருந்தும் கோபுரங்களிலிருந்தும் அரண்மனைகளிலிருந்தும் அவன்
மேல் புஷ்பமாரி விழுகிறது. பொருள்களும் பரிமாணத்ரவியங்களுட்
195 தாரைதாரையாய் விழுகின்றன. ராஜவீதி வெகு குளிர்ச்சியாயிருந்த
தாலும் ஸூக்ரீவன் விசேஷ ஸத்வமும் பலமும் பொருந்தினவனான
தாலும் சிக்கிரத்தில் மூர்ச்சை தெளிந்து, மலைபோன்ற கும்பகர்ண
னுடைய மார்பில் புண்களுக்கு நடுவில் தான் படுத்துக்கிடப்பதை
யும் சுற்றிலும் ராஜஸூகர்களுடைய கிருஹங்களும் ராஜஸூகர்களும்
200 நெருங்கியிருப்பதையும் கண்டு, “நான் சத்ருவால் பிடிக்கப்பட்டு
அவன் வசத்திலிருக்கிறேன். இப்பொழுது என்னை விடுவித்துக்
கொள்ளவேண்டியது. என்னை உபத்ரவித்ததற்குப் பதில் செய்ய
வேண்டியது. இதற்கென்ன வழி? வானரர்களுக்கு லிதத்தையும்
ஸந்தோஷத்தையும் கொடுக்கும் கார்யத்தையே செய்யவேண்டும்”
205 என்று ஆலோசித்தான். பிறகு தன் கூர்மையான நகங்களால்
கும்பகர்ணனுடைய காதுகளையும் பற்களால் மூக்கின் பக்கங்
களையும் மிழித்தான். காதுகளும் மூக்குமற்று, ஸூக்ரீவனைத்
தரையில் சுழற்றியடித்துத் தேய்த்தான். அப்படியும் அந்த வானர
ராஜன் ஆகாசமாரிக்கத்தில் தாவி, சிக்கிரத்தில் ராமனுடைய
210 ஸமீபத்தில் வந்து சேர்ந்தான். (ஸூக்ரீவன் கால்களால் கன்னங்
களிலும் தோள்களிலும் வயிற்றிலும் கும்பகர்ணனைக் கிழித்தான்.)

காது மூக்கற்று, ரத்ததாரைகள் பெருக, மலையருவிகள் பாயும்
பர்வதத்தைப்போல் கும்பகர்ணன் விளங்கினான். எல்லையற்ற
பலத்தையும் வீரயத்தையுமுடையவனாகையால் அதைக் கொஞ்சம்
215

கூட லக்ஷ்மியம் செய்யாமல், மறுபடியும் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான். அந்த அவமானத்தைப் பொறுக்காமல், வாயால் ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு, ஸக்த்யா காலத்தில் சிவந்தமேகங்களால் மூடப்பட்ட மைமலைப்போல் தோன்றினான். தன் கையில் ஆயுதமில்லையென்று அறிந்து, ஒரு பயங்கரமான இருப்புலக்கையை எடுத்துக்கொண்டு, தன் பரிவாரங்களுடன் வானர ஸைன்யத்தை அடித்துத் தின்றுகொண்டே, யுகங்களின் முடிவில் ப்ராணிகளை ஸம்ஹரிக்கும் காலாக்கிரியைப்போல் ஜ்வலித்தான். அப்படியும் பசியடங்காமல், ரத்தத்திலும் மாம்ஸத்திலும் ஆசை மிகுந்து வெறிகொண்டு, ராஷஸர்க்களையும், வானரர்க்களையும், பிசாசர்க்களையும், கரடிகளையும் பேதம்தெரியாமல் கொன்று தின்றான். பிளைய காலத்தில் மிருத்யு ப்ராணிகளை ஸம்ஹரிப்பதுபோல், வானரர்களையும் ராஷஸர்களையும் ஒரு கையால் சேர்த்துப் பிடித்து நசுக்கி ஓயாமல் வாயில் போட்டுக் கொண்டான். தேகமெங்கும் ரத்தமும் கொழுப்பும் பெருக, பர்வதசிகரங்களால் அடிக்கப்பட்டும் அதிக பலத்தால் அதைக் கவனியாமல், கடைவாய்களின் வழியாய் ரத்தம் சொரிய, வானரர்களைக் கடித்துத் தின்றான். ஓடிக்கொண்டே எழுநூறு எண்ணூறு வானரர்களை இப்படிக் கைகளால் வாரிவாரி நொறுக்கித் தின்றான். அதைக் கண்டு வானரர்கள் லோகநாதனுள் ராமனைச் சரணமடைந்தார்கள்.

அப்பொழுது லக்ஷ்மணன் கோபங்கொண்டு, அவனை எதிர்த்து, ஏழு தீக்ஷணமான பாணங்களை அவனுடைய தேகத்தில் பிரயோகித்தார். அதையும் லக்ஷ்மணன் செய்யாமல், லக்ஷ்மணனைத் தாண்டி, பூமி நடுங்கும்படியாய் ராமனை நோக்கி ஓடிவந்தான். அப்பொழுது ராமன் குந்தரால்த்ரத்தைப் பிரயோகித்து, அவனுடைய ஹிருதயத்தில் தீக்ஷணமான பாணங்களால் அடித்தார். உடனே அவனுடைய மூகத்திலிருந்து நெருப்புத்தணல்கள் ஜ்வாலிகளையுடன் விழந்தன. ராமபாணங்களால் அடிக்கப்பட்டு, கோரமாய்ச் சப்தித்துக் கொண்டு, கோபத்தால் வானரர்களை அடித்துத் தூரத்தில்கொண்டு ஓடிவந்தான். மயிவீறடுகள் பூண்ட பாணங்கள் அவனுடைய மார்பில் பதிந்து அவனைச் சற்றுக் கலக்கின. கையிலிருந்த பெரிய இருப்புலக்கை பூமியில் நழுவி விழந்தது. மற்ற ஆயுதங்களும் மூலைக்கு மூலை சிதறிப்போயின. தன் கையில் ஆயுதமில்லையென்று தெரிந்தவுடன், முஷ்டிகளாலும் கால்களாலும் வானரர்களைக் குத்தி அடித்து உதைத்து நாசஞ்செய்தான். பாணங்களால் தேகமெங்கும் துளைக்கப்பட்டு, மலையிலிருந்து நீர்த்தாரைகள் பெருகு வதுபோல் விளங்கினான். பயங்கரமான கோபத்தாலும் ரத்த வெறியாலும் மெய்மறந்து, வானரர்களையும், ராஷஸர்களையும், கரடிகளையும் தின்றான். பிறகு ஒரு மலைச்சிகரத்தைப் பெயர்த்துச் சுழற்றி ராமன்மேல் விட்டெறித்தான். அதை ஏழு உக்ரமான பாணங்களால் ரகுவீரன் துளாக்கினார். உடனே இருநூறு

வானரச்சேஷ்டர்களை நோக்கி மேருசிகரத்தைப்போல் தேஜஸால் ஜ்வலித்துகொண்டு ஓடிவரும் சும்பகர்ணனைப் பாணங்களால் தடுத்தார். அப்பொழுது லக்ஷ்மணன் தர்மாத்மாவாகையால் அவனைக் கொல்ல அநேக உபாயங்களை ஆலோசித்து, "ஸூக்ரீவ! ரத்தத்தின் காற்றத்தால் இவன் புத்திமயங்கி வானரர்களுக்கும், ராஷஸர்களுக்கும் பேதம்தெரியாமல் கொன்று தின்றிருன். வானர வீரர்கள் நான்கு புறங்களிலிருத்தும் இவன் மேல் ஏறட்டும். வேளைத் தலைவர்கள் இவனைச் சூழ்ந்து நீர்கட்டும். ஒருவேளை பாரத்தாங்காமல் இவன் கீழே விழுந்தால், வானரர்களை நசுக்கிக் கொல்லாமலிருப்பான்" என்றார். அதைக் கேட்டு வானரர்கள் ஸந்தோஷமடைந்து, அந்த ராஷஸன்மேல் ஏறினார்கள். அதனால் அவனுக்குக் கோபம் மிகுது, மதம் பிடித்த யானை, பாகர்களை விசியெறிவதுபோல், வானரர்களை அதிவேகமாய் உதறியடித்தான். அதைக் கண்டு ராமன், "இந்த ராஷஸன் மிகவும் போல்வாதவன்" என்று, அதிவேகமாய் சிரேஷ்டமான வில்லையெடுத்துக் கோபத்தால் கண்கள் சிவந்து, சத்ருக்களை எரிப்பதுபோல் ரேரஷங்கொண்டு, சும்பகர்ணனை நோக்கி ஓடிவந்தார். அந்த ராஷஸவீரனால் பயமடைந்த வானரர்களை ஸந்தோஷமடைவித்து அவர்களை ஸமாதானம் செய்து, காலஸர்ப்பத்தைப்போன்ற நாண்பூட்டி, தங்கத்தால் விசித்ரமாய் வேலை செய்யப்பட்ட உறுதியான வில்லைச் சுழற்றிக்கொண்டு, மூறுகில் உத்தமமான அம்பகறகன் ப்ரகாசிக்க, லக்ஷ்மணன் பிந்தொடர, வானரசு கூட்டங்கள் புடைகுழ, யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டார். சும்பகர்ணனைக் கண்டார். நவரத்தனங்களால் ஜ்வலிக்கும் கிரீடத்துடன், ஸூர்ய பிரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மேருசிகரத்தைப்போல் அவன் விளங்கினான். தேகமெங்கும் ரத்தவெள்ளம் பெருகிற்று; எல்லையற்ற பலசாலி, கோபங்கொண்ட திக்கஜங்களைப்போல் எல்லோரையும் அடித்துத் தள்ளிக்கொண்டிருந்தான். ராஷஸர்களால் சூழப்பட்டு வானரர்களைத் தின்பதற்காகத் தேடித் தேடிப் பிடித்தான். விந்தியம் மந்தரம் முதலிய பர்வதங்களைப்போல் பார்க்கப் பயங்கரமாய், தங்கஹார கேயூர மகுட குண்டலங்களால் விசித்ரமாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தான். மழைக்காலத்தில் மேகங்களைப்போல் அவன் கடைவாயிலிருந்து ரத்தமாரி சொரித்தது. அதை நசுக்கிக் கொண்டு வானரர்களைப் பிடித்துக் கடித்துத் தின்றான். கொழுந்து விட்டெரியும் அக்ரிகிரியைப்போன்ற தேஜஸுடையவன். அந்த ராஷஸச்சேஷ்டனைக் கண்டு, ராமன் வில்லை வளைத்து நாணேற்றித் திக்குகள் அதிரும்படி டங்காரம் செய்தார். அந்த நாதத்தைக் கேட்டுக் சும்பகர்ணன் பொருமைகொண்டு, ராமனை நோக்கி ஓடிவந்தான். பெருங்காற்றால் அடிக்கப்பட்ட கருமேகத்தைப்போலும், ஆதிசேஷனைப்போல் நீண்டு பருத்த புஜங்களுடனும், பர்வதம் கடந்து வருவதுபோல் தன்னை நோக்கி வரும் சும்பகர்ணனைப்

260

265

270

275

280

285

290

295

பார்த்து ராமன், "ராஷஸர்ரேஷ்டனே! வா, கவலைப்படாதே; வில்லங்கையுமாய் உனக்காக எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன், ராமனென்பவன் நானே. ஒரு முகூர்த்தத்தில் உன் உயிரை வாங்குகிறேன்" என்றார். அவர் ராமனென்று அறிந்து, கோபத்தாலும் ஸந்தோஷத்தாலும் பேரிடிபோல் சிரித்து, வானரர்களை நான்கு புறங்களிலும் வாரியெறித்துக்கொண்டு, அவர்களுடைய ஹிருதயம் பிளக்கும்படி, மஹாமேகங்களைப்போல் கர்ஜித்துக் கொண்டு, சும்பகர்ணன், "என்னையும் விராதன், கபர்தன், கரன், வாலி, மாசீசன் முதலியவர்களைப்போல் அலங்கையுமாய் எண்ணுதே. இங்கே வந்திருக்கிறவன் சும்பகர்ணனென்று அறி. இதோ என் கையிலிருக்கும் கோரமான உலக்கையைப் பார்த்தாயா? இதனால் தேவர்களையும் தானவர்களையும் ஐயித்திருக்கிறேன். இது உறுதியான கருப்பு இரும்பால் செய்யப்பட்டது. எனக்குக் காதுகளும் முக்குமில்லையென்று அலங்கையம் செய்திருப்போ? அவைகள் போனதால் எனக்குக் கொஞ்சங்கூட வருத்தமில்லை. உன் வீரயத்தையும் லாகவத்தையும் கடியவரைபில் என்மேல் ப்ரயோமிக்கலாம். உன் ஆன்மையையும் பராக்ரமத்தையும் பார்த்துவிட்டுப் பிறகு உன்னைத் தின்னிறே"னென்றான். அதைக்கேட்டு ராமன் தீக்ஷணமான பாணங்களால் சும்பகர்ணனை அடித்தார். வஜ்ராயுதங்களைப்போல் அவை அதிவேகமாக அவன் மேல் விழுந்தும் அந்த ராஷஸன் கலங்கியமில்லை, வருத்தமடையாமலில்லை. மூன்று ஏழு லாலமரங்களையும் துளைத்த பாணங்களும், வானர சீரஷ்டனான வாலியைக் கொன்ற பாணமும் சும்பகர்ணனுடைய சரீரத்தில் வஜ்ராயுதங்களைப்போல் துளைத்தும் அவனுக்குக் கொஞ்சங்கூட உபத்ரவமுண்டாகவில்லை. அவனுடைய சரீரத்தில் விழும் பாணங்கள் ஸமுத்திரத்தில் விழும் மழைத்தாரைகளைப்போல் இருந்தவிடத் தெரியாமல் மறைந்தன; லோகத்திலுள்ள ஸகல நதிகளும் மேகங்களும் ஸமுத்திரத்தில் போய்க் கலந்தாலும் அது கலங்கிக் கரை புரளாததுபோல், சும்பகர்ணன் சற்றும் கலங்கவில்லை. தன் கையிலிருந்த இருப்புலக்கையைச் சுழற்றிப் பயங்கரமான வேகத்துடன் ராமனுடைய பாணங்களை அடித்துத் தள்ளித் தேவர்களுடைய ஸைன்யங்களும் கண்டு நடுங்கும் அந்த உலக்கையால் வானர ஸைன்யங்களை அடித்துத் தூரத்தினான். அப்பொழுது, ராமன் ஒரு வாய்வயாஸ்திரத்தை ப்ரயோமித்து, இருப்புலக்கையுடன் அவனுடைய புஜத்தை அறுத்துத் தள்ளினார். சும்பகர்ணன் அந்த உபத்ரவம் பொறுக்காமல் திக்குகள் நடுங்கும்படி சுச்சலிட்டான். மலைச்சிகரம் போன்ற அந்தப் புஜமும் வஜ்ராயுதத்தைப் போன்ற உலக்கையும் வானர ஸைன்யத்தில் விழுந்து, அநேகமாயிரம் குரங்குகளைக் கொன்றது. கொல்லப்பட்டனவும் தின்னப்பட்டனவும் போக எஞ்சின வானரர்கள் வாடின முகத்துடன் தூரத்தில் தின்றுகொண்டு, ராமனுக்கும் ராஷஸனீரனுக்கும் நடக்கும் கோர யுத்தத்தைப் பார்த்து

ஸ சும்பகர்ணன்வ வசோ நிஸம்ய
ராம: ஸுபுங்காந் விஸஸர்ஜ ப்ரானுத் |
தைராஹதோ வஜ்ரஸமக்ர வேஸக:
ந கஷுபே ந வ்யததே ஸுராசி: ||

— ௮. 67 ஸ - 162.௬.

அதைக் கேட்டு ராமன் தீக்ஷணமான பாணங்களால் சும்பகர்ணனை அடித்தார். வஜ்ராயுதங்களைப்போல் அவை அதி வேகமாக அவன் மேல் விழுந்தும் அந்த ராஷஸன் கலங்கியமில்லை, வருத்தமடையாமலில்லை.
(பக்கம் 258 பக்கம்)

Notes : This Blank Page has also to be counted as a another page Number.

It is intentionally left blank after Picture Sketches.!

நடுவீனர்கள். அந்த ராஷஸவீரன் மற்ருளு கையால் ஒரு டெரிய
மரத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு சிகரத்தை இழந்த பர்வதத்தைப்போல் 340
ராமனை கோக்கி ஓடிவந்தான். மஹாநாகம் ஆகாசமார்க்கமாய்
வருவது போலிருக்கும் புஹத்தை விருஷத்துடன் ரகுவீரன் ஒரு
ஹந்திராஸ்திரத்தால் அறுத்துத் தள்ளினார். அது பூமியில் விழுந்து
மரங்களையும் மலைகளையும் பாறைகளையும் வானரர்களையும் ராஷஸர்
களையும் நாசம் செய்தது. அப்படியும் கொஞ்சங்கூடத் தயங்காமல் 345
கோரமாய்க் கர்ஜித்துக்கொண்டு, அந்த ராஷஸஸிகாமணி ஓடி
வருவதைக் கண்டு ராமன் இரண்டு அர்த்தசந்திர பாணங்களால்
அவனுடைய கால்களை அறுத்துத் தள்ளினார். அவை பூமியில்
விழுந்த சப்தத்தால் ஸகல திக்குகளும் பர்வதங்களும் குறைகளும்
ஸமுத்திரமும் லங்கையும் வானர ராஷஸ ஸேனைகளும் நடுவீட்ப்ரதி 350
த்வனி செய்தன. கைகளும் கால்களும் அந்தப் பராக்ரமசாலி
கொஞ்சங்கூட அததர்யப்படாமல், வடவாமுகத்தைப் போன்ற
தன் வாயைத் திறந்து கோரமாய்க் கர்ஜித்துக்கொண்டு, சந்திரனை
விழுங்க ராஹு ஆகாசமார்க்கமாய் ஓடிவருவதுபோல், ராமனை
விழங்க உருண்டு ஓடி வந்தான். அவனுடைய தேஹம் பூமியில் 355
புரண்டு வரும்பொழுது கணக்கில்லாத வானரர்களும் ராஷஸர்
களும் நசுங்கி மடிந்தார்கள். எதிரில் அகப்பட்டவர்களைத் தின்று
கொண்டே வந்தான். கோபாவேசங்கொண்ட அவனுடைய
மூச்சுக்காற்றின் வேகத்தால் அநேக ஆயிரக்கணக்கான வானரர்
களும் ராஷஸர்களும் உள்ளே இழுக்கப்பட்டு அழிந்தார்கள். சிலர் 360
வெகு தூரம் வெளியில் அடித்துத் தள்ளப்பட்டு மாண்டார்கள்.
அதைக் கண்டு ராமன் திஷ்ணமான பாணங்களால் அவனுடைய
வாயை நிரப்பினார். அவன் பேச முடியாமல் பெருங்கூச்சலிட்டு
மூச்சுசையடைந்தான். பிறகு கைகளற்றுக் கால்களற்றுப் பாணங்
களால் வாய் நிறைந்து, ராமனை கோக்கி ஓடிவந்தான். 365

ராமன் அவனுக்கு மரண காலம் ஸமீபித்ததென்று அறிந்து,
ஓர் ஐந்திராஸ்திரத்தை எடுத்து அபிமந்தரித்து பிரயோகித்தார்.
ஸூர்யகிரணங்களைப்போல் ஜ்வலித்துக்கொண்டு, ப்ரஹ்மதண்டக்
தைப்போல் ஒருவராலும் தடுக்க முடியாததாய், காலஸ்வரூபி 370
யான யமனைப்போல் ஸகல வஸ்துக்களையும் நாசஞ் செய்வதாய்,
ப்ரளயகால சண்டமாருதத்தைப்போல் தடையற்ற வேகமுள்ள
தாய், அழகான கணுக்களுடனும், திஷ்ணமான முனையுடனும்,
அந்தச் சரம் விளங்கிற்று. மத்யாஹ்னகாலத்தில் பூர்ணதேஜ
ஸுடன் ஜ்வலிக்கும் ஸூர்யனைப்போலும், ஆஹுதிகனால் திருப்தி
யடைந்து கொழுந்து விட்டெரியும் அக்ஷிகையுடையாலும், மஹேந்திர 375
னுடைய வஜ்ராயுதத்தையும் இடியையும்போல் பார்ப்போர்
ஹிருதயம் பிளக்கும்படியான வேகமுள்ளதான, தங்கக் கட்டுக
ளுள்ள அந்த உத்தம அஸ்திரத்தை ரகுவீரன் ப்ரயோகித்தவுடன்,

தரணும் மஹாபாற்சுவனும் தங்களுடைய ஸ்ரேணாதரன் கொல்லப்
 பட்டதைக் கேட்டுச் சோகஸமுத்ரத்தில் அமிழ்ந்தார்கள். சிறிது
 நேரம் சென்ற பின் ராவணன் ப்ரக்ஷை தெளிந்து மனம் நொந்து,
 25 "ஹா! வீரச்ரேஷ்ட! சத்ருக்களின் கொழுப்பை அடக்கும் குர
 எல்லையற்ற பலவானே! என்னைத் தனியாக விட்டுக் காலவசத்திற்
 குட்பட்டு யமலோகத்திற்குச் சென்றாயே! நானும் உன் பந்துக்களும்
 உன்னை நம்பியிருக்க எங்களுடைய குறையைத் தீர்க்காமல்
 சத்ருஸையத்தைச் சிதறவடித்து, நீ மாத்ரம் என்னை இங்கே
 30 விட்டுப்போவது நியாயமா? உன்னை நம்பித் தேவாஸூரர்களைத்
 தரும்பாய் நினைத்திருந்தேனே. இன்று என் வலது புறம்
 போயிற்று, இந்த ஷணம் முதல் நான் இருத்தும் இறந்தது
 போலானேன். என்ன ஆச்சர்யம்! நிகரற்ற தேஹத்தையும்
 பலத்தையும் வீர்யத்தையுமுடைய உன்னை, தேவதானவர்களுடைய
 கொழுப்பை அடக்கினவனை, காலாக்கினையப்போல் சத்ருக்கள்
 35 நெருங்க முடியாதவனை, ராமன் இன்று யுத்தத்தில் எப்படித்
 கொண்டுனோ? இத்த்ரனுடைய வஜ்ராயுதமும் உன் தேஹத்திற்
 பட்டு ஒழிந்ததேயொழிய, உனக்குக் கொஞ்சமாவது வருத்த
 முண்டா? சாமபாணங்கனால் அடிபட்டுப் பூமியில் தூங்கும்படி
 நேர்ந்ததெப்படி? அதோ ஆகாசவீதியில் தேவர்களும் ரிஷிகளும்
 40 நின்றுகொண்டு, இன்று நம்மைப் பிடித்த பலமும் ஆபத்தும் விட்ட
 தென்று ஸந்தோஷிப்பதைப் பார்க்க, என் மனம் கொதிக்கிறதே.
 இன்று வானரர்களுக்கு ஆனந்தக்கூத்தரட நல்ல ஸமயம் வாய்க்
 தது. வங்கையின் கோட்டை வாசல்களிலும் மதின்களிலும் ஏறு
 வார்கள். சும்பகர்ணனில்லாமல் இந்த வங்கா ராஜ்யம் எனக்
 45 கேள்? இவ்வளவு சிரமமும் எதற்காகப் படுகிறேனோ அந்த லீதை
 யிருந்துதான் எனக்கென்ன ப்ரயோஜனம்? என் உயிருக்குவிரா
 யிருந்த அருமைத்தம்பி போனபிறகு, என் ப்ராணனை எதற்காக
 வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்? என் உடன் பிறந்தவனைக் கொன்ற
 வனைச் சித்ரவதை செய்யாமலிருப்பதைவிட என்னுயிரைப் பலவந்த
 50 மாய் விடுவது நலம். பிழைத்திருந்து என்ன ஸுகத்தைக் காணப்
 போகிறேன்? ஸகல கஷ்ட ஸுகங்களையும் என்னிடம் சேர்ந்தனு
 பவித்த சும்பகர்ணனில்லாமல் எனக்கு ஸுகமுண்டோ? என்
 தம்பி போனவிடத்திற்கு நானும் போகிறேன். அவனைவிட்டு நான்
 தனியாக உயிர்தரிப்பேனோ? முன்பு லக்ஷ்யமில்லாமல் கதறவடித்த
 55 தேவர்கள் இப்பொழுது என்னைப் பரிஹாஸம் செய்வார்களே.
 குழந்தாய்! நீ இறந்த பிறகு இத்த்ரனை எப்படி ஐயிப்பேன்?

ஐயோ! மஹாயுத்திமானான விபீஷணனுடைய வார்த்தையை
 கேளாமற்போனேனே! அக்ஞானத்தால் அதை அப்பொழுது
 அலக்ஷ்யம் செய்தேன்; ப்ரஹஸ்தனும் சும்பகர்ணனும் க்ரூரமாய்
 60 மரணமடைந்தது முதல் அந்த ஹிதோபதேசம் என் மனஸை
 அறுக்கிறது. தர்மவானான என் தம்பியை, கோபத்தாலும் கொழுப்

பாலும் புத்தி மயங்கி இவ்விடத்திலிருந்து துரத்தினேன்; அதன்
 ப்ரயோஜனத்தை இப்பொழுது அனுபவிக்கிறேன்" என்று மனங்
 கலங்கித் தீனமாய்க் சும்பகர்ணனை நினைத்துப் பலவிதமாய் ப்ரலா
 65 பித்தான். "பெயரைக் கேட்டமாத்ரிதரத்திலே தேவர்களும்
 இத்த்ரனும் நடுங்கும்படியான பராக்கிரமமுள்ள சும்பகர்ண!
 உன்னைக் கண்டு நடுங்கின யமனுக்கு நீயும் வசப்பட்டாயோ"
 என்று அவறி மூர்ச்சையடைந்து பூமியில் விழுந்தான்.

இதி ப்ஹூஸித் மாகுலாந்தராத்மா
 க்ருபணமநீவ விஸய்ய சும்பகர்ணம் |
 ந்யபதத் த்ஹாநநோ ப்ருஸார்த:
 தமநுஜ மித்த்ரரிபும் ஹதம் விதித்வா | (24)

ஸர்க்கம் 69

அதிகாயன் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டது

ஏவம் விஸபமாநஸ்ய ராவணஸ்ய துர்ராத்தமத: |
 ஸ்ருத்தவா ஸோகாபித் பத்தஸ்ய த்ரிபிரா வாக்யமப்ரவீத் | (1)

இப்படி ராவணன் ப்ரலாபிப்பதைக் கேட்டு த்ரிசிரஸ், "மஹா
 ராஜா! தாங்கள் சொல்வது நிஜமே. சிற்றப்பனைப்போல் வீர்யத்
 திலும் பலத்திலும் நிகரானவர்களுண்டோ? அப்படியிருந்தும் அவர்
 மரணமடைந்ததை என்ன சொல்வோம்? ஆனால் தங்களைப்போன்ற
 பெரியோர்கள் இப்படி நெடுங்காலம் ப்ரலாபிப்பது தகாதது. மூன்று
 5 லோகங்களையும் சுகிச்சுவும் ஸம்ஹரிக்கவும் தங்களுக்குச் சக்தி
 யிருக்க, ஸாதாரண மனுஷ்யனைப்போல் தங்களைப் பற்றித் துக்கிக்க
 லாமா? ப்ரஹ்மாவிடத்திலிருந்து சக்தியாயுதமும் கவசமும் வில்லும்
 பாணங்களும் தங்களுக்கு வரப்ரஸாதமாகக் கிடைத்திருக்கின்றன.
 ஆயிரம் கோவேறு கழுதைகள் பூட்டி மஹாமேகங்களைப்போல்
 10 கர்ஜிக்கும் திவ்யரதமிருக்கிறது. ஆயுதங்களில்லாமலேயே தாங்கள்
 பல தடவை தேவர்களையும் தானவர்களையும் நாமம் செய்திருக்
 கிறீர்கள். ஸகல ஆயுதங்களுடன் தாங்கள் யுத்தஞ்செய்யும்
 பொழுது ராமனைக் கொல்வீர்களென்பதில் ஸந்தேஹமுண்டோ?
 தாங்கள் கவலையற்றிருங்கள். நான் யுத்தத்திற்குப் போய் வரு
 15 கிறேன். ஸமுத்ரத்திலிருக்கும் ஸர்ப்பங்களைக் கருடன் கொத்தி
 யெடுப்பதுபோல், சத்ருக்களை ஒழித்து விடுகிறேன். தேவராஜன்
 சம்பராஸூரனைக் கொன்றதுபோலும், விஷ்ணு நரகாஸூரனை
 ஹதஞ்செய்தது போலும், இன்று ராமனை என் ஆயுதங்களால்
 20 கண்ட துண்டமாக்கச் செய்கிறேன்" என்குள்.

அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு ராவணன் விதியால் புத்தி
 மயங்கி, போன உயிர் வந்ததுபோல் ஸந்தோஷித்தான். த்ரிசிரஸ்

இவ்வாறு சொல்ல, தேவேந்திரனும் நராதகனனும் அதிகாயனும் யுத்தஞ்செய்ய ஆவல்கொண்டு, நான் மூத்தி நான் மூத்தியென்று கர்ஜித்துக்கொண்டு கிளம்பினார்கள். (விபரதித்தியென்ற தானவனுக்கும் விம்மலினைக்கும் பிறந்த வாதாபி முதலியவர்களில் நரகாஸூரன் என ஒருவன் உண்டு. வாதாபி, நமூசி, இவ்வலன், ஸ்ருமரன், அந்தகன், நரகன், காலநாபனென்று அவர்களுக்குப் பெயர். இவன் கிருஷ்ணனால் கொல்லப்பட்ட நரகாஸூரனல்ல. த்ரிசிரஸ் சொன்ன வார்த்தையைத் தாங்களும் சொன்னதாய் வைத்துக்கொண்டு, அவனுடைய ஸுதோதரர்களும் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டார்கள்.) பராக்ரமத்தில் தேவேந்திரனைப் போன்றவர்கள், ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்றவர்கள். மாயவித்யைகளில் விபுணர்கள். தேவர்களைக் கதறடித்தவர்கள், யுத்தத்தில் ஐயிக்க முடியாதவர்கள். அபார பலசாலிகள், நிகரற்ற கீர்த்தி பெற்றவர்கள். அதுவரையில் யுத்தங்களத்தில் சென்று ஐயிக்காமல் திரும்பி வந்தார்களென்பதில்லை. தேவ, கந்தர்வ, கிண்சர, உரக கணங்களும் அவர்களுடைய பெயரைக் கேட்டால் நடுங்கும். வித்வான்கள் வீரர்கள்; ஸகலவித யுத்தங்களிலும் கைதேர்ந்தவர்கள். உத்தம ஞானவான்கள், அப்புதமான வரங்களை அடைந்தவர்கள். ஸூர்யனைப்போன்ற காந்தியுள்ளவர்களும் சத்ரு ஸைன்யங்களைக் கலக்குகிறவர்களுமான இந்தப் புத்ரர்களால் குழப்பட்ட ராவணன் தானவர்களுடைய கொடியுடைய அடக்கும் தேவர்களால் குழப்பட்ட மதேஹந்திரைப்போல் விளங்கினான். அவர்களைப் பிரியத்தடன் ஆவிக்கனம் செய்து, ப்ரபலமான ஆசீர்வாதங்களால் வாழ்த்தி, யுத்தத்திற்கு அனுப்பினான். தன் ஸுதோதரர்களான யுத்தோன்மத்தனையும், மத்தனையும் குமாரர்களை ரக்ஷிப்பதற்காக நியமித்தான். க்ரஹங்கள் ஸூர்யனைச் சுற்றி வருவதுபோல் அவர்கள் மஹாத்மாவான ராவணனைப் ப்ரதக்ஷிணஞ் செய்து, நமஸ்கரித்து யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டார்கள். ஸகல விதமான ஓஷதிகளாலும் கந்தங்களாலும் அவங்கரிக்கப்பட்டு, அந்த ஆறு ராக்ஷஸ வீரர்களும் யுத்தஞ்செய்ய ஆவல்கொண்டு, நகரத்திலிருந்து வெளியில் வந்தார்கள். (யுத்தோன்மத்தன் மத்தனென்பன மதேஹாதரனுக்கும் மஹாபார்க்ஷனுக்கும் வேறு பெயர்கள்.)

ஐராவதத்தின் குலத்தில் பிறந்த ஸூதர்சனமென்ற ஒரு மதயானைவிலேறி, மதேஹாதரன், அஸ்தமிசின் உச்சியில் விளங்கும் ஸூர்யனைப்போல் யுத்தத்திற்கு வந்தான். அதன் அம்பாரியில் ஸகல ஆயுதங்களும் அம்பறைகளும் கட்டப்பட்டிருந்தன. த்ரிசிரஸ், உத்தம அச்வங்கள் பூட்டி, ஸமஸ்த ஆயுதங்களும் நிகர்த்த திவ்ய ரதத்தில் ஏறி வந்தான். மூன்று தலைகளிலும் மூன்று கிரீடங்கள் ப்ரகாசிக்க, மூன்று தங்கச் சிகரங்களால் விளங்கும் ஹிமய மலையைப்போலும், மின்னற்கொடிகள் மாய்ந்துகொண்டு எரிகொள்ளிகளாலும் இந்த்ரவிலிலுகளாலும் ப்ரகாசிக்கும் மேகம்

பர்வத சிகரத்தில் தங்கியிருப்பதுபோலும், காணப்பட்டான். நிகரற்ற வில்லாளியான அதிகாயன், வெகு அழகாயும் சாதுர்யமாயும் செய்யப்பட்டு, ஸமஸ்த ஆயுதங்களால் நிகர்த்து, ஸூர்யமண்டலத்தைப்போலிருக்கும் திவ்ய ரதத்தில், நவரத்தனங்களிழைத்த தங்கக் கிரீடத்தாலும் ஸகல பூஷணங்களாலும் கிரணங்களை ஐயவிகீக்கும் ஆதித்யனை அடைந்த மேருவைப்போல் ப்ரகாசித்தான். ராக்ஷஸ வீரர்களால் குழப்பப்பட்டு யுத்தத்திற்கு வரும் அந்த ராஜகுமாரன், தேவகணங்களால் குழப்பப்பட்டுத் தானவர்களுடன் யுத்தத்திற்குச் செல்லும் இந்திரனைப்போல் தோன்றினான். ஸூர்யனை பூஷணங்களால் அவங்கரிக்கப்பட்டு, மனோவேகமுள்ள ஓர் அச்வத்திலேறி நராதகன் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான். அது பெரிய சரீரமுடையது; ஸகல லக்ஷணங்களும் பொருந்தினது; உச்சைச் ச்ரவஸென்ற அச்வத்தின் குலத்தில் பிறந்தது. சக்தியாயுதத்தால் விளங்கும் ஸகந்தர் மயில்மேல் ஏறிவருவதுபோல், நராதகன் எரிகொள்ளியையொத்த ஓர் எரியீட்டியைக் கையில் பிடித்திருந்தான். ஸமத்திரத்தைக் கட்டவும் காலத்தில் மந்தரபர்வதத்தை இருகைகளாலும் விளையாட்டாய் எடுத்த மஹாவிஷ்ணுவைப் பரிசுசிப்பதுபோல் தேவார்த்தகன் வஜ்ரங்களால் அவங்கரிக்கப்பட்ட பரிசுமென்ற ஆயுதத்துடன் காணப்பட்டான். பெரிய சரீரத்தை யுடைய மஹாபார்க்ஷன் கதாபானியான குபேரனைப்போல் ஒரு கதையைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு யுத்தத்திற்கு வந்தான். ரதக்ஷேத்ரகபதாதிகள் ஸகல ஆயுதங்களாலும் ஸகல ஆபரணங்களாலும் அவங்கரிக்கப்பட்டு, எல்லையற்ற உத்ஸாஹத்துடனும் கைத்யத்துடனும் அவர்களைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். உத்தம கிரீடங்களைத் தரித்துக்கொண்டு காந்தியால் விளங்கும் அந்த ராஜகுமாரர்கள் தேஹனால் ஸூர்யனுக்கு நிகரானவர்களாய், ஆகாச விதியில் ஐயவிகீக்கும் கிரஹங்களைப்போல் தோன்றினார்கள். அவர்கள் தரித்த ஆயுதக்கட்டங்கள், சரக்காயத்து மேகங்களையுடைய ஹம்ஸவரிசைகளைப்போல் ப்ரகாசித்தன. 'ஐயலக்ஷ்மியுடன் திருப்பி வருவோம்; அல்லது வீர ஸ்வர்க்கமடைவோ'மென்று ப்ரதிக்கஞ் செய்து கொண்டு, யுத்தத்தில் ஆவல் கொண்டவர்களாய்க் கர்ஜித்தார்கள். பாணங்களை விட்டெறிந்து பிடித்தார்கள். ராக்ஷஸவீரர்களுடைய வீரத்வனிகளாலும், ஸிம்ஹாதங்களாலும், அட்டஹாஸங்களாலும் பூமி நடுக்கிற்று; ஆகாசம் பிளந்தது. இப்படி அந்த ராக்ஷஸ ஸைன்யம் நகரத்திலிருந்து வெளிப்பட்டு, மலைச் சிகரங்களோடும், மரங்களோடும், பாறைகளோடும் தங்களுடைய வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் வானரர்களைக் கண்டார்கள். வானரவீரர்கள் அந்த ராக்ஷஸ ஸைன்யத்தைக் கண்டு ஸந்தோஷத்தையும் ஆச்சர்யத்தையும் அடைந்தார்கள். கணக்கில்லாத யானைகளாலும், குதிரைகளாலும் நிகர்த்த அநேக ஆயிரம் தங்கச்சலங்கங்களால் இனிமையாய்ச் சப்தித்துக்கொண்டு,

வாவது முடியவில்லை, தாவுகிறவர்களையும் நிற்கிறவர்களையும் நடக்கிறவர்களையும் மறைகிறவர்களையும் நரார்த்தகன் தேடித்தேடி அடித்தான். ஸௌயணப்போல் பிரகாசிக்கும் எறியீட்டியால் பிரளய காலத்தில் குலத்தடன் விளங்கும் அந்தகனைப்போல் வானர ஸைன்யத்தை இருந்தவிடம் தெரியாமல் தூரத்தினான். வஜ்ராயுதத் தைப்போல் வந்து விழும் அந்த எறியீட்டியைத் தாங்க முடியாமல் வானரர்கள் பெருங்கூச்சலிட்டார்கள். இத்திரனுடைய வஜ்ரத் தால் பிளந்து விழும் பர்வதசிகரங்களைப்போல் வானரசர்களுடைய சீரங்கள் அறுபட்டு விழுந்தன. முன்பு கும்பகர்ணனால் அடி பட்ட வானரர்கள் ஸூக்ரீவனை அடைந்து சிரமபரிஹாரம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

இப்படித் தன் ஸைன்யம் நரார்த்தகனால் கலக்கப்பட்டுப் பயம் பீடித்து அங்குமிங்கும் ஓடுவதை ஸூக்ரீவன் கண்டான் பிறகு அந்த ராஷஸன் எறியீட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு குதிரையின் மேலேறித் தன்னை கோக்கி வருவதைப் பார்த்து, ஸமீபத்தி லிருந்த அங்கதனை அழைத்து, "குழந்தாய்! நீ பராக்ரமத்தில் தேவேந்திரனைப் போன்றவனவல்லவா? இதோ குதிரையில் ஏறி வரும் ராஷஸ வீரன் நமது ஸைன்யத்தைக் கலக்குகிறான். அவனை மறித்து யுத்தம் செய்து உயிரை வாங்கு" என்றான். அதைக் கேட்டு வாலிபுத்திரன், மேகக்கூட்டங்களிலிருந்து வெளிக்கிளம்பும் ஆதித் யணைப்போல், கருத்த வானர ஸைன்யத்திலிருந்து புறப்பட்டான் பர்வதங்களைப்போல் உறுதியான தேகத்தையுடைய அங்கதன் அழகான தோள்வளைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, நாதுக்களால் விளங்கும் பர்வதத்தைப்போல் தோன்றினான். நகங்களையும் பற்க ளையும் தவிர வேறு ஆயுதமில்லாமல், நரார்த்தகனை மறித்து, 'அடீ! ராஷஸ! என்ன காரியம் செய்கிறாய்? அல்ப வானரர்களை இந் நேரம் அடித்துக் கொல்வதில் உனக்கென்ன பெருமை? சில், உள் கையில் வஜ்ரம்போல் விளங்கும் எறியீட்டியை என் மார்பில் விட்டெறி, பார்ப்போம்" என்றான். தன்னை இப்படி அவமானப் படுத்தினதைக் கண்டு நரார்த்தகன் உதட்டைக் கடித்து மஹாஸர்ப் பத்தைப்போல் சிறிக்கொண்டு, எறியீட்டியைச் சுழற்றி, வாலிபுத்திர னன் மார்பில் அடித்தான். வஜ்ரத்தைப்போல் கெட்டியான அந்த வானர குல நிலகனுடைய மார்பில் அது பட்டு முறித்து பூமியில் விழுந்தது. கருடனால் கிழித்தெறியப்பட்ட ஸர்ப்பத்தைப்போல், முறிந்து கிடந்த அந்த எறியீட்டியைப் பார்த்து, அங்கதன் ரோஷத் தால் இடிபோல் சிதிக்ந்து, நரார்த்தகனுடைய குதிரையின் மேல் பாய்ந்து அதன் தலையில் ஓங்கியதைத்தான். மண்டை பிளந்து, கண்கள் தெறித்து, காக்குத் தொங்கி, அந்த உத்தம அச்வம் கருண்டு விழுந்தது. அதைக் கண்டு நரார்த்தகன் கோபத்தால் மெய்மறந்து, வீரல்களை மடக்கி அங்கதனைத் தலையில் அடித்தான்; அந்னால் அந்த வானரன் மண்டை பிளந்து ரத்த வெள்ளம் பெருக சற்று பிரக்ஷய

யற்றுப் பிறகு தெளிந்து, ஆச்சரியமடைந்து, கோபத்தால் ஜ்வலித் தான். பர்வதசிகரத்தைப்போன்ற தன் முஷ்டியால், வஜ்ராயுதம் வந்து விழுவதுபோல், பூர்ண பலத்துடன் நரார்த்தகனை மார்பில் குத் தினான். அதனால் அந்த ராஷஸன் மார்பு பிளந்து, நெடுப்பு ஜ்வாலிகளைப்போன்ற ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு, தேகமெங்கும் ரத்தம் பெருக, இத்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்தால் அடிப்பட்ட பர்வ தத்தைப்போல் பூமியில் விழுந்திறந்தான். அதைக் கண்டு வானர ஸைன்யமும் ஆகாசத்திலிருந்த தேவகணங்களும் ஸந்தோஷத்தால் ஆரவாரித்தார்கள்.

இப்படி அங்கதன் பிறரால் அஸாத்யமான வீரகிருத்யத்தைச் செய்து, ராமனுடைய மனத்தை ஸந்தோஷப்படுத்தினான். நிகரற்ற பலபரக்கிரமமுள்ள ரகுவீரனும் அவனை விசேஷமாகக் கொண் டாடி ஆச்சரியமடைந்தார். அதனால் அங்கதன் ஸகல சிரமும் தீர்ந்து, பலமும் தைரியமும் உத்ஸாஹமும் அழிகிற்து, மறுபடி யும் யுத்தம் செய்ய ஆவல்கொண்டு நின்றான்.

அதாங்கதோ ராம மது:ப்ரஹர்ஷணம்
ஸூதுஷ்கரம் தத்க்ருதவாந் ஹி விக்ரமம் |
வினிஷ்டியே ஸோப்பநிவீரிய விக்ரம :
புநம்ச யுத்'தே'ஸ ப'பூ'வ ஹர்ஷித : || (104)

ஸர்க்கம் 70

தேவாந்தகன் முதலியவர்களின் வதம்

நரார்த்தகம் ஹதம் த்'குஷ்ட்வா கக்ருஸூர் னதர்'குதர்'ஷபா : |
தே'வாந்தகல் த்ரீமுந்தா' ச பெளலஸ்த்யம்'ச மஹோத'ர : || (1)

நரார்த்தகன் அங்கதனால் கொல்லப்பட்டதைக் கண்டு ராஷஸ வீரர்கள் பெருங்கூச்சலிட்டார்கள். தேவாந்தகனும் த்ரீசிரஸூம் மஹோதரனும் அதிக கோபம் கொண்டு வானரஸைன்யத்தில் பிர வேசித்தார்கள். அப்பொழுது மஹோதரன் மஹாமேகத்தைப் போன்ற ஒரு மதயானியின்மேலேறி அங்கதனை கோக்கி ஓடிவந்தான். தன் ஸகோதரன் மரணமடைந்ததால் கோபம் கொண்டு பலவானான தேவாந்தகன் ஜ்வலிக்கும் ஒரு பரிகமென்ற ஆயுதத்தை எடுத்துக் கொண்டு, உத்தமர், அச்வங்கள் பூட்டப்பட்டு ஸூரியனைப்போல் பிரகாசிக்கும் ரத்ததிலேறி, வானரராஜகுமாரனைத் தடுத்தான். தேவர்களுடைய கொழுப்பை அடக்கும் இம்மூன்று ராஷஸ சிரேஷ் டர்களால் எதிர்க்கப்பட்டும், அங்கதன் சற்றும் அவர்களை லக்ஷ்யம் செய்யாமல், யுத்தாவேசம் கொண்டு, பெரிய கிளைகையுடைய ஒரு மரத்தைப் பிடுங்கி, ஜ்வலிக்கும் வஜ்ராயுதத்தை இத்திரன் பிரயோ கிப்பதுபோல் தேவாந்தகனை அடித்தான். அதைத் தீரிரஸ் கரான பாணங்களால் அறுத்துத் தள்ளினான். அதைக் கண்டு அங்கதன்

ஆகாசத்தில் இளம்பி மரங்களையும் பாறைகளையும் மலைகளையும் வர்ஷித்தான். அவைகளை த்ரிசிரஸ் திஷ்ணமான சரங்களால் பொடி செய்தான். தேவார்த்தகன் பரிகத்தின் மூலையால் அந்த மரங்களை அடித்து முறித்தான். பிறகு, த்ரிசிரஸ் அங்கதனை பாணங்களால் துளைத்தான். மஜேஹாதரன் தன் மதயானையை வாழிபுத்திரன்மேல் நடத்தி வஜ்ரங்களைப்போன்ற தோமரங்களால் அவனுடைய மார்பில் அடித்தான். தேவார்த்தகன் அவனைப் பரிகத்தால் அடித்து அதிவேகமாய்த் திரும்பிச் சென்றான். இப்படி மூன்று ராக்ஷஸவீரர்களாலும் எதிர்த்து அடிக்கப்பட்டும், வாழிபுத்திரன், கொஞ்சமாவது கலங்கவுமில்லை; உபத்திரவமடையவுமில்லை என்பவாவமாகவே வேகசாலை; அப்பொழுது தன் வேகத்தை விருத்தி செய்துகொண்டு, அந்த மதயானையை ஓங்கியதைத்தான். அந்த அடியால் அதன் கண்கள் தெறித்து விழுந்தன; அதைகள் தாங்காமல் அது வீறிட்டது. பிறகு அங்கதன் அதன் தந்தத்தைப் பிடுங்கி தேவார்த்தகனை அடித்தான். சண்டமாருதத்தால் தாக்கப்பட்ட மரத்தைப்போல், அந்த ராக்ஷஸன் அவயவங்கள் சோர்ந்து, வாயாலும் மூக்காலும், கண்களாலும், காதுகளாலும் ரத்தத்தைக் கக்கினான். பிறகு தன்னை உறுதிப்படுத்திக்கொண்டு, மஹாதேஜன்வியும் பலவானுமாதலால், தேவார்த்தகன் பயங்கரமான பரிகத்தைச் சுழற்றி, அங்கதனை அடித்தான். அந்த அடியால் வானரவீரன் பூமியில் முழங்காலை ஊன்றி விழுந்து, உடனே தாவினான். அதைக் கண்டு த்ரிசிரஸ் மூன்று திஷ்ணமான பாணங்களால் அவனை நெற்றியில் அடித்தான்.

இப்படி மூன்று ராக்ஷஸவீரர்களால் குழப்பப்பட்டு தவிரியாக அங்கதன் யுத்தம் செய்து கலங்குவதைக் கண்டு, ஹனுமானும் நீலனும் அவனுடைய உதவிக்கு வந்தார்கள். நீலன் ஒரு பர்வதசிகரத்தைப் பிடுங்கி த்ரிசிரஸை அடித்தான். அதை ராவணனுடைய புத்திரன் கூர்மையான பாணங்களால் பிளக்க, அது நெருப்புப் பொறிகளோடும் ஜ்வாலையோடும் பூமியில் விழுந்தது. அதைக் கண்டு தேவார்த்தகன் தன் வில்லை இழந்து, பரிசுமென்ற ஆயுதத்தால் ஆஞ்ஜெயைரை எதிர்த்தான். அவன் பாய்ந்து வருகையில் மாருதி அவனை வஜ்ரத்தைப்போன்ற முஷ்டியால் அடித்து, ராக்ஷஸர்களைத் தன் விரிமஹ நாதத்தால் நடுங்கும்படி செய்தார். தலை பிளந்து பற்கள் உதிர்த்து கண்கள் தெறித்து நாக்கு வெளியில் தொங்கி, ராவண புத்திரனான தேவார்த்தகன் உயிரிழந்து பூமியில் விழுந்தான். தேவகணங்களைக் கதறவடித்த அந்த ராக்ஷஸவீரன் மடிந்த பிறகு த்ரிசிரஸ் கோபமடைந்து, கூர்மையான பாணவீரத்தால் நீலனை மார்பில் துளைத்தான். அதற்குள் மஜேஹாதரன் பர்வதாசாரமான மதயானையிலேறி, கோபத்தால் மெய்மறந்து, மந்தர பர்வதத்தின் உச்சியில் உதிக்கும் ஸுசிரிபுனைப்போல் விளங்கி, இந்திரவல்லாலும் மின்னற்கொடிகளாலும் பிரகாசிக்கும் மேகம் பர்வதத்தின்மேல் மழையை வர்ஷிப்

பத்துபோல், நீலனுடைய மார்பில் சரமாரி பொழிந்தான். அந்த வானரஸேனாபதி தேகமெங்கும் சரங்களால் துளைக்கப்பட்டு அவயவங்களை அகாசக்ரமுடியாமல் அங்கங்கள் தளர்ந்து நின்றான். சிறிது வேரம் சென்றபின் பிரக்ஞைதெளிந்து, மரங்களடர்ந்த ஒரு பர்வதத்தைப் பிடுங்கி மஹாவேகத்துடன் மஜேஹாதரன் தலையில் அடித்தான். வஜ்ராயுதத்தால் அடிபட்ட பர்வதத்தைப்போல் மஜேஹாதரன் அவயவங்கள் ஓடித்து அடையாளம் தெரியாமல் பூமியில் விழுந்து உயிரைவிட்டான். தன் சிற்றப்பன் இறந்ததைக் கண்டு த்ரிசிரஸ் வில்லை வளைத்து ஆஞ்ஜெயைரைப் பாணங்களால் அடித்தான். வாயுபுத்திரன் கோபம் கொண்டு ஒரு பர்வதத்தை அவன் மேலேறிய அதைக் கூர்மையான பாணங்களால் அடித்தான். பிறகு அந்த ராவணபுத்திரன் மேல் பெரிய விருக்ஷங்களைப் பிடுங்கியெறிந்தார். அவை ஆகாசத்தில் வரும்பொழுதே அவற்றை த்ரிசிரஸ் பாணங்களால் துண்டித்து கர்ஜித்தான். அதைக் கண்டு ஹனுமான் பாய்ந்து, விரிமஹம் மதயானையின் சிரஸைப் பிளப்பதுபோல், கூர்மையான நக்கங்களால் ரதத்தில் கட்டியிருந்த குதிரைகளின் தலையில் அடித்துக் கிழித்தார். பிரளய காலத்தில் அந்தகன் காளராத்திரிய பிரயோகிப்பதுபோல், உடனே த்ரிசிரஸ் ஒரு சக்தியாயுதத்தை மாருதியின்மேல் பிரயோகித்தான். பகலில் விழும் எரிகொள்ளியைப்போல் ஒன்றாலும் தடுக்கப்படாமல் வந்து விழுந்த சக்தியை வானரவீரன் தாவிப்பிடித்து ஓடித்து அட்டஹாஸம் செய்தார். அந்தக் கோரமான சக்தி முறிபட்டதைக் கண்டு வானரகணங்கள் மேகங்களைப்போல் கர்ஜித்தார்கள். பிறகு த்ரிசிரஸ் கூர்மையான கத்தியை உருவி வாயுபுத்திரன் மார்பில் வெட்டினான். அதைப் பொறுத்துக் கொண்டு ஹனுமான் த்ரிசிரஸைத் தன் பூர்ணபலத்துடன் ஓங்கியதைத்தார். அவன் கைகளிலிருந்த ஆயுதங்கள் நழுவி பிரக்ஞையற்றுப் பூமியில் விழுந்தான். அதற்குள் அவனுடைய கத்தியைப் பிடுங்கிக் கொண்டு ஹனுமான் ராக்ஷஸர்கள் நடுங்கும்படி கர்ஜித்தார். அதைக்கேட்டுப் பொறுக்காமல் த்ரிசிரஸ் பாய்ந்து மாருதியைத் தன் முஷ்டியால் குத்தினான். அதனால் அவருக்குக் கோபம்பொங்கி த்ரிசிரஸை அவனது கிரீடங்களில் பிடித்து, பூர்வ காலத்தில் த்வஷ்டாவின் புத்திரனான விச்வரூபனுடைய மூன்று தலைகளையும் இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தால் அறுத்துத் தள்ளினது போல், அந்த ராவணபுத்திரனுடைய மூன்று சிரஸ்களையும் அவனுடைய கத்தியாலேயே அறுத்துத் தள்ளினார். புண்யகர்மங்கள் நாசமடைந்தவுடன் ஆகாசவீதியிலிருந்து விழும் சிரஹங்களைப்போல் நீண்டு, அக்னியைப்போல் ஜ்வலித்துக்கொண்டு, பர்வதங்களைப்போல் பருத்த கண்களால் பிரகாசிக்கும் அவனுடைய தலைகள் பூமியில் விழுந்தன. அதைக்கண்டு வானரர்கள் கர்ஜித்தார்கள்; பூமி நடுங்கிற்று; ராக்ஷஸர்கள் மூலைக்கு மூலை ஓடினார்கள்.

100 தீர்நிரல், மஹோதரன், தேவாந்தகன், நராந்தகன் இங்கால் வரும் இறந்ததைக் கண்டு, மஹாபாரசீவன் உறுதியான இரும் பால் செய்யப்பட்ட ஒரு கதையை எடுத்துக்கொண்டு யுத்தத்திற்கு வந்தான். அது நங்கக் கட்டுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு மாய்ஸத் தாலும் ரத்தத்தாலும் பூசப்பட்டிருந்தது. ஐராவதம் மஹாபத்மம் ஸாரீவபெளமமென்ற திக்கணங்களும் அதைக் கண்டு நடுங்கும்; சத்துருக்களுடைய ரத்தநாரகனால் விளங்கிற்று. அழகாயும் 105 விசித்திரமாயும் செய்யப்பட்டது; நெருப்பு ஜ்வாலைகளால் சூழப் பட்டு நெருப்புப் பொறிகளைக் கக்கிக்கொண்டிருந்தது; சிவந்த மாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது; பிரளயகாலாக்ளியைப் போல் ஜ்வலித்துக்கொண்டு மஹாபாரசீவன் வானர ஸைன்யத் தைக் கலக்கினான். அப்பொழுது நீஷபெனென்ற வானரன் ராகுல ஸைன்யத்தில் பாய்ந்து அவனை எதிர்த்தான். மஹாபாரசீவன் 110 கோபம் கொண்டு வஜ்ரத்தைப்போன்ற தன் கதையால் அவனு டைய மார்பில் அடித்தான். அந்த அடியால் மார்பு பிளந்து விடு கிட்டு என்று நடுங்கி, சற்றுநேரம் பிரக்ஞையற்று, பிறகு தன்னைத் தைரியப்படுத்திக்கொண்டு, அந்த ராகுலனுடைய கதாயுத்தத்தைப் பிடுங்க ஓடிவந்தான். அதனால் ராகுலஸைன்யத்தை மூலக்குழியை 115 அடித்துத் தூத்தி, அதைக் கறகறவென்று சுழற்றி மஹாபாரசீவ னைத் தலையில் அடித்தான். தன் ஆயுத்ததால் அடிபட்டும் பற்க ளும் கண்களும் தெறித்து வஜ்ரத்தால் அடிபட்ட பர்வதத்தைப் போல் உயிரிழந்து பூமியில் விழுந்தான். ராவணனுடைய ஸஹோ 120 தரணை மஹாபாரசீவன் மரணமடைந்ததைக் கண்டு, ஸமுத்திரத் தைப் போன்ற ராகுல ஸைன்யம் ஆயுதங்களை விட்டெறித்து உயிர் பிழைத்தால் போதுமென்று சிதறி ஓடிற்று.

தஸ்மித் துதே ப்ராதரி ராவணஸ்ய
தந்நைர்துதாதாம் பீலமாணவாபீம் ||
த்யக்தாயுதம் கேவல ஜீவிதார்தம்
துத்ராவ பீத்தாரணவ ஸந்திகாஸம் || (68)

ஸர்க்கம் 71
அநிகாய யுத்தம்

ஸ்வபுலம் வ்யதீதம் த்ருஷ்ட்வா துமுலம் ரோமஹர்ஷணம் |
ப்ராத்ரம்ஸ்ச நிஹதாத் த்ருஷ்ட்வா ஸக்ரதுஸ்யபராக்ரமாத் || (1)

புயங்கரமான தன் ராகுலஸைன்யம் இப்படிக் கலங்கு வதையும் பராக்ஷிரமத்தில் தேவேந்திரனைப்போன்ற தன் ஸஹோத ரர்கள் மடிந்ததையும் ராகுலசிரஷ்டர்களான தன் சிற்றப்பன் கள் கொல்லப்பட்டதையும் கண்டு, மஹாதேஜஸ்வியான அதிகா

யன் கோபத்தால் ஜ்வலித்தான். மலையப்போன்றவன்; தேவர் 5 களையும் தானவர்களையும் நடுங்கச் செய்கிறவன்; பிரஹ்மாவீடத்தி லிருந்து உத்தமமான வரங்களைப் பெற்றவன்; அநேக ஸூரியர்கள் ஒன்றாய்க் கூடினதுபோல் பிரகாசிக்கும் ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு கிரீடகவச குண்டலங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, வில்லைச் சுழற் 10 திக்கொண்டு, தன் பெயரையும் வீரகிருத்யங்களையும் கோஷித்துக் கொண்டு, திக்குகள் நடுங்கும்படிக் கர்ஜித்தான். அந்த ஸீம்ஹ நாதத்தாலும் கோஷத்தாலும் நானேகசயாலும் வானர்கள் பயந்தார்கள். அவனுடைய தேகபரிமாணத்தைக் கண்டு சும்பகர் 15 ணன் பிழைத்தெழுந்தானென்று வானர்கள் திசிலடைந்து ஒருவ ரையொருவர் கட்டிக்கொண்டார்கள். மூன்று லோகங்களையும் மூன்றுடிகளால் அளந்த மஹாவீஷ்ணுவின் உயர்ந்த வடிவம் போன்ற அவனுடைய வடிவத்தைக் கண்டு வானரத் தலைவர்கள் 15 புத்திமயங்கி மூலக்குழியை ஓடினார்கள். சிவர் ஸர்வலோக சரண் யான ராமனைச் சரணமடைந்தார்கள்.

காளமேகத்தைப்போல் கர்ஜித்துக்கொண்டு பர்வததைப் 20 போல் ரதத்தில் வீற்றிருக்கும் அதிகாயின ராமன் தொலைவிலே பார்த்து, அவனுடைய சரீரத்தையும் தேஜஸையும் தைரியத்தையும் கண்டு மிகவும் ஆர்சரியப்பட்டார். வானர்கள் ஸமாதானம் செய்து ஸமீபத்திலிருந்த விபீஷணனை அழைத்து, "அதோ அநேக 25 குதிரைகள் பூட்டின பெரிய ரதத்தில் மலைபோன்ற சரீரத்துடன் மஞ்சள் வர்ணமான நேத்திரங்களுடன் உட்கார்ந்திருக்கும் வில் லாளியார்? மஹேச்வரன் பூகணங்களால் சூழப்படுவதுபோல் கூர்மையான குலங்களும் வல்லயங்களும் எறியீட்டிகளும் அவனைச் சுற்றி பிரகாசிக்கின்றன. யமனுடைய நாக்குகளைப் போலும் 30 மேகங்களில் பாயும் மின்னல்களைப்போலும் பிரகாசிக்கும் அநேக சக்தியாயுதங்கள் ரதத்தில் ஜ்வலிக்கின்றன. மேகங்களில் வான வில்லுகள் காணப்படுவதுபோல் அந்த ரதத்தில் எங்கே பார்த்தா லும் நான் பூட்டித் தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வில்லுகள் மாட்டப்பட்டிருக்கின்றன. ஸூரியனைப்போல் தேஜஸ் 35 அந்த ரதத்திலே வரும் ரதவீரன் யார்? அவனுடைய தேஜஸால் இந்த ரணபூமி பிரகாசிக்கிறது. அவனுடைய த்வஜத்தின் துளியில் ராகு விளங்குகிறான். ஸூரியகிரணங்களைப் போன்ற பாணங்க ளால் ஸகல திக்குகளும் ஒளி வீசுகின்றன. மூன்று வளைவுகளுடன், இடியைப்போல் உறுதியாய், தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு 40 இந்திர வில்லைப்போன்ற ஒரு தனுஸ் அவன் கையில் விளங்குகிறது. அதன் நானேகச மேக கர்ஜனைகளைப் பழிக்கிறது. த்வஜத்தாலும் கொடிகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்தத் திவ்யரதத்தில் காங்கு ஸாரதிகள் குதிரைகளை நடத்துகிறார்கள்; மூப்பத்தெட்டு கார்முக 40 மென்ற வில்லுகளும் தங்கக்கயிறுகளும் காணப்படுகின்றன. இரண்டு பக்கங்களிலும் இரண்டு திஷ்ணமான கத்திகள் வைக்கப் 45

பட்டிருக்கின்றன. அவைகளின் கைய்பிடி நான்கு சாண் சிற்றள
விருக்கும்; கீளமோ பத்துச் சாண்களுக்கும்கூட, கழுத்தில் சிவந்த
மாலைகள் தொங்குவின்றன; கருத்த நிறமுள்ளவன்; கால்களைப்
போன்ற பயங்கரமான வாயுள்ளவன்; மேகங்கள் குழந்த ஸூரிய
50 களைப்போல் தோன்றுகிறான். தங்கக்கெழுநகரால் விளங்கும் இவ
னுடைய புஜங்கள் ஹிமயமலையில் சிகரங்களைப்போலிருக்கின்றன.
சுபமான தேத்திரங்களுடனும் குண்டலங்களுடனும் சோபிக்கும்
இவனுடைய முகம் புனர்வஸு நகூத்திரங்களுக்கு நடுவில் விளங்
கும் பூர்ணசந்திரனைப்போல் காணப்படுகிறது. வானரர்களால்
55 லாம் இவனைக் கண்டு பயந்தோடுகிறார்கள். இவன் யார்? என்று.

அதற்கு விபிஷணன். "குபேரனுக்குத் தம்பியாய் ராக்ஷஸர்
கருக்கரசனாய் பத்துத்தலைகளுடன் விளங்கும் ராவணனுடைய
குமாரன் இவனே. பயங்கரமான கிருத்யங்களைச் செய்கிறவனும்
அளவற்ற உதலாஹமுள்ளவனுமான லங்கேசுவரனுடைய வீரனு
புத்திரன் இவனே. யுத்தத்தில் பிதாவுக்கு ஸமானன்; பெரியோர்
60 களை ஆசிரியப்பவன்; அஸ்திரவிக்ரமையில் கிபுணர்களுக்குள் நிபுணன்.
யானை ஏறுவதிலும் குதிரை ஏறுவதிலும் கத்திச்சண்டையிலும்
வில் விதையிலும் ஸாம தான பேத தண்டமென்ற சதுர்வித
உபாயங்களிலும் மந்திராலோசனையிலும் சிகரந்த திறமையுள்ள
வன். இவனுடைய புஜபலத்தை நம்பி லங்கை பயில்லாமல் வளர்க்
65 கிறது. இவனுக்குத் தெரியாத அஸ்திரங்களில்லை. அநேக சத்ருக்
களை யுத்தத்தில் ஐயீத்திருக்கிறான். பிரஹ்மாவைத் தபஸால் ஸர்
தோஷப்படுத்தி அபூர்வமான அஸ்திரங்களை அடைந்திருக்கிறான்.
ராவணனுடைய பிரிய பார்வையான தான்யமாவீணியின் புத்திரன்.
70 அதிகாயனென்று இவனுக்குப்பெயர். அஸுரர்களாலும் தனக்கு
மரணமில்லைபென்று பிரஹ்மாவிடத்திலிருந்து வரம் பெற்றிருக்
கிறான். இந்தத் திவ்ய கவசமும் ஸூரியனைப்போல் ஐவலிக்கும்
இந்த ரதமும் அப்பொழுது இவனுக்குக் கிடைத்தன. தேவர்களை
யும் தானவர்களையும் கணக்கில்லாமல் முறியடித்திருக்கிறான். யக்ஷர்
75 களை நாசம் செய்து ராக்ஷஸர்களைக் காப்பாற்றியிருக்கிறான்; இந்தி
ரனுடைய வஹ்ரத்தையும் வருணனுடைய பாசத்தையும் பாணங்
களால் தடுத்த ராக்ஷஸ சிரேஷ்டன்; புத்திமான்; தேவாலுரர்
கருடைய கொழுப்பை அடக்கினவன். இவனுடைய பாணங்களால்
வானர ஸைன்யம் மடிவதற்கு முன் இவனை ஐயிக்க வேண்டும்"
80 என்றான்.

அதற்குள் அந்த ராக்ஷஸ வீரன் வானர ஸைன்யத்தில் புகுந்து
வில்லைச் சுழற்றிக்கொண்டு அடிக்கடி கர்ஜித்தான். குமுதன் தவி
விதன், ஸமர்தன், கீலன், சரபன் முதலிய வானர சிரேஷ்டர்கள்
மரங்களையும் மலைச்சிகரங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு அவளை
85 எதிர்க்க ஓடி வந்தார்கள். அவைகளைத் தன் பாணங்களால் ஒரு

ஷணத்தில் அந்த ராஜகுமாரன் தூளாகி, தன்னெதிரில் நின்ற
ஸகல வானரர்களையும் இரும்பால் செய்யப்பட்ட சரங்களால்
துளைத்தான். அவர்கள் அங்கங்கள் பிளந்து அந்தச் சரமாரியால்
கலங்கி அவனுடன் யுத்தம் செய்ய முடியவில்லை. மான் கூட்டங்
களைக் கொழுத்த சிங்கக்குட்டி தூரத்தியடிப்பதுபோல், அந்த
90 வானர ஸைன்யத்தை அந்த ராக்ஷஸ வீரன் திறவடித்தான். தன்
னுடன் யுத்தம் செய்யாமலிருந்த ஒருவரையும் அவன் அடிக்க
வில்லை. ராமனிருக்குமிடத்திற்கு வந்து கர்வத்துடன். "ரதத்தில்
சரசாபங்களுடன் காவிருக்க, ஸாதாரண யுத்த வீரனுடன் நான்
சண்டை செய்யத் தகாது. உதலாகத்தான் விளங்கும் எந்த வீர
95 சிகாமணியாவது உங்களுக்குள்ளிருந்தால் அவன் முன்னின்று என்
னுடன் யுத்தம் செய்யட்டும்" என்றான்.

அந்த வார்த்தையைப் பொறுக்காமல் லக்ஷ்மணன் பாய்ந்து
வில்லை வளைத்து நானேற்றிப்பூமியும் மலைகளும் ஆகாசமும் ஸமுத்தி
ரமும் திக்குகளும் ராக்ஷஸர்களும் நடுங்கும்படி டங்காரம் செய்
100 தார். மஹாதேஜஸ்வியும் பலவானுமான அதிகாயன் அந்தப்
பயங்கரமான சப்தத்தைக்கேட்டு ஆச்சரியப்பட்டான். பிறகு
கோபங்கொண்டு ஒரு கூர்மையான பாணத்தை எடுத்து, "லக்ஷ்
மண! கீயோ சிறு குழத்தை, வீரகிருத்யங்களை அறியாதவன்;
105 போ. யானைப்போன்ற என்னுடன் யுத்தம் செய்ய ஆசைப்
படவாமோ? என் கையிலிருந்து விடப்பட்ட பாணங்களுடைய
வேகத்தை ஹிமயமலையும் ஆகாசமும் பூமியும் தாங்குமோ? ஸுக
மாய்த் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் காலாக்கியை ஏன் எழுப்ப
விடும்புகிறாய்? வில்லை எறிந்துவிட்டுத் திரும்பிப்போ. ஏன்
110 வீணாய் என்னால் உயிரை இழக்கிறாய்? அல்லது, அப்படி இஷ்ட
மில்லாமல் என்னை எதிர்த்தால் சில, பிராணனைப் பறிகொடுத்து
யமலோகத்திற்குச் செல். சத்ருக்களுடைய கொழுப்பை நாசம்
செய்யும் என் கூர்மையான பாணங்களைப் பார்த்தாயா? ருத்திர
னுடைய த்ரிகுலத்தைப் போன்றவை; உருக்கியோடவிட்ட தங்
115 கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டவை; மஹா ஸரீர்பங்களிப் போள்
றவை; கோபங்கொண்ட லிம்ஹம் மதயானியின் மூலையைப்
பிளந்து அதன் ரத்தத்தைக் குடிப்பதுபோல், இந்தச் சரம் உன்
ரத்தத்தைக் குடிக்கும்" என்று கோபத்தால் சிறிக்கொண்டு அந்தச்
சரத்தை வில்லைத் தொடுத்தான்.

ரோஷத்தோடும் கர்வத்தோடும் அதிகாயன் சொன்ன வார்த்
தைகளை கேட்டு லக்ஷ்மணன் அடங்காக்கோபங்கொண்டு, அபார
பலவானும் காந்தி பொருத்தினவருமாகையால் அதைப் பொறுக்
காமல், அநேக அர்த்தங்களடங்கிய மறு மொழியைச் சொன்னார்.
120 "அநே ராக்ஷஸ! வார்த்தையாலேயே உனக்கு மேன்மை ஏற்
படுமா? உன்னைப் புகழ்ந்து கொண்டதாலேயே குரனுவாயா?
125

துஷ்டனே! இதோ வில்லும் கையுமாய் உன்னுடன் யுத்தம்செய்யத்
 தயாராயிருக்கிறேன்; உன் பூர்ணபலத்தையும் காட்டு; வீண்
 பெருமை பேசாதே; செய்கைகளால் உன் திறமையைக் காட்டு;
 130 ஆண்மையுடையவனே குரளேனப்படுவான், நல்வீரர்கள் பெருமை
 பேசுவதில்லை. சிரேஷ்டமான ரதத்தில் ஸகல ஆயுதங்களுடனும் நீ
 யுத்தத்திற்கு வந்திருக்கிறாய். பாணங்களாலோ அல்லது அஸ்திரங்
 களாலோ உன் பராக்கரத்தை வெளியிடு. பிறகு, பெருங்காற்று
 பணம்பழங்களை உதிர்ப்பதுபோல், கூர்மையான பாணங்களால்
 உன் தலையை அறுத்து உதிர்க்கின்றேன். இன்று என் பாணங்கள்
 135 சீரத்தைத் துளைத்து அதிலிருந்து பெருகும் ரத்தத்தைக் குடிக்கும்.
 நான் வயதில் முதிர்ந்தவனல்லவென்று என்னை நீ அலஷ்யம் செய்
 யக்கூடாது. நான் சிறுவனுயிருந்தாலும் வயது சென்றவனுயிருந்
 தாலும் யுத்தத்தில் உனக்குக் காலமிருப்பது வென்றறி. முன்காலத்
 தில் வாயானென்ற சிறுவனுப் அவதாரம் செய்த விஷ்ணுவால்
 140 மூன்று வேலகங்களும் மூன்று அடிகளால் அளக்கப்பட்டதை அறி
 யாயோ?" என்றார்.

அப்படித் தகுந்த காரணங்களுடனும் சிரேஷ்டமான அர்த்தங்
 களுடனும் லக்ஷ்மணன் சொல்லக் கேட்டு அதிகாயன் கோபம்
 கொண்டு, உத்தமமான பாணத்தை எடுத்தான். அப்பொழுது
 145 வித்யாதர, பூத, தேவ, கைத்ய, மஹர்ஷி, குஹ்ய கணங்கள் அந்த
 யுத்தத்தைப் பார்க்க வந்தார்கள். அதிகாயன் வில்லை வளைத்து
 நானேற்றி அந்த பாணத்தைப் பூட்டி ஆகாசத்தை விழங்குவது
 போல் அதிவேகமாய் அதை லக்ஷ்மணன்மேல் பிரயோகித்தான்.
 கோடிய விஷ்ணுள்ள நாகத்தைப்போல் தன்னை நோக்கி வருகும்
 150 அந்த தீக்ஷணமான சரத்தை லக்ஷ்மணன் ஒரு அர்த்த சந்திர
 பாணத்தால் துண்டித்தார். அதிகாயன் அதைக் கண்டு, ஐந்து
 பாணங்களைப் பிரயோகிக்க, லக்ஷ்மணன், அவைகளை அநிஸூலப
 மாயத் தன்னிடத்தில் வருவதற்கு முன்பே நாசம் செய்து, தேஜ
 ஸால் ஜ்வலிக்கும் ஒரு கூர்மையான பாணத்தை எடுத்து அந்த
 155 ராஷ்ணனுடைய நெற்றியிலடித்தார். மஹா ஸர்ப்பம் பர்வதத்
 தில் நுழைவதுபோல் அந்தச் சரம் அவனுடைய நெற்றியில் பதிந்
 தது. ரத்தம் பெருகிற்று. குந்திரனுடைய பாணங்களால் அடிக்கப்
 பட்ட த்ரிபுராஸூரர்களுடைய நகர கோபுரம்போல், அந்த பாணத்
 தைத் தாங்க முடியாமல் அதிகாயன் நடுங்கினான். பிறகு தன்னை
 160 ஒருவாறு தேற்றிக்கொண்டு, நன்றாய் ஆலோசித்து, மேல் நடக்க
 வேண்டியதை நிச்சயித்து, "லக்ஷ்மண! நீ எனக்குத் தகுந்த சத்ரு,
 உன் திறமையை மெச்சினேன். வில்வீத்யையில் நீபுணராயிருக்
 கிறாய்" என்று புகழ்ந்து, ஒருதரம் கொட்டாவி விட்டு, புணங்களை
 முறுக்கிப் பிடித்து ஸ்வானீனப்படுத்திக் கொண்டு, தேர்த்தட்டில்
 165 உறுதியாய் உட்கார்ந்து, ஒன்று பத்து நூறு இப்படி எண்ணிறந்த
 பாணங்களை எடுத்துத் தொடுத்து விடுத்தான். அவை தங்கக்கட்டு

களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, யமதுதர்களைப்போல், ஆகாசமெங்கும்
 ஓரே பிரகாசமாய்த் தோன்றும்படி செய்தன. லக்ஷ்மணன் சற்றும்
 கலங்காமல் அவைகளை அறுத்துத் தள்ளினார். பிறகு அதிகாயன்
 ஓர் உத்தமமான பாணத்தை வெகு ஜாக்கிரதையாக விடுக்க, அது
 170 லக்ஷ்மணனை நடுமார்பில் அடித்தது. மதயானை மதஜலத்தைப்
 பெருகவிடுவதுபோல், அவருடைய தேகம் ரத்ததாரைகளால் நனைக்
 கப்பட்டது. அதைப் பிடுங்கியெறிந்து லக்ஷ்மணன் வெகு
 கூர்மையான ஒரு பாணத்தை எடுத்து அதில் ஆக்னேயாஸ்திர
 மந்திரத்தை ஐபித்து அதிகாயன்மேல் விடுத்தார். அதை அதி
 175 காயன் ஸூரியாஸ்திரத்தால் தடுத்தான். அவ்விரண்டும் மஹா
 நாகங்களைப்போல் ஆகாச விதியில் எதிர்த்து யுத்தம் செய்தன.
 முடியில் தேஜஸற்று, ஒன்றையொன்று எதிர்த்துப் பூமியில் சாம்ப
 லாய் விழுந்தன. அதிகாயன் அதைக் கண்டு ஜாக்கிரதையைப்
 பிரயோகிக்க, லக்ஷ்மணன் அதை இந்திராஸ்திரத்தால் தடுத்தார்.
 180 அதனால் கோபமடைந்து அதிகாயன் யமனுடைய அஸ்திரத்தை
 பிரயோகிக்க, அது லக்ஷ்மணனுடைய வாயவ்யாஸ்திரத்தால் அடித்
 துத் தன்னப்பட்டது. பிறகு இளையப்பருமாள் அந்த ராஷ்ணனைச்
 சரமாரியால் மறைக்க, அவை அவனுடைய வஜ்ரகவசத்தில் பட்டு
 முனையொடிந்து பூமியில் விழுந்தன. அதைக்கண்டு லக்ஷ்மணன்
 185 ஆயிரம் சிரேஷ்டமான பாணங்களைப் பிரயோகித்தார். யாதொன்
 றாலும் பிளக்கப்படாத கவசத்தை அவன் பிரஹ்மாவீடத்திலிருந்து
 பெற்றதால், அந்தப் பாணங்கள் அவனைக் கொஞ்சம்கூட உபத்திர
 விக்கவில்லை.

அப்பொழுது வாயுபகவான் லக்ஷ்மணனிடத்தில் வந்து,
 190 "குழந்தாய் இந்த ராஷ்ணன் அஸ்திரசஸ்திரங்களால் பிளக்க
 முடியாத ஒரு கவசத்தை பிரஹ்மாவீடத்திலிருந்து வரத்தால் பெற்
 றிருக்கிறான். ஆகையால் இவனை பிரஹ்மாவீடத்தால் அடிக்க
 வேண்டும்; மற்றவை பிரயோஜனப்படா" என்றார். அதைக்கேட்டு
 லக்ஷ்மணன், தனையற்ற வேகமுள்ள ஒரு பாணத்தை எடுத்து
 195 அதில் பிரஹ்மாவீட மந்திரத்தை ஐபித்து அதிகாயன்மேல் பிர
 யோகித்தார். அப்பொழுது திக்குகளும், ஸூரிய சந்திரர்களும்,
 கிரஹங்களும், ஆகாசமும், பூமியும் நடுங்கின. தங்கக்கட்டுகளாலும்
 வஜ்ரத்தாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்
 தைப்போலும், யமனுடைய காலதண்டத்தைப்போலும், அக்னியைப்
 200 போலும் ஜ்வலித்துக்கொண்டு, தடுக்க முடியாத வேகத்துடன்
 அந்த பிரஹ்மாவீடம் தன்னை நோக்கி வருவதை அதிகாயன் கண்டு,
 தீக்ஷணமான அநேக பாணங்களால் அதை அடித்தான். அவைகளை
 விழுங்கிக்கொண்டு அது கருடனைப்போல் அதிவேகமாய் அந்த
 205 ராஜகுமாரனுடைய பக்கத்தில் வந்தது. அப்பொழுது, கலங்காமல்,
 அதிகாயன் அதைச் சக்தி, கதை, கோடாலி, குலம் முதலிய ஆயுதங்
 களால் அடித்தான். அது அந்த உத்தம ஆயுதங்களையும் நாசம்

செய்து, ராவணகுமாரான அதிகாயனுடைய சிரனைக் கிரீட
 குண்டலங்களுடன் அறுத்துத் தள்ளிற்று. ஹிமயமலையின் கெரம்
 210 பெயர்ந்து விழுவதுபோல், அந்தத் தலை ஆபரணங்களுடன் பூமியில்
 விழுவதைக் கண்டு, மடிந்தவர் போக மிகுந்த ராஜ்ஜஸர்கள் கண்
 ணீர்விட்டுக் கதறியழுதார்கள். முகம் வாடித் தினமாய், தேகமெய்
 215 சும் பாறைகளாலும் மரங்களாலும் மலைகளாலும் அடிபட்டுக்
 களைத்து, தங்கள் தலைவரையும் இழந்து, திடுக்கிடத்து, இனி யுத்தம்
 செய்து ஐயிப்போம் என்ற ஆசை ஒழிந்து, வங்கையைநோக்கி ஓட
 ஆரம்பித்தார்கள். ஸூர்யோதயத்தால் மலர்ந்த தாமரைப்போல்,
 வானரர்களுடைய முகங்கள் சந்தோஷத்தால் மலர்ந்தன. பயங்
 220 கரமான தேகத்துடன் அளவற்ற பலபராக்கிரமங்களுடன் தங்களை
 மூலநாசம் செய்ய வந்த சத்ருவைக் கொன்று தங்களுக்கு உயி
 ரையும் ஸகல செளக்கியங்களையும் அனுக்ரமித்த லக்ஷ்மணரை
 அவர்கள் பூஜித்துக் கொண்டாடினார்கள்.

ப்ரஹ்மீஷயுக்தா ப்ரஹ்வஸ்து வானரா:

ப்ரபுத்'த' பத்'ம ப்ரதிமாதநாஸ் தத'ா ||

அபூஜயத் லக்ஷ்மண மிஷ்டப'மிநம்

ஹித சிபெள பீ'மப'வே து'ராஸதே' ||

(15)

லக்கம் 72

ராவணன் கவலை கொண்டது

அதிகாயம் ஹதம் ச்ருத்வா லக்ஷ்மணேந மஹேளஜஸா |
 உத்'வேக் மக்'மத்' ராஜா வசநம் சேத்'மப்'ரவீத் ||

(1)

அதிகாயன் லக்ஷ்மணனால் மடிந்தானென்ற வார்த்தையைக்
 கேட்டவுடன் ராவணன் மனம் நடுங்கி, "ஐயோ! என்ன ஆச்சரி
 யம்! வில்லாளிகளுக்குள் சிரேஷ்டனும் ஸகல ஆயுதப் பிரயோகங்
 5 களிலும் நிபுணனும், சத்துருவைப் பார்க்கப் பொறுக்காதவனுமான
 தரம்ராஷன், அகம்பனை, பிரஹஸ்தன், சும்பகர்ணன் இன்னும்
 மற்ற ராஜ்ஜஸர்களும் சத்துருவால் மடிந்தார்கள். இவர்கள் மலை
 போன்ற தேகங்களையும் ஸமுத்திரத்தைப்போன்ற உறுதியையும்
 அபாரபலத்தைமுழுடையவர்கள்; எப்பொழுதும் யுத்தத்தில் ஆவல்
 கொண்டவர்கள். சத்ருவைன்யங்களை ஐயிப்பதுமாத்திரம் அவர்
 10 களுக்குத் தெரியுமெயொழிய, அபஜயமென்பதை அறியாதவர்கள்;
 அஸ்திரவித்யையில் ஈடில்லாதவர்கள். மூன்று லோகங்களிலும்
 பிரஸித்தமான பலத்தையும் வீரியத்தையுமுடைய என் குமாரனால்
 ராமலக்ஷ்மணர்கள் கட்டப்பட்டார்கள். வரப்பிரஸாதத்தால்
 15 இந்திரஜித் அடைந்த நாகபாசத்திலிருந்து தேவாஸூர யக்ஷகந்தர்வ
 கிள்ளரகணங்களும் தப்பமுடியாது. அந்தப் பாசங்களிலிருந்து
 தங்களுடைய ஸாமர்த்தியத்தாலோ, பிறரை மோஹிக்கும் மாயா

வித்யையாலோ, அல்லது ஓஷதிகளாலோ விடுவித்துக்கொண்டார்
 கள். நான் இதுவரையில் யுத்தத்திற்கனுப்பின ராஜ்ஜஸவீரர்கள்
 மஹாபலவான்களான வானரர்களால் கொல்லப்பட்டார்கள். ராம
 20 லக்ஷ்மணர்களையும் ஸூக்ரீவரையும் விபீஷணரையும் வானரர்களை
 யும் யுத்தத்தில் வெல்லக்கூடிய ஒருவரையும் காணும். அந்த ராம
 னுடைய ஸ்வபாவபலம் வெகு ஆச்சரியகரமாயிருக்கிறது. அஸ்தி
 ரங்களால் அவனுக்குக் கிடைத்த பலமேர் அளவற்றது. இது
 வரையில் ஸகல ராஜ்ஜஸர்களும் அவனுடைய பராக்கிரமத்தால் மடிந்
 25 ததைப் பார்த்தால், அந்த ராகவன் நித்யானு ஸ்ரீமந்நாராயணனோ
 வென்று தோன்றுகிறது. அவனைக் கண்டு பயந்து, வங்கையில்
 வெளிக்கதவுகளும் உட்கதவுகளும் எப்பொழுதும் அடைக்கப்பட்டி
 ருக்கின்றன.

ராஜ்ஜஸர்களே! சீங்கள் மறைத்திருந்து அதிஜாகிரதையாக
 லங்கையின் ஸகல பாகங்களுக்கும் காக்கவேண்டும். ஸீதை வளிக்
 30 கும் அசோகவனத்தில் என் உத்தரவில்லாமல் எனக்குத் தெரியா
 மல் ஒருவரும் பிரவேசிக்கக்கூடாது; அங்கிருந்து வெளியில் போக
 வும் கூடாது; எங்கெங்கே வேலைகளுக்கு விடுதிகள் ஏற்பட்டிருக்
 கின்றனவோ அங்கங்கே உங்களுடைய ஸைன்யத்துடன் எப்பொழு
 35 தும் யுத்தத்திற்கு தயாராயிருக்கவேண்டியது. வானரர்களை ஒரு
 பொழுதும் அலாஷ்யம் செய்யக்கூடாது. அவர்கள் யுத்தம் செய்யத்
 தயாராயிருக்கிறார்களா? யுத்தத்திற்கு வந்து கொண்டிருக்கிறார்
 களா? இளைப்பாறுகிறார்களா? கவலைகொண்டிருக்கிறார்களா? என்ற
 விஷயங்களை ஸாயங்காலத்திலும் பாதிராத்திரியிலும் விடியற்காலை
 40 யிலும் எப்பொழுதும் அறிந்துவர வேண்டும்" என்று ஆக்ஷாபித்
 தான். ராஜ்ஜஸவீரர்கள் அப்படியே செய்ய, ராவணன் கோபத்
 தாலும் வருத்தத்தாலும் பீடிக்கப்பட்டுத் தன் அரண்மனைக்குச்
 சென்றான். தன் புத்திரர்களை இழந்த துக்கத்தாலும் அதுவரையில்
 சத்துருக்களால் ஒவ்வொரு தடவையிலும் அபஜயமடைந்ததைப்
 45 பற்றிக் கோபத்தாலும் அதை நினைத்து நினைத்துப் பெருமூச்சு
 விட்டு உருகினான்.

தத: ஸ ஸத்தி'பித கோபவஹி:

திஸாசராணு மதி'போ மஹாப்'வ: |

ததே'வ புத்ரவ்யஸநம் விசிந்தயத்

முஹூர்முஹூர்ஸசைவ தத'ா வ்யதிஸ்வஸத் || (20)

ஸர்க்கம் 73

ராமலக்ஷ்மணர்கள்
பிரஹ்மஸ்திரத்தால் கட்டப்பட்டது

ததோ ஹதாத் ராக்ஷஸபுங்க்வாப்ஸ் தாத்
தேவாந்தகாதி த்ரிபிராதிசாயாத் |
ரக்ஷோக்ஷணம் தத்ர ஹதாவஸிஷ்டா
தே ராவணய த்வரிதம் ஸஸம்ஸு: ||

(1)

- பிறகு ராக்ஷஸகணங்கள் யுத்த பூமியிலிருந்து வந்து, தேவர்களைத் தகைத் தீரென அழிப்பவர்கள் நாசமடைந்ததை ராவணனுக்குத் தெரிவித்தார்கள். அதைக் கேட்டு ராவணன் கண்களில் நீர் பெருக, ஒன்றும் தோன்றாமல் புத்தி மயங்கி, பித்துப்பிடித்தவன் போலிருந்தான். தன் புத்திரர்களிறந்ததையும் ஸ்ரேணாதர்கள் கோரமாய் மடிந்ததையும் கேட்டு, சிந்தாக்கிராந்தனாய் சோக ஸமுத்திரத்தில் முழுமீசுருப்பதைக் கண்டு, இந்திரஜித்தென்ற ராக்ஷஸ வீரகாமணி, "ராக்ஷஸாதிபதியே! தங்களுடைய புத்திரனை இந்திரஜித் பிழைத்திருக்கும்வகையில் தங்களுக்குக் கவலியென்? யுத்த பூமியில் இந்திரஜித்தின் பாணங்களால் அடிபட்டு உயிருடன் திரும்பினவனை இதுவகையில் யாராவது பார்த்ததுண்டோ? ராமலக்ஷ்மணர்கள் இன்று என் ஆயுதங்களால் தேகம்பிளந்து அவயவங்கள் சிதறி உயிரிழந்து கூர்மையான பாணங்களால் தேகமெங்கும் துளைக்கப்பட்டுத் தரையில் விழுந்து இடக்கப்போவதை பாருங்கள். இந்திரனைக் கதறடித்த நான் ஸ்வபாவ பலத்தாலும் தெய்வ பலத்தாலும் சத்துருக்களால் நெருங்க முடியாதவன். நான் செய்யும் கோரப்பிரதிக்கூலையைக் கேளுங்கள். இன்று ராமலக்ஷ்மணர்களுது சரீரத்தில் என் பாணங்களால் ஊசி நாட்ட இடமில்லாமல் துளைக்கிறேன். இன்று இந்திரன், யமன், விஷ்ணு, ஸூரியன், ஸாத்யர்கன், அக்ஷிதன், அக்னி, சந்திரன் முதலிய எல்லோரும், முன்பு பரிசுக்கரவர்த்தியின் யாகசாலையில் தடையற்ற பராக்கிரமத்துடன் விளங்கின மஹாவிஷ்ணுவைப்போல் நான் என் உக்கிரமான வீரியத்தைப் பிரயோகிப்பதை காணப்போகிறீர்கள்" என்று வீரத்தவன் செய்தான்.
- பிறகு அளவற்ற உத்தராகத்துடன் தன் பிதாவிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு, அநேக கோவேறு கழுதைகள் பூட்டின ஓர் உத்தம ரதத்திலேறிக்கொண்டு யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான். ஸூரியனுடைய ரதத்தைப்போல் பிரகாசித்து, வேகத்தால் வாயுவைப் பழிக்கும் அந்த ரதத்தில் ஸூரியனைப்போல் ஜ்வலிக்கும் ராவண புத்திரனை அநேக ராக்ஷஸவீரர்கள் ஸந்தோஷத்துடன் பின் தொடர்ந்தார்கள். அவர்கள் பிரஸித்தி பெற்ற வில்லாளிகள்,

- சிவர் யானியின்மேலும் சிவர் குதிரையின்மேலும் ஏறிக்கொண்டு கத்தி, குலம், சட்டி, கோடாலி முதலிய ஆயுதங்களைத் தரித்த. சங்கம், தூத்துபி, பேரிக்கை முதலிய ரணவாத்யங்கள் கொஷிக்க, ஸகல ராக்ஷஸர்களும் ஆசீர்வதிக்க, இந்திரஜித்தைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். ஆகாசத்தில் பூர்ண சந்திரனைப்போல் சங்கக்கையும் சந்திரனையும் காந்தியால் பழிக்கும் ஒரு வெண்குடையின் கீழ் அந்த ராவண புத்திரன் விளங்கினான். அந்த ராக்ஷஸ வீரனுக்கு இரு புறத்திலும் தங்கப்பிடிக்களுடன் நவரத்தனங்களிழைத்த இரண்டு சாமரங்கள் எப்பொழுதும் போடப்பட்டன. நிகரற்றதேஜஸுள்ள ஸூரியனும் ஆகாச வீதி விளங்குவது போல் லங்கை இந்திரஜித்தின் தேஜஸால் விளங்கிற்று. அவன் யுத்த பூமிக்கு வந்து, தன் ஸைன்யங்களை ரதத்தைச் சுற்றிக் காவல் வைத்து, அக்ஷியை மூட்டி, பிரபலமான மந்திரங்களை ஜபித்து, விதிப்படி ஹவிஸாலும், பொரிகளாலும், மாலைகளாலும் கத்தங்களாலும் அதில் ஹோமம் செய்தான். அக்ஷிக்கு நான்கு பக்கங்களிலும் பரப்பப்படும் தர்ப்பைகளுக்குப் பதிலாக தோமரங்கள் முதலிய ஆயுதங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. விபீதகமென்ற விருஷம் ஹோமம் செய்வதற்கு ஸமித்தகனாக உபயோகப்பட்டது. அவன் உடுத்திருந்த வஸ்திரங்கள் சிவப்பு வர்ணமாயும், அவன் ஹோமம் செய்த கரண்டிகளும் பாத்திரங்களும் கருப்பு இரும்பால் செய்யப்பட்டும் இருந்தன. இப்படி யுத்த பூமியில் அக்ஷியை வளர்த்து, முற்றிலும் கருத்த ஒரு ஆட்டின் கழுத்தைப் பிடித்து அறுத்துப் பரி கொடுத்தான். ஒரு தடவை போடப்பட்ட ஸமித்துகளால் அக்ஷி புனைவில்லாமல் விசேஷ காந்தியுடன் கொழுந்துவிட்டெரிந்தது. பிரதக்ஷினமாய்ச் சமூலம் கொழுந்துகளுடன் அக்ஷி பகவான் மனுஷ்ய ரூபமெடுத்து, ஹாரகேயூர கிரீடகுண்டலங்களால் அவங்கரிக்கப்பட்டவராய்க் கொடுக்கப்பட்ட ஹவிஸைப் பெற்றுக்கொண்டார். பிறகு அந்த அக்ஷியில் பிரஹ்மஸ்திரத்தையும் வில்லையும் ரதத்தையும் யாவற்றையும் ஹோமம் செய்தான். அப்பொழுது ஸூரிய சந்திர இரண்டாக நகைத்திரங்களுடன் ஆகாச வீதி நடுங்கிற்று. தேஜஸில் அக்ஷியைப் போலும், வீரியத்தில் இந்திரனைப்போலும் விளங்கும் இந்திரஜித், வில், பாணங்கள், கத்தி, ரதம், குதிரைகள், ஸாரதி முதலியவைகளுடன் ஆகாசத்தில் மறைந்தான். பிறகு ராக்ஷஸவீரர்கள் யானை, ரதம் முதலியவைகளில் ஏறிக்கொண்டு லங்கையிலிருந்து வெளிப்பட்டுக் கூர்மையான பாணங்களாலும் தோமரம் கத்தி குலம் முதலிய ஆயுதங்களாலும் வானரர்களை அடித்தார்கள். அப்பொழுது ராவணபுத்திரன், கோபத்தால் சிவந்த கண்களுடன், "கீங்கள் சற்றும் கலங்காமல் வெகு உத்தராகத்துடன் வானரர்களை நாசம் செய்யுங்கள்" என்று. பிறகு ஸகல ராக்ஷஸர்களும் வானரர்களை ஜபிக்க விரும்பி, கர்ஜித்துக்கொண்டு, கோரமாய்ச் சரமாரி பொழிந்தார்கள். இந்திரஜித்தும் ராக்ஷஸவீரர்களால் குழப்பிட்டு வானரர்களை நாசிக்க

75 நரராசம் முதலிய பாணங்களாலும் கதை உலங்கை சூலம் முதலிய ஆயுதங்களாலும் கூட்டங் கூட்டமாய் ஹதம் செய்தான். அதைக் கண்டு இதரவானரர்கள் மரங்களையும் மலைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு அவனை சூழ்ந்தார்கள் யுத்தத்தில் பின்வாங்காத தீரணை இந்திரஜித்து கோபம் கொண்டு, பலமும் தேஜஸும் எல்லியில்லாமல் விருத்தியாக, ஒரே பாணத்தால் ஐந்து பத்து ஐம்பது இப்படி வானரர்களைக் கூட்டங் கூட்டமாய்த் துளைத்தான்; அதைக் கண்டு ராஷஸர்கள் மகிழ்ந்தார்கள். தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஸூரியனைப் போல் பிரகாசிக்கும் பாணங்களால் வானரர்கள் அங்கங்கள் பிளந்து, உபத்திரவத்தைத் தாங்காமல், கொழுப்பிழிந்து, யுத்தம் செய்ய ஆசையற்று, பூர்வகாலத்தில் அஸுரர்கள் தேவர்களால் முறியடிக்கப்பட்டதுபோல் விழுந்தோடினார்கள். சில வானர வீரர்கள் பாணங்களாடுற கிரணங்களால் ஸூரியனைப் போல் ஜ்வலிக்கும் இந்திரஜித்தை நாசம் செய்ய நிச்சயித்து, அவனை நான்கு புறங்களிலும் வளைத்துக்கொண்டு கோர யுத்தம் செய்தார்கள். ஆனால் அவனுக்குமுன் நிற்க முடியாமல், அவயவங்கள் சிதைந்து ரத்தம் பெருக பிரக்ஞையற்றுப் புத்திமயங்கி ஒடும்படியாயிற்று. பிறகு ராம கைக்கரியத்திற்காகத் தங்களுடைய ஸகல வீரியத்தையும் பராக்ரீமத்தையும் உபயோகித்து, அவசியமானால் தங்களுடைய உயிரையும் கொடுக்க நிச்சயித்து வானரசிரேஷ்டர்கள், பாறைகளையும் மலைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு, திரும்பி வந்து இந்திரஜித்தைச் சூழ்ந்து கொண்டு, ஓயாமல் கல்மாரி பொழிந்தார்கள். அவைகளை அவன் ஒரு ரொடியில் சிதறவடித்து வானர ஸைன்யங்களைக் கூர்மையான சரங்களால் துளைத்தான். கந்தமாதனைப் பதினெட்டு பாணங்களாலும், தூரத்திலிருந்து நளனை ஒன்பது சரங்களாலும், மைந்தனுடைய உயிரினைக் களை ஏழு அம்புகளாலும், கஜனை ஐந்து வானிகளாலும் துளைத்தான். பிரஸய காலாக்னியைப்போல் கோபத்தால் மெய்மறந்து ஜாம்பவானைப் பத்து சரங்களாலும், கீலனை மூப்பது பாணங்களாலும் ஸூக்ரீவன், ரிஷபன், அங்கதன், த்விவிதன் முதலிய வானர சிரேஷ்டர்களை வரப்பிரஸாதத்தால்கடந்த அநேக கோரமான பாணங்களாலும் பிரக்கஞ்சுற்றுப் போகும்படி செய்தான். ஸூரியனைப்போல் ஜ்வலிக்கும் சரங்களை வெகு சாதுரியமாய் பிரயோகிக்க, அவை மடுவெகத்துடன் வானர ஸைன்யங்களில் வந்து விழுந்து அவைகளைக் கலக்கின. பாணவரஷத்தால் வருத்தி ஒன்றும் தோன்றாமல், ரத்த வெள்ளத்தால் நனைக்கப்பட்டிருக்கும் வானர ஸைன்யத்தைக் கண்டு அவனுக்கு அடங்காத மகிழ்ச்சியுண்டாயிற்று. மறுபடியும் பாணங்களையும் கோரமான ஆயுதங்களையும் இடைவிடாமல் வானரர்கள்மேல் பிரயோகித்துச் சொல்லமுடியாத துன்பத்தை உண்டு பண்ணினான். தன் ஸைன்யத்தைவிட்டு வானர ஸைன்யத்தில் புருந்து ஒருவர் கண்ணுக்கும் தெரியாமல் நீருண்ட மெகத்தைப்போல் சரங்களைப் பொழிந்தான்.

115 வானரர்கள் அவனுடைய பாண வேகத்தால் தேகங்கள் பிளந்து, அவனுடைய மாயையால் ஒன்றும் தோன்றாமல் விகாரமாய்க் கூச்சலிட்டுக்கொண்டு, இந்திரனால் அடிக்கப்பட்ட பர்வதங்களைப்போல் பெரிய சரீரங்களுடன் பூமியில் விழுந்தார்கள். கூர்மையான சரங்கள் தங்கன்மேல் வந்து விழுவது மாத்திரம் அவர்களுக்குத் தெரிந்தது. மாயையால் மறைந்திருந்த அந்த ராஷஸ வீரனைக் காண முடியவில்லை. ஸூரிய கிரணங்களைப்போல் பிரகாசிக்கும் பாணங்களால் ஸகல திருகளையும் இடைவெளி இல்லாமல் நிரப்பி, ஆகாசத்தையும் பூமியையும் மறைத்தான். வானர சிரேஷ்டர்களைக் கதறவடித்தான். நெருப்புப் பொறிகளுடனும் ஜ்வாலிகளுடனும் கொழுந்துவிட்டுடொரியும் அக்னியைப்போன்ற சூலம், கத்தி, கோடாவி முதலிய ஆயுதங்களைக் கரகரவென்று சுழற்றி வானரர்களை அசைக்க முடியாமல் அடித்தான். நெருப்பு ஜ்வாலிகளைப் போன்ற பாணங்கள் தேகத்தில் பாய்ந்து ரத்தம் பிறிட்டடிக்க, பெரிய சரீரமுள்ள வானரர்கள் புஷ்பங்களால் நிறைந்த பலாசவிருஷங்களைப்போல் விளங்கினார்கள். ஒருவரையொருவர் தழுவிக்கொண்டு விகாரமாய்க் கூச்சலிட்டு வானர வீரர்கள் உயிரிழந்து பூமியில் விழுந்தார்கள். 130 ஆகாசத்தை கீமிர்ந்து பார்த்த சிலர் கண்களில் அடிக்கப்பட்டார்கள். சிலர் பாணங்களினின்றும் தப்புவதற்காகப் பூமியில் ஒருவர் மேலொருவர் விழுந்தார்கள். ஹனுமான், ஸூக்ரீவன், அங்கதன், கந்தமாதன், ஜாம்பவான், ஸூஷணன், வேகதர்சி, மைந்தன், த்விவிதன், கீலன், கவாஷன், கஜன், கோமுகன், கேஸரி, ஹரிஜோமா, வித்யுத்தம்ஷ்டர்ன், ஸூர்யமுகன், ஜ்யோதிர்முகன், ததிமுகன், பாவகாஷன், நளன், குமுதன் முதலிய வானரத் தலைவர்களை மந்திரங்களால் காக்கப்பட்ட சட்டி, வல்லயம், சூலம் முதலிய ஆயுதங்களாலும் பாணங்களாலும் ஒன்றும் தோன்றாமலடித்து, ராமலக்ஷணர்களை ஸூரியகிரணங்களைப்போன்ற பாணங்களால் மறைத்தான். 140

எல்லியற்ற தைரியத்தையுடைய ரகுவீரன், மலையில் விழும் மழைத்தாரைகளைப்போல் அவைகளைச் சற்றும் லக்ஷயம் செய்யாமல், "லக்ஷண! இந்த ராஷஸராஜகுமாரன் வரத்தாலையடிப்பட்ட பிரஹ்மாஸ்திரத்தை ஆதாரமாய் வைத்துக்கொண்டு, வானர ஸைன்யத்தைக் கலக்கி முறியடித்து, நம்மையும் குரூரமான பாணங்களால் உபத்திரவிக்கினான். அந்த மஹாவீரன் பிரஹ்மாவால் கொடுக்கப்பட்ட வரங்களின் மஹிமையைக் கொண்டு ஆகாசத்தில் மறைந்திருந்து, நமது ஸைன்யங்களை நாசம் செய்கிறான் அவன் இருக்குமிடம் தெரியாமல் நமது வீரர்கள் அவனுடன் யுத்தம் செய்வதெப்படி? ஜயிப்பதெப்படி? நீ உன் ஸ்வபாவ மஹிமையை ஆசிரயித்து இவனால் பிரயோகிக்கப்படும் பிரஹ்மாஸ்திரத்தைத் தடுக்க நீனைக்கிரமம். அது ஸூரியல்லை. இந்த அஸ்திரத்திற்குத் தேகவயாயிருந்து இவ்வளவு சக்தியையும் அடற்குக் கொடுத்த பிரஹ்மதேவன் மனத் 150

155 திற்கெட்டாத பிரயோகத்தை யுடையவர். ஆகையால் இந்த ஸமயத்தில் இவனால் பிரயோகிக்கப்படும் பாணங்களின் வேகத்தை மணம் கலங்காமல் எண்ணப்போல் பொருத்துக்கொண்டிரு. இந்த ராஷஸ வீரன் சரமாரிகளால் ஸகல திக்குகளை யும் மறைக்கிறான். இந்த வானரஸையம் தலைவர்கள் மடிந்து மூலக்குழலி சிதறி தேஜஸந்

160 திருக்கிறது. ஆகையால் நாமிருவரும் பிரக்ஞையற்று யுத்தம் செய்யாமல் மூர்ச்சையடைந்து பூமியில் விழுவதைக் கண்டு, இந்த ராஷஸன் ஐயலக்ஷ்மியுடன் அதிசீக்கிரமாய் லங்கையில் பிரவேசிப்பான்" என்று எச்சரித்தார். பிறகு அவர்கள் இந்திரஜித்தால் பிரயோகிக்கப்பட்ட பாணவீஷத்தால் மிகவும் பீடிக்கப்பட்டு பூமியில் விழுந்தார்கள்.

165 அதைக் கண்டு இந்திர சத்தருவானவன் ஸந்தோஷம் தாங்காமல் ஆரவாரித்தான். இப்படி வானர ஸையத்தையும் ராமலக்ஷ்மணர்களை யும் மிகுந்த உபத்திரவத்திற்குள்ளாக்கி லங்கையில் பிரவேசித்து, ராவணனுக்கு அந்த ஸமாசாரத்தைத் தெரிவிக்க அதிவேகமாய்ச் சென்றான்.

ஸ தத் ததா வாநரஸைய மெவம்
ராமம் ச ஸங்க்யே ஸஹ லக்ஷ்மணேத |
விஷாத்வித்வா ஸஹஸா விவேபா
புரீம் தஸக்ரீவ புஜாபிசுப்தாம் | (73)

ஸர்க்கம் 74

ராமலக்ஷ்மணர்கள்
பிரஹ்மாஸ்திரத்திலிருந்து விடுபட்டது

தயோஸ்ததா ஸாதீதயோ ரணக்ரே
முமொஹ ஸையம் ஹிபுங்க்வாதாம் |
ஸுக்ரீவ நீலாங்கத் ஜாம்பவந்தோ
நசாபி கிஞ்சித் ப்ரஹிபேநீரே தே | (1)

5 இப்படி ராமலக்ஷ்மணர்கள் யுத்தபூமியில் பிரஹ்மாஸ்திரத்தால் மயங்கிக் கிடப்பதைக் கண்டு, ஸுக்ரீவன், நீலன், அங்கதன், ஜாம்பவான் முதலிய வானர வீரர்கள் ஒன்றும் தோன்றாமலிருந்தார்கள்; வானர ஸையம் புத்தி சிதறி ஏக்கம் பிடித்தது. அப்பொழுது மஹாபுத்திமானான விபீஷணன் வானர சிரேஷ்டர்களை மதுரமான வார்த்தைகளால் தைரியப் படுத்தினான். "பயப்பட வேண்டாம்; நமது ரக்ஷகர்கள் பிரக்ஞையற்றுக் கிடக்கிறார்களென்பதைப்பற்றி வருத்தவேண்டியதில்லை. பிரஹ்மாவின் ஆக்ஞையைக் கௌரவிப்பதற்காக இந்திரஜித்தின் பாணங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டிருக்கிறார்கள். அந்த ராஷஸகுமாரன் சதுர்முகரைக் கடுத்தவத்தால் ஸந்தோஷப்படுத்தி, தடையற்ற வேகமுள்ள இந்த உத்தம

10

மான அஸ்திரத்தைப் பெற்றான். அவரிடத்திலுள்ள மரியாதையால் ராமலக்ஷ்மணர்கள் அஸ்திரபத்தத்திற்குட்பட்டிருக்கிறார்கள்; ஒரு முகூர்த்தம் சென்றபின் முன்போல் கமாயிருப்பார்கள். இதைப்பற்றிக் கவனிப்படலாமா?" என்றான். அதைக்கேட்டு ஹனுமான் பிரஹ்மாஸ்திரத்தை கௌரவிப்பவராக, விபீஷணனை கோக்கி, இதுவகையில் நமது ஸையத்தில் கொல்லப்பட்டவர்களைத் தவிர உயிருடைநீடுப்பவர்களைக் கண்டுபிடித்து ஆறுதல் செய்யவாம் வா" என்று அவனை அழைத்துக்கொண்டு, தீவட்டிகளுடன் ராத்ரியில், அந்த யுத்தகளத்தில் தேடினார்.

15

20

வால், கை, கால்கள், வீரல்கள், கழுத்து முதலிய அவயவங்கள் அறுந்தவர்களும், தேகமெங்கும் ரத்தம் பெருகிறவர்களும், மல முத்திரங்களை விடுகிறவர்களும், பர்வதங்களைப்போல் இறந்து கிடப்பவர்களும் ஆயுதங்களால் அடிபட்டுக் கிடப்பவர்களும் அங்கங்கே காணப்பட்டார்கள். அடியெடுத்து வைப்பதற்கு இடமில்லை. ஸுக்ரீவன், அங்கதன், நீலன், சரபன், கந்தமாதனன், கவாஷன், ஸுதேஷனன், வேகதர்சி, ஆஹுகன், மைத்தன், நளன், ஜ்யோதிர்முகன், த்விவிதன், பனஸன் முதலிய வானரத் தலைவர்கள் அடிபட்டுப் பிணம்போல் கிடப்பதைக் கண்டார்கள். இப்படி ஆறு நாழிகைக்குள் அறுபத்தேழு கோடி வானரர்கள், பிரஹ்மாவிடத்திலிருந்து வரம் பெற்ற அந்த ராஷஸ ராஜகுமாரனால் கொல்லப்பட்டார்கள். மஹாஸமுத்திரத்தைப்போன்ற வானர ஸையம் இந்திரஜித்தின் பாணங்களாடிற சண்டமாருதத்தால் அடிக்கப்பட்டுக் கொந்தளித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, மாருதியும் விபீஷணனும் ஜாம்பவானைத் தேடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

25

30

35

மிகவும் வயதுசென்று; பாணங்களால் துளைக்கப்பட்டு, அணையும் நெருப்பைப்போல் காணப்படும் அந்த பிரஹ்மபுத்திரனைப் பார்த்து விபீஷணன், "ஐயோ! ராஷஸர்களுடைய உர்மையான பாணங்களால் தாங்கள் கொல்லப்படாமல் பிழைத்திருக்கிறீர்களா" என்று கேட்டான். அதற்கு அந்த வானர வீரன், "மஹாவிரியமுள்ள ராஷஸேஸ்வர! நீ இருக்கிற இடம் தெரியவில்லை. உன் குரலால் அடையாளம் கண்டுபிடித்தேன். பாணங்களால் துளைக்கப்பட்டு இந்திரிய ஸ்வாதினமற்றிருக்கிறேன். அது இருக்கட்டும், வாயுபகவானுக்கும் அஞ்சனாதேவிக்கும் பாக்கியவசத்தால் பிறந்த ஹனுமான் உயிர் தப்பி செளகந்தியமாக இருக்கிறானா?" என்று, வெகு கஷ்டப்பட்டுப் பேச முடியாமல் பதில் சொன்னார். அப்பொழுது அந்த ராஷஸன், "ஐயா! என்ன ஆச்சரியம்! ராமலக்ஷ்மணர்களைப்பற்றி கேட்கும் விசாரிக்கவில்லை, ஸுக்ரீவ மஹாராஜா அங்கதன் முதலியவர்கள் பிழைத்திருக்கிறார்களா என்று கேட்கவில்லை. இவர்களைவிட வாயுபுத்திரனிடத்தில் தாங்கள் அதிக ஸ்நேஹம் வைத்திருப்பதற்குக் காரணமென்ன?" என்றான். ஜாம்பவான்,

40

45

50

55 "ராஜாஸிரேஷ்ட! மாருதியைப்பற்றி விசேஷமாய் விசாரிக்க வேண்டியது அவசியம். அவன் உயிருடனிருந்தால் நமது ஸைன்யம் முழுவதும் கொல்லப்பட்டாலும் பிழைத்திருப்பதாக எண்ணிக்கொள்ளலாம். அவன் உயிரிழந்தால் நாமெல்லோரும் உயிருடனிருந்தும் இறந்தவர்கள் போலாவோம். பலத்தில் வாய்ப்புகளானையும், விரியத்தில் அக்ளியையும் போன்ற ஆஞ்ஞனையன் அபாயமில்லாமலிருந்தால் நாம் உயிரில் ஆசையைக்களாம்" என்றார். பிறகு ஹனுமான் ஐரம்பவானுடைய பாதங்களைத் தொட்டு விதிப்படி, நமஸ்கரித்து அபிவாதனம் செய்தார். ஐரம்பவான் மாருதியின் குரலுக்கேட்டு, இந்திரியங்கள் கலங்கியிருந்தும் தனக்குப் போன உயிர் திரும்பி வந்ததுபோல் ஸந்தோஷித்தார். "வானரோத்தம! வா; நமது ஸைன்யத்தைக் காப்பாற்றுவது உன் கடமை. அதற்கு வேண்டிய பராக்கிரமத்தை யுடையவன் இங்கே ஒருவருமில்லை. இவர்களுக்கு பரம உபகாரத்தைச் செய்யக்கூடியவன் நீயே. உன் பராக்கிரமத்தை உபயோகப்படுத்தவேண்டிய ஸமயம் இதே. அதற்குத் தகுந்த வேறொருவரையும் காணேன். ராமலக்ஷ்மணர்களுக்குப் பாணங்களால் நேர்ந்த உபத்திரவத்தைத் தீர்த்து, வானர ஸைன்யத்திற்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடு. ஸமுத்திரத்திற்குமேல் ஆகாச மார்க்கமாய் வெகுதூரம் சென்று பர்வதராஜனுள் ஹிமயமலைமையச் சேர். அதற்குப்பால் சிஷுபென்ற உன்னதமான தங்கமலையும், கைலாச சிகரமும் காணப்படும். இவ்விரண்டிற்கும் நடுவில் ஸகல ஓஷதிகளால் நிறைந்து அவகனின் காந்தியால் த்வலித்துக்கொண்டிருக்கும் ஓஷதிபர்வதத்தைக் காண்பாய். அதன் உச்சியில் மிருதஸஞ்ஜீவினி, விரல்யகரணி, ஸந்தானகரணி ஸாவர்ணகரணி என்ற நான்கு பரம ஓஷதிகள் ஸகல திக்குகளையும் தங்களுடைய தேஜஸால் பிரகாசிக்கச்செய்துகொண்டு வளர்ந்துள்ளன. அவைகளை எடுத்துக்கொண்டு இங்கே வா. இறந்த வானரர்களுக்கு உயிரைக் கொடுத்து ஆறுதல் செய்" என்றார். (மிருதஸஞ்ஜீவினி:—இறந்த வரீர்ப் பிழைப்பிக்கும், விசல்யகரணி:—பிழைக்கப்பிறகு தேகத்திலிருக்கும் பாணங்களை வெளியில் எடுத்து அவனை நடக்கும்படி செய்யும், ஸாவர்ணகரணி:—காயத்தால் உண்டான வர்ணத்தை மாற்றி தேகத்தின் மற்றப் பாகங்களிலுள்ளதுபோன்ற ஸ்வபாவமான வர்ணத்தைக் கொடுக்கும், ஸந்தானகரணி:—பாணங்கள் வெளிப்பட்டவுடன் பிளக்கப்பட்ட தோலின் இரண்டுபாகத்தையும் சேர்க்கும்.

ஐரம்பவான் இப்படிச் சொல்லக் கேட்டு, நான்கு திக்குகளிலிருந்து வந்துவிழும் நதிகளால் ஸமுத்திரம் பொங்குவதுபோல், மாருதிக்குப் பலமும் உதவாஹமும் தைரியமும் விருத்தியாயின. தரிசுடப் பர்வதத்தின் உச்சியில் நின்று அதைக் காலால் உதைத்து ஆகாசத்தில் இளம்பயத்தைச் செய்துகொண்டிருந்த ஆஞ்ஞனையர், ஒரு பர்

வதத்தில் மற்ருரு பர்வதம் தன்னை தபோல் காணப்பட்டார். அவருடைய பாதங்களால் பிளக்கப்பட்டுத் தாங்காமல் அந்தப் பர்வதம் பூமியில் அழுந்திற்று. அவருடைய வேகத்தால் அதிலிருந்து சிகரங்கள் பிளந்து பாறைகள் நெருப்பு த்வலிகளையுடன் விழுந்தன. அதிலுள்ள மரங்கள் முறித்து விழுந்து, பாறைகள் பிளந்து, அந்தப் பர்வதம் அசைந்தாரும் பொழுது வானரர்கள் அதில் நிற்க முடியவில்லை. லங்கையின் கோபுரங்களும் அதற்கு ஸமீபத்திலுள்ள கிருகங்களும் இடிந்து விழுந்தன. கோட்டை வாசல்கள் அசைந்தாடின. லங்கா நகரம் அந்த ராத்திரியில் பயத்தால் நடுங்கித் தத்தளிப்பதுபோல் தோன்றிற்று. மலைபோன்ற சீர்த்துடன் த்ரீகூடபர்வதத்தை உதைத்துக் கிளம்பி பூமியையும் ஸமுத்திரத்தையும் கலங்கச் செய்தார். பிறகு லங்கையிலுள்ள மலைய பர்வதத்தில் ஏறினர். அது மேருமத்திரபர்வதங்களைப்போல உன்னதமாய், அநேக மலையருவிகள் மரங்கள் கொடிகள் தாமரையோடைகள் மிருகங்களுக்குகைகளால் அழகாய் விளங்கிற்று. எண்ணிறந்த தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் வித்தியாதரர்களும், முனிசனங்களும், அப்ஸரணுகளும் அதில் ஆனந்தமாய் வலித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அறுபது யோஜனை உயரமுள்ளது. அதிலிருந்தவர்கள் அவருடைய ரூபத்தையும் வீராவேசத்தையும் கண்டு பயந்தார்கள். தன் சீர்த்தை விருத்தி செய்துகொண்டுவடவா முகத்தைப்போன்ற தன் வாயைத் திறந்து, லங்கையிலுள்ள ராஜாஸர்கள் தான் வருமானவும் வெளிக்கிளம்பாமலிருக்கும்படி பயங்கரமாய்க் கர்ஜித்தார். அதைக்கேட்டு லங்கையிலுள்ள ஸகலப் பிராணிகளும் ஆச்சரியமடைந்து பயத்தால் அசைவற்றிருந்தார்கள். பிறகு மாருதி ராமமூர்த்தியை மனத்தால் நமஸ்கரித்து, தான் உத்தேசித்த காரியம் விண்மில்லாமல் நிறைவேறும்படி அனுக்ரஹிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து, அவருக்குக் கைங்கரியரூபமாக ஒரு அற்புதமான வீரகிருத்யத்தைச் செய்தார். மஹா ஸர்ப்பத்தைப் போன்ற வாலை உயரத்துக்கி, முதுகை வளைத்து, காதுகளை மடக்கி, வடவா முகத்தைப்போன்ற வாயைத்திறந்து, பயங்கரமான வேகத்துடன் ஆகாசத்தில் கிளம்பினார். (வாலைத் தூக்குவதால் அளவற்ற உதலாகமும், முதுகை வளைப்பதால் ஆகாசமார்க்கத்தில் செல்வதற்கனுக்ரஹமாய் பிராணவாயுவை அடக்கினாரென்றும், காதுகளை மடக்குவதால் தன் பலத்தை விருத்தி செய்துகொண்டாரென்றும், வாயைத் திறப்பினால் தான் செய்யும் காரியத்தில் ஸகலப் பிரகாரையையும் வைத்தாரென்றும் விளங்குகின்றன.) அந்த மலையிலுள்ள மரச்சோலைகளையும் கற்பாறைகளையும் அங்கே வலித்த வானரர்களையும் தன் வேகத்தால் இழுத்துக்கொண்டு போனார். கைகால்களுடைய வேகத்தால் அவர்கள் பீடிக்கப்பட்டு, வெகுதூரம் அவருடன் போய், வரவர வேகம் குறைந்து ஸமுத்திரத்தில் விழுந்தார்கள். மஹா ஸர்ப்பங்களைப்போன்ற புண்களை நீட்டிக்கொண்டு, விரியத்தில் கருடனுக்கு ஸமானராய், தான் போகும் வேகத்தால் திக்கு

களை இழுத்துக்கொண்டு போகிறவர்போல், பர்வதசிரேஷ்டனான
 மேருவைப் போய்ச் சேர்த்தார். (கைலாஸத்திற்கருவில் ஹிமயமலை
 135 யின் ஒருபாகமான மேருவென்ற ஒரு சிகரமுண்டு; அல்லதுமேருமலை
 யிருக்கும் திக்கிலுள்ள ஹிமயபர்வதமென்றும் அர்த்தம் செய்ய
 லாம்; அல்லது மேருமலையிருக்கும் உக்தர திக்கை நோக்கிச் சென்ற
 ரென்றும் பொருள்தம்; அல்லது, மேருவைப்போல் உன்னதமான
 ஹிமயமலையென்றும் அர்த்தமாகும்).கொந்தளிக்கும்அலைகளுடனும்
 140 தத்தளிக்கும் ஐலஐந்துக்களுடனும் கூடின ஸமுத்திரத்தைப் பார்
 துக்கொண்டு, மஹாவிஷ்ணுவின் கரத்தால் பிரயோஜிக்கப்பட்ட
 சக்ராயுதத்தைப்போல் அதிவேகமாய்ச் சென்றார். மலைகள், மரச்
 சோலைகள், ஏரிகள், ஆறுகள், தடாகங்கள், நகரங்கள், தேசங்கள்,
 வனங்கள் முதலியவைகளைப்பார்ந்துக்கொண்டே, ஆஞ்ஞேயர் தன்
 145 பிதாவான வாயுபகவானிப்போன்ற வேகமுடையவராய், ஆகாச
 வீதியில் கொஞ்சம்கூட சிரமமில்லாமல் சென்றார். அவர் போகும்
 பொழுது உண்டான சப்தத்தால் திக்குகள் நிறைந்தன. ஐயம்ப
 வாறுடைய வார்த்தைகளை நினைத்துக்கொண்டு, ஒஷதிபர்வதத்
 தைத் தாண்டிப் போகக்கூடாதென்று தன் வேகத்தை வரவரக்
 150 குறைத்தார்.

கொஞ்சநேரத்திற்குள் ஹிமயபர்வதம் காணப்பட்டது. அநேக
 மலையருவிகளாலும் குகைகளாலும் வெளுத்த மேகக் கூட்டங்களைப்
 போன்ற சிகரங்களாலும் பலவகை விருகங்களாலும் அது விளங்
 155 கிறது. அதன் சிகரங்களிலும் தாழ்வரைகளிலும் பரிகத்தமான
 ஆசிரமங்களையும் அதில் வாசீக்தும் தேவரிஷி முதலியவர்களையும்
 கண்டார். சதுர்முகப்பிரஹ்மாவின் இருஹம், கைலாஸம், இந்திரன்
 வஸிக்குமிடம், ருத்ரன் விஷயாட்டாய் தன் பாணங்களை எய்யு
 மிடம், ஹயக்ரீவமூர்த்தியை ஆராதனம்செய்யும் ஸ்தலம், ருத்ரனால்
 அறுக்கப்பட்ட பிரஹ்மாவின் சிரஸ் விழுந்த இடம், ஸூரியனுக்கு
 160 ஒவ்வொரு மாதத்திலும் ஊழியம்செய்யும் கிராமணி முதலியவர்கள்
 இளைப்பாறுவதற்காக ஏற்பட்ட ஸ்தலங்கள், இந்திரன் பிரஹ்மா
 விடத்தினிருந்து வஹ்ராயுதத்தைப் பெற்றவிடம், ஸூரியனைப்போல்
 ஐவலிக்கும் குபேரனுடைய வாஸஸ்தானம், சாயாதேவியைத்
 திருப்தி செய்வதற்காக விச்வகர்மா ஸூரியனைச் சாணிக்கல்வில்
 165 வைத்துக் கட்டி, அவருடைய கிரணங்களை அறுத்த ஸ்தானம்,
 தேவதைகள் பிரஹ்மாவைத் தரிசிப்பதற்காக ஏற்பட்ட ஸிம்ஹா
 ஸனம் (பிரஹ்மரிஷிகளுடைய வாஸஸ்தானங்களென்றும் சொல்ல
 லாம்.), பரமசிவனுடைய தனுஸ் இருக்குமிடம், பாதாளலோகத்
 திற்குப் போகும் துவாரம், கைலாஸத்திற்கு ஸமீபத்தில் 'ஹிமவச்
 170 சிலா' என்ற ஒரு பெரிய பாறை, ரிஷபமென்ற ஒஷதிமலை, கிழக்கு
 திக்கிலுள்ள மேருபர்வதம், ஸகல உத்தம ஒஷதிகளின் பிரகாசத்
 தால் ராத்திரிகாலத்தில் விளங்கும் ஒஷதிபர்வதம் முதலியவைகளைக்

Notes : This Blank Page has also to be counted as a
 another page Number.

It is intentionally left blank after Picture Sketches.!

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ஸதம் ஸமுத்தபாட்ய க்ரூதப்பாத வித்ரால்ய லோகாந் ஸஸுராவ-ரேந்த்ராத் |
 ஸம்ஸ தூயமாந: க்ரேஸை ரேஸைக் ஐகரம் வேகரத் க்ரேடோக்ர லேக்: 4
 தன் வாஹ அதன் நடுவில் சுற்றி அதைப் பெயர்த்தெடுத்து, தேவாஸுரர்களும் ஸகலப் பிராணிகளும் பயந்து நடுங்க, ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் கணங்கள் கொண்டாட கருடனைப்போல் அழிவேகமாய்த் திரும்பி வந்தார். ஸுலீயனுடைய தேஜஸால் விளங்கும் ஹனுமான் ஸுலீயனைப்போல் ஜ்வலிக்கும் அந்தப் பர்வதெகரத்தை ஸுலீயவீதியில் கொண்டுவருகையில், ஸுலீயனுடைய ஸமீபத்தில் விளங்கும் எதிர் ஸுலீயனைப்போல் தோன்றி, ஆயிரம் முனைகளுடன் கெடுப்புஜ்வாலிகளால் சூழப்பட்டு, விளங்கும் சக்கராயுதத்தைப்போல், அந்த ஒஷதிபர்வதத்தைத் தூக்கிவரும் ஹனுமான் விளங்கினார்.

—புத். 74ஸ - 71 க.
 (மக்கம் 291 பக்கம்)

கண்டார். மிகவும் ஆச்சரியமடைந்து அதிலேறித் தனக்கு வேண்டிய ஓஷதிபர்களைத் தேடவாரம்பித்தார். அநேக ஆயிரம் யோஜனை தூரம் தாண்டிவந்து, ஒஷதிபர்வதமெங்கும் ஐக்கிரதை யாய்த் தேடிப் பார்த்தும் அவைகளைக் காணாமல் கோபத்தால் கர்ஜித்தார். அந்த ஒஷதிகள் தங்களைக் கொண்டுபோக ஒருவன் வருவதையறிந்து மறைந்தன. அந்த அவமானத்தைப் பொறுக்காமல் கோபத்தால் கண்கள் சிவக்க, அந்தப் பர்வதத்தைப் பார்த்து, "ஓப்! ரகுவிரனிடத்தில் விச்வாஸமாவதபரிதாபமாவது வைக்காமல், இப்படி நான் வந்த காரியத்தைத் தடுப்புது உமக்கு உதிகமென்று தோன்றுகிறதா? இன்று என் புஜபலத்தால் நீர் போடிப்போடியாய் ஸ்வருபமில்லாமல் நாசமடைவதைப் பார்ப்பீர்" என்று மரச்சோடிகள், மிருகங்கள், நாதுக்கள், கிரகங்கள், கொடிமுடிகள், தேவ கந்தர்வாரித்தசாரண கணங்கள் முதலியவர்களுடன் கூடின அந்த உத்தமபர்வதத்தைப் பிடித்து அழிவேகமாய் அசைத்துப்பிடுவ்வினார். தன் வாஹ அதன் நடுவில் சுற்றி அதைப் பெயர்த்தெடுத்து, தேவாஸுரர்களும் ஸகலப் பிராணிகளும் பயந்து நடுங்க, ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் கணங்கள் கொண்டாட கருடனைப்போல் அழிவேகமாய்த் திரும்பி வந்தார். ஸுலீயனுடைய தேஜஸால் விளங்கும் ஹனுமான் ஸுலீயனைப்போல் ஜ்வலிக்கும் அந்தப் பர்வதெகரத்தை ஸுலீயவீதியில் கொண்டுவருகையில், ஸுலீயனுடைய ஸமீபத்தில் விளங்கும் எதிர் ஸுலீயனைப்போல் தோன்றி, ஆயிரம் முனைகளுடன் கெடுப்புஜ்வாலிகளால் சூழப்பட்டு, விளங்கும் சக்கராயுதத்தைப்போல், அந்த ஒஷதிபர்வதத்தைத் தூக்கிவரும் ஹனுமான் விளங்கினார்.

வானரர்கள் அவரைக்கண்டு பெரும்உச்சலிட்டார்கள். அவரும் அவர்களைக்கண்டு ஐயத்வனி செய்தார். (ஒஷதிபர்வதம் வெகு தூரத்தில் வரும்பொழுது அதன் வாலணியால் வானரர்கள் பிழைத்தெழுந்தார்களென்று தெரிவிறது). அதைக் கேட்டு லங்கைபிரிக்கும் ஐந்துக்கள் பயந்து பெரும் உச்சலிட்டன. பிறகு ஆஞ்ஜீயேயர் அந்த ஒஷதிபர்வதத்தடன் தீரீகடபர்வதத்தின் கிரகத்தில் குதித்தார். வானரலிரேஷ்டர்களால் தலைவணங்கி நமஸ்கரிக்கப்பட்டு, மாருதி விபீஷணனை வெகு பிரியத்துடன் ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டார். ராமலக்ஷ்மணர்கள் அந்த ஒஷதிகளின் வாலணியை முகர்ந்து, தேகத்தில் பதித்திருந்த அம்புகளும் ஆயுதங்களும் உதிர, உபத்திரவம் கீங்கி எழுந்தார்கள். இறந்தவர்களும் காயப்பட்டவர்களும் காயங்கள் ஆறி உபத்திரவங்கள் கீங்கி, தூங்கி எழுந்தவர்களைப்போல் அதிகரித்த தேஜஸுடனும் பலத்துடனும் கிளம்பினார்கள். லங்கையில் வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் யுத்தம் ஆரம்பித்த காலம்முதல் இறந்தவர்களின் கணக்கு தனக்குத் தெரிவதற்காகவும் பிறர்க்குத் தெரியாமலிருப்பதற்காகவும், வானரர்களால் கொல்லப்பட்ட ராக்ஷஸர்களையும் சாகப்போகிறவர்களையும் ஸமுத்திரத்தில்

175
 180
 185
 190
 195
 200
 205
 210

215 எறிந்துவிடும்படி ராவணன் உத்திரவு செய்தான். (ஒஷதிகளின் மஹிமையால் ராக்ஷஸர்களும் பிழைத்திருப்பார்களே என்பதற்கு ஸமாநாணம்). இப்படி வாயுபுத்திரன் உத்தமமான ஒஷதிகள் வளரும் பர்வதத்தை மறுபடியும் முன்னிருந்த இடத்திற்குக் கொண்டுபோய் வைத்து, ராமனுடைய ஸமீபத்தில் வந்து சேர்ந்தார்.

ததோ ஹரிர் கீந்த'வஹாத்மஜஸ்து
தமோஷதி' ஸஸல் முத'க்ரவீர்ய: |
நிநாய வேகோத் ஹிமவந்தமேவ
புநர்ச ராமேண ஸமாஜகோம ||

(79)

பக்கம் 75

லங்கையைக் கிளாளுத்தினவ

ததோப்ரவீத் மஹதேஜா: ஸுக்ரீவோ வானராதி'ப: |
அர்தீயம் விஜ்ஞாபயம்ஸ சாபி ஹநுமத்த மிதீ'ம் வச: || (1)

5 பிறகு வானராதிபதியான ஸுக்ரீவன் ராமனிடத்தில் தன் உத்தேசத்தைத் தெரிவித்து ஆஞ்ஞநேயரைப் பார்த்து, "கும்பகர்ணன் மடிந்தான். அதிகாயன் முதலிய ராஜகுமாரர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள். ஆகையால் இளிமேல் ராவணன் யுத்தத்திற்கு வெளியில் வரும்படி நாம் இடம் கொடுக்கக்கூடாது. நமது ஸைன்யத்தில் பலவான்களும் வேகசாலிகளுமான வானரர்கள் தீவட்டிகளை எடுத்துக்கொண்டு லங்கையில் பிரவேசிக்கட்டும்" என்று ஆக்ஞாபித்தான்.

10 அப்படியே வானர வீரர்கள் ஸூரியன் அஸ்தமித்தவுடன் முதல் ஜாமத்தில் கோரமான இருட்டில், தீவட்டிகளுடன் நான்கு புறங்களிலிருந்தும் லங்கையில் நுழைந்து காவற்காரர்களை அடித்துத் தூரத்தினார்கள். கோபுரங்களிலும், கோட்டை வாசல்களிலும், கோட்டைச் சுவர்களிலுள்ள வீடுகளிலும், வீதிகளிலும், சந்துகளிலும், மாளிகைகளிலும், நெருப்பு வைத்தார்கள். அநேக ஆயிரம் வீடுகள் ஒரு நியிஷத்தில் சாம்பலாயின. மலைகளைப் போன்ற அரண்மனைகள் எரிந்து விழுந்தன. அவைகளிலுள்ள அகில், சந்தனம் முதலிய பரிமாணத் திரவியங்கள் எரிவதாலுண்டான வாலனை ஒரு பக்கத்திலும், ஜீவ ஐந்துக்கள் எரிவதாலுண்டான பிண நாற்றம் வேறொரு பக்கத்திலும் வீசின. அவைகளிலுள்ள முத்து, பவழம், வஜ்ஜரம் முதலிய ரத்தினங்களும், வெண்பட்டுகளும், கம்பளங்களும், பட்டுகளும், ஸுவர்ண பாத்திரங்களும், ஆயுதங்களும், குதிரைகளைச் சேர்ந்த பாத்திரங்களும், ஆபரணங்களும், யானைகளின் சங்கிலி அரைக்கச்சை முதலிய ஆபரணங்களும், ரத்தின் அநேக

பாகங்களும் அலங்காரங்களும், வீரர்களும் யானை குதிரைகளும் தரிக்கும் கவசங்களும், கேடயங்களும், கத்தி, வில், நான், அம்புகள், 25
தோமரம், கோடாலி, சக்தி முதலிய ஆயுதங்களும், ஆடு செம்மறி இவைகளுடைய மயிரால் செய்யப்பட்ட கேர்த்தியான கம்பளங் 30
களும், சாமரங்களும், விரிப்புகளும், புலித்தோல், மான்தோல் முதலியவைகளும், கஸ்தூரி முதலிய உத்தம பதார்த்தங்களும், முத்து களாலும், ரத்னங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட அரண்மனைகளும், ஆயுதக் குவியல்களும், விசித்திரமாய் அமைக்கப்பட்ட வீடுகளும், மிருகத் ஐசுவரியமுள்ள ராக்ஷஸ்களின் வீடுகளும், தங்கக் கவசங் 35
களும், மாலைகளும், ஹாரங்களும் அந்த அக்னியால் எரிக்கப்பட்டன.

மதுபானம் செய்து கண்கள் மழன்றவர்களும், மதத்தால் தன்னாடி நடப்பவர்களும், தங்களுடைய வஸ்திரங்களைப் பிடித்துக் 35
கொண்டு வரும் ஸ்த்ரீகனால் பின் தொடரப்படுகிறவர்களும், வானரர்களால் கோபமுட்டப்பட்டுக் கண்கள் சிவந்தவர்களும், சதி கேளியிலிருந்து அப்பொழுதே வெளியில் வந்தவர்களும், கதை குலம் முதலிய ஆயுதங்களைத் தரித்தவர்களும், தின்று கொண்டிருந்தவர்க் 40
ளும், குடித்துக் கொண்டிருந்தவர்களும், ஸ்த்ரீகளுடன் கேர்த்தியான சயனங்களில் படுத்துக் கொண்டிருந்தவர்களும், பயிந்தவர்களும், ஓடிக்கொண்டிருக்கிறவர்களும், குழந்தைகளைத் தூக்கிக் 45
கொண்டு ஓடுகிறவர்களும், அநேக ஆயிரக்கணக்காய் அக்னி பகவானால் எரிக்கப்பட்டார்கள். சிரேஷ்டமான தனங்கள் சிறைத்து, விஸ்தாரமாயும், அழகாயும், வட்டமாயும் இன்னும் 50
விசித்திர ரூபங்களுடனும் வீடுகளின் உச்சியில் கட்டப்பட்ட கிருஹங்கள் ஸூரியனை அளாவியிருந்தன. அவைகளில் வெள்ளியாலும் தங்கத்தாலும் செய்யப்பட்டு ரத்தினங்களால்கிழைக்கப் 55
பட்ட ஐன்னல்களும், முத்து, பவழம், கவரத்தினங்கள் முதலியவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஆணைங்களும் படுக்கைகளும், மயில்கள், கிரௌஞ்சங்கள் முதலிய பழிகளுடைய சப்தங்களாலும் வீண, வேணு, மிருதங்கம் முதலிய வாத்திய கோஷங்களாலும் விளங்கிக் 60
கொண்டு, காந்தியால் அலைகொண்டுகூடிய ஸமுத்திரத்தைப்போல் பிரகாசித்தன; இவை யாவும் நெருப்புப் பிடித்து வெந்தன. நெருப்பு ஜ்வாலைகளால் குழப்பட்ட வாசற்படிகள் வர்ஷா காலத்தில் மின்னல்கள் பாயும் கிருண்ட மேகத்தைப்போல், தோன்றின; மஹாபர்வதங்களுடைய கிரகங்கள் இத்திரனுடைய வஜ்ஜராயுதத் 65
தால் அடிபட்டு விழுந்தபோல், சில மாளிகைகள் நெருப்புப் பிடித்துத் திகிரென்று பெரும் சப்தத்துடன் விழுந்தன. சில உப் பரிசைகளில் படுத்துத் தூங்கின உத்தம ஸ்த்ரீகள், ஆபரணங்களைக் கழற்றி எறிந்து ஹா! ஹா! என்று கதறிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஹிமய பர்வதத்தின் கிரகங்கள் ராத்திரியில் அவைகளிலுள்ள ஒஷதிகளுடைய காந்தியால் ஜ்வலிப்பதுபோல், லங்கையில் தீப்பிடித்து

65 எரியும் உன்னதமான கிருணங்கள் காணப்பட்டன. விடுகள் ஜ்வாலிகளால் சூழப்பட்டு நெருப்புக் கொழுத்துகள் அங்குமிங்கும் வீணியாடுவையில் அவை புஷ்பித்த பலாச விருஷங்களிப்போல் காணப்பட்டன. யானைப் பாகர்களாலும் குதிரைப் பாகர்களாலும் கட்டவிற்த்து விடப்பட்ட யானைகளும் குதிரைகளும், மறையு பிரளய காலத்தில் ஸமுத்திரம் கரை புரண்டு அதிலுள்ள ஐவ ஐத்துக்கள் பயத்தால் மிரண்டு தத்தளிப்பதுபோல் தோன்றின ஓரிடத்தில் ஒரு குதிரை கட்டைத் தெறித்துக்கொண்டு ஓடி வருவதைக் கண்டு ஒரு யானை பயந்தோடிற்று. ஓரிடத்தில் பயந்தோடும் யானையைக் கண்டு குதிரை ஓட்டம் பிடித்தது. சிவந்த நெருப்புக் கொழுத்துகளால் விளங்கும் லங்காநகரம் ஸமீபத்திலுள்ள ஸமுத்திர ஐவத்தில் பிரதிபிம்பிக்கவும், ஸமுத்திரம் சிவந்த ஐவ முடையதுபோல் தோன்றிற்று. ஒரு முகூர்த்தத்தில் வானரர்களால் கொளுத்தப்பட்ட அந்தப் பட்டணம், லோகங்கள் அழியும் ஸமயத்தில் அக்ஷியால் சூழப்பட்ட பூண்டலத்தைப்போல் தோன்றிற்று. நெருப்பாலும் புகையாலும் சூழப்பட்டு, மூச்சுத் திணறிக்கதலும் ஸ்சீர்களின் கூக்குரல் பத்தயோஜனை தூரத்திற்குப்பால் கேட்கப்பட்டது. நெருப்பால் வெந்த தேகங்களூடன் சில ராகுஸர்கள் வீடுகளிலிருந்து தப்பி பாய்ந்து வெளியில் வருகையில், வானரர்கள் சண்டை செய்து அவர்களைக் கொன்றார்கள். வானரர்களும் ராகுஸர்களும் போட்ட கூச்சல்களால் பத்துத் திக்குகளும் ஸமுத்திரமும் பூமியும் நடுங்கின.

90 ராமலக்ஷ்மணர்கள் காயங்கள் ஆறிப் பலமும் தேஜஸும் விருத்தியடைந்து கொஞ்சம் கூடக் கலங்காமல் பிரசண்ட கோதண்டங்களை எடுத்தார்கள். ராமன் ராகுஸர்களுடைய ஹிருதயம் பிளக்கும்படி நானேற்றி டங்காரம் செய்தார். வேதத்திற்கு சொல்லியிருக்கும் லக்ஷணங்கள் பொருந்தின பிணுகமென்ற தனுஸூடன் பரமசிவன் கோபத்தால் ஜ்வலிப்பதுபோல், கோதண்டபாணி விளங்கினார். ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய நானேகை வானரர் ராகுஸர்கள் இவர்களுடைய சத்தத்தையும் விஞ்சி இருந்தது. இம்மூன்று சப்தங்களும் பத்துத் திக்குகளையும் பிளந்தன. ரகுவீரனுடைய வில்லிலிருந்து வெளிப்பட்ட பாணங்களால் லங்கையின் கைலாஸ சிகரங்களைப் போன்ற கோபுரங்கள் பொடியாகி பூமியில் விழுந்தன. உப்பரிசைகளிலும், கோபுரங்களிலும், கிருணங்களிலும், ராமபாணங்கள் வந்து விழுவதைக் கண்டு ராகுஸர்கள் அதிவேகமாய் புத்தம் செய்யத் தயாரானார்கள். அவர்களுடைய ஸம்ஹாதங்களால் அந்த சாத்திரி வெகு கோரமாய்த் தோன்றிற்று.

100

"ராவணனுடைய அந்தப்புரத்தின் வாசலை மறைத்துக் கொண்டு புத்தம் செய்யுங்கள். என் ஆக்கொழியை மீறுவதென

அத்தவிடத்திலேயே கொல்லுங்கள்" என்று ஸூக்ரீவன் வானரர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான். அப்படியே அவர்கள் ஜ்வலிக்கும் நீவட்டிகளுடன் அந்தப்புரத்தின் வாசலைச் சூழ்ந்து நிற்பதைப் பார்த்து, ராவணனுக்கு அடங்காக் கோபமுண்டாயிற்று. அவன் ரோஷத்தால் கைகால்களை உதறிக்கொண்டு முறிக்கையில் பத்துத் திக்குகளும் நடுங்கின. காலாக்கரி குத்ரனுடைய அவயவங்களில் விளங்கும் கோபம் உருவெடுத்து வந்ததுபோல் காணப்பட்டான். சும்பகர்ணனுடைய புத்திரர்களான சும்பனையும், நிரும்பனையும் அநேக ராகுஸர்களுடன் புத்தத்திற்குள் பிணை. பூபாஷன், சோணிதாஷன், ப்ரஜங்கன், கம்பனென்ற ராகுஸத் தலைவர்களும் ராவணனுடைய உத்திரவால் புத்தத்திற்குச் சென்றார்கள். "சீங்கள் இப்பொழுதே போய் வானர ஸையத்தை ஐயித்துச் சிக்கிரமாய்த் திரும்பி வாருங்கள்" என்று அந்த மறா பலவான்களான ராகுஸர்களைப் பார்த்து ராவணன் கட்டளையிட்டான். அவர்கள் ஜ்வலிக்கும் ஆபுதங்களூடன் வீரத்வனிகளையும் ஸம்ஹாதங்களையும் அட்டஹாஸங்களையும் செய்துகொண்டு நகரத்திலிருந்து வெளிக் கிளம்பினார்கள். அவர்களுடைய ஸ்வபாவமான தேஜஸாலும், ஆபரணங்களின் காந்தியாலும், அக்ஷிஜ்வாலிகளாலும் ஆகாசமெங்கும் பிரகாசித்தது. அதற்குள் சந்திரோதயமாயிற்று. சந்திரகாந்தியும் நகைத்திரங்களின் ஒளியும் இருஸையங்களும் அணிந்த ஆபரணங்களின் பிரகாசமும் ஆகாசத்தின் இருட்டைப் போக்கின. சந்திரிகையாலும் ஆபரணகாந்தியாலும் எரியும் விடுகளாலும் இரு ஸையமும் நடுப் பகல்போல் தெளிவாய்க் காணப்பட்டன. ஆகாசத்தை யளவி எரியும் கிருணங்களின் வெளிச்சத்தால், பாநானம் வவரையில் ஆழமுள்ள ஸமுத்திரம் கொந்தளிக்கும் அலைகளுடன் விசேஷ அழகு பொருத்தியிருந்தது. காற்றில் ஆடிக்கொண்டிருக்கும் கொடிகளாலும், மக்ஸ்யம் முதலிய ஐத்துக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட த்வஜங்களாலும் கத்தி, கோடாலி, குலம், கதை, எறியிட்டி, வல்வயம் முதலிய ஆபுதங்களாலும், ரதகஜதூக பதாதினாலும், ஸுவர்ண ஆபரணங்களாலும், மணிகளின் நாதத்தாலும், தங்கக் கவசங்கள் பூண்ட புஜங்களால் விசித்திரமாய்ச் சுழற்றப்படும் ஆபுதங்களிலிருந்து பிரகாசிக்கும் ஒளியாலும், காணில் வைத்திலுக்கப்பட்ட பாணங்களின் ஜ்வாலிகளாலும், பரிமளத் திரவியங்களிலிருந்தும் பலவகைப் புஷ்பஹாரங்களிலிருந்தும் நிரேஷ்டமான மதுபாணங்களிலிருந்தும் வாலையை நிரஹித்துக்கொண்டு வீசும் காற்றாலும், கோர ரூபங்களை யுடைய குரர்களாலும், ஸமுத்திரத்தைப்போல் கம்பிரமாய்க் கேட்கப்படும் இரு ஸையத்தின் வீரத்வனிகளாலும் சோபித்துக் கொண்டு ராகுஸ லேனை கரைபுரண்டு வருவதைக் கண்டு, வானர ஸையம் ஸந்தோஷத்தால் ஒருதடவை கலங்கிப் பெருங் கூச்ச

105

110

115

120

125

130

135

140

- 145 லிட்டது. பிறகு அதிவேகமாய்த் தாவி, விளக்குப் பூச்சிகள் செருப் பில் விழுவதுபோல் அந்த ராவண ஸைன்யத்தின்மேல் வந்து விழும் தது. தங்களுடைய புஜங்களால் இடைவிடாமல் சுழற்றியெறியப் பட்ட ஆயுதகார்தியால் ராக்ஷஸஸைன்யம் அதிகமாய் விளங்கிற்று.
- 150 வானரர்கள் பைத்தியம் பிடித்து மெய்மறந்தவர்களைப்போல் அவர்களின்மேல் பாய்ந்து மரங்களாலும், மலைகளாலும் முஷ்டிகளாலும் அடித்துத் தள்ளினார்கள். ராக்ஷஸர்கள் ஓபாமல் கூர்மை யான கத்திகளால் வானரர்களுடைய தலைகளை அறுத்துத் தள்ளிப் பயங்கரமாய்க் கர்ஜித்தார்கள். வானரர்களால் கடித்துக் கிழிக்கப் பட்ட காதுகளுடனும் முஷ்டிகளால் பிளந்த தலைகளுடனும்
- 155 பாறைகளாலொடித்த அவயவங்களுடனும் ராக்ஷஸர்கள் கூட்டம் கூட்டமாய்த் தரையில் விழுந்தார்கள். அப்படியே அநேக வானர வீரர்கள் வேகசரவிகளான ராக்ஷஸர்களால் அடித்துத் தள்ளப்பட்டார்கள். ஒருவன் வேடுகுருவளை அடித்துக் கொண்டிருக்கையில் அவளை மற்ருெருவன் அடித்துத் தள்ளினான். ஒருவன் மற்ருெரு
- 160 வளை நிர்ந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில் மற்ருெருவன் அவளை நிர்ந்தித்தான். ஒருவன் வேடுகுருவளை கடித்துக் கொண்டிருக்கையில் மற்ருெருவன் அவளை கடித்தான். 'கொடு, கொடுக்கிறான், கொடுக்கிறேன், ஏன் என்னை உபத்திரவப்படுத்துகிறாய்? அடிக்காதே, ஓடாதே, நில' என்ற சப்தங்கள் அடிக்கடி கேட்கப்பட்டன.
- 165 வஸ்திரங்கள் அவிழ்ந்து ஆயுதங்கள் நழுவின. ஈட்டி, குலம் முதலியவைகளை உயரத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடிவரும் சிலரும், அங்கு மிங்கும் கலந்து அந்த யுத்த பூமி வெகு கோரமாயிருந்தது. ராக்ஷஸர்கள் வானரர்களையும், வானரர்கள் ராக்ஷஸர்களையும் கூட்டம் கூட்டமாய் அடித்துத் தள்ளினார்கள். தலைமயிர் அவிழ்ந்து
- 170 வஸ்திரங்கள் நழுவி, கொடிகளாறுத்து, த்வஜங்களொடித்து, கவசங்கள் பிளந்து சிதறியோடும் ராக்ஷஸ ஸைன்யத்தை வானரர்கள் மடக்கிக்கொண்டு யுத்தம் செய்தார்கள்.

விஸ்ரஸ்த கேஸவஸ்தம் வித்'வஸ்த கவசத்'வஜம் |
ப்யம் ராக்ஷஸமாலம்ப்ய வாதரா: பர்யவாரயத் | (70)

லர்க்கம் 76

கும்பனுடைய வரும்

ப்ரஸ்குத்தே ஸங்குலே தஸ்யித் கோ'ரே வீரஜநக்ஷயே |
அங்கத்'ம் கம்பநோ வீரம் ஆஸஸாத் ரணோத்ஸ'க: | (1)

இப்படி இருதிறத்தாரும் கோரமாய் மடியும்போது, அங்க தன் கம்பனனென்ற ராக்ஷஸனைக் குறிப்பிட்டு யுத்தம் செய்ய ஆரம்பித்தான். அந்த ராக்ஷஸன் அவளை வா என்றழைத்து, அதி

கோபத்துடன் தன் கையிலிருந்த கதைையைச் சுழற்றி அங்கதனைத் தலைபிடித்தான். வாலிபுத்திரன் அந்த வேகத்தால் நடுங்கிப் பிரக்கூயற்று, சற்றுத்தெளிந்து ஒரு மலைச்சிகரத்தைப் பிடுங்கி, கம்பனனுடைய மார்பில் விட்டெறித்தான். அதனால் மார்பு பிளந்து, கம்பனன் உயிரிழந்து பூமியில் விழுந்தான்.

அதைக்கண்டு சோணிதாஷன் கொஞ்சம்கூடப் பயப்படாமல் அங்கதன்மேல் தன் சகத்தை நடத்தி, கூரான பாணங்களாலும் 5
க்ஷரம், அர்த்தசுந்திரம், நாராசம், வத்ஸதந்தம், கர்ணி, அர்த்த நாராசம், விபாடம் முதலிய பாணங்களாலும், பிரளய காலாக்னி யின் ஐவாலைகளைப்போல் அந்த வானர வீரனுடைய அவயவங்களைத் துளைத்தான். அதனால் கடுங்கோபம் கொண்டு அங்கதன் சோணி தாஷனுடைய வில்லையும், சத்தந்தையும், பாணங்களையும் கொறுக்கி 15
னான். உடனே அந்த ராக்ஷஸன் கத்தியையும் கேடயத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு ஆகாசத்தில் தாவி, அதிவேகமாய் அங்கதனை நோக்கி வந்தான். அதைக்கண்டு அந்த வானரன் அவனுடைய கையிலிருந்த கத்தியைப் பிடுங்கிக்கொண்டு, கேடயத்தையும் அந்த ராக்ஷஸனுடைய தேகத்தையும் யக்ஞோபவீதம் தரித்ததுபோல் 20
அதிசாதுரியமாய் ஓரே வெட்டால் துண்டித்தான். பிறகு அந்த கத்தியை எடுத்துக்கொண்டே இதர ராக்ஷஸ வீரர்களை எதிர்த்து, அடிக்கடி சிம்ஹராதத்தால் அவர்களுடைய பவிருதயங்களை நடுங்கச் செய்தான். அப்பொழுது சோணிதாஷன் ஓர் இரும்புக்கதையைச் சுழற்றிக்கொண்டு அங்கதன்மேல் பாய்ந்தான். பிரஜங்கனும், 25
பூபாஷனும் தங்களுடைய சதங்களை நடத்தி வாலி புத்திரனை மறித் தார்கள். விசாக்ஷத்திரங்களுக்கு நடுவில் விளங்கும் சந்திரனைப் போல் அந்த வானராதிபதி பிரஜங்கனுக்கும் சோணிதாஷனுக்கும் நடுவில் விளங்கினான். அவனுக்கு ஸஹாயமாயிருந்த அவனுடைய மாமன்களான மைந்தனும், த்வீவீதனும் இரு பக்கத்திலும் நின்று 30
கொண்டு தங்களுக்கு ஸமமான ராக்ஷஸ வீரர்களை தேடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அதைக் கண்டு மலைபோன்ற தேகங்களையும் அள வற்ற பலத்தையும் உத்ஸாஹத்தையுமுடைய ராக்ஷஸர்கள் கத்தி, கேடயம், கதைகளுடன் அவர்களை எதிர்த்தார்கள். அப்பொழுது சோணிதாஷன், பூபாஷன், ப்ரஜங்கள் என்ற மூன்று ராக்ஷஸர் 35
களுக்கும் அங்கதன் மைந்தன் த்வீவீதன் என்ற வானர வீரர்களுக் கும் கோச யுத்தம் உண்டாயிற்று. வானரர்களால் விட்டெறியப் பட்ட விருஷங்களை பிரஜங்கள் கத்தியால் வெட்டித் தள்ளினான். மரங்களாலும், மலைகளாலும் சதங்களையும் குதிரைகளையும் வான ரர்கள் அடிக்க, அவைகளைப் பாண வருஷங்களால் பூபாஷன் 40
பொடி செய்தான். மைந்த த்வீவீதர்கள் எறிந்த பெரிய விருஷங் களைச் சோணிதாஷன் கதையால் நடுவில் அடித்து ஓடித்தெறித் தான். பிறகு பிரஜங்கள் ஒரு பெரிய கத்தியை உருவிச் சுழற்றிக்

45 கொண்டு வாலி புத்திரனைக் கொல்வதற்காக ஓடி வந்தான். அங்க
தன் அவன் ஸமீபத்தில் வரும் வரையில் பொறுத்திருந்து அச்வ
கர்ணமென்ற ஒரு விருஷத்தைப் பிடுங்கி, தன் பூர்ண பலத்துடன்
அடித்தான். வீரல்களை மடக்கிக்கொண்டு கத்தியைப் பிடித்துக்
கொண்டிருந்த புஜத்தில் குத்தினான். உடனே அந்தக் கத்தி நழுவி,
50 பூமியில் விழ்ந்தது. அதைக் கண்டு பிரஜைகள் வஜ்ரத்தைப்
போன்ற தன் முஷ்டியால் அந்த வானரசிரேஷ்டனை நெற்றியில்
குத்தினான். அந்த வேகத்தால் அங்கதன் சற்று நேரம் நடுங்கித்
திகைத்தான். பிறகு தன் பலத்தையும் தேஜஸையும் விருத்தி
செய்துகொண்டு பிரஜைகளுடைய சிரஸை அவனுடைய கத்தியால்
அறுத்துப் பூமியில் தள்ளினான்.

55 தன் தகப்பனுடன் பிறந்த பிரஜைகள் இறந்ததைக் கண்டு
பூபாஷன் கண்ணீர்விட்டு ரதத்திலிருந்து இறங்கி, அம்பறையில்
பாணங்களற்றதால் கத்தியைச் சுழற்றிக்கொண்டு அங்கதன்மேல்
பாய்ந்தான். அதைக் கண்டு த்விவிதன் அவனை மார்பில் அறைந்து
இழுத்துத் தள்ளினான். தன் ஸகோதரன் பிடிபட்டதைக் கண்டு
60 சோணிதாஷன் த்விவிதனைக் கதையால் மார்பில் பூர்ணபலத்துடன்
அடித்தான். த்விவிதன் மகாபலவானானாலும் சற்று கலங்கி,
பிறகு அவன் மறுபடியும் கதையைத் தூக்குவதைக் கண்டு, வெகு
லாகவத்துடன் அதைப் பிடுங்கிக்கொண்டான். அதற்குள் மைத்தன்
பூபாஷனை மார்பில் ஒய்யிறைத்தான். சோணிதாஷ பூபாஷன்
70 களும் மைத்த த்விவிதர்களும் ஒருவரை பொருவர் இழுத்துத் தள்ளி
வாலி யெறித்து கோர யுத்தம் செய்தார்கள். த்விவிதன் சோணி
தாஷனை முகத்தில் நகங்களால் கீறிப் பூமியில் இழுத்துத் தள்ளி
அதிவேகமாய்த் தேய்த்தான். மைத்தன் பூபாஷனைப் புஜங்களால்
இறுக்கிக் கட்டிப் பூமியில் தள்ளினான். அதைக் கண்டு ராஷண
80 ணையம் திசுவடைந்து, தைரியமற்றாகும் கும்பகர்ணனுடைய
புத்திரர்களிருக்குமிடத்திற்கு ஓடிற்று.

கும்பன் அவர்களை ஸமாதானம் செய்து, ராஷண வீரர்கள்
மடிந்ததையும் வானரர்கள் தடையற்று ராஷணர்களைத் துரத்திக்
கொல்வதையும் கண்டு, யுத்தகளத்திற் புருந்து அப்புதமான வீர
75 இருத்யங்களைச் செய்தான். வில்லை வளைத்து நானேற்றி வெகு
ஐரக்கிரமையாகக் காலஸர்ப்பங்களைப் போன்ற பாணங்களால்
வானரர்களைச் சிதறடித்தான். உத்தமமான பாணங்கள் பூட்டின
அவனுடைய வில்லானது மின்னற் கொடியோடும் ஐராவதமென்ற
கீண்ட இத்திர வில்லோடும் விளங்கும் இத்திரதனுடைப்போல்
80 தேரன்றிற்று. (மின்னற் கொடி, நான்கயிற்றுக்கும், ஐராவதம்
பாணத்திற்கும், இத்திரதனுஸ் வில்லிற்கும் உபமானங்கள். ஐராவதம்
கீண்டிருக்கும், இத்திரதனுஸ் வளைந்திருக்கும், தேசங்களுக்குப்
பெரிய ஆபத்துகள் நேரும் காலத்தில் ஐராவதம் இத்திர வில்லுடன்

காணப்படும்.) இப்படித் தனுஸை வளைத்து காது வரையில் நானே
இழுத்துத் தங்கக் கட்டுகளாலும் கழுவிருகனாலும் அவங்கரிக்கப்
85 பட்ட ஒரு பாணத்தை த்விவிதன்மேல் பிரயோகித்தான். அந்த
வானரன் கைகால் நடுங்கித் தள்ளாடிப் பர்வதசிகரத்தைப்போல்
அசைந்து வீழ்ந்தான். அதைக் கண்டு மைத்தன் ஒரு பெரும்
பாறையைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடிவந்து கும்பன்மேல் விட்டெறித்
90 தான். அந்த ராஷண வீரன் அதை ஐந்து பாணங்களால் பொடி
செய்து, வேறொரு சிரேஷ்டமான சரத்தால் மைத்தனை மார்பிலடித்
தான். உயிர் நிலைகள் பிளந்து, மைத்தன் மூர்ச்சையடைந்து பூமியில்
வீழ்ந்தான்.

தன் மாமன்கள் அடிபட்டதைக் கண்டு அங்கதன் கும்பன்
மேல் பாய, அவனை இரும்பாற் செய்த ஐந்து பாணங்களால்
95 கும்பன் தடுத்து, மதம்கொண்ட யானையை அங்குசத்தால் அடக்கு
வதுபோல் வேறு மூன்று பாணங்களால் அசையாமல் நிறுத்தி
னான். பிறகு, தடையற்ற வேகமுள்ள சில பாணங்களால் அவ
னுடைய அவயவங்களைத் துளைத்தான். அந்த வாலிபுத்திரன் அவை
களைச் சற்றும் லக்ஷம் செய்யாமல், கலங்காமல் பாறைகளையும்,
100 மலைகளையும், மரங்களையும் கும்பனுடைய தலையில் சொரித்தான்.
கும்பகர்ணனுடைய புத்திரன் அவைகளைத் தன் பாணங்களால்
அறுத்துத்தள்ளிப் பொடி செய்தான். அங்கதன் தன்மேல் பாய்
வதைக்கண்டு, ராத்திரிகாலத்தில் யானையைக் கொள்விக் கட்டை
களால் மிரட்டிக் திருப்புவதுபோல, இரண்டு பாணங்களால் வாலி
105 புத்திரனுடைய புருவங்களுக்கு நடுவில் அடித்தான். ரத்ததாரைகள்
பெருகிக் கண்களை மறைத்தன. அங்கதன் ஒரு கையால் தேத்திரங்
களை மறைத்துக்கொண்டு, மற்றொரு கையால் ஸமீபத்திலிருந்த
ஒர் ஆச்சாமரத்தைப் பிடுங்கி மார்பிலும் தோளிலும் அணைத்துக்
கொண்டு, சற்றுக்குளிந்து அதிவேகத்துடன் கும்பன்மேல் விட்
110 டெறித்தான். இத்திரத்வஜ்ரத்தைப்போலும் மந்திரபர்வதத்தைப்
போலும் அந்த விருஷம் தன்னை கோக்கிவருவதைக்கண்டு, கும்பன்
தீக்ஷணமான ஏழு பாணங்களால் அதைத் தண்டித்து அங்கதனைப்
பிளந்தான்.

அந்த வானரவீரன் மிகவும் வருந்திக் கலங்கி மூர்ச்சையடைந்
115 தான். ஸமுத்திரத்தில் பெருங்காற்றால் முழுதும் கப்பலிப்போல்
அங்கதனென்ற வானரசிரேஷ்டன் அடிபட்டு வீழ்ந்ததைக்கண்டு
சிலர் சாமலிடத்திலோடி, "ஸ்வாமி! சற்றுக்களால் நெருங்க
முடியாத வாலிபுத்திரன் அடித்துத் தள்ளப்பட்டான்" என்று
தெரிவித்தார்கள். உடனே ரகுவீரன் தன் ஸமீபத்திலிருந்த
120 வானர வீரர்களை, "கீழ்கள் போய் அங்கதனுக்கு உதவி செய்யுங்
கள்" என்று கட்டளையிட்டு, அவர்கள் கோபபரவசமாய்க் கும்பனை
வளைத்துக்கொண்டார்கள். ஐரம்பவானும் ஸுஷேணனும் வேக

- 125 தர்சியும் கோபத்தால் கண்கள் சிவந்து மரங்களையும், மலைகளையும் தூக்கிக்கொண்டு தன்மேல் பாய்வதைக்கண்டு, அதிவேகமாய் ஓடி வரும் காட்டாற்றை ஒரு பெரிய மலை தடுப்பதுபோல் பாணவர்ஷய்களால் அவர்களைத் தடுத்தான். ஸமுத்திரம் கரைதாண்ட முடியாததுபோல், அந்த பிரஸித்தமான வானர வீரர்களுக்கு அவனுடைய பாண வரிசையைத் தாண்டி முன்செல்ல முடியவில்லை.
- 130 அதைக்கண்டு வானராதிபதியான ஸுக்ரீவன் தன் தமயனுடைய புத்திரனைப் பின்னால் தள்ளிவிட்டுக் கும்பன்மேல் பாய்ந்து, மலையில் ஸஞ்சரீக்கும் யாணியைப் பார்த்து ஆண் சிங்கம் கர்ஜிப்பதுபோல் ஸம்ஹாரதம் செய்தான். பிறகு அநேக விருஷங்களை வேருடன் பெயர்த்தெடுத்துக் கும்பன்மேல் விட்டெறிந்தான். அவை ஆகாசத்தையும் பூமியையும் மறைத்துக்கொண்டு வருவதைக் கண்டு, கும்பன் உரான பாணங்களால் அவைகளைக் கண்டதுண்டம் செய்து வெட்டவெளியாக்கினான். அந்தத் தண்டங்கள் அவைகளில் பதித்த பாணங்களுடன் இரும்பு முனைகள் நாட்டப்பட்ட சதக்னியென்ற ஆயுதங்களைப்போல் பூமியில் நான்கு புறங்களிலும் விழ்ந்தன. அதைக் கண்டு ஸுக்ரீவன் கலங்காமல் அந்தப் பாணவர்ஷத்தையும் பொறுத்துக்கொண்டு, கும்பனுடைய வில்லைத் தாவிப் பிடுங்கியொடித்தான். தந்தங்களொடித்த யானையைப்போல் நிற்கும் கும்பனைப் பார்த்து அதிக கோபத்துடன், "நிகும்பனுக்குத் தமயனான ராக்ஷஸவீர! உன் பராக்ரமமும் பாண வேகமும் ஆண்மையும் யுத்தப்பயிற்சியும் வினயமும் ஆச்சரியகரமாயிருக்கின்றன. நீ ஸகலவிதத்திலும் ராவணனுக்கு ஸமானன் பிரஹ்லாதன். பரி, விருத்திரன் முதலியவர்களை ஐயித்த இத்திரனுக்கும் குபேரனுக்கும் வருணனுக்கும் நிகரானவனே! நீ ஒருவனே உன் பிதாவான கும்பகர்ணனுக்குப் பலத்தில் ஒப்பானவன். மஹா பராக்ரமசாலியான நீ வில்லை வளைத்து நான் ஒலிசெய்து யுத்தங்களத்தில் மின்றல், இத்திரியங்களை ஸ்வாதினப்படுத்தினவின் மனக் கவலைகள் நெருங்காததுபோல் தேவதைகள் உன்னை அண்ட முடியாது. மஹா புத்திரமானே! உன் யுத்தத்திறமையை காட்டு. நான் பார்த்து ஸந்தோஷிக்கிறேன். தேவாஸுரர்களை உன் பிதாவான கும்பகர்ணன், ஸ்வபாவ வீரியத்தாலும் உன் பெரிய தகப்பனான ராவணன் வரங்களின் மஹிமையாலும் ஐயித்து வந்தார்கள். வில்லாளிகளுக்குள் நீ இத்திரஜித்ததைப் போன்றவன்; பிரதாபத்தில் ராவணனை யொத்தவன். பலத்தாலும் வீரியத்தாலும் இப்பொழுது ராக்ஷஸர்களுக்குள் நிகாமணியாய் விளங்குகிறாய், முன் இத்திரனுக்கும் சம்பராஸுரனுக்கும் நடந்த யுத்தத்தைப்போல் இன்று உனக்கும் எனக்கும் நடக்கும் கோரயுத்தத்தை ஸகலப் பிராணிகளும் பார்த்து ஆச்சரியப்படப்போகின்றன. பிறருக்கு அஸாத்நியமான வீரனெடுக்கயங்களை இன்று செய்தாய். அஸ்திர சஸ்திர வித்யையில் உன் திறமை
- 145
- 150
- 155
- 160

யைக் காட்டினாய். பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ள வானர சிரேஷ்டர்களை அடித்துத் தள்ளினாய். அநேக வீரர்களுடன் யுத்தம் செய்து களைத்திருந்தவனை அடித்துக் கொள்ளுனென்ற அபவாதத்திற்குப் பயிந்து நான் உன்னைக் கொல்லவில்லை. ஆகையால் நீ சற்று இளைப்பாறு. நானும் சிரமபரிஹாரம் செய்து கொள்விறேன். பிறகு என் பலத்தைப் பார்" என்றான்.

165 இப்படி அவனை மரியாதை செய்வதுபோன்ற வாகீர்தைகளால் ஸுக்ரீவன் அவமானப்படுத்தினதைக் கேட்டுப் பொறுக்காமல், கொழுந்து விட்டெறியும் அக்னியில் பெய்யை ஆணுறி செய்தது போல் அவனுடைய தேஜஸும் கோபமும் விருத்தியடைந்தன. பிறகு கும்பன் ஸுக்ரீவனைப் புணங்கனால் பிடித்து இறுக்கிக் கட்டினான். இரண்டு மதயானைகள் ஒன்றையொன்று எதிர்த்தது போல் அவ்விருவரும் அடிக்கடி பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, அவயவங்களைப் பின்னிக்கொண்டு இழுத்துத் தள்ளினார்கள். சிரமத்தால் இருவருடைய முகத்திலிருந்தும் புகையும் ஐவாலைகளும் வெளிப்பட்டன. அவர்களுடைய கால்களால் அடிபட்டுப் பூமி அழுந்திற்று. ஸமுத்திரம் அலைகளால் கொந்தளித்தது. ஸுக்ரீவன் கும்பனைத் தூக்கி, "ஸமுத்திரத்தின் அடியைப் போய்ப் பார்" என்று விட்டெறிந்தான். (தூறுயோஜனை விஸ்தீர்ணமுள்ள த்ரிகூடத்தின் நடுவிலிருந்து கும்பனை வங்கா த்விபத்தைத் தாண்டி ஸமுத்திரத்தில் விட்டெறிந்த ஸுக்ரீவனுடைய பலம் எல்கையற்றது—ராமாதுஜ்யம்.) கும்பனுடைய தேகம் விழுந்த அதிர்ச்சியால் வீசிதயம் மந்திரம் முதலிய பர்வதங்களைப்போல் ஸமுத்திரஜலம் கிளம்பி நான்கு புறத்திலும் பரவிற்று. பிறகு கும்பன் அங்கிருந்து கிளம்பி ஸுக்ரீவனுடைய மார்பில் வஜ்ரம் போன்ற முஷ்டியால் குத்தினான். அந்த வானர வீரனுடைய தோல் பிளந்து ரத்த தாரைகள் பெருகின. கும்பனுடைய முஷ்டி அவனுடைய மார்பெலும்பில் பட்டுத் தடைப்பட்டது. மேகு மலையின் கிரம் வஜ்ரத்தால் அடிபட்டதுபோல் அந்த வேகத்தால் ஐவாலைகளுடன் அடிக்கடி தேஜஸ் கிளம்பிற்று. ஸுக்ரீவன் மஹாபலவானானதால் அதை வசியம் செய்யாமல், வீரல்களை மடக்கிக்கொண்டு, ஸுக்ரீவ கிரணங்களால் குழப்பட்ட ஆதித்ய மண்டலத்தைப் போன்ற முஷ்டியைச் சுழற்றிக் கும்பனை மார்பில் அடித்தான். அந்த அடியால் வருத்தி, இத்திரியங்கள் கலங்கி, அனைத்த நெருப்பைப்போல் கும்பன் பூமியில் விழுந்தான். அவன் விழுந்தது, அங்கதன் தன் ஐவலீக்கும் மிரணங்களுடன் ஆகாச வீதியிலிருந்து பூமியில் விழுவது போலிருந்தது. ஸுக்ரீவனுடைய முஷ்டியால் மார்பு பிளந்து எலும்புகள் ஓடித்து கும்பன் பூமியில் விழும்பொழுது, குத்திர மூர்த்தியால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட ஸுக்ரீவனைப்போலிருந்தான். இப்படி மஹா பராக்ரமசாலியான வானராதிபதி கும்பனை

170

175

180

185

190

195

200

205 அடித்துக் கொன்றபொழுது, பூமியும் அதிலுள்ள பர்வதங்களும், வனங்களும் நடுங்கின; ராக்ஷஸர்களுக்கு அளவற்ற பயமுண்டாயிற்று.

தல்மித் ஹதே பீமபராக்ரமேண
பலவங்கீமாநா ம்ருஷேபீன யுத்'தே |
மதரீ ஸஸைஸலா ஸவநா சசால
பீயம் ச ரக்ஷாமல்யதீகம் விவேஸ |

(94)

ஸர்க்கம் 77

நீரும்பனுடைய வதம்

நீரும்பொ ப்ராதரம் த்ருஷ்ட்வா ஸுகீரீவேண நிபாதிதம் |
ப்ரத'ஹத்திவ கோபேத வாநரேந்த்'ர மலவக்ஷத |

(1)

5 தீவ் ஸதேஹாதரன் ஸுகீரீவனும் மடிந்ததைக் கண்டு, நீரும்பன் கோபத்தால் எரித்துவிடுவான்போல் அந்த வானராதிபதியைப் பார்த்தான். பிறகு மாலைகளாலும் ஹாரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டுச் சந்தனம் குங்குமம் முதலியவைகளின் அடையாளத்தால் ஐந்துவிரல்களும் பழிந்தபிடிபுடைய பர்வதகிரத்தையொத்த ஒரு பரீகத்தை எடுத்தான். அது தங்கக் கட்டுகளாலும், வஜ்ரங்களாலும், முத்துக்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. யமதண்டத்தைப்போல் பயங்கரமாய், ராக்ஷஸர்களுடைய பயத்தை காசம் செய்வு உத்ஸாஹத்தைக் கொடுத்தது. இத்திரவஜ்யம் போன்ற அந்த ஆயுதத்தைச் சுழற்றிக்கொண்டு, பெரும் வாயைத் திறந்து, திக்குகள் நடுங்கும்படி சுஜ்ஜித்தான். மார்பிலணிந்த தங்க ஹாரங்களாலும், புஜங்களில் தரித்த தோள் வளிகளாலும், காதுகளில் விளங்கும் குண்டலங்களாலும், கையில் ஜ்வலிக்கும் பரீகாயுதத்தாலும் இத்திர வில்லோடும் மின்னர்கொடிகளோடும் கூடின மெகம் கர்ஜிப்பது போல் தோன்றினான். அந்த ஆயுதத்தின் துளியால் வாயுமண்டலத்தைப் பிளந்தான். புகையற்ற நெருப்பைப் போல் ஜ்வலித்தான். கந்தர்வர்களுடைய மாளிகைகளில் சேர்பிக்கும் அளகாபூமியும், தேவர்களுடைய அரண்மனைகளால் விளங்கும் அமராவதியும், அச்'வினி முதலிய நகரத்திர கணங்களும், புதன் முதலிய கிரஹங்களும், இதர நகரத்திரங்களும், சுக்ரன் முதலிய மஹாக்ரஹங்களும், நீரும்பன் பரீகாயுதத்தைச் சுழற்றுவதாலுண்டான காற்றால் சுழல்வது போலிருந்தன. அந்த ஆயுத கார்தியால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு பிறர் நெருங்க முடியாமல் நீரும்பனென்ற பிரளயாக்ஷி வானரர்களை ஸம்ஹரிப்பதற்காகக் கிளம்பிற்று. ராக்ஷஸர்களும், வானரர்களும் பயத்தால் அரைவற்று நின்றார்கள். "மஹா பலவான்களான பிரஹ்மர்கள் முதலியவர்கள் கொல்லப்பட்ட

டிருக்கையில் பலமற்ற நீங்கள் ஏன் யுத்தத்திற்கு வந்தீர்கள்" என்று நீரும்பன் கோபிப்பானென்று ராக்ஷஸர்களுக்குப் பயமுண்டாயிற்று. ஆஞ்ஜீவேயர் மாத்திரம் தனது விர்தாரமான மார்க்பை அவனுக்கெதிரில் காட்டிக்கொண்டு நின்றார். பரீகாயுதத்தைப் போன்ற புஜத்தால் நீரும்பன் அந்தப் பரீகாயுதத்தைச் சுழற்றிப் பூர்ண பலத்துடன் பலத்திற்கு இருப்பிடமான மாருதியின் மார்பில் அடித்தான். அது வஜ்ரம் போன்ற அவருடைய அகன்ற மார்பில் பட்டு முறிந்து, ஆகாசத்திலிருந்து எரிகொள்ளிகள் விழுவது போல் பூமியில் விழ்ந்தது. பூகம்பத்தால் மலை நடுங்குவது போல் வாயுயுத்திரன் அந்த அடியால் சற்று நடுங்கினார். பிறகு வீரல்களை மடக்கிக்கொண்டு அதிவேகமாய் நீரும்பனுடைய மார்பில் குத்தினார். அந்த ராக்ஷஸனுடைய தோல் கிழிந்து, சத்த தாரைகள் பெருகி, மின்னல் போன்ற ஜ்வாலிகள் கிளம்பின.

நீரும்பன் கலங்கிப் பிறகு தைரியப்படுத்திக்கொண்டு ஹனு மானைக் கட்டிப் பிடித்தான். அதைக் கண்டு வங்கையில் வளிப்பவர்கள், "பலவானு ஹனுமான் கமது நீரும்பனுல் பிடிக்கப்பட்டான்" என்று பயங்கரமாய்க் கூச்சலிட்டார்கள். அவன் தன்னைத் தூக்கிக்கொண்டு போவதைக் கண்டு மாருதி, அவனை முஷ்டியால் அடித்துத் தள்ளித் தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு பூமியில் குதித்தார். பிறகு அவனைத் தரையில் போட்டுத் தேய்த்தார்; ஆகாசத்தில் கிளம்பி அதிவேகமாய் அவன் குதித்தான்; அவனுடைய சிரஸைப் புஜங்களால் இறுக்கிப் பிடித்துப் பயங்கரமாய்க் கர்ஜித்துக்கொண்டு சுழல்கதை முறித்தார். நீரும்பன் மடிந்ததைக் கண்டு வானரர்கள் ஸந்தோஷித்து ஸம்ஹாதம் செய்தார்கள்; திக்குகள் நடுங்கிற்று; பூமி அதிர்ந்தது; ஆகாசம் பிளந்தது; ராக்ஷஸ ஸையம் திசிலடைந்தது.

வ்யபேதே து ஜீவே திரும்பீயம் ம்ருஷ்டா
விநேது: பலவங்கீா திரஸ: ஸவ்வதஸ்ச |
சாலவேவ சோரீ பபாலவேவ ச த்யெள:
பீயம் ராக்ஷஸாநாம் பீலம் சாவிவேஸ |

(25)

ஸர்க்கம் 78

மகராஷன் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டது

நீரும்பீம் ச ஹதம் ச்ருத்த்வா சும்பீம் ச விதிபாதிதம் |
ராவண: பரமாமரீஷி ப்ரஜஜ்வாலானோ யதீா |

(1)

நீரும்பனும் சும்பனும் இறந்ததைக் கேட்டு ராவணன் கோபம் தாங்காமல் அக்னியைப்போல் ஜ்வலித்தான். கோபத்தாலும் சோகத்தாலும் மெய்மறந்து, கரணுடைய யுத்திரண

5 மகராஷ்டிரப் பார்த்து, "நீ ராஷ்டிர ஸைன்யத்துடன் சென்று, காட்டில் ஸஞ்சரிக்கும் ராமலக்ஷ்மணர்களை ஐயித்து வா" என்றான். அதைக் கேட்டு மகராஷ்டிர ஸந்தோஷித்துத் தன் பலத்தைபும் வீரியத்தையும் நம்பி, 'அப்படியே செய்கிறேன்' என்று ராவணனை பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம் செய்து ஸமீபத்திற்குத் தலைவனைப் பார்த்து, "சீக்கிரமாய் என் ரதத்தைக் கொண்டு வா; ஸைன்யத்தைத் தயார் செய்" என்றான். அவனும் அப்படியே செய்ய, 10 மகராஷ்டிர ரதத்தை பிரதக்ஷிணம் செய்து அதிலேறி, "ஸாரதே! அதிசீக்கிரத்தில் என்னைச் சத்துருக்களுக்கெதிரில் கொண்டு போ!" என்று கட்டளைபிட்டான். தன் பரிவாரங்களை அழைத்து, "நீங்க ளைவிலோரும் எனக்கு முன் சென்று யுத்தம் செய்யுங்கள். ராம 15 லக்ஷ்மணர்களைக் கொன்று வரும்படி மஹாராஜா எனக்கு உத்தரவு செய்திருக்கிறார். என் பாணவர்களுக்கும் குலங்களாலும் அவர்களையும் ஸுகீவனையும் வானரர்களையும், காட்டுத் தீ உலர்ந்த கட்டைகளை எரிப்பதுபோல் சாம்பலாக்குகிறேன்" என்றான். அவனுடைய வார்த்தைகளால் உத்ஸாஹமடைந்து ராஷ்டிரர்கள் 20 ளகல ஆயுதங்களுடன் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டார்கள்.

காமரூபிகள்; நீண்ட கோரைப் பற்களையும் மஞ்சள் நிறமான கண்களையும் உடையவர்கள்; மலைபோன்ற சரீரமுள்ளவர்கள். அவர்கள் தலைமயிரை விரித்துக்கொண்டு மதயானைகளைப்போல் வீறிட்டுக்கொண்டு பூமி நடுங்கும்படி யுத்தங்களத்தில் வந்தார்கள். சங்கம் பேரிகை முதலிய ரணவாத்யங்கள் ஆயிரக்கணக்காய் அடிக் 25 கப்படும் சப்தமும், வீரத்தவலிகளும், ஸிம்ஹாதங்களும் ஒன்று சேர்ந்து பெரும் சப்தமுண்டாயிற்று. அப்பொழுது சாரதியின் கையிலிருந்து குதிரைச் சவுக்கு திடீரென்று நழுவி விழுந்தது. ரதத்திலிருந்த தவணும் ஓடித்து விழுந்தது. அதில் பூட்டியிருந்த குதிரைகள் வழக்கப்படி அடி வரிசைகளைக் காட்டி விரித்திரமாய்ச் செல் 30 ளாமல் கஷ்டப்பட்டு நடந்தன; அவைகளின் முகங்கள் வாடி, கண்களிலிருந்து நீர் தாரை தாரையாய்ச் சொரிந்தது. குரூரமான அந்த துஷ்ட ராஷ்டிரன் யுத்தத்திற்குச் செல்லுகையில் கடுங் காற்றுப் புழுதியுடன் அடித்தது. ராஷ்டிரர்கள் அந்த அப சகுணங் 35 களைக் கண்டும், வீரியக் கொழும்பால் கொஞ்சம்கூட லக்ஷ்யம் செய்யவில்லை. நிறத்தில் மேகங்களையும், யானையையும், எருமை யையும் போன்றவர்கள்; அநேக யுத்தங்களில் பல ஆயுதங்களால் காயமடைந்தவர்கள்; சண்டை செய்ய ஆவலுடன் 'நான், நான்' என்று முந்திக்கொண்டு நான்கு புறத்திலும் கோரமாய்க் கூர்ச 40 விட்டார்கள்.

அந்த கீஜ மஹிஷாங்கி துவயவரணு:
ஸமரமுதேஷ்வஸகிருத் கீதா'ளி பி'ந்தா: |
அஹமஹமிதி யுத்'த' கௌஸலாஸ் தே
ரஜுதிரா: பரிப' ப்ரமுரி நதி'ந்த: |

(21)

ஸர்க்கம் 79

மகராஷ்டிரனுடைய வரும்

நிற்கு'தம் மகராஷ்டிர தே த்'ருஷ்ட்வா வானரஜுத'பா: |
ஆப்துத்ய ஸஹஸா னர்வே யோத்'து'காமா வ்யவஸ்தி'தா: | (1)

வினரத் தலைவர்கள் மகராஷ்டிர வருவதைக்கண்டு அவனை எதிர்த்துத் தயாராய் நின்றார்கள். தேவாஸுரயுத்தத்ததைப்போல் வானரர்களுக்கும் ராஷ்டிரர்களுக்கும் பயங்கரமான யுத்தம் ஆரம்பித்தது. அவ்விரு நிறத்தாரும் மரங்களாலும், குலங்களாலும், பாறைகளாலும், பரிகங்களாலும் ஒருவரையொருவர் அடித்தார்கள். வேறு சிலர் சத்தி, கத்தி, கதை, தோமரம், உலக்கை, குண்டாந்தடி முதலிய ஆயுதங்களால் வானரர்களைக் கொன்றார்கள். மகராஷ்டிரனுடைய பாணவர்களுடால் எல்லோரும் பயந்து புத்தி 5 கலங்கி மூலைக்குமூலை ஓடினார்கள். அதைக்கண்டு ராஷ்டிரர்கள் ஸந்தோஷத்தால் ஐயத்தவனி செய்தார்கள். அப்பொழுது ராமன் சரமாரி பொழிந்து ராஷ்டிரர்களைத் தடுத்தார். அதைக்கண்டு மகராஷ்டிர கோபமடைந்து, "ராம! நீல்; உன்னுடன் யுத்தம் செய்கிறேன். என் வில்லிலிருந்து விடப்பட்ட பாணங்களால் உன் உயிரைக் கொள்ள கொள்கிறேன். தண்டகாரணயத்தில் என் 10 பிரதாவை நீ கொன்ற பழியை இன்று தீர்க்கிறேன். உன்னைக் கண்டு எனக்குக் கோபம் பொங்குகிறது. அந்த ஸமயத்தில் தண்டகாரணயத்தில் என் கண்ணில் படாமற் போனாயென்று நீனைக்க நீனைக்க என் அவயவங்கள் எரிவின்றன. நல்லது; பரியால் வருத்தும் ஸிம்ஹத்தை இதர மிருகங்கள் தேடி வந்ததுபோல், வெகுநாளாய் 15 உன்னை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த எனது அதிருஷ்டவசத்தால் நானிருக்கு மிடத்தை நீயே தேடி வந்திருக்கிறாய். இன்று என் பாணங்கள் உன்னை அதிவேகமாய் யமலோகத்திற்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கும். உன்னால் இதுவரையில் கொல்லப்பட்ட ராஷ்டிரவீரர்களுடன் அங்கு நீ ஸுகமாய்க் காலம்கழிக்கலாம். அதிக 20 மாய்ச் சொல்ல வேண்டியதென்ன? ஒரு வார்த்தை கேள். நாமிரு வரும் இன்று யுத்த களத்தில் அஸ்திரங்களாலோ கதைகளாலோ புண்புகனாலோ நீ பவின்றிருக்கும் மற்ற எவ்விதத்தாலோ யுத்தம் செய்வோம். ஸகலப் பிரானிகளும் பார்க்கட்டும்" என்றான்.

இதைக் கேட்டு ராகவன் அலக்ஷ்யமாய்ச் சிரித்துக்கொண்டு, 30 "அடே, ராஷ்டிர! என் வீணுப்ப் பெருமை பேசிக்கொள்ளுகிறாய்? இந்த வீரவாதங்கள் உனக்குத் தகாதது. வார்த்தைகளால் இது வரையில் ஒருவரும் சத்துருக்களை ஐயித்ததில்லை. உன் பிரதாவான கரணும், தூஷணமும், தீரிரெஸும், பதினாலாயிரம் ராஷ்டிர வீரர்களுடன் தண்டகாரணயத்தில் என் பாணத்திற்கு இரையானார்கள்.

35 கூரான நகங்களையும் மூக்குகளையுமுடைய கழுஞ்சுரும் காக்கைகளும் நரிகளும் உன் மாம்ஸத்தால் இன்று திருப்பியடையப் போகின்றன" என்றார்.

அதைக் கேட்டுக் கோபம்கொண்டு மகராஷன் ராமனைப் பாணவரஷத்தால் மறைத்தான். தன்விடத்தில் வருமுன் ரகுவேரன் கூரான சரங்களால் அவைகளை அறுத்துத்தள்ளினார். அவர் களுடைய நாடுணாச மஹாமேகங்கள் குமுறுவதுபோல் அந்த யுத்தத்தில் கேட்கப்பட்டது. தேவ தானவ கந்தர்வ கின்னர உரக கணங்கள் ஆகாச வீதியில் கூட்டம் கூட்டமாய் நின்று அந்த ஆர்சரியத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பாணங்களால் இருவருடைய தேகங்களும் துளைக்கப்பட்டன; ஒருவருடைய அஸ்திரங்களை மற்ருருவர் துண்டித்துக்கொண்டே வந்தார்கள். ஸகல திக்குகளும் பூமியும் சரமாரியால் மறைந்து ஒன்றும் தெரிய வில்லை. பிறகு, ராமன் கோபம்கொண்டு, மகராஷனுடைய வில்லை யொடித்து, எட்டு காராசங்களால் ஸாரசநியைத் துளைத்து, சதத் தையும் குதிரைகளையும் நாசம் செய்தார். அந்த ராஷன் உடனே பூமியில் குதித்து, பிரளயகாலாக்கினியைப்போல் ஜ்வலிக்கின்ற ஒரு பயங்கரமான குலத்தையெடுத்து, கரகரவென்று கழற்றி ராகவன்மேல் எறிந்தான். ஆகாசத்தில் வரும்பொழுதே ராமன் மூன்று பாணங்களால் அதைத் துண்டிக்க, அதுஎரிகொள்ளி யைப்போல் நான்கு புறங்களிலும் தூள் தூளாய் விழுந்தது. ஆகாச வீதியில் இருந்தவர்கள் ராமனை 'நல்லது நல்லது' என்று கொண்டாடினார்கள். அதைக்கண்டு மகராஷன் விரல்களை மடக்கிக்கொண்டு, 'ஊம், ஓடாதே' என்று கர்ஜித்து, ராமன்மேல் பாய்ந்தான். ரகுவேரன் அவஷ்யமாய்ச் சிரித்துக்கொண்டு ஒரு ஆக்ஷேபஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்து, அவனுடைய இருதயத்தைப் பிளந்து மகராஷனைக் கொன்றார். அதைக்கண்ட ராஷனர்கள் ராமபாணங்களுக்குப் பயந்து லங்கையில் ஓடியொளிந்தார்கள். வஜ்ராயுதத்தால் பிளக்கப்பட்ட மலை விழுவதுபோல் ராமபாணங்களால் கொல்லப்பட்டுக் கீழே வீழ்ந்த கரனுடைய மகனைக் கண்டு தேவர்கள் மெழிந்தார்கள்.

தீஸரதீந்ருப புத்ர பா'ணவேகை:

ரஜநிசரம் திஹதம் கீ'ராத்தமஜம் தம் |

தீ'தீ'ருஸா ரதீ'ஸு'ரா ப்'ருஸம் ப்'ரஹ்ருஷ்டா

கி'ரிமிய வஜ்ரஹதம் யதீ'ா விசீ'ணம் |

(43)

ஸர்க்கம் 80

இந்திரஜித்வ யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டது

மகராஷம் ஹதம் ஸ்ருத்வா ராவண: ஸமிதிஞ்ஜய: |
க்ரோதே'ந மஹதாவிஷ்டோ தீ'ந்தாத் கடகடாபயத் | (1)

மகராஷன் மடிந்ததைக் கேள்விபுற்று ராவணன் மஹா கோபம்கொண்டு பற்களைக் கடகடவென்று கடித்து, என்ன செய்யலாமென்று ஆலோசித்து, இந்திரஜித்தை யுத்தத்திற்கனுப்பினான். "ராஷஸவீர! ராமலக்ஷ்மணர்கள் எல்லையற்ற வீரியவான்கள்; கீத்ய அவர்களை ஜயிக்கவேண்டும். நீ எதிர்த்து யுத்தம் செய்தாலும் மறைத்திருந்தாலும் எப்பொழுதும் பலத்தில் உனக்கு ஈடுண்டிடு? நிகரற்ற பராக்கிரமமுள்ள இந்திரனை யுத்தத்தில் ஜயித்தாய். அல்ப மனுஷ்யர்கள் உனக்கு ஒரு பொருட்டா?" என்றான்.

இந்திரஜித்து ராவணனுடைய ஆக்களுகையனுப்புக்கொண்டு யுத்த பூமியில் விதிப்படி அக்னியை வளர்த்து வேறாமம் செய்தான். அப்பொழுது சிவப்புத் தலைப்பாகைகளை ராஷஸ ஸ்ரீகன் அதிவேகமாய் எடுத்து வந்தார்கள். (இந்த யாகத்தில் ரீத்விக்குகள் சிவப்புத் தலைப்பாகைகளைத் தரிக்கவேண்டியது—சூரு). தோமரங்களை நான்கு புறங்களிலும் பரப்பின தர்ப்பங்கள்; விபீதக விருஷத்தின் குச்சிகளை ஸமித்துகள்; ரீத்விக்குகள் தரித்த வஸ்திரங்கள் சிவப்பு வர்ணமுடையவை; ஸ்ருக் ஸ்ருவம் முதலிய பார்த்திரங்கள் கருப்பு இரும்பால் செய்யப்பட்டவை. பிறகு அந்த ராவண புத்திரன் அக்னியை வளர்த்து, ஒரு கருப்பு ஆட்டைப் பிடித்து, கழுத்தையறுத்து, அதன் ரத்தத்தை ஆஹூதி செய்தான். ஒரு தடவை மூட்டினவுடன் அக்னி புறகயில்லாமல் வெகு தேஜஸுடன் ஜ்வலித்தது; அவைகளால் தனக்கு ஐயம் கிடைக்குமென்று இந்திரஜித்து ஸந்தோஷித்தான். உருக்கியோடவிட்ட தங்கத்தைப்போன்ற காந்தியுடன் அக்னிபகவான் உருவமெடுத்து வந்து, பிரதக்ஷினமாய்ச் சுழலும் ஜ்வாலையுடன் அவன் கொடுத்த ஆஹூதிகளைப் பெற்றுக்கொண்டார். இப்படி அக்னியையும் தேவ, தானவ, ராஷஸர்களையும் திருப்பிசெய்து, திவ்ய ரத்தநிவேலி ஆகாச வீதியில் மறைந்தான். அதில் நான்கு குதிரைகள் பூட்டப்பட்டிருந்தன; சிரவுடமான வில்லும் திஷ்ணமான பாணங்களும் வைக்கப்பட்டிருந்தன; தங்கத்தால் செய்யப்பட்டு மிருகங்களாலும் சந்திரன்களாலும் விசித்திரமாய் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. அதன் த்வஜம் தங்கத்தாலும் வைடுரியங்களாலும் கெடுப்புக்கொழுங்கைப்போல் ஜ்வலித்தது. ஸூரியனைப்போல் ஒளிவீசும் பிரஹ்மஸ்திரத்தால் சூழிக்கப்பட்டவராய், இந்திரஜித்து

35 அளவற்ற பலத்தையும் சத்துருக்கள் நெருங்க முடியாத வீரீயத்
தையும் அடைந்தான். வங்கையிலிருந்து வெளியில் வந்து, ராக்ஷஸ
மந்திரங்களால் (சீர்குறிதேவதையை பிரதானமாகியுடைய மந்திரங்
களால்) அக்ஷியில் ஹோமம் செய்து, கண்ணுக்கு மறைத்து, "கபட
முனிவேஷம் பூண்ட சாமலக்ஷ்மணர்களை இன்று யுத்தத்தில்
40 கொன்று என் பிரதாவிற்கு ஜயத்தைக் கொடுக்கிறேன். இன்று
முதல் பூரியில் வானரப் பூண்டில்லாமற் செய்து ஸகல ராக்ஷஸர்
களுக்கும் மஹாராஜாவுக்கும் பரமபீதியை யுண்டுபண்ணுகிறேன்"
என்றான்.

அதிவேகமாய் யுத்த பூரியில் வந்து, சாமலக்ஷ்மணர்கள்
45 மூன்று தலைகளுள்ள ஸரீர்ப்பங்களைப்போல் கோதண்டங்களை
வளைத்து ராக்ஷஸர்களைச் சரமாரியால் நாசம்செய்வதைக் கண்டு
கோபமடைந்தான். (பருத்து உயர்ந்த இரு தோள்களோடும்
உள்ளதமான சிரஸோடும் விளங்கும் சாமலக்ஷ்மணர்களுடைய
மஹாபுருஷ லக்ஷணம் இதனால் குறிக்கப்பட்டது.) "நான் கொல்ல
50 வேண்டியவர்கள் இவர்களே" என்று முடிவுசெய்து, வில்லை
வளைத்து அவர்களைச் சரமாரியால் துளைத்தான். இப்படி ஆகாச
வீதியிலிருந்து ஒருவர் கண்ணிலும் படாமல் தங்களைப் பாணங்
களால் ஹிம்ஸரிப்பதைக் கண்டு, அவர்கள் வில்லில் ஒரு பாணத்
தைப் பூட்டி, திய்யால்சிரத்தை அதில் அபிமந்திரித்தார்கள். தங்க
55 னுடைய அம்புகளால் ஆகாசத்தை மறைத்து ஸுரீயதேஜஸுள்ள
அஸ்திரங்களால் அடித்தும் அவளை அணுகித் தொடமுடியவில்லை,
அந்த ராக்ஷஸனுடைய மாயையால் ஆகாசத்தில் இருட்டும்
புகையும் பனியும் சூழ்ந்து திக்குகளை மறைத்தன. அவனுடைய
சூபமாவது நானேகசையாவது ரதத்தின் சப்தமாவது ஒன்றும்
60 தெரியவில்லை. அந்தக் கோரமான இருட்டில் அவனுடைய நாரா
சங்கள் மாத்திரம் ஓபாமல் விழ்ந்துகொண்டிருந்தன. அப்புத
மான வரங்களைப் பெற்றுக் கோபபரவசரூபம், சாமழர்த்தியை
ஸூரியனைப்போல் ஹ்வலிக்கும் பாணங்களால் ஸகல அவயவங்களி
லும் துளைத்தான். பர்வதத்தில் கீர்த்தாரைகள் சொரிவதுபோல்
65 நாராசங்களால் அவர்கள் அடிபட்டுத் தங்கக் கட்டுகளுடன் விளங்
கும் சரங்களை அவன்மேல் பிரயோகித்தார்கள். பகழிகளைப்போல்
அதிவேகமாய் ஆகாசத்திற் சென்று அவனைத் துளைத்து ரத்தத்தால்
நனைத்து பூரியில் விழ்ந்தன. அவனால் எய்யப்பட்ட பாணங்களை
70 அந்த ராஜபுத்திரர்கள் அநேக பல்லங்களால் அறுத்தார்கள்.
அவை வந்து விழும் இடத்தை லக்ஷ்யம் வைத்து உத்தமமான
அஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தார்கள். இந்நிரஜித்தோ அதிவேக
மாய் ஸகல திக்குகளிலும் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு, சாமலக்ஷ்மணர்
களை ஓபாமல் கூரான சரங்களால் வருத்தினான். அவை தேக
75 மெங்கும் ஊடுருவிப் பாய்ந்து, ரத்த தாரைகள் பெருக, புஷ்பித்த
விருஷங்களைப்போல் விளங்கினார்கள். அந்த ராக்ஷஸ குமார

னுடைய ஸஞ்சாரமோ, உருவமோ, வில்லோ, அல்லது அம்போ
ஒருவருக்கும் தெரியவில்லை. மேகங்களால் மறைக்கப்பட்ட
ஸூரியனைப்போல் தோன்றினான், வானர்கள் நூற்றுக் கணக்கில்
அவனால் அடிபட்டு உயிரிழந்து பூரியில் விழ்ந்தார்கள்.

அந்தக் களத்து லக்ஷ்மணன் கோபம் கொண்டு, "அண்ணா
80 ஸகல ராக்ஷஸர்களையும் ஒரு க்ஷணத்தில் பிரஹ்மாஸ்திரத்தால்
நாசம் செய்கிறேன்" என்றார். அதற்கு ரகுநாதன், "குழந்தாய்!
அப்படியல்ல; ஒருவனுடைய அபராதத்திற்காகப் பூரியிலுள்ள
ஸகல ராக்ஷஸர்களையும் கொல்லது நியாயமில்லை. யுத்தம் செய்
85 யாதவர்களும் மறைத்தவர்களும் கைகட்பிச் சரணமடைந்தவர்களும்
ஒடுகிறவர்களும் அநாக்ஷிரதையாக இருப்பவர்களும் இங்கே அநேக
குண்டு. அவர்களை வதம் செய்வது தர்மமல்ல. இவனைக் கொல்ல
யுத்தமம் செய். மஹாவேகமுள்ள அஸ்திரங்களைப் பிரயோகிப்
போம். இந்த நீசன் மாயாபலத்தால் தன்னையும் ரதத்தையும்
90 மறைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். வானரத் தலைவர்கள் இவனைக்
கண்டால் உயிருடன் விடமாட்டார்கள். இவன் பூரியில் துழைந்
தாலும், ஆகாசத்தில் மறைந்தாலும், பாதாளத்தில் ஒளித்தாலும்,
ஸ்வர்க்கத்தில் மறைந்தாலும், என் பாணம் அவனைத் துரத்திக்
கொளுத்திப் பூரியில் பிணமாய்த் தள்ளும்" என்று கூறிவிட்டு,
95 அந்தக் குரூர ராக்ஷஸனைக் கொல்ல உபாயத்தை ஆலோசித்தார்.

இத்யேவ முக்த்வா வசநம் மஹாத்மா
ரகு'ப்ரவீர: பவவக்'ஷபை'ர் வ்ருத: |
வதா'ய ரௌத்'ரஸ்ய ந்ருஸம்ஸை'ர்மண:
ததா' மஹாத்மா த்வரிதம் திரீ'ஷுதே | (43)

ஸர்க்கம் 81

மாயாஸீதையைக் நிகான்றது

விஜ்ஞாய து மநஸ் தஸ்ய ராக'வஸ்ய மஹாத்மந: |
ஸந்திவ்ருத்தயாஹவாத் தஸ்மாத் ஸம்விஸேஸா புரம் தத: | (1)

அவருடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்து இந்நிரஜித்து யுத்தபூரி
யிலிருந்து திரும்பி லங்கையில் பிரவேசித்தான். சூம்பகர்ணன் முத
லிய ராக்ஷஸ வீரர்கள் மடித்ததை கீளைத்து, ரோஷத்தால் கண்கள்
சிவந்து, அளவற்ற தேககாந்தியுடன், அநேக ராக்ஷஸர்கள் சூழ,
மேற்குக் கோட்டை வாசலால் வெளியில் வந்தான். தேவ தாள
வர்களை நடுங்கச் செய்யும் அந்த ராவணபுத்திரன் அங்கே சாமலக்ஷ்
5 மணர்கள் கோர யுத்தம் செய்வதற்குத் தயாராயிருப்பதைக் கண்டு
ஒரு மாயையை பிரயோகித்தான். (சீகும்பிலையில் யாகம் செய்து
சத்துருக்களால் ஜயிக்க முடியாத அஸ்திர பலத்தைப் பெற விரும்பி

- 10 னான். அவ்வரையில் ராமலக்ஷ்மணர்களை யுத்தத்தின்மூலம் தடுக்க வேண்டும்; ஆகையால் மாயையை உபயோகித்தான். கோபாவேசம் கொண்ட ராமலக்ஷ்மணர்களை நெருங்க முடியவில்லை. அவர்களைத் தவிர ஸீதையின் ஸ்வரூபத்தை யறிந்தவன் ஹனுமான் ஒருவரே. விபீஷணனிடத்தில் அந்த மாயை பஸிக்காது. மாருதியின் கண்ணிற்
- 15 கெதிரே ஸீதையைப்போன்ற மாயையை உபயோகிக்க வேண்டுமென்று. அவரிருந்த மேற்குக் கோட்டை வாசல் வழியாய் வெளியில் வந்தான். அவனை ராமலக்ஷ்மணர்கள் காண முடியவில்லை.) மாயையால் ஸீதையைப்போன்ற ஒரு ரூபத்தைத் தன் ரதத்தில் வைத்துக்கொண்டு ராஜஸ ஸைன்யத்தின் நடுவில் அவனைக் கொல்லவாரம்பித்தான். ஸகல வானரர்களுடைய புத்தியையும் மயக்கவேண்டுமென்று, மாயா ஸீதையுடன் அந்தத் துஷ்டன் வானரர்களை நோக்கி வந்தான். அவனைக் கண்டவுடன் எல்லா
- 20 வானரர்களும் மலைகளுடனும் மரங்களுடனும் அவனை எதிர்த்தார்கள். ஒரு பேரிய பர்வதசிகரத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஆஞ்ஞேயர் அவர்களுக்கு முன் சென்றார். தனக்கெதிரில் இத்திரஜித்தின் ரதத்தில் ஸீதை, ஸந்தோஷமற்றத் தீனமாய், ஒத்தைப் பின்னலுடன் அழுக்கடைந்த ஒற்றை வஸ்திரத்துடன் உபவாஸத்தால் தேகம் இளைத்து, புழுதியாலும் அழுக்காலும் அவயவங்களின் காந்தி
- 25 குறைந்து, பார்ப்போர் மனம் உருகும்படி, உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டு திடுக்கிட்டார். அவனைச் சற்றுநேரம் உற்றுப்பார்த்து ஸீதை தானென்று கிச்சயித்தார்; அதற்குக் கொஞ்சகாலத்திற்கு முன் அவனைப் பார்த்துப் பேசியிருக்கிறாள்வவா? அவங்கொலமாய் ஜானகி சத்துருவரத்தில் அகப்பட்டுத் தவிப்பதைக் கண்டு மாருதிக்குக் கண்களில் நீர் பெருகிற்று; மனம் தளர்ந்தது. 'இவளை ரதத்தில் இங்கே அழைத்து வருவதில் இந்த ராஜஸனுடைய அபிப்பிராய
- 30 மென்ன?' என்று ஆலோசித்தார். பிறகு வானர சிரேஷ்டர்களுடன் இத்திரஜித்தின் ரதத்தின்மேல் பாய்ந்தார். அதைக் கண்டு ராவண புத்திரன் கோபத்தால் கண்களிலிருந்து நெருப்புப்பொறிகள் பறக்க, நத்தியை உருவி, ஸீதையின் மயிரைப் பிடித்திழுத்து, ஸகல வானரர்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்க அடித்தான்; அவன் 'ராமா, ராமா' என்று கதறினான். அந்தக் குரலாஷஸன் ராமனுடைய
- 35 பிரியப்பதினியை, ஸர்வாங்க ஸூத்திரியை, பதிவிரதா சிரோமணியைத் தலை மயிரைத் தொட்டு இழுத்ததைக் கண்டு ஹனுமான் மனம் நொந்து, சோகம் மேலிட்டு, கண்ணிருதிர்த்தார். உடனே கோபத்தால் மெய்மறந்து, "அடே துஷ்ட! உன்னை அதிசிக்கிரத்தில் கோரமான நரகத்தில் தள்ளுவதற்காக இந்த வழியைத் தேடிக்கொண்டாயோ? ராம பார்வையைத் தலைமயிரைப் பிடித்திழுக்க உனக்கு ஆண்மையோ? பிரஹ்மரீஷிகளுடைய குலத்திற் பிறக்கும்,
- 40 ராஜஸ ஸ்வபாவம் விடவில்லையே. சி இப்படிப்பட்ட அல்பபுத்தியையும் நீசமான ஆகாரத்தைபுழுடைய உன்னைக் கடவேண்டும்,
- 45
- 50

குரூ! அல்ப! துஷ்ட! மஹாபாபியே! உனக்கு இரக்கமென்பது முண்டோ? இவள் விட்டைவிட்டு ராஜ்யத்தையும்விட்டு சாமனையும் விட்டு இந்தத் துர்க்கதியடைந்திருக்கிறாள்; இவளை நீ கொல்ல யத்த ஸிப்பதற்கு இவள் உனக்கு என்ன கெடுதி செய்தாள்? நீ இவளைக் கொன்றால் வெருகாவம் பிழைத்திருக்கமாட்டாய். இந்த ஒரு காரியத்திற்காகவே என்கையால் மரணமடைவாய். ஸ்த்ரீகளைக்கொல்லுவதற்குக்கு ஏற்பட்ட நரகங்களை நிரந்தரமாய் அடைவாய்" என்று கூறி, வானர வீரர்களால் குழப்பட்டு இத்திரஜித்தை நோக்கி ஓடிவந்தார். அவர்களைப் பயங்கரமான ராஜஸ வீரர்கள் தடுத்தார்கள். இத்திரஜித்து வானர ஸைன்யத்தைப் பாணவீஷத்தால் கலக்கி, ஆஞ்ஞேயரைப்பார்த்து, "ஸூக்ரீவனும் நீயும் ராமனும் எந்தக்காரியத்திற்காக வந்திருக்கிறீர்களோ அந்த ஜானகியை நீங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையிலேயே கொல்லுகிறேன். பிறகு சாமனையும் கஷ்மணனையும் உன்னையும் ஸூக்ரீவனையும் விபீஷணனையும் காசம் செய்யப்போகிறேன். ஸ்த்ரீகளைக் கொல்லக் கூடாதென்று சொன்னாய். சத்துருக்களுக்கு வருத்தத்தையும் உபத்திரவத்தையும் கொடுக்கக் கூடிய எந்த காரியத்தையும் செய்யவேண்டியதல்லவா?" என்று அந்த மாயாஸீதையைக் கூர்மையான கத்தியால் யக்ஞோபவீதம் தரித்ததுபோல் வெட்டினான். அவள் ரத்தம் பெருக, 'கோ' என்று அவறிக்கொண்டு பூமியில் வீழ்ந்தாள். பிறகு இத்திரஜித்து ஹனுமான் நோக்கி, "இதோ பார். ராமனுடைய பார்வையை என் கோபத்திற்கு இரையாக்கினேன். ஸீதை இறந்தாள். நீங்கள் படும் சிரமமெல்லாம் வீணல்லவா" என்று ஸந்தோஷத்துடன் ஸீம்ஹாதம் செய்தான். ஸமீபத்திலிருந்த வானரர்கள் அந்தச் சப்தத்தைக் கேட்டு மனம் கலங்கித் திகைத்து நின்றார்கள். ஆனால், ராஜஸர்களால் குழப்பப்பட்டிருந்த இத்திரஜித்தை நெருங்க முடியவில்லை.

இப்படி அந்தத்துஷ்ட ராஜஸன் ஸீதையைக்கொண்டு அளவில்லாத ஸந்தோஷத்தையடைந்தான். வானரர்கள் மிகவும் மனம் நொந்து யுத்தகளத்திலிருந்து ஓடினார்கள்.

தநா து ஸீதாம் விதிஹத்ய து'மதி:

ப்ரஹ்மஸூட்சேதா: ஸ ப'பூ'வ ராவண: |

தம் ஹ்ருஷ்டரூபம் ஸமுதீ'ஷ்ய வானரா:

விஷண்சுரபா: ஸமபி'ப்ரது'த்'ரூவு: ||

(36)

ஸர்க்கம் 82

நிரும்பிலா யாகம்

ஸ்ருத்வா து பி'மநிர் ஹரா தம் ஸக்ராஸதி ஸமல் வதம் |
விஷ்ணுமண தி'ஸ: ஸர்வா: து'த்'ருஷிர் வாதரர்ஷபா: | (1)

இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதம் விழுந்ததுபோன்ற அந்த வீர
தவனியைக் கேட்டு, வானர்கள் ஸகல திக்குகளிலும் ஓடி ஓளிர்
தார்கள். தினமாய் முகம் வாய்ப் பயந்தோடும் வானர வீரர்களைப்
பார்த்து ஆஞ்ஞனேயர், "மித்திரர்களே! யுத்தத்தில் பின்வாங்கி,
5 தைரியத்தைவிழந்து ஏன் இப்படி ஓடுகிறீர்கள்? உங்களுடைய
சௌரியம் எங்கே போயிற்று? குரர்களையும் உத்தம குலத்தில்
பிறந்தவர்களையுமிருக்கும் நீங்கள் இப்படிப் புறங்காட்டி ஓடுவது
தகுமா? நான் முன்னே செல்லுமே; நீங்கள் எனக்குப் பின்னால்
வாருங்கள்" என்று உத்தஸாஹப்படுத்தினார். அதைக் கேட்டு
10 வானர்கள் தைரியமடைந்து மலைகளையும் மரங்களையும்
பெயர்ந்துக்கொண்டு கோரமான கர்ஜனைகளுடன் மாருதியைப்
பிந்தொடர்ந்தார்கள். ஜ்வாலையளால் சூழப்பட்ட அக்னி
பகவானைப்போல் அவர்களுடன் ஆஞ்ஞனேயர் ராக்ஷஸ ஸஸன்யத்
தில் புருந்து. கோபபரவசராய் அதை ஸம்ஹாரம் செய்தார்.
15 பிரளய காலத்தில் பிராணிகளை ஸம்ஹரிக்கும் யமனைப்போல்,
கோபத்தாலும் ரோகத்தாலும் அவர் மெய்மறந்து, இந்திரஜித்தின்
ரதத்தின்மேல் ஒரு பெரும் பாறையை விட்டுற்றார். அதைக்
கண்டு மஹாஸாமர்த்தியமுள்ள ஸாரதி ரதத்தை வெகு தூரத்தில்
கொண்டுபோனார். அந்தப் பாறை குறிப்பிட்ட ரதத்தையும்
20 ஸாரதியையும் குதிரைகளையும் நாசம் செய்யாமல் பூமியில் விழுந்து
வெகு தூரம் பறிந்தது. விழும்பொழுது ராக்ஷஸ ஸஸன்யம் கணக்
கில்லாமல் மடிந்தது. உடனே வானர்கள் ஓரே கூட்டமாய்
அவன் மேல் பாய்ந்து மலைகளையும் மரங்களையும் வர்ஷித்து, அநேக
ராக்ஷஸர்களைக் கொன்று, ஸந்தோஷத்தால் பலவிதமாய்க் கர்ஜித்
25 தார்கள். அந்த யுத்தங்களத்தில் மரங்களால் அடிபட்டு அநேக
கோர ரூபமுள்ள ராக்ஷஸர்கள் விழுந்து புரண்டார்கள். தன்
ஸஸன்யம் வானர்களால் நாசமடைவதைக் கண்டு, இந்திரஜித்து
வானரத் தலைவர்களைத் திஷ்ணமான பாணங்களால் அடித்துக்
கலக்கினான். அவனுடைய பரிவாரங்கள் குலங்களாலும், கத்தி
30 களாலும், உலக்கைகளாலும் வானர்களைக் கொன்றார்கள்.

மற்றொரு பக்கத்தில் ஹனுமான் ராக்ஷஸ வீரர்களை மரங்களா
லும், மலைகளாலும், பாறைகளாலும் நாசம் செய்தார். ராக்ஷஸ
ஸஸன்யத்தை மறித்து, வானர்களைப் பார்த்து, "நாம் திரும்பிப்
போவோம்; இந்த ராக்ஷஸர்களை ஜயித்தும் பிரயோஜனமென்ன?

இதுவரையில் உயிரைக் கொடுத்தாவது ராமனுக்கு ஸந்தோஷத்தை
உண்டு பண்ணி வந்தோம். எதற்காக யுத்தம் செய்து வந்தோமோ
அந்த ஸீதை இன்று நமது கண்களுக்குக்கெதிரே கொல்லப்பட்டாள்.
இந்த ஸமாசாரத்தை ராமனுக்கும் ஸுக்ரீவனுக்கும் தெரிவித்து
அவர்களுடைய உத்தரவுப்படி நடப்போம்" என்றார். பிறகு ஸகல
வானர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு, யுத்த பூமியிலிருந்து திரும்பி
40 ராமனிருக்குமிடத்திற்குச் சென்றார்.

இந்திரஜித்து தன் உத்தேசம் நிறைவேறினதைக் கண்டு, 'இது
தான் ஸமயம்' என்று நிரும்பிலையென்ற மரச்சோலைக்குச் சென்று,
அக்னியை வளர்த்து, மாம்ஸங்களாலும் ரத்தத்தாலும் அதில்
ஆஹூதி செய்தான். அதிலிருந்து உண்டான அக்னிஜ்வாலை ஸந்
5 தியாகாலத்தில் காணப்படும் ஸூரியனைப்போல் விளங்கிற்று. யாக
விதிகளைப் பூர்ணமாயறிந்த இந்திரஜித்து, ராக்ஷஸர்களுக்கு வேம
மும் கீர்த்தியும் உண்டாவதற்காக விதிப்படி அக்னியில் ஆஹூதி
செய்தான். யக்ருயாகக்கிரியைகளில் நிபுணர்களான ராக்ஷஸர்கள்
50 கணக்கில்லாமல் அவனைச் சூழ்ந்து நின்றார்கள்.

அதே'ந்த'ரஜித்' ராக்ஷஸபூ'தயே து
ஜூ'ஹாவ ஹய்யம் விதி'நா விதா'நவித் |
த்'ருஷ்ட்வா வ்யதிஷ்ட'ந்த ச ராக்ஷஸால்தே
மஹாஸஸு'ஹேஷு' நயாதயஜ்ஞா: | (29)

ஸர்க்கம் 83

லக்ஷ்மணன் ராமனைத் தேற்றினது

ராக்ஷஸாபி விபுலம் தம் ராக்ஷஸ வநௌகணம் |
ஸ்ருத்வா ஸக்'ராம திர்கோ'ஷம் ஜாம்ப்'வந்த முவாச ஹ | (1)

வானர்களுக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்கும் நடந்த சண்டையாலுண்
டான பெரும் சப்தத்தை ரகுவீரன் கேட்டு ஸமீபத்திலிருந்த
ஜாம்ப்வானைப் பார்த்து, "மித்திர! ஹனுமான் ஏதோ அப்புத
மான வீர மிகுந்ததைச் செய்துகொண்டிருக்கிறான்; இல்லாவிட்
டால் இந்த பயங்கரமான ஆயுத சப்தம் நமது காதில் விழாது.
5 ஆகையால் நீ உன் ஸஸன்யங்களுடன் சென்று அவனுக்கு உதவி
செய்" என்றார். அப்படியேஜாம்ப்வான் தன் ஸஸன்யத்தால் சூழப்
பட்டு ஹனுமானிருந்த மேற்குக்கோட்டை வாசலை கோக்கிச் சென்
டார். நடுவழியில் வானர்கள் யுத்தம் செய்து சிரமத்தால் பெரு
மூச்சு விட்டுக்கொண்டு திரும்பி வருவதையும் ஹனுமான் அவர்
10 களுக்கு முன் வருவதையும் கண்டார். மாருதி நீருண்ட மேகங்
களைப்போல் கருத்துப் பயங்கரமாய்த் தனக்கெதிரே வரும் அந்தக்

15 கரடிக் கூட்டங்களைக் கண்டு, அவர்களைத் தன்னுடன் திரும்பச் செய்து, ராமனிருக்குமிடத்திற்கு அழிச்சிவிரமாய் வந்து, அடங்காத துக்கத்துடன், "நாங்கள் யுத்தம் செய்துகொண்டிருக்கும் பொழுது, எங்களுக்குத்திரே இந்திரஜித்து ஸீதைையைக் கதறிக்கொண்டிருக்கையில் கொன்றுவிட்டான். அதைப் பார்த்தது முதல் எனக்குத் துக்கத்தால் பித்துப் பிடித்ததுபோலிருக்கிறது. இந்த விருத்தார்த்தத்தைத் தங்களுக்குத் தெரிவிப்பதற்காக வந்தேன்" என்றார்.

20 அந்த வார்த்தையைக் கேட்டவுடன் ரகுவீரன், வேரற்ற மரம் போல் சோகத்தால் மூர்ச்சையடைந்து பூமியில் விழுந்தார். தேவதையைப்போன்ற ராகவன் திடீரென்று பூமியில் விழுந்தவுடன், எல்லா வானரத்தலைவர்களும், அதிவேகமாய்ப் பாய்ந்து அவரைச் சூழ்ந்து, தாமதமாகளாலும், உத்பலங்களாலும் பரிமள மடைந்த ஜலத்தை அவர் மேல் தெளித்தார்கள். கொழுந்து விட்டெரியும் நெருப்பு, ஸ்வாஸ்களற்ற பிறகு ஜலத்தால் அணைக்கப் படுவதுபோலிருந்தது. அவரை லக்ஷ்மணன் வாரியெடுத்து, தன் மனத்திலுள்ள துக்கத்தால் பிடிக்கப்பட்டு, ராமனைப் பார்த்து தருந்த காரணங்களையும் உத்தமமான அர்த்தங்களையுமுடைய பின்வரும் வார்த்தைகளைச் சொன்னார். (ஸீதை கொல்லப்பட்டா

25 னென்று கேட்டதாலுண்டான துக்கத்தால் எல்லையற்ற அததர்யத்தையடைந்த ராமனைத் தேற்றுவதற்காக லக்ஷ்மணன் தர்மாதர்மங்களுடைய ஸ்வரூபத்தைக் கண்டித்து, "கீதிராஸ்திரப்படி பார்த்தால் பலத்தையே பிரதானமாக நம்பவேண்டும்" என்று

30 நிரூபிக்கிறார்.)

"தாங்கள் பிதிருவாக்யபரிபாலனமென்ற ஸன்மார்க்கத்தில் என்றும் நடக்கிறவர்கள்; கையில் கிடைத்த ராஜ்யத்தைக் கெடுத்த கைகேவியினிடத்திலும், தசரதரிடத்திலும் கொஞ்சமாவது கல்மஷம் மனத்திலுமில்லாததால் இந்திரியங்களை ஜயித்தவர். இப்படிப்பட்ட தங்களை, பிரமாணங்களால் ஏற்படாமல், "முயலின் கொம்பு" என்பதுபோல் பேச்சளவில் மாத்திரமே இருக்கும் தர்மம் கஷ்டங்களிலிருந்து காப்பாற்ற முடியவில்லையே. இப்படியே அதர்மமும் உபயோகமற்றதே. ஏனென்றால், அதையே

45 அனுஷ்டிக்கும் ராவணனுக்கு ஸகல ஸௌக்யங்களும் கிடைப்பதைத் தடுக்க முடியவில்லையல்லவா? பிதிருவாக்யபரிபாலனம் முற்றிலும் பிரயோஜனமற்றதென்று தங்களுக்கு நான் அப்பொழுதித சொல்லியிருக்கிறேன். தர்மாதர்மங்கள் பிரமாணமென்பதென்ன? பிரத்யக்ஷமா, அனுமானமா, சப்தமா?

50 பிரத்யக்ஷமென்று சொல்லுவோம். அசையும் பொருள்கள், அசையாப் பொருள்கள் இவ்விரண்டும் பஞ்சேந்திரியங்களுக்குப் புலப்படுகிறபடி தர்மமும் அதர்மமும் புலப்படவில்லை; ஆகையால்

பிரத்யக்ஷப்பிரமாணத்திற்கு புலப்படாததால் அவை இல்லவேயில்லை. (முன் ச்லோகத்தில், தர்மத்தின் பலனு ஸுகம் தங்கனிடத்தில் காணப்படாததால் அனுமானப் பிரமாணத்திற்குத் தர்மம் ஓவ்வாததென்று நிரூபித்தது. இப்பொழுது பிரத்யக்ஷத்திற்கும் ஓவ்வாததென்று காட்டுகிறார்—நீதித்தியம்). ஸ்தாவர ஜங்கமவஸ்துக்கள் உருவத்துடன் எப்படி பிரத்யக்ஷமாய்த் தெரிவின்றனவோ, அப்படியே தர்மமும் பிரத்யக்ஷ பதார்த்தமாயிருந்தால் ஸ்தாவர மாயாவது ஜங்கமமாயாவது நமது புத்தியால் அறியப்படவேண்டும்; அப்படியில்லை. அப்படியிருந்தால், தங்களைப்போன்ற தர்மவான் கஷ்டங்களை அனுபவிப்பதும், ராவணனைப்போன்ற அதர்மிகள் ஸுகங்களை அனுபவிப்பதும் ஏன்?

அனுமானப் பிரமாணத்திற்கும் அவை புலப்படுவதில்லை என்பதைக் காட்டுகிறேன். அதர்மம் வாஸ்தவமாயிருந்தால், அதர்மத்தையே செய்யும் ராவணன் நரகத்தை அடையவேண்டியது. தர்மம் வாஸ்தவமாயிருந்தால், தர்மத்தை அனுசரிக்கும் தாங்கள் இப்படிப்பட்ட கஷ்டங்களை அனுபவிக்கக்கூடாது. தர்மாதர்மங்கள் இருக்கின்றனவென்றும், வாஸ்தவமான வஸ்துக்களென்றும் அவைகளின் பலன்களான ஸுகத்துக்கங்களால் அனுமானிக்கவேண்டும். மஹாதாரியிகளென்று ஸகலப் பிராணிகளும் ஒப்புக்கொண்ட தங்கனிடத்தில் கஷ்டமென்பதே தோன்றக்கூடாது. ஸகலலோக கண்டகளென்று எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளும் ராவணனிடத்தில் ஸுகமென்பது தோன்றக்கூடாது. ஆகையால், நாம் நிரூபிக்க வேண்டிய விஷயத்திற்கு தோதுக்களில்லை. (இங்கே அனுமானப் பிரமாணத்திற்கும் ஓவ்வாததென்று காட்டப்பட்டது—கோவிந்த ராஜீயம்). தங்களால் காப்பாற்றப்பட்ட தர்மம் அதர்மத்தின் பலனு துக்கத்தைக் கொடுத்திருக்கிறது. ராவணனால் அவலம்பிக்கப்பட்ட அதர்மம், தர்மத்தின் பலனு ஸுகத்தைக் கொடுத்திருக்கிறது. தர்மாதர்மங்கள், அவைகளுக்கேற்பட்ட ஸுக துக்கங்களென்ற பலன்களைக் கொடுக்காமலிருப்பது மாத்திரமல்ல. நேர்விரோதமான பலன்களையும் கொடுக்கின்றன. ஆகையால் அவை இல்லையென்றே எண்ணவேண்டியிருக்கிறது. 'தர்மத்தால் ஸுகத்தையும், அதர்மத்தால் துக்கத்தையும் அடைவதைப் பார்த்திருக்கிறோமல்லவா' என்றால், தர்மத்தையே பரிபாலித்துவரும் தங்களைப்போன்றவர்களுக்குத் தர்மபலனு ஸுகம் கிடைக்க வேண்டுமே? அதர்மத்தை நாடிவரும் ராவணனைப் போன்றவர்களுக்கு துக்கம் நேரவேண்டுமே? ஆனால், அதர்மத்திலேயே புத்தியைச் செலுத்தினவனுக்கு ஸகல க்ஷேமங்களும் மேன்மேலும் விருத்தியாகின்றன; தர்மவான்களோ மிகுந்த கஷ்டத்தை அனுபவிக்கிறார்கள். ஆகையால், தர்மாதர்மங்கள் நிச்சயமான பலனைக் கொடுக்காது.

மேலும், தர்மாதர்மங்களுக்கு வேதப்பிரமாணமும் இல்லை. பாபிகள் அதர்மத்தைச் செய்து துக்கத்தையடைவது சிஜமானாலும்,

95 புண்யவான்கள் தர்மத்தைச் செய்து ஸுகத்தை அனுபவிப்பது
நீறுமானாலும், அந்த ஹிம்மலையோ ஸுகமோ மூன்று கணங்
களுக்குமேல் நீடித்திருக்கிறதில்லை; நாசமடைகின்றன. அவை
எவனுக்கு க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கப்போகின்றன? எவனைத்
துன்பப்படுத்தப் போகின்றன? தர்மாதர்மங்கள் அனுஷ்டான
தசையில் சில கணங்களுக்குமேல் நீடித்திருக்கிறதில்லை. ஆகையால்,
100 சில காலத்திற்குப் பிறகு நேரவேண்டிய பலன்களை உண்டு
பண்ணுவது அலாப்யம். 'கற்கள் மிதக்கின்றன' என்று கூறும்
வேத வாக்யத்தைப்போன்று, தர்மாதர்மங்களைப்பற்றின வேத
வாக்யங்களும் வெற்றுச் சொற்கள் என்பதில் ஸந்தேகமுண்டோ?"
ஆனால், கர்மங்கள் க்ஷணத்திற்கு மேல் நீடித்திராவிட்டாலும்,
105 அவைகளால் ஆராதிக்கப்பட்ட தேவதைகள் அந்தந்த பலன்களைக்
கொடுக்கலாமே. அந்தத் தேவதையால் ஒருவன் உபத்திரவிக்கப்
படுகிறான்; அல்லது வேறொருவனை உபத்திரவிக்கிறான்" என்று
சொன்னால் அப்பொழுது அந்தப் பாபகர்மத்தின் பலனை துக்கம்
அந்தத் தேவதையைத் தொடர்வதென்றது. அதனால் பிரயோஜன
110 மடைகிறவன் அதில் ஸம்பந்தப்படுகிறதில்லை. தர்மத்தின் பலனை
ஸுகமும் இப்படியே அந்த தேவதைக்குத்தான் சேரும்.

'நல்ல கர்மங்களால் ஆராதிக்கப்பட்டுக் கெட்ட கர்மங்களால்
கோபிக்கும் ஈசுவரனே தர்மாதர்மங்களைன்று சொல்லுவோமே'
என்றால், அவரே ஸுக துக்கங்களைப் பருத்துக் கொடுப்பவரும்
115 அவைகளைச் செய்வீப்பவருமாவீரார். அவைகளால் பிரயோஜன
மடைகிறவனுக்கு யாதொரு ஸம்பந்தமுமில்லை. "ஆனால், ஸ்வதர்
திரண ஒரு அரசன், விளையாட்டாய் ஒரு விநியை ஏற்படுத்தி,
அதன்படி நடக்கிறவனை அனுக்ரஹித்து, அதை மீறுகிறவனைத்
தண்டிப்பதுபோல், ஈசுவரனும் தனது ஆக்களுக்கான கர்மங்களை
120 அனுஷ்டிக்கிறவனை அனுக்ரஹிக்கிறார்; அப்படிச் செய்யாமல்
விபரீத கர்மங்களைச் செய்கிறவனைத் தண்டிக்கிறாரென்று சொல்
வோமென்றால், அவர் தனது திருப்திக்காக அப்படிச் செய்கிறாரா?
பிறருடைய திருப்திக்காக அப்படிச் செய்கிறாரா? ஸகல இச்சை
களையும் அடைந்த பரிபூர்ணனான ஈசுவரனுக்கு அடையவேண்டிய
125 வஸ்து இல்லாதபடியால், அவருடைய திருப்திக்காகச் செய்கிற
ரென்பது பொருத்தாது. ஒருவனை பிரஹ்மாவாகவும் ஒருவனைத்
தரித்திரனாகவும் செய்கிறவர் பக்ஷபாதமாயும் நடக்கிறாரென்ற
தோஷம் ஏற்படும். ஆனால், அந்தந்தக் கர்மங்களுக்குத் தகுந்தபடி
ஜீவகோடிகளை ஸிருஷ்டிப்பதால், பக்ஷபாதம் கொஞ்சமும் இல்லை—
130 யென்றால், ஜீவன்களை நல்ல கர்மங்களையே செய்யும்படி அவர்
நியமிக்கலாமே. ஸர்வமும் அறிந்தவருக்கு இது ஒரு தோஷ
மல்லவா? அவருக்கு இரக்கமில்லையென்று ஏன் சொல்லக்கூடாது?
அந்நியாயம் வரும் கர்மப்பிரவாஹத்தால் பூர்வஜன்மங்களில் செய்
யப்பட்ட கர்மங்களுக்குத் தகுந்தபடி பாபபுண்யங்களைச் செய்யும்

புத்தியைக் கொடுக்கிறாரென்றால், ஒருவனுக்கு எப்பொழுதும் துக்க
மும் ஒருவனுக்கு எப்பொழுதும் ஸுகமும் வந்துகொண்டே இருக்க
வேண்டும். ஏனென்றால், முன் ஜன்மத்தில் செய்த கர்மத்தால்
இந்த ஜன்மத்தில் புண்யகர்மங்களைச் செய்ய புத்தியுண்டாகிறது.
நல்ல கர்மம் காரணமாய், வரும் ஜன்மத்திலும் புண்ணிய கர்மத்
தைச் செய்ய புத்தியுண்டாக வேண்டும். தீயகர்மம் காரணமாக,
140 வரும் ஜன்மத்தில் ஒருவன் கெடுதியையே செய்துகொண்டிருக்க
வேண்டி வரும். இப்படி மாரும்ல ஒருவன் புண்யத்தையோ பாபத்
தையோ செய்துகொண்டு வந்து, அவைகளின் பலனை ஸுகத்
தையோ துக்கத்தையோ எப்பொழுதும் அனுபவிக்க வேண்டும்.
அப்படி லோகத்தில் காணவில்லை; நியமமில்லாமல் நடந்து வரு
கின்றது.

ஆனால், "கர்மத்தினாலுண்டான அபூர்வமென்ற ஒரு சக்தியை
பலனைக் கொடுக்கின்றது. அதையே தர்மமென்று சொல்வோம்"
என்றால், அனுமானத்தாலும் பிரத்யக்ஷத்தாலும் அடையப்படாமல்
ஸ்வரூபமற்றிருக்கும் அபூர்வமென்று சொல்லப்பட்ட தர்மத்தால்
150 உத்தமமான நிரேயஸை அடைவது அலாப்யம். தர்மமென்ற
ஒரு வஸ்து இருந்தால், தார்மிகனான தங்களுக்குக் கொஞ்சங்கூடக்
கஷ்டம் நேரக்கூடாது. இப்பொழுது ஸ்ரீரீக்ஷமுடியாத கஷ்டத்தை
அனுபவிக்கிறீர்கள், ஆகையால் தர்மமென்பதே இல்லை.

காரியம் புலப்படாததால், அபூர்வமென்ற தர்மத்திற்கே இட
மில்லை. பலன் மெக்குத் தெரியாததால் அதற்குக் காரணமும்
இல்லையென்று எப்படிச் சொல்லலாம்? இந்திரியங்களுக்கு
எட்டாத விஷயங்களை இல்லையென்று சொல்லவேண்டியிருக்குமே.
ஆகையால் உதவியான காரணமிருத்தும் பயன் தோன்றாவிட்டால்
160 காரணம் இல்லை எனலாம். தர்மம் முக்யமான காரணம்,
அதற்குத் துணைசெய்வது ஆண்மை. 'துணைக்காரணமான ஆண்மை
இல்லாததால் தர்மம் பயனளிக்கவில்லை என்று சொல்லலாமே'
என்றால்,

'வேறொன்றின் உதவியில்லாமல் பலனைக்கொடுக்கமுடியாதது.
தானே ஒன்றையும் செய்யச் சக்தியற்றது தர்மம்' என்று கூறப்
165 பட்டதாகிறது. பலவானின் ஸஹாயத்தால் மாத்திரம் ஸுகத்
தைக் கொடுக்கும் என்றும் ஏற்படுகிறது. ஆகையால், நியமமில்
லாமல், பலமற்று, ஸ்வதர்மமாய் ஸுகத்தை விளைவிக்க முடியாத
தர்மத்தை முக்யமாக அனுஷ்டிக்க வேண்டியதில்லை என்றெண்ணு
கிறேன். ஒரு காரியத்தை ஸாதிப்பதில், தர்மம், துணைக்காரணத்
170 திற்கு அங்கமாயிருக்கிறது; ஆகையால், தர்மத்தை விட்டு, அதை
அனுஷ்டித்ததேபோல் ஆண்மையை அனுஷ்டிக்க வேண்டும்.

ஆனால், ஸாமான்யதர்மம் மேற்சொன்ன தோஷங்களுக்கு
உட்பட்டாலும், ஸத்தியத்தைப் பரிபாலனம் செய்வதென்ற

- 175 விசேஷ தர்மத்திற்கு இந்தக் குறை ஏற்படவில்லையே; அதை ஏன் அனுஷ்டிக்கக் கூடாதென்றால், சொன்ன சொல்லைத் தவறுதிரும்புது தர்மமென்று தாங்கள் எண்ணுகிறீர்கள். நமது பிதா, 'உன்னை யுவராஜாவாய் அபிஷேகம் செய்விக்கிறேன்' என்று பிரதிக்கை செய்து, அப்படி நிறைவேற்றாததால் ஸத்தியம் தவறினார். ஸகல கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமான தாங்கள், அவருக்கு மூத்த புத்திரனல்லவா? கொஞ்சம்கூட இரக்கமில்லாமல் தங்களை ராஜ்ய ஸுகந்திலிருந்து வனவாஸ கஷ்டத்திற்கு அனுப்பவில்லையா? அவரைக் கட்டித் தாவலில் வைக்கவேண்டியது. சாஸ்திரப்படி தர்மத்தைக் கைவிட்டவர்களைத் தண்டிக்கவேண்டியதல்லவா?
- 185 பிதிருவசன பரிபாலனம் செய்விறெனென்று பிரதிக்கை செய்த தாங்கள் ஏன் அப்படிச் செய்யவில்லை? மேலும், ஸகல பிரஜை களுக்கும் முன், ராமனை அபிஷேகம் செய்விக்கிறெனென்று சொன்ன வார்த்தையும் பிதிருவசனமே. பிறகு, 'காட்டிற்குப் போ' என்று சொன்னதும் பிதிருவசனமே. இவ்விரண்டில் முத்திச் சொன்னதை விட்டு, பித்திச் சொன்னதை நிறைவேற்றின தாங்கள், ஸத்தியத்தை நன்றாகப் பரிபாலிக்கவில்லை யென்று தோன்றுகிறது.

- தர்மா தர்மங்களிலிருந்தாலும் அரசன் தர்மத்தையாவது அதர் மத்தையாவது ஒரே போக்காய் அனுஷ்டிக்கக் கூடாது. அந்தந்தக் காலத்திற்குத் தகுந்த பிரயோஜனத்துக்கேற்றபடி இரண்டையும் அனுஷ்டிக்க வேண்டியதென்பது சிஷ்டாசாரமல்லவா? கேவலம் தர்மத்தையே அனுஷ்டிக்க வேண்டியதென்ற வீதியிருந்தால், இந்திரன் விச்வரூபனென்ற முனியை முதலில் கொண்டு, பிறகு யாகங்களைச் செய்ய வேண்டியதில்லை. யாகத்தையே செய்தால் போதாதா? கேவலம் அதர்மத்தையே ஒருவன் எப்பொழுதும் அனுஷ்டிக்க வேண்டியதென்றிருந்தால், இந்திரன் விச்வரூபனைக் கொண்டு பிறகு யாகங்களையும் செய்ய வேண்டியதில்லையே. அவனைக் கொன்றதே போதுமே. இந்திரன், வருணன், பர்ஜன் யன், யமன், ஈசானென்றவர்கள் தேவதைகளுக்குள் ஷத்திரியர் களென்ற கருதிப்படி, ஷத்திரியனுள் இந்திரன் தர்மாதர்மங்களைக் காலத்திற்குத் தகுந்தபடி அனுஷ்டித்துக் காட்டியிருக்கிறான். தர்மாதர்மங்களைத் தனித்தனியாய் ஒரே போக்காய் அனுஷ்டித்து வந்தால், அப்படிச் செய்பவன் நாசமடைகிறான். ஆகையால் அவைகளை அந்தந்தக் காலத்திற்குத் தகுந்தபடி கலந்து அனுஷ்டிக்க வேண்டும்.

மேற்சொன்ன விஷயத்தில் எனக்குக் கொஞ்சம்கூட ஸந்தேக மில்லை. (முதலில் தர்மாதர்மங்களுக்கு யாதொரு பிரமாணமில்லை யென்றும் பிறகு அப்படிக் கொஞ்சம் பிரமாணமிருந்தாலும் அவை பிரதானமில்லையென்றும் சொன்னார். இப்பொழுது, அப்படி

- பிரதானமில்லாவிட்டாலும் ராமன் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கவே இல்லையென்று நிரூபிக்கிறார்.) தர்மத்தை ஸரியாய் அனுஷ்டிப்ப தற்கு ஆதாரம் செல்வமே. கையில் கிடைத்த ராஜ்யத்தை வேண்டாமென்று தாங்கள் தள்ளிவிட்டதால் ஐஸ்வர்யத்தை இழந் தீர்கள். தர்மத்தை எப்படிப் பரிபாலிக்க முடியும்? மலைகளிலி ருந்து நதிகள் உண்டாவதுபோல், பிரஜைகளைக் காப்பாற்றி, அவர்களிடத்திலிருந்து வாங்கும் ஆறிலொரு கடமை வரவரச் சேர்ந்து, யங்கும் தானம் முதலிய ஸகலக் கிரியைகளுக்கும் ஆதார மாகின்றன. கோடையில் ஓறு நதிகள் வற்றுவதுபோல், தன மற்று அல்பதேஜஸுள்ளவன் செய்யும் யாதொரு கிரியையும் முடியுபெறாது. ஐசுவரியத்தைக் கைவிடுவதால், தர்மம் நடக் காதது மாத்திரமல்ல; தோஷமும் ஏற்படும். பிறந்தது முதல் ஸுகமாய் வளர்ந்தவன் செல்வத்தைக் கைவிட்டால், முன் அனுபவித்த ஸுகத்தை விடமுடியாததால் அநியாயமாயாவது தனத்தை ஸம்பாதிக்க யதனம் செய்வான்; அது பாபத்திற்கு இடமாகும். தனவானே மித்திரர்களால் ஆரீரயிக்கப்படுகிறான்; பந்துக்களும் அவனையே அண்டுமிறுக்கன்; தனவானே பண்டித னெனப்படுவான்; தனவானே புருஷன்; தனமில்லாதவன் கையா லாகாத ஸ்திரீயைப் போன்றவன்; தனவானே பராக்ரமசாஸி; தனவானே புத்திமான்; தனவானே வீரன்; தனவானே நன்ன டத்தை முதலிய நற்குணங்களுள்ளவன். ஐஸ்வர்யத்தைத் தள்ளி விடுவதால் முன்சொன்ன குணங்களுக்கு விஜாதமான தோஷங் களுண்டாகின்றன. நியாயமாய்த் தங்களுக்குக் கிடைக்க வேண் டிய ராஜ்யத்தை வேண்டாமென்று தள்ளிவிட்டு எந்தக் குணத்தை அபேஷித்து வளத்திற்கு சேர்ந்தீர்களென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. தன் செல்வத்தால் தர்ம கர்மங்களை ஸாதிக்கும் படிச் செய்பவனுக்கு எல்லாம் அதுகூலமாய் முடியும். ஐஸ்வரி யத்தை இழந்து, பிறகு தனத்தை ஸம்பாதிக்க வேண்டுமென்று ஸகலப் பிரயத்தனங்களையும் செய்தாலும், அது கிடைக்குமென் றெண்ணவில்லை. ஐசுவரியத்தால் அர்த்தம் காமமென்ற புரு ஷார்த்தங்கள் மாத்திரம் வித்திக்குமென்று எண்ணக்கூடாது. ஸந் தோஷம், சுகம், கர்வம், தர்மம், கோபம், அடக்கம், சாந்தி முதலியவை ஐசுவரியத்தால் சோபிக்கின்றன. பரலோகத்தில் உத்தம லாபத்தைமாத்திரம் கொடுக்கக்கூடியதல்ல; இஹிலோ கத்தில் ஸகல ஸௌக்யத்திற்கும் ஐசுவரியமே காரணமாகும். அது தங்களிடத்திலில்லை. தனக்குக் கிடைக்கும் ஐசுவரியத்தை அலாப யம் செய்து கேவலம் தர்மத்தையே ஆசரிப்பவர்களுக்கு இந்த லோ கத்தில் ஸுகமில்லை. மழைக்காலத்தில் ஆகாசம் மேகங்களால் மூடப் பட்டிருக்கையில் ஸூரியன் முதலிய பிரஹங்கள் காணப்படாதது போல் ஸுகத்திற்கு மூலமான ஐசுவரியங்களைத் தங்களிடத்தில் காணவில்லையே. ஸகல ஷேமத்திற்கும் தோஷமான ராஜ்யத்தை

- விட்டு, பிறிடுவாக்யபரிபாலனமென்ற தர்மத்தை மாத்திரம் ஆசிரயித்த தங்களுக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தைப் பாருங்கள். உயிரைக் காட்டிலும் நங்களுக்குப் பிரியமாயிருந்த ஜானகியை ராகுஸர்கள் அபகரித்தார்கள். ஆகையால் நமக்கு இன்று இத்திரஜித்து செய்த கெடுதியை என் பலத்தால் போக்குகிறேன். ரகுசுவல ரிரேஷ்ட! எழுந்திருங்கள். பதிலுக்குப் பதில் செய்து அந்தத் துக்கத்தைப் போக்குகிறேன். தாங்கள் ஸர்வக்ஷண பரமாத்ம ஸ்வரூபமென்பதை ஏன் ஞாபகப்படுத்திக்கொள்ளவில்லை? தங்களுக்கு சோகமோகங்களுண்டோ? அவைகளுக்குக் காரணமெங்கே? பாபலேசமற்ற புண்ணியமூர்த்தியே! இதோ நான் தங்களுடைய ஆக்ஷேபை விநயவேற்றுவதற்காகவே பிறந்திருக்கிறேன். நங்களை எப்பொழுதும் இடைவிடாமல் அண்டியிருப்பதும் அந்தக் கைங்கரியத்தை உத்தேசித்தே, பிரஹ்மக்ஞானியான ஜனகருடைய அருமைப்புத்திரி ஜானகி, துஷ்டானை இத்திரஜித்தால் கொல்லப்பட்டதைப் பார்த்து, எனக்கு அடங்காக்கோபமுண்டாகியிருக்கிறது. ஸங்கையையும் அதிலுள்ள சதகஜ தூக பதாதிக்களையும் ராவணனையும் என் பாணங்களால் நாசம் செய்கிறேன். ஏதோ ஆத்திரத்தால் தர்மாதர்மங்களைத் தர்க்கயுக்திகளால் கண்டித்தேன். என் சௌரியத்தை உபயோகப்படுத்தத் தங்களுடைய உத்திரவை எதிர்பார்க்கிறேன்" என்றார்.

அயமநக் தவோதித: ப்ரிபார்தம்
ஜநகஸுதா நிதநம் நிரீஷ்ய ருஷ்ட: |
ஸஹயக்ஜ ரதாம் ஸராஷுஸேத்த்ராம்
ட்ருஸமிஷுபிரீ விநிபாதயாமி வங்காம் |

(41)

ஸர்க்கம் 84

இத்திரஜித்தைக் கொல்லும் உபாயம்

ராமமாய்வாலயாதே து லக்ஷ்மணே ப்ராத்ருவத்ஸவே |
நிகழ்பய குக்ஷிமாந் ஸ்வஸ்தாதே தக்ராக்ஷத் விபீஷண: || (1)

- இப்படி லக்ஷ்மணன் ராமனிடத்தில் வைத்த அளவற்ற பிரீதியால் அவரைத் தேற்றிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, விபீஷணன் ஸைன்யத்தை அங்கங்கே அணிவகுத்துவிட்டு, மைமலைகளைப் போன்ற தனது நான்கு மந்திரிகள் ஆபுதபாணிகளால், யானைகள் தங்களுடைய தலைவனைச் சூழ்த்து வருவதுபோல், அவனைப் பின் தொடர், ராமனைக்குமிடம் வந்து சேர்ந்தான். ("தேற்றிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது" என்று கூறியதால் முன் ஸர்க்கத்தில் லக்ஷ்மணன் சொன்ன தர்க்கவாதங்கள் ஸுஹாதரவாதஸல்யத்தால் சொல்லப்பட்டனவேயன்றி உண்மையில் லக்ஷ்மணன் தர்மத்தை

- நித்தித்தவனன்று எனத்தெரிநிறு). ராகவன் சோகத்தால் கலங்கியிருப்பதையும் வானரர்கள் கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டு சூழ்த்திருப்பதையும் கண்டான். இஷ்வாகுசுவல திலகான ரகுவிரன் புத்திமயங்கி, "நாம் உயிரோடிருக்கையில் சத்துரு நமது எண்ணங்களை வீணாக்கி நமக்குத் தீராத துக்கத்தை யுண்டுபண்ணினானே" என்று வெட்கமடைந்து, லக்ஷ்மணனுடைய மடியில் தலையை வைத்துப் படுத்திருப்பதையும் பார்த்து அடங்காத் துயரம் கொண்டு மனம் சொந்து. 'இதென்ன ஆச்சரியம்' என்றான். விபீஷணனுடைய முகத்தையும் ஸுகீலினையும் மற்ற வானரர்களையும் கவனித்து, லக்ஷ்மணன் கண்ணீரால் தழதழத்த குரலுடன் நடந்த விருத்தாநத்தைச் சுருக்கமாய்ச் சொன்னார்; "ஸீதை இத்திரஜித்தால் கொல்லப்பட்டாளென்று ஹனுமான் சொல்லக் கேட்டு, அப்பொழுது முகம் இப்படிப் புத்திமயங்கி யிருக்கிறார்" என்றார்.

- விபீஷணன் அவரைத் தடுத்து, "எல்லா ஸங்கதிகளையும் நான் யூசித்தறித்தேன். ஹனுமான் பெரும் துயரத்தடன் சொன்ன ஸமாசாரம் ஒரு நாளும் நடக்காது, ஸமுத்திரம் எப்பொழுது வற்றுமோ அப்பொழுது இதுவும் நேரும். அந்தத் துஷ்டானை ராவணனுடைய மனம் ஸீதைவிடத்தில் எவ்விதமாயிருக்கிறதென்பது எனக்குத் தெரியும். ஜானகியை ஒருபொழுதும் கொல்லமாட்டான். அவளை விட்டுவிடென்று நான் பலவகையாய்க் கெஞ்சிக் கேட்டும் என் வார்த்தையைத் தள்ளிவிட்டான். ஸாமதான பேதோபாயங்களால் அவளை அவன் நெருங்க முடியவில்லை; தண்டோபாயத்தாலும் மாயா வித்யைகளாலும் அவளைக் கெடுக்கவும் முடியுமோ? வானரர்களை மயக்கித் தான் நிரும்பியில் இடையூறில்லாமல் யாகம் செய்வதற்காக இத்திரஜித்து போயிருக்கிறான். வேறாமங்களை முடித்து, புத்தகளைத்திற்கு வந்துவிட்டால், தேவதானவகணங்களாலும் இத்திரஜிதும் அவனை ஜயிக்க முடியாது. வானரர்கள் தள்ளி உபத்திரவித்து யாகத்தைக் கெடுக்காதபடி இந்த மாயையை பிரயோகித்து அவர்களை மயக்கியிருக்கிறான். ஆகையால், இந்தக் காரணமில்லாத துக்கத்தை விடுங்கள்; அந்த யாகத்தை முடிப்பதற்கு முன், ஸைன்யங்களுடன் நாம் அங்கே போய்ச் சேருவோம். தாங்கள் இப்படி வருத்தப்படுவதைப் பார்த்து, ஸகல வானர ஸைன்யமும் மனம் தளர்வின்றது. தாங்கள் கவலையற்று இங்கே இருங்கள். லக்ஷ்மணனை வானர ஸைன்யங்களுடன் அனுப்புங்கள். இவர் தீக்ஷணமான பாணங்களால் அவன் அந்த யாகத்தைப் பூர்த்தியாவதற்கு முன் அந்த யாகத்தை விட்டு வரும்படி செய்வார். பிறகு அவனைக் கொல்வது கலயம், கழுவின இறகுகள் பூண்ட இவருடைய கூரான சரங்கள் அவனுடைய ரத்தத்தைக் குடிக்கும். ஸங்கையில் அவனைத் தவிர வேறு யுத்தம் செய்யக்கூடியவர்கள் இல்லை. அவன் யாகத்தில் கவனமாயிருக்கும்பொழுது வானரர்கள் அவனை எதிர்த்து அதைக் கெடுப்ப

பார்கள். அப்பொழுது பிரம்மா கொடுத்த வரத்தின்படி நாச மடைவான். இந்திரன் தன் வஜ்ராயுதத்தை அனுப்புவதுபோல், லக்ஷ்மணனை ராகுஸர்களுடைய நாசத்திற்காக இப்பொழுதே அனுப்புகள். இந்த ஸமயத்தில் சத்துருவை அழிக்கும் விஷயத்தில் சிறிதும் காலதாமதம் செய்யக்கூடாது. மஹேந்திரன் அஸூரத் தலைவனைக் கொல்வதற்கு அனுமதி கொடுப்பதுபோல் இந்திரஜித்தைக் கொல்லும்படி லக்ஷ்மணனுக்கு ஆக்ஷேப செய்யுங்கள். இந்திரஜித்து செய்யும் யக்ஞம் விக்கினமில்லாமல் முடிந்தால், தேவாஸூரர்களுக்கும் அகப்படாமல் அவன் மறைவான், அவர்கள் ஒன்று சேர்ந்தாலும் அப்பொழுது அவனை எதிர்க்க நீண்ப்பது பிரயோஜனமில்லை" என்னான்.

ஸமாப்தகர்மா ஹி ஸ ராகுஸாதிபோ

பவத்யதீருய: ஸமரே ஸூராஸூரை: |

யுயுத்ததா தேத ஸமாப்தகர்மணு

பவேத் ஸூராணாமபி ஸம்ஸ்யோ மஹாத் || (22)

ஸர்க்கம் 85

லக்ஷ்மணன் யுத்தநீற்குப் புறப்பட்டது

தன்ய தத்வசநம் ச்ருத்வா ராக்வ: ரோககர்பித: |
தோபதாராயதே வ்யக்தம் யதுக்நம் தேத ரக்ஷஸா || (1)

ரீசுவீரன் துக்கத்தால் புத்தி சிதறி விபீஷணனுடைய வார்த்தைகளை நன்றாய் மனத்தில் வாங்கிக்கொள்ளவில்லை. பிறகு தைரிய மடைந்து, ஸமீபத்திலிருந்து விபீஷணனைப் பார்த்து, "ராகுஸாதிபதே! நீ சொன்ன வார்த்தைகளை மறுபடியும் கேட்க விரும்புகிறேன்" என்னார். அதற்கு விபீஷணன், "ஸ்வாமி! தங்களுடைய கட்டளைப்படி, வேளைகளை அணிவகுத்து அத்தந்தத் தலைவர்களிடத்தில் ஒப்புவித்து வந்தேன். வேறொரு ஸங்கதியைத் தங்களுடையில் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். தாங்கள் காரணமில்லாமல் துக்கப்படும்பொழுது, எக்களுடைய மனம் வருந்துகின்றது. ஆகையால் தாங்கள் துக்கப்படுவதை நிறுத்தி எங்களை உதவாக்கப்படுத்தி சத்துருக்களின் கவத்தை அடக்குங்கள். முயற்சியையும் மனத்தெளிவையும் கைக்கொள்ளுங்கள். தாங்கள் ஸீதையை அடைய வேண்டுமல்லவா? ராகுஸர்களை மூலநாசம் செய்யவேண்டுமல்லவா? ஆனால் நான் சொல்லும் உபாயத்தைக் கேளுங்கள். லக்ஷ்மணன் வானர ஸைன்யத்துடன் நிரும்பீல என்னும் இடத்திற்குச் சென்று, அங்கே யாகம் செய்யும் இந்திரஜித்தை யுத்தம் செய்து கொல்லட்டும். கோதண்டத்தை மண்டலாகாரமாய் வளைத்து, காலஸர்ப்பங்களைப்போன்ற பாணங்களால் அவனுடைய மாஸ்பப் பிளந்து உயிரை வாங்கட்டும். அவன் பிரஹ்

மாவைக் கடுத்தவத்தால் ஆராதித்து, பிரஹ்மஸிரஸென்ற அஸ்திரத்தையும், சினைத்தவிடங்களுக்குச் செல்லும் ரதத்தையும் குதிரைகளை யும் பெற்றிருக்கிறான். இப்பொழுது ஸைன்யத்துடன் நிரும்பீலக்குச் சென்றிருக்கிறான். விக்கினமில்லாமல் யாகத்தை முடித்தெழுந்தால், நாடெல்லோரும் இறந்தோடென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. 'நீ நிரும்பீல என்ற ஆயமரத்தடியில் போய்ச் சேருவதற்கு முன், தேறாமம் செய்து முடிப்பதற்கு முன், சத்துருவை ஜயிக்கப் புறப்படும் உன்னை எவன் எதிர்த்து அடிப்பானே அவனும் இந்திரசத்தருவான உனக்கு மரணம் நேரும்' என்று ப்ரஹ்மா இந்திரஜித்திற்குக் கட்டளையிட்டிருக்கிறார். அவனுடைய மரணம் இய்விதமென்று முன்பே ஏற்பட்டிருக்கின்றது. அவனைக் கொல்வதற்காக லக்ஷ்மணனை அனுப்புகள். அவனிறந்தால் ராவணனும் அவனுடைய பரிவாரங்களும் மடித்தார்களென்பது நிச்சயம்" என்னான்.

அதைக்கேட்டு ராமன், "அவனுடைய மாயாபலத்தை நான் நன்றாய்வேன். பிரஹ்மாஸ்திரத்தைப் பெற்றவன்; மஹாபுத்திமான்; மஹாமாயாவி; மஹாபலசாலி; யுத்தகளத்தில் திக்பாலர்களுடன் தேவர்கள் வந்தெதிர்த்தாலும் அவர்கள் பிரக்ஷையற்றுக் கிடக்கும்படி செய்வான்; மேகக்கூட்டங்களால் மறைக்கப்பட்ட ஸூரியனைப்போல், அவன் ஆகாச வீதியில் ரதாருடனாய் ஸஞ்சரிக்கும்பொழுது, அவனுடைய போக்கும் வரவும் தெரியவில்லை" என்று கூறி, சத்துருவின் மாயாபலத்தை நன்றாக அறிந்தவராகையால், துஷ்டனான இந்திரஜித்துடன் யுத்தம் செய்யப்போகிற லக்ஷ்மணன் பிரஸித்தி பெற்ற வீரனாயிருந்தாலும், "குழந்தாய்! ஸூக்ரீவனுடைய ஸைன்யத்தையும் ஜாம்பவானுடைய ஸைன்யத்தையும் மாருதி முதலிய வீரஸிரஷ்டர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு, மாயாபலத்தில் நிகரில்லாத அந்த ராகுஸனை ஜயித்து வா. இந்த விபீஷணன் மஹா புத்திமான்; ராகுஸர்களுடைய மாயையையும் இருப்பிடங்களையும் வழிகளையும் நன்றாயறிந்தவன்; இவன் மந்திரிகளுடன் உன்னோடு வருகிறான்" என்னார்.

உடனே லக்ஷ்மணன், கோதண்டத்தைக் கையிலெடுத்து, கவசம் தரித்து, முதுகில் அம்பநறையை மாட்டி, இருப்பில் கத்தியைக் கட்டி, ராமனுடைய பாதங்களைத் தொட்டு நமஸ்கரித்து, "அண்ணா! இன்று என் கோதண்டத்திலிருந்து கிளம்பும் பாணங்கள் இந்திரஜித்தின் ஹிருதயத்தைப் பிளந்து, ஹம்ஸங்கள் புஷ்கரிணியில் பரவுவதுபோல் லங்கையில் போய்விழும்" என்று சொல்லி வீரலக்ஷ்மி ஜ்வலிக்க, இந்திரஜித்தின் வதத்திற்காகப் புறப்பட்டார். ராமன் அவரை ஆசிரீவதித்து, யுத்தத்தில் அபாயம் நேராமல் ஜயத்துடன் நிரும்பீ வருவதற்காக ரக்ஷாமந்திரங்களை ஜயித்து, உத்திரவு கொடுத்தார். பிறகு, லக்ஷ்மணன் விபீஷணனையும் அவனுடைய மந்திரிகளையும், வானர ஸைன்யங்களையும், ஜாம்பவானையும், ஆஞ்ஜ

- 60 நேயர் முதலியவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு வெகுதூரம் சென்று, இந்திரஜித்தின் ஸைன்யத்தைக் கண்டார். இந்திரஜித்தின் மாயையை நன்றாக அறிந்தவராகையால் பிரஹ்மாவின் கட்டளைப் படி சிறும்பிலுக்கு இந்திரஜித்து போருமுன்னமே அவனை எதிர்க்கக் கூடிய இடத்தில் தங்கியிருந்தார். எல்லாவற்ற இருட்டில் பிரவேசிக்கும் ஸூரீயனைப்போல், பலவகை ஆயுதங்களாலும், தவஜங்களாலும், ரதங்களாலும் விளங்கும் அந்தப் பயங்கரமான ராஷஸை ஸைன்யத்தில் அங்கதன், ஹனுமான், விபீஷணன் முதலியவர்களுடன் லக்ஷ்மணன் புருந்தார்.

விவிதமமல ஸஸ்தர பா'ஸ்வரம் தத்
 த்வஜ ச'ஹநம் விபுலம் மஹாரதத'ஸா |
 ப்ரதிப'ய தம மப்ரமேய வேக'ம்
 திரமிவ த்'விஷதாம் ப'லம் விவேஸா | (39)

ஸர்க்கம் 86

இந்திரஜித்து யுத்தத்திற்கு ஆரம்பித்தது

அதீ தல்யாமவஸ்தா'யாம் லக்ஷ்மணம் ராவணாஹுஜ: |
 பரேஷா மஹிதம் வாக்க்ய மர்த'ஸாத'க மப்'ரவீத் | (1)

- பிறகு விபீஷணன் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து ராமலக்ஷ்மணர்களுக்குக் கோபகரமாயும் ராஷஸர்களுக்கு நாசகரமாயும் இருக்கும் வார்த்தைகளைச் சொன்னான். "மேகம்போல் கருத்த இந்த ராஷஸை ஸைன்யத்தை வானரர்கள் அழிக்கட்டும், இவர்களை அடித்துத் தரத்தினால் இந்திரஜித்திருக்குமிடம் தெரியும். இந்த யாகம் முடியுமுன், இவர்களை உன் பாணங்களால் துளைக்கவேண்டும். தர்ம விரோதியும், மாயாவியும், துஷ்டனும், குரூரனும், ஸகலப் பிராணிகளையும் நடுங்கச் செய்பவனுமான அந்த ராஷஸனைக் கொல்" என்றான்.
- 10 உடனே லக்ஷ்மணன் வில்லை வளைத்து, நானேற்றி, இடிபோன்ற பாணங்களால் இந்திரஜித்தையும் அவனுடைய ஸைன்யத்தையும் மறைத்தார். கரடிகளும் குரங்குகளும், மலைகளாலும் மரங்களாலும் பற்களாலும் நகங்களாலும் ராஷஸர்களைக் கொன்றார்கள். வானரர்களுடைய தேகங்களைப் பாணங்களாலும், கத்திகளாலும், சத்தி தோமரம் முதலிய ஆயுதங்களாலும் ராஷஸ வீரர்கள் லைத்தார்கள். அவ்விருதிறத்தார்க்கும் நடந்த யுத்தம் பார்க்கப் பயங்கரமாயிருந்தது; லங்கையெங்கும் கிடுகிடு என்று நடுங்கிற்று. பல விதமான பாணங்களாலும் மரங்களாலும் மலைகளாலும் ஆகாரம்

- மறைத்தது. இப்படி கொஞ்சநேரம் சென்றபிறகு, ராஷஸை ஸைன்யம் வானரர்களாலும் கரடிகளாலும் நாசமடைவதையும் மனம்தளர்ந்து மூலைக்குமூலை ஓடுவதையும் கேள்விப்பட்டோ, இந்திரஜித்து யாகம் முடிவதற்குமுன் எழுந்து, அவர்களை ரக்ஷிக்க வந்தான். அந்த மரச்சோடையின் இருளிலிருந்து வெளியில் வந்து கோப பரவசனாய்க் குதிரைகள் பூட்டித் தயாராயிருந்த தன் ரதத்தில் ஏறினான். மேகத்தைப்போல் கருத்த தேகத்துடன், முகமும் நெத்திரங்களும் அதிக கோபத்தால் சிவக்க, வில்லைக் கையிலெடுத்தது, பிராணிகளை ஸம்ஹரிக்க வரும் யமனைப்போல் வெளிப்பட்டான். உத்ஸாஹமிழந்த ராஷஸை ஸைன்யம் அவனை ரதத்தில் பார்த்தவுடன், திரும்பி லக்ஷ்மணனுடன் யுத்தம் செய்ய வந்தது. அப்பொழுது மலைபோன்ற ஆஞ்ஜ நேயர் பெரிய ஒரு விருஷத்தைப் பிடுங்கிக் கணக்கி லாத ராஷஸர்களைக் கூட்டம் கூட்டமாய் அடித்துக் கொன்றார். உடனே அனைக ஆயிர ராஷஸர்கள் அவரைக் கூரான குலம், சக்தி, பரீகம், கதை, சக்கரம், சதக்னி, இரும்புலக்கை, கோடாலி முதலிய ஆயுதங்களாலும், முஷ்டிகளாலும், இடிபோன்ற கைகளாலும், நான்கு புறங்களிலிருந்தும் அடித்தார்கள். அதனால் அவர் கோபமடைந்து தன்னைச் சூழ்ந்த ராஷஸர்களை முறித்துத் தள்ளினார். இப்படி ராஷஸர்களால் கொஞ்சமும் உபத்திரவத்தையடையாமல் அவர்களை விளையாட்டாய்க் கொல்லும் ஆஞ்ஜநேயரை இந்திரஜித் வெகு ஆர்ச்சியத்துடன் பார்த்து, முன்னொருதடவை அவருடைய பராக்கிரமத்தை அறிந்தவனுக்கையால், கவலைகொண்டு தன் ஸாரதியை நோக்கி, "அதோ, அந்த வானரனிருக்குமிடத்திற்கு ரதத்தைக் கொண்டு போ, சற்று அலக்ஷ்யமாயிருந்தால் நமது ஸைன்யம் அழிந்துவிடும்" என்றான். அந்த ஸாரதியும் அப்படியே செய்ய, இந்திரஜித்து மாருதியிருக்குமிடம் வந்து, தன்னிடத்திலிருந்த லகல ஆயுதங்களாலும் அவரைத் தலையிடித்தான். வாயுபுத்திரன் அவைகளைப் பிடித்து ஓடித்து, வெகு கோபமடைந்து, "அடே புத்தி கெட்டவனே! நீ குரூரனாயிருந்தால் எனக்கெதிலில் சீன்று யுத்தம் செய். உன் தகப்பன் என்னிடத்தில் பட்டபாடு கேட்டதில்லையா? மாருதியை யுத்தத்தில் எதிர்த்தபிறகும் உயிருடன் திரும்பலாமென்று என்னமோ? வா; மல்யுத்தம் செய்வோம். என்னுடைய வேகத்தை உன்னால் தாங்க முடிந்தால் உன்னை ராஷஸரிரேஷ்டனென்று மெச்சுகிறேன்" என்றார். பிறகு ஹனுமானைக் கொல்வதற்காக இந்திரஜித்து வில்லையெடுத்துப் பாணங்களைப் பூட்டுவதையிஷணன் கண்டு, லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, "இந்திரனை ஜயித்த இந்த துஷ்ட ராஷஸன் ரதத்திலிருந்துகொண்டு நமது மாருதியைக் கொல்ல விரும்புகிறான். ஆகையால் அவனுடைய இருகயத்தைப் பிளந்து உயிரை வாங்கும் கோரமான பாணங்களைப் பிரயோகிக்கவேண்டும்" என்றான். லக்ஷ்மணன் அப்படியே செய்கிறேனென்று, வெகு தூரத்தில் மஹா பலவானான அந்த ராஷஸன் தேர்த்தட்டில்

60 பெரிய மலையைப்போல் கர்ஜித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டார்.

இத்யவமுத்தன்று ததா* மஹாத்மா
விபீஷணேநாரி விபீஷணேந |
தத்ரீஸ நம் பர்வத ஸத்திகாஸம்
ரணே ஸ்தி*தம் பி*மப*ஸம் நத*த்தம் |

(35)

ஸர்க்கம் 87

இந்திரஜித்திற்கும் விபீஷணனுக்கும்
நடந்த ஸம்வாதம்

ஏவமுத்த்வா து ஸௌமித்திரீம் ஜாதஹர்ஷோ விபீஷண: |
ததுஷ்பாணித மாத்ராய ந்வரமானோ ஜகா*ம ஹ | (1)

5 பிறகு கோதண்டபாணியான லக்ஷ்மணனை அழைத்துக் கொண்டு விபீஷணன் வெகு ஸந்தோஷத்துடன் அந்த மரச்சோடிகையிற் புருத்து, யாக பூமியை அவருக்குக் காட்டினான். அங்கே கருத்த நீருண்டமேகத்தைப்போல் ஒரு பெரிய ஆலமரம் ஆகாசத்தையும் பூமியையும் மறைத்துக்கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது விபீஷணன், "இவ்விடத்தில் இந்திரஜித்து ஸகல பூதங்களுக்கும் பலி கொடுத்துத் திருப்பி செய்து இங்கிருந்து யுத்தத்திற்குக் கிளம்புவான். பிறகு ஒருவனுடைய கண்ணிலும் படமாட்டான். உத்தமமான சரங்களால் சத்துருக்களைக் கட்டிவிடுவான். அவன் இங்கே வருவதற்கு முன், தீஷ்ணமான பாணங்களால் அவனையும் ரதத்தையும் குதிரைகளையும் ஸாரதிஜையும் நாசம் செய்யவேண்டும்" என்றுன்.

15 அப்படியே ஆகட்டுமென்று ரொல்லி லக்ஷ்மணன் வில்லை வளைத்து நாணேற்றிப் பாணங்களைத் தொடுத்துத் தயாராய் நின்றார். அதற்குள் அக்னியைப்போல் ஜ்வலிக்கும் ரதத்தில் வீரத்வ ஜங்கள் விளங்க, இந்திரஜித்து கவசப்பூண்டு வில்லும் கையுமாய் வருவதைக் கண்டார்கள். லக்ஷ்மணன் அவனையழைத்து, "புலஸ்திய வம்சத்தில் பிறந்த வீரரிரேஷ்ட! நீ இதுவரையிலும் சத்துருக்களால் ஜயிக்கப்படாதவனென்று சொல்லுகிறார்கள். உன்னை யுத்தத்திற்கு அழைக்கிறேன். உன் பலத்தையும், வீரியத்தையும், திறமையையும் காட்டுவதற்கு இதே ஸமயம்" என்றுர். அதைக் கேட்டு இந்திரஜித்து பக்கத்தில் சிற்ற விபீஷணனைப் பார்த்து, "அடே! த்ரோஹி! நீ இந்த லங்கையில் பிறந்து வளர்ந்தவன்; என் பிதாவுடன் பிறந்தவன்! எனக்குச் சிற்றப்பன்; உனக்குப் பிள்ளையான எனக்கே துரோகம் செய்யத் துணிக்தாயா? உனக்குப் பத்துக்களுமில்லை; மித்திரனுமில்லை; ஜாநியுமில்லை; யாவற்றையும் துறந்தவன்; மரியாதை தர்மம் முதலிய கட்டுப்பாடுகள்

ஒன்றுமில்லாதவன். துர்புத்தி பிடித்தவனே! உன்னைப் பார்க்க எனக்குப் பரிநாபமுண்டாகிறது. உன் இனத்தாரை விட்டு விலகி, சத்துருவிற்கு ஊழியம் செய்ய உன் தலைமீல் எழுதிவிருக்கிற தல்லவா? அல்ப யுத்தியுள்ளவனாகையால், தன் சுற்றத்தாருடன் ஆணத்தமாகக் காலம் கழிப்பதற்கும் அல்பர்களை அண்டியிருப்ப தற்குமுள்ள தாரதம்யம் உனக்குத் தெரியவில்லை. சக்கு ஒருவன் குணசாலியாயிருந்தாலும், நம்மைச் சேர்ந்தவர்கள் குணமில்லாத வர்களாயிருந்தாலும், நம்மைச் சேர்ந்தவர்களே மேலானவர்கள். எப்படியானாலும் பிறன் பிறனையல்லவா? தன் இனத்தாரை விட்டுச் சற்றுக்களைப் போய்ச் சேருகிறவனை, அவர்கள் தங்களுக்குக் காரியம் முடியும்வரையில் உபசரிப்பார்கள். அவன் மூலமாய் அவனுடைய இனத்தாரை அழித்த பிறகு அவனையும் அழிப்பார்க ளென்பதில் ஸந்தேகமுண்டோ? இப்படி என் ஹோமத்தைக் கெடுத்து, லக்ஷ்மணனை இங்கே அழைத்துவரும் குரூர காரியமும் இரக்கமின்மையும் எங்களுக்கு க்ஞாநியான உனக்கல்லது மற்ற வர்க்கு ஸாத்தியமோ?" என்று சித்தித்தான்.

அதற்கு விபீஷணன், "என் ஸ்வபாவத்தையும் நடத்தையையும் அறியாதவன்போல் ஏன் வீண் பெருமை பேசிக்கொள்ளுகிறாய்? நீ ராவணனுக்குப் பிறந்தவனல்லவா? அவனுடைய ஸகல துர்க் குணங்களும் உனக்கும் இருக்குமல்லவா? நான் உனக்குச் சிற்றப்ப னென்ற முறைமைக்காவது மரியாதைசெய்து இந்தக் கடும் வார்த்தைகளைச் சொல்வதை நிறுத்து. நான் ராகுலகுலத்தில் பிறந்தது வாஸ்தவமே. ஆனால் அவர்களுக்குரிய குரூர கிருத்யங்களில்லாமல் ஸாதுக்களுடைய மார்க்கத்தை அனுஸரிக்கிறேனென்பது எனக்கு முக்யகுணம். அதர்மமும் குரூரகிருத்யங்களும் எனக்கு இஷ்டமில்லை. நான் உங்களை விட்டு வந்ததற்காக என்னைக் குற்றம் சாட்டுகிறாய். உன் பிதாவான ராவணன் தன்னுடன் பிறந்த என்னைக் கடும் வார்த்தைகளைப் பேசி ஏன் துரத்தினான்? ஸ்வஜாதி அபிமானமும் பந்துக்களுக்குள்ள பிரியமும் ஸஹோதர வாத்ஸல்யமும் அவ னிடத்தில் எங்கே? மேலும் அவன் தன்மார்க்கத்திலும் குரூரகிருத்யங்களிலும் பிரவேசிப்பதைக் கண்டு வெறுப்படைந்து விலகினேன். கையில் சுற்றின ஸர்ப்பத்தை உகறியெறிவதுபோல், தர்மத்தை விட்டுப் பாபத்திலேயே யுத்தியை நாட்டினவனை விலக்கிவண்டி யதுதானே; அப்பொழுதுதான் நமக்கு ஸௌக்யமுண்டாகும். பிறரை ஜமிஸ்ஸிப்பதும், பிறருடைய பொருளை அபகரிப்பதும், பரஸ்தீர்களைப் பலாத்காரம் செய்வதும் வெறுக்கத்தக்கவை. திப்பிடித்தெறியும் வீட்டிலிருந்து ஒருவன் தப்பி ஓடுவதுபோல், அந்தத் துன்மார்க்கத்தை விட்டு விலகவேண்டும், பிறருடைய பொருளை அபகரிப்பது, பரஸ்தீர்களை பலாத்காரம் செய்வது, மித்திரர்களிடத்தில் காரணமில்லாமல் ஸந்தேகிப்பது என்ற இம்முன்றும் பெரும் குற்றமாகும். இவை ஒருவனைச் சிக்கிரத்

70 தில் அழித்துவிடும். மஹரிஷிகளைக் கோரமாய் வதம் செய்வதும், தேவர்களுடன் பகைப்பதும், கர்வமும் கோபமும், ஒருவனிடத்தில் திராத த்வேஷம் வைப்பதும், பிறருடைய ஷேமத்தைக்கண்டு பொருமை கொள்வதும், இதர உத்தம குணங்களை மறைத்து, மேகங்கள் பர்வதத்தை மூடுவதுபோல் இருந்தவிடம் தெரியாமல் செய்தன. என் தமயனும் உன் பிதாவுமான ராவணனிடத்தில் அநேக நல்ல குணங்களைவிடும் இந்தத் தூர்க்குணங்களுக்காகவே

75 அவனைவிட்டு வந்தேன். இந்த லக்ஷையும் நீயும் உன்பிதாவும் அதிசிக்ஷித்தில் அழியீர்கள். நீ சிறுவன்; துஷ்டன்; ஸாதுக்களால் பழக்கப்படாதவன்; தலை தெரியாத கர்வம்கொண்டவன்; யமனுடைய பாசத்தால் கட்டப்பட்டு உனக்குக் காலம் குறுகிவிட்டது. ஆகையால் உனக்குத் தோன்றினபடியெல்லாம் சொல். இதோ உனக்கு ஆபத்து வந்துவிட்டது; என்னைப் பரிசாசம் பண்ணுகிறாயே. இந்த ஆலமரத்தடியில் உன்னால் வரமுடியுமா? ராமலக்ஷணர்களை விரோதித்த பிறரும் உன் உயிர் தப்புமா? லக்ஷணனுடன் யுத்தம் செய். அதிசிக்ஷித்தில் யமலோகம் சென்று, யமனுக்கு அடிமையாவாய். உன் பூர்ணபலத்தையும் காட்டு. உன்

80 அஸ்திரங்களையும் சஸ்திரங்களையும் வஞ்சுகளையெல்லாம் பிரயோகம் செய். லக்ஷணனுடைய பாணங்களுக்குத் தப்பி, உயிருடன் லக்ஷைக்குத் திரும்பிப் போவோமென்ற ஆசையை விடு" என்றார்.

திதீர்ஸய ஸ்வாத்மபாவம் ஸமுத்ஸயதம்
குருஷ்வ ஸர்வாயுதஸாயக ஸ்வயம் |
த லக்ஷணஸ்யையத்ய நதி பாணகோசரம்
தவமத்ய ஜீவத் ஸபலோ கமிஷ்யஸி |

(33)

ஸர்க்கம் 88

லக்ஷ்மணனுக்கும் இந்திரஜித்திற்கும் யுத்தம்

விபீஷணவச: ஸ்ருத்வா ராவணி: கரோத ஸூரித: |
அபுரஸீத் பருஷம் வாக்யம் வேகோநாப்யுத்பபாத ஊ | (1)

5 விபீஷணனுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டு, இந்திரஜித்து கோபத்தால் தாவிக்குதித்தான். அழகாய் அலங்கரிக்கப்பட்டுக் கருப்புக் குதிரைகள் பூட்டின ரதத்தில் காலாந்தகளைப்போல் வீற்றிருந்து, கத்தி, வில், பாணங்கள் முதலிய ஆயுதங்களை ஜூக்கி ரதையாய்க் கவனித்துப் பார்த்து, சத்ரு ணையத்ததை நோக்கி, தனக்கு எதிரில் லக்ஷ்மணன் யுத்தகோலத்துடன் நிற்பதைக் கண்டான். ஆஜ்ஜுவேயருடைய முதுகில் உட்கார்ந்திருக்கும் லக்ஷ்மணன் உதயபர்வதத்தில் விளங்கும் ஆதித்தியனைப்போல் பிரகாசித்தார். (இதனால் மாருதியின் தேகம் தங்கிறமென்றும் லக்ஷ்மணனுடைய தேகம் ஸூரியவர்ணமென்றும் தெரிகின்றன.) பிறகு

10

இந்திரஜித்து விபீஷணனையும் லக்ஷ்மணனையும் வானரவீரர்களையும் நோக்கி, "இன்று என் பராக்கிரமத்தைப் பாருங்கள். என் வில்லி வீசுந்து இளம்பும் பாணவர்ஷத்தைத் தடுங்கள். நீங்கள் பிரஸித்தமான வீரர்களல்லவா? பஞ்சப்பொதியில் நெருப்புப் பொறிகள் விழுவதுபோல் என் பாணங்களினால் உங்களுடைய தேகங்கள் எரிந்து சாம்பலாகும். குலம், கத்தி, தோமரம் முதலிய ஆயுதங்களால் உங்களுடைய அவயவங்களைப் பிளந்து, உங்களைல்லோரையும் யமலோகத்திற்கு அனுப்புகிறேன். மழைக்காலத்தில் குமுறும் மேகங்களைப்போல் குமுறிச் சரமாரியைப் பொழியும்பொழுது, எனக்கெதிரில் நிற்கக்கூடியவன் எவனாவது இருந்தால் வெளியில் வாருங்கள். அன்று ராத்திரீ யுத்தத்தில் வஞ்சுகளையும் இடிகளையும் போன்ற பாணங்களால் ராமலக்ஷ்மணர்களை அடித்துத்தள்ளி மூர்ச்சையடைபுட்படி செய்தேன். அதை அதிசிக்ஷித்தில் மறந்து விட்டீர்களா? அவ்வது யமலோகத்திற்குப் போக நிச்சயித்திருக்கிறீர்களா? உங்களுக்கு விசாச காலம் ஸமீபித்தாலல்லாமல், கால ஸர்ப்பம்போல் சிறிக்கொண்டிருக்கும் என்னுடன் யுத்தம் செய்ய வரமாட்டீர்கள்" என்று கர்ஜித்தான்.

அதைக் கேட்டு லக்ஷ்மணன் அவட்சியமாய்ச் சிரித்துக்கொண்டு "உன்னால் ஒரு நாளும் சாதிக்க முடியாத காரியங்களைப்பற்றி வெகு சாதாரியமாய் பேசுகிறாய்; சொல்லுமிறபடி. செய்யப் போகிறதில்லை. காரியங்களை முடித்த பிறகு பேசுகிறவனல்லவா யுத்திமான்? நீ ஒரு நாளும் சத்துருவை ஜயித்தோமென்ற பிரயோஜனத்தை அடையப் போகிறதில்லை. அப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளைச் சொல்லிக் கொண்டு காலம் கழிக்கிறாய். காரியங்களை முடித்துவிட்டதாக என்னை வீணாய் ஸத்தோஷிக்கிறாய். யுத்தகளத்தில் வந்து, மாயையால் மறைத்து, ஆகாரத்தில் ஸஞ்சரிக்கிறாய். அது திருடன் செய்யும் வேலையென்றி வீரனுக்கழகா? இதோ உன் பாணங்களுக்கெதிரில் நிற்கிறேன். அதுபோல் நீயும் என் பாணங்களுக்கெதிரே நில். அப்பொழுது உன் நிறமையை அறிகிறேன். வீணாய் படபட வென்று என் பிதற்றுமென்று?" என்றார்.

அதைக் கேட்டவுடன் இந்திரஜித்து வில்லை எடுத்து குரூரமான பாணங்களைத் தொடுத்து விடுத்தான். அவை காலஸர்ப்பங்களைப் போல்திறிக் கொண்டு, லக்ஷ்மணனுடைய அவயவங்களில் பாய்ந்தன. தேகமெங்கும் ரத்தத்தால் நனைந்து, லக்ஷ்மணன் வீரலக்ஷியால் விளங்கிக்கொண்டு, புறகயற்றுக் கொழுந்துவிட்டெறியும் அக்ளியைப்போல் ஜீவவீத்தார். தன் பராக்கிரமத்தைக்கண்டு இந்திரஜித்து ஸத்தோஷமடைந்து, இடிபோல் கர்ஜித்து, "இன்று என்னால் பிரயோகிக்கப்படும் பாணங்கள் உன்னைச் சித்திரவதை செய்து உன் உயிரைக் கொள்ளை கொள்ளப் போகின்றன. இன்று நரி களும் கழுஞ்சுரும் பருந்துகளும் கூட்டம் கூட்டமாய் உன் மாம்ஸத்

50

தைப் பிடுங்கித் தின்னப்போகின்றன. துஷ்ட புத்தியுள்ள அந்த ராமன் நீ படும் பாட்டைப் பார்க்கப்போகிறான். கூத்திரியப்பதரே! நீசனே, நீ ராமனிடத்தில் எல்லையற்ற பக்தி வைத்திருக்கிறாயல்லவா? இன்று யுத்தகளத்தில் நீ கவசம் பிளந்து, வில்முறிந்து, தலையிழந்து முண்டமாய்க் கிடப்பதை அவன் பார்க்கப்போகிறான்" என்றான்.

55

அதற்கு லக்ஷ்மணன், விசேஷ அர்த்தங்களடங்கினதும் தகுந்த காரணங்களுடன் கடினதுமான வார்த்தைகளால் அவனுடைய கடுமொழிகளைக் கண்டித்தார். "புத்திகெட்டவனே! வார்த்தைகள் விரியமாருமா? அதை விடு. குரூரகிருத்யங்களைச் செய்வதே உன் தொழிலல்லவா? ஏன் இப்படிப் பேசுகிறாய்? உன் பலத்தைச் செய்கைகளால் அறிவேன். ஒன்றும் செய்யாமல் வீண் வார்த்தை பேசுவதில் என்ன பிரயோஜனம்? உன் ஆத்ம ஸ்தோத்ரத்தை நான் நம்பும்படியான காரியங்களைச் செய். இதோ பாச், உன்னைப்போல் கோபமாயும் கடுமையாயும் கர்வமாயும் வீண்பெருமையாயும் பேசாமலேயே உன்னைக் கொல்வதேன்" என்று, நாணக் காதுவரையில் இழுத்து, ஐந்து கூர்மையான நாராசங்களை அவனுடைய மார்பில் பிரயோகித்தார். அவை ஐவகிக்கும் ஸர்ப்பங்களைப்போல் அழிவகமாய் அவனுடைய மார்பில் பதிந்து ஸூரிய கிரணங்களைப்போல் பிரகாசித்தன.

60

65

70

75

80

85

பிறகு அவ்விருவர்களும் ஒருவரையொருவர் ஐயிக்க விரும்பிப் பயங்கரமான யுத்தம் செய்தார்கள். இருவரும் பலத்திலும் பராக்கிரமத்திலும் அஸ்திர சஸ்திர வித்யைகளிலும் தைரியத்திலும் நிகரற்றவர்கள்; சத்துருக்களால் ஐயிக்க முடியாதவர்கள். ஆகாச வீதியில் இரண்டு கிரஹங்கள் ஒன்றையொன்று எதிர்த்ததுபோல், அந்த வீரர்கள் யுத்தம் செய்தார்கள். இந்திரனையும் விருத்திரனையும் போல் பயமற்றவர்கள்; யுத்தத்தில் அசைக்க முடியாதவர்கள்; இரண்டு ஆண் ஸிம்ஹங்களைப்போல் சண்டையிட்டார்கள்; மஹா உக்ஸாகத்துடன் ஓயாமல் சரமாரி பொழிந்தார்கள்; மஹாமேகங்களைப்போல் கர்ஜித்துக் கொண்டு ஒருவரையொருவர் பாணவரஷங்களால் மறைத்தார்கள். இந்திரனும் சம்பராஸூரனும் யுத்தம் செய்ததுபோல், மஹாபலவான்களான அவ்விருவரும் வரவர வீராவேசம் அதிகரித்து, யுத்த சாஸ்திரத்தில் தங்கள்க்குள்ள பயிற்சியையும் திறமையையும் காட்டினார்கள்.

அபிப்பிராயத்தென யுதி யுத்தகோவிதெள
ஸராஸி சண்டெ'ன ஸிதஸஸந்தரதாரிணை |
அபிஷ்ண மாவியததுர் மஹாப'வெள
மஹாஹவே ஸம்பீர வாலவாவிய |

(40)

ஸர்க்கம் 89

லக்ஷ்மணனுக்கும் இந்திரஜித்திற்கும் யுத்தம் (தொ)

தத: ஸரம் த'ஸரநி'; ஸத்த'ாயாமிதர கர்ஸத: |
ஸஸர்ஜ ராஷிஸேந்த'ராய க்ருத்'த': ஸர்ப இவ ஸ்வஸத: || (1)

பிறகு, லக்ஷ்மணன் மஹாநாகம்போல் கோபத்தால் சிறிக்கொண்டு, ஒரு சிரேஷ்டமான பாணத்தை காணில் பூட்டி, இந்திரஜித்தின்மேல் வீசித்தார். அவருடைய நாணூசையைக் கேட்டு, இந்திரஜித்து முகம் வெளுத்து அவரைப் பார்த்தான். அவன் வாடியிருப்பதையும், லக்ஷ்மணன் யுத்தாவேசத்தால் பூரித்திருப்பதையும் கண்ட விபீஷணன், "இவன் களைத்து விரியம் குறைந்திருக்கிறானென்று அநேக அடையாளங்கள் எனக்குத் தெரிகிறது. ஆகையால் சீக்கிரமாய் யுத்தத்தை நடத்தி இவனைக் கொல்ல வேண்டும்" என்றான்.

5

உடனே லக்ஷ்மணன் அக்ளி ஜ்வாலகளைப் போன்ற பாணங்களை வில்லில் பூட்டி இந்திரஜித்தின்மேல் பிரயோகித்தார். அவன் இந்திரியங்கள் சிதறி, இடிவிழுந்ததுபோல் ஒரு முகூர்த்தம் வரையில் ஒன்றும் தோன்றாமலிருந்தான். ஆனாலும், கலங்காத தைரியமுடையவனுதால், சீக்கிரத்தில் பிரக்ஞை தெளிந்து, எதிரில் லக்ஷ்மணன் வீர கோஷத்துடன் நிற்பதைக் கண்டு, கோபத்தால் கண்கள் சிவந்து, "அடே! முதலாவது யுத்தத்தில் என் பாணங்களால் நீயும் உன் அண்ணனும் கஷ்டப்பட்டுத் தரையில் கிடந்து புரண்டதை மறந்தாயா? என் பராக்கிரமத்தை இன்னும் அறியவில்லையா? உங்களுக்கும் வானர ஸஸ்யத்தையும் இடிபோன்ற பாணங்களால் மூர்ச்சையடைவித்ததை ஞாபகப்படுத்திக்கொள். அல்லது, யம யோகத்திற்கு வழியைத் தேடுகின்றாயோ? அங்கே போக ஆசைகொண்டு என்னுடன் யுத்தம் செய்ய வந்தாயோ? முன் ஒரு தடவை என் பராக்கிரமத்தையும் யுத்தத் திறமையையும் நீ பார்த்து, உனக்குப் புத்தி வந்ததென்றெண்ணினேன். அதை மறந்திருந்தாலும் இன்று நன்றாய்த் தெரிவிக்கிறேன். நில்; ஐக்கிரதையாய் யுத்தம் செய்" என்று ஏழு பாணங்களால் லக்ஷ்மணனையும், பத்து பாணங்களால் ஆஞ்ஞேயஸையும், விபீஷணனை அநேக பாணங்களாலும் அடித்தான்.

10

15

20

25

அதைக் கண்டு லக்ஷ்மணன் சிரித்துக் கொண்டு, "இதென்ன ஒரு பெரும் காரியமா?" என்று, கோரமான பாணங்களை எடுத்து பிரயோகித்து, "அடே, ராஷஸ! குரர்கள் யுத்தகளத்தில் வந்தால் உன்னைப்போல் யுத்தம் செய்யார்கள். ஐயத்தை விரும்பினவர்கள் இப்படி அல்ப வீரியமுள்ள ஸாமான்ய பாணங்களை பிரயோகிப்பார்களா? உன் பாணங்களால் எனக்கு யாதொரு உபத்திரவமு

30

35 மில்லை; மிகவும் ஸுகமாயிருக்கின்றன" என்று சொல்லிக் கொண்டு சரமாரி தொடுத்தார். அவைகளால் இந்திரஜித்தின் தங்கக் கவசம் பிளந்து, ஆகாசத்திலிருந்து நகைத்திரங்களைப்போல் ரதத்தில் சிதறிற்று. அவன் தேகமெங்கும் பாணங்களால் காயமடைந்து, விருஷங்களால் மூடப்பட்ட பர்வதத்தைப்போல் 40 தோன்றினான். உடனே கோபத்தால் மெய்மறந்து, ஆசிரம் பாணங்களால் லக்ஷ்மணனைப் பிளந்தான். அவருடைய திவ்ய கவசம் பொடியாயிற்று.

இப்படி ஒருவருக்கொருவர் பதிலுக்குப் பதில் செய்து கொண்டு, பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு, தேகமெங்கும் சரங்களால் 45 தூளைப்பட்டு, ரத்த தாரைகள் பெருக, வெகுநேரம் கூரான பாணங்களால் ஒருவரையொருவர் சிதைத்தார்கள். யுத்த ரகஸ்யங்களில் கைதேர்த்தவர்கள்; பயங்கரமான பராக்கிரமமுள்ளவர்கள்; பரஸ்பரம் ஐயிக்க நிச்சயித்தவர்கள்; தேகமெங்கும் பாணங்கள் ஊடுருவி, கவசம் பிளந்து, மலைவிலிருந்து காட்டாறுகள் 50 பெருகுவதுபோல் ரத்தப் பிரவாகம் சொரிந்து, கேட்போர் ரடுக்கும் படியாய்க் கர்ஜித்துக் கொண்டு, சரமாரிபொழிவின்ற அவ்விருவரும் கருத்த காளமேகங்களைப்போல் விளங்கினார்கள். இப்படி வெகு நேரம் சென்றும் அவர்கள் களைக்கொழிவில்லை; யுத்தத்தில் ஆசையும் குறையவில்லை. பலவகையான பாணங்களையும் அஸ்திரங்களையும் 55 பிரயோகித்து, ஆகாசமும் பூமியும் தெரியாதபடி சரக்கூடு கட்டினார்கள். அஸ்திரவிதையவில் அவர்களை மிஞ்சினவர்களில்லை; விசித்திரமாயும், சாதுரியமாயும், லாகவமாயும், சூறிதப்பாமல், கைசளைக்காமல், பாணங்களை ஓயாமல் பிரயோகித்து வந்தார்கள்; அந்த யுத்தம் பார்க்கப் பயங்கரமாயிருந்தது. ஆகாசத்திலிருந்து பேரிடிகள் 60 விழுவதுபோல் அவர்களுடைய நாணூரை தளித்தனியாய்க் கேட்டது. கோரமாய்க் கர்ஜிக்கும் மேகங்களைப்போல், அவர்களுடைய ஸிம்ஹநாதங்களும், வீரத்தவனிகளும், அட்டகாஸங்களும் கர்ஜனைகளும் கேட்கப்பட்டன. அபாரகீர்த்திசாலிகள்; ஐயிப்பதில் மனத்தை காட்டினவர்கள்; தங்கக்கட்டுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட 65 நாராசங்கள் தேகமெங்கும் பாய்ந்து ரத்தவெள்ளம் பெருகிற்று. அவை ஊடுருவி, ரத்தத்தால் பூசப் பட்டுப் பூமியைப் பிளந்து சென்றன. சில பாணங்கள் ஆகாசத்தில் ஒன்றிற்கொன்று தாக்கின; சில ஒன்றையொன்று முறித்தன; சில ஒன்றையொன்று துண்டித்தன. கொழுந்துவிட்டெரியும் காந்தூபத்யம் ஆஹவனியமென்ற அக்னிகளால் யாகத்தில் கொளுத்தப்பட்ட தர்ப்பைக் கட்டுகளைப் போல், அவர்களால் பிரயோகிக்கப்பட்ட பாணங்கள் தீப்பிடித்தெரிந்தன. அந்த மஹா வீரர்களுடைய தேகங்கள் காயப்பட்டு, இலைகளில்லாமல் புஷ்பங்களால் நிறைந்த சால்மலிவிருஷத்தையும் பலாசவிருஷத்தையும் ஒத்திருந்தன.

இப்படி அவ்விருவரும் ஒருவரையொருவர் கொல்லாமல் 75 விடுகிறதில்லையென்று பிரதிக்கை செய்து கொண்டு அடிக்கடி கோர யுத்தம் செய்தார்கள். ஓயாமல் ஒருவரையொருவர் பாணங்களால் அடித்தும் கொஞ்சமாவது சளைக்கவில்லை. இருவருடைய தேகங்களிலும் சரங்கள் பதிந்து, அவை அடர்ந்த காடுகளால் மறைந்த பர்வதங்களைப்போல் விளங்கின. அம்புகளால் மூடப் 80 பட்டு, ரத்தத்தால் பூசப்பட்ட அவர்களுடைய ஸகல அவயவங்களும், ஜ்வாலிகளால் குழப்பட்ட இரண்டு நெருப்புக்களைப்போல் பிரகாசித்தன. இப்படி வெகுநேரம் சண்டையிட்டும், அவர்களுக்கு ஆசைநீரடிவில்லை; கைசோரடிவில்லை. பிறகு, கலங்காத தைரியத்துடனும் அடங்காத உத்ஸாகத்துடனும் போர் புரியும் 85 லக்ஷ்மணனுக்கு சிரமத்தைத் தீர்க்கும்பொருட்டு, விபீஷணன் அவருக்கு ஸமீபத்தில் வந்து, ஹிதமாயும் பிரியமாயும் இருக்கும் வார்த்தைகளைச் சொன்னான்.

அத ஸமரபரிஸ்ரமம் திஹந்தம்

ஸமரமுக்ஷேவஜிதஸ்ய லக்ஷ்மணஸ்ய |

ப்ரியஹித முபபாத்யத் மஹேளஜா:

ஸமரமுபேத்ய விபீஷண வதஸ்தே | (41)

ஸர்க்கம் 90

இந்திரஜித்து ரதத்தை இழந்தது

யுத்யமாநௌ து தள திருஷ்ட்வா ப்ரஸக்தௌ நரராஷுஸௌ |
ப்ரபிந்தாவிவ மாதக்ஷௌ பரஸ்பர ஜயைஷிஸௌ | (1)

அவ்விருவரும் மதயாணைகளைப்போல், ஒருவரையொருவர் 5 கொல்ல நிச்சயித்து, வரவர ரோஷம் அறிகரித்து, யுத்தம் செய்வதைப் பார்க்க விபீஷணன் அவ்விடத்திற்கு வந்து, வில்லைவளைத்து கூரான பாணங்களால் ராஷஸர்களை வருத்தினான். முன்பு 10 இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்தால் மலைகள் பிளந்து இறக்கைகள் அறுபட்டதபோல், அவை ராஷஸர்களுடைய தேகங்களைப் பிளந்தன. அவனுடைய மந்திரிகள் ராஷஸ வீரர்களைக் கத்தி, குலம் முதலிய ஆயுதங்களால் வெட்டிக் கொண்டுார்கள். அவர்களால் குழப்பட்ட விபீஷணன், மதயாணைகளால் குழப்பட்ட யாணைத்தலைவனைப்போல் விளங்கினான் (யுத்தத்தைப் பார்ப்பதற்காக முதலில் வந்தவன். பிறகு தானும் யுத்தம் செய்யவேண்டுமென்று நினைத்தான். ஆனால் அவர்களில் யார் பலசாலியென்று அறிவதற்குச் சற்றுநேரம் கம்மாயிருந்தான். இருவரும் பலத்தில் 15 ஸமானர்களென்றறிந்து, தான் ஏதாவது சாமகைக்கரியம் செய்ய வேண்டுமென்று யுத்தம்செய்ய ஆரம்பித்தான்). ஸாமர்த்தியமாய்ப் பேசும் சக்தியுள்ள அந்த ராஷஸாதிபதி, வானரர்களை உத்ஸாஹப்

படுத்தவதற்கு அது நல்ல ஸமயமென்றறிந்து, "மித்திரர்களை! ராவணனுக்கு இவனைத் தவிர இப்பொழுது வேறு கதிரில்லை; இதைத் தவிர வேறு கைள்யமுமில்லை. ஏன் கம்மாவிருக்கிறீர்கள்? 20 இவன் இறந்தால், ராவணனைத் தவிர மற்ற எல்லோரும் மடித்தார்கள் என்பது நிச்சயம். பிரஹஸ்தன், நிகும்பன், சும்பன், சும்பகர்ணன், தூம்ராக்ஷன், ஸம்ஹ்ராதி, விகடன், திக்ஷன், தபன், அதமன், ப்ரகாலன், ஜங்கன், ப்ரஜங்கன், அக்னிகேது, சர்மிகேது, வித்யுஜ்ஜிஹ்வன், த்விஜ்ஜஹ்வன், ஸூர்யசத்ரு, அகம்பனன், 25 ஸூபார்ச்வன், சக்ரமாலி, ஜம்புமாலி, மஹாமாலி, அக்னிப்ரபன், ஸூப்தக்ஷன், யக்ரூகோபன், வஜ்ரதம்ஷ்டர்ன், கம்பனன், தேவார்தகன், நரார்தகன் முதலிய ராக்ஷஸர்கள் ஸாமான்யர்களா? பலம், வீர்யம், சௌர்யம், தைர்யம், ப்ராக்ரமம் அஸ்திர சஸ்திர வித்தைகளில் திறமை லாகவம் முதலிய உத்தமகுணங்களில் அவர்களுக்கு நிகருண்டோ? அவர்களைல்லோரையும் யுத்தம் செய்து கொள்ளாமல்வா? மஹாஸமுத்ரத்தைக் கைகளால் கீர்த்தினவர் 30 களுக்கு ஒரு குணம்புப் படியைத் தாண்ட யோசனைபென்ன? நீங்கள் ஜயிக்கவேண்டியவர்கள் இவர்களைத் தவிர வேறில்லை. தலை தெரியாமல் கர்வம்கொண்டு கம்முடன் யுத்தம் செய்ய வந்த ராக்ஷஸர்களைல்லோரும் திரும்பிச் சென்றார்களா? இவனுக்கு நான் சிற்றப்பன்; நானே இவனைக் கொல்வது தகாது. அப்படி இருந்தும் ராமனுக்காக இரக்கத்தை விட்டு என் அண்ணன் மகனைக் கொல்வேன். என் மனம் ஒப்பினாலும், கண்ணீர் கண்களை மறைக்கின்றன. ஆகையால் லக்ஷ்மணனென்ற மஹாவீரன் அவனை 40 அடக்குவான். ஸமீபத்திலிருக்கும் இவனுடைய வேலைக்காரர்களை வானரர்கள் அடித்துக் கொல்லட்டும்" என்று விபீஷணனால் உத்தராகப்படுத்தப்பட்ட வானர வீரர்கள், வந்தோஷக் கூச்சலிட்டு வால்களைச் சழற்றினார்கள். நீருண்ட மேகத்தைக் கண்டமயில் களைப்போல், பலவகையாய்க் கூச்சலிட்டு, தோள்களையும், புஜங்களையும் தட்டி, வால்களைச் சழற்றிப் பூமியில் அடித்தார்கள். 45 அந்த வானரத் தலைவர்களுக்கு நடுவில் விளங்கும் ஜாம்பவான், பாறைகளாலும், நகங்களாலும், பற்களாலும் ராக்ஷஸர்களைக் கொன்றார். அவர்கள் பயரில்லாமல் அவரைச் சூழ்ந்துகொண்டு, பாணங்களாலும் திஷ்ணமான ஆயுதங்களாலும் அடித்தார்கள். முன்காலத்தில் தேவாஸூரர்களுக்கு நடந்த கோர யுத்தத்தைப் போல், வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் ஒருவரையொருவர் எதிர்த்துச் சண்டையிட்டார்கள். அப்பொழுது ஆஜ்ஜீயைப் பெரிய ஆச்சாமரத்தைப் பிடுக்கிக்கொண்டு அநேக ஆயிரம் ராக்ஷஸர்களை அடித்துக் கொன்றார். 50

இந்திரஜித்து சற்றுநேரம் தன் சிற்றப்பனுடன் யுத்தம்செய்து, பிறகு லக்ஷ்மணனை எதிர்த்தான். அவர்கள் பொழியும் சரமாரிகளால் அவர்கள் இருக்குமிடமே தெரியவில்லை. வர்ஷருதுவின்

ஆரம்பத்தில் ஸூரியசத்திரர்கள் மேகங்களால் மறைக்கப்படுவது போல், அவ்விருவரும் சரக்கூட்டத்தால் மறைந்தார்கள். சரங்களை அம்பறைகளிலிருந்து எடுப்பதும், வில்லில் பூட்டுவதும், வில்லைக் கையில் பிடிப்பதும், பாணங்களை விடுவதும், காது வரையில் நான்களை இழுப்பதும், முன்னடி பின்னடி வலசாரி இடசாரி முதலிய வர்ஷகளைக் காட்டுவதும், வில்லுகளை முஷ்டிகளால் பிடிப்பதும், குறிவைப்பதும் அயர்களுடைய கையாகவத்தால் யாதொன்றும் தெரியவில்லை. அந்தச் சரமாரியால் ஆகாசமெங்கும் மறைக்கப்பட்டு, ஒருவருடைய வடிவம் மற்றவனுக்குத் தெரியவில்லை. இந்திரஜித்து லக்ஷ்மணனை அடிக்கிறானு என்றுவது லக்ஷ்மணன் இந்திரஜித்தை அடிக்கிறானு என்றவது பார்ப்பவர்களுக்குத் தெரியாமல் அவ்வளவு வேகமாய்ப் பாணங்களை பிரயோகித்தார்கள். ஆகாசத்தில் இடைவெளியில்லாமல் ஒரே இருட்டாயிற்று. திக்குகளும் சரங்களால் நிறைந்து செல்ல முடியாமலிருந்தது. ஸகல வஸ்துக்களும் பயங்கரமான ஒரு பெரும் இருட்டால் மூடப்பட்டது. பகலாயிருந்தும், ஸூரியன் அஸ்தமித்து சாத்திரிகாலத்தில் இருந்நிறைந்து ஒன்றும் புலப்படாதது போலிருந்தது. அநேக ஆயிர சத்தப்பிரவாகங்கள் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. குரூரராக்ஷஸர்கள் பயங்கரமாய்க் கீர்த்தித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். காற்றடிக்கவில்லை. அக்னி ஜ்வலிக்கவில்லை. மஹாவிசுள் ஸகலப் பிரானிகளுக்கும் ஷேமமுண்டாகட்டுமென்று ஆசீர்வதித்தார்கள். அந்த யுத்தத்தைப் பார்க்க வந்திருந்த கந்தர்வ சாரணகணங்கள் பயத்தால் நடுங்கி அங்கிடமிட்டுப் போனார்கள். 60

பிறகு, அந்த ராக்ஷஸவீரனுடைய ரதத்தில் பூட்டியிருந்த நான்கு குதிரைகளை லக்ஷ்மணன் நான்கு பாணங்களால் கொன்றார். வேறொரு பாணத்தை எடுத்து ஐக்கிரதையாய் வில்லில் தொடுத்துக் காதுவரையில் இழுத்தது. இந்திரஜித்தின் ஸாரதியின்மேல் பிரயோகிக்க, அது அவனுடைய சிரசை அறுத்துத் தள்ளிற்று. அப்பொழுதும் இந்திரஜித்து சற்றும் கலங்காமல், குதிரைகளை நடத்திக் கொண்டே யுத்தம் செய்துவந்தான். எல்லோரும் அவனுடைய யுத்தத் திறமையைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டார்கள். அவன் ரதத்தை நடத்திக் கொண்டிருக்கையில் லக்ஷ்மணன் அவனைப் பாணங்களால் அடித்தார். அவன் யுத்தம்பெய்யும்பொழுது குதிரைகளைப் பாணங்களால் அடித்தார். பாணப்பிரயோகம் செய்வதில் அவனுடைய குறைகளைக் கவனித்து, லக்ஷ்மணன் வெகு லாகவமாய்ப் பாணங்களை எய்து அவனை மறைத்தார். தன் ஸாரதி இறந்தபிறகு, இந்திரஜித்து யுத்தம்செய்வதில் உத்தஸாகமிழந்து, மனம் தளர்ந்தான். கர்வமும் அழிந்தது. அதைக் கண்டு வானரத் தலைவர்கள் ஸந்தோஷத்தால் கூச்சலிட்டுலக்ஷ்மணனைக்கொண்டடினார்கள். பிறகு பிரமாதி, சரபன், ரபஸன், கந்தமாதனென்ற வானரத் தலைவர்கள் பொருமைகொண்டு ரதத்தில் கட்டின குதிரை 65

60

65

70

75

80

85

90

95

100 கனின்மேல் தாவி உட்கார்த்தார்கள். பர்வதங்களைப் போன்ற அவர்களுடைய பாரத்தைத் தாங்காமல், அவை வாயாலும் மூக்காலும் கண்களாலும் காதுகளாலும் ரத்தத்தைக் கக்கி, எலும்புகள் ஓடிந்து, அவயவங்கள் கொறுங்கி, உயிரிழந்து பூமியில் விழுந்தன. அந்த வானர வீரர்கள் இந்திரஜித்தின் ரதத்தையும் குதிரைகளையும் நாசம்செய்து, அதிவேகமாய்த் தாவி லக்ஷ்மணனுடைய ஸமீபத்தில் வந்தார்கள். அந்த ராஷ்டிரன் குதிரைகளும் ஸாரதிபுமற்று ரதத்திலிருந்து குதித்து, லக்ஷ்மணனை சரமாரியால் வருத்தினார். மஹேந்திரன் போன்ற ராமாநுஜனும், பாதுசாரியாய் நின்ற இந்திரஜித்தைத் தன் சரவேகத்தால் தடுத்தார்:

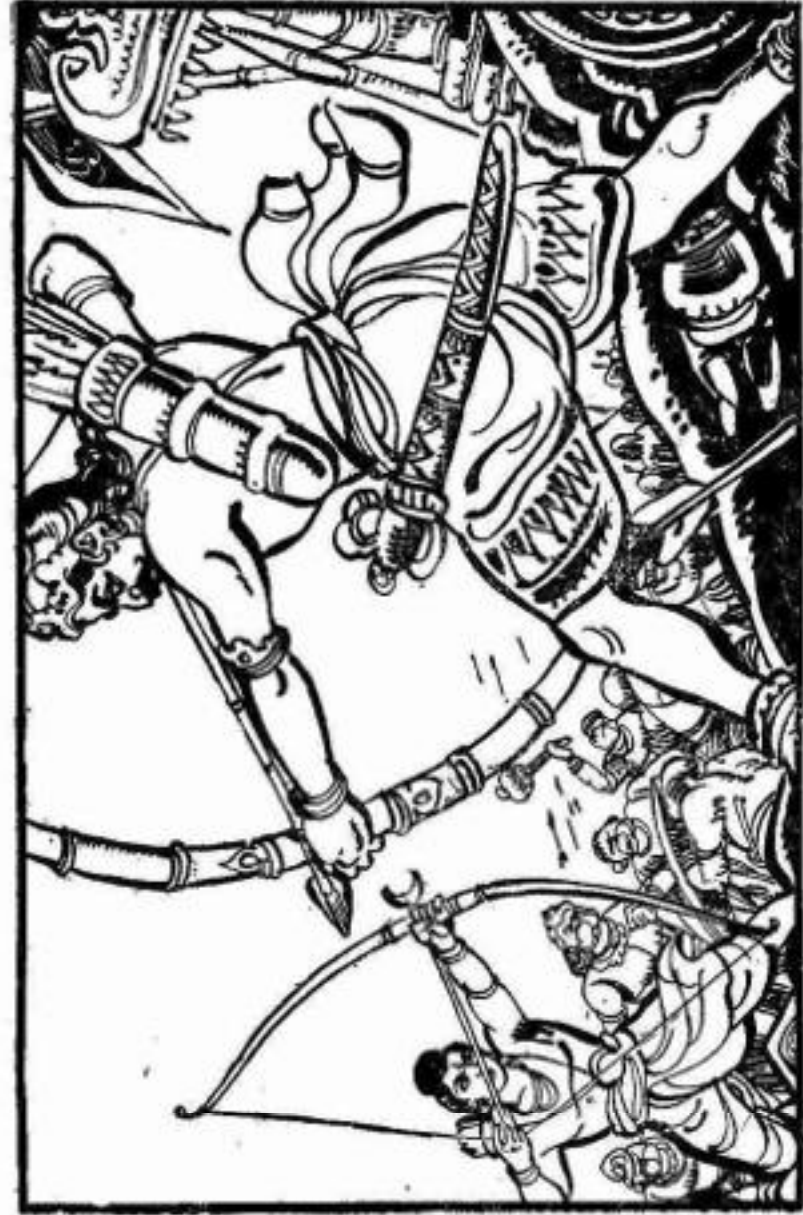
ததோ மஹேந்திர ப்ரதீம: ஸ லக்ஷ்மண:
பதா'நிதம் தம் நிறுதைந் ஹயோத்தமம: |
ஸ்ருஜந்த மாஜென நிபிதாந் ஸரோத்தமாந்
ப்'ருஸம் ததா' ப'ரணக்'ணைர் ந்யவாரயத் || (51)

ஸர்க்கம் 91

இந்திரஜித்தின் வரும்

ஸ ஹதாய்வோ மஹாதேஜா பூ'மேன திஷ்ட'த் நிஸாசர: |
இந்திரஜித் பரமக்குத்'த: ஸம்ப்ரஜஜ்வாவ தேஜனா || (1)

5 குதிரைகள் மடிந்த பிறகு, இந்திரஜித்து பூமியில் நின்ற கொண்டு கோபத்தால் தேகம் பதறி, தேஜனால் ஜ்வலித்தான். லக்ஷ்மணன் இந்திரஜித்தென்ற அவ்விரு வில்வானிகளும், காட்டில் ஓன்றையொன்று ஐயிக்க விரும்பி, சண்டையிடும் யானைகளையும் காளைகளையும்போல் யுத்தம் செய்தார்கள். அவர்களைச் சேர்ந்த வர்களும், அவர்கள் போகுமிடமெல்லாம் தாங்களும் போய்க் கொண்டு, அதிக ஆவலுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது அந்த ராஷ்டிரன் தன் பரிவாரங்களைப் புகழ்ந்து உத்ஸாகப் படுத்தி, "மித்திரர்களே! இப்பொழுது ஸகல திக்குகளும் இருளால் மூடப்பட்டு மித்திரன் சத்துரு என்பது தெரியவில்லை. வானரர்களை மயக்கி நான் இங்கே இல்லாததை அவர்கள் அறிவாதபடி வெகு தைரியமாய் யுத்தம் செய்யுங்கள். நான் வேறொரு ரதத்தைக் கொண்டு வருகிறேன். நான் லங்கைக்குப் போயிருப்பது இவர்களுக்கு ஒருக்காலும் தெரியக்கூடாது. ஜாக்மிரதையாயிருங்கள்" என்று சொல்லிவிட்டு, நகரத்தில் சென்று தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வேறொரு ரதத்தில் ஏறிவந்தான். யுத்தத்திற்கு வேண்டிய ஸகல ஆயுதங்களும் அதில் வைக்கப்பட்டிருந்தன. உத்தம அகவர்கள் பூட்டப்பட்டிருந்தன. அச்வசாஸ்திரத்திலும் அச்வவித்யையிலும் அச்வ ஹிருதயத்திலும் நீபுணலும், தனக்கு ஹிதத்தை உபதேசிப்பவனுமான ஸாரதி அவைகளை நடத்தினான். (அச்வ

தென த'ந்விடுதன லீக'ரம்ஸத்தென அந்வேதய மிஷ'பீர் ப்'ருஸம் |

—புத். 91ஸ-3 க.

விஜயநாடு நிக்ராதென வரீத க'ஜவ்ருணாவிவ ||
என்புணைத் தித்திரஜித்தென் அம்விரு வில்வானிகளும், காட்டில் ஓன்றையொன்று ஐயிக்க விரும்பி, சண்டையிடும் யானைகளையும் காளைகளையும்போல் யுத்தம் செய்தார்கள். (பக்கம் 336 பக்கம் 337)

Notes : This Blank Page has also to be counted as a another page Number.

It is intentionally left blank after Picture Sketches.!

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ஞ்சுருதவம்:-குதிரைகளின் ஸ்வபாவத்தையும் லக்ஷணங்களையும் அறித்து, அவைகள் கமக்கிஷ்டமான வேலைகளைச் செய்யும் உபாயங்களை உபதேசிக்கும் சாஸ்திரம்).

இந்திரஜித்துவேடுருரதத்தில் ஏறிவந்ததைக்கண்டு, வானரர்களும் விபேஷணனும் மிகவும் ஆச்சரியமடைந்து, அவனுடைய புத்தியையும் லாகவத்தையும் மெச்சினார்கள். அந்த ராஷ்டிரன் வானரத்தலைவர்களைத் தன் கோபாக்கினியால் கொளுத்தி, அநேக நூறு, ஆயிர பாணங்களால் அடித்துத் தள்ளினான். வில்லை மண்டலா காரமாய் வளைத்து, வெருலாகவமாய்ச் சரங்களை பிரயோகித்து வானரர்களை ஓடவிடாமல் தடுத்து யமலோகத்திற்கு அனுப்பினான். பராக்ரமசாலிகளான வானரவீரர்களும் அதைக் கண்டு பயந்து, பிரானிகள் பிரஹ்மாலைச் சரணமடைவதுபோல், லக்ஷ்மணனைச் சரணமடைந்தார்கள். யுத்தாவேசத்தால் அவர் ஸ்தம்பித்துக் கொண்டு, அவனுடைய வில்லை முறித்துத் தன் லாகவத்தைக் காட்டினார். உடனே இந்திரஜித்து வேடுரு வில்லை எடுத்து நான்பூட்டினான். அதையும் அவர் மூன்று பாணங்களால் அறுத்து, அவனை ஐந்து பாணங்களால் துளைத்தார். அவை அவனுடைய தேகத்தில் ஊடுருவி, சிவந்த மதறாலர்ப்பங்களைப் போல் பூரீயில் பாய்ந்தன. இந்திரஜித்து கவசம் பிளந்து, வாயால் ரத்தத்தைக் கக்கிக் கொண்டு, வேறு கவசம் பூண்டு, உறுதியான நான்பூட்டின மற்ருரு வில்லை எடுத்து, தேவேந்திரன் மழைத் தாரைகளைச் சொரிவதுபோல், அதிலாகவமாய் லக்ஷ்மணன் மேல் சரமாரிப் பொழிந்தான். அவர் கொஞ்சம் கூடக் கலங்காமல், அவைகளைத் தடுத்துத் தன் ஸாமர்த்தியத்தை அந்த ராஷ்டிரனுக்குக் காட்டினார். அதைப் பார்த்து எல்லோரும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். பிறகு பாணங்கள் அதிவேகமாய்ச் செல்லும்படி மந்திரத்தை ஐபித்து, அங்கிருந்த ஒவ்வொரு ராஷ்டிரனையும் மூன்று பாணங்களால் துளைத்து, இந்திரஜித்தையும் அநேக பாணங்களால் பிளந்தார். பலவானான லக்ஷ்மணனால் இப்படி உபத்திரவிக்கப் பட்ட அந்த ராஷ்டிரன் அதிசுக்ரமாய் அநேக பாணங்களைத் தொடுத்து விடுத்தான். அவை தள்ளிடத்தில் வருமுன்னே லக்ஷ்மணன் அவைகளைக் கண்டித்து, ஸாரதியின் தலையை ஒரு பல்வந்தால் அறுத்து, இந்திரஜித்தின் காலடியில் விழச் செய்தார். குதிரைகள் கன்றுப் பழக்கப்பட்டிருந்தபடியால், ஸாரதி இறந்தும் சற்றும் கலங்காமல் முன்போல் அநிசாகுரியமாய் ரதத்தைடைத்திக் கொண்டு விசித்திரமான மண்டலங்களையும் அடிவரிசைகளையும் காட்டின. அதைக் கண்டு லக்ஷ்மணன் ரோஷம் கொண்டு, அவைகளை அநேக பாணங்களால் அடித்து நடுங்கச் செய்தார். இந்திரஜித்து கடுங்கோபமடைந்து லக்ஷ்மணனைப் பத்துப் பாணங்களால் அடித்தான். அவை வஜ்ராயுதங்களைப்போல் அவருடைய கவசத்தைத் தாக்கியபின் கீழே விழுந்தன. இந்திரஜித்து, 'இனி இவனுடைய

25
30
35
40
45
50
55
60

கவசத்தைப் பிளக்க முடியாது' என்றெண்ணி, அவரை நெற்றியில் மூன்று பாணங்களால் துளைத்துத் தன் கை லாகவத்தைக் காட்டினான். யுத்தத்தில் வெகு பிரியமுள்ள லக்ஷ்மணன், மூன்று கிரவங்களின் பர்வதத்தைப்போல் அவைகளால் விளங்கினார். மிருத்த உபத்திரவமடைந்து இத்திரஜித்தினுடைய முகத்தில் ஐந்து கர்மையான பாணங்களால் அடித்தார். அவ்விருவரும் வீரர்கள்; மஹா பலமுள்ள வில்லியுடையவர்கள்; பிறர் நடுங்கும் பராக்கிரமத்தை யுடையவர்கள். ஒருவரையொருவர் தீக்ஷணமான சரங்களால் ஓயாமல் அடித்தார்கள்; ரத்தத்தால் ஸகல அவயவங்களும் பூசப் பட்டு, புஷ்பித்த பலாச விருஷங்களைப்போல் விளங்கினார்கள். ஒருவரையொருவர் ஐயிக்கவெண்ணி, ஸகல அவயவங்களிலும் அம்புகளால் துளைத்தார்கள். பிறகு இத்திரஜித்து கோபாவேசத்தால் விபீஷணனை முகத்தில் மூன்று பாணங்களால் அடித்து, வானரத்தலைவர்களை ஒவ்வொரு பாணங்களால் பிளந்தான். அதைக் கண்டு விபீஷணன் அவனுடைய குதிரைகளைத் தன் கதையால் அடித்துக் கொள்ளான். உடனே ராவணபுத்திரன் பூமியில் குதித்து, ரத்தத்திலிருந்த சக்தியைச் சுழற்றித் தன் சிற்றப்பன்மேல் எறிந்தான். லக்ஷ்மணன் அதைப் பாணங்களால் பத்துத் துண்டுகளாய் அறுத்துத் தள்ளினார். விபீஷணன் ராவண புத்திரனை வஜ்ரம் போன்ற ஐந்து பாணங்களால் மார்பில் அடித்தான். அவை அவனுடைய தேகத்தில் பாய்ந்து சிவந்த ஸர்ப்பங்களைப்போல் வெளியில் வந்தன.

உடனே அந்த ராஜஸன் விபீஷணனைக் கொல்லவெண்ணி, தனக்கு முன்னால் மயன் அணுகுரலித்த ஒரு உத்தமமான சரத்தை எடுத்தான். அவன் அதை வில்லில் தொடுக்கக் கண்டு, லக்ஷ்மணனும் தனக்குக் குபேரனால் ஸ்வப்னத்தில் அணுகுரலிக்கப்பட்ட ஒரு பாணத்தை எடுத்தார். அது ஒருவராலும் ஐயிக்க முடியாதது; இத்திரனாலும் தேவாலூரர்களாலும் தாங்க முடியாதது. மஹா பலவான்களான அவ்விருவரும் பரிகாயதங்களைப்போன்ற புஜங்களால் வில்லுகளைக் காதுவரையில் வளைத்து நாணூசை செய்யும் பொழுது, க்ரேனஞ்ச பஷிகள் கூவுவதுபோலிருந்தது. நாணுகளில் நன்றாய்ப் பூட்டப்பட்ட அவ்விரு பாணங்களும் விசேஷ காந்தியுடன் ஜ்வலித்தன. அவை வில்லிலிருந்து விடுபட்டு, ஆகாசவீதியில் முகத்தோடு முகம் தாக்கி, பூமியில் விழுந்தன. அதனால் புகையுடனும் பொரிசுடனும் நெருப்புக் கிளம்பிப் பயங்கரமாய் எரிந்தது. இரண்டு பெரிய கிரஹங்களைப்போல் அவை ஒன்றையொன்று எதிர்த்துப் பொடிபொடியாய்ப் பூமியில் விழுந்தன. அதைக் கண்டு அவ்விருவருக்கும் ரோஷமும் வெட்கமும் உண்டாயின. லக்ஷ்மணன் கோபத்தால் மெய்மறந்து வகுணஸ்திரத்தைப் பிரயோகிக்க, அதை இத்திரஜித்து ரெனத்ரஸ்திரத்தால் நடுத்தான். பிறகு இத்திரஜித்து ஸகலலோகங்களையும் எரிக்கும் தேஜஸையுடைய

ஆக்னேயஸ்திரத்தை விடுக்க, அதை லக்ஷ்மணன் ஸூர்யஸ்திரத்தால் அடக்கினார். பிறகு ராவணபுத்திரன் சத்துருவை நாசம்செய்ய வெண்ணி, கோரமான அஸ்திரத்திரத்தைப் பிரயோகிக்க, அதிலிருந்து ஜ்வலிக்கும் குலங்களும், கதைகளும், கத்திகளும், கோடாவிளையும், இருப்புலக்கைகளுமுண்டாயின. லக்ஷ்மணன் பிராணிகளாலும் தடுக்க முடியாததாய் ஸர்வ சத்துருக்களையும் நாசம்செய்யும் அந்த அஸ்திரத்தை மஹாதேஜஸ்வியான லக்ஷ்மணன்மீறஸ்வ ராஸ்திரத்தால் நாசம் செய்தார். அவ்விருவர்க்கும் பிறகு அப்புறமான கோரபுத்தம் நடந்தது. ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்பவர்கள் லக்ஷ்மணனைச் சூழ்ந்து நின்றார்கள். பயங்கரமான சப்தத்துடன் வானரர்களும் ராஜஸர்களும் போர் செய்யும் பொழுது, ஆகாசவீதியில் அநேக கணங்கள் நின்ற வேடிக்கைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள், ரிஷிகள், பித்ருக்கள், தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், கருடர்கள், உரகர்கள் முதலிய தேவ கணங்கள் இத்திரனை முன்னிட்டுக் கொண்டு 'லக்ஷ்மணனை ஐயமடைவாய்' என்று ஆசீர்வதித்து உத்ஸாகம் செய்து ரஷித்து வந்தார்கள்.

பிறகு லக்ஷ்மணன் வேறொரு பாணத்தை வில்லில் பூட்டினார். அது உத்தமமான இத்திரஸ்திரம். அக்னியைப்போல் ஸகல பதார்த்தங்களையும் எரிக்கும். அழகான கழுவிருகனால் அவங்கரிக்கப்பட்டது. ஸகல அஸ்திர லக்ஷணங்களும் பொருந்தினதாய் அமைக்கப்பட்டது; தங்கத்தால் விசித்திரமாய் வேலைசெய்யப்பட்டது; சத்ருக்களின் தேகங்களை அழிக்கும் திறமையுடையது; ஒருவராலும் தடுக்க முடியாதது; ஒருவராலும் தாங்க முடியாதது; ராஜஸர்களின் மனத்தைக் கலக்கும்படியானது; காலஸர்ப்பத்தின் விஷத்தைப்போன்றது; தேவகணங்களால் பூஜிக்கப்பட்டது. முன் காலத்தில் தேவாலூர்புத்தத்தில் இத்திரன் அந்தப் பாணத்தால் தானவர்களை ஐயித்தான். அதுவரையில் யுத்தத்தில் அபஜயமடையாத அந்த இத்திரஸ்திரத்தை நரசிரேஷ்டனான லக்ஷ்மணன் சிரேஷ்டமான தனுரீல் பூட்டிக் காதுவரையில் இழுத்து ஸகல லோகங்களையும் ஸம்ஹரிக்கும் காலனைப்போல் கோபத்தால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு, தன் உத்தேசத்தைத் தடையில்லாமல் சிறை வேற்றக்கூடிய வாக்கியங்களைச் சொன்னார். "ராமன் தசரத புத்திரனாய் அவதரித்தது ஸத்யமானால், ராமன் தர்மஸ்வரூபியென்பது நிஜமானால், ராமன் ஸத்தியம் தவறாதவரென்பது நிஜமானால், ராமன் ஆண்மையில் நிகரற்றவரென்பது நிஜமானால் ஒ! இத்திராஸ்திரமே! இதோ என் முன்நிற்கும் ராவணபுத்திரன் இத்திரஜித்தை நாசம் செய்யக் கடவாய்" என்று சொன்னார். இத்திராஸ்திர மத்திரத்தை ஐயித்து அந்த பாணத்தை வில்லில் தொடுத்து இத்திரஜித்தை உத்தேசித்து விட்டவுடன், அது இத்திரஜித்தின் சிரஸைக் குண்டலங்கள், தலைப்பாகை, கிரீடம் முதலிய ஸகல ஆபரணங்களுடன் அறுத்துப் பூமியில் தள்ளிற்று.

- 145 ரத்தம் தாரை தாரையாய்ப் பெருகும் அந்த இந்திரஜித்தின் பெரிய தலை பூமியில்விழுந்து கிடக்கையில் ஸ்வர்ணத்தால் செய்யப்பட்டது போல் விளங்கிற்று. இப்படி அந்த ராவண புத்திரன் ஆபுதபாணி யாய் லக்ஷ்மணனால் கொல்லப்பட்டு, கவசம் பிளந்து வில்லொடிந்து உயிரை விட்டான்.
- 150 மூன்று விருத்ராணுரன் இந்திரனால் கொல்லப்பட்டபொழுது தேவகணங்கள் ஆனந்தமடைந்ததுபோல், ஸகல வானரர்களும் விபீஷணனும் அடங்காத ஸந்தோஷமடைந்து ஐயத்தவளி செய்தார்கள். ஆகாசத்தில் தேவர்களும், ரிஷிகளும், கந்தர்வர்களும், அப் ஸரஸ்களும் லக்ஷ்மணனைக் கொண்டாடிக் களித்தார்கள். இந்திர ஜித்து மடிந்தவுடன், ஐயசாலிகளான வானரர்கள் அவனுடைய கைவளையங்களை வெகு கலபமாய் மூலைக்குமூலை அடித்துத் துரத்தி னார்கள். அவர்கள் பயத்தால் மெய்மறந்து, ஆபுதங்களை விட் டெறிந்து, லங்கையைநோக்கி ஓடினார்கள். சிலர் அந்த நகரத்தில் ஓளித்து கொண்டார்கள்; சிலர் ஸமுத்திரத்தில் விழுந்தார்கள்; சிலர் மலைகளில் ஏறினார்கள். மஹாவீரனான இந்திரஜித் யுத்தகளத் தில் அடிபட்டுக் கிடப்பதைக் கண்டு, அங்கிருந்த அநேக ஆயிர ராக்ஷஸர்களில் ஒருவனாவது கண்ணில் படவில்லை. அந்தமித்த பிறகு ஸூரீயசிரணங்கள் மறைவதுபோல், அந்த ராக்ஷஸாதிபதி இறந்த வுடன் அவனுடைய பரிவாரங்கள் மூலைக்குமூலை ஓடி ஓளிந்தார் கள். கிரணங்கள் அடங்கின ஆதித்தியனைப்போலும், அனைந்த நெருப்பைப்போலும், அவயவங்கள் அலங்கோலமாய் இந்திரஜித்து உயிரிழந்து தேஜஸற்றுப் பூமியில் கிடத்தான். அந்த ராவண புத்திரன் மடிந்தவுடன் மூன்று லோகங்களும் பிடை நீங்கிச் சந்த்ரு வற்று விளங்கின. அவனைக் கண்டு பயந்து ஒளி குறைந்த ஸூரீய னும் அப்பொழுது பூர்ணதேஜஸுடன் பிரகாசித்தார். இந்திரனும்
- 170 தேவகணங்களும் அந்த மஹாபாபி நாசமடைந்ததைக் கண்டு பரமானந்தமடைந்தார்கள்; தேவர்கள் துத்தபிகளை அடித்தார்கள்; அப்ஸரஸ்கள் கர்த்தனம் செய்தார்கள்; கந்தர்வர்கள் மதுரமாய்ப் பாடினார்கள்; லக்ஷ்மணன்மேல் தேவகணங்கள் புஷ்பமாரிசொரிந்து பலவிதமாய்க் கொண்டாடினார்கள். ஸகல லோகங்களையும் கதறிச் செய்த இந்திரஜித்து இறந்தவுடன் ஐயல்களும் திக்குகளும் கணக்க மற்றுத் தெளிந்தன. தேவர்களும் தானவர்களும் மகிழ்ந்தார்கள் தேவ கந்தர்வ தானவர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து "இனி பிராம்மணர்கள் கவலையற்று, உத்திரவாயில்லாமல் ஸஞ்சரிக்கலாம்" என்றார்கள். பலபராக்கிரமத்தில் நிகரற்ற அந்த ராக்ஷஸ வீரன் கொல்லப்பட் டதைக் கண்டு, விபீஷணன் ஹனுமான் ஐயம்பவானும்
- 180 மற்ற வானரவீரர்களும் லக்ஷ்மணனை, 'ஐய விஜயி பவா' என்று ஸ்தோத்திரம் செய்தார்கள். வானரர்கள் அவரைச் சூழ்ந்து கர்ஜித்தார்கள்; ஸம்ஹாரம் செய்தார்கள்; தோள் தட்டினார்கள் வாலைச் சுழற்றி அடித்தார்கள்; அவருடைய சரித்திரங்களை வர்ணித்

தார்கள்; ஒருவரையொருவர் ஆனந்தத்தால் ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டார்கள்; 'லக்ஷ்மணனுக்கு எப்பொழுதும் ஐயமுண்டா கட்டும்' என்று கோஷித்தார்கள். ஒருவராலும் ஸரத்தியமில்லாத அந்த அப்புதமான வீரநெருப்பத்தைக் கண்டு, லக்ஷ்மணனுடைய பிரியமித்திரர்களான தேவர்கள் எல்லையற்ற ஆனந்தமடைந்தார் கள். (இந்திரஜித்து லக்ஷ்மணனால் கொல்லப்பட்டானென்று சார ணர்கள் முதலியவர்கள் சொன்ன ஸமாசாரத்தைக் கேட்டு, ஸகல தேவகணங்களும் ஸந்தோஷித்தார்கள்' ஆனால் அது அஸாந்யமான காரியம், நம்பத்தக்கதல்லவென்று ஸந்தேகமுண்டாயிற்று. அதைத் தீர்ப்பதற்காக யுத்தபூமிக்கு வந்து பிரத்யக்ஷமாய்ப் பார்த்து ஆச்சரியத்தால் ஒன்றும் தோன்றாமல் திகைத்து நின் றார்கள்).

தத'ணுகர மதா'பி'விக்ய ஹ்ருஷ்டா:

ப்ரியணுஹ்ருதே'ா யுதி' லக்ஷ்மணன்ஸ்ய கர்ம |

பரமமுபலப'த் மத: ப்ரஹர்ஷம்

விநிஷித மித்த'ர றிபும் நிஸம்ய தே'வா: | (94)

ஸர்க்கம் 92

லக்ஷ்மணனை ராமன் புகழ்ந்தது

குதி'ரகித்த கா'த்ரஸ்து லக்ஷ்மண: ஸு'ப'லக்ஷண: |

ப'பூ'வ ஹ்ருஷ்டஸ் தம் ஹத்வா ஸக்ரஜேதார மாஹவே || (1)

லக்ஷ்மணன், உடம்பெங்கும் ரத்தத்தால் நனைந்து பாணங் களால் அவயவங்கள் பிளந்து, தேவேந்திரனை ஐயித்துச் சிறையில் வைத்த இந்திரஜித்தை யுத்தம் செய்து தான் கொன்றதைப்பற்றி மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்தார். பிறகு ஐயம்பவானையும் ஹனுமானையும் மற்ற வானரவீரர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு, யுத்தம்செய்ய சிரமத்தால் அவ்விருவராலும் கைலாகு கொடுக்கப்பட்டு, ராகவனும் ஸுக்ரீவனும் இருக்குமிடத்திற்குச் சென்றார். ரகுவீரனை நமஸ் கரித்து அபிவாதனம் செய்து, பிருஹஸ்பதி இந்திரனுடைய ஸமீபத்தில் வீற்றிருப்பதுபோல் அவருடைய ஸமீபத்தில் நின்று கொண்டு, சிரமத்தால் தழதழத்த குரலுடையவர்போல் தனக்கும் இந்திரஜித்திற்கும் நடந்த கோரயுத்தத்தையும் தன் கையால் அவன் இறந்ததையும் தெரிவித்தார். (லக்ஷ்மணனுக்கு வால்தவமாய் ஆயாஸமில்லை. லோகபாவனைக்காக அப்படிக்காட்டிக்கொள்ள வேண்டியதென்பதை, 'குரலுடையவன்போல்' என்று மூலத்தில் பிரயோகித்திருக்கிறார்). லக்ஷ்மணன் கருக்கமாய்த் தெரிவித்ததை விபீஷணனும் ஸந்தோஷமடங்காமல், விஸ்தரமாய் வர்ணித்தான். அளவற்ற வீரியமுள்ள ரகுநாதன் லக்ஷ்மணனால் இந்திரஜித்து கொல்லப்பட்டதைக் கேட்டு ஒப்பற்ற ஸந்தோஷமடைந்து

185

190

195

5

10

15

20 "லக்ஷ்மண! நல்லது; செய்யவேண்டிய காரியத்தை நன்றாகச் செய்தாய். அதனால் எனக்குள்ள ஆனந்தத்திற்கு எல்லையிலீலை. இந்திரஜித்து இறந்தானென்றவுடன் ஸகல சத்துருக்களும் மடிந்தார்கள் என்பது நிச்சயம்" என்று கூறிக்கொண்டாடி அவரை உச்சிமோந்து, "நமது அண்ணன் வீரகாமணி; இந்த அப்பகாரியத்தை நான் செய்ததற்காக என்னை அளவிற்கு மிஞ்சி மெச்சுகிறே" என்று வெட்கப்பட்டு ஒதுங்கி சிற்றும் லக்ஷ்மணனை, ரகுநாதன் பலாங்காரமாய்த் தன்னிடத்தில் இழுத்துத் தன் மடியில் உட்காரச் செய்தார். தேசமெங்கும் பாணங்களால் புண்பட்டிருக்கும் தன் அருமைத் தம்பியை இறுகத் தழுவி, அடிக்கடி அவருடைய முகத்தை பார்த்துப் பரவசமடைந்தார். பிறகு ஸகல அவயவங்களிலும் சரங்கள் பாய்ந்து ஊடுருவிக்காயம் பட்டிருப்பதையும் தேசமெங்கும் ரத்தத்தால் நனைந்திருப்பதையும் சிரமத்தால் பெருமூச்சு விடுவதையும் கண்டு, ராமன் சொல்லமுடியாத துக்கமடைந்து பெருமூச்சுவிட்டார். மறுபடி லக்ஷ்மணனை உச்சிமோந்து, அதிசிக்கிரமாய் தேசமெங்கும் தடவிக்கொடுத்து, ஆறுதல் செய்து, "குழந்தாய்! பிறரால் அஸாத்தியமான காரியங்களைச் செய்யும் ஸ்வபாவமுள்ள நீ, ஸகல லோகங்களுக்கும் மங்களத்தைக் கொடுப்பதும் இதுவரையில் ஒருவரும் செய்யத் துணியாததுமான வீரகாரியத்தை இன்று செய்தாய். குரூரராஷஸனான அந்த ராவணனுடைய வலது புஜத்தை இன்று வெட்டித் தன்னிவிட்டாய். இந்திரஜித்தையே அவள் முற்றிலும் நம்பியிருந்தான். விபீஷணனும் ஹனுமானும் இந்த யுத்தத்தில் அப்புறமான வீரகருக்களாகச் செய்தார்கள். ஏகாதசி த்வாதசி த்ரயோதசி இம்மூன்று தினங்களிலும் இரவு பகலாய் ஓயாமல் யுத்தம்செய்து, அந்த ராஷஸலிரனை வெகு கஷ்டப்பட்டுக் கொன்றீர்கள். இன்றுதான் எனக்குச் சத்ருக்கள் அழிந்தார்கள். இனி தன் புத்திரன் இறந்ததைக் கேட்டு, ராவணன் ஸகல ஸஸன்யத்துடனும் யுத்தத்திற்கு வருவான். இதுவரையில் சத்துருவால் ஐயிக்கப்படாநிறுத்த அந்த ராஷஸாதிபதி புத்திர சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டு யுத்தத்திற்கு வந்தவுடன், வானர ஸஸன்யத்தால் அவனை குழிந்துகொண்டு ஹதம் செய்திடுறேன். என் கட்டளைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு நீ ஸமீபத்திலிருக்கையில் எனக்கென்ன குறை? மஹாநிரனை ஐயித்தவனை நீ ஐயித்த பிறகு, லீதையும் இந்த பூமியும் எனக்குக் கையில் கிடைத்ததாய் என்னுமிடுறேன்" என்றார்.

55 இப்படித் தன் ஸதோதரனைப் புகழ்ந்து ஆலிங்கனம் செய்து, ஸுபேஷணனை அழைத்து, "மஹாபுத்திமாளே! என் அருமைத் தம்பி பாணங்களால் மிகவும் அடிபட்டிருக்கிறான். அவைகளால் உண்டான உபத்திரவம் நீயி எப்பொழுதும்போல் ஸுகமாயிருக்கச் செய்வாய். விபீஷணனும் மற்ற வானர வீரர்களும் பாணங்களாலும் ஆயுதங்களாலும் விசேஷ உபத்திரவத்தை அடைந்திருக்

60 கிறார்கள். அவர்கள் எப்பொழுதும்போல் பல வீரிய பராக்கிரமங்களுடன் விளங்கச் செய்வது உன் கடமை" என்று கட்டளை யிட்டார். ஸுபேஷணன் உத்தம ஓனவுதத்தை லக்ஷ்மணனுடைய மூக்கில் பிடிக்க, அந்த வாலீகியால் அவருடைய அவயவங்களில் பாய்ந்த அம்புகள் உதிர்ந்தன; உபத்திரவம் நீயிற்று; காயங்கள் ஆறின. விபீஷணனுக்கும் மற்ற வானரர்களுக்கும் தருத்த சிஞ்சைகள் செய்யப்பட்டன. பிறகு, லக்ஷ்மணன் பூர்வ பலத்தையும் ஆரோகியத்தையும் அடைந்து கவலையற்றிருந்தார். ராமன், ஸுகீரவன், விபீஷணன் முதலியவர்கள் அதைக்கண்டு பரமாளந்தமடைந்தார்கள். லக்ஷ்மணன் அன்று செய்த அப்புறமான கருவ்யத்தைப்பற்றி ராமன் அடிக்கடி புகழ்ந்தார். வானரத் தலைவர்களும் இந்திரஜித்து யுத்தத்தில் மடிந்ததைக் கேள்விப்பட்ட மனம் களித்தார்கள்.

அபூஜயத் கர்ம ஸ லக்ஷ்மணஸ்ய

ஸுதுஷ்கரம் தாஸரதீர் மஹாத்மா |

ஸ்ருஷ்டா ப'பூ'வர் யுதி' யூத'பேத்த'ரா

சிபாதிதம் ஸர்ரஜிதம் தீஸம்ய |

(28)

ஸர்க்கம் 93

ராவணனுடைய புத்திரசோகம்

தத: பெளவஸ்தப ஸகிவா: ஸ்ருத்தவா சேந்த'ரஜிதம் ஹதம் |

ஆசசகூ'ரபீ'ஜ்ஞாய த'ஸக்'ரீவாய ஸஸ்யதா: |

(1)

பிறகு, இந்திரஜித்துயுத்தங்களத்தில் இறந்தானென்று ராவணனுடைய மந்திரிகள் கேள்விப்பட்டு, மனம் கொந்து, தாங்களும் நேரில் போய்ப் பார்த்து, மஹாராஜாவிற்குத் தெரிவித்தார்கள். (நீரும்பிளா யாகம் முடிவு பெறாமல் தடைப்பட்டதென்று அறிந்தவுடன் இந்திரஜித்து யுத்தங்களத்திலிருந்து பிழைத்து வரமாட்டானென்று ராவணனுக்கு ஸந்தேசமுண்டு). "மஹாராஜா! தங்களுடைய அருமைக் குழந்தையான இந்திரஜித்து மஹாதேஜஸ்யி; அவனை இன்று யுத்தத்தில் லக்ஷ்மணன் விபீஷணனுடைய ஆலோசனையாலும் ஸஹாயத்தாலும் கொன்றுவிட்டான். மஹாகுரன்; இதுவரையில் யுத்தத்தில் அபூஜயமடைந்ததில்லை; தேவேந்திரனை ஐயித்து சிறையில் வைத்தவன்; தங்களுக்கு ஸகல விதத்திலும் தருத்த புத்திரன். அவனுக்கு ஸமமான குரனுடன் யுத்தம்செய்து, லக்ஷ்மணனை விசேஷமாய் உபத்திரவப்படுத்தி, பிறகு அவனுடைய அஸ்திரத்தால் கொல்லப்பட்டு உத்தம லோகக்களை அடைந்தான்" என்று தெரிவித்தார்கள்.

இந்திரஜித்து யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டானென்ற கோரமான வார்த்தையைக் கேட்டவுடன், ராவணன், ஹா! என்று கதறி

15

மூர்ச்சையடைந்து, வேரற்ற மஹாவிருஷத்தைப்போல் பூமியில் விழுந்தான். வெகு நேரம் கழித்து பிரக்ஞை தெளிந்து, இந்திரியங்கள் கலங்கி, தீனமாய் பிரலாபித்தான். "ஐயோ! என் அருமைக் குழந்தாய்! ஒப்பில்லாத மஹாரதி ராஷஸ வீரகொமணே! தேவர்களுக்கு அதிபதியான மஹேந்த்ரண ஐயித்த நீயும் லக்ஷ்மணனிடத்தில் அகப்பட்டு உபிரிழந்தாயோ! நீ கோபங் கொண்டால் உன் பாணங்கள் காலாந்தகனையும் மந்தரபர்வதத்தின் கெரங்கனையும் பிளக்குமே! இந்த லக்ஷ்மணன் உனக்கு எவ்வளவு? (காலன்—ஸகல ப்ராணிகளையும் ஸம்ஹரிக்கிற சக்தி; அந்தகன்—அதற்கு அபிமானி தேவதை)- நீ இன்று கால கதியை அடைந்த பிறகு தான் யமனிடத்தில் எனக்கு விசேஷ கௌரதை ஏற்பட்டிருக்கிறது. எவன் யஜ்மானனுடைய காரியத்திற்காக உபிரை இழக்கிறானோ அவன் ஸ்வர்க்கமடைகிறானென்ற ந்யாயப்படி, ஸகல குரர்களும் தேவர்களும் இவ்வித மரணம் தங்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டியதென்று பிரார்த்திக்கிறார்கள். ஆகையால் நீ வீர ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்ததைப்பற்றி நான் துக்கிக்கக்கூடாது. இந்திரஜித்து கொல்லப்பட்டானென்ற வார்த்தையைக் கேட்டு இன்று ஸகல தேவகணங்களும் லோக பாலர்களும் ரிஷிகளும் பயமற்று ஸுகமாய்த் தூங்குவார்கள். இன்று மூன்று லோகங்களும் இந்தப் பூமியும் அதிலுள்ள மலைகளும் வனங்களும் இந்திரஜித்தில்லாமல் எனக்குச் சூன்யமாய்த் தோன்றுவீன்றனவே! அந்தப்புரத்தில் ராஷஸப் பெண்கள் வாய்விட்டலறும் கூக்குரல், மலைக் குறைகளில் பெண் யானைகள் கதறுவதுபோல் என் செவியைத் துளைக்குமே! அகண்டமான ராஷஸ ராஜ்யத்திற்கு இளவரசராயிருப்பதையும் இந்த லங்காபுரியையும் ராஷஸர்களையும் உன் தாய் மந்தோதரியையும் உன் ப்ரிய பார்வையும் என்னையும் விட்டு எங்கே போய்விட்டாய்? நான் இறந்து எனக்கு நீ ப்ரேத காரியங்களைச் செய்ய வேண்டியிருக்க, நீ இறந்து நான் உனக்கு ப்ரேதகாரியங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்ற விபரீத கதியைப்பற்றி என்ன சொல்வேன்! ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸுகீயனும் மற்ற வானர்களும் உயிருடனிருக்க, என் ப்ரதிக்கையை நீறவேற்றாமல், பழியைத் தீர்க்காமல், எங்கனெல்லோரையும் அனுதைகளாய் விட்டு எங்கே போய்விட்டாய்" என்று, இப்படி அநேக விதமாய்க் கூறி ப்ரதாப லங்கேச்வரன் பிரலாபித்தான்.

ஸ்வபாவமாகவே வெகு கோபிஷ்டன்; புத்ர சோகத்தால் அது எல்லியில்லாமல் அதிகரித்து, கோடையில் ஸூரியனைக் கிரணங்கள் ஜ்வலிக்கச் செய்வதுபோல், அவனுக்குக் கோபாக்கனியை அதிகமாகியது புத்ர சோகம். புருவங்களை நெரித்துக்கொண்டு, அவன், ப்ரளகாலத்தில் முதல்களால் சிதைந்த ஸமுத்திரத்தின் பெரும் அலைகளைப்போல் தோன்றினான். பூர்வத்தில் விருத்ராஸூர

னைப்போல், அவன் கோபாவேசத்தால் கொட்டாவிவிடும் பொழுது, அவன் வாயிலிருந்து புகையுடன் நெருப்புக் கொழுந்துகள் ஜ்வலித்துக்கொண்டு வெணியில் விழுந்தன. அந்த ராஷஸவீரன் புத்ர சோகத்தால் தவித்துக்கொண்டு, கோபபரவசமும், நன்ருய் ஆலோசித்துப் பார்த்து, ஜ்ானகியைக் கொல்வது நலமென்று சிச்சயித்தான். ஸ்வபாவமாகவே சிவந்த அவனுடைய நேத்ரங்கள் கோபாக்கனியால் மிகவும் சிவந்து, அதிக கோரமாய் ஜ்வலித்தன. ஸ்வபாவமாகவே கோர ரூபத்தையுடையவன்; கோபாக்கனியால் மூர்ச்சையடைந்து, கோபங்கொண்ட ருத்ரமூர்த்தியின் ரூபத்தைப் போல், கண்ணெடுத்துப் பார்க்க முடியாமலிருந்தான். கோபாக்கனியால் ஜ்வலிக்கும் அவனுடைய நேத்ரங்களிலிருந்து ஜ்வலிக்கும் இரண்டு விளக்குகளிலிருந்து எண்ணெய்ச்சுடிகள் விழுவதுபோல் கண்ணீர்த் துளிகள் விழுந்தன. பற்களைக் கடகடவென்று கடிக்கும் சப்தம், பலசாலிகளான தானவர்கள் செக்குகளில் என்னைப் போட்டு வேகமாய் ஆட்டுவதுபோல் கேட்கப்பட்டது. ப்ரளய காலாக்கனியைப்போல் கோபங்கொண்டு அவன் எந்தப்புறம் திரும்பினாலும், அங்கேயிருந்த ராஷஸர்கள் பயத்தால் நடுங்கிக் கண்ணில் படாமல் மறைந்தார்கள். ஸகல சராசரங்களையும் விழுவதென்ற வனைப்போல், கடுங்கோபத்துடன் ஸகல தீர்க்குணையும் வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் அந்த லோக கண்டகளை ஒருவரும் நெருங்க முடியவில்லை.

தன் ஸைன்யங்களும் பரீவரங்களும் பயந்து யுத்தம்செய்ய உத்தேசமற்றிருப்பதைக் கண்டு, அவர்களைத் தைரியப்படுத்துவதற்காக, "நான் அநேக ஆபீரவர்களுக்கள் கடுந்தவம் செய்து அவை முடியும் காலங்களில் ப்ரஹ்மதேவரைப் பலவிதமாய்த் திருப்தி செய்திருக்கிறேன். அந்தத் தபோமஹிமைமாலும் பிதாமஹ ரூடைய கிருபையாலும் தேவாஸூரர்களால் எனக்கு ஒருபொழுதும் பயமில்லை. ஸூர்யனைப்போல் ஜ்வலிக்கும் தங்கக்கவசத்தை ப்ரஹ்மவிடத்திலிருந்து பெற்றிருக்கிறேன். தேவாஸூரர்களுடன் யுத்தம் செய்யும்பொழுது வஜ்ரத்தாலும் சக்திகளாலும் கொஞ்சங் கூட அது பிளக்கப்படவில்லை. அதைத் தரித்துக்கொண்டு ரதத்தி யேறி நான் யுத்தபூமியில் செல்லும்பொழுது என்னை எதிர்க்கக் கூடியவன் யார்? வஜ்ராயுத்தநரித்த இந்திரனும் துணிவானு? ப்ரஹ்மதேவர் என் தபலால் ஸந்தோஷமடைந்து எனக்குக் கொடுத்த வில்லும் பாணமுமிருக்கின்றன. முன் தேவாஸூர யுத்தங்களில் அவரிடத்திலிருந்து நான் பெற்ற இந்த ஆயுதங்களால் எல்லோரையும் ஜயித்தேன். இன்று அவைகளை வாத்யகோஷங்க ளுடன் எடுத்து ராமலக்ஷ்மணர்களை யுத்தத்தில் கொல்வதற்காக உபயோகிக்கிறேன்." என்றான்.

அந்த ராஷஸவீரன் புத்ர சோகத்தாலும் கோபத்தாலும் மெய் மறந்து நன்ருய் ஆலோசித்து வீதையைக் கொல்வதே நல்லதென்று

- 100 நீச்சியித்தான். கோபத்தால் வெந்த கண்களுடன், கோரமான பார்வையுடன், மனம் நொந்து, தன்னைச் சூழ்ந்திருந்த ஸகல ராக்ஷஸர்களையும் பார்த்துத் தீனமாய், "மித்ரர்களே! என் சூழ்ந்தை ராமலக்ஷ்மணர்களையும் வானரர்களையும் மயக்க நீனைத்து லீதை இறந்தாளென்று அவர்கள் நம்பும்படி ஒரு மாயையைக் கல்பித்து, அவர்களுக்குக்கெதிரே அதைக் கொள்ளுள். இன்று விஜயமாகவே அவனைக் கொல்லுகிறேன். அந்த அல்பகூக்ரீயர்களை
- 105 ஆர்சயிக்கும் ஜானகியைச் சித்ரவதை செய்து என் கோபத்தையும் சோகத்தையும் தீர்க்கிறேன்!" என்று கர்ஜித்தான். பிறகு தீண்டாமாய்க் களங்கமற்ற ஆகாயப்பால் காந்தியுடையதாக மாடியுடன் ஜ்வலிக்கும் தன் கந்தியை உருவிக் கொண்டு, கோபத்தால் இந்திரியங்கள் சிதறி, மந்திரிகளும் பார்வையுடைய பிந்தொடர, லீதை யிருக்குமிடத்திற்குச் சென்றான். அதைக் கண்டு ஸகல ராக்ஷஸர்களும் ஸந்தோஷித்து, ஒருவரைப்பொருவர் ஆலிங்கனம் பண்ணிக் கொண்டு ஸம்ஹாராதம் செய்தார்கள். "இன்று நமது மஹா ராஜாவை ராமலக்ஷ்மணர்கள் நண்டால் நாசமடைவார்களென்ப
- 115 தில் ஸந்தேகமில்லை. இவருக்குக் கோபாவேசம் வந்த ஸமயத்தில் நான்கு லோகபாலர்களையும் யுத்தத்தில் தன்னை எதிர்த்த எந்தச் சத்ருக்களையும் அடித்துத் தள்ளியிருக்கிறார். மூன்று லோகங்களிலு முள்ள சிரேஷ்டமான வஸ்துக்களைக் கொண்டு வந்து அனுபவிக்கும் பாக்கியஸாலி இவர் ஒருவரே. பலத்திலும் பராக்கிரமத்திலும் இவருக்கு சிகர் ஒருவருமில்லை" என்று அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கையில், ராவணன் அசோகவனத்தில் லீதையிருக்குமிடத்தை நோக்கி ஓடினான். ஆகாசவீதியில் அங்காரகன் ரோஹிணியைப் பிடிக்க ஓடுவதுபோல், அவனுக்கு ஊழித்தை நானும் மித்ரர்களால் எவ்வளவு தடுக்கப்பட்டும் சிற்சாமல் ராவணன் லீதையைக்
- 120 கொல்ல நீச்சியித்து ஓடிவந்தான்.

- ராக்ஷஸர்களுக்கு நடுவில் வெகு ஐக்கிரமையாய்க் காக்கப்பட்டிரு வரும் லீதை, ராவணன் கோபபரவசனாய்க் கத்தியை உருவிக் கொண்டு தன்னைநோக்கி ஓடிவருவதையும் அநேக மித்ரர்கள் அவனைப் பிந்தொடர்ந்து தடுப்பதையும் கண்டு, மித்ரந்த துக்க மடைந்து, "ஐயோ! இந்தத் துஷ்டன் கத்தியை உருவிக் கொண்டு வெறுகோபத்துடன் என்னை நோக்கி ஓடிவருவதைப் பார்த்தால் என்னைக் கொல்லாமல் விடமாட்டான் எனத் தோன்றுகிறது. என்னைரகிப்பதற்கு விரைவுடர்களான ராமலக்ஷ்மணர்களிருக்க அகாதையானே! இந்தத் துஷ்டன் என்னைத் தனக்குப் பார்வையாகும்படியும், தன்னுடன் ஸகல ஸூகங்களையும் அனுபவிக்கும்
- 130 படியும் பலதடவை வேண்டினான். என் பர்த்தாவைத் தவிர வேறொரு வரையும் மனத்தாலும் நீனைக்காதான். இவனை நீத்தித்து இவ னுடைய வார்த்தைகளுக்கு இடங்கொடுக்கவில்லை. ஆகையால்

- இவனுக்கு என்னை அடைவோமென்ற ஆசை முற்றிலும் போயிற்று. நமக்கில்லாத வஸ்து பிறர்க்கு வேண்டாமென்று, கோபத்தாலும் சோகத்தாலும் புத்திஸ்வாதீனமற்று என்னைக் கொல்ல வருகிறான். ஒருவேளை அந்தப் புருஷ சிரேஷ்டர்களான ராமலக்ஷ்மணர்கள் எனக்காக இவனுடன் யுத்தஞ்செய்து இந்தப் பாபியால் மரணமடைந்தார்களோ? அந்தராஜபுத்ரர்கள் எனக்காக உயிரை விடும்படியான மஹாபாபத்தைச் செய்த என் ஜன்மத்தைச் சுட வேண்டும். ஒருவேளை புத்ரசோகத்தால் மணங்கலங்கி, ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கொல்ல முடியாமல் இந்த குரூரன் என்னைக் கொல்ல வருகிறானே? ஐயோ! நான் புத்தி பிசிடமுன்பு ஆஞ்ஜ தேயருடைய வார்த்தையைக் கேட்காமற் போனேனே! அவருடைய முதுகில் ஏறிச் சென்றிருந்தால் என் பர்த்தாவை அடைந் திருப்பேன். இந்தக்கஷ்டத்தை அனுபவிக்கமாட்டேன்! ராமனைத் தவிர வேறு புத்திரனில்லாமல் ராமனையே கதியாய் நம்பியிருக்கும் கௌஸல்யை, யுத்தத்தில் ரகுவீரன் இறந்தாரென்பதைக் கேள்விப் பட்டால், ஊருதயம் பிளந்து பிராணனை விடுவானே! அவருடைய பிறப்பையும் பால்யத்தையும் யௌவனத்தையும் நன்னடத்தை யையும் தர்மத்தையும் ஸத்தியத்தைக் காப்பாற்றுவதையும் நீனைத்து நீனைத்துக் கதறுவானே! தான் அவருக்கு உத்தர கிரியைகளைச் செய்யும்படி நேர்ந்த விபீத கதியைப்பற்றி அடிக்கடி துக்கித்து, இனி ஸூகத்தையும் ஆனந்தத்தையும் அடைவோமென்ற ஆசையை விட்டுப் புத்தி ஸ்வாதீனமற்று, அக்ரமியை மூட்டி, அதில் குதிப்பான் அல்லது ஐலத்தில் விழுந்திறப்பான். அவனுக்கு இவ்வளவு துக்கத் தையும் உண்டு பண்ணின அந்த மந்தரையை என்ன செய்தாலும் தரும். மஹா பாபியான அந்தக் கூனியைச் சுட வேண்டும்" என்று கூறி சந்திரனை விட்டுப் பிரிந்து அங்காரகனுடைய வசத்தில் அகப் பட்ட ரோஹிணீ தேவியைப்போல், தீனமாய் பிரலாபித்துக் கொண்டிருந்தான்.
- 140
- 145
- 150
- 155
- 160
- 165

- அவனைக் கண்டு ராவணன் அதிவேகமாய் ஓடிவந்தான். அப் பொழுது அவனுடைய மந்திரிகளில் ஒருவனான ஸூபார்ச்வனென் றவன் மஹாபுத்திமான்; நன்னடத்தைபுள்ளவன்; மேன்மேலும் தோன்றும் யோசனையுள்ளவன். யார் தடுத்தும் சிற்சாமல் கோபங்கொண்ட மதயானையைப்போல் ஓடிவரும் தசக்ரீவனைப் பார்த்து, "மஹாராஜா! இதென்ன ஆச்சரியம்! தாங்கள் வேறொருவராலும் அடையப்படாத தசக்ரீவனென்ற பெயரைப் பெற்றிருக்கிறீர்கள். (ஸாதாரணமான மனுஷ்யனைவிடப் பத்துத் தலைகள் படைத்த உமக்குப் பத்துமடங்கு புத்தியிருக்க வேண்டிய
- 170
- 175
- தென்று கருத்து.) தாங்கள் திக்பாலனை குபேரனுக்கு ஸதேநா தரன்; அவரோ தங்கள் குலதெய்வமான பரமசிவனுக்கும் பரமமித்ரர்; இப்படியிருக்கத் தங்களுடைய குலத்தையும் நடத்தை யையும் கீர்த்தியையும் ஞானத்தையும் தர்மத்தையும் போகவிட்டு,

- 180 ஸீதையைக் கொன்று ஸ்ரீஹத்யாதோஷத்தைக் கட்டிக்கொள்ள விரும்புவதேன்? இப்படிக் கோபத்திற்கு இடம் கொடுக்கலாமா? வேதாப்யாஸம் வீத்யைகள் விரதங்கள் ஸ்நானம் ஸ்வகர்மானுஷ்டானம் முதலிய கிரியைகளில் எப்பொழுதும் நாடின புத்தியை யுடைய தாங்கள் ஒரு ஸ்ரீஹத்யை வதம் செய்ய ஏற்பட்டதேன்?
- 185 ஸகல ராக்ஷஸர்களுக்கும் ஈச்வரனாயும், தர்மா தர்மங்களையும் ஆசாரங்களையும் அவர்களுக்கு நடத்திக்காட்டுகிறவராயுமிருக்கும் தங்களுக்கு இது தகுமா? நிகரில்லாத அழகு பொருத்தின ஸீதை காலக்ரமத்தில் தங்களுக்கு வசப்படுவாள் என்று நம்புங்கள். தாங்களும் தங்களுடைய பரிவாரங்களான நாங்களும் கமது
- 190 கோபத்தை அந்த ராமன்மேல் பிரயோகிப்போம். இன்று கிருஷ்ண பக்ஷசுதர்தசி. இன்று தாங்கள் யுத்தத்திற்குப் புறப்படலாம். தங்களுடைய ஸைன்யங்களால் குழப்பட்டு, அமாவாஸ்யையில் வங்கையிலிருந்து வெளிக்கிளம்பலாம். செளர்யத்திலும் புத்தியிலும் தங்களுக்கு நிகருண்டோ? தாங்கள் கவசம்பூண்டு, ஆயுதங்களைத் தரித்துத் தீவ்ய ரதத்திலேறி பிரசண்டமான வில்லைக் கையில் பிடித்து, யுத்த களத்தில் சென்று, அந்த ராமலக்ஷ்மணர்களை நாசம் செய்து, பிறகு ஸீதையை இஷ்டப்படி அனுபவிப்பீர்கள்" என்றான்.

- 200 ஸுபாரச்வனுடைய தர்மவாக்யங்களைத் தனக்கு ஊறிமென்று ஒப்புக்கொண்டு, அந்தத் துஷ்ட ராக்ஷஸன் அசோக வனத்திலிருந்து தன் அரண்மனைக்குச் சென்று, ஸபையில் பிரவேசித்து, மேற் செய்யவேண்டிய காரியங்களை மித்ரர்களுடன் ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஸ தத் து ராத்மா ஸுஹ்ருதா நிவேதிதம்
வச: ஸுதர்யியம் ப்ரதிக்ருஹ்ய ராவண: |
க்ருஹம் ஜகாமாத், ததர்ச விரியவாத்
புந: ஸபாம் ச ப்ரயயெள ஸுஹ்ருதீய்ருத: || (69)

ஸர்க்கம் 94

முலபல யுத்தம்

ஸ ப்ரவீர்ய ஸபாம் ராஜா தீ:த: ப்ரமதூ: க்ருத: |
திஷணாத்ராவநே முக்யே ஸீம்ஹ: க்ருதீத் இவஸ்வஸத் || (1)

ராஜவணன் ஸபாமண்டபத்தில் பிரவேசித்து, தினனாய் மிகுந்த துக்கத்துடன், கோபங்கொண்ட ஆண் ஸீம்ஹத்தைப்போல ஸீம்ஹாஸனத்தில் உட்கார்ந்து, நெடு நேரம் யோசிக்கதான். பிறகு புத்திர சோகத்தால் தேஹம் வாடி, தன்னைச் சுற்றியிருந்த ஸேனைத் தலைவர்களைப் பார்த்து, கைகூப்பி, "கீல்களெல்லோரும் ஸகல

ஸைன்யங்களாலும் ரதகஜதுரகபதாதிகளாலும் குழப்பப்பட்டுயுத்தத்திற்குச் சென்று, ராமன் ஒருவனையே குழந்து கொண்டு, மழைக் காலத்து மேகங்களைப்போல் பாணவர்ஷத்தால் அவனைச் சின்னா பின்னா செய்ய வேண்டியது. அப்படி முடியாவிட்டால், உங்களுடைய பாணங்களால் அவயவங்கள் பிளந்து தவிக்கும் அந்த ராமனை, நான் எல்லோரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் அதிஸூலபமாய்க் கொல்வேன்" என்று தசக்ரீவன் கட்டளைபிடி, லங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸர்கள் பர்வதங்களைப்போன்ற ரதங்களிலும் யானைகளிலும், குதிரைகளிலுமேறி யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டார்கள். (ராக்ஷஸர்களுக்கு அதிபதியாயிருக்கும் அவர்களைத் தன் எண்ணப்படி நடக்கவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறான். ஆகையால் கைகூப்புவது பிசகல்ல).

பரிகம், பட்டா, கோடாலி, கத்தி முதலிய ஆயுதங்களால் வானரர்களை ராக்ஷஸர்கள் அடித்தார்கள்; மரங்களையும் மலைகளையும், வானரர்கள் ராக்ஷஸர்களின்மேல் விட்டெறிந்தார்கள். இப்படி அவ்விருவர்க்கும் ஸூர்யோதயம் முதல் கோர யுத்தம் நடந்தது. பலவகை ஆயுதங்களால் ஒருவரையொருவர் அடித்துக் காயப்படுத்தி வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் சற்றும பின்வாங்காமல் போர் செய்கையில், செந்தூளெழும்பி, ஸைன்யங்களை மறைத்து, பிறகு மலையருகளைப்போல் பெருகும் ரத்த ப்ரவாஹத்தால் அடங்கிற்று. யானைகளும் ரதங்களும் அதன் இரு கரைகள்; குதிரைகளே மீன்கள்; த்வஜங்களே விருஷங்கள்; மிதக்கும் சரீரங்களே தெப்பங்கள். இவ்விதமாய் ஓடின ரத்த ப்ரவாஹத்தால் வானரர்கள் நனைந்து, தாலித்தாவி ராக்ஷஸர்களுடைய த்வஜங்களையும், கவசங்களையும், ரதங்களையும், குதிரைகளையும், ஆயுதங்களையும் ஓடித்தார்கள். அவர்களுடைய தலை மயிர்க்களையும், காதுகளையும், நெற்றிகளையும் மூக்குகளையும் கூர்மையான நகங்களாலும், பற்களாலும் அறுத்துக் கிழித்தார்கள். ஒரு விருஷத்தில் அநேக பக்ஷிகள் உட்காருவதுபோல், ஒரு ராக்ஷஸ வீரனை அநேக வானரச்ரேஷ்டர்கள் குழந்துகொண்டார்கள். மலைகளைப்போன்ற ராக்ஷஸர்கள் வானரவீரர்களைக் கதை, கத்தி, கோடாலி, ஈட்டி, வல்லயம் முதலிய ஆயுதங்களால் அடித்துக் கொன்றார்கள். ராக்ஷஸர்களால் மிகவும் உபத்ரவிக்கப்பட்டு, வானரர்கள் ஸர்வலோக சரன்யனான ராமனைச் சரணமடைந்தார்கள். ரகுநாதன் ப்ரசண்ட கோதண்டத்தை எடுத்து, வளைத்து, நானேற்றி, ராக்ஷஸர்களைச் சரமாரியால் துளைத்தார். பாணக்ளியால் தங்களாக் கொளுத்தும் ராமசந்திரனை ராக்ஷஸர்கள் நெருங்க முடியவில்லை. பூர்ண தேஹஸூடன் ஆகாச வீதியில் துவலிக்கும் ஸூர்யனை மேகங்கள் நெருங்க முடியுமோ? ராமனால் செய்யப்பட்ட அத்துமான வீர கிருத்யங்களைப் பார்த்து ராக்ஷஸர்கள் பயந்து நிகைத்தார்கள். எல்லையற்ற ராக்ஷஸ ஸைன்யத்தைக் கலக்கிக்கொண்டும் ராக்ஷஸ

மஹாசதர்களை எரித்துக்கொண்டுமிருக்கும் ராமனை அவர்கள் காணமுடியவில்லை. வனத்தில் மரங்களை முறித்துத் தள்ளும் காற்றைக் காணமுடியுமா? அதிலுண்டாகும் நாசத்தைத் தவிர நமக்கு வேறு புலப்படுவதண்டோ? ராக்ஷஸர்கள் தேறும் பிளந்து, அவயவங்களாந்து, பாணுகளியால் வெந்து, எலும்புகளொடிந்து, அலங்கோலமாய் மடிவதைக் கண்டார்களேயொழிய, அவர்களுக்குள் அதிவேகமாய் ஸஞ்சரிக்கும் ராமனைக் காணவில்லை. பஞ்சபூதங்களால் அமைக்கப்பட்ட சரீரத்தில் விளங்கும் ஜீவாத்மாவை நாம் பார்க்கிறோமா? பஞ்சசந்திரியங்களால் விஷயங்களை அறுபவிப்பதாலேயே அனுமானிக்கிறோமல்லவா? அப்படி ராக்ஷஸர்களுடைய தேறும்களில் ராமனுடைய பாணங்கள் விழுவது மாந்தரம் காணப்படுமெயொழிய ராக்ஷஸப் பார்த்தவர்களில்லை.

இவனே யானைகளைக் கொல்லுகிறான்; இவனே மஹா ரதங்களை உடைக்கிறான்; இவனே குதிரைகளை நாசம் செய்கிறான்; இவனே காலாட்களை ஸம்ஹரிக்கிறான் என்று கோபங்கொண்டு, தங்களைச் சேர்ந்தவர்களே ராமனுக்குத் தோன்றி, ராக்ஷஸர்களெல்லோரும் ஒருவர்க்கொருவர் அடித்துக் கொன்றார்கள். அது அந்த மஹாத்மாவால் ப்ரயோகிக்கப்பட்ட காந்தர்வாஸ்த்ரத்தின் மஹிமை; ஆகையால் தங்களுடைய ஸஸன்யத்தைக் கொளுத்தும் ராமனைக் காணமுடியவில்லை. ஒருபொழுது எங்கே பார்த்தாலும் அநேக ஆயிர ராமன்கள் நிற்பதாகக்கண்டார்கள். பிறகு ரகுநாதன் ஒருவரே கோதண்டபாணியாய் யுத்தபூமியில் விளங்கக் கண்டார்கள். ராமன் மண்டலாகாரமாய்ச் சுழன்று பாணங்களைப் ப்ரயோகிக்கையில், தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கோதண்டத்தின் முனைமாந்தரம் ராக்ஷஸர்களுக்குக் காணப்பட்டது; ராமன் ஒருவரே அதிவேகமாய்ச் சுழல்வதால் எங்குமிருப்பதுபோல் காணப்பட்டார். அவருடைய கோதண்டத்தின் துளி தெரிந்ததே யொழிய, அவர் காணப்படவில்லை. ராமனே விஷ்ணுவின் சக்ரா யுதம்; அதற்கு நடுமுனையாயிருக்கும் அவருடைய சரீரமே குடம்; பலமே அதிலிருந்து கிளம்பும் காந்தி; அதனால் ப்ரயோகிக்கப்படும் பாணங்களே ஆரங்கள்; வில்லே சக்ரத்தின் வெளிவட்டம்; நானுணசையும் காண் கையில் அடிபடும் ஓசையுமே சக்ரத்திலிருந்து ஜீவாலைகள் கிளம்பும்பொழுது உண்டாகும் ஓசை; ப்ராக்ராமமே புத்திக்கு ஸ்தானமான நேத்ரம்; சரீரகாந்தியே அதிலிருந்து வெளிப்படும் ஜ்யோதிஸ்; திய்யாஸ்த்ரங்களின் சக்தியே அதன் எல்லை இப்படி ராக்ஷஸர்களை யுத்தத்தில் கணக்கில்லாமல் நாசம்செய்யும் ராமன், கோதண்டத்துடன் ஸுதர்சன சக்ரத்தைப்போல் காணப்பட்டார். வாயுவேகமுள்ள பதினாயிரம் அரீகம் ரதங்களும், பதினெண்ணாயிரம் அரீகம் யானைகளும், பதினாலாயிரம் அரீகம் குதிரைகளும், பாகர்களும், இரண்டு லக்ஷம் அரீகம் காலாட்களும்,

பகலின் எட்டிலொரு பாகத்தில் ராமன் ஒருவரால் ஸம்ஹரிக்கப்பட்டார்கள்.

யானைகள் மடிந்து குதிரைகளழிந்து ரதங்களொடிந்து காலாட்களொழிந்து அந்த ராக்ஷஸஸன்யம் கொழுப்படங்கி லங்கையை நோக்கி ஓடிற்று. யானைகளும், குதிரைகளும், ரதங்களும் வானர ராக்ஷஸர்களும் மலைமலையாய் அங்கங்கே இடந்தார்கள். அந்த யுத்த பூமியைப் பார்க்கையில், ப்ரளயகாலத்தில் குத்தரழர்ந்தி கோபங்கொண்டு விளையாடுமடம்போலிருந்தது. தேவர்களும், கந்தர்வர்களும், ஸித்தர்களும், ரிஷிகளும், ராமனை 'நல்லது, நல்ல' தென்று கொண்டாடினார்கள். தம் ஸமீபத்திலிருந்த ஸுக்ரீவன், விபீஷணன், ஜாம்பவான், ஹனுமான், மைந்தன், த்விவிதன் முதலியவர்களை நோக்கி, ராமன், "இந்தக் காந்தர்வாஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகிக்கும் சக்தி எனக்குண்டு; அல்லது பரமசிவனுக்கு ஸம்ஹார காலத்திலுண்டு. இப்படி ஒரு க்ஷணத்தில் கணக்கில்லாத ராக்ஷஸர்களை நாசஞ் செய்தது மாயாபலமென்று நீங்கள் எண்ணவேண்டாம். கேவலம் 'அஸ்த்ரபலமே' என்றார். இப்படி பலப்ராக்ரமத்தில் தேவோத்திரனைப்போன்ற ராமன் ராக்ஷஸஸன்யத்தை அழித்து, அஸ்த்ரசஸ்த்ரங்களில் அளவில்லாத பரிற்செய்யும் திறமையை முடையவராய், தேவகணங்களால் ஸந்தோஷமாய்க் கொண்டாடப்பட்டார்.

நிறைந்த தாம் ராக்ஷஸ வாழ்நீம் து
ராமஸ் ததா ஸக்ரஸமோ மஹாத்மா |
அஸ்த்ரேஷு ஸஸ்த்ரேஷு ஜிதக்ஷமய்ச
ஸம்ஸ்தாயதே தே'வக'ண: ப்ரஹ்ஞஞ்சு: || (39)

ஸர்க்கம் 95

ராக்ஷஸிகள் பிரலாபித்தன

தாதி தாதி ஸஹஸ்ராணி ஸாரோஹானாம் ச வாலிநாம் |
ரதா'நாம் த்வக்'திவர'ணநாம் ஸத்'வஜாநாம் ஸஹஸ்ரஸ: || (1)

இப்படி அநேக ஆயிரம் குதிரைகளும் குதிரைப்பாகர்களும், த்வஜங்களால் விளங்கும் ரதங்களும், ஆயுதபாணிகளான ராக்ஷஸர்களும் ராக்ஷஸனுடைய திஷ்ணமான சரங்களால் மடிந்ததைக் கண்டு, இத்தராக்ஷஸர்கள் புத்திகலங்கித் திகைத்தார்கள். ராக்ஷஸஸ்த்ரீகள் கணக்கில்லாமல் யுத்தபூமிக்கு வந்து தினமாய்க் கவலை கொண்டு, பர்த்தாவையிழந்தவர்களும் புத்திரனையிழந்தவர்களும் பந்துக்களை யிழந்தவர்களும் வாய்விட்டலறினார்கள்.

"ஐயோ! ராமன் மன்மதனுக்கு மன்மதன்; மிருதுவான அங்கங்களையடையவன்; மஹாபலவான்; ஸ்கலப் பிராணிகளுடைய

10 தீவீரத்தையே தேடுகிறவன்; மஹாதேஜஸ்வி; அனந்தகல்யாண
குண பரிபூர்ணன்; அந்த மஹானுபாவனை நமது குர்ப்பணகை
ஆசைமீறி அடையவிரும்பினான். இவருடைய ரூபத்தையும் குணங்
களையும் வர்ணிக்கவும் முடியுமோ! மிகவும் வயதுசென்றவன்;
15 பார்க்கப் பயங்கரமானவன்; பருத்த வயிற்றையுடையவன்; உடம்
பெங்கும் சுருக்கமுள்ளவன்; வெளுத்த தலைமயிருள்ளவன்; நல்ல
குணங்களென்பதே அவனிடத்தில் இடையாது; குரூபி; பார்த்த
வர்கள் அவனை உடனே கொல்லவேண்டியது. பூர்ணசந்திரனைப்
போன்ற முகத்தையுடைய ராமனென்கே! பயங்கரமான முகத்தை
யுடைய குர்ப்பணகையென்கே! ராகுஸ ஸ்தீ மனுஷ்யனை விரும்ப
20 வாமா? எல்லோரும் பரிஹாஸம் செய்யும்படியாயும் நிந்திக்கும்
படியாயும் வெறுக்கும்படியாயும் இந்த மஹாபாபத்தைச் செய்து
விட்டான், அதனால் கரன், தூஷணன், திரிசிரஸ், முதலிய ராகுஸ
வீரர்களும் பதினாலாயிரம் வேளைகளும் மடிந்தார்கள்; மாரீசன்
இறந்தான்; லங்கையிலுள்ள ராகுஸ சிரேஷ்டர்களும் ஸைன்யங்
25 களும் ஒருவர் பாக்கியில்லாமல் ஒழிந்தார்கள். இவன் ராமனிடத்
தில் மோஷித்து அவனை அடையவிரும்பலாமா? அதனால் ராவணன்
ராமனுடன் பகைத்து வீரதையை அபகரித்தான்; ராமனுடைய தீராக்
கோபத்திற்குப் பாத்திரமானான்.

முன்பு வீரதையைக் கண்டு ஆசைப்பட்ட வீராதனை ஒரே
30 பாணத்தால் ராமன் கொன்றது எங்களுக்குப் போதும். அதைக்
கொண்டே அவருடைய பலத்தையும் பராகிரமத்தையும் ஊழித்
தோம். தசக்ரீவன் வீரதையை ஒருநாளும் அடையப் போகிறதில்லை.
கரதூஷணர்கள் மடிந்ததே எங்களுக்குப் புத்தி புகட்டப் போது
மானது. ஒரு யோஜனை நீளமுள்ள புஜங்களையுடைய கபத்தன்
35 ராமனுடைய பாணங்களால் மடிந்தது ஒன்றே எங்களுக்குப்
போதும். வானர ராஜன் வாலி, மேருவைப் போன்ற தேஹத்தை
யுடையவன்; தேவேந்திரனுடைய புத்திரன்; மஹாபலசாஸி; அவனை
ராமன் ஒரே பாணத்தால் கொன்றதே எங்களுக்குப் போதும்.
நிச்சமுகபர்வதத்தில் தினனாய் ஆசையொழிந்து ஒளிந்துகொண்
40 டிருந்த ஸ-க்ரீவனை ராமன் கை கொடுத்து வானர ராஜ்யத்தில்
அபிஷேகஞ் செய்து வைத்தது ஒன்றே போதும்.

வீரீஷணன் தர்மத்திற்கு ஒத்து ஸகல ராகுஸர்களுக்கும்
அநுகூலமான உபதேசத்தைச் செய்ய, அதை ராவணன் தூர்ப்
புத்தி பிடித்து அலக்ஷ்யம் செய்தான். அதைக் கேட்டிருந்தால்
45 இந்த லங்கை இப்படிச் சடுகாடாய் நாயும், நரியும், பேயும், பிணமு
மாய்க் கிடக்குமா? மஹாபலவானான சும்பகர்ணன் ராமனால்
கொல்லப்பட்டானென்றவுடனாவது ராவணனுக்கு புத்தி வர
வேண்டாமா? ஒருவராலும் எதிர்க்க முடியாத அதிகாரியையும்
பராகிரமமே உருவெடுத்து வந்த இந்திரஜித்தையும் லக்ஷ்மணன்

ஜயித்துக் கொன்றாரென்று அறிந்த பிறகாவது தசக்ரீவனுக்குப்
புத்தி வரவில்லையே! எங்கே பார்த்தாலும் எந்த விட்டிலும்
'ஸூயோ! என் புத்திரனைப் பறி கொடுத்தேனே! என் அண்ணனை
யிழந்தேனே! என் பர்த்தா கொல்லப்பட்டாரே' என்ற அழுகைக்
குரலைத் தவிர வேறொன்றும் கேட்கப்படவில்லையே! ராமன் ஒரு
வன் இந்த புத்தகத்தில் தன் பாணங்களால் மலைகளைப்போல்
55 அடித்துக் குவித்திருக்கும் யானைகளையும், குதிரைகளையும், சதங்களை
யும், ராகுஸ வீரர்களையும் பாருங்கள். இவன் மனுஷ்யனல்ல;
குதிரைத்தியோ, விஷ்ணுவோ, நூறு யாகங்களைச் செய்து பெரும்
பதவி பெற்ற இந்திரனோ. அல்லது ஸாக்ஷாத் அந்தகனோ, ராம
ரூபமெடுத்த நம்மை நாசஞ்செய்கிறான். நமது வீரர்கள் மடிந்தார்
60 கள்; இனி நாம் பிழைப்போமென்ற ஆசையை விட்டோம்;
எங்களுடைய பயத்திற்கு முடிவில்லை; அனாதைகளாய் புலம்பு
கிறோம்; தசக்ரீவன் பத்துத் தலைகளைப் படைத்தவனே; குரனே;
பிரஹ்மாவிடத்திலிருந்து அபூர்வமான வரங்களைப் பெற்றவனே;
ஆனாலும் ராமனிடத்திலிருந்து தனக்குப் பெரும் பயம் நேரப்
65 போகிறதென்றதை அறியவில்லையே! ராமன் ஒருவனை புத்தத்தில்
எதிர்த்து நின்றால் தேவகந்தர்வபிசாச ராகுஸகணங்களும் அவனை
சகிக்க முடியுமோ? இதுவரையில் கடந்த ஒவ்வொரு சண்டை
களிலும் நேரும் சகுனங்கள் ராமனுக்கு ஐயத்தையும் ராவணனுக்கு
அபஜயத்தையும் குறிக்கின்றன. ராவணன் பிரஹ்மாவைக் கடுந்
70 தபனால் ஸந்தோஷப்படுத்தித் தேவதானவ ராகுஸகணங்களால்
தனக்கு மரணமில்லையென்ற வரத்தையடைந்தான்; மனுஷ்யர்களை
மறந்துவிட்டான். இன்று அந்த மனுஷ்யர்களால் நமக்கும் ராவண
னுக்கும் கோரமான அபாயம் நேர்ந்திருக்கிறது. முன்பு தேவர்
கள் ராவணனால் மிகவும் உபத்திரவிக்கப்பட்டும் கடுந்தபலால் பிரஹ்
75 மாவைப் பூஜித்தார்கள். அவர் ஸந்தோஷித்து, அவர்களுடைய
ஷேமத்தை உத்தேசித்து, "இன்று முதல் தானவர்களும் ராகுஸர்
களும் எப்பொழுதும் தேவர்கள் யார் மூலம் என்ன தீங்கு செய்வார்
களை என்ற பயத்தால் குழப்பப்பட்டு ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கட்
80 டும்" என்று அனுக்ரஹித்தார். பிறகு இந்திரன் முதலிய தேவதை
கள். விருஷபாருடரான பரமசிவனைப் பூஜித்தார்கள். அவர்
பிரஸன்னமாகி, "தேவர்களே! முன்பு மஹாவிஷ்ணு அமிருதத்தை
உங்களுக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுத்த பிறகு, உங்களால் பிரயோகிக்கப்
பட்ட கோரமான பசி தானவர்களைத் தன்புறுத்தியதுபோல்,
ராவணனையும் ராகுஸர்களையும் நாசஞ் செய்வதற்காக வீரதை
85 பென்று ஓர் ஸ்தீரீ பிறப்பான். கெட்ட நடத்தையையும் கெட்ட
எண்ணத்தையுமுடைய அந்தத் துஷ்டன் அவனால் கோரமாய்
மடிவான்" என்று உத்தூஷணப்படுத்தினார். புகழ்மனை முடிவில்
காலன் பிராணிகளை ஸம்ஹரிக்க வரும்பொழுது 'பயப்படாதே'
என்று அடைக்கலம் கொடுப்பார்களென்றோ! அப்படியே 'இந்த

95 ராம பாணங்களிலிருந்து உன்னை ரக்ஷிக்கிறேன்' என்று சொல்லு கிறவர்கள் எந்த வேலகங்களிலும்மீயே காட்டில் பெண் பாண கள் பெருந்தியால் சூழப்பட்டுத் தத்தளிப்பது போல், இந்தப் பயத்தால் புத்தி சிதறும் எங்களுக்குக் கதி யார்? ராக்ஷஸ குலத்திற்கு எவரிடத்திலிருந்து பயம் நிச்சயமோ அந்த ராமனையே புத்திமானான விபீஷணன் சரணமடைந்தான். அது அவனுடைய நல்ல காலத்திற்கு அடையாளம்" என்று கூறி ஸகல ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீ களும் ஒருவரையொருவர் கட்டிக் கொண்டு, பயத்தால் நடுங்கி, கோரமாய் வாய்விட்டவறியுர்கள்.

இதில வர்வா ரஜநீசர ஸ்த்ரீய:

பரஸ்பரம் ஸம்பரீர்ப்ய பா'ஹு'பி'; |

விஷேது'ராரீதா ப'யபா'ர பீடி'தா

விநேது' குச்சைச்ச தத'ா ஸு'த'ாரணம் || (44)

ஸர்க்கம் 96

ராவணன் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டது

ஆத்தாநாம் ராக்ஷஸீநாம் து வங்காயாம் வை குவே குமே |

ராவண: கருணம் ஸப்'தீம் ஸு'ஸ'ராவ பரிதே'விதம் || (1)

9 இப்படி ராக்ஷஸிகள் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் பரிதாபமாய் அழுவதை ராவணன் கேட்டு, நெடுநேரம் பெருமூச்ச விட்டுக் கவலையில் ஆழ்ந்தான். பிறகு தனக்கு தேர்ந்த துக்கத்தையும் அவ மாணத்தையும் நினைத்து, கோபத்தால் மெய்மறந்து பர்க்கப் பயங்கரமானான். தேத்திரங்கள் சிவந்து நெருப்புப் பொரிகள் பறக்க, உதட்டைக் கடித்து, வரவரக் கொழுந்துவிட்டெடரியும் காலகள்ளி யைப்போல் ராக்ஷஸர்கள் கூடக் கண்டு நடுங்கும்படியானான். ஸமீபத்திலிருந்த ராக்ஷஸர்களைப் பார்வையால் எரிப்பவனைப்போல், பயத்தால் வார்த்தைகள் தடுமாற, மறோதான் மஹாபார்க்ஷ னென்ற மந்திரிகளையும் விருபாக்ஷனையும்ழைத்து, "நமது ஸைன்யங் கள் யாவும் சீக்கிரமாய் யுத்தத்திற்குப் புறப்படவேண்டுமென்று சொல்லுங்கள்" என்றான். அவனுடைய ஆக்கூப்புடி ஸகல ஸைன்யமும் அதிசீக்கிரமாய் யுத்தத்திற்குத் தயாராயிற்று. நேறாமம் சாந்தி முதலிய மங்கள காரியங்களைச் செய்து முடித்து, எல்லோ ரும் ஆயுதபாணிகளாய் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டார்கள். (முன்பு கொல்லப்பட்ட மறோதரனும் மஹாபார்க்ஷனும் ராவணனுடைய ஸநேறாதர்கள். அவர்களுக்கே மத்தனென்றும் பிரமத்தனென்றும் பெயருண்டு.) எல்லோரும் ராவணனிடத்தில் வந்து கைகூப்பி நமஸ்கரித்து, 'ஐய விஜயீபவ' என்று வாழ்த்தி, அவனுடைய ஆக் ளையை எதிர்பார்த்து நின்றார்கள். அப்பொழுது ராவணன் மறோதரன், மஹாபார்க்ஷன், விருபாக்ஷன் முதலிய ராக்ஷஸர்

களைப் பார்த்து கோபத்தால் இடிபோல் சிரித்து, சத்ருக்களை அவல்யஞ்செய்து, "யுகங்களின் முடிவில் வேலகங்களை ஸம்ஹரிக்கும் ஆதித்யர்களைப்போன்ற பாணங்களை என் வில்லில் பூட்டி விடுத்து, ராமலக்ஷ்ணர்க்களையும் வானரர்களையும் இருந்தவிடந்தெரியாமல் நாசஞ்செய்து, கரன், கும்பகர்ணன், பிரஹஸ்தன், இந்திர ஶ்ஜித்து முதலிய ராக்ஷஸ வீரர்களுக்குத் திருப்பி செய்யப் போகிறேன். ஆகாசம் பூமி திக்குகள் நதிகள் ஸமுத்திரங்கள் என் சரங்கனென்ற மேகங்களால் மறைக்கப்பட்டு ஒன்றும் தெரியப் போகிறதில்லை. இன்று வானர ஸைன்யங்களை அணியணியாய்த் தலைவர்களுடன் என் பாணங்களுக்கு இரையாக்குகிறேன். இன்று என் வில்லாகிற ஸமுத்திரத்திலிருந்து உண்டாகும் பாணங்களென்ற அலைகளாலும் வாடிவேகமுள்ள என் ரதத்தாலும் வானர ஸைன்யங்களை நாசஞ் செய்வேன். தாமரைத் தாதுகளைப்போன்ற சிறமுள்ள வானரச் சளுமடைய முகங்களே சற்று மலர்ந்த தாமரைப் புஷ்பங்கள்; வானரஸேனையின் அணிகளே தாமரையோடைகள்; அவைகளை மதயானையைப்போல் இறங்கிக் கலக்குகிறேன். இன்று வானரத் தலைவர்களுடைய முகங்கள் பாணங்களால் துளைக்கப்பட்டு, காய்பு க்கையுடைய தாமரை மலர்களைப்போல் பூமியை அலங்கரிக்கும். இன்றுயுத்தத்தில் அந்த வானரவீரர்களுடைய ப்ரசண்ட வேகத்தை தடுத்து ஒவ்வொரு பாணத்தால் நூறு வானரர்களைச் சித்ரவதை செய்கிறேன். சத்ருவாதத்தின் மூலம் இன்று பர்த்தாவையிழந்தவர் களுக்கும் புத்திரனைப் பறிகொடுத்தவர்களுக்கும் ஸகோதரர்களற்ற வர்களுக்கும் கண்ணீரைத் துடைப்பேன். கோடிமடங்காய் அவர் களுடைய பழியைத் தீர்க்கிறேன். இன்று வானரர்களை என் கூர்மையான பாணங்களால் பிளந்து, பூமியில் சிறிதும் இடைவெளி யில்லாதபடி பரப்புகிறேன். இன்று நரிகளும் கழுஞ்சுளும் மாம்ஸத் தைத் தின்னும் மற்ற ப்ரசானிகளும் என் பாணங்களால் சிதைக்கப் பட்ட மாம்ஸங்களைத் தின்று அளவற்ற திருப்தியடையப்போகின் றன. என் ரதத்தைச் சீக்ரம் தயார் செய்யுங்கள்; வில்லையெடுத்து வாருங்கள். மிகுந்திருக்கும் ராக்ஷஸர்களெல்லாம் என்னுடன் வரட்டும்" என்றான்.

அவனுடைய கட்டளையைக் கேட்டு மஹாபார்க்ஷன் ஸேனா நாயகர்களைப் பார்த்து, "ஸைன்யங்கள் சீக்ரமாய்த் தயாராகட்டும்" என்றான். அவர்கள் பரபரப்புடன் ராக்ஷஸர்களை ஒவ்வொரு வீட்டிலிருந்தும் அழைத்து வந்தார்கள். பயங்கரமான பார்வைகளை யும் முகங்களையுமுடைய ராக்ஷஸர்கள், கத்தி, பட்டா, குலம், கதை, உலக்கை, சக்ரம், கோடாவி, சதக்னி முதலிய ஆயுதங்களுடன், கோரமாய்க் கர்ஜித்துக்கொண்டு ஒரு முஹூர்த்தத்தில் யுத்தத்திற் குத் தயாராய் நின்றார்கள். பிறகு வேளைத் தலைவன் எட்டு குதிரை கள் பூட்டி, ஸகல ஆயுதங்களாலும் சிறைந்து, மஹாபுத்திமானான ஸாரதியால் நடத்தப்பட்ட ஓர் திவ்யரதத்தைக் கொண்டு வந்தான்.

65 ராவணன் தன் தேஜஸால் ஜீவவிக்கும் அந்த ரதத்திலேறி, அநேக ராஷஸர்களால் சூழப்பட்டு யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான். அவ னுடைய பலத்தாலும் காமபீர்த்தாலும் பூமி பிளக்கும்போலிருந் தது. அவனுடைய உத்திரவுப்படி மஹாபார்ச்வனும் மஹாதரனும் விருபாஷுனும் ரதங்களிலேறி, வீரகோஷத்தால் ஆகாசத்தையும் ரதவேகத்தால் பூமியையும் பிளந்துகொண்டு, ஜயலக்ஷ்மியையுடைய நிச்சயித்தவர்களாய், தசமுகனைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். பிறகு

70 தன் ஸைன்யம் தயாராயிருப்பதைக் கண்டு, ராவணன் வீரலக்ஷ்மி ஜீவவிக்க, வில்லிக் கையில் பிடித்து, ப்ரளயகாலத்தில் ஸகல ப்ரானி களையும் ஸம்ஹரிக்க வரும் யமனைப்போல், வடக்குக் கோட்டை வாசலைத் தாண்டி, ராமலக்ஷ்மணர்களைக்குமிடத்திற்கு வந்தான்.

அப்பொழுது ஸைன்யனுடைய ஒளி மழுங்கிற்று. திக்குகள் இருளால் மூடப்பட்டன. பக்ஷிகள் கோரமாய்க் கூவின. பூமி நடுங்கிற்று. மேகங்கள் சத்தமழை சொரிந்தன. குதிரைகள் போகும் வழியில் இடறி விழுந்தன. தவஜத்தின் துளியில் ஒரு கழுகு தங்கிற்று. நீரிகள் பயங்கரமாய் ஊரையிட்டன. ராவண னுடைய இடது புஜமும் வலது கண்ணும் தடித்தன. முகத்தில்

80 நிறம் மாறிற்று. குரல் சற்றுத் தழதழத்தது. இப்படி யுத்தத் திற்குச் செல்லும் தசானனுக்கு அபஜயத்தையும் மரணத்தையும் குறிக்கும் சகுனங்கள் தோன்றின. ஆகாசத்திலிருந்து எரி கொள்ளி கள் பேரிடிக்களைப்போல் சப்தித்துக்கொண்டு விழுந்தன. கழுகு களும் காக்கைகளும் அகபமாய்க் கத்தின. இந்த அபசகுனங் களைக் கொஞ்சங்கூட லக்ஷ்யஞ்செய்யாமல், ராவணன் காலபாசத் தால் புத்திமயங்கி, தன் மரணத்தைத் தேடிக்கொண்டு யுத்தத்திற் குப் புறப்பட்டான்.

ராஷஸவீரர்களுடைய ரதகோஷத்தைக் கேட்டு வானர ணைன்யம் யுத்தத்திற்குத் தயாராயிற்று. பிறகு ஒருவரையொருவர் யுத்தத்திற்கழைத்து வீரவாதம் பேசிக்கொண்டு ஐயிக்க முயன்று, வானரர்களும் ராஷஸர்களும் கடும்பொர் புரிந்தார்கள். தசானன் கோபமூண்டு, தங்க்கட்டுகளைபுடைய பாணங்களால் வானரர்களை க்ரூரமாய்க் கொன்றான். சிலர் தலைகளாற்று, சிலர் ஹிருதயம் பிளந்து, சிலர் காதுகளைற்று, சிலர் விலாப்பக்கங்கள் கிழிந்து,

95 சிலர் சவாஸம் அடங்கி, சிலர் தலைகளுடைந்து, சிலர் கண்கள் பிதுங்கிக் கிடந்தார்கள். தசக்ரீவன் கோபத்தால் கண்களையுருட்டி விழித்துக்கொண்டு, அந்த யுத்தபூமியில் எந்தப்புறத்தில் செல்லு கிறானோ அங்கிருந்த வானரவீரர்கள் அவனுடைய பாணவேகத்தை ஸஹிக்காமல் அலங்காலமாய் ஓடினார்கள்.

தஸாத: க்ரோத' விவ்ருத்த தேதரோ யதோ யதோப்யேதி ரதே'ந ஸங்க்யே |
ததஸ்ததஸ் தஸ்ய ஸரப்ரவேகீம்
ஸோடு'ம் த ஸோதூ' ஹரி புங்க்வால் தே |

(52)

ஸர்க்கம் 97

விருபாஷுனுடைய வதம்

ததா' தை: க்ருத்த க'ாத்ரஸ்து த'ஸகீ'ரீ'வண மாக்'கீ'ணை: |
ஸ'பூ'வ வஸு'த'ா தத்ர ப்ரகீ'ரண ஹரி'பீ'வ தத'ா || (1)

இப்படி ராவணனுடைய பாணங்களால் அவயவங்களாற்று வானரவீரர்கள் யுத்தகனத்தில் கிடந்தார்கள். 'விளக்குப் பூச்சிகள் ஜீவவிக்கும் நெருப்பை நெருங்கமுடியாததுபோல், ராவணன் ஓண்டியாய் நின்று ப்ரயோகிக்கும் பாணக்ளியை, அவர்கள் ஸஹிக்க முடியவில்லை. காட்டுத்தீயால் வெந்த யானைகளைப்போல் தசக்ரீவனுடைய கர்மையான பாணங்களால் வருத்தி, கட்ச சிட்டுக்கொண்டு ஓடினார்கள். பெருங்காற்று மேகங்களைச் சிதற வடிப்பதுபோல், ராவணன் வானரஸனைகளைத் தன் சரவேகத் தால் துரத்தியடித்தான். இப்படி வானரர்களைக் கலக்கி, தசமுகன் ராகவளிக்குமிடத்திற்கு வந்தான்.

அப்பொழுது வானரர்கள் முறிபட்டோடுவதைக் கண்டு ஸுக்ரீவன் ஸுஷேணனை அவர்களுக்குக் காவலாய் வைத்து, தான் ராவணனுடன் யுத்தம்செய்ய நிச்சயித்தான். தனக்கு ஸம மாண பராக்ரமமுள்ள ஸுஷேணனிடத்தில் ஸைன்யத்தை ஒப்பு வித்துக் கவலையற்று, ஒரு மஹாவீருஷத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு ராவணனையெதிர்த்தான். அவனுக்கு இருபுறத்திலும் பின்னும் வானரவீரர்கள் பெரிய மலைச்சிகரங்களையும் மாய்க்கியமெடுத்துக் கொண்டு வந்தார்கள். ஸுக்ரீவன் கோரமாய்க் கர்ஜித்துக் கொண்டு, போகும் வழியில் அநேக ராஷஸச் சேஷ்டர்களை அடித் துத் தள்ளினான். (மஹாராஜா யுத்தத்திற்குச் செல்லும்பொழுது வேவகர்கள் அவர் ப்ரயோகிக்கும் ஆயுதங்களைபெடுத்துக்கொண்டு பின் செல்வது வழக்கம்). ப்ரளயகாலத்தில் அடிக்கும் காற்று பெரும் விருஷங்களை முறித்துத் தள்ளுவதுபோல், ராஷஸக் களை ஸுக்ரீவன் முறித்துத் தள்ளினான். காட்டில் மேகங் கள் பக்ஷிகளின்மேல் ஆலங்கட்டியைப் பொழிவதுபோல் அந்த வானரவீரன் ராஷஸர்களைமேல் மலைமாரிப்பொழிந்தான். வேரற்ற பர்வதங்களைப்போல் ராஷஸ வீரர்கள் தலைகளுடைந்து அங்கங்கே விழுந்தார்கள். இப்படி ராஷஸர்கள் நான்கு புறத்தி லும் ஸுக்ரீவனால் அடிக் கப்பட்டுப் பெருங்கச்சலுடன் மடிவ தைக் கண்டு, விருபாஷன் பொறுக்காமல் தன் பெயரைக் கோஷித்துக்கொண்டு ரதத்திலிருந்து தாவி, ஓர் மதயானைமேல் பாய்ந்தான். வானரர்களையெதிர்த்துத் தடுத்து, கோரமான சரங் கனால் அவர்களை வருத்தி, ராஷஸர்களுடைய பயத்தைப்போக்கி உத்தஸா ஹப்படுத்தி, ஓடுகிறவர்களை நிறுத்தினான். அவனுடைய

5

10

15

20

25

30

- 35 பாணங்களால் தேஹமெங்கும் துணிக்கப்பட்டு, ஸுக்ரீவன் கடுங்
கோபங்கொண்டு, அவனைக் கொல்ல நிச்சயித்தான். ஓர் பெரிய
விருஷத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு அந்த ராக்ஷஸன் ஏழிநூற்ற
யானையை முகத்திலடிக்க, அந்த அடியைத் தாங்காமல் விருபாக்ஷ
னுடைய யானை ஒரு வில்லின் ப்ரமானம் பிந்திக் கீழேபடுத்த
40 வீறிட்டது. அந்த ராக்ஷஸவீரன் அதிவிருந்து குறித்து, எருமைத்
தோலால் மூடப்பட்ட கேடயத்தையும் கத்தியையுமெடுத்துக்
கொண்டு ஸுக்ரீவனை எதிர்த்தான். உடனே வானராஜன்
மேகம்போன்ற ஓர் பெரிய பாறையைப் பெயர்த்து விருபாக்ஷன்
மேல் விட்டெறித்தான். அந்த ராக்ஷஸன் சற்றுப் பின் வாங்கி
45 அதனின் தும் தப்பித்துக்கொண்டு, ஸுக்ரீவனைக் கத்தியால் வெட்டி
னான். வானராதிபதி ஒரு முஹூர்த்தம் ப்ரக்ஷையற்றவனைப்
போலிநூத்து, பிறகு வேகமாய்த் தாவித் தன் விரல்களை மடக்கிக்
கொண்டு விருபாக்ஷனுடைய மார்பில் ஒங்கிக் குத்தினான். அந்த
ராக்ஷஸன், அதை லக்ஷியஞ்செய்யாமல் தன் கத்தியால் ஸுக்ரீவ
50 னுடைய கவசத்தைப் பிளந்து, அவனை உதைத்துத் தள்ளினான்.
வானர ராஜன் எழுந்து இடியிடித்ததுபோல் அவனை ஒங்கியறைந்
தான். அந்த ராக்ஷஸன் அதை லாக்ஷயத்தால் தப்பித்துக் கொண்டு
விரல்களை மடக்கி ஸுக்ரீவனை மார்பில் குத்தினான். தான் அவ
மானமடைந்ததைப்பற்றி ஸுக்ரீவனுக்குக் கோபமும் வெட்கமும்
55 எல்லையில்லாமல் அதிகரித்தன. அந்த ராக்ஷஸனை வெகு ஜாக்கிரதை
யாய்க் கவனித்துக் கொண்டிருந்து, அவன் கொஞ்சம் கவனமற்
றிருக்கும்பொழுது அவனுடைய நெற்றியில் ஒங்கியறைந்தான்.
அந்த அடியால் தலை பிளந்து சத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு விரு
பாக்ஷன் பூமியில் விழுந்தான். கண்கள் தெறித்து, கோபத்தால்
60 சத்தத்தையும் நுரையையும் கக்கிக் கொண்டு, அந்த ராக்ஷஸ வீரன்
பூமியில் புரண்டு துடித்துக்கொண்டு கூர்சலிடுவதை வானர வீரர்
கள் கண்டு ஸந்தோஷித்தார்கள். அவ்விரு ஸைன்யங்களும்
இரண்டு ஸமுத்சங்கள் கரைபுரண்டதுபோல் கோஷித்துக்கொண்டு
கடும் போர் புரிந்தன. மஹாபலவான விருபாக்ஷன் வானர
65 ராஜனால் கொல்லப்பட்டதைக் கண்டு, ராக்ஷஸர்களும் வானரர்
களும் பயத்தாலும் ஸந்தோஷத்தாலும் கங்கை கரை புரண்டது
போல் தோன்றினார்கள்.

விநாயகிதம் ப்ரேக்ஷ்ய விருபநேத்ரம்
மஹாபலம் தம் ஹரிபாரதிவேத |
பீலம் ஸமஸ்தம் கபிராக்ஷணாதாம்
உந்மத்த கீங்காப்ரதிமம் பீபூவ ||

(36)

ஸர்க்கம் 98

மஹோதரனுடைய வரும்

ஹத்யமாதே பீலே தூர்ண மற்போந்யம் தே மஹாம்ருதே'
ஸரஸீவ மஹாகீர்மே ஸோபகநீணே பீபூவது: || (1)

இப்படிக்கோடைகாலத்தில் ஜலம் வற்றின இரண்டு ஏரி
களைப்போல் அவ்விரு ஸைன்யமும் வரவரக் குறைந்து சனைக்கை
யில், ராக்ஷஸாதிபதி தன் ஸைன்யம் மடிந்ததையும் விருபாக்ஷன்
இறந்ததையும் கண்டு இருமடங்கு கோபங்கொண்டான். வான
ரர்கள் தன் பரிவாரங்களைக் கடித்துக் கிழிப்பதைப் பார்த்து, 'இப்
படியும் கால கதி நமக்கு வாய்த்ததோ'வென்று மிகுந்த வருத்த
முண்டாயிற்று. பிறகு ஸமீபத்தில் நின்ற மஹோதரனைப் பார்த்து,
'வீரச்ரேஷ்ட! இந்த ஸமயத்தில் சற்றுக்களை ஐயிப்பதற்காக
உன்னை கம்பியிருக்கிறேன். வானர ஸைன்யத்தை நாசஞ்செய்து
உன் பராக்ஷிமத்தைக் காட்டு. உன் யஜமானனிடத்தில் உனக்
குள்ள விச்வாஸத்தையும் அவன் உனக்குச் செய்த உபகாரத்தையும்
தெரிவிக்க இதுதான் ஸமயம்; வெகு ஜாக்கிரதையாய் யுத்தஞ்
செய்'என்றான்.

'அப்படியே செய்கிறே'னென்று, கூறிவிட்டு எரியும் நெருப்பில்
விளக்குப் பூச்சி விழுவதுபோல் மஹோதரன் வானர ஸைன்யத்தில்
ப்ரவேசித்து, தன் ஸ்வபாவ வீர்யத்தாலும் சாவணனுடைய
ஆக்ஷயாலும் வானரர்களைக் கூட்டங் கூட்டமாய்க் கொன்றான்.
அவர்கள் பெரும் பாறைகளைப் பெயர்த்துக்கொண்டு ராக்ஷஸர்களை
அடித்துக் கொன்றார்கள். மஹோதரன் கோபங்கொண்டு தங்கக்
கட்டுகளால் ப்ரகாசக்கும் சரங்களால் வானரர்களுடைய கை
60 கால்களை அறுத்துத் தள்ளினான். சிலர் மூலைக்கு மூலை ஓடினார்கள்.
சிலர் ஸுக்ரீவனைச் சரணமடைந்தார்கள். வானரேச்வரன் மஹோ
தரனால் தன் ஸைன்யம் முறிபட்டோடுவதைக் கண்டு, மலையைப்
போன்ற ஒரு பெரும் பாறையைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடி வந்து
மஹோதரன்மேல் விட்டெறித்தான். அந்த ராக்ஷஸன் சற்றும்
65 கவங்காமல் அதைத் தன் பாணங்களால் பிளந்து தள்ளினான்.
அது சிதறியோடும் கழுக்குக் கூட்டங்களைப்போல், ஆயிரம் சுக்கல்
களாய்ப் பூமியில் விழுந்தது. அதைக் கண்டு ஸுக்ரீவன் வெட்க
மடைந்து, கோபபரவானாய், ஆகாசத்தையனாவின் ஓர் ஆச்சா
மரத்தைப் பிடுங்கி அந்த ராக்ஷஸன்மேல் விட்டெறித்தான். அதை
யும் அவன் பாணங்களால் நாசஞ்செய்ய, ஸுக்ரீவன் அங்கு
மிங்கும் பார்க்கையில் ஓர் பரிசாயுதம் பூமியில் கிடப்பதைக் கண்டு,
அதைக் கரகுவென்று சுழற்றி அதிலேகமாய் மஹோதரனுடைய
சதத்தில் பூட்டியிருந்த குறிகளை அடித்தான். அந்த ராக்ஷஸ

- 35 வீரன் உடனே ரதத்திலிருந்து குதித்து ஒரு கதையை எடுத்தான். அவ்விரு வீரர்களும் கதைபுடனும் பரிகத்துடனும் இரண்டு காளைகளைப்போலவும், மின்னற்கொடிகளால் விளங்கும் இரண்டு மேகங்களைப்போலவும் கர்ஜித்துக்கொண்டு எதிர்த்தார்கள். பிறகு மஹோதரன் ஸூர்யனைப்போல் தேஜஸால் ஜ்வலிக்கும் அந்த கதையைச் சுழற்றி ஸூக்ரீவனையடித்தான். அதை வானராதிபதி தன் பரிகாயத்தால் தடுத்தான். அவ்விரண்டும் தூள் தூளாய்ப் பூமியில் விழுந்தன. பிறகு ஸூக்ரீவன் ஸமீபத்தில் டிடர்த ஓர் இருப்புலக்கையைபெடுத்துச் சுழற்றி மஹோதரன்மேலெறிய, அவன் அதை வேறொரு கதையால் தடுத்தான். அவ்விரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று தாக்கித் தூளாய்ப் பூமியில் விழுந்தன.

- பிறகு ஆஹூதிகளால் ஜ்வலிக்கும் இரண்டு அக்னிகளைப் போல் அவ்விருவரும் முஷ்டியுத்தம் செய்தார்கள்; இருவர்க்கும் ஆயுதங்களில்லை. தேஜஸிலும் பலத்திலும் நிகரில்லாதவர்கள்; ஒருவரையொருவர் குத்தினார்கள், அறைந்தார்கள், கூச்சலிட்டார்கள், தரையில் விழுந்தார்கள், தாவினார்கள், அடித்தார்கள்; தூக்கி யெறிந்தார்கள். இப்படி அவ்விரு வீரர்களும் கைச்சண்டை செய்து களைத்தார்கள். பிறகு மஹோதரன் அதிவேகமாய் ஓர் கத்தியையும் கேடயத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு ஸூக்ரீவன் மேல் பாய்ந்தான். அவனும் ஸமீபத்தில் டிடர்த ஓர் கத்தியையும் கேடயத்தையுமெடுத்துக்கொண்டு மஹோதரன்மேல் பாய்ந்தான். ரோஷந்தால் தேஹம் பதறக் கர்ஜித்துக்கொண்டும் ஒருவரையொருவர் தூர்த்திக்கொண்டும் அவ்விருவர்க்கும் உத்தரஹம் அதிகரித்து, யுத்தசாஸ்தரத்தில் தங்கள்க்குள்ள நிறமையையும் பயிற்செய்யும் காட்டினார்கள். ஒருவரையொருவர் சுற்றி வந்து வலசாரி இடசாரியையும் மண்டலாகாரமாயும் சுழன்று கொண்டு, ஜயிப்பதில் மனத்தை நாட்டினார்கள். பிறகு மஹோதரன் ஸூக்ரீவனுடைய கேடயத்தை தன் கத்தியால் வெகு லாகவமாயும் அதிவேகமாயும் பிளந்தான். அதில் கிட்டுக்கொண்ட கத்தியை மஹோதரன் பிடுங்கியெடுக்கையில், ஸூக்ரீவன் ஸமயம் பார்த்து, மஹோதரனுடைய சிசுலை அதிலுள்ள ஆபரணங்களுடன் அறுத்துத் தள்ளினான். அதைக்கண்டு அந்த ராக்ஷஸஸையம் அவ்விடத்தில் சிற்காமல் சிதறிப்போயிற்று. ஸூக்ரீவனும் வானரசர்களும் வீரகோஷம் செய்தார்கள்; தசக்ரீவன் கோபத்தால் ஜ்வலித்தான்; ராகவன் ணந்தோஷித்தார்; ராக்ஷஸர்கள் வாயுடன் முகங்களுடன் மனம் கொந்து, பயத்தால் புத்திசெறி மூலைக்குமூலை ஓடினார்கள். ஸூர்யன் தனது தேஜஸால் ஜ்வலிப்பதுபோல், ஸூர்ய புத்ரண ஸூக்ரீவன் மஹோதரனைப் பெரிய பர்வதகிரத்தைப் போல் அடித்துத்தள்ளி எல்லையற்ற சேத்தியையடைந்தான். இப்படி ஜயலக்ஷியால் விளங்கும் வானராதிபதியை ஆகாசவீதியி

வீருகது தேவ யக்ஷ சித்தகணங்களும் பூமியிலிருந்த ஸகல ப்ராணி களும் கொண்டாடினார்கள். 75

அத் விஜய மலாப்ய வாநரேந்த்ர:
ஸமரமுக் ஸூரயக்ஷஸித் த ஸங்கை: |
அவநிதவ க்தைஸ்ச பூ'தஸங்கை'ர
ஹருஷஸமரானுஸிதை: ஸ்துதோ மஹாத்மா || (46)

ஸர்க்கம் 99

மஹாபார்ச்வனுடைய வதம்

மஹோதரே து நிறதே மஹாபார்ச்வோ மஹாப'வ: |
ஸூக்ரீவேண ஸமீஷ்யாத் க்ரோதாத் ஸமரக்தவோசத: || (1)

மஹோதரனிறந்ததைக்கண்டு மஹாபார்ச்வன் அடங்காக்கோபங்கொண்டு, அங்கதனுடைய வேளைகளைப் பாணங்களால் நாசஞ்செய்தான். பழங்களைப் பெருங்காற்று அடித்துத் தள்ளுவது போல், வானரசர்களுடைய தேஹங்களிலிருந்து தலைகளைத் தன் சரங்களால் அறுத்துத் தள்ளினான். சிலரை விலாப்பக்கங்களில் பிளந்தான்; சிலருடைய புணங்களை அறுத்துத் தள்ளினான். மஹாபார்ச்வன் தொடுத்த சரமாரியால் வானரசர்கள் கொந்து யுத்தத்தில் ஆசையற்றுப் ப்ரக்ஞையற்று மனந்தளர்ந்தார்கள்; 5

தன் ஸஸன்யம் இப்படிச் சத்ருவால் தப்பிப்பதைக் கண்டு, பர்வகாலங்களில் ஸமுத்ரம் பொங்குவதைப்போல் அங்கதன் தன் வேகத்தை விருத்திசெய்தான். இரும்பால் செய்யப்பட்டு ஸூர்யகிரணங்களைப்போல் ஜ்வலிக்கும் ஒரு பரிகாயத்தை எடுத்துக்கொண்டு மஹாபார்ச்வன்மேல் பாய்ந்து அடித்தான். அந்த அடியால் மஹாபார்ச்வன் மூர்ச்சையடைந்து ப்ரக்ஞையற்று, ஸாரதியுடன் சதத்திலிருந்து பூமியில் விழுந்தான். மைமலையைப் போன்ற ஜாம்பவான் தன் ஸஸன்யத்திலிருந்து தாவி, ஓர் பெரும்பாறையால் அவனுடைய சதத்தையும் குதிரைகளையும் பொடியாக்கினார். ஒரு முஹூர்த்தமான பிறகு அந்த ராக்ஷஸன் மயக்கத்தெளிந்து, அங்கதனைப் பாணவர்ஷத்தால் துன்புறுத்தினான். ஜாம்பவானின் மூன்று பாணங்களால் மார்பில் துளைத்தான். கவாக்களை அநேக சரங்களால் பிளந்தான். அவ்விருவரும் உபத்ர வப்படுவதைக்கண்டு அங்கதன் கோபமூண்டு, ஒரு கோரமான பரிகாயத்தை இருகைகளாலும் சுழற்றித் தூரத்திலிருந்த மஹாபார்ச்வனைத் தன் பூர்ணபலத்துடன் அடித்தான். அங்கதன் வேகத்துடனும் கோபத்துடனும் மெய்மறந்து எறிந்து அந்தப் பரிகம் மஹாபார்ச்வனுடைய வில்லையும் பாணங்களையும் தலைப் பாகையையும் அடித்துத் தள்ளிற்று. அதைக்கண்டு அங்கதன் 10 15 20 25

30 தாவி. அவனுடைய கன்னத்தில் ஒவ்வியதைத்தான். அந்த ராக்ஷஸவீரன் அதனால் மகா கோபமடைந்து. ஒரு கையால் ஒரு பெரிய கண்டிரதோடாலையை எடுத்துச் சுழற்றி அங்கதன் மேல் விட்டெறிந்தான். அது ப்ரதிதினம் எண்ணெய்தடவி தேய்க்கப்பட்டுப் பளபளவென்று ஜ்வலித்தது; பர்வதத்தைப் போல் கடினமானது; முறிக்கமுடியாதது; அது அந்த வானர வீரனுடைய இடதுதோளில் வந்து வேகமாய் விழுந்தது. அங்கதன் அதனின்றும் லகுவாய்த் தப்பித்துக்கொண்டு வஜ்ரத்தைப் போன்ற தன் முஷ்டியால் மஹாபார்ச்வண மார்பில் குத்தினான். அங்கதன் தன் பிதாவிற்கு ஸமமான பராக்கீரமத்தையும் பலத்தையு முடையவன்; அந்த ராக்ஷஸனுடைய உயிரிழைகளையறிந்து அவனுடைய ஹிருகயமிருக்குமிடத்தைக் குறிவைத்து வஜ்ரத்தைப் போன்ற தன் முஷ்டியால் குத்தினவுடன், மஹாபார்ச்வன் ஹிருதயம் பிளந்து பூமியில் விழுந்து உயிரிழந்தான். அதைக்கண்டு அவனுடைய ஸைன்யம் தத்தளித்தது. ராவணனுக்கு அடங்காத கோபமுண்டாயிற்று. தேவர்களும் இக்த்ரனும் ஆகாசவீதியில் உதலாஹத்தால் ஐயகோஷம் செய்ய, வானரர்கள் ஸந்தோஷத்தால் வீம்ஹாதம் செய்ய, இவ்விருசப்தங்களும் ஒன்று சேர்ந்து ஸங்கையிலுள்ள கோபுரங்களையும், வீடுகளையும், கோட்டைகளையும் பினர்த்தது. அதைக்கேட்டு ராக்ஷஸாதிபதி ரோஷங்கொண்டு மறுபடியும் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான்.

அதேநீத்ரஸத்ருஸ் திரிநீவா ஸயாதாம்
வதௌகஸாம் ஸசவ மஹாப்ரணதம் |
ஸ்ருதவா ஸரோஷம் யதி ராக்ஷஸேத்தீர:
புநர்ச யுத்தாபிமுசோ வதஸ்தே |

(26)

ஸர்க்கம் 100

ராம ராவண யுத்தாரம்பம்

தஸ்மிம்ஸ ச நிறதே வீரே விருபாக்ஷ மஹாபிவே |
மஹோதீரமஹாபார்ச்வண ஹதௌ த்ருஷ்ட்வா து ராக்ஷஸௌ |

5 IDதோதரன், மஹாபார்ச்வன், விருபாக்ஷனென்ற ராக்ஷஸ இரேஷ்டர்களிறத்ததைக்கண்டு, ராவணன் தேகம் தெரியாமல் கோபங்கொண்டு, தன் ஸாரதியைப் பார்த்து, "என் மந்திரிகளைக் கொன்றதற்கும் என் ராஜதானியை முற்றுகையிட்டதற்கும் பழிவாக அந்த ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கொன்று என் துக்கத்தைத் தீர்த்துக்கொள்கிறேன்; ராமனென்ற விருஷத்திற்கு வீகையே புஷ்பமும் பழமும்; ஸுக்ரீவன், ஜாம்பவான், குமுதன், நளன், மைத்தன்

தவீவிதன், அங்கதன், கந்தமாதனன், ஹனுமான், ஸு-ஷேனன் முதலிய வானரவீரர்கள் பெருங்கிளைகள்; அந்த மரத்தை இன்று வேரறுக்கிறே"னென்று கர்ஜித்துக்கொண்டு, ரதவேகத்தால் பத்துத்திக்குகையும் நடுங்கச்செய்த ராக்ஷண எதிர்த்தான். 10
ஆறுகள், மலைகள், வளங்கள், மிருகங்கள், பஷிகள் நிறைந்த பூமி முழுவதும் அந்தச் சப்தத்தால் நடுங்கிற்று. கோரமான ஒரு தாம ஸாஸ்த்ரத்தைப் பிரயோகித்து வானரர்களை வாட்டினான்; அவர்கள் நான்கு புறங்களிலும் கூட்டங்கூட்டமாய் விழுந்தார்கள். அவர்கள் முறிபட்டோடும்பொழுது கிளம்பின புழுதி கோரமாயிருந்தது. பூர்வத்தில் ப்ரஹ்மாவால் சீர்மிக்கப்பட்ட அந்த அஸ்த்ரவேகத்தை வானரர்கள் ஸ்ஹிக்கமுடியவில்லை. தசக்ரீவனுடைய பாணங்களால் தன் ஸைன்யங்கள் கலங்கிவதைக்கண்டு, ராகவன் யுத்தம் செய்யத் திரும்பினார். 15
20

பிறகு அந்த ராக்ஷஸவீரன் வானரஸைன்யத்தை அடித்துத் துரத்தியபின், தன் எதிரில் ராமன் நிற்பதைக் கண்டான். அவர் சத்ருக்களால் ஐயிக்கமுடியாதவர்; மஹாவீஷ்ணுவும் தேவேந்த்ரனும் சிற்பதுபோல் லக்ஷ்மணனுடன் யுத்தபூமியில் காஷி கொடுத்தார். மேருவைப்போல் ஆகாசத்தையளாவின் கோதண்டத்தின் மேல் வீசியாய்ச் சாய்ந்துகொண்டிருந்தார்; மலர்ந்த செந்தாமரையிதழ்தனைப்போல் சிவந்து அகன்று நீண்ட நேத்ரங்களை யுடையவர்; முழங்கால்வரையில் நீண்ட புண்களையுடையவர்; சத்ருக்களின் கொழுப்பையடக்குறவர்; பலமும் தேஜஸும் உருவமெடுத்ததுபோன்றவர்; ஆதிசேஷாவதாரமான லக்ஷ்மணனுடைய ஸ்ஹாயத்தைப்பெற்றவர். வானரர்கள் பயத்தோடு வதையும் ராவணன் தன்னையெதிர்த்து வருவதையும் கண்டு, அடங்கா மகிழ்ச்சிகொண்டு, கோதண்டத்தை நடுவில் பிடித்து வளைத்துப் பூமியெங்கும் கிடுகிடுன்று நடுங்கும்படி நானேற்றி டங்காரஞ் செய்தார். ராவணனுடைய சரமாரியாலும் ராமனுடைய நாணூசையாலும் ராக்ஷஸர்களும் வானரர்களும் மெய்மறந்து விழுந்தார்கள். ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய பாணமார்க்கத்தில் வந்த ராவணன் ஸூர்யசக்தர்களுக்கு ஸமீபத்திலிருக்கும் ராஹுவைப்போல் தோன்றினான். (அமாவாஸ்யையில் ஸூர்ய சக்தர்களுக்கு ஸமீபத்தில் ராஹு வருவது உபமானமாகச் சொல்லப்பட்டதே யொழிய அவனால் இவர்களுடைய தேஜஸின் குறைவு முதலியவை ஏற்பட்டதென இங்கே கருத்தல்ல.) அப்பொழுது லக்ஷ்மணன் லக்கேச்வரனுடன் முதலில் யுத்தஞ் செய்ய விரும்பி, வில்லை வளைத்து நெருப்புக் கொழுத்தைப்போன்ற கூர்மையான பாணங்களைப் பிரயோகித்தார். அவை வில்லிலிருந்து வெளிப்பட்டவுடனே ராவணன் அவைகளை ஆகாசத்தில் பாணங்களால் ஒன்றிற்கொன்று மூன்றிற்கு மூன்று, பத்திற்குப் பத்து இப்படித் தடுத்தும் கண்டித்தான். தன் ஹஸ்த லாகவத்

40

45

50 தைக் காட்டி, தன்மேல் லக்ஷ்மணனுடைய பாணம் யாதொன்றும் விழாதபடியால் அவனை அலங்குபஞ் செய்து அப்புறஞ் சென்று மேருவைப்போல் அசையாமல் நிற்கும் சகுனீரனை யெதிர்த்தான்.

55 கோபத்தால் கண்கள் சிவந்து ராமனைச் சரமாரியால் மறைத்தான். அவைகளை ராமன் பல்லங்களால் கண்டித்த, அவை கோபங் கொண்ட கோரமான ஸர்ப்பங்களைப்போல் பூமியில் விழுந்தன. பிறகு ஒருவரையொருவர் பல்வகை திஷ்ணமான பாணங்களால் அடித்தார்கள். இடசாரி, வலசாரி, மண்டலம் முதலிய அடிவரிசைகளைக் காட்டினார்கள். ஒருவர்க்கொருவர் பின் வாய்காமல் பாணங்களைத் தடுத்து வந்தார்கள். அந்த யுத்தத்தைப் பார்த்து யமனும் ருத்ரனும் யுத்தஞ் செய்கிறார்களோவென்று ஸகலப்ராணிகளும் நடுங்கின. மழைக்காலத்தில் ஆகாசம் மேகங்களால் கருத்து, மின்னற்கொடிகளால் ப்ரகாசிப்பதுபோல், அவர்களுடைய பாணங்களால் ஆகாசம் மறைந்தது. பாணுகளியால் ஜ்வலித்தது. சரமாரிகளால் ஆகாசத்தில் ஜன்னல்கள் வைத்தது போலிருந்தது. 60 அந்த அம்புகள் அழகான கணுக்களுள்ளவை; உர்மையான முனைகளுள்ளவை. கழுவிறகுகள் பூண்டவை; மகா வேகமுள்ளவை. அவ்விருவரும் தங்களுடைய சரங்களால் ஆகாசமும் பூமியும் தெரியாதபடி ஒரே இருட்டாய்ச் செய்தார்கள். ஸூர்யன் அந்த மித்த பிறகு நீருண்ட மேகங்கள் ஆகாசத்தில் பரவினதுபோலிருந்தது. அவ்விருவரும் ஒருவரையொருவர் கொல்ல நிச்சயித்து செய்யும் யுத்தம் முன்பு இத்தரனுக்கும் விருத்ராணுரனுக்கும் நடந்த யுத்தத்தைப்போன்றது. அதுவரையில் ஒருவரும் இப்படி யுத்தஞ் செய்ததில்லை. ராவணனுக்கு இவ்விதமான யுத்தம் நேருமென்று ஸ்வப்னத்தில் கூட எண்ணமில்லை. இருவரும் உத்தமமான வில்லாளிகள்; இருவரும் ஆயுதப் பயிற்சியில் நிகரற்றவர்கள்; இருவரும் அஸ்திர சூறையங்களை யறிந்தவர்களுக்குள் முதன்மை யடைந்தவர்கள்; இருவரும் யுத்தத்தில் ஸகல நடைகளையும் வரிசைகளையும் காட்டினார்கள்; ஸமுத்ரத்தில் காற்றடிக்கும் திசையில் அலைகள் இளம்புவதைப்போல், அவ்விருவரும் போகும் வழியில் பாணங்களாகிற அலைகள் மலைகளைப்போல் இளம்பின. பிறகு பாணப்ரியோகத்தில் நிகற்ற ராவணன், ராமனுடைய நெற்றியில் நாராசபாணங்களை மாடையாகக் கொடுத்து அடித்தான். பயங்கரமான வில்லிருந்து விடப்பட்டு நீலோற்பலத்தின் இதழ்களைப்போன்ற நிறமுள்ள அத்தச் சரமாலையை ராமன் சிரஸில் தரித்துக் கொண்டார். அதனால் அவருக்குக் கொஞ்சமாவது உபத்ரவ முண்டாகவில்லை. பிறகு ராமன் கோதண்டத்தை வளைத்து ருத்ரால் மர்த்ரத்தை ஐயித்துப் பாணங்களைப் ப்ரியோகித்தார். அவை மஹாமேகம் போன்ற ராவணனுடைய கவசத்தில் விழுந்தும்

அதைப் பிளக்க முடியவில்லை. அவனுக்கு யாதொரு உபத்ரவ முண்டாகவில்லை. பிறகு ரகுந்தனன் லெ பாணங்களை யெடுத்துச் சீரடித்தான் அஸ்திரங்களுடைய மர்த்ரங்களால் ஐயித்து ராவணனை நெற்றியிலடித்தார். அவைகளை ராவணன் அநேக பாணங்களால் தடுத்தான். அவைகளையும் பிளந்து ஐந்துதலை நாகங்களைப்போல் சிறிக்கொண்டு பூமியில் ப்ரியோகித்தன. 90

இப்படி ராகவனுடைய அஸ்திரத்தைக் கண்டித்து ராவணன் மஹாகோரமான அணுரால் மர்த்ரத்தைப் ப்ரியோகித்தான். அதிலிருந்து விரிமும், புலி, கழுகு, காக்கை, பருந்து, நரி, செந்நாய், ஐந்து தலை நாகங்கள், ஸர்ப்பங்கள், கோவேறு கழுதைகள், பன்றிகள், நாய்கள், கோழிகள், மகரங்கள், கருநாகங்கள் முதலியவைகளைப்போல் பயங்கரமான முகங்களையுடைய அநேக பாணங்கள் வெளிப்பட்டன. அதைக் கண்டு சகுனீரன் உத்ஸாஹத்துடன் தேஜஸால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு ஆக்னேயால் மர்த்ரத்தைப் ப்ரியோகித்தார். கொழுந்துவிட்டெரியும் நெருப்பு, ஸூர்யன், சந்திரன், அர்த்தசந்திரன், தாமகேது, க்ரஹங்கள், நஷத்ரங்கள், எரிகொள்விகள், மின்னற்கொடிகள் முதலியவைகளைப்போல் முகங்களை யுடைய திஷ்ணமான பாணங்கள் அதிலிருந்து கண்களில்லாமல் வெளிப்பட்டன. தசமுகனுடைய அஸ்திரம் ராமனுடைய அஸ்திரத்தால் அடிக்கப்பட்டு ஆகாசத்திலிருந்து தூள் தூளாய் விழுந்தது. அந்த அப்புதமான செய்கையைக் கண்டு ஸூக்ரீவன் முதலிய வானர வீரர்கள் சகுனீரனை மிகுந்த உத்ஸாஹத்துடன் கொண்டாடிக் கர்ஜித்தார்கள்; தாசரதியும் திருப்பியடைந்தார். 100 105 110

ததல் ததல் ம்ரம் விநிஹத்ய ராக்வ: |
ப்ரஸஹ்ய தத் ராவண ப்ரஹுநிஸ்குதம் |
முதாநிஸிதோ தாபரதி மஹாஹவே
விநேது ருச்சை முதிதா: கபீர்வரா: ॥ (50)

ஸர்க்கம் 101

லக்ஷ்மணன் சக்தியாலடிபட்டது

தன்மித் ப்ரதிஹநேஸ்த்ரே து ராவணோ ராக்ஷஸாதீப: |
க்ரோதம் ச த்விருணம் சக்ரேக்ரோதாச் சால்தர மநத்தரம் ॥ (1)

தான் ப்ரியோகித்த அஸ்திரம் விணுணதைக்கண்டு ராவணன் இருமடங்கு கோபங்கொண்டு, வேறொரு அஸ்திரத்தை யெடுத்தான். அது மயனூல் செய்யப்பட்டது; ருத்ரனை தேவதையாயுடையது; வெகு காந்தி பொருந்தினது. அதை ராகவன்மேல் ப்ரியோகித்த

5 பொழுது அதிலிருந்து குலங்கள், கதைகள், உலக்கைகள், வில்லு
கள், இடிகள் முதலிய அநேக ஆபுதங்கள் வஜ்ரங்களைப்போல்
கடினமாய் நெருப்புநீர்வாலைகளுடன் யுகங்களின் முடிவில் தீக்ஷண
மான சண்ட மாருதங்களைப்போல் அதிவேகமாய்க் கிளம்பி
வந்தன. உத்தமமான அஸ்த்ரங்களின் சூறையாடல்களை அறிந்தவர்
10 கருக்குள் சீரெழுந்தானாகவன் அதைக்கண்டு, ஸந்தோஷித்துத்
தேஜஸும் காந்தியும் விருத்தியடைத்து, காந்தர்வாஸ்திரத்தைப்
பிரயோகித்து அதைத் தடுத்தார். தசானனன் ஸூர்யாஸ்த்ரத்தைப்
பிரயோகித்தான். அதிலிருந்து மஹாகாந்தியுள்ள சக்ரங்கள்
வெளிக் கிளம்பின. அவை ஆகாசமெங்கும் பரவி, ஸகல திக்கு
15 களிலும் சந்த்ரஸூர்யர்கள் நிறைத்ததுபோல் ப்ரகாசித்தன.
ராமன் அந்த விசித்திரமான சரங்களைப் பாணவர்த்தால் நரசம்
செய்தார். ராவணன் பத்தப் பாணங்களால் ராமனை ஸகல
அவயவங்களிலும் துளைத்தான். மஹாதேஜஸ்வியான ராமன்
கொஞ்சங்கூடக் கலங்காமல் ராவணனை ஸகல அங்கங்களிலும்
20 பாணங்களால் துளைத்தார்.

இப்படி ராவணனைத் தடுத்து ராமன் சற்று சீரமபரிஹாரம்
செய்துகொண்டிருக்கையில், லக்ஷ்மணன் ஏழு உத்தமமான பாணங்
களையெடுத்து, மதுஷ்யனுடைய தலையையுடைய சதஸ்வஜத்தை
அறுத்துத்தள்ளி, ராவணனுடைய ஸாஸ்தியின் சிரஸைக் குண்டலங்
25 களுடன் கொய்தார். யானையின் துதிக்கையைப்போன்ற அந்த
ராசுஸனுடைய வில்லை ஐந்து கூர்மையான சரங்களால் பொடி
செய்தார். கருத்த மேகங்களைப்போலும் பர்வதங்களைப்போலும்
அவனுடைய சதத்தில் பூட்டப்பட்ட குதிரைகளை, விபீஷணன்
பாய்ந்து கதைபால் அடித்துக் கொன்றான். உடனே ராவணன்
30 பூமியில் குதித்து, விபீஷணன்மேல் அடங்காக்கோபக்கொண்டு
நெருப்பிடிபோல் ஜ்வலிக்கும் ஒரு சக்தியையெடுத்து, விபீஷணன்
மேல் ப்ரயோகித்தான். அது வருமுன்னே லக்ஷ்மணன் மூன்று
பாணங்களால் அதைக் கண்டித்தார். அதைக் கண்டு வானர்கள்
பெருங் கூச்சலிட்டார்கள். அந்தச் சக்தி தங்கமாதலைகளால்
35 அவங்களைக்கப்பட்டு, ஆகாசத்திலிருந்து எரிகொள்ளி விழுவதுபோல்
நெருப்புப் பொரிக்களுடன் மூன்று துண்டங்களாய்ப் பூமியில்,
விழ்ந்தது.

உடனே ராவணன் ரோஷத்தால் தேவர்களிலிருந்து நெருப்
புப்பொளிகள் பறக்க, வேறொரு உத்ரமான சக்தியையெடுத்தான்.
40 அது சந்தனம் அகில் முதலிய தூபதீபங்களால் பூஜிக்கப்பட்டது;
யமனும் ஒருங்க முடியாதது. தேஜஸால் ஜ்வலித்துக்கொண்
டிருந்தது; இத்த்ரனுடைய இடிபைப்போல் கோரமாய், பலவானான
ராவணனால் ப்ரயோகிக்கப்பட்டு, விபீஷணனைக் கொல்வதற்காக
வருகதைக் கண்டு லக்ஷ்மணன், "இது விபீஷணன்மேல் விழ்ந்தால்

அவன் பிழைக்க மாட்டான்" என்றெண்ணி, அவனை அப்புறம் 45
தள்ளி, மறைத்துக்கொண்டு தான் முன்னே வந்து நின்று, வில்லை
வளைத்து, ராவணன் அந்தச் சக்தியைப் பிரயோகிக்காதபடி பாண
வர்த்தால் அவனைத் தடுத்தார். அதனால் ராவணன் விபீஷண
னைக் கொல்லமுடியாமல், "லக்ஷ்மணனால் இவன் தப்பினால்லவா"
50 என்று கோபிக்கொண்டு, "அபி! துஷ்ட! நீ விபீஷணனை
இன்று மரணத்திலிருந்து தப்பிவித்தாயல்லவா? அதற்குப்பதிலாக
இந்தச் சக்தி உன் உயிரை வாங்கப்போகிறது. இதுவரையில்
அநேக சத்ருக்களின் ப்ரணனைக் கொள்ள கொண்டிருக்கிறது.
சத்தத்தால் பூசப்பட்டிருப்பதைப் பார். உன் ஹிருதயத்தைப்
60 பிளந்து, உன் உயிருடன் என்னிடத்தில் வரப்போகிற"தென்று
கூறி ராவணன் அந்தச் சக்தியை மஹாகோபத்துடன் லக்ஷ்மணனை
உத்தேசித்து விடுத்தான். அது எட்டுத் தங்கமணிகள் கட்டிக்
கம்பிரமான நாதத்துடன் கூடினது; மயன் தன்னுடைய மாயா
பலத்தால் அதை ஸ்ருஷ்டிக்கான்; வீண்போகாதது; சத்ருக்களை
நாசஞ்செய்யும் ஸ்வபாவமுள்ளது; தேஜஸால் ஜ்வலித்துக்கொண்
70 டிருந்தது. அதை ப்ரயோகித்து, லக்ஷ்மணன் அதற்குத் தப்ப
மாட்டானென்று, ராவணன் ஸந்தோஷத்தால் கீழித்தான். அது
பயங்கரமான வேகத்துடன் இந்திரனுடைய இடியைப்போல்
குமுறிக்கொண்டு லக்ஷ்மணனை நோக்கி வந்தது. அப்பொழுது
ராமன் லக்ஷ்மணனுக்கு "மங்களமுண்டாகட்டு"மென்று வாழ்த்தி,
80 அந்தச் சக்தியைப்பார்த்து, "நீ லக்ஷ்மணனைக் கொல்ல முடியாமல்
வினாக்கடவா"யென்று சொன்னார். ராவணன் மஹாகோபத்
துடன் ப்ரயோகித்த சக்தி, கொடிய ஸர்ப்பத்தைப்போல், பயலில்
லாமல் எதிர்த்த நிற்றும் லக்ஷ்மணனுடைய விசாலமான மார்பில்
விழ்ந்தது. ராவணன் கரும் வேகத்துடன் கழற்றியெறிந்த அந்தச்
சக்தி தேஹத்தில் ஆழமாய்ப் பாய்ந்து, மஹாஸர்ப்பத்தின் நாகங்கைப்
போல் நெருப்புக் கொழுந்துகளுடன் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருந்தது.
லக்ஷ்மணன் ஹிருதயம் பிளந்து பூமியில் விழ்ந்தார்.

ஸரீபத்திலிருந்த ராமன் அதைக்கண்டு, அவனிடத்திலுள்ள
ஸ்நேஹத்தால் மனம்நொத்தார். மஹாதேஜஸ்வியானானும் அதைத்
75 தாங்கமுடியாமல், கொஞ்சநேரம் என்ன செய்யலாமென்று
யோசித்துக் கண்ணீர்பெருக ப்ரளய காலாக்களையப்போல் கடுங்
கோபமடைந்தார். பிறகு இது துக்கப்படுவதற்கு ஸமயமல்ல
வென்று ராவணனைக் கொல்ல நிச்சயித்து அவனுடன் கோர யுத்தம்
செய்தார். வீதையை அபஹரித்த துக்கம் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து
80 அதிகரித்தது. சக்தியால் ஹிருதயம் பிளந்து தேஹமெங்கும்
சத்தத்தால் நனைந்து, அசைவற்ற மஹாஸர்ப்பத்தைப்போல்
லக்ஷ்மணன் கிடப்பதையும் கண்டார். ராவணனைக் கொல்லாமல்
விடுவதில்லையென்று நிச்சயித்தார். ராவணன் அதிசிக்ஷிமாய் எய்த
அம்புகளால் வானரத்தேஷ்டர்கள் அந்தச் சக்தியைப் பிடுங்கி 85

90 பெடுத்து ஒடிக்க முடியவில்லை. அது லக்ஷ்மணனைத் துணித்துப் பூமியில் படுந்தது. ராமன் அந்தப் பயங்கரமான ஆபத்தத்தை லக்ஷ்வாய்ப்பிடுங்கிக் கைகளால் தடவி ஒடித்தெறித்தார். அப் பொழுது ராவணன் அவரை ஸகல அவயவங்களிலும் மர்ம ஸ்தானங்களிலும் சரங்களால் துணித்தான். அவைகளைச் சற்றும் லக்ஷ்யஞ்செய்யாமல் ராமன் லக்ஷ்மணனைத் தழுவிக்கொண்டு, ஸூக்ரீவனையும் ஹனுமானையும் அழைத்தது.

95 "கீழ்க்க லக்ஷ்மணனைச் சூழ்ந்திருங்கள். கோடையின் முடியில் மழைஹலத்திற்காகக் காத்துக்கொண்டிருக்கும் ராதகபகி மேகத்தைக் கண்டதுபோல், இந்தப் பாவியைக் கொல்வதற்கு ஸமயம் தேடிக்கொண்டிருந்தேன்; இன்று தேர்ந்தது; இப்பொழுது என் பராக்ரமத்தைப் ப்ரயோஜித்து இவனுடைய பத்துத்தலைகளையும் அறுக்கிறேன். இன்னும் ஒரு முறையிற்றத்தில் ராமனாவது ராவணனாவது மடிவதைப் பாருங்கள். நான் கையில் கிடைத்த ராஜ்யத்தைவிழ்த்ததும், தண்டகாரணியத்திற்கு வந்ததும், அங்கே ஓரிடத்திலில்லாமல் அலைத்ததும், ஸீதைையைப் பறிகொடுத்ததும், பிறகு ராஷ்டிரகனோடு யுத்தஞ்செய்ததும் நரகவேதனையைப்போல் எனக்குத் தாங்கமுடியாத துக்கத்தைபுண்டுபண்ணுகின்றன. இன்று ராவணனைக் கொன்று அவற்றையெல்லாம் மறப்பேன். 100 வானரஸையத்தை இவ்வளவு தூரம் அழைத்து வந்ததும், வாலியைக் கொன்றதும், ஸூக்ரீவனைப் பட்டத்தில் வைத்ததும், ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினதும், அதில் அணைக்கட்டினதும் இவனுக்காகவல்லவா? இந்தப்பாபி இன்று என் கண்ணில் பட்டிருக்கிறது. இனி உயிருடன் நிரும்பிப் போவானா? பார்வையால் கொல்லும் 105 கொடிய விஷமுள்ள நாகத்தினிடத்திலகப்பட்டவன் தப்புவதுண்டோ? கீழ்க்கெல்லோரும் இதோவிருக்கும் பர்வதங்களிலுட்கார்ந்து ஸூகமாய் வேடிக்கைப் பாருங்கள். ராமன் ஸகல லோகங்களிலும் ஸீகரில்லாத வீரனென்பதும் பராக்ரமத்தால் எல்லோரையும் ஸந்தோஷப்படுத்துகிறவனென்பதும் மூன்று 110 லோகங்களிலுமுள்ள தேவ, கந்தர்வ, ஸீத்த, சாரண ஸிஷிகணங்கள் முதலிய ஸகல ஜந்துக்களுக்கும் தெரியும். (நான் அவதாரமெடுத்த தின் ப்ரயோஜனமென்று உட்கருத்து). இன்றைக்கு நான் செய்யப் போகிற அப்புதமான யுத்தத்தை லோகங்களிலுள்ள சராசர வஸ்துக்களும் தேவகணங்களும் இந்தப் பூமியுள்ளவரைக்கும் கூடிக் 120 கொண்டாடும்" என்று சொல்லிவிட்டு,

125 தங்கக்கட்டுள்ள உர்மையான பாணங்களால் ராவணனை ஜாக்ரதையாய் அடித்தார். மேகங்கள் கீர்த்தாரைகளைச் சொரிவது போல் தாமுகள் ஜ்வலிக்கும் நாராசங்களையும் உலக்கைகளையும் ராமன்பேரில் வர்ஷித்தான். அவ்விருவரும் ஒருவரையொருவர் எதிர்த்துப் ப்ரயோஜித்த பாணங்கள் தாக்கும் சப்தம் கோரமா

யிருத்தது. அவை முறித்து சிதறி ஆகாசத்திலிருந்து ஜ்வலிக்கும் முனைகளுடன் பூமியில் விழுந்தன. அவர்களுடைய நானேனாச ஸகல ப்ரானிகளுடைய ஹிருதயத்தையும் நடுங்கச் செய்தது. பெருங்காற்றுவடிக்கப்பட்ட மேகத்தைப்போல், ராவணன் ராமனுடைய சரமாரியால் மிகவும் வருத்தி, நிற்கமுடியாமல் பயந்து ஒடிப்போனான்.

ஸ ஶீர்யமாண: ஸரஜூல வ்ருஷ்டிபி:

மஹாத்மநா தி'ப்த த'துஷ்மதாரி'த: |

ப'யாத் ப்ரஜு'த'ராவ ஸமேத்ய ராவணே

யத'ாதிலேநாபி'ஹதோ வலாஹக: |

(65)

ஸர்க்கம் 102

லக்ஷ்மணன் ஸூர்ச்சை நெளிந்தது

ஸக்த்யா நிதிஹதம் த்'ருஷ்ட்வா ராவணேந ப'யலா |

லக்ஷ்மணம் ஸமரே ஸூரம் ருதி'ரேளக' பரிப்லுதம் | (1)

லக்ஷ்மணன் ராவணனுடைய சக்தியாலடிப்பட்டு சத்தம் பெருக்கி மிடப்பதைக் கண்டு, ராமன் ராவணனுடன் கோர யுத்தம் செய்துகொண்டு பாணங்களைப் பிரயோஜித்துக்கொண்டே ஸூவேணனைப் பார்த்து, "மஹாகுரணை நமது லக்ஷ்மணன் ராவணனுடைய வீரயத்தால் பூமியெடித்துத் தள்ளப்பட்டான். 5 மஹாஸர்ப்பத்தைப்போல் மிடந்து புரளும் லக்ஷ்மணனைக் கண்டு எனக்குத் துக்கம் அதிகரிக்கிறது. உயிரைக் காட்டிலும் எனக்குப் ப்ரியமான லக்ஷ்மணன் சத்தத்தால் நனைந்து மிடக்கையில் நான் இத்தீரியங்கள் சிதறி எப்படி யுத்தஞ் செய்வேன்? ஸகல உத்தம லக்ஷணங்களும் பொருத்தின இந்த வீரச்ரேஷ்டன் யுத்தத்தில் ப்ரிய 10 முள்ளவன்; என் உடன் பிறந்தவன்; என்னை நம்பி வந்தவன்; இவன் இறத்தால் எனக்கு ஸூகம் எதற்கு? உயிரை வைத்துக் கொள்ளவும் வேண்டுமோ? என் பலம் வெட்கமடைந்து அடங்குகிறது; கோதண்டம் கையிலிருந்து நழுவுகிறது; பாணங்கள் கைக்கு வரவில்லை; கண்ணீர் கண்களை மறைக்கிறது; ஸ்வப் 15 னத்தில் ஆபத்திலிருந்து தப்பித்துக்கொள்வதற்காக வேகமாய் ஓட வேண்டுமென்று விரும்புகிறவனுக்குக் கால்கள் எப்படிப் பதிந்து ஸ்வாதினப்படாமலிருக்குமோ அப்படித் தீவிரமான கவலை என்னை ஆழ்த்துகிறது. உயிரை விடுவது நலமென்று தோன்றுகிறது" என்று கூறினார்.

ரகுவீரன் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்துப் பார்த்து, அவன் உயிர் நிலையில் அடிபட்டு உபத்ரவத்தை ஸஹிக்க முடியாமல் பெரு முச்சுவிட்டிக்கொண்டு புரளுவதைக் கண்டு, சோகமும் கவலையும் மேற்கொண்டு, இந்திரியஸ்வாதினமற்றுப் ப்ரலாபித்தார். "எனக்கு

130

5

10

15

20

25 வெளியில் ஸஞ்சரீக்கும் ப்ராணனான லக்ஷ்மணன் அடிபட்டுப் புழுதியில் விழுந்து கிடப்பதைக் கண்டபிறகு ராஜ்யத்தாலும் ப்ராணனாலும், புத்தத்தாலும் என்ன ப்ரயோஜனம்? என் அருமைத் தம்பி அடிப்பட்டுக் கிடக்கையில் எனக்கு ஒன்றுதோன்ற வில்லை. என் மனஸும், புத்தியும், இந்த்ரியங்களும் அவனிடத்தில் வயமாயின. நான் நடைப்பினம்போலானேன். பார்வையகளை எந்தத்தேசத்திலும் ஸம்பாதிக்கலாம்; பந்துக்கள் எந்தத் தேசத்திலும் கிடைப்பார்கள். ஆனால் உடன்பிறந்தான் கிடைக்கக்கூடிய தேசம் மாந்ரம் கிடையாது" என்று கூறி சோகத்தால் இந்த்ரியங்கள் கலங்கி, பார்ப்போர் பரிதபிக்கும்படி அடிக்கடி பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, ரகுநாதன் புரண்டழுவதைக் கண்டு, ஸுஷேணனென்ற வானர வீரன் அவரை ஸமாதானம் செய்தான்.

10 'ஸ்வாமி! ஸகல சப லக்ஷணங்களுக்கும்முரியுப்பிடமான லக்ஷ்மணன் மரணமடையவில்லை; இவருடைய முகம் சிகாரமடைய வில்லை; சிறம் மாறவில்லை; காந்தி குறைவவில்லை; ப்ரஸன்னமாயும் தேஜஸுடனும் விளங்குகிறது; கைகள் தாமரைப் புஷ்பங்களைப் போல் சிவந்திருக்கின்றன; நேத்ரங்கள் தெளிவாயிருக்கின்றன. உயிரற்றவர்களுக்கு இவ்விதமான லக்ஷணங்கள் கிடையாது; தீர்க்காயுஸுள்ளவர்களுடைய முகங்கள் இப்படியிருக்கும். இவர் மரணமடையவில்லை; பிழைத்திருக்கிறார். ஸுகமாய்த் தூங்கிக் கொண்டிருப்பவனைப்போல் கைகால்களை விசித்துக்கொண்டு படுத்திருக்கும் இவருடைய ஹிருதயம் ஸரியாய் அடித்துக்கொண்டு வருகிறது. ஆகையால் இவர் உயிரோடிருக்கிறாரென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை" என்று ரகுவீரனைத் தேற்றி.

50 ஸமீபத்திலிருந்த ஆஞ்ஜநேயரைப் பார்த்து, "வாயுபுத்ர! இங்கிருந்த அதிசீக்ரமாய் ஒஷதிபர்வதத்திற்குச் செல். முன்பு ஜாம்பவான் அதன் லக்ஷணங்களையும் இடத்தையும் வர்ணிக்கிறீர்கள். அதன் தென் சிகரத்திலிருந்து விசல்யகரணி, ஸாவர்ணகரணி, ஸந்தானகரணி, ஸஞ்சீவினி என்ற ஒஷதிகளைக் கொண்டு வா. அவைகளால் லக்ஷ்மணன் மூர்ச்சை தெளிந்து முன்போல் ஸுகமாயிருக்கும்படிச் செய்கிறேன்" என்றான்.

55 உடனே ஆஞ்ஜநேயர் ஆகாச மார்க்கமாய் ஒஷதிபர்வத மிருக்குமிடத்திற்குச் சென்று, அவைகளைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் கவலைகொண்டார். "இந்த ஒஷதிகளின் அடையாளங்களையும் லக்ஷணங்களையும் கன்றாய்த் தெரிந்துகொள்வதற்காக மறுபடியும் ஸுஷேணனிடத்தில் நான் சென்றால் கால தாமஸமாகும்; உத்தேசித்த கார்யமும் கெடும். ஆகையால் இந்தச் சிகரத்தைப் பெயர்த்துக்கொண்டு போவது நலம். அவை இதில் வளர்ந்துள்ள வென்று ஸுஷேணன் சொல்லியிருக்கிறான். என் அந்தக்கரணம் தெளிந்திருப்பதால் அவை இங்கிருக்கவேண்டுமென்றே நிச்சயிக்

65 கிறே"னென்று தனைக்குள் ஆலோசித்துக்கொண்டு, ஒஷதி பர்வதத்தின் தென்சிகரத்தில் தன் வாலைச் சுழற்றி மூன்றுதரம் அசைத்தார். அதை மரங்களோடும் மிருகங்களோடும் நதிகளோடும் பிடுங்கியெடுத்து, கைகளால் பந்தாடிக்கொண்டு அதிசீக்ரமாய்த் திரும்பி வந்த. ஆகாச விதியிலிருந்து ஓர் கருத்த நீருண்ட மேகத்தைப்போல் வானர ஸைன்யத்திற்கு நடுவில் குதித்தார். 70

சற்று இளைப்பாறி அந்தப் பர்வதசிகரத்தை ஸுஷேணனுக்கெதிரில் வைத்து, "ஈ கொண்டுவரச் சொன்ன ஒஷதிகள் எனக்கு அடையாளம் தெரியவில்லை. ஆகையால் அந்தச் சிகரத்தை அப்படியே பெயர்த்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறேன்" என்றார்.

75 ஸுஷேணன் வாயுபுத்ரனைப் புகழ்ந்து, அந்தச் சிகரத்திலிருந்து வேண்டிய ஒஷதிகளை யெடுத்துக்கொண்டான். தேவர்களாலும் செய்யமுடியாத அப்புதுகார்யத்தை மாருதி செய்ததைப்பற்றி வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் ஆச்சர்யமடைந்தார்கள். பிறகு ஸுஷேணன் அந்த ஒஷதிகளைப் பிழிந்து லக்ஷ்மணனை முகரும்படி செய்தான். அவருடைய தேகத்திலிருந்த பாணங்களெல்லாம் உதிர்த்து விழுந்தன; காயங்கள் ஆறின; உபத்ரவம் நீங்கிற்று; முன்போல் அளவற்ற பலபராக்ரமத்துடன் பூரியிலிருந்து கிளம்பினார். அதைக்கண்டு வானரர்கள் 'நல்லது நல்ல'தென்று ஸுஷேணனைக் கொண்டாடினார்கள். ரகுவீரன் லக்ஷ்மணனை "வா, வா" என்றழைத்து, வெகுப்பேரையுடன் இறுகத் தழுவிக் கண்ணீருதித்தார். "விரகிளாமணே! ஈ செய்துப் பிழைத்ததை என் புண்யவசத்தால் பார்க்கின்றேன். ஈ இறந்தால் எனக்கு ப்ராணனாவது, ஸீதையாவது, சந்தருக்களை ஐயிப்பதாவது ஆக வேண்டியதென்ன?" என்று தன் ப்ரியத்தை வெளிப்படுத்தினார். 80

85 அதைக்கேட்டு லக்ஷ்மணன் வருத்தமடைந்து, வார்த்தைகள் குளர, "அண்ணா! என்ன வார்த்தை சொன்னீர்கள்? தங்கருடைய பராக்ரமம் வீண்போகாதல்லவா? சாவணனைக் கொன்று விடுவானனை இந்த லக்ஷாராஜ்யத்தில் அபிஷேகஞ் செய்கிறேனென்று முன்பு ப்ரதிக்கை செய்திருக்கிறீர்களல்லவா? யாரோ கையாலாகாத வன்போலும், ஊரும்பேருமில்லாதவன் போலும், இப்பொழுது 95 இப்படிப் பேசத்தகுமா? பாபலேசமில்லாத புண்யமூர்த்தி! ஸாதுக்கள் தாம் செய்த பீரதிக்கையைக் கையிடமாட்டார்கள். ப்ரதிக்கையை நீறவேற்றுவது பெருந்தன்மையின் லக்ஷணம். தாங்கள் ஸீதையையும் ஐயத்தையும்டைவதில் எனக்காக அச்சத்தைகொள்வது சியாயமல்ல. சாவணனைக் கொன்று, தாங்கள் சொன்ன வார்த்தையை நீறவேற்றுங்கள். தங்களுடைய பாணமார்க்கத்தில் வந்த சந்தரு உயிருடன் தப்புவானா? கூர்மையான தந்தங்களுடன் 100 நோபத்தால் கர்ஜிக்கும் ஸீமஹத்தின் கண்ணில்பட்ட யானை தப்புமா? ஸூரியன் அஸ்தமிப்பதற்குமுன் இந்தத் துஷ்டனை அதி

165 சீக்ரமாய்க் கொல்லவேண்டும். ராவணனை யுத்தஞ்செய்து கொல்ல வேண்டுமென்றிருந்தால், ப்ரதத்திலேயே நிறைவேற்றவேண்டுமென்றிருந்தால், லீதையை மறுபடியும் அடையவேண்டுமென்றிருந்தால் இப்போது நான் ப்ரார்த்திக்கிறபடி சீக்ரமாய் நடவுங்கள்" என்றார்.

யதி' வத'யிச்ச'வி ராவணன்ய ஸங்க'யே
யதி' சக்ருதாம் த்வமிதேஹச்ச'வி ப்ரததிஜ்ஞாம் |
யதி' தவ ராஜவராத்தமஜாயி'னாஷ:
குரு ச வசோ மம ஸீக்'ர மத்'ய வீர | (54)

ஸர்க்கம் 103

ராமன் இந்திரனுடைய
ரதத்திலேறி யுத்தம் செய்தது

வக்ஷ்யணேத து தத்'வாக்யமுத்தம் ஸ்ருத்தவா ஸ ர:க்'வ: |
ஸத்த'தே' பரவீரக்'தே' த'நு ராத'ய வீர'யவாத் | (1)

அதைக்கேட்டு ரகுந்தனன் வில்லியெடுத்து வளைத்துக் கோரமான சரங்களை ராவணன்மேல் ப்ரயோகித்தார். பிறகு அந்த ராஷ்டிரன் வேறு ரதத்திலேறி, ஸூர்யனை விழங்க ராஜா ஓடி வருவதுபோல், ராமனை நோக்கி ஓடிவந்து, ரதத்திலிருந்துகொண்டே ராமனை வஜ்ராயுதம்போன்ற கோரமான பாணங்களால் அடித்தான். ரகுந்தன் கொழுந்துவிட்டெரியும் நெருப்பைப்போன்ற அம்புகளால் தசகண்டனைப் பிளந்தார். பூமியில் நிற்கும் ராமன் ரதத்திலிருக்கும் ராவணனுடன் யுத்தஞ்செய்வது ஸூரியல்லவென்று தேவ கந்தர்வ தானவர்கள் அபிப்ராயப்பட்டு, இந்திரனுடைய ரதத்தை ராமனிடத்திலனுப்பினார்கள். அது தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு மதுரமாய்ச் சப்பிக்கும் அநேக ஸுவர்ண மணிகளால் விளங்கிற்று. பாலஸூர்யனைப்போல் காந்தி பொருத்தினது; வைடுரியங்களால் விளங்கும் ஸூர்யதேஜஸுள்ள அச்வங்கள் பூட்டினது; வெண்சாமரங்களாலும் தங்க ஐன்னல்களாலும் விளங்கிற்று. அழகான தங்க த்வஜத்தையுடையது. இந்ரணுடைய ஸாரதியான மாதலி அதை ஆகாசத்திலிருந்து ராமனிருக்குமிடத்திற்கு கொண்டுவந்து, கையில் குதிரைச் சவுக்குடன் ரதத்திலிருந்த படி, கைகூப்பி, "ஸ்வாமி! தாய்கள் ராவணனை ஐயிக்கவேண்டுமென்று வீரும்பி தேவராஜன், இந்த ரதத்தையனுப்பினார். சக்ரு குலகால! அளவற்ற காந்தி பொருத்தினவரே! நிகரில்லாத பலவானே! இந்ரணால் கொடுக்கப்பட்ட இந்தப் பெரிய வில்லியும் அக்னிபோல் ஜ்வலிக்கும் கவசத்தையும் ஸூர்ய தேஜஸுள்ள பாணங்களையும் கூர்மையான சக்தியையும் அங்கீகரித்து, இந்தத்

நிவ்யரதத்திலேறி ராவணனை ஐயிக்கக்கடவீர்கள். மஹேந்த்ரன் தானவர்களை ஐயிக்கும்பொழுது நான் ஸாரத்யம் செய்தேன். 25
இன்று தாய்கள் ராவணனை ஐயிக்கும்பொழுது தங்களுக்கு ஸாரத்யம் செய்யும் பாக்யத்தைப் பெற்றேன்" என்றார். ராமன் அந்த ரதத்தை ப்ரததிலேறிச் செய்து நமஸ்கரித்து பூர்ண சந்திரனைப் போல் ஸகல லோகங்களையும் தன் கார்தியா ப்ரகாசிக்கச் செய்து கொண்டு அதிலேறினார். 30

பிறகு ராமனுக்கும் ராவணனுக்கும் நடந்த யுத்தம் மிகவும் அப்புதமாக இருந்தது. பார்த்தவர்களுக்குப் பயத்தால் மயிர்க் கூச்சத்தை உண்டுபண்ணிற்று. உத்தம அஸ்த்ரங்களின் ரஷஸ்யத்தைப் பூர்ணமாயறிந்த ரகுவீரன், ராவணனால் ப்ரயோகிக்கப்பட்ட காந்தர்வம், தைவம் முதலிய அஸ்த்ரங்களை அந்தந்த அஸ்திரங்களாலேயே தடுத்தார். பிறகு ராவணன் கோபங்கொண்டு கோரமான ராஷ்டிராஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகித்தான். அவனுடைய வில்லிலிருந்து தங்கக்கட்டுகளுள்ள பாணங்கள் வெளிப்பட்டு, மஹாவிஷ்ணுள்ள ஸர்ப்பங்களாய் ராமனைச் சூழ்ந்துகொண்டன. அவை நெருப்பு ஜ்வாலைகளைக்கக்கும் வாய்களைத் திறந்துகொண்டு, ராமனை உபத்ர வித்தன. வானுதி, கார்க்கோடகன் முதலிய மஹாகாகங்களைப் போல் ஜ்வலிக்கும் படங்களுடனும் கொடிய விஷங்களுடனும் ஸகல திக்குகளையும் மறைத்தன. அதைக்கண்டு ராமன் பயங்கரமான கருடாஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகித்தார். அதிலிருந்து இளம்பிண பாணங்கள் ஸர்ப்பங்களையெல்லாம் நாசஞ்செய்தன; அவை மன ஸால் மினைத்த ஸகல ரூபங்களையுமெடுக்கும். தன் அஸ்த்ரங்கள் வீணானதைக்கண்டு ராவணன் கோபபரவசனாய் ராமனை சரமாரியால் துளைத்தான். மாதலியையும் திஷ்ணமான பாணங்களால் வருத்தினான். ஒரு பாணத்தால் ரதத்தில் கட்டியிருந்த தங்க த்வஜத்தை அறுத்துத் தள்ளினான். தேவலோகத்து அச்வங்களையும் பாணவாஷத்தால் அடித்தான். அந்த அற்புதமான வீரமிகுத்யத்தைக் கண்டு தேவதானவகந்தர்வசாரணர்கள் துக்கமடைந்தார்கள். ராமன் சத்ருவால் பிடிக்கப்படுவதைக்கண்டு லீத்தர்களும், மஹாவிஷ்ணும், வானரச்'ரேஷ்டர்களும், விபிஷணனும் கவலை கொண்டார்கள். ராமனென்ற பூர்ணசந்த்ரன் ராவணனென்ற ராஜாவால் பிடிக்கப்பட்டதைக்கண்டு ஸகல ப்ராணிகளும் துயரமுற்றன. 35 40 45 50 55

சந்த்ரனுக்கு ப்ரியபாக்யையாயும் ப்ரஜாபதியை தேவதையாயுடையதுமான ரோஷினி ரக்ஷத்திரத்தைப் புதன் ஆக்ரமித்தான். அது ஸகல ஐகத்திற்கும் அபாயத்தைக் குறிப்பிட்டது. புகையால் குழப்பட்ட அலைகளுடன் ஸமுத்ரம் ஜ்வலிப்பதுபோல் பொங்கி, ஸூர்யனை ஆக்ரமிப்பதுபோல் காணப்பட்டது. கத்தியைப்போல் நெத்த வர்ணத்துடன் ஆதித்யன் ஒளி மழுங்கிற்று. அதில் தலை 60

65 யில்லாத முண்டம் காணப்பட்டது. தாமசேது ஸூர்யனைப் பற்றிக்கொண்டது. கோஸலராஜாக்களுடைய நகைச்சுவையும் இந்நகைகளும், அக்னியையும், தேவதைகளையுடையதுமான விசாக நகைச்சுவை அங்காரகன் ஆகாசவீதியில் ஆக்ரமித்து நின்றான். ராவணன் பத்துத்தலைகளுடனும் இருபது கைகளுடனும் மலை போன்ற வில்லைக் கையிற்பிடித்து, மைநாகபர்வதத்தைப்போல் தோன்றினான். அவனும் பிடிக்கப்பட்ட ராமன் பாணங்களை வில்லில் தொடுத்து விடுக்கமுடியவில்லை. அப்பொழுது தான் செய்யவேண்டிய கார்யத்தை ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டு, புருஷங்களை நெறித்துக் கொஞ்சம் சிவந்த நேத்ரங்களுடன் எல்லியற்ற கோபங்கொண்டு, ஸகல ஜகத்தையும் தன் பார்வையால் எரிப்பவர் போலத் தோன்றினார்.

ஸக்ருத்வா:ப்ருகுடிம் க்ருத்'த': கிருசித் ஸம்ரக்தலோசத: |
ஜகா'ம ஸுமஹாக்ரோத'ம் நிர் த'ஹத்திய சக்ஷுஷா | (38)

ஸர்க்கம் 104

ராவணன் குலத்தைப் பிரயோகித்து

தன்ய க்ருத்'த'ல்ய வத'நம் த்'ருஷ்ட்வா ராமல்ய தீ'மத: |
ஸர்வபூ'தாநி வித்ரேஸு: ப்ராகம்பத ச மேதி'தீ | (1)

5 இப்படிப் புத்திமானான ரகுவீரன் கோபங்கொண்டதைக் கண்டு அவருடைய முகத்தைப் பார்க்க முடியாமல் ஸகல பூதங்களும் பயத்தால் நடுங்கின; பூமி கிடுகிடு என்று அதிர்ந்தது. பர்வதங்கள் வீருஷங்களுடனும் வீம்லமும் புளி முதலிய மிருகங்களுடனும் அசைந்தாடின. ஸமுத்ரங்கள் கலங்கிப்பொங்கின. பகவிகள் க்ராமாய்ச் சப்தித்தன. ஆகாசத்தில் மேகங்கள் பயங்கரமாய்க் குமுறிக்கொண்டு நான்கு புறங்களிலும் பரவின. ராமன் கோபா வேசங்கொண்டதையும் கோரமான அபசருணங்களுண்டானதை புய்கண்டு ஸகல ப்ராணிகளும் திடுகிடையுண்டன. ராவணனுக்கும் பயமுண்டாயிற்று.

15 லோகங்களை நாசஞ்செய்யும் மஹாப்ரளயகாலத்தைப்போல் அவ்விரு வீரச்ரேஷ்டர்களுக்கும் நடந்த அப்புதமான யுத்தத்தைப் பார்க்க, தேவகந்தர்வ உரக ரிஷி தானவ தைத்ய கருடர்கள் முதலிய கணங்கள் ஆகாச வீதியில் கூட்டங்கூட்டமாய் விமானங்களில் வந்திருந்தார்கள். விசித்ரமான ஆயுதங்களாலும், கோரமான அஸ்திரங்களாலும், அவ்விருவரும் செய்யும் யுத்தமானது பார்ப்பவர்களுடைய உத்ஸாஹத்தையும் பயத்தையும் வீருத்தி செய்தது. அப்பொழுது அக்ருத்த தேவகணங்கள் ராமனிடத்திலுள்ள பகைபாதத்தால், "ரகுநத்தன்! ராவணனை ஜயிக்கக் கடவா"யென்று

20 அடிக்கடி ஆசிர்வதித்தார்கள். அஸுரகணங்கள் ராவணனிடத்திலுள்ள விச்வாஸத்தால், "தசமுகி ராமனை ஸம்ஹரிக்கக்கடவா"யென்று வாழ்த்தினார்கள்.

இப்படி ஒருவருக்கொருவர் பெரும் சப்தம் செய்துகொண்டிருக்கையில் ராவணன் ராமனை நாசஞ்செய்ய உத்தேசித்து அபூர்வ சக்தியுள்ள ஓர் குலாயுதத்தை மஹாகோபத்துடன் எடுத்தான். பிறகு 25 "இதை இப்பொழுது ப்ரயோகிப்பது அவச்யமா? அல்லது இன்னும் விசேஷமான அபாயம் நமக்கு நேர்ந்தபொழுது இதை ப்ரயோகிக்கலாமா"யென்று சற்று ஆலோசித்தான். அது இந்ந்ர ணுடைய வஜ்ரத்தைப்போல் உறுதியானது; பயங்கரமான சப்தத்தையுடையது; மலைச்சிகரங்களைப்போன்ற இருப்பு முனைகளைக் கப்பட்டது; சத்ருக்களை நாசஞ்செய்யக்கூடியது; பார்ப்பவர்களுடைய ஹிருதயத்தைப் பிளக்கக்கூடியது; புகையால் குழப்பட்ட ப்ரளயாக்களையிப்போல் கர்மையான முனையையுடையது; குத்ர ணுடைய குலாயுதத்தை மிஞ்சினது; சத்ருக்கள் அண்ட முடியாதது; ஸகல ப்ராணிகளையும் ஸம்ஹரிக்கும் காலனும் கண்டு நடுங்கக் 35 கூடியது; ஸகல பூதங்களுடைய தேஹங்களை அறுத்துப் பிளந்து சிதைத்து, பயத்தால் உயிரைவிடும்படி செய்யக்கூடியது. இவ்விதமான குலத்தை ராவணன் கோபத்தால் ஐவலிப்பவன்போல் நடுவில் பிடித்து, ராக்ஷஸ வீரர்கள் சுற்றிலும் ஆச்சர்யத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருக்க, அதை உயரத் தூக்கிப் பேரிடிபோல் 46 கர்ஜித்தான். ரோஷத்தால் சிவந்த நேத்ரங்களையும் கருத்த மலையிப்போன்ற தேஹத்தைபுமுடைய ராவணன், பத்து வாய்களாலும் கர்ஜிப்பதைக் கேட்டு, ராக்ஷஸ ஸையம் ராமன் இறந்தா"யென்று அடங்கா மகிழ்ச்சிகொண்டது. ஆகாசமும், பூமியும், திக்குகளும் நடுங்கின. அந்தத் துஷ்டனுடைய கர்ஜையால் ஸகல பூதங்களும் பயத்தால் மெய்மறந்தன; ஸமுத்ரம் கலங்கிற்று. தசமுகன் குலத்தைச் சுழற்றி மறுபடியும் பயங்கரமாய்க் கர்ஜித்து, "அடே! ராம! இந்தச் குலத்தைப் பார்த்தாயா? இந்ந்ர ணுடைய வஜ்ராயுதமும் இதற்கு சடல்ல. உன்னிடத்தில் உண்டாகும் கடுங்கோபத்தால் இதை ப்ரயோகிக்கிறேன்; இது உன்னையும் 50 உனக்கு உதவிசெய்யும் உன் நம்பியையும் ஒரு ஷணத்தில் நாசஞ்செய்யும். இதுவரையில் அநேக ராக்ஷஸ வீரர்கள் உங்களால் இறந்திருக்கிறார்கள். யுத்தத்தில் உனக்கு மிகவும் ப்ரீதியல்லவா? இன்று என் கையால் மரணமடைந்து உத்தம கதியைபடைவாய். இன்று உன்னைக் கொன்று, இறந்த ராக்ஷஸ வீரர்களுக்கு ஸமமாகச் செய் 55 கிறேன். சீல; இந்த குலத்தால் உன் உயிரை வாங்குகிறேன் பார்" என்று சொல்லி அதை ராமன்மேல் எறிந்தான். அது ஐவலிகளாலும் மின்னல்களாலும் குழப்பட்டு, எட்டுத் தங்கமணிகளால் செவிடுபடும்படி சப்தித்துக்கொண்டு, பயங்கரமாய் ஆகாசத்தில் வருவதைக்கண்டு, ரகுவீரன் கோதண்டத்தை வளைத்துப் ப்ரளயாக்ளி 60

எரிய ஆரம்பிக்கையில் அதை இந்நீரன் மழைத்தாரைகளால் நனைப்
பதுபோல், பாணவர்ஷத்தால் தடுத்தார். எரியும் நெருப்பில்
விழுந்த விளக்குப் பூச்சிகளைப்போல் அவை அந்தச் சூலத்தால்
எரிக்கப்பட்டு இருந்தவிடந்தெரியாமல் போயின. தன் பாணங்
65 கள் சூலத்தில் பட்டுச் சிதறிச் சாம்பலானதைக்கண்டு ராமனுக்குச்
சொல்லமுடியாத கோபமுண்டாயிற்று. மாதலியின் வழியாய்
இந்நீரன் அனுப்பின உத்தமமான சக்தியையெடுத்துக் கையில்
தூக்கிச் சுழற்றினார். அளவற்ற பலமுடைய ராகவனுடைய புழுத்
70 தால் சுழற்றப்பட்ட அந்தத் திவ்யாயுதத்தில் கட்டியிருந்த தங்க
மணிகள் மதுரமாய்ச் சப்தித்தன. ஆகாசம் புகங்களின் முடிவில்
எரிகொள்ளிகளால் வயிப்பதுபோல், அந்தச் சக்தியின் தேஜஸால்
விளங்கிற்று. அது ராவணனுடைய சூலத்தின்மேல் விழுந்து அதன்
பலத்தையும் தேஜஸையும் அபஹரித்து அதை ஒடித்துப் பொடிப்
பொடியாய்ப் பூமியில் தள்ளிற்று. உடனே ராமன் பாணங்களை
75 அதிவேகமாய்ப் ப்ரயோகித்து, ராஷ்ணாதிபதியின் ரதத்தில் பூட்டி
யிருந்த வாயுவேகமுள்ள அச்வங்களை அடித்தார். ராவணனை
நெற்றியிலும் மார்பிலும் அடித்துப் பிளந்தார். ஸகல அவயவங்
களும் பாணங்களால்பிளந்து ரத்தத்தாரைகள் பெருகத் தசானன்
புஷ்பங்களால் நிறைந்த அசோக விருஷத்தைப்போல் காணப்
80 பட்டான். இப்படி யுத்தத்தில் ராமபாணங்களால் தேஹமெங்கும்
காயம் பட்டு ரத்தத்தால் நனைந்து, பாதியுத்தத்தில் மனந்தளர்ந்
தான். பிறகு கடுங்கோபங்கொண்டான்.

ஸ ராமபாண ரபி'சித்'த' காத்ரோ
நிலாசரேந்த்'ர: ஶுதஜார்த்'ர காத்ர: |
ஜகா'ம கே'த'ம் ச ஸமாஜமத்'யே
க்ரோத'ம் ச சக்ரே ஸு'ப'ருபஸம் ததா'நீம் || (37)

ஸர்க்கம் 105

ராவணனுடைய ஸாரதி ரதத்தை
யுத்தமுயிலிருந்து விரைந்துபோனது

ஸ தேந து ததா'க்ரோத'ாத் காகுத்ஸ்தே'நார்தி'தோ ரணே |
ராவண: ஸமரஸ்ஸாஜீ மஹாக்ரோத'முபாக'மத் || (1)

ராமன் கோபமுண்டு இப்படித் தன்னை வருத்துவதைக் கண்டு,
யுத்தத்தில் சத்ருவின் பராக்ரமத்தை மெச்சும் தன்மைமுள்ள
ராவணனுக்கும் தேஹத்தெரியாமல் கோபமுண்டாயிற்று. ஸப்த
மேகங்களும் ஒரே காலத்தில் மழைத்தாரைகளைச் சொரிந்து ஒரு
பெரிய ஏரியை நிரப்புவதுபோல், தசக்ரீவன் கண்கள் சிவந்து,
5 ச்வாஸத்தையடக்கிக்கொண்டு, தன் பூர்ணவீர்யத்தையும் ப்ரயோ

கித்து ராகவனை ஊசிபோட்ட இடமில்லாமல் பாணங்களால் நிறைத்
தான். மேருமலை பெருங்காற்றால் அசையுமா? ரகுவீரன் சத்ருவின்
பாணங்களை அலக்ஷயஞ்செய்து அவைகளால் சத்தும் வருத்தாமல்,
ஸூர்யனுடைய கிரணங்களைக் குடையால் தடுப்பதுபோல் சரமாரி
யால் அவைகளைத் தடுத்தார். உடனே ராவணன் அதேகம் ஆயிரம்
அஸ்தரங்களை அதிவேகமாய் ப்ரயோகித்து ராமனை மார்பில் துளைத்
தான். ரத்தத்தால் நனைந்து, ராகவன் காட்டில் வளர்த காலத்தில்
புஷ்பங்களால் நிறைந்த ஒரு பெரிய பலாச விருஷத்தைப்போல்
விளங்கினார். அந்தச் சரங்களால் கோபங்கொண்டு, யுகங்களின்
15 முடிவில் ஜ்வலிக்கும் ஸூர்யனைப்போல் தேஜஸ்வியாய், ச்ரேஷ்ட
மான பாணங்களைக் கோதண்டத்தில் தொடுத்து விடுத்தார்.
இருவரும் வாயுவேக மிதேவேகமாய் ப்ரயோகிக்கும் சரங்களா
லுண்டான இருட்டில் ஒருவரையொருவர் பார்க்கமுடியவில்லை.

பிறகு ராமன், இவனுடன் எவ்வளவு நேரம் யுத்தஞ்செய்கிற
தென்று கடுங்கோபங்கொண்டு, அவனைப் பார்த்து அலக்ஷயமாகச்
சிரித்து, "அடீ! துஷ்ட ராஷ்ண! ஜனஸ்தானத்தில் என் பார்வை
தனியாக அனாதையா யிருக்கையில் நீ அவனைத் திருட்டுத்தனமாய்
நானில்லாத வேளையில் அபகரித்தாய். இந்த அல்பகிருத்யத்தைச்
செய்த நீயும் ஒரு வீரனு? சத்தவீரர்களிருக்குமிடத்திற்கு வருவதற்
25 கும் உனக்கு யோக்யதையுண்டோ? ஒரு ஸ்திரீ நிர்மானுஷ்யமான
காட்டில் பர்த்தா இல்லாமல் தனியாக கவலைக்கொண்டிருக்கையில்
அவனைப் பலாத்காரஞ்செய்ததும், நீ 'நம்மைப்போன்ற குரனில்லை'
யென்று எண்ணங்கொள்வதும் மிகவும் ஆச்சர்யமாயிருக்கிறது.
ரஷிப்பதற்கு பர்த்தா ஸமீபத்திலில்லாத பெண் பிள்ளையிடத்தில்
30 செளர்யத்தைக் காட்டும் பதிரே! பரஸ்தீரையை அபகரிக்கும் மஹா
பாபி! லோகத்தில் நீசர்களும் சிந்திக்கக்கூடிய செய்கையைச் செய்த
பிறகும், 'நான் வீர'னென்று எண்ணத்துணிந்தாயல்லவா? லோக
மரியாதையைக் கடந்தவனே! வெட்கங்கெட்டவனே! நன்னடத்
தையைத் துறந்தவனே! கொழுப்பாலும் கர்வத்தாலும் தலைதெரி
35 யாமல் காலமிருத்புனைவ வலுவில் தேடி வீட்டிற்கு அழைத்துத்
கொண்டுவந்தும், 'நம்மைப்போன்ற குரனில்லை'யென்று அகமகிழ்
கிறாயே? திக்பாலரணுன குபேரனுக்கும் தம்பி; மஹா குரன்;
எண்ணிறந்த வீரர்களால் குழப்பட்டவன்; நீ செய்த அப்புதமான
கார்யத்தை ஸகல ப்ரானிகளும் மெச்சுவார்கள். அதனால் உனக்கு
40 அழிவற்ற கீர்த்தி கிடைக்கும். மதத்தால் நீ செய்த இந்தக்கார்யம்
உன்னை வேரறுக்கும். அந்தப் பாபத்தின் கொடுமையான பலனை
இதோ அனுபவிக்கப்போகியாய். துர்புத்தி பிடித்தச் 'செளர்யத்
தில் நமக்கீடில்லை'யென்று நினைக்கியாய். திருடனைப்போல் வீரையை
எடுத்துவந்த உனக்கு வெட்கமென்பது கிடையாதோ? நானிருக்
45 கும்பொழுது நீ அப்படிச் செய்திருந்தால் என் பாணங்களுக்கிணர்
யாகி, உன்னுடன் பிறந்த கரளிருக்குமிடம் போயிருப்பாய்,

போகட்டும். இன்று நீ என் கண்ணில் பட்டது மிகவும் நல்லது. இந்தக் கூர்மையான பரணங்களால் உன்னை யமலோகத்திற்கு அனுப்புகிறேன். இன்று உன் சிரத்தை ஜ்வலிக்கும் குண்டலங்களுடன் என் சரங்களாலறுத்துப் பூமியில் தள்ளுகிறேன். அங்கே அது புழுதியில் புரள, நாங்களுக்கும் நரிகளும் அதைப் பிடுங்கித் தின்றும். பூமியில் இடக்கும் உன் முண்டத்தில் சரங்கள் பாய்ந்தவிடங்களிலிருந்து பெருகும் ரத்தத் தாரைகளை இன்று கழுதிகள் குடித்துத் தாகத் தைத் தீர்த்துக்கொள்ளும். கருடன் ஸர்ப்பங்களைக் கொத்திக் கொண்டு போவதுபோல், இன்று என் அம்புகளால் பிளக்கப்பட்டு நீ உயிரற்றுப் பூமியில் இடக்கையில் உன் உடல்களைப் பறவைகள் பிடுங்கித் தின்றும்." என்றார்.

இப்படிச் சரும் வார்த்தைகளால் ராவணனைத் துளைத்து அவன் மேல் சரமாரி பொழிந்தார். அவனைக் கொல்லவேண்டுமென்று நினைத்தவுடன் சாமனுக்கு வீர்யமும், பலமும், உத்தராவணமும், அஸ்தர பலமும் இரு மடங்காயின. எல்லையற்ற ஞானமுள்ள ராகவனுக்கு அப்பொழுது ஸகல அஸ்தரங்களும் தோன்றி வித்தமாயிருந்தன. தேஜஸும் ஸந்தோஷமும் விருத்தியடைந்து பாணங்களைப் ப்ரயோகிப்பதில் வாயுவேக மனோவேகத்தை மிஞ்சினார். இப்படிப் பட்ட சுபசுருணங்களைக் கவனித்து ஐயம் ஸமிபித்ததென்றெண்ணி, மறுபடியும் ராவணனை மிகவும் கடுமையாய் கெடுக்கி, ஓயாமல் பாணங்களை ப்ரயோகித்ததால், கல்மாரி பொழிவது போல் இடைவிடாமல் வந்துவிழும் சாமபாணங்களாலடிபட்டு, ராவணன் மனந்தளர்ந்து ப்ரமித்தான். வில்லை வளைக்கவுமில்லை; பாணங்களைத் தொடுக்கவுமில்லை; விடுக்கவுமில்லை; சாமனுடைய பாணங்களைத் தடுக்கவுமில்லை; இத்தீரிய ஸ்வாதினமற்று மனந்தளர்ந்தான். அவனால் ப்ரயோகிக்கப்பட்ட அஸ்தரங்களும் சஸ்தரங்களும் பலமற்றுச் சத்ருவைக் கொஞ்சமேனும் உபத்ரவிக்க வில்லை. இப்படி மரணமடையும் தசையிலிருப்பவனைப்போல் ராவணன் கஷ்டப்படுவதைக் கண்டு, ஸாரதி மணங்கலங்காமல் அந்த ரதத்தை யுத்தபூமியிலிருந்து அப்புறம் மெள்ள நடத்திக் கொண்டு வந்தான்.

ஸூதலத்து ரதத்தேதாஸ்ய
ததவஸ்தம் ஸமிஷ்ய தம் |
ஸூதரீ யுத்தா தஸம்ப்ராதீதோ
ரதம் தஸ்யாபவாஹயத் |

(38)

ஸர்க்கம் 106

ராவணனுடைய ரகம் மறுபடியும் யுத்தபூமிக்கு வந்தது

ஸூது மோஹாத ஸூஸங்க்ருத்தி: க்ருதாந்த பஸோதி: |
க்ரோத ஸம்ரத்ததயதோ ராவண: ஸூதமப்ரவீத் | (1)

ராவணன் "நான் சத்ருவுடன் யுத்தம் செய்துகொண்டிருக்கையில் மயக்கங்கொண்டோமல்லவா" என்று நினைத்துக் கோபத்தால் கண்கள் சிவக்க, காலங்குறுதிவிட்டபடியால் அந்தக் கோபத்தை ஸாரதியின்மேல் தாக்கினான். "அடே, யுத்திகெட்டவனே! என்னை வீர்யங்குறைந்து சக்தியற்று ஆண்மையிழந்தவனென்றெண்ணினாயோ? பலமும் தேஜஸும் மழுங்கி யுத்தத்திற்குப் பயந்தோடும் அல்பனென்றெண்ணினாயோ? என் மாயாவீத்யைகள் மாயமாயிற்று? என் அஸ்தரங்கள் மறைந்தனவோ? என்னை ஒரு பொருட்டா யெண்ணாமல் அலங்கயஞ்செய்து உன் யோசனைப்படி நடக்கத் துணிந்தாயல்லவா? என் அபிப்ராயத்தை அறியாமல் என்னை யுத்த பூமியிலிருந்து இங்கே கொண்டுவந்தாயல்லவா? என் சத்ருவிற்கெதிரே என்னை அவமானப்படுத்தினாயல்லவா? இதுவரையில் நிகரற்ற டீர்த்தியும், வீர்யமும், தேஜஸும் யுத்தத்தில் பின்வாங்காதவனென்ற நம்பிக்கையும் என்னிடத்தில் குடிக்கொண்டிருந்தன. வெகு காலமாய் எவ்வளவோ சிரமப்பட்டு ஸம்பாதித்த இவற்றை யெல்லாம் ஒரு நமிஷத்தில் கெடுத்த நீச! என் சத்ரு ஸாமான்யனா? மஹாவீரனென்று ப்ரஸீத்தி பெற்றவன்; என் பராக்கரமத்தால் அவனை ஸந்தோஷப்படுத்த நினைத்தேன். நான் யுத்தத்தில் அளவற்ற ஆசை கொண்டவனென்று உனக்கு நன்றாய்த் தெரிந்திருந்தும், அவன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் என்னைப் பயந்தவனென்றும் தைர்யமற்ற பேடியென்றும் லோகத்தார் நிந்திக்கும்படி செய்து விட்டாயே! என் ரதத்தைச் சத்ருவுக்கெதிரில் நிறுத்தாமல் யுத்த பூமியிலிருந்து இங்கே கொண்டுவந்ததை யோசித்தால் நீ சத்ருவிடத்தில் லஞ்சம் வாங்கிக்கொண்டு அவனுக்கு ஸ்வாதினப்பட்டாயென்று எண்ண வேண்டியிருக்கிறது. என் மித்ரர்களும் என் ஹிதத்தை விரும்புகின்றவர்களும் இப்படிச் செய்வார்களா? இது பரமசத்ருக்கள் எனக்குச் செய்யும் கெடுதியல்லவா? நீ செய்தது முற்றிலும் பிசகு. என் சத்ரு என்னை இங்குவந்து எதிர்ப்பதற்கு முன் ரதத்தைத் திருப்பிக் கொண்டுபோ. நீ எனக்கு மித்ரனாயிருந்தால், நான் உனக்குச் செய்த உபகாரங்களை நீ மறக்காமலிருந்தால், என்னைச் சத்ருவால் அவமானப்படும்படி

5

10

15

20

25

30

செய்யாதே" என்று புத்தியில்லாமல் ராவணன் தனக்கு லயிதத்தை உத்தேசித்த ஸாரதியைக் கடுமையாகப் பேசினான்.

35 ஆனால் அந்த ராகுஸன் புத்திமானாகையாலும், ராவணனுடைய ஸ்பாவத்தையறிந்தவனானாலும், வணக்கமாய் ராவணனுக்கு லயிதத்தையுபதேசித்தான். "நான் பயப்படவில்லை; புத்தி பிசகவும் இல்லை. என் சத்ருக்களால் லஞ்சங்கொடுத்து வசப்படுத்தப்படவில்லை; அஜாக்ரதையுள்ளவனல்ல; தங்களிடத்தில் ஸ்வேஹமற்றவனல்ல; தாங்கள் எனக்குச் செய்த உபகாரங்களை மறந்தவனல்ல; தங்களுடைய லயிதத்தையே விரும்பி தங்களுடைய கீர்த்திக்கு யாதொரு குறையும் வராமல் காப்பாற்றவேண்டுமென்று, தங்களிடத்தில் வைத்த ஸ்வேஹத்தால் மனமுருசி, இப்படிச் செய்தேன். அது தங்களுக்குப் பரிபாமாயிருக்குமென்றெண்ணினேன். தங்களுக்குப் பரியமில்லையென்று தெரிந்து கொண்டேன். இந்த விஷயத்தில் நான் தங்களுடைய நேஷமத்தைக் கோருகிறேன். ஊரும் பேருமில்லாத குலத்தில் பிறந்து, அல்ப புத்தியுள்ள துஷ்டனைப் போல் என்னையும் நினைத்து, என்னைடத்தில் தோஷங்களை ஆரோபிக்கக்கூடாது. உன்னதமான ப்ரதேசத்திலிருந்து விழும் நதியைப் போல், அதிவேகமாய் யுத்த பூமியிலிருந்து நான் சதத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு வந்த காரணத்தைக் கேளுங்கள். தாங்கள் யுத்தத்தில் அற்புதமான வீரகிருத்யங்களைச் செய்து களைத்திருந்தீர்கள். தங்களுடைய மூகம் ப்ரஸன்னமாயில்லை. மனஸில் ஸந்தோஷமில்லையென்றறிந்து கொண்டேன். மேலும் சதத்தில் பூட்டியிருக்கும் இந்தக் குதிரைகள் இதை இழுத்துக் களைத்திருந்தன. மனமுயலடிப்பட்ட பகைகளைப் போல் வெயிலாலும் உஷ்ணத்தாலும் வாடி வருத்தியிருந்தன. நமக்குப் ப்ரதிகூலமான சகுனங்கள் காணப்பட்டன. சதத்தை நடத்தும் ஸாரதி தேசகாலங்களையும், சுபாகுப சகுனங்களையும், முகத்தில் தெளிவு, துக்கம், அதர்யம் இவை காணப்படுவதையும், யுத்தவீரனுக்கு உதவாறும், ஸந்தோஷம், பலம் முதலியவை அதிகரிப்பதையும் குறைவதையும், மேடுபள்ளம் ஸம்பூமி முதலியவைகளையும், யுத்தஞ்செய்யவேண்டிய காலத்தையும் சத்ருவின் குறைகளைக் கவனித்துக் கண்டுபிடிப்பதையும், அவனுக்கு ஸமீபத்தில் செல்வதையும், பக்கங்களில் செல்வதையும் அசையாமல் எதிரில் நிற்பதையும், பின்வாங்குவதையும் நன்றாயறிந்திருக்க வேண்டியது. தாங்களும் இந்தக் குதிரைகளும் மிகவும் களைத்திருப்பதைக் கண்டு அதை நிவர்த்தி செய்தாலொழிய தாங்கள் சத்ருவால் அவமானப்படுவீர்களென்று நினைத்து, கோரமான யுத்தபூமியிலிருந்து சதத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு வந்தேன். இப்படிச் செய்வதில் எனக்கு இஷ்டமென்றவது சந்தோஷமென்றவது தாங்கள் நினைக்கக்கூடாது, தங்களிடத்திலுள்ள ஸ்வேஹத்தால் இப்படிச் செய்தேனே

யொழிய வேறல்ல. தாங்கள் உத்தரவு செய்கிறபடி, நடக்க லித்தமாயிருக்கிறேன். இல்லாவிட்டால் தங்களிடத்தில் நான் பெற்ற உபகாரங்களுக்கு வேறு எந்தவிதமாய்ப் பதில் செய்ய முடியும்?" என்றான்.

அதைக்கேட்டு ராவணன் ஸந்தோஷித்து, அவனைப் பலவிதமாய்க் கொண்டாடி, மறுபடியும் யுத்தஞ்செய்ய ஆசைகொண்டு, "ஸாரதே! அதிசீக்கிரத்தில் இந்த சதத்தை ராமனுக்கெதிரில் கொண்டுபோய் நிறுத்து. சத்ருவை நாசஞ்செய்யாமல் ராவணன் யுத்தபூமியிலிருந்து திரும்பமாட்டான்." என்று கூறி தான் கையில் தரித்திருந்த ஓர் உத்தமமான ஆபரணத்தை அவனுக்கு வெகுமானமாகக் கொடுத்தான். அந்த ஸாரதி அதிவேகமாய் சதத்தை நடத்திக்கொண்டு வந்து அதை ராமனுக்கெதிரே நிறுத்தினான்.

ததோ த்'ருதம் ராவணவாக்ய சோதி'த :
 ட்ரசோத'யாமாஸ ஹயாத ஸ ஸாரதி' : |
 ஸ ராகுஸேந்த்'ரஸ்ய ததோ மஹாரதி' :
 சுணேத ராமஸ்ய ரணுக்'ரதோ ப'வத் || (29)

ஸர்க்கம் 107

அகஸ்த்யர் ஆதீர்யற்றகுதயந்தை
 உபநேசித்தது

ததோ யுத்'த' பரிஸ்ராத்தம் ஸமரே சிந்தயா ஸ்தி'தம் |
 ராவணம் சாக்'ரதோ த்'ருஷ்ட்வா யுத்'த'ாய ஸமுபஸ்தி'தம் || (1)

அப்பொழுது அந்த அற்புதமான ராமராவண யுத்தத்தைப் பார்க்க வந்த தேவகணங்களுடன் அகஸ்த்யமஹர்ஷியும் கூடவிருந்தார். ராவணன் யுத்தஞ்செய்து களைத்திருப்பதையும், மறுபடியும் எல்லையற்ற ரோஷத்துடன் சாகவளையெதிர்த்து நிற்பதையும், "என் பரஸ்வருபத்தை வெளிப்படுத்தாமல் இவனை எப்படி ஐயிப்பே'னென்ற ராமன் கவலிகொண்டு நிற்பதையும் கவனித்து அகஸ்த்யர் சருவீரனுடைய ஸமீபத்தில் சென்று பின்வருமாறு சொன்னார். (ராமனுடைய அஸ்த்ரங்களால் அடிபட்டுக் களைத்த ராவணனை அவனுடைய ஸாரதி யுத்தபூமியிலிருந்து அப்புறம் கொண்டு போனான்; ஸூர்யனும் ஆகாச வீதியில் வரவர விருத்தியடைந்தான். ராமன் நெடுநேரம் யுத்தஞ் செய்ததால் கொஞ்சம் சிரமமடைந்து இந்த ராகுஸனைக் கொல்லுமுபாயமென்னவென்று ஆலோசித்தக்கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது அவருடன் யுத்தஞ் செய்ய வெகு ஆவலுடன் ராவணன் சதத்தை நடத்திக்கொண்டு

15 அங்க வந்து வின்றான்; அதைக் கண்டு அகஸ்மிய பகவான், "ரகுபதி! ராவணனை இப்பொழுதே ஐயிப்பாய், கவலைப்படாதே. ஆனால் உன்னுடைய ஸ்வபாவமான வீரயத்தை விருத்தி செய்வதற்காக ஸூரீய பகவானை ஆதித்ய ஹிருதயமென்ற ஸ்தோத்ரத்தால் உபாஸனை செய்" என்று அதை உபதேசஞ்செய்வதற்கு, ஆகாச விநியூகித்து இரங்கி வந்து ராமனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.—நீர்த்தியம்).

25 "ராம! ராம! அளவற்ற பராக்ரமமுள்ளவனே! இது வரையில் நீ செய்த ஒப்பற்ற வீரய மெருத்தியங்களை மறந்துவிட்டாயா? வேதத்தைப்போல் நீயமான ஒரு ரஹஸ்யத்தைச் சொல்லுகிறேன்; கேள். ஆதித்யஹிருதயமென்று ஒரு ஸ்தோத்ரமுண்டு. அது ஸூரீய பகவானுடைய மனதைத் திருத்தி செய்யும்; அதை ஐயிக்கிறவர்களுடைய புண்யம் எல்லையில்லாமல் விருத்தியாகும்; ஸகல சத்ருக்களையும் நாசஞ்செய்யும்; ஐயத்தைக் கொடுக்கும்; அழிவில்லாத பலத்தையுடையது; அத்தயந்தம் நம்மைப் பரிசுத்தஞ் செய்யக்கூடியது; ஸமஸ்த கேழமங்களையும் ஸாதிக்கக்கூடிய கருவி; இகற்கு முன் செய்த ஸகல பாபங்களையும் அழிக்கும்; தேஹவ்யாதியையும் மனக்கவலைகளையும் போக்கி ஸ்வபாவமாய் ஏற்பட்ட ஆயுஷ்காலத்தை விருத்தி செய்யும்; இந்த உத்தமமான ஸ்தோத்ரத்தை நீ ஐயிக்க வேண்டியது. குழந்தாய்! இதன் மஹிமையால் ஸகல சத்ருக்களையும் யுத்தத்தில் ஐயிக்கும்படியான சக்தி உண்டாகும்.

35 "நீ உபாஸிக்க வேண்டிய தேவதை தங்க நிறமுள்ள கிரணங்களையுடையது; நன்றாய் ஆகாச விநியூகி உதயமானது. வெயில், மழை, பனி முதலியவைகளால் ஸகல லோகங்களையும் காப்பாற்றுகிறவர்; இவரை ஆதித்யஹிருதயத்தால் ஸ்தோத்ரம் செய்.

40 "ஸகல தேவதைகளுமிருக்கும்பொழுது இவரைப் பூஜிப்பானேன்" என்றால், அவர்களெல்லோரும் இவரிடத்தில் அடங்கியிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இவரே ஆத்மா."

45 "ஸூரீயமண்டலத்தின் கடுவில் காணப்படும் தங்கமயமான எந்தப் புருஷனை யோகிகள் த்யானத்தில் தரிசிக்கிறார்களோ, அந்தப் புருஷன் இவரே. சதுர்முகப்ரஹ்மா, மஹாலிஷ்ணு, பரமசிவன், ஸூர்ப்ரஹ்மணியன், ஒன்பதுப்ரஜாபதிகள், மஹேந்த்ரன், குபேரன், மிருத்யுதேவதை, யமன், ஸோமன், வருணன், பிதிருக்கள், வஸுக்கள், ஸாத்யர்கள், அச்வினிகள், மருத்துக்கள், மனு, வாசு, அக்னி முதலிய தேவதைகளின் சரீரங்களில் அந்தர்யாமியாய் வசிப்பவர் இவரே.

50 "இதுவரையில் உனக்கு அந்த ஸ்தோத்ரத்தால் உபாஸிக்கப்படும் தெய்வத்தின் ஸ்வரூபத்தையும் லக்ஷணங்களையும் உப

55 தேசித்தேன். இவ் ஆதித்யஹிருதயமென்ற ஸ்தோத்ரத்தை உபதேசிக்கப்போகிறேன். 'நீர் அதிதியின் புத்திரனாய் அவதரித்தவர்; இந்த ஐகத்தை லிருஷ்டிக்கிறவர்; ஐனங்கள் கர்மங்களிற் செய்யும்படி ஏவுகிறவர்; லோகோபகாரத்திற்காக ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கிறவர்; மழைகளால் ஐகத்தைப் போஷிக்கிறவர்; காந்தி பொருத்தின கிரணங்களையுடையவர்; தங்கறேமுள்ளவர்; அபரிமீதமாய் விளங்குகிறவர்; ஸூவர்ணமயமான பிரஹ்மாண்டத்தை லிருஷ்டித்தவர்; பகலிச் செய்கிறவர்;

60 "கருத்த குதிரைகளால் இழுக்கப்படுகிறவர்; ஆயிரம் கிரணங்களையுடையவர்; 'ஸ்த' என்ற பெயரையுடைய ஒரு குதிரையால் இழுக்கப்பட்டவர்; விசேஷ பிரகாசமுள்ளவர்; இருட்டை நாசம் செய்கிறவர்; அவரிடத்திலிருந்து ஸகலஸூகமும் உண்டாகின்றது; ஸகல ரூபங்களையும் ஸம்ஹரிக்கிறவர்; ஸகல பதார்த்தங்களும் ஸம்ஹரிக்கப்பட்டபிறகு அவைகளை மறுபடியும் லிருஷ்டிப்பதற்காக, முன்பு நாசமடைந்த பிரஹ்மாண்டத்தில் பிறக்கிறவர்; பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறவர்.

70 "ஸூவர்ணமயமான அண்டத்திற்குள்ளிருப்பவர்; தாபத்ரயங்களால் எரிக்கப்பட்டவர்களுடைய கிரமத்தை போக்கும் குளிர்ந்த ஸ்தானம்; எரிக்கிறவர்; பிரகாசிக்கச்செய்கிறவர்; எல்லோராலும் கொண்டாடப்படுகிறவர். பகலில் அக்னியைத் தனக்குள் அடக்கிக்கொண்டிருப்பவர்; அதிதியின் புத்திரனாய் புரந்தரனைக் காப்பாற்றுகிறவர்; தானே ஸாயங்காலத்தில் அடங்குகிறவர்; பனியை அழிப்பவர். ஆகாசத்திற்கு நாதன்; ராஹுவைப் பினந்துகொண்டு வெளியில் வரும்படியான சக்தியுள்ளவர்; ருக்வேதம் யஜுர்வேதம் ஸாமவேதம் இவற்றின் முடிவைக் கண்டவர். அவரிடத்திலிருந்து மழை உண்டாகிறது. ஐலங்களை வஹிக்கும் ஸமுத்திரத்திற்கு மீத்திரன். தஷிணியனத்தில் விர்திய பர்வதம் அவருக்கு ஸஞ்சரிக்கும் மார்க்கம். ஆகாசத்தில் தெப்பத்தைப்போல் சொல்லுகிறவர். வெயிலுக்கு இருப்பிடம்; வட்டமான ரூபத்தையுடையவர்; விரோதிகளை நாசம் செய்கிறவர்; உதயகாலத்தில் மஞ்சள் நிறமுள்ளவர்; எல்லா வஸ்துக்களையும் மத்யாஹ்னத்தில் தபிக்கச்செய்கிறவர்; வியாகரணம் முதலிய சாஸ்திரங்களை வெளிப்படுத்தி உபதேசிக்கிறவர்; ப்ரபஞ்சத்தை கடந்துகிறவர்; மஹத்தான தேஹையுடையவர்; எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் பிரேமையுள்ளவர்; ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் ஸம்ஸாரமென்பது இவரால் உண்டாகிறது. நகைத்ரங்களுக்கும் க்ரஹங்களுக்கும் அதிபதி. பிரபஞ்சத்தை நிலைபெறச் செய்கிறவர். தேஹஸூன் தேவதைகளைக்காட்டிலும் விசேஷ தேஹஸூன் வர். "இந்திரன், தாதா, பகன், பூஷாமித்திரன், வருணன், அர்யமா, அர்ச்சிஸ், விவஸ்வான், த்வஷ்டா, ஸவிதா, விஷ்ணு என்ற பன்னிரண்டு மூர்த்திகளையுடையவரே! உமக்கு நமஸ்காரம்." 95

“உதய பர்வதத்தில் வலிக்கும் உமக்கு நமஸ்காரம்; மேற்கு மலையில் அஸ்தமிக்கின்ற உமக்கு நமஸ்காரம். ஐயோதிர் மண்டலங்களுக்கு அதிபதியாயும், தினத்திற்கு அதிபதியாயிருக்கும் உமக்கு நமஸ்காரம். உபாஸகர்களுக்கு ஐயத்தைக் கொடுக்கிறவரும், கேட்காததைக் கொடுக்கிறவரும், கருத்த குதிரைகளால் இழுக்கப்படுகிறவருமான உமக்கு நமஸ்காரம்; (தடையற்ற பராக் கிரமத்தையுடையவரும், தன்னை உபாஸிக்கிறவர்களுடைய ரோகத்தையும் பாபத்தையும் போக்கி ஸகல மயங்களைக்களையும் கொடுக்கிறவரும், ஆஸ்ரயேயரை வாழ்நாடாயுடையவருமான உமக்கு நமஸ்காரம்; அனந்த ஜீவகோடிகளையுடையவரும் ஆதித்யரூபியுமான உமக்கு நமஸ்காரம்; தன்னை உபாஸிக்காதவர்களுக்குக் கடுமையாயும், ஸகலப் பிராணிகளையும் கர்மங்களைச் செய்யும்படி ஏவி விடுகிறவரும், அதை நிமிஷத்தில் இரண்டாயிரம் யோஜனை தூரம் போகிறவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். தாமரையை மலரும்படி செய்கிறவரும், உயிரற்ற பிரஹ்மாண்டத்தை ஜீவிக்கச் செய்கிறவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். பிரஹ்மா, விஷ்ணு, ருத்விர எனன்ற ஸிருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார கர்த்தாக்களுக்கு மெலான பரப்பிரஹ்மஸ்வரூபியாயும், ஸுலோகரூபியாயும், ஆதித்தியன் மூலமாய்த் தன் தேஜஸை வெளிப்படுத்துகிறவராயும், அளவற்ற ஐயோதிஸாயும், ஸகலத்தையும் ஸம்ஹரிக்கிறவராயும், அந்தக் காலத்தில் ருத்விரரூபியாயிருக்கும் உமக்கு நமஸ்காரம். “எவருக்குப் ப்ராஹ்மணர்களும் ஷத்ரீயர்களும் ஆஹாரமோ” என்ற ச்ருதிப்படி ஸகலத்தையும் ஸம்ஹரிக்கிறவர். சத்துருக்களை நாசஞ் செய்வதற்காகப் பயங்கரமான ரூபத்தைத் தரித்தவரென்பதால் நரஸிம்ஹாவதாரம் குறிப்பிடப்படுகிறது). இருட்டை நாசஞ் செய்கிறவராயும், தன்னை ஆச்ரயித்தவர்களுடைய சத்துருக்களை ஆழிக்கிறவராயும், பனியைப் போக்குகிறவராயும், அகண்டமான ஸ்வரூபத்தையுடையவராயும், நன்றியற்றவர்களை ஸம்ஹரிக்கிறவராயும், விசேஷ காந்தியுடையவராயும், ஐயோதிஸால் விளங்கும் பதார்த்தங்களுக்குப் பதியாயிருக்கும் உமக்கு நமஸ்காரம். உருக்கியோடவிட்ட தங்கத்தின் காந்தியுள்ளவராயும், அக்னியின் ரூபமாய் ஹவ்யகல்யங்களைத் தேவதைகளுக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுப்பவராயும், ஸகல ஜகத்திற்கும் கர்த்தாவாயும், அக்ரூணமென்ற இருட்டைப் போக்குகிறவராயும், கருணாழர்ந்தியாயும், ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருந்து அவர்களுடைய புண்ய பாபங்க ள்க்கு ஸாஸ்தியாயிருக்கும் உமக்கு நமஸ்காரம்.

“மஹாப்ரளய காலத்தில் ஜகத்தை ஸம்ஹரித்து, மறுபடியும் அதை ஸிருஷ்டிக்கிறார் இவர். எல்லாவற்றிற்கும் ரக்ஷையை ஜலங்களை வற்றச் செய்கிறார்; எரிக்கிறார்; தன் கிரணங்களால் மழை பெய்விக்கிறார்; ஸகலப் பிராணிகளும் ஸுஷுப்தி தகையில் அடங்கியிருக்கும்பொழுது அவைகளுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்து

கொண்டு எப்பொழுதும் விழித்தக்கொண்டிருக்கிறார். அக்னி நோதரிகள் செய்யும் யக்ஞமும் அதன் பலமும் இவரே. ஸகல வேதங்களாலும் அறியப்பட வேண்டியவரும், யக்ஞயாகாதி க்ரதுக்களால் ஆராதிக்கப்படுகிறவரும் இவரே. ஸகல வெனிக கர்மங்களுக்கும் அப்யக்ஷராயிருந்து கொண்டு அவைகளுக்குப் பலனைக் கொடுப்பவரும் ஸர்வாத்மாவாய், ஸர்வசக்தராய், ஸர்வேச்வரராய் விளங்குபவரும் இந்த ஆதித்தியனே.

“ராகவ! ஸகல ஆபத் ஸமயங்களிலும், கஷ்டதசைகளிலும், சிர்மாலுஷ்யமான காட்டுமார்க்கங்களிலும், பயத்திற்குக் காரணமுண்டாகும்பொழுதும், இவரை எவன் ஸ்மிரித்து ஸ்தோத்திரம் செய்கிறானோ, அவனுக்கு யாதொரு குறைவுமில்லை. ஆகையால் மனத்தைச் சிதறவிடாமல் தேவதைகளுக்கு தேவானுகூலம் ஸகல ஜகத்திற்கும் பதியாயிருக்கும் இவரைப் பக்தியுடன் பூஜை செய். இந்த ஆதித்தியருதயஸ்தோத்திரத்தை மூன்று நடவை ஐபித்தால் யுத்தத்தில் ஜயமடைவாய். இந்த ஷண்மே ராவணனை ஸம்ஹரிப்பாய்” என்று உபதேசித்து அகஸ்தியர் தானிருந்த இடத்திற்குப் போனார்.

மஹாதேஜஸ்வியான ராகவன் அதைக் கேட்டுச் சோகம் நீங்கி, மஹாப்பிரீதியுடன் அதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்டார். இந்திரியங்களையும் மனத்தையுமடக்கிக்கொண்டு சுத்தராய் மூன்றுதரம் ஆசமனம் செய்து, ஆதித்யனைநோக்கி அதை விதிப்படி ஜபித்துப் பரமானந்தமடைந்தார். பிறகு வீரியமும் தேஜஸும் அபாரமாய் விருத்தியடைந்து எதிரில் நிற்கும் ராவணனைப் பார்த்து, மனத்தில் சந்தோஷம் பொங்க, அவனுடன் யுத்தம் செய்து, ஸகலப் பிரயத்னங்களாலும் அவனை எப்படியாவது ஸம்ஹரிக்க வேண்டுமென்று உறுதியான நிச்சயம் செய்து கொண்டார்.

ஸுலோகவாளானும் தன்னை ஸ்தோத்திரம் செய்த ராமனைப் பிரேமையுடன் பார்த்து, அவருடைய பக்தியாலும் ஸ்தோத்திரத்தாலும் மிகவும் ஸந்தோஷித்து மயிர்க்கூச்சமடைந்து, ராஷஸாதி பதி நாசமடையக்கடவானென்று கூறி தேவதைகளின் நடுவி ஸிருந்துகொண்டு ராமனைப் பார்த்து, “ராம! ராவணனைச் சீக்கிரமாய் ஸம்ஹாரம் செய்” என்கார்.

(யுத்தத்தைப் பார்ப்பதற்காக ஸுலோகவான் தன் மண்டலத்தி ஸிருந்து இறங்கி வந்து ஆகாசவீதியில் ராமனுக்கு ஸமீபத்தில் நின்று ஸ்தோத்திரத்தின் பலனை அனுக்ரமித்தாரென்று தெரிவிறது. ஆனால், மேல் வரும் ஸர்க்கங்களில் பிரஹ்மா ருத்ரன் இந்திரன் முதலியவர்கள் ஓரே வார்த்தையாய், “தாங்கள் நாராயண மூர்த்தியே” என்று ராமனைக் குறித்துச் சொன்னதால், விஷ்ணுவே எல்லோருக்கும் மெலானவசென்று விளங்குகிறது. இவ்விடத்

180 திலோ அந்த லக்ஷணம் ஸூரிய பகவானுக்குப் பொருந்தியிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இதற்கு ஸமாதானமென்னவென்றால், சார்தோக்ய உபநிஷத்தில் மதுவீத்யைக்கு ஆதித்யன் அதிஷ்டான தேவதைபெற்று சொல்லப்பட்டிருந்தாலும், அவருக்கு அந்தர்யாமியான பரமாத்மாவே அந்த வீத்யையால் உபாஸிக்கப்படவேண்டியவரென்றும், அவரே அதற்குத் தாத்பர்யமென்றும் வியாஸபகவான் பிரஹ்மஸூத்திரத்தில் வெளியிட்டிருக்கிறார். ஆகையால் இந்த ஸ்தோத்திரம், ஆதித்யனுக்கு அந்தர்யாமியாயிருக்கும் பரமாத்மாவை உபாஸிக்கும் தெய்வமாயுள்ளது. 185 இந்த ராம சரித்திரத்தில் ஆரம்பம் முதல் முடிவு வரையில் நாராயணனையே பரவஸ்துவாய் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. "பிரஹ்மாவிஷ்ணு ருத்ரன் என்றவர்களுக்கு சச்வரன்" என்றதால் த்ரிமூர்த்திகளும் பரமாத்மாவினிடத்திலிருந்து உண்டானவர்களென்று தெரிகிறது. 190

195 லில ராமாயண கோசங்களில் இந்த ஸர்க்கம் காணப்படவில்லை. உபநியும் இதற்கு வியாக்யானம் செய்யவில்லை. ஆரம்பம் முதல் இந்த பிரத்தத்தில் உபதேசிக்கப்பட்ட நாராயணனுடைய பரத்வத்திற்கு இந்த ஸர்க்கத்தில் சொல்லப்படும் ஸூரியனுடைய பரத்வம் விரோதமாகின்றது. மேலும், இந்தக் காண்டத்தில் 130 ஸர்க்கங்களென்று உடாரி கணக்குச் செய்திருர். இதைச் சேர்த்தால் 131 ஸர்க்கங்களென்று சொல்லியிருக்கவேண்டும்.)

அதீ ரவீரவதீத் திரீஷ்ய ராமம்

முதிதமநா: பரமம் ப்ரஹ்ருஷ்யமான: |

நிபசேரபதி ஸய்க்யம் விதித்வா

ஸூரகீண மத்யகதோ வசல் தவரேதி | (39)

ஸர்க்கம் 108

ராவணனுக்கு நேர்ந்த அபசகுனங்கள்

ஸ ரதம் ஸாரதிர் த்ருஷ்ட்வா பரஸைத்ய ப்ரதர்ஷணம் |

கீதந்ரீவ நகீராகாரம் ஸமுச்சீரித பதாநிதம் | (1)

5 அப்பொழுது ராவணனுடைய ஸாரதி அதிசீக்ரமாய் ரதத்தை நடத்திக்கொண்டு வந்தான். அது சத்ருஸையங்கள் கண்டு நடுங்கும்படியானது; கந்தர்வநகரத்தைப் போன்றது; ஆகாசத்தை யளவும் கொடியையுடையது; தங்கமாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட உத்தம அச்வங்கள் பூட்டினது; வில் கவசம் பாணங்கள் கத்தி கேடயம் கதை முதலிய ஸகல ஆயுதங்களால் சிதைந்தது; கொடிகளாலும் பூவணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்

10 பட்டது; ஆகாசத்தை விழுங்குவது போலிருந்தது; சப்தத்தால் பூமியை நடுங்கச் செய்தது; சத்ரு ஸையங்களை அழிக்கக்கூடியது; தன் ஸையங்களுக்கு ஸந்தோஷத்தை விருத்தி பண்ணக்கூடியது; இப்படி ஸகல திக்குகளையும் கிடுகிடு என்று நடுங்கச் செய்து கொண்டு ராக்ஷஸாதிபதியின் ரதம் தன்னை சோக்கி அதிவேகமாய் வருவதை ரகுவீரன் கண்டார். கருப்புக் குதிரைகள் பூட்டிப் பயங்கரமான தேஜஸுடன், மின்னற்கொடி போன்ற த்வண்களுடன், இந்திரனுடைய ஆயுதங்களைப்போன்ற ஆயுதங்கள்அதில் 15 பிரகாசிக்க, காணமேகங்கள் வர்ஷிப்பதுபோல் சரமாரி பெரழிந்து கொண்டு, ஆகாசத்தில் நீருண்ட மேகம் பரவுவதுபோல், சத்தருவின் ரதம் தனக்கு ஸமீபத்தில் வந்ததைக் கண்டு ரகுவீரன், நானேற்றிப் பாலசந்திரனைப்போல் வளைந்துவிளங்கும் பிரசண்ட கோதண்டத்தை எடுத்து, வஜ்ராயுதத்தால் மலைகள் பிளக்கப் 20 படுவதுபோல் டங்காரம் செய்தார். பிறகு மாதலியைப் பார்த்து "பார்த்தாயா? ராவணன் அதிவேகமாய்த் தன் ரதத்தை நடத்திக்கொண்டு வருகிறான். அவன் அப்ரதக்ஷிணமாய் வருகிறதைக் கொண்டே யுத்தத்தில் நாசத்தைக் தேடிக்கொள்ளுகிறானென்று தெரிகிறது. ஆகையால் ஜாக்ரதையாய் நமது 25 ரதத்தை நடத்தி அவனுக்கெதிரில் கொண்டு போ. பெருங் காற்று மேகங்களைச் சிதறடிப்பதுபோல் அவனையும் அந்த ரதத்தையும் நாசம் செய்ய விரும்புகிறேன். வெகு உத்ஸாஹத்துடன், பதறாமல், ஜாக்ரதையாய், மனத்திலும் பார்வைதிலும் கலக்கம் கொள்ளாமல், கடிவாளங்களை ஒரே மாதிரியாய்ப் 30 பிடித்து நடத்து. இந்திரனுக்கு ஸாரத்யம் செய்து வழக்கப்பட்ட உனக்கு நான் உபதேசிக்க வேண்டியதொன்றுமில்லை. ஆனால் பிரபலமான சத்ருவுடன் நான் ஒரே மனதாய் யுத்தம் செய்ய நீச்சயித்திருக்கிறபடியால், உனக்கு ஞாபகம் செய்தேனேயன்றி தெரியாததை உபதேசித்ததாக நீ எண்ணக்கூடாது" 35 என்றார். அந்த வார்த்தைகளால் மாதலி ஸந்தோஷப்பட்டு, அதிவேகமாய் ரதத்தை நடத்திக்கொண்டு, ராவணனுடைய ரதத்தைத் தனக்கு அபஸவ்யமாகச் செய்துகொண்டு சக்கரங்களால் இளப்பப்பட்ட புழுதியால் அவனை மறைத்தான். அதைக் கண்டு தசக்ரீவன் கோபத்தால் சிவந்த கண்களையுருட்டி விழித்து, 40 தனக்கெதிரில் நின்ற ராமனைப் பாணவர்ஷத்தால் வருத்தினான். அதனால் ராகவன் ரோஷம் கொண்டு, மஹாதத்யத்துடன் இந்திரனால் அனுப்பப்பட்ட வில்லையும், ஸூரிய கிரணங்களைப் போல் தேஜஸுள்ள பாணங்களையும் அதிவேகமாய் எடுத்தார். 45

பிறகு அவ்விருவரும் ஒருவரையொருவர் எதிர்த்து நின்று, ஸம்ஹரிக்க நீச்சயித்து, கொழுத்த வீம்ணங்களைப்போல் போர் புரிந்தார்கள். தேவ, கந்தர்வ, எந்த மஹரிஷி கணங்கள் ராவணன்

50 நாசமடையவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டு, அவ்விரு வர்க்கும் நடக்கும் கோர யுத்தத்தைப் பார்க்க அங்கே கூடினார்கள். அப்பொழுது ராகவனுக்கு ஐயத்தையும் ராவணனுக்கு விகாசத்தையும் குறிக்கும் அநேக கோரமான அபசருணங்கள் தோன்றின. மேகங்கள் ராவணனுடைய ரதத்தின்மேல் ரத்த மழை பொழிந்தன. சுழல் காற்றுகள் திக்குணமாயும் அப்பிரதக்ஷிணமாயும்

55 அடித்தன. பெரிய கழுத்கள் ஆகாசத்தில் கூட்டம் கூட்டமாய் அவனுடைய ரதம் போகுமிடமெல்லாம் பிள்தொடர்ந்தன. (சாகப்போதிறவனுடைய ஸமீபத்தில் கழுத முதலிய அகபமான பக்ஷிகள் அவன் தலைக்குமேலும் வீட்டின் மேலும் வட்டமிடும். —சகுனரிணவம்). செய்பருத்திப் புவைப்போன்ற நீரமுள்ள

60 ஸந்தியாகாலவாணந்தால் வங்கையும் அதைச் சுற்றிலுமுள்ள பூமியும் வியாபிக்கப்பட்டு, ராத்திரியில் தீப்பிடித்தெரிவது பகலி வேயே தோன்றிற்று. ஆகாசத்தில் எரிகொள்ளிகளும் இடிகளும் முண்டாமி, ராவணனுக்கு அபஐயத்தைக் குறிப்பிட்டன; ராஷ்டிரர்கள் மனம் நடுங்கினார்கள்; ராவணன் போகுமிடமெல்லாம் பூகம்பம் உண்டாயிற்று; ராஷ்டிரர்களுடைய புஜங்கள் எவராலோ

65 பிடித்துக் தடுக்கப்பட்டதுபோல், ஆயுதங்களைப் ப்ரயோகிக்க முடியாமல் போயின. பர்வதங்களில் அநேக வர்ணமான தாதுக்கள் விளங்குவதுபோல், ஸாலியவிரணங்கள் ராவணனுடைய அவயவங்களில் சிவப்பு, வெண்பு, கறுப்பு முதலிய பல வர்ணங்களுடன் விழுந்தன. நீரிகள் நெருப்பு ஜ்வாலைகளைக் கக்கிக்கொண்டு தசமுக

70 னுடைய முகத்தைப் பார்த்து அகபமாய் ஊளியிட்டன; கழுத்களும் பருந்துகளும் அப்படியே பயங்கரமாய்ச் சப்தித்தன. அவன் மேல் எதிர்க்காற்றடித்துப் புழுதியை வாரி இறைத்துக் கண்டினை மறைத்தது. அவனுடைய ஸைன்யத்தில் நான்கு புறங்களிலும்

75 மேகங்களில்லாமல் நெருப்பிடுகள் கோரமாய்ச் சப்தித்துக்கொண்டு விழுந்தன. ஸகல திக்குகளும் இருளாலும் புழுதியாலும் மூடப்பட்டு ஆகாசம் மறைந்தது. சாரிகை என்னும் பக்ஷிகள் கணக்கில்லாமல் ஒன்றிற்கொன்று சண்டையிட்டுக்கொண்டும், பயங்கரமாய்க் கூச்சலிட்டுக்கொண்டும் அந்த ரதத்தை நோக்கி வந்தன.

80 அதில் கட்டியிருந்த குதிரைகள் வண்ணீர்விட்டு அழுதன; அவைகளின் பின்பாகங்களிலிருந்து நெருப்புப் பொறிகள் விளம்பின. இப்படி அநேக அபசருணங்கள் ராவணனுக்கு விகாசகாலம் ஸமீபித்ததென்பதைக் காட்டிக்கொண்டு பயங்கரமாய்ச் தோன்றின. ராகவனுக்கு ஐயம் கிடைக்குமென்பதைக் குறிக்கும் அநேக அபசருணங்களும் காணப்பட்டன. அவைகளால் ரகுவிசன் ஸந்தோஷமடைந்து, ராவணன் இறந்தானென்று நிச்சயித்தார்.

85

சகுனசாஸ்திரத்தில் அதிபுணரான ராகவன் தனக்குப் பரம அனுகூலமாயும் ராவணனுக்கு பரமப்பிரதிகூலமாயும் காணப்படும் சகுனங்களையும் அபசருணங்களையும் கவனித்து, ஸந்தோஷத்தால்

மயிர்க்கூச்சமடைந்து, அளவற்ற சுகத்தைப்பெற்று, யுத்தத்தில் விசேஷ பராக்கிரமத்தைக் காண்பித்தார்.

ததோ நிரீஷ்யாத்மக்தாநி ராகாவோ
ரணே நிமித்தாநி நிமித்த கோவித: |
ஐக்ராம ஹர்ஷம் ச பராம் ச நிரீவ்ருதிம்
சகார யுத்'தே' ஸ்யதி'கம் ச வி'க்ரமம் | (35)

ஸர்க்கம் 109

ராம ராவண யுத்தம்

தத: ப்ரவ்ருத்தம் ஸுக்ரூரம் ராமராவணயோஸ் தத'ா |
ஸு'மஹத்' தி'வ்வரத'ம் யுத்'த'ம் ஸர்வலோக ப'யாவஹம் | (1)

பிறகு ராமனும் ராவணனும் திவ்யரதங்களில் ஏறிக்கொண்டு ஸகல பிராணிகளும் நடுங்கும்படி கோரயுத்தம் செய்தார்கள். அவ்விரு ஸைன்யமும் ஆயுதங்களைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு அந்த யுத்தத்தைப் பார்க்க ஆவலுடன் அசைவற்று நின்றது. அந்த வீரர்கள் நன்றாய் யுத்தம் செய்ய ஆரம்பித்ததைக் கண்டு எல்லோரும் அதிலேயே நாடின மனத்துடன் எல்லையற்ற ஆச்சரியமடைந்தார்கள். ஆயுதங்களை எடுத்தவர்கள் எடுத்தபடியே நின்றார்கள். ஆச்சரியத்தால் மெய்மறந்து அந்த யுத்தத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே அடிக்க மறந்தார்கள். அவ்விரு ஸைன்யமும் தங்களுடைய தலைவர்களைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டு

5 சித்திரம்போல் அசைவற்று நின்றது. அந்த வீரர்கள் சகுனங்களைக் கவனித்துப் பயப்படாமல் ஸ்திரபுத்தியுடன் அடங்காத ரோஷங்கொண்டு யுத்தம் செய்தார்கள்; 'ஐயமே வரும்' என்ற வம்பிக்கையுடன் ரகுபதியும், 'மரணம் நிச்சயம்' என்று ராவணனும் கதரியமடைந்து தங்களுடைய ஸகல வீரியத்தையும் யுத்தத்தில் காட்டினார்கள்.

10

பிறகு தசக்ரீவன் சில அப்புதமான பாணங்களை ராகவனுடைய ரதத்தின் த்வஜத்தின்மேல் ப்ரயோகித்தார். அவை ரத சக்தியால் தடுக்கப்பட்டு த்வஜத்தை அடையாமல் பூமியில் விழுந்தன. அதனால் ராமனுக்குக் கோபமுண்டாமி, பதிலுக்குப் பதில் செய்யவேண்டுமென்று, வில்லை வளைத்து மஹாஸர்ப்பத்தைப்போல் தடுக்க முடியாத தேஜஸால் ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்கின்ற ஒரு

15 கூரான சரத்தை விடுத்து ராவணனுடைய ரதத்தில் விளங்கும் கோடியை அறுத்துப் பூமியில் தள்ளினார். அதனால் ராவணனுக்குக் கோபத்தால் தேகமெங்கும் ஜ்வலிக்க, எல்லோரையும் எரித்து விடுகிறவன்போல் தோன்றினான். அந்த மஹாபலவான் கடுங் கோபத்துடன் பல திக்குணமான சரங்களைப் ப்ரயோகித்து இந்திர

20

25

30 ரதத்தில் பூட்டியிருக்கும் குதிரைகளை அடித்தான். ஆனால் அவை தெய்வலோகத்து அர்வங்கள்; சற்றும் மயங்கவுமில்லை, அசையவுமில்லை; தாமரைத் தண்டுகளால் அடிபட்டவைபோல் ஸுகமாயிருந்தன. அதைக்கண்டு ராவணன் மறுபடியும் சரமாரி பொழிந்தான். அவனுடைய மாயாசக்தியால் பாணங்களிலிருந்து கதைகளும், பரிகங்களும், சக்ரங்களும், உலக்கைகளும், மலைச் சிகரங்களும், மரங்களும், சூலங்களும், கோடாலிகளும் வெளிப்பட்டன. 35 பயங்கரமாயும் கோரமான சப்தங்களூடலும் வந்து விழும் அந்தச் சரமாரியால் எல்லாப் பிராணிகளும் நடுங்கின. இப்படி ராகவனுடைய ரதத்தை மறைக்க, அவர் அதிவேகமாய் அந்தப் பாணங்களை நாசம் செய்தார். அதைக் கண்டு தசானனன் அவருடைய ரதத்தைவிட்டு வானர ஸையத்தின்மேல் இடைவிடாமல், உத்ஸாஹம் குறையாமல், மனோதைரியம் அழியாமல், எண்ணிறந்த பாணங்களைப் பிரயோகித்து ஆகாசத்தையும் ஸ்கல திக்குகளையும் இடைவெளியில்லாமல் மறைத்தான். ராவணன் யுத்தத்தில் மனத்தை நாட்டி வீராவேசம்கொண்டு வரவர விருத்தியடைவதைக் கண்டு, ராகவன் அலக்ஷயமாய்ச் சிரித்து, வில்லை வளைத்து, ஒன்று, 40 பத்து, நூறு, ஆயிரமென்று கணக்கில்லாமல் சரமாரி தொடுத்தார். அதைக் கண்டு ராவணன் ஆகாசத்தில் ஊசிகாட்ட இடமில்லாமல் பாணங்களைப் பரப்பினான். அவர்கள் தொடுத்து விடுத்த சரமாரியால் பிரகாசமுள்ள ஆகாசவிதி மறைந்தும் சரக்கூட்டால் மற்றொரு ஆகாசம் ஜ்வலிப்பதுபோல் தோன்றிற்று. ஒரு பாணமாவது குறி 50 தப்பவில்லை. உத்தேசித்ததற்கு அதிகமாய்ப் பிளக்கவுமில்லை. குறியில் விழுந்தும் உத்தேசித்த காரியத்தை முடித்தன. ஒன்றை யொன்று தாக்கிப் பூமியில் விழுந்தன. இப்படி ராமனும் ராவணனும் ஓயாமல் வலசாரி இடசாரியாய்ச் சுற்றிக்கொண்டு அமோகமான பாணங்களால் ஆகாசம் மூச்சவிட இடமில்லாததுபோல் செய்தார்கள். ஒருவருடைய ரதத்தில் பூட்டியிருக்கும் குதிரைகளை மற்றொருவர் அடித்தார்கள். வரவரக் கோபம் அதிகரித்து வீராவேசம்கொண்டு, பார்ப்போர் கண்டு நடுங்கி மயிர்க்கூச்சமடையும் படியான கோரயுத்தம் செய்தார்கள். மஹாபலவான்கள் அந்த கூர்மையான சரங்களை விடுத்துச் சளைக்காமல் போர்புரிகையில், 55 ராவணன் தன் ரதத்தில் வீளங்கும் தவஜும் அறுத்து விழுந்தபடியால் ரகுபதியிடத்தில் அடங்காத கோபம் கொண்டான்.

ப்ரயுத்த்யமாநௌ ஸமரே மஹாபுலௌ
ஸிதை: ஸரை: ராவண லக்ஷ்மணூக்ரஜௌ |
த்வஜாவபாதேத ஸ ராக்ஷஸாதிப்போ
ப்ரஸம் ப்ரகக்ரோத் ததா ரகூத்தமே || (30)

லர்க்கம் 110

ராமானுடைய நிலைகளை அறுத்தது

தௌ ததா யுத்த்யமாநௌ து ஸமரே ராம ராவணௌ |
த்ரூஸா: ஸர்வபூதாதி வில்மிதேநாத்ராத்மநா || (1)

இப்படி அவர்கள் யுத்தம் செய்துகொண்டிருக்கும் ஆச்சரியத்தை ஸ்கலப்ராணிகளும் பார்த்துத் திகைத்து நின்றன. அந்த ரதங்களும் ஒன்றையொன்று அதிவேகமாய்த் தாக்கின. ஸாரதிகளும் கடுங்கோபம்கொண்டு, ஒருவர் மேலொருவர் ரதத்தைச் செலுத்தி, ஒருவரையொருவர் கொல்ல நிச்சயித்து, முன்னோட்டம் 5 பின்னோட்டம் மண்டலம் வலசாரி இடசாரியென்ற கடைகளையும் கதிகளையும் விசித்திரமாய்க் காட்டிக்கொண்டு சண்டைசெய்வது பார்க்கப் பயங்கரமாயிருந்தது. ராமன் ராவணனை அடித்துத் திரும்புவதும், ராவணன் ராமனை அடித்துத் திரும்புவதும், வாயுவேக மனோவேகத்தைக் காட்டிலும் அதிவேகமாயிருந்தபடியால், அவர்களுடைய போக்குவரவு ஒருவருக்கும் தெரியவில்லை. மறைக்காலத்தில் இரண்டு கருமேகங்களைப்போல் அந்த ரதங்களும் சரமாரி பொழிந்துகொண்டு யுத்தபூமியென்ற ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரித்தன. இப்படியு் பலவிதமான கடைவரிசைகளைக் காட்டி, பிறகு ஒன்றை 10 யொன்று எதிர்த்து நின்றன. ஏர்க்காலுடன், ஏர்க்காலும் துகத்தடியுடன் துகத்தடியும் குதிரைகளுடைய முகங்களும் முட்டிக்கொண்டன.

ராமன் வில்லை வளைத்து காங்கு பாணங்களைப் பிரயோகித்து, ராவணனுடைய குதிரைகளை அடித்துத் திருப்பினார். ராவணன் கோபம் கொண்டு ராமனைத் தீவ்ஷணமான பாணங்களால் துளைத்தான். ராவணனால் பூர்ணபலத்துடன் அடித்துப் பிளக்கப்பட்டும் ராமனுக்குச் சிறிதும் உபத்திரவமில்லை; மூகத்தில் விகாரமும் இல்லை. பிறகு வஜ்ராயுதங்களைப்போன்ற பாணங்களைப் பிரயோகித்துத் தசானனன் இந்திரனுடைய ஸாரதியான மாதலியை அடித்தான். அவை மாதலியின் தேகத்தில் பாய்ந்தும் அவனுக்குக் கொஞ்சமாவது உபத்திரவமில்லை; அவன் சற்றும் மயங்கவுமில்லை. அது 25 அதுவரையில் தன்னை உபத்திரவித்ததைப்பற்றி ராமனுக்குக் கொஞ்சம்கூட வருத்தமில்லை; தன் ஸாரதியை அடித்ததைக் கண்டு மிகவும் வெட்கமடைந்து, கோபத்தால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு ராவணனைச் சரமாரியால் திரும்பியோடும்படி செய்தார். இருபது, முப்பது, அறுபது, நூறு, ஆயிரம் இப்படிக் கணக்கில்லாமல் ராவணனுடைய ரதத்தின்மேல் ராமன் சரங்களைப் பிரயோகித்தார். ராவணனும் பின்வாங்காமல் கதை உலக்கை முதலிய ஆயுதங்களை 30 ஓயாமல் ராமன்மேல் வர்ஷித்தான்.

35 பிறகு நடந்த யுத்தம் அதுகொரமாயும் அதிபயங்கரமாயு
மிருந்தது. கதைகள் உலக்கைகள் பரிகங்கள் முதலிய ஆயுதங்கள்
வந்துவிழும் ஓசையாலும் சரமாரியாலும் ஸப்தஸூத்திரங்களும்
கலங்கின. அதனால் பாதாளலோகத்தில் வலிக்கும் பன்னகர்கள்
தானவர்கள் முதலிய கணங்களும் வருந்தினார்கள். பூமிபெய்கும்
40 அதிலுள்ள மலைகளும், வணங்களும், காடுகளும் நடு நடுங்கின.
ஸலிரியன் ஓளியற்றான்; காற்று அடிக்கவில்லை; அப்பொழுது தேவ,
கந்தர்வ, விரித்த, மஹர்ஷி, கின்னர, உரககணங்கள், "இதென்ன
விபரீதம்? ஒருவருக்கொருவர் சளைக்கவில்லையே. ராமன்
ராவணனை ஐயிப்பாரோ?" என்று கவலை கொண்டார்கள். "பகக்
45 களுக்கு சேஷமமுண்டாகட்டும்; ஸகல லோகங்களும் அழியாமலிருக்
கட்டும்; ராமன் ராவணனை யுத்தத்தில் ஐயிக்கட்டும்" என்று
தேவர்ஷிகணங்கள் ஐயித்துக்கொண்டு, யுத்தத்தைக் கவனித்துப்
பார்த்திருந்தார்கள். கந்தர்வர்களும் அப்ஸரஸ்களும் கூட்டம்
கூட்டமாய் வந்து நின்று அந்த அப்புதமான யுத்தத்தைப் பார்த்து,
50 "ஆகாசத்திற்கு உபமானம் ஆகாசமே; ஸமுத்திரத்திற்கு உப
மானம் ஸமுத்திரமே; அப்படி இந்த ராமராவண யுத்தத்திற்கு உப
மானம் ராமராவண யுத்தமே", என்று சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

பிறகு ரகுலோத்தமன் கௌரமென்ற உத்தமமான
பாணத்தை எடுத்து வில்லில் பூட்டிக் கரும் கோபத்துடன் ராவ
55 ணன்மேல் விடுத்தது, அவனுடைய தலையை அதில் விளங்கும் கிரீட
குண்டலங்களுடன் அறுத்துப் பூமியில் தள்ளினார். மூன்றுலோக
வாஸிகளும் அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்; உடனே
அதைப்போன்ற வேறொரு தலை அல்லிடத்திலேயே தோன்றிற்று.
அதையும் அதிலேகமாய் ராமன் திஷ்ணமான பாணங்களால்
60 அறுத்தார்; உடனே அல்லிடத்தில் வேறொரு தலை தோன்றிற்று,
ராவணனுடைய தலைகளை ராமன் வஞ்சகங்களைப்போன்ற பாணங்
களால் அறுத்துத்தள்ள, இப்படி நூற்றொரு தலைகள் தோன்றி
நாசமடைந்தன. ஒன்றிற்கொன்று ரூபத்திலாவது நிறத்திலாவது
காந்தியிலாவது அலங்காரத்திலாவது பேதமில்லை; ஆனால், ராவண
னுடைய பிராணன் அழியும் வழியும், அவனுடைய ஆயுளுக்கு
65 முடிவும் காணப்படவில்லை. (இப்படி அடிக்கடி தலைகளை அறுப்
பதின் உத்தேசமென்ன வென்றால், ராமபாணங்கள் வெகுகாலமாய்
ராவணனுடைய தலையை அறுத்து, அந்த ரத்தத்தைக் குடிக்க
வேண்டுமென்று கொண்ட ஆவலைத் தீர்ப்பதற்கே தவிர வேறல்ல,
70 இங்கே "ஒரு தலை" என்றதால் ராவணன் ஒரு தலையுடனும்
இரண்டு புண்களுடனும் யுத்தம் செய்தானென்று தெரிகிறது.)
ஸகல அஸ்திரங்களின் குணங்களையும் லக்ஷணங்களையும் அறிந்து,
அவைகளைப் பிரயோகிப்பதிலும் நாசம் செய்வதிலும் மஹாநிபுண
ரான ரகுவீரன் "மாரீகனை அடித்த பாணங்கள் இவைகளே; கர

75 தூஷணர்களை அழித்த பாணங்களும் இவைகளே; தண்டகாவணத்
தில் விராதனுடைய உயிரை வாங்கின பாணங்கள் இவைகளே;
க்ரௌஞ்சவணத்தில் கபர்தனைச் சித்திரவதை செய்த பாணங்கள்
இவைகளே; யுத்தத்தில் இவைகளை நம்பி நான் இதுவரையில்
மோசம் போனதில்லையே; இப்பொழுது ராவணனிடத்தில் சற்றும்
80 பிரயோஜனப்படவில்லை" என்று கவலையடைந்து, அதிஜாகிரதை
யுடன் ராமன் ராவணனுடைய மார்பில் அநேக பாணங்களை நாட்டி
னார். ராவணன் கதைகள் உலக்கைகள் முதலிய ஆயுதங்களால்
ராமனை மிகவும் வருத்தினான்.

தரிகூடபர்வதத்தின் சிகரத்தில் யுத்தம் செய்து கொண்டிருக்
95 கும் அவ்விருவரும் யுத்தாவேசத்தால் உற்சவ்கொண்டு, பூமியிலும்
ஆகாசத்திலும் மறுபடியும் மலிச்சிகரத்திலும் மாறிமாறி யுத்தம்
செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். தேவ தானவ யக்ஷ பிராச உரக
ராக்ஷஸ கணங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில், அந்த ராத்திரி
முழுவதும் அவ்விருவர்க்கும் பயங்கரமான யுத்தம் ஓயாமல்
90 நடந்தது.

(இவ்விடத்தில் ஸந்தராத்தரம் 'ஏழு ராத்திரிப் பகல்களாய்;
ஸ்வராத்தரம் அன்று ராத்திரி முழுவதும் என்று இரண்டு' பாடங்க
ளுண்டு. பங்குனி மாஸம் சதுர்த்தியில் ஹனுமான் லங்கையை
எரித்தார்; பெளர்ணமாவால்சபையில் ராமன் ஸமுத்திரக் கரைக்கு
95 வந்தார்; பிரதமை த்விதீயை த்ரீதீயைகளில் தர்ப்பசயணம்;
அஷ்டமியில் ஸுவேல மலையில் ஏறினது; நவமியில் யுத்தாரம்பம்.
ஆகையால் ராமராவண யுத்தம் ஏழு இரவு பகல் நடந்தது என்றும்
அர்த்தஞ் செய்யலாம். இது கும்பகர்ணனுடைய சித்திரா காலத்தை
கிர்ணயிக்குமிடத்திலேயே விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.) பகலி
ஸாவது ராத்திரியிலாவது ஒரு முகூர்த்தமாவது ஒரு அணமாவது
100 ஓயாமல் இடைவிடாமல் ராமனும் ராவணனும் யுத்தம் செய்
தார்கள். ராமனுக்கும் ராவணனுக்கும் நடக்கும் யுத்தத்தை
விசேஷ கவனமாய்ப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மாதலி, ரகுவீர
னுக்கு கொஞ்சமாவது ஐயம் ஏற்படவில்லையென்று கண்டு, மஹா
யுத்திமானாகையால் இதுதான் ஸமயமென்று ராகவனைப் பார்த்துப்
105 பின்வருமாறு சொன்னான்.

தீஸரத ஸுத ராக்ஷஸேந்திரயோ:
ஐயமநவேக்ஷய ரணே ஸ ராக்வல்ய |
ஸுரவர ரத ஸாரதிர் மஹாத்
ரணகீத மேநமுவாச வாக்யமாஸு |

ஸர்க்கம் 111

ராவணவதம்

அதஃ ஸம்ஸாரயாமாஸ ராக்வம் மாதஸிஸ் ததஃ |
அஜாதந்திவ சிம் வீர த்வமேந மநுவர்தஸே || (1)

பிறகு மாதவி ராகவனுக்கு வணக்கமாய் ஞாபகம் செய்தான். "தாங்கள் பிரஹ்மாஸ்திரத்தின் பிரபாவத்தை அறியாதவர்கள் போல் இந்த ராக்ஷஸன் பிரயோகிக்கும் அஸ்திரங்களுக்குப் பதில் அஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்துக்கொண்டு மாத்திரமிருக்கிறீர்கள். மஹாவீர! இவன்மேல் பிரஹ்மாஸ்திரத்தைப் பிரயோகம் செய்து இவனை ஸம்ஹரிப்புகள். இவனுக்கு விநாசகாலமென்று தேவர்கள் சொல்லக் கேட்ட ஸமயம் இப்பொழுது வந்திருக்கிறது." என்றான். இப்படி மாதவியால் ஞாபகம் செய்யப்பட்டு, ரகுநந்தன் மஹாஸர்ப்பத்தைப்போல் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டும், தேஜஸால் ஸகல திக்குகளையும் பிரகாசிக்கச் செய்துகொண்டுமிருக்கும் அந்த அஸ்திரத்தை எடுத்தார். ராமன் தண்டகாரணயத்தில் வளிக்கையில் அதை அகஸ்தியமஹர்ஷி அவருக்குக் கொடுத்தார். அது ஆதியில் இத்திரனுக்காக பிரஹ்மாவால் நிர்மிக்கப்பட்டது. அவன் மூன்று லோகங்களையும் ஜயிக்க யத்தனம் செய்தபொழுது பிரஹ்மாவால் அவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது; வீண் போகாதது; அதன் பக்கங்களில் வாயும், முனையில் அக்னியும் ஸூரியனும் அதி தேவதைகள்; ஆகாசமயமான சீர்த்தையுடையது; மேருமந்தர பர்வதங்களைப்போல் பளுவுள்ளது; தேஜஸால் ஜ்வலித்துக் கொண்டு, தங்கக் கட்டுகளையுடைய கணுக்களுடன், கொழுந்து விட்டெரியும் காலாக்கி புனைபால் சூழப்பட்டதுபோலும் கோபத்தால் ஜ்வலிக்கும் தீவ்ர விஷமுள்ள நாகத்தைப்போலும் பார்க்கப் பயங்கரமானது; சத்துருக்களின் ரதகஜதுரகபதாதி த்வார கோபுரப்ரகாரங்களையும், பரிசும் கதை முதலிய ஆயுதங்களையும், பர்வதங்களையும் பிளக்கக்கூடியது; ஸகலப் பிராணிகளின் ஸாரமே ரூபமெடுத்து வந்ததுபோன்றது; ஸூரியனைப்போன்ற காந்தியுள்ளது; சத்துருக்களின் ரத்தம், மாம்ஸம், கொழுப்பு முதலியவை களால் பூசப்பட்டுக் கோரமானது; வஜ்ராயுதத்தைப்போல் உறுதியானது; பனைவர்கள் கேட்டு நடுங்கும்படியான சப்தத்தை யுடையது; அநேக ஸைன்யங்களை நாசம் செய்தது; கபட யுத்தத்தை அழிக்கக்கூடியது; அதைக் கண்டு ஸகலப் பிராணிகளும் கதறும். கோபத்தால் சீறிக்கொண்டிருக்கும் கார்த்தோடகனைப் போன்றது; கழுகு, பருந்து, நரிகள் முதலிய ஜந்துக்களுக்குப் பூர்ணமான ஆகாரத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது; யமனை ஒத்தது; வானரர்கள் அதைக்கண்டு ஆனந்தமடைந்தார்கள்; ராக்ஷஸர்கள் பயந்தார்கள்; கருடனுடைய இறகுகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டது; ஸகல

Notes : This Blank Page has also to be counted as a another page Number.

It is intentionally left blank after Picture Sketches.!

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ஸ ராவணனுய ஸங்க்ருத்திர ப்ருமாவய காரிமுகம் |
 லெஷுப பரமாயத்தி: தம் ஸரம் மர்மகாதிதம் |

—பு. 111 ஸ—16 ச.
 ரகுவிர் வளர்ந்திரும் போல் சேயு பரவரன், பிரண்ட, சேஷன், தீர்ப்பு வந்தது. பாண்ட வரணரன் (பக்கம் 399 பார்க்க)
 சக்ருவீன் உயிர்த்திரும் போலும் அந்த அஸ்திரத்தை வெகு ஐரக்கிரதையாய்ப் பிரயோகித்தார்.

அஸ்திரங்களுக்கும் ராஜாவானது: இஷ்வாகு குல ராஜாக்களுக்கும் பயத்தைப் போக்குவது; சத்துருக்களுடைய கீர்த்தியை அழிப்பது; அதைப் பெற்றவனுக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. மஹா பலவானான ராமன் அதை வேதத்தில் சொல்லியிருக்கும் மந்திரங்களால் ஐபித்து வில்லில் தொடுத்தார். அப்பொழுது ஸகலப் பிராணிகளும் பயந்தன; பூமி கடுங்கிற்று. ரகுவிர்ன் காலாக்னி குந்திரைப்போல் கோப பரவசராய், பிரசண்ட கோதண்டத்தை வளைத்து நாணக் காது வரையில் இழுத்து, சக்ருவீன் உயிர்த்திரும் போலும் அந்த அஸ்திரத்தை வெகு ஐரக்கிரதையாய்ப் பிரயோகித்தார்.

40
45

இந்திரனால் பிரயோகிக்கப்பட்ட வஜ்ராயுதத்தைப்போல் ஒருவராலும் தடுக்க முடியாததாய், ஸர்வஸம்ஹாரகளுன அந்தகளைப்போல் சாவணனுடைய மார்பில் வந்து விழுந்தது. மஹா வேகத்துடன் விடப்பட்ட அந்தப் பாணம் துஷ்டனான சாவணனுடைய ஸ்விநதயத்தைப் பிளந்து சரீரத்தை நாசம்செய்தது. அதி வேகமாய் அவனுடைய பிராணைகளை அபகரித்துக்கொண்டு சத்தத்தால் நனைந்து பூமியில் பிரவேசித்தது. இப்படி சாவணனைக் கொன்று, அவனுடைய ரத்தத்தால் பிரகாசித்துக்கொண்டு, தன் காரியத்தை நிறைவேற்றி, மிகுந்த வணக்கத்துடன் மறுபடியும் ராகவனுடைய அம்பறையில் வந்திருந்தது. தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியாமல் உயிரையிழந்த சாவணனுடைய கையிலிருந்து வில்லும் பாணங்களும் நழுவி விழுந்தன. வஜ்ராயுதத்தால் அடிக்கப்பட்ட விருத்ராஸுரனைப்போல், அபாரமான வேகத்தையும் கார்த்தியையுமுடைய அந்த ராஜாஸாதிபதி உயிரற்று ரதத்திலிருந்து பூமியில் விழுந்தான்.

50
55
60

இறந்தவர்கள் போக மிகுந்த ராஜாஸர்கள் அதைக் கண்டு நாயகனில்லாமல் பயம் மேலிட்டு மூலைக்கு மூலை ஓட ஆரம்பித்தார்கள். தசக்ரீவன் மடிந்ததையும் ராமன் ஐயித்ததையும் கண்டு வானர்கள் வீர கோஷங்களால் ஆகாசத்தையும் பூமியையும் கடுங்கச் செய்து கொண்டு, மரங்களையும் மலைகளையும் எடுத்துக் கொண்டு ராஜாஸர்களைத் துரத்தியடித்தார்கள். அவர்களோ பயத்தால் ஒன்றும் தோன்றாமல், பற்றற்று, கண்ணீர் சொரிய, முகம் வாடி, வங்கையில் போய் ஒளிந்துகொண்டார்கள். பிறகு வானர்கள் பரமாளந்தத்தால் பரவசமடைந்து, ஐயத்தால் தேகம் பூரித்து, ரகுவிர்ன் ஐயித்ததையும் சாவணன் மாண்டதையும் சொல்லிச் சொல்லி ஆரவாரித்தார்கள். ஆகாசத்தில் தேவதூத்துபிகள் முழங்கின. திவ்யமான பரிமளத்துடன் காற்று ஸுகமாய் அடித்தது. ஆகாசத்திலிருந்து புஷ்பமாரி சொரிந்தது. அதி மிகுதமானதுப் பிறகுக்குக் கிடைக்காததுமான அந்தப் புஷ்ப வர்ஷத்தால் ராகவனும் அவருடைய சதமும் மறைக்கப்பட்டன.

65
70
75

தேவகணங்கள் ஆகாச விதியில் நின்றுகொண்டு. 'நல்லது, நல்லது' என்று ராமனைக் கொண்டாடினார்கள். மஹாக் குருரனும் ஸகல லோகங்களையும் கதறச் செய்தவனுமான ராவணன் நாசமடைந்தவுடன் தேவகந்தர்வ வந்த சாரண கணங்கள் ஆனந்தத்தால் மெய்மறந்தார்கள். அந்த ராக்ஷஸபதியைக்கொண்டு ராமன் ஸு-கீர்வணயும் அங்கதனையும் ஸந்தோஷப்படுத்தி, அவர்களுடைய மனோரதங்களைப் பூர்த்தி செய்தார். (அவ்விருவரும் ராமன் தங்களுக்குச் செய்த உபகாரத்திற்குப் பதில் செய்யக் காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள்; தங்களுடைய பிரயத்தனங்கள் ஸபலமாய் முடிந்ததைப்பற்றி ஸந்தோஷப்பட்டார்கள்). பிறகு தேவகணங்கள் பயம் நீக்கி, ஸுகமடைந்தார்கள்; திக்குகள் பிரலன்னமாயின; ஆகாசம் களங்கமற்றது; பூமி நடுங்கவில்லை; காற்று குருரமாய் அடிக்காமல் மிருதுவாயும் ஸுகமாயும் வீசிற்று; பிறகு லக்ஷ்மணன், விபீஷணன் ஸுகீர்வன், ஜாம்பவான் முதலிய மித்திரர்கள் ராகவனுடைய ஜயத்தால் அத்யந்த ஆனந்தமடைந்து, சனபூமியில் ஜயலக்ஷியுடன் விளங்கும் ரகுநாயகனை விதிப்படி பூஜித்தார்கள். ராமபத்ரன் தன் சத்துருவை ஸம்ஹரித்து பிரதிக்ஷையை நிறைவேற்றி, மித்திரர்களாலும் ஸஸன்யங்களாலும் சூழப்பட்டு, தேவகணங்களால் உபசரிக்கப்பட்ட மஹேந்திரனைப்போல், மஹாதேஜுஸூடன் வீற்றிருந்தார்.

ஸ து திஹதரீபு: ஸ்திர ப்ரதிஜ்ஞ: |
 ஸ்வஜந ப்வாபி'வ்ருதோ ரணே ரராஜ |
 ரகு'குல ந்ருபநந்த'நோ மஹேஷஜா:
 த்ரிதீ'ஸ க்ஷிண ரபி'ஸம்வ்ருதோ யதே'ந்த'ர: | (34)

ஸர்க்கம் 112

விபீஷணன் பிரலாபித்தது

ப்ராதரம் திஹதம் த்'ருஷ்ட்வா யாதம் ராமநிர்ஜிதம் |
 யோகவேக் பரீதாத்மா விலலாப விபீ'ஷண: | (1)

5 தூள் ஸஹோதரனான ராவணன், ராமனால் ஜயிக்கப்பட்டு, உயிரிழந்து பூமியில் இடக்கக்கண்ட விபீஷணன் அடங்காத துயரம் கொண்டு புலம்பினான். "ஒப்பில்லாத வீர! அளவற்ற பராக்ஷிர சாலியே! ஸகல லோகங்களிலும் வியாபிக்கும் கிர்த்திபெற்றவனே! ஸகல வித்யுகளிலும் கரைகண்டவனே! ராஜ ரீதியை நன்றாய் அறிந்தவனே! காம்பு நீக்கிய ஸுகந்தமலர்கள் பரப்பப்பெற்ற ஹம்ஸதுளிகாசயனத்தில் படுத்துறங்கும் பரமஸுகியான நீ, இன்று பிராணனை இழந்து வெறுத்தரையில் படுக்கவும்நேர்ந்ததோ? தோள்வளைகளால் விசித்திரமாய் அலங்கரிக்கப்பட்டு யானைத் துழிக்

10 னகளைப்போன்ற நீண்ட புஜங்களை நீட்டிக்கொண்டு, மீட்டம் சிதற, தேஜோராசியான ஸூரியன் பூமியில்விழுந்ததுபோல், அசைவற்று அலங்கோலமாய்க் கிடக்கவும் உனக்கு விதியிருந்ததோ? நான் முன்பு உனக்குச் சொன்ன வார்த்தைகள் இப்பொழுது பஸித்தனவே. காமத்தாலும் கர்வத்தாலும் புத்திமயங்கி என் வார்த்தையை அங்கேறிக்காமலிருந்தாய். அளவற்ற கொழுப்பால் பிரஹஸ்தனும், இத்திரஜித்தும், சும்பகர்ணனும், அதிகாயனும், நராகந்தனும் மற்ற ராக்ஷஸர்களும் நீயும் அலக்ஷ்யம்செய்த காரியத்தில் பலன் இப்பொழுது பிரத்யக்ஷமாய் அனுபவத்திற்கு வந்து விட்டதே. ஐயோ! ராஜரீதிக்கு எல்லையும், தர்மஸ்வரூபியும், பலத்திற்கு இருப்பிடமும், ஸகல ஸ்தோத்திரங்களுக்கும் பாத்திரமுமான நீ இன்று நாசமடைந்தாய். அந்தக் குணங்களும் ஆச்ரயிப்பதற்கு இடமில்லாமல் அலைந்தன. இவன் அக்னி ஹோத்திரங்களைச் செய்தவன். ஸகல லோகங்களையும் பிரகாசிக்கச் செய்யும் ஆதித்யன். ஆகாச மண்டலத்திலிருந்து இன்று பூமியில் விழுந்து விட்டான். சந்திரன் ஸகல கலைகளும் இறுட்டில் மறைந்தான். அக்னி தேஜஸ் இழந்தவன் ஆனான். உத்ஸாகமென்பது வேலை இல்லாமல் ஒய்ந்திருக்கிறது. புத்த வீரர்களுக்குள் சிகாமணியான பிரதாபலங்கேகவரன் பிராணனை இழந்து பூமியில் விழுந்தபிறகு மேற்சொன்னதெல்லாம் சிஹமாயிற்று. ராக்ஷஸசிரேஷ்டனான ராவணன் சத்துவால் அடிபட்டுப் புழுதியில் கிடக்கினான்; இனி லோகத்தில் சுத்தவீரர்களில்லை; எங்கும் ஒரே குன்யமாய்த் தோன்றுகிறது.

35 "ராக்ஷஸாதிபதியென்ற மஹாவிருஷம் ராமனென்ற சண்ட மாருதத்தால் அடிபட்டு புத்தபூமியில் கிடக்கிறது. செனரியமே அதற்கு ஆழ்ந்த வேர்; தபஸே பலம்; கஷ்டத்தை ஸஹிக்கும் தன்மையே புஷ்பம்; கதரியமே தளிர். ராவணனென்ற மதயானை ராக்ஷனென்ற ஸம்ஹத்தால் அடிபட்டுக் கிடக்கிறது. பராக்ஷிரமமே தந்தங்கள்; உத்தம குலமே சரீரத்தின் பிற்பகுதி, பின்பாகம்; கோபமே அவயவங்கள்; அனுக்ரஹமே தும்பிக்கை. தசமுகனென்ற அக்னி ராமனென்ற மேகத்தால் அணைந்துவிட்டது. பராக்கரமமும் உத்ஸாஹமமே ஜ்வாலுகள்; சுவாஸமே புகை; பலமே உஷ்ணம்; அபாசதேஜ்ஜஸ்யுடைய தசானனென்ற எருது ரகுவீரனென்ற புலியால் கொல்லப்பட்டுக் கிடக்கிறது. ராக்ஷஸர்களே அதற்கு வாலும் கொம்புகளும் முகப்பும்; (ராக்ஷஸர்களை அவனுடைய கர்வத்திற்குக் காரணம்); சத்ருக்களை அலக்ஷ்யமாய் ஜயிக்கக் கூடியது; வீரியத்தால் அந்த ஜாதியில் உத்தமமாய் விளங்குவது; விஷயஸுகங்களில் ஆசாயே காதுகளும் நேத்திரங்களும்" என்று கூறினான்.

50 இப்படி விபீஷணன் சோகம் தாங்காமல் தகுந்த காரணங்களடங்கிய உத்தமமான வார்த்தைகளைச் சொல்லி பிரலாபிப்பதைக்

கேட்டு ரகுவீரன், "மித்திர! இவன் யுத்தத்தில் பயங்கரமான பராக்கிரமத்தைபுடையவன்; எல்லையற்ற உத்தலாடத்தைபுடையவன்; பராக்கிரமமற்று அல்பஹ்ருவைப்போல் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டானென்று எண்ணாதே. பிறர் எந்த விதத்திலும் புகழும் படியான வீரமிகுந்தவர்களைச் செய்து முடிவில் கொல்லப்பட்டானென்று நிச்சயமாய் நம்பு. ஷத்ரீயதர்மத்தை அனுஷ்டித்து, உத்தமலோகங்களில் ஸுகமாய் வளிக்க விரும்பி, யுத்தப்பூரியில் சந்துருவிற்குப் பின்வாங்காமல் மஹாதைரியமாய் யுத்தம்செய்து உயிரையிழக்கிறவர்களைப்பற்றித் துக்கிப்பதற்கிடமில்லை. அவர்கள் இறந்தும் என்றும் அழியாதவர்கள். இவன் மஹாயுத்திமான்; இந்திராதி தேவர்களைமும் மூன்று லோகங்களையும் யுத்தத்தில் ஐயித்தக் கதறச்செய்திருக்கிறான். அளவற்ற சீர்த்தியையும் உத்தமமான வீரல்வர்க்கத்தையும் பெற்றிருக்கிறான். எல்லோருக்கும் ஸஹஜமான காலகதியை இவனும் அடைந்ததைப்பற்றித் துக்கிப்படுவதற்கு இது ஸமயமல்ல. யுத்தத்தில் சென்றால் ஒருவனுக்கு எப்பொழுதும் ஐயமே கிடைத்துவந்ததென்று நாம் கேட்டதில்லை வீரன் சந்துருக்களால் கொல்லப்படுகிறான். அல்லது சந்துருக்களைக் கொல்லுகிறான்; இவ்விரண்டும் ஸஹஜதர்மங்கிணை. இந்த உத்தமகதி நமது முன்னோர்களால் கொண்டாடப்பட்டது; ஷத்ரீயர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. ஆகையால் யுத்தத்தில் புறம் காட்டாமல் வீரமிகுந்தவர்களைச் செய்து மாணமடைந்த ஷத்ரீயனைப்பற்றி ஒருபொழுதும் துக்கிக்கக்கூடாதென்பது என் நிச்சயமான அபிப்பிராயம். ஆகையால் இந்த நிச்சயத்தை நீயும் அறிந்து, பிறந்தவனுக்கு மாணம் என்றுமுள்ளதென்று தெளிந்து, சோகமற்று, மேல்கடக்க வேண்டிய காரியங்களை ஆலோசிக்கவேண்டியது" என்றார்.

மஹாதர்மிகர்களான இஷ்வாகுசக்கரவர்த்திகளின் வம்சத்தில் அவதரித்து, தர்மமும் பராக்கிரமும் ருபமெடுத்ததுபோன்ற ராகவன் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டு, விபீஷணன் சோகத்திராமல், தன் தமயனுக்குச் செய்யவேண்டிய உத்தரவாரியங்களைத் தெரிவித்தான். "தேவர்களும் இந்திரனும் ஒன்று சேர்ந்தும் இவனை ஒருநாளும் யுத்தத்தில் ஐயித்ததில்லை. ஸமுத்திர ஐலம் கரைகளால் தடுக்கப்பட்டதுபோல், அப்படிப்பட்ட மஹாவீரன் தங்களை எதிர்த்து யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டான். இவன் கண்கில்லாமல் தானங்களைச் செய்திருக்கிறான். குருக்களையும் தேவதைகளையும் எம்பூர்ணமாய்ப் பூஜித்திருக்கிறான். ஸமஸ்த போகங்களையும் அனுபவித்திருக்கிறான். பரிவாரங்களைக் குறைவில்லாமல் போஷித்திருக்கிறான். மித்திரர்களுக்கு அளவற்ற தனங்களைமும் ஸுகங்களையும் கொடுத்திருக்கிறான். சந்துருக்களிடத்தில் வைத்த பகைகளைத் தீர்த்திருக்கிறான். இவன் இடைவிடாமல் அக்னிஹோரத்திரங்களைச் செய்தவன்; மஹாதபஸ்வி; வேதசாஸ்திரங்களில் கரை

கண்டவன்; ஸகல வைதிக வேனகிகக் கிரியைகளையும் பூர்ணமாய் விதிப்படி செய்தவன்; சிகரற்ற வீரனாகையாலும், தர்மசிலனாகையாலும், அக்னிஹோரத்திரியாகையாலும். ஸகல தர்மங்களைமும் குறைவின்றி நடத்தினவனாகையாலும் இவனுக்குப் பரலோகத்தில் உத்தமகதி கிடைக்கும்படியான காரியங்களை விதிப்படி நான் செய்வதற்குத் தங்களுடைய ஆக்களுையை எதிர்பார்க்கிறேன். அவனுடன் பிறந்தவனும், அவனுடைய வயிற்றில் பிறந்தவர்களும் மடிந்தார்கள். பிரேதக் கிரியைகளைச் செய்வதற்கு நான் ஒருவனை அதிகாரியாய் மிகுத்திருக்கிறேன்" என்றான்.

இப்படி, கேட்பவருடைய மனம் உருகும்படி, கீனமாய் விபீஷணன் அந்த ஸமயத்தில் தனக்கிருந்த அதிக துக்கத்தால் இப்படிச் சொல்ல, ரகுவீரன் ராஷஸபதிக்கு நடக்கவேண்டிய உத்தரக் காரியங்களை ஆக்ரோபித்தார். (விபீஷணன் கூறிய வார்த்தைகள் வால்மீகியால். ராவணன் இறந்ததைக் கண்டவுடன் முன் ஞாபகமும் கூடப்பிறந்ததும் அவன் செய்த உபகாரங்களின் நினைவும் மேலிட சொன்னதெயொழிய வேறல்ல. விபீஷணனானே உடனே அதற்குத் தான் கூறியதற்கு மாறாக "நான் இவனுக்கு பிரேதக் கிரியைகளைச் செய்ய மாட்டேன்" என்று கூறுவதையும் கவனிக்க. ஸர்க்கம் 114.) "விபீஷணன் உனக்கும் இவனுக்குமுள்ள விரோதத்தை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு நாம் இவனுக்கு பிரேதக்கிருந்தவர்களைச் செய்யாமலிருப்பது நியாயமல்ல. ஸகல விரோதங்களும் மாணத்தோடு முடியவேண்டியது. ஒருவன் இறந்த பிறகும் அவனிடத்தில் வைரம் பாராட்டுவது நியாயமல்ல. நாம் வீதையை மீட்பதற்காக இங்கு வந்தோம். அந்த பிரயோஜனம் கிடைத்தது. ஆசாரசிலனான இவனுக்கு எவ்விதமாய் பிரேதக்கிருந்தவர்களைச் செய்யவேண்டுமோ அவைகளைக் குறைவில்லாமல் செய்யவேண்டியது. இவன் உனக்கு உடன் பிறந்தவன்; நீ எனக்குப் பரம மித்திரனாகையால் எனக்கும் உடன் பிறந்தவனாகிறான். இவனிடத்திலுள்ள தோஷங்களைக் காரணமாய்க் கொண்டு நீ இவனுக்கு பிரேதக்கிருந்தவர்களைச் செய்யமாட்டேனென்றால், நானே செய்யத் தயாராயிருக்கிறேன். ஸஹோதரர்களில் எவர்க்கும் அந்த அதிகாரமுண்டு." என்றார்.

(இவ்விடத்தில் உரைகாரர் கோவிந்தராஜர் தமது ஆசாரியர்கள் கூறிய கருத்தை இவ்வாறு கூறுகின்றார். "இவன் உயிரோடிருக்கும் வரையில் ஐனஸ்தானத்திலுள்ள ரீஷிகளை உபத்திரவித்தான். வீதையை அபகரித்தான். உயிருக்கும் உயிரான ஐடாயுவைக் கொன்றான். உயிரிழந்த பிறகு என்னுடன் விரோதம் செய்யவாவது எனக்குக் கெடுதி செய்யவாவது சந்தியற்றவன். என் தீவேஷத்திற்குப் பாத்திரனல்ல. மேலும், 'ராவணனே வந்தாலும் அவனுக்கு அபயப் பிரதானம் கொடுக்கத் தயாராயிருக்கிறேன்'

95

100

105

110

115

120

125

130

- என்றபடி. இவனுக்கு ஏதாவது மங்களமான காரியத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்று எண்ணியிருந்தேன். ஆனால், என்னை இரண்டாப்பிப் பிளந்தாலும் ஒருவருக்கும் நான் தலை வணங்கமாட்டேன். 135 இது என் ஸ்வபாவம்' என்று இவன் சொன்னபடி அந்த உபகாரத்தை நான் செய்ய முடியாமல் தடுத்து விட்டான். என் உத்தேசத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு இப்பொழுது நல்ல ஸமயம் கிடைத்திருக்கிறது. இப்பொழுது நான் செய்யும் உபகாரத்தை வேண்டாமென்று தடுக்க இவனுக்குச் சக்தியில்லை. ஆகையால் இவனைக் கைவிடக்கூடாது. இவன் என் அபிப்பிராயத்திற்கு அணுகலமாய்ப் பிறந்தவன். லோகத்திலுள்ள பாபத்தையும் அதர்மத்தையும் அழித்துத் தர்மத்தை மீட்டிற்றுத்த வேண்டுமென்பது என் அவதாரத்தின் உத்தேசம். இவன் லோகத்திலுள்ள ஸகல பாபத்தையும் அதர்மத்தையும் தன்னிடத்தில் ஒன்றியச் சேர்த்துக்கொண்டு, என் உத்தேசத்தை வெகு ஸூலபமாய் நிறைவேற்றும்படி ஒத்தாசை செய்திருக்கிறான். ஆகையால் எனக்குப் பரமோபகாரி; பரம மித்திரன்; நீயும் என் மித்திரனாகையால் என்னைப்போல் நடக்கக் கூடவாய். இவன் எனக்கு எப்படியோ அப்படியே உனக்கு மல்லவா?" என்று ராமன் கருத்துள்ளதாக பெரியோர் கூறுவர் என்பதாம்.) 140 145 150

மரணந்தாதி வைராணி திரீவ்ருத்தம் ந: ப்ரயோஜநம் |
கீயதாமஸ்ய ஸம்ஸ்கார; மமாப்யேஷ யதா தவ || (34)

ஸர்க்கம் 113

அந்தப்புர ஸ்த்ரீகள் பிரலாபித்தலு

ராவணம் நிறைதம் ச்ருத்தவா ராசுவேண மஹாத்மநா |
அந்த: புராத்' விதிஷ்பேது: ராகுஸ்ய; சோகார்பதிதா: || (1)

- ராவணன் ராமனால் கொல்லப்பட்டானென்று கேள்விப்பட்டவுடன் அந்தப்புர ஸ்த்ரீகள் எல்லோரும் துக்கத்தால் மெய் மறந்து தலைவிரிகோலமாய் ஓடிவந்தார்கள். எவர் தடுத்தும் நிற்காமல் தலைமயிர் அழிந், ஆபரணங்கள் சிதற, ஆடைகள் கழுவ, தரையில் விழுந்து புரண்டுகொண்டு, கன்றையிழந்த பக்ககளைப்போல் கதறினார்கள். ராகுணர்களுடன் வடக்குக்கோட்டை வாசல் மூலம் வெளியில் வந்து, கோரமான யுத்த பூமியில் பிரவேசித்துத் தங்களுடைய நா தனைத் தேடினார்கள். "ஹா ராஜபுத்திர! ஹா நாதி!" என்று கதறிக்கொண்டு, உயிரற்ற உடல்களால் நிறைந்து சத்தத்தால் சேறான அந்த யுத்த பூமியில் நான்கு புறங்களிலும் தேடினார்கள். கண்ணீர் தாரைதாரையாய்ப் பெருக, தங்களுடைய பரித்தாவை இழந்து அநாதைகளாய், வனத்தில் ஆண் யானைகளைப்

- பறிகொடுத்த பெண் யானைகளைப்போல் பரிதாபமாய்க் கதறினார்கள். நெடுநேரம் கழித்து அனவற்ற வீரியத்தையும், தேஜஸையும், கார்த்தியைமுழுடைய ராவணன், மைமலையைப்போல் பருத்த சரீரத்துடன் பூமியில் கிடப்பதைக் கண்டார்கள். வெறும் தரையில் புழுதியில் கிடந்து புரளும் தங்கள் பிரிய நாயகனுடைய தேகத்தைக் கண்டு, வேரற்ற கொடிக்களைப்போல் அவனுடைய தேகத்தின் மேல் விழுந்து மூர்ச்சையடைந்தார்கள். ஒருத்தி அவனிடத்தில் வைத்த கௌரவத்தாலும் பக்தியாலும் அவனை ஆவிக்கணம் செய்துகொண்டு கதறினாள்; ஒருத்தி அவனுடைய பா நங்களைத் தன் தலையில் வைத்துக்கொண்டு கதறினாள்; ஒருத்தி அவனுடைய கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு அலறினாள்; ஒருத்தி அவனுடைய புஜங்களை எடுத்துத் தன்மேல் போட்டுக்கொண்டு புரண்டழுதாள்; அவனுடைய முகத்தைப் பார்த்து ஒருத்தி மூர்ச்சையடைந்து விழுந்தாள்; ஒருத்தி அவனுடைய தலையை மடியில் வைத்துக்கொண்டு அவனுடைய முகத்தை உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டே பிரலாபித்தாள்; பளித்துளிகள் தாமரைப் புஷ்பத்தை நனைப்பதுபோல், அவனுடைய கண்ணீர் அவனுடைய முகத்தை நனைத்தது. இப்படித் தங்களுடைய நாயகனும் பரித்தாயும் அரசனுமான ராகுணபதி உயிரிழந்து, பூமியில் கிடக்கக் கண்டு, அவர்கள் துக்கம் தாங்காமல் அடிக்கடி புலம்பினார்கள், கதறினார்கள், அலறினார்கள், பிரலாபித்தார்கள், புரண்டார்கள், தலையிலும் முகத்திலும் மார்பிலும் அடித்துக்கொண்டார்கள். 15 20 25 30 35

- "ஐயோ! இந்திரனை ஸ்வப்னத்திலும் நடுங்கும்படி அடித்தீர்கள். ஸகலப் பிராணிகளையும் ஸம்ஹரிக்கும் யமன் தங்களைக் கண்டு பயந்து ஒளிந்தான். பரமசிவனுக்கு பிரியமித்திரனான குபேரன் தங்களுடைய அண்ணாதுவிரும்பும் தங்கனால் ஐயிக்கப்பட்டு புஷ்பகவிமானத்தைப் பறிகொடுத்தான். கந்தர்வர்களும் சிஷிகளும் தேவர்களும் தங்களுடைய பெயரைக்கேட்டால் திடுக்கிடாதீர்களே! அப்படிப்பட்ட தாங்கள் இன்று ரண பூமியில் இப்படிக்கதியற்றுக் கிடக்கும்படி ஆயிற்றே. அஸூரர்களிடத்திலிருந்தும் தானவர்களிடத்திலிருந்தும் தைத்யர்களிடத்திலிருந்தும் ஸகல தேவகணங்களிடத்திலிருந்தும் தங்களுக்குப் பயமில்லை. அல்ப மனுஷ்யர்களிடத்திலிருந்து மரணம் நேர்த்திதே! அனவற்ற பல பராக்கிரமமுள்ள தேவ, தானவ, கந்தர்வ, யக்ஷ கணங்களும் கொல்ல முடியாத தாங்கள். சதமும் இல்லாமல் பூமியில் சின்று யுத்தம் செய்யும் இந்த அல்பமனிதனுடைய கையால் மாண்டீர்களா? மூன்று லோகங்களில் வளிக்கும் ஸகலப் பிராணிகளும் ஒன்று சேர்த்தும் தங்களை உபத்திரவிக்க முடியவில்லையே! இன்று ஊரும் பேருமில்லாத இந்த மனிதனுக்கு வசப்பட்டீர்களே!" என்று இப்படி ராவணனுடைய அந்தப்புர ஸ்த்ரீகள் பலவிதமாய் பிரலாபித்துக்கொண்டு வாய்விட்டு அழுதார்கள். அடிக்கடி புலம்பிப்

55 புலம்பி அவனுடைய குணங்களையும் பெருமையையும் வர்ணித்தார்கள்.

56 "ஐயோ! தங்களுடைய ஓதித்தைக் கொடும் மித்திரர்கள் தடுத்துத்தடுத்துச் சொல்லியும், அவர்களுடைய வார்த்தைகளைக் கொஞ்சம்கூட லக்ஷயம்செய்யாமல், ஸீதைையைக் கொண்டுவந்தீர்கள். தங்களுடைய மரணத்தை வலுவில் தேடி அழைத்துவந்தீர்கள். ராஜஸ குலத்தை வேரறுத்தீர்கள், நாங்களும் தாங்களும் தங்களைச் சேர்ந்தவர்களும் ஒரே காலத்தில் அழிந்தோம், தங்களுடன் பிறந்த விபீஷணன் அடிக்கடி தங்களைத் தடுத்துத்தடுத்து ஸீதைையை விட்டுவிடும்படி சொல்லவில்லையா? அவனுடைய வார்த்தையைத் தள்ளிவிட்டு, அவனைக் கடுமையாடப் பேசி, லங்கையை விட்டுத் தரத்தினீர்கள். தங்களுடைய நல்ல காலத்தை விட்டை விட்டுத் தரத்தி, மிருத்யு தேவதையை வருவித்துக்கொண்டீர்களே யொழிய வேறென்ன? தாங்கள் அப்பொழுதே ஸீதைையை ராமனிடத்தில் ஒப்புவித்திருந்தால் எங்களுக்கு இவ்விற கஷ்டங்கள் தேர்த்திருக்குமா? ராஜஸ வம்சம் இப்படி நாசமடையுமா? விபீஷணன் தங்களிடத்தில் பரம நிருப்தியடைந்திருப்பான், அவனுக்கு மித்ரானு ராமன் தங்களுடைய குலத்திற்கே மித்திரானிருப்பான். நாங்கள் இப்படி, விதவைகளாகமாட்டோம், தங்களுடைய சத்ருக்களான தேவகணங்கள் மகிழ்ந்து துன்னமாட்டார்கள். மஹா குருமாய் ஸீதைையைக் கண்ணும் கண்ணீருமாய்த் தாங்கள் இழுத்து வரும்பொழுதே ராஜஸர்களும்நாங்களும்தாங்களும் மடிந்தோம். ராஜஸஸிரெட்டி தங்களைச் சொல்லி என்ன? லோகத்தில் பிராணிகள் அவர்களிடப்பட்டிருக்கமுடிகிறதா? எல்லாவற்றிற்கும் விதி ஒன்றே காரணம். விதியால் முதலில் ஒருவன் கொல்லப்பட்டு, பிறகு சத்ருவின் கையால் வெளிப்படையாய் மரணமடைகிறான். எண்ணிறந்த வானரர்களும் ராஜஸர்களும் தாங்களும் இந்த மஹா யுத்தத்தில் நாசமடையவேண்டுமென்று விதியால் முன்பே ஏற்பட்டிருந்ததல்லவா? ஐச்வரியமிருந்தாலென்ன? தன் இஷ்டப்படி ஸகலமும் நடந்து வந்தாலென்ன? பராக்கரமமிருந்தாலென்ன? நமது ஆக்களுக்கு எல்லோரும் கீழ்ப்படிந்து வந்தாலென்ன? இவை யாவும் விதியை வெல்லமுடியுமா?" என்று ராவணனுடைய அந்தப்புரஸ்தீர்கள் தினர்களாய்ப் பரிதாபமுண்டாகும்படி கண்ணீர் தாரை தாரையாய்ச் சொரிய, ஆணைப் பிரிந்த அன்றில் பகல்களைப்போல் கதறினார்கள்.

விவேசுரேவம் தீதாஸ்தா ராஜஸாதி'ப யோஷித: |

குரரீய இவ து'கீகார்தா பா'ஷ்ப பரியாகுலேஷண: | (26)

ஸர்க்கம் 114

மண்டோதரி பிரலாபம்

தாலாம் விலபமாநாதாம் ததீ ராஜஸ யோஷிதாம் |
ஜ்யேஷ்டா' பத்ரி பரியா தீதா பரிதாரம் ஸமுதை'ஷத: | (1)

5 இப்படி, பிரலாபித்துக்கொண்டிருக்கும் ராவண பார்வையகளுக்குள் மூத்தவனாயும் அவனுக்கு அபயத்தம் பிரியமுள்ளவனாயும் அந்தப்புரஸ்தீர்களுக்குத் தலைவியாயிருக்கும் மந்தோதரி என்பவள் தன் பரித்தாவின் தேகத்தைக் கண்டாள்; மணம் நொத்தாள். 'சத்த வீரர்களுக்கு யுத்தபூமியில் புறம்காட்டாமல் சண்டை செய்து உயிரைவிடுவது உத்தமகதியைக் கொடுக்கும் என்று வீரபத்தினியான மந்தோதரிக்கு நன்றாய்த் தெரியும். ஆனால் தனக்கு எவ்விறத்திலும் ஸமயில்லாத ஒரு மனுஷ்யனால் சீர்த்திசாலியான தன் நாதன் அபஜயப்பட்டு மடிந்ததைப்பற்றி வருத்தமும் வெட்கமும் உண்டாயின. எண்ணுதற்குரிய பராக்கிரமமுள்ள ரகுவீரனுடைய கையால் வங்கேசுவரன் கொல்லப்பட்டுக் கிடப்பதைக் கண்டு மந்தோதரி தைரியமிழ்ந்து ஸ்வரதினமற்று பரிதாபமாய் பிரலாபித்தாள். "மஹாராஜரே! இதென்ன ஆச்சரியம்! தங்களுக்குக் குலதெய்வமான மஹாதேவனுக்குப் பரமமித்திரான குபேரன் தங்களுடைய ஸகோதரன்; தாங்கள் கோபங்கொண்டால் பூமியும் அதில் வளரிக்கும் பிராணிகளும் புவரீலோக ஸுவரீலோகங்களும் அதில் வளரிக்கும் தேவ, தானவ, ஸித்த, கந்தர்வகணங்களும், தேவேந்திரனும், திக்பாலர்களும், மஹாஷிகளும் பிராணுமணர்களும் தங்களுக்கெதிரில் நிற்கமுடியுமா? இது ஐகத் பிரஸித்தமல்லவா? தங்களைக் கண்டு பயந்தே சாரணர்கள் மூலைக்கு மூலை ஓடிவிட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட நாங்கள், கேவலம் ஒரு அல்பமனுஷ்யன், தபஸ்வி, சிறுவன், வீடுவாசலில்லாமல் துரத்தப்பட்டுக் காட்டிற்கு வந்த இந்த ராமனால் யுத்தத்தில் அபஜயமடைந்தீர்களே. இது தங்களுக்கு அவமானமல்லவா? இப்படித் தாங்கள் நடக்கக் காரணமென்ன? ராஜஸேசுவர! எனக்குச் சொல்லவேண்டும். காய்மிறங்குகளைத் தின்றுகொண்டு, ஐடை முடியையும் மரவுரியையும் மான்தோலையும் தரித்த இந்தத் தபஸ்வி, ஐச்வரியத்தாலும், வீரியத்தாலும், லக்ஷியாலும் மூன்று லோகங்களையும் வியாபித்த தங்களை, எப்படி ஐயித்தான்? எப்படிக் கொன்றான்? தங்களுடைய பராக்கிரமத்தையும் தேஜஸையும் எவராவது தாங்க முடியுமா? தாங்களிருக்கும் லங்கையோ கோரமான ஸமுத்திரத்தால் சூழப்பட்டிருக்கிறது; ஒருவரும் நெருங்கமுடியாத த்ரீகூட பர்வதத்தின் கிரத்தில் கட்டப்பட்டிருக்கிறது; கோரமான ராஜஸர்களால் இரவும் பகலும் காக்கப்பட்டிருக்கிறது; இங்கே மனுஷ்யர்கள் வர சியாயில்லை; தாங்களோ நினைத்த ரூபமெடுக்கக் கூடிய 35

வர்கள்; ஸகல விஷயங்களிலும் குறைவற்று ஸகல யுத்த ஸாமக்ரிகளும் பூர்ணமாய்ப் பொருந்தியிருக்கும் தங்களை ராமன் யுத்தத்தில் ஐயித்தானென்று இவர்கள் சொல்வதை நான் கொஞ்சம்கூட நம்பவில்லை.

- 40 "ஆனால் இது யாருடைய காரியமாயிருக்கலாம்? ஸாமான்ய மனுஷ்யன் செய்யக்கூடியதா? ஐனஸ்தானத்தில் தங்களுடைய ஸநேஹாதரண கரணம், தூஷணணம், தீரிரஸம் பதினாலாயிரம் ராஷண வீரர்களுடன் ஒரு முஹூர்த்தத்தில் இந்த ராமன் ஒருவனுடைய கொல்லப்பட்டார்களென்று கேட்டவுடன் இவன் மனுஷ்யனல்லவென்று நிச்சயித்தேன். தேவானுரர்களும் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கத் துணியாத இந்த லங்கையில் ஓர் அல்பக் குரங்கு பிரவேசித்துக் காவல்களைக் கடந்து ராஷணவீரர்களை மடித்து நகரத்தை நாசம் செய்ததென்று கேட்டவுடன் எனக்கு அதநிரயமுண்டாயிற்று. கோரமான வானர்கள் ஸமுத்திரத்தில் அணிகட்டினார்கள் என்று கேட்டவுடன் ராமன் மனுஷ்யனல்லவென்று என் புத்தியில் பட்டது. அல்லது யமனை ராமருபம் தரித்து, நிகரற்ற ரூபலாவண்யத்தை யுடைய ஸீதையென்ற ஒரு மாயையை ஸீருஷ்டித்துத் தங்களைக்கொல்வதற்கு கேரே வந்தானே? அல்லது, தங்களால் ஐயிக்கப்பட்டு அவமானப்படுத்தப்பட்ட தேவேந்திரனை இப்படி மோசம்செய்து தங்களைக் கொன்றானே? அப்படியுமில்லை. தங்களுடைய பலமெங்கே? இந்திரனுடைய பலமெங்கே? அவன் யுத்தபூமியில் தங்களைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவும் முடியுமோ?

- 60 "லோகங்களைக் காப்பாற்றுவதைப்பற்றி எப்பொழுதும் கலைகொண்டவரும், பரமாத்மாவும், சித்தயும், ஆதிமத்த்யாந்தமில்லாதவரும், அழிவற்றவரும், விகாரமற்றவரும், இந்த்ராதி தேவதைகளுக்கு மேலான பிரஹ்மாவிற்கும் மேலானவரும், பிரகிருதியால் செய்யப்பட்ட இந்த பிரபஞ்சத்திற்கு வெளியில் அப்ரகிருதமான சுத்தநஸத்வத்தால் நிர்மிக்கப்பட்ட ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் வீற்றிருக்கிறவரும், சங்க சக்ர கதாதரரும், ஸ்ரீவத்ஸமென்ற மருவால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மார்பையுடையவரும், ஸகல ஐகத்தையும் போஷிக்கிறவரும் (அதற்காகவே மேற்சொன்ன ஆபரணங்களைத் தரிக்கிறவரும்) மஹாலக்ஷ்மியை விட்டு எப்பொழுதும் பிரியாதவரும், ஒருவராலும் ஐயிக்க முடியாதவருமான ஸ்ரீமந்நாராயணனே மனுஷ்ய ரூபத்துடன் ராமனென்று அவதாரம் செய்திருக்கிறார். வீணாகாத பராக்ஷிரமமுடையவரான மஹாவிஷ்ணுவே வானர ரூபத்தைத் தரித்த தேவகண்ணங்களால் குழப்பட்டு இப்படி அவதாரம் செய்திருக்கிறார். ஸர்வலோக நாதனும் அளவற்ற தேஜோராஸியுமான அந்த பிரபுவே ஸகல லோகங்களுக்கும் பரம மல்களத்

தைச் செய்யவேண்டுமென்று தங்களையும் தங்களுடைய பரிவாரங்களையும் யுத்தத்தில் நாசம் செய்திருக்கிறார். 75

(மேற்சொன்ன குணங்களால் விளங்கும் மஹாபுருஷனை ராமனென்றும் ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஸகலதேவதைகளுக்கும் மேலானவரென்பதை வால்மீகி பகவான் ஸ்த்ரீயின் வார்த்தையாலும் வெளியிடுகிறார். "உத்பத்தி விருத்தி விநாசம் குறைவு விகாரம் முதலியவை இல்லாததால் அவர் பரவஸ்துவென்று காட்டப்படுகிறது. பிரஹ்மாதி தேவதைகளுக்கும் மேலானதால் பரமாத்மா, வைகுண்டவாஸி என்பதற்கு "அந்தகார ரூபமான பிரகிருதியின் எல்லையத் தாண்டி கோடி ஸூரியப் பிரகாசமாய் நிற்பவர்" —சுருதி. ஸர்வ விபாபியான பகவான் வைகுண்டத்திலிருக்க நியாயமென்ன வென்றால், விக்ரஹ ரூபியாய் பக்தர்களை ரக்ஷிப்பதற்காகப் பஞ்சாயுதநரரால் விளங்குகிறாரென்பது. "உமது பக்தர்கள் எப்பொழுது தன் ஸஹாயத்தை அபேக்ஷிப்பார்களாவென்று எப்பொழுதும் அவர்களுடைய சர்க்குகளை ஸம்ஹாரம் செய்ய நித்தமாயிருக்கிறேனென்று காட்ட எப்பொழுதும் ஆயுதபாணியாய் நிற்கிறீர்"—பெரியோர்கள். விசேஷ கார்த்தியையும் அழகையும் கொடுக்கும் சிவந்த மருவிற்கு ஸ்ரீவத்ஸமென்று பெயர். அது மஹா விஷ்ணுவின் வலது மார்பில் விளங்குகிறது. அவர் ஸகல லோகங்களுக்கும் சர்வரணன்பதற்கு அதுவே அடையாளம். ஐகத்தை ரக்ஷிப்பதற்கு மூக்ய காரணமாயும், ஸகல ஜீவகோடிகளுக்கும் புருஷ்காரமாயிருக்கும் மஹாலக்ஷ்மியை விட்டு எப்பொழுதும் பிரியாதவரென்பதற்கு "ஸ்ரீதேவி எப்பொழுதும் இவரை விட்டுப் பிரியாதவள்" என்று கூறும் சுருதி)

75 "மூன்று நாங்கள் இந்திரியங்களை ஐயித்துத் தங்களுடைய வசத்தில் வைத்துக்கொண்டிருந்தீர்கள்; அப்பொழுது மூன்று லோகங்களும் தங்களுக்கு வசப்பட்டிருந்தன. அவை பழி தீர்த்துக்கொள்ள ஸமயம் பார்த்துக்கொண்டிருந்து தங்களை எப்படி கெடுத்து விட்டனவோ! ராகவனுடன் விரோதிக்க வேண்டாமென்று நான் பல நடவை எச்சரித்ததை நாங்கள் செவி கொடுத்து கேட்கவில்லை. அதன் பலனைப் பார்த்தீர்களா? 'எல்லாம் தெரிந்த நீ எனக்கு அப்பொழுதே சொல்வக் கூடாதா? என்று நாங்கள் என்னைக் குற்றம் சாட்ட நான் இடம் வைத்துக்கொள்ள வில்லை. ராஷணபதே! ஸீதையிடத்தில் நாங்கள் இவ்வளவு மோஹிக்க என்ன காரணமோ தெரியவில்லையே! ஐர்வரீயம் குலைந்து, புத்திர மித்திர பந்து ஐனங்களும் மடிந்து, நாங்களும் இப்படி பிரேதமாய்க் கிடப்பதைத் தவிர வேறு பலனைக் கண்டீர்களா? அருந்ததியைக் காட்டிலும் அவள் மஹா பதிவிரதை; ரோஹிணியைக் காட்டிலும் பர்த்தாவிடத்தில் விசேஷ பக்தி வைத்தவள்; தங்களுக்குத் தாயைப் போன்றவள்; நாங்கள்

- 115 துஷ்ட-புத்தி பிடித்து அவனைப் பலாத்காரம் செய்தது தங்களுக்கு உசிதமான காரியமா? 'அவன் அப்படிப்பட்ட பதிவிரதையாயிருந்தால் என்னை ஏன் கொன்றிருக்கக்கூடாது என்றால், பொறுமையில் பூமிதேவிக்கும் பூமி; ஸர்வ ஸம்பத்திற்கும் உத்பத்தில்தானமான மஹாலக்ஷ்மிக்கும் லக்ஷ்மி; பர்த்தாவிடத்தில் எல்லையற்ற பிரீதி வைத்தவன்; மனுஷ்ய கர்ப்பத்தில் பிறக்காதவன்; குற்றமற்ற ரூபத்தையும் அழகையுமுடையவன்; மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமற்றுத் துஷ்டமிருகங்கள் ஸஞ்சரிக்கும் தண்டகாரணயத்தில் வலித்துக் கொண்டிருந்தவன்; தன்னை சஷிக்க ஒருவரும் ஸம்பத்திலில்லாமல் தனிபாக இருந்தவன்; பயத்தால் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தவன்;
- 125 ஸன்யாஸிவேஷத்தை எடுத்து அவனை வஞ்சித்து, மாரீசனால் அவ னுடைய பர்த்தாவையும் லக்ஷ்மணனையும் ஆரிரமத்திலிருந்து வெகு தூரம் இழுத்துக்கொண்டுபோய், அவனுக்குத் தங்களிடத்தில் கொஞ்சமேனும் அபிப்பிராயமில்லாமலிருக்கையில், தலைமயிரில் கை போட்டுக் கதறக்கதறக் கண்ணும் கண்ணீருமாய் இழுத்துக்
- 130 கொண்டு வந்தீர்களல்லவா? தங்களுக்கு ஸ்வாதீனமான என்னை மறந்தீர்கள். அதற்குக் காரணம் தங்களுடைய புத்திமயக்க மென்று சொல்லவேண்டுமேயொழிய, எனக்கு அழகு ஸௌந்தர்யம் புத்தி முதலிய பூர்வகுணங்கள் குறைந்தனவென்று சொல்ல முடியுமா? அந்த மஹாபதிவ்ரதையை தாங்கள் பலாத்காரம்
- 135 செய்து அவனுடைய தபோமஹிமையால் நாசமடைந்தீர்கள். இவ்வளவும் எனது அதிருஷ்டக் குறைவால் நேர்ந்ததேயொழிய வேறென்ன? 'ஸீதையை அபகரித்தபொழுதே ஏன் அவனுடைய பதிவிரதாக்களி என்னைக் கொளுத்தவில்லை' என்றால், தங்களைக் கண்டு நடுங்கும் அக்ஷி தங்களைத் தொடுவானோ?
- 140 "பாபகர்மங்களைச் செய்தவன், அவை பலனைக் கொடுக்கும் காலத்தில் பரிமதுக்கத்தையும் கஷ்டத்தையும் அனுபவிக்கிறான். இதில் ஸந்தேகமுமுண்டோ? சுபமான கர்மத்தைச் செய்தவன் ஸுகத்தை அனுபவிக்கிறான்; பாபத்தைச் செய்தவன் துக்கத்தை அனுபவிக்கிறான். விபீஷணன் தர்மாத்மா; எப்பொழுதும் ஸன் மார்க்கத்தையே அனுஸரித்து வந்தான்; தர்மஸ்வரூபியான ராகவணைச் சரணமடைந்தான். லங்காராஜ்யத்தையும் தீர்க்காயுணையும் போக போக்யங்களையும் பரமஸுகத்தையும் அடைந்தான். தாங்கள் அதர்மத்தை ஆச்ரயித்தீர்கள்; தர்மத்தைத் துறந்தீர்கள்; பாபத்தைச் செய்தீர்கள்; தர்மஸ்வரூபியான ராமனை விரோதித்தீர்கள்; அவருக்கு பரம அபகாரத்தைச் செய்தீர்கள். இப்பொழுது லங்காராஜ்யத்தை இழந்து, மனுஷ்யனால் ஐயிக்கப்பட்டு, உயிரைப் பறிகொடுத்து, புத்ர மித்ர பந்து பரிவாரங்கள் அழிந்து, எங்களையும் அநாதைகளாய்ச் சோக ஸமுத்திரத்தில் தத்தளிக்க விட்டு, இந்த யுத்தங்களத்தில் வெறுந்தரையில் புழுதி படிந்து, பிரேத

மாய்க் கிடக்கிறீர்கள்; நாய்களும், நரிகளும், கழுத்களும், காக்கைகளும் தங்களுடைய அவயவங்களைப் பிடுங்கித் தின்னும்.

"அவனைக்காட்டிலும் ரூபத்தாலும் ஸௌந்தரியத்தாலும் அதிகமான அநேக ஸ்திரீகள் தங்களுடைய தபவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்களே! தாங்கள் மன்மதபாசத்தால் கட்டுப்பட்டு, புத்தி மயங்கி அறியாமற் போனீர்களே! குலத்திலாவது ரூபத்திலாவது, வித்தையிலாவது, ஸாமர்த்தியத்திலாவது ஸீதை எனக்கு நிகரா? தாங்கள் புத்தி மயங்கி இதை அறியாமற்போனீர்களே! ஸகல பூதங்களுக்கும் மரணம் ஏதாவது காரணத்தால் நேரும். தாங்களோ இந்த ஸீதையென்ற மிருத்யுவை வெகு தூரத்திலிருந்து வெகுக் கஷ்டப்பட்டு வீட்டிற்கு அழைத்து வந்தீர்களே! பத்து மாஸமாய்க் கர்ப்பத்தில்வைத்துக் காப்பாற்றும் சிகவைப்போல் ஜானகியைப் பத்து மாஸம் வெகுஜாக்ரதையாய்க் காப்பாற்றி, முடிவில் தங்கள் மரணமென்ற குழந்தையைப் பெற்றீர்கள். ஸீதை இதுவரையில் பர்த்தாவைவிட்டுப் பிரிந்து கஷ்டத்தை அடைந்தாள்; இனிமேல் கஷ்டம் தீர்ந்து, பர்த்தாவுடன் சேர்ந்து ஆனந்தமாய்க் காலத்தைக் கழிப்பாள். நான் இது வரையில் தங்களுடன் சேர்ந்து, அபூர்வமான ஸகல போகபோக்யங்களையும் அனுபவித்து வந்தேன். இனி என் புண்யம் குறைந்து, பாபங்கள் பவித்து, சோக ஸாகரத்தில் முழுதித் தங்களையும் பறி கொடுத்து, என் புத்திரனையும் இழந்து, விதவையாய் அனாதையாய்க் காலம் கழிக்கப் போகிறேன்.

"நிகரற்ற ஐச்வரியத்துடனும் காந்தியுடனும் விசித்திரமான ஆபரணங்களையும் வஸ்திரங்களையும் கந்தங்களையும் தரித்துக் கொண்டு, கைலாஸம், மந்தரம், மேரு, சைத்ரரதம், நந்தனம் முதலிய போக பூமிகளில் தங்களுடன் யதேச்சையாய் க்ரீடித்து, புஷ்பக விமானத்தில் ஸகல தேசங்களையும் அதிலுள்ள ஆச்சரியங்களையும் பாசத்துக் கொண்டிருந்தேனே! தாங்கள் உயிரிழந்ததால் அந்த க்ரீடைகளும், அந்த ஸுகமும், அந்த போகங்களும், அந்த ஆனந்தமும் அழிந்தனவே! அவன் யாரோ, இப்பொழுது நான் யாரோவென்று எண்ணவேண்டியிருக்கிறது. ஐயோ! அரசர்களைய ஐச்வரியம் நிலையற்றதாயுள்ளதே! அதை நம்பலாமா?

மஹாராஜரே! தாங்கள் பாணசாஸியில் என்னுடன் க்ரீடிக்கும் பொழுது தங்களுடைய முகத்தின் அழகு இருந்த வகையை எப்படிச் சொல்வேன்? மன்மதனுடைய வில்லைப்போல் வளைந்த புருவங்களும், சற்றுப் பருத்துயர்ந்த மூக்குடனும், காந்தியால் சந்திரனையும் ஸௌந்தரியத்தால் தாமதரையையும் தேஜஸால் ஆதித்யனையும் பழித்துக்கொண்டு, பர்வத கிரம்போன்ற கிரீடத்தால் விளங்கிக் கொண்டு, கோவைப் பழம்போல் சிவந்த உதடுகளுடன், நவரத்ன கசிதமான குண்டலங்களால் பிரகாசித்துக்கொண்டு, மதத்தால்

195 கழன்றுகொண்டிருக்கும் நேத்திரங்களுடன், பலவகைப் புஷ்பங்களால் பரிமலிக்கும் ஹாரங்களையும் மாலைகளையும் சூடி, புன்னகையுடன் மதுரமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருப்பதுபோல் இப்பொழுது என் கண்ணிற்கெதிரே நிற்கின்றதே! ஐயோ! அந்த முகமே இப்பொழுது களையற்று, ராமபாணங்களால் பிளக்கப்பட்டு, சத்த தாரைகள் உலர்ந்து, கொழுப்பாலும் மாம்ஸத்தாலும் பூசப்பட்டு, சத்ததால் கிளப்பப்பட்ட புழுதிபடிந்து, கரடுமுரடாய் முன்போல் பிரகாசிக்கவில்லையே! என் பிராணநாதி நான் என்ன செய்வேன்? அதிருஷ்டமற்ற நான் அறியாமற்போனேனே!

200 "இந்தத் தேகம் நீரின் மேற்குமிழியென்றும் மின்னற்கொடியென்றும் உனக்குத் தெரியாதே" என்றால், ஐயோ! பலபராக்கிரமத்தில் நிகரற்ற தானவர்களுக்கு அரசனான மயனுக்குப் பெண்ணாய்ப் பிறந்திருக்கிறேன்; ஸகல ராஷஸர்களுக்கும் பதியான ப்ரதாபலங்கேசுவரனை பிரியநாயகனாய் அடைந்திருக்கிறேன்; முப்பத்து முக்கோடி தேவதைகளுக்கும் அரசனான இந்திரனைக் கட்டியிழுத்துச் சிறையில் அடைத்த இந்திரஜித்தைப் புத்திரனாய்ப் பெற்றிருக்கிறேன். எனக்கென்ன குறைவு? எனக்கு கிடைக்காதோ? கஷ்டமும் தக்கமும் எனக்கும் வருமோவென்று கவங்கொண்டு மோசம் போனேன். ஹா! நாதி இம்முயல்களும் அடங்காத கவங்கொண்டவர்கள்; சத்ருக்களின் கொழுப்பை அடக்குகிறவர்கள்; சூரர்கள்; பலவான்களென்றும் பராக்கிரமசாலிகளென்றும் பிரஸித்தி பெற்றவர்கள்; ஒன்றிற்கும் அஞ்சாதவர்கள்; இவர்கள் எனக்குக் காவலாயிருக்கையில் பயமும், துன்பமும், சோகமும் எனக்குமுண்டோவென்றிருக்கிறேன். இவ்விதமான பிரபாவமுள்ள நீங்களிருக்கையில் மனுஷ்யர்களைடத்திலிருந்து இந்தப் பயம் கோக்காரணமென்ன?

220 ஆகாயத்தை அளவும் இந்திரசீலபர்வதத்தைப்போல் காந்தியுடனும், வழவழப்பாயும், கேயூரம், தேள்வனை, முத்துமாலை, சன்னமாலை முதலிய ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு கீர்டா ஸமயங்களில் அதிக மதினாஹரமாயும், யுத்த யூமியில் அதிக பயங்கரமாயும் விளங்கும் உங்கள் தேஹம் மின்னற்கொடிகள் பாயும் நீருண்டமேகத்தைப்போல், என் நேதரங்களுக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுக்குமே! அந்தச் சரீரம் இப்பொழுது கர்மமயான பாணங்களால் பிளக்கப்பட்டிருக்கிறதே. முன்னம் பன்றியின் முள்ளுகளைப்போல் தேகமெங்கும் ஊசினாட்ட இடமில்லாமல் ராமபாணங்கள் உயிரினைகளில் பதிந்து, தசைகளையும் நரம்புகளையும் அறுத்து, பார்க்க விகாரமாய்ச் செய்தனவே! ஐயோ! தங்களுடன் பேசவும், தங்களுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்கவும் புண்பம் செய்யாவிட்டாலும், தங்களுடைய தேகத்தையாவது ஆகை நீர ஆலிங்கனம் செய்துகொள்ளலாமென்று வந்தேனே! இந்தப் பாபியான ராம

பாணங்கள் எனக்குச் சத்துருவாய் வந்து மறுத்துத் தங்களைத் தொட முடியாமல் செய்துவிட்டனவே! வஜ்ராயுத்ததால் அடிபட்டுச் சிதறிக்கிடக்கும் பர்வதத்தைப்போல், தாங்கள் உயிரற்று பிரேதமாய் சத்தத்தாலும் புழுதியாலும் விகாரமாய் இந்த யுத்த யூமியில் கிடப்பதைப் பார்க்க நான் என்ன கோரமான பாபத்தைச் செய்தேனோ? தங்களுக்கும் மரணமுண்டோ? மற்றப் பிராணிகளைப்போல் தாங்களும் மரணமடைவது வெறும் ஸ்வப்னமென்றிருந்தேனே! இப்பொழுது அந்த ஸ்வப்னமே நிரூபயிற்றே! தாங்கள் ராமனால் எப்படிக் கொல்லப்பட்டீர்கள்? தாங்கள் காலனுக்குக் காலன்; காலகாலனுன பரமசிவனுக்கு ப்ரியபக்தன்; காலனுடைய வசத்தில் எப்படி அகப்பட்டீர்கள்? மூன்று லோகங்களிலுள்ள ஐசுவரியங்களை அனுபவித்தவர்; மூன்று லோகங்களையும் கதறவடித்தவர்; லோகபாலர்களை ஐயித்தவர்; சங்கரனைக் கைலாஸ பர்வதத்துடன் பெயர்த்தகசத்தவர்; கொழுப்படைந்தவர்களை அடக்கினவர்; பராக்கிரமத்தை அநேக சமயங்களில் காட்டி, பிரஸித்தி பெற்றவர்; ஸகல ப்ராணிகளையும் கலக்கினவர்; ஸகல ஐந்துக்களும் கேட்டு அவறும்படியான த்வானியையுடையவர்; சத்ருவிற்கெதிரே கர்வமுள்ள வார்த்தைகளைக் கம்பிரமாய்ச் சொல்லுகிறவர்; தன்பத்துமிதர பரிவாசலையென்பங்களைக் குறைவில்லாமல் போஷிக்கிறவர்; பயங்கரமான பராக்கிரமத்தையுடையவர்; யஷர்களையும் தானவர்களுட்களையும் கண்க்கில்லாமல் கொன்றவர்; சிவாத கவசர்களைன்ற அஸுரர்களுட்களை ஐயித்தவர்; எண்ணிறந்த யக்ஞங்களைக் கெடுத்தவர்; தன்னைச் சேர்ந்தவர்களை சஷித்தவர்; ஆசாரத்தின் எல்லையை உடையவர்; யுத்தத்தில் விசித்திரமான மாயைகளை எரிசுஷ்டித்தவர்; தேவாஸுர மனுஷ்ய கன்யைகளைப் பலாத்காரமாய் எடுத்துவந்தவர்; சத்துருக்களின் ஸ்த்ரீகளைக் கண்ணும் கண்ணீருமாய் நிறுத்தினவர்; தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு ஸகல செனக்யங்களையும் அபரிமிதமாய்க் கொடுத்தவர்; இந்த லங்காபுரியை ஒருவரும் கண்ணெடுத்துப் பார்க்காமல் காப்பாற்றினவர்; பிறர் பார்த்து நடுங்கும்படியான சிருத்யங்களைச் செய்தவர்; (தன் தலைகளை அறுத்து ஆஹூதி செய்திருக்கிறான்;) எங்கெல்லோருக்கும் எல்லையற்ற காமபோகங்களைக் கொடுத்தவர்; யுத்த வீரர்களுக்குள் சிகரமணி, இப்படிப்பட்டவரைப் பர்த்தாவாயடைத்து, அவர் ராமனால் மரணமடைந்து கிடப்பதைக் கண்டு இன்னும் பிழைத்திருக்கிற நான் எவ்விதமான பிராணியென்று எனக்கே தெரியவில்லை, என் தேகம் கல்லோ? என் உயிர் வஜ்ரமோ? மனுஷ்யர்களைத் தவிர மற்றவர்களைடத்திலிருந்து தனக்கு மரணமில்லையென்று என் பர்த்தா வரம் பெற்றவர்; மனுஷ்யனால் மடிந்தார், நான் அப்படிக்கொடுத்தவம் செய்யவில்லை; அவ்விதமான வரங்களையும் பெறவில்லை, அப்படியிருந்தும் என் பர்த்தாவைக் கொன்ற ராமனும் என்னைக் கொல்லமுடியவில்லை, ராமபாணங்

களின் அமோகமான சக்தி என்னிடத்தில் செல்லவில்லையா? பிறர் ஸ்வப்னத்திலும் பார்க்காத உத்தமசயனங்களில் படுத்து உறங்கின தாங்கள், இந்த ரண பூமியில் வெறுத்தரையில் புழுநீயில் ரத்த வெள்ளம் பெருக, நான்கு புறத்திலும் துர்க்கத்தம் வீச, நாய்நிகளும், காக்கைகளும் கழுஞ்சுவரும் பயங்கரமாய்க் கூச்சவிட, எப்படித் தான் விழித்துக்கொள்ளாமல் தூங்குகிறீர்களே? என் அருமைக் குழந்தை இந்திரஜித்தின் தலையை அறுத்த லக்ஷ்மணனுடைய பாணம் என் றிறகுதயத்தைப் பிளந்தது; அப்படியும் பிழைத்திருந்தேன்; தாங்களாவது எனக்கிருக்கிறீர்களென்ற தைரியத்தாலல்லவா இன்று தங்களுயிரைக் கொண்டு கொண்ட பாணம் என்னை யும் மடித்தது. என் பந்துக்கள் இறந்தார்களென்ற குறை எனக் கில்லை; அதனால் வருத்தமுமில்லை; தாங்களிருக்கையில் எனக்கென்ன என்றிருந்தேன். இன்று தங்களைப் பறிகொடுத்து, ஸகல போகங்களையும் இழந்து வெறுகாலம் துக்கஸமுத்திரத்தில் மறைந்தேன்.

280 தாங்கள் பிறரால் அடையமுடியாத வீரஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தீர்கள். இப்படிப் பரிதவிக்கும் என்னையும் தங்களுடன் சேர்த்துக் கொள்ளமாட்டீர்களா? தங்களை விட்டுப் பிரிந்தும் எனக்கு உயிர் தரிக்குமா? என்னைவிட்டுத் தாங்கள் பிரிந்திருக்க ஸகிக்கமாட்டீர்களே! இப்படிப் பரிதவிக்கும் என்னை இங்கே வஞ்சித்துப்போக மணம் வந்ததோ? நான் பரிதாபமாய் இப்படிக் கதறுவதை எவ்வளவு நேரம் பார்த்தும் ஒரு வார்த்தைகூடப் பதில் சொல்லாமலிருக்கிறீர்களே! அந்தப்புரத்தைவிட்டு, முகத்தில் மறைவில்லாமல் எல்லோரும் பார்க்கும்படி கோட்டை வாசல் வழியாய்க் கால்வழியால் இங்கே வந்தேனென்ற கோபமோ? தங்களுடைய பார்வைகளை ஸூர்யசந்திரர்களும் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கமுடியுமா? அவர்கள் கண்மேல் காற்றடிக்கவும் முடியுமோ? அவர்கள் வெட்கத்தை விட்டு, மறைவில்லாமல் எல்லோரும் பார்க்கும்படி இங்கே வந்திருப்பதைக் கண்டும் தங்களுக்கு ஏன் கோபமுண்டாகவில்லை? தங்களுடன் பலவீதமான கீரிடகளை அனுப்பித்த இந்த அந்தப்புர ஸ்திரீகளெல்லோரும் இப்படிக் கதறுகிறீர்களே! இவர்களுக்கு ஆறுதல் சொல்லக்கூடாதா? இவர்களை ஆதரிக்கக்கூடாதா? இவர்கள் உத்தம குலத்தில் பிறந்தவர்கள்; மஹாபதிவிரதைகள்; தர்மத்தை விட்டு விலகாதவர்கள்; பெரியோர்களுக்குச் சக்ருஷை செய்வதில் ப்ரியமுள்ளவர்கள், இவர்களெல்லோரும் தங்களை இழந்து விதவைகளாற்றினர்; சத்ருவசத்தில் அகப்பட்டார்கள்; சோக ஸமுத்திரத்தில் தத்தளிக்கிறார்கள். இவர்களைத் தாங்கள் பலாத்காரம் செய்து அபகரித்து, இவர்களுடைய பர்த்தாக்களையும் பந்துக்களையும் கொன்று அவமானப்படுத்தினபொழுது இவர்கள் கொடுத்த சாபம் இன்று பளித்ததே. பதிவிரதைகளின் கண்ணீர் பூமியில் விழந்தால் வீண்போகாதென்ற லோகவார்த்தைக்குத் தங்களைவிட வேறு உதாரணமுண்டோ? தாங்கள் மூன்று லோகங்களை

285

290

295

300

305

310

315

யும் தேஜஸால் வியாபித்தீர்கள்; சுத்த வீரனென்ற பெயரெடுத்தீர்கள்; ஒரு ஸ்திரீயைத் திருடிக்கொண்டு வரவேண்டுமென்ற இந்த அல்பபுத்தி தங்களுக்கு எப்படி வந்தது? மாரீசனை மான் வேஷம் தரிக்கச் செய்து, ராமலக்ஷ்மணர்களை ஆசிரமத்திலிருந்து அப்புறப்படுத்தி ஸீதையை அபகரித்தபொழுதே, தாங்கள் தைரிய மற்றவர்களென்று ஏற்பட்டதல்லவா? இதுவரையில் தாங்கள் யுத்தத்தில் அதைரியத்தையாவது பயத்தையாவது அடைந்து நானறியேன். தங்களுக்கு அதிருஷ்டம் குறைந்து விராசகாலம் ஸம்பீதத்தென்பதற்கு இதே நல்ல அடையாளம். 'மஹான்கள் அல்ப காரியங்களைச் செய்ய ஆரம்பித்தால் அவர்களுக்கு ஹானி நேருமென்ற லோகவார்த்தை தங்களைடத்தில் பளித்தது. தங்களுடைய தம்பி விபீஷணன் மூன்று காலங்களையும் நன்றாய் அழித்தவர்; ஸத்தியம் தவருதவர்; மஹாத்மா; ஸீதையைத் தாங்கள் எடுத்து வந்ததைப் பார்த்து, 'ஐயோ! நமது குலத்திற்கு நாசம் வந்துவிட்டதே' என்று பெருமூச்சுவிட்டுச் சொன்ன வார்த்தையைத் தாங்கள் காமக்ரோதங்களுக்கு இடம்கொடுத்து சீறுமாக்கி வீரிகள். ராஜஸூரிஷ்டர்க்களையும் அழித்தீர்கள். தங்களால் ராஜஸூரமும் நாசமடையவேண்டுமென்று விதிக்கப்பட்டிருந்ததோ? இப்பொழுது தங்களைச் சேர்ந்தவர்களையெல்லாம் அநாதைகளாய்ப் பரிதவிக்கவிட்டீர்களே! பலபராக்கிரமங்களால் பிரஸீதி பெற்ற தங்களைப்பற்றி நான் எவ்விதத்திலும் துக்கிக்கவேண்டிய தில்லை; ஸ்திரீ ஸ்வபாவத்தால் என் புத்திமயங்கி இப்படிப் ப்ரலாபிக்கும்படியாயிற்று. தாங்கள் செய்த பாபபுண்யங்களால் பின் தொடரப்பட்டு இந்த லோகத்தைவிட்டுச் சென்றீர்கள். தங்களைப் பிரிந்து தபிக்கும் என்னைப்பற்றியல்லவா நான் துக்கப்படவேண்டும்? மித்ரர்களும், பந்துக்களும், ஸநேஹாதரர்களும் தங்களுடைய ஹிதத்தையே நாடிப் பலவீதமாய்த் தங்களுக்குச் சொன்ன வார்த்தைகளைத் தாங்கள் அலக்ஷயம் செய்தீர்களே! தருந்த காரணங்களுடன் சாஸ்திர ரீதியாய் பிரயோஜனங்களை எடுத்துக்காட்டி, தங்களுக்கு ஷோமத்தையும் கீர்த்தியையும் ஸம்பாதிக்கும் தர்ம வாக்யங்களை மிருதுவாயும், வணக்கமாயும், மதுரமாயும் விபீஷணன் பலதடவை சொல்லவில்லையா? தாங்கள் அப்படி நடந்தீர்களா? மாரீசனும் சும்பகன்னனும் என் பிதாவான மயனும் செய்த ஹிதோபிதசத்தைத் தாங்கள் வீரியக்கொழுப்பால் அலக்ஷயம் செய்ததின் பிரயோஜனத்தை இன்று அனுபவிக்கிறீர்கள்.

320

325

330

335

340

345

350

355

சொல்லக்கூடாதா? மஹாவீரர்களும் ஸாமர்த்தியசாலிகளும் யுத்தங்களில் பின்வாங்காதவர்களான மானி, ஸாமானி, மால்யவா

360 நென்ற சாக்ஷஸிரேஷ்டர்களின் வம்சத்தில் பிறந்தவரோ? என்னைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கக்கூடாதா? எழுந்திருங்கள்; நெடுநீர மாயிற்று; எழுந்திருங்கள். இதுவரையில் தங்களுக்கு இவ்விதமாக அவமானம் கேர்ந்ததில்லையே! இதைப் பொறுத்துக்கொண்டு இன்னும் படுத்திருக்கலாமா? இதுவரையில் தங்களைக்கண்டு நடுங்கின ஸூர்யனும் இன்று பயலில்லாமல் லங்கையில் பிரவேசித்து பிரகா

365 சிக்கிறான். இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்தைப்போல் விளங்கும் தங்களுடைய பரிகாயுதத்தால் இதுவரையில் எண்ணிறந்த சத்ருக்களை நாசம் செய்திருக்கிறீர்கள். அது ஸூரியனைப்போல் தேஜஸால் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருந்தது. தங்களுடைய அலங்கரிக்கப்பட்டது; தங்களால் எப்பொழுதும் பூஜிக்கப்பட்டது. இதோ ராமனுடைய பாணங்களால் ஆயிரம் தூள் தூளாயிற் சிதறிக்கிடப்பதைப் பாருங்கள். இந்த ரணபூமி, தங்களுக்குப் பரிபாலயமாயா? எவ்வளவு சொல்லியும் அவளை விடாமல் ஆலிங்கனம் செய்து

370 கொண்டு கிடக்கிறீர்களே! என்னிடத்தில் வெறுப்படைந்தவரைப் போல், திரும்பிப் பார்த்துப் பேசாமலிருக்கிறீர்களே! தங்களைப் பறிகொடுத்து, இவ்வளவு துக்கத்தையும் அனுபவித்து, இன்னும் என் லிந்தையம் ஆயிரம் தூண்டுகளாகப் பிணக்காமலிருக்கிற தல்லவா? அதைச் சுடவேண்டும்" என்று கூறிப் புலம்பினார்.

இப்படிக்கண்ணீர் தாரைதாரையாய்ப் பெருக, ராவணனிடத்தில் வைத்த ஸ்ரீகேஹத்தால் அவனிடத்தில் நாடின மனத்துடன்

380 மத்தோதரி புலம்பி மூர்ச்சையடைந்தார். மூகம் வாடி, தேகம் மெலிந்து, அவனுடைய மார்பில் பிரக்ஷுபற்று கிடக்கும்பொழுது, ஸந்தியாகாலத்தில் சிவந்த நீருண்ட மேகத்தில் பாயும் மின்னற் கொடியைப்போல் விளங்கினான். அப்பொழுது அவனுடைய சக்களத்திகள், சோகத்தால் வாய்விட்டலறிக்கொண்டு அவளை வாரியெடுத்து, "அம்மோ! பால்யம், கௌமாரம், யௌவனம் என்ற நிலைகள் ப்ராணிகளுக்கு நித்தியமில்லை பென்றும், அரசர்களுடைய ஐச்வரியம் நிலையற்றதென்றும் தங்களுக்குத் தெரியாததல்லவே" என்று தேற்றினார்கள். அதைக் கேட்டு

390 மத்தோதரி பிரக்ஷு தெளிந்து, கோவென்றுக் கதறிக்கண்ணீரால் தேகத்தை நனைத்தார்.

அப்பொழுது ராமன் விபீஷணனைப் பார்த்து, "உன் தமயனுக்குச் செய்யவேண்டிய உத்திரக்கிரியைகளைச் செய் இந்த ஸ்ரீகளை லங்கைக்குத் திரும்பிப் போகச்சொல்" என்றார். அதைக் கேட்டு விபீஷணன் தான் முன்சொன்ன வாக்ந்தைகளை நன்றாய் ஆலோசித்து, "ராமன் உத்திரவு செய்தால் அப்படிச் செய்தேன், இல்லாவிட்டால் செய்யமாட்டேன்" என்று நிச்சயம் செய்து

395

கொண்டு, "ஸ்வாமி! இவன் தர்ம மார்த்தகத்தைத் துறந்தவன்; குரூர்ன்; இரக்கமற்றவன்; ஸந்தியம் தவறியவன்; பரஸ்தீகளை அபகரித்தவன்; இவனுக்கு உத்தரக்ரீயைகளைச் செய்வதற்கு என்

400 மனம் ஸம்மதிக்கவில்லை. இவன் ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் கெடுதலையே செய்தவன்; லோகத்தார்க்கு என் தமயனென்ற பெயரே யொழிய இவன் எனக்குப் பரம சத்ரு; எனக்கு மூத்தவனென்ற தால் மாத்திரம் பூஜிக்கத் தகுந்தவன்; ஸகல லோகங்களையும் கதறச் செய்தவனுக்கு நான் மரியாதை செய்வது தகாது. தமயனுக்கு பிரேதக்ரீயைகளைச் செய்யாவிட்டால், என்னை லோகத்தார்கள் இரக்கமற்றவனென்று சொல்லுவார்கள்; வேண்டியவரையில் சொல்லட்டும். அவர்களே இவனுடைய தோஷங்களை நீன்றாய் ஆலோசித்து பார்த்தால், நான் செய்தது யுத்தமென்று ஒப்புக் கொள்வார்கள்" என்றான்.

410

இப்படி மஹாயுத்திமானான விபீஷணன் தன் மனத்திலுள்ள கீஜமான அபிப்பிராயத்தைச் சொன்னதைப் பற்றித் தர்மாத்மர்களில் சிரேஷ்டரான ராமன் ஸந்தோஷித்து, அவனுடைய வாக்ந்தைகளின் உட்கருத்தை அறிந்துகொண்டு, "உன்னால் எனக்கு இந்த ஐயம் கிடைத்தது; ஆகையால் உனக்குப் பிரியமான காரியத்தையே நான் செய்யவேண்டியது. உனக்கு லிந்தையை நான் சொல்ல வேண்டியது. சாவணனுக்கு நீ ஸம்ஸ்காரம் செய்வது எனக்கும் இஷ்டம்; உனக்கும் லிந்தை. ராக்ஷஸேச்வர! இவன் சாக்ஷஸ ஐராதியில் பிறந்தவன்; அதர்மத்தையே நாடினவன்; ஸத்யம் தவறினவன். ஆனாலும், மஹாதேஜஸ்வி, பலவான், குரூர்ன், யுத்தத்தில் பின்வாங்காதவன். தேவர்களும் இந்தரனும் இவனால் பல தடவைகளில் முறியடிக்கப்பட்டார்களென்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன், மஹாத்மா; அளவற்ற ஆன்மையுடையவன். ஸகல லோகங்களையும் கதறச் செய்தவன்; 'இவ்வளவு குணங்களிருந்தும் எனக்குச் சத்ருவல்லவா? இவனுக்கு நான் உத்தரக்ரீயைகளைச் செய்யலாமா'வென்றால், ஸகலத்வேஷமும் வைரமும் கோபமும் மரணத்தோடு முடியவேண்டும்" இவன் இறந்த பிறகும் இவனிடத்தில் அவைகளைக் காட்டலாமா? ஆகையால் இவனுக்கு ஸம்ஸ்கார கிரியைகளைச் செய். இவன் எப்படி உனக்குப் பந்துவோ, அப்படியே தர்ம ரஹஸ்யங்களை நீ அறியாதவனா? விதிப்படி இவனுக்கு

420 பிரேதக்ரீயைகளைச் செய். மஹாபாபங்களைச் செய்த தன் பரம சத்ருவையும் விபீஷணன் ஆதரித்துத் த்வேஷ யுத்தியில்லாமல் அவனுக்கு ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்தானென்ற ஒப்புற்ற கீர்த்தி உனக்கும் கிடைக்கும்" என்றார்.

425

அதைக் கேட்டு விபீஷணன் ராக்ஷஸனுடைய உத்தரவைப் பெற்று, ஸ்ரீகளை லங்கைக்கு அனுப்பி, யாக சேவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய விதிப்படி, அதிசீக்ரமாய் ராவணனுக்குப் பிரேத

430

கீரியைகளை நடத்தவாரம்பித்தான். ரித்விக்குகள் சந்தனக்கட்டை
களை அடுக்கி, அதன்மேல் பரிமள த்ரவ்யங்களைப் பரப்பி, வேத
440 விதிப்படி சங்குவென்ற மாணுடைய தோலை அதன்மேல் விரித்
தார்கள். பிறகு, பிதிருமேதஸம்ஸ்காரம் முதலிய சரமகீரியை
கள் யதோக்தமாய் நடத்தப்பட்டன. தென் இழக்காய் ஆக்ஷேய
மூலையில் அக்னி குண்டத்தை ஏற்படுத்தி, மேற்கில் கார்ஹபத்
யாக்னீயையும், கிழக்கில் ஆஹவனீயாக்னீயையும், தெற்கில்
445 தக்ஷிணாக்னீயையும் விதிப்படி மூட்டி, தயிரும் நெய்யும் கலந்து
வைத்த ஹோம பாத்ரங்களைவிடுத்து அந்தச் சிதையில் எங்கும்
ப்ரோஷணஞ் செய்தார்கள். பாத்ரங்களுக்கு ஸமீபத்தில் ஸோம
ராஜாவைக் கொண்டுவருவதற்காக வண்டியையும், யக்ஞத்தில்
உபயோகிக்கப்படும் உரலை துடைகளுக்கு நடுவிலும் ஸ்தாலி
450 முதலிய மரப்பாத்ரங்களையும், மேல் அரணீயையும், கீழ் அரணீ
யையும், உலக்கையையும், அந்தந்த ஸ்தானங்களிலும் ரீஷிகளால்
ஏற்படுத்தப்பட்ட விதிப்படி வைத்தார்கள். பிறகு அந்தச்
சிதையின் ஸமீபத்தில் சுத்தமான ஆட்டைப் பணிகொடுத்து
ஹோமம் செய்து, ஸமீபத்துக்களை கெய்யில் நனைத்து நான்கு பக்கங்
455 களிலும் பரப்பினார்கள். உத்தம பரிமளத் திரவியங்களாலும்
மாலைகளாலும் வஸ்திரங்களாலும் ஆபரணங்களாலும் அந்த
பிரேசத்தை அவங்கரித்து, விபீஷணனும் இதர ராஷஸர்களும்
கண்ணீர் பெருக மனம் கொந்து போரிடனை வாரியிதைத்தார்கள்.
விபீஷணன் வேதமந்திரங்களை உச்சரித்துக்கொண்டு, அந்தச்
460 சிதையில் அக்னியை மூட்டினான். பிறகு ஸ்தானம் செய்து, சர
வஸ்திரத்துடன் அலகம்புல்லுகள் கலந்த எள்ளையும் ஜலத்தையும்
முடியில் விட்டு பிரேசத்தை ஆவாஹனம் செய்து, ஜலதர்ப்பணம்
செய்தான். பிறகு கலைவணங்கி அங்கிருந்த ஸ்த்ரீகளுக்கு அடிக்கடி
ஆறுதல் சொல்லி, லங்கைக்கு அழைத்துக்கொண்டு போனான்.
465 அவர்கள் அந்த நகரத்தில் பிரவேசித்தவுடன் விபீஷணன் ராம
னிருக்குமிடத்திற்கு திரும்பி வந்து வணக்கமாய் நின்றான். முன்பு
இந்திரன் விருத்ராஸூரனைக் கொன்றதுபோல், ராமனும் ஸூக்ரீ
வனும் லக்ஷ்மணனும் வானரவேலைகளும் தங்களுடைய சக்து நாச
மடைந்ததைப்பற்றி அளவற்ற ஆனந்தமடைந்தார்கள். (ராவணன்
470 யுத்தத்தில் மரணமடைந்தபடியால் விபீஷணனுக்கு ஆசௌச
மில்லை. ஆகையால் உடனே ராமனிடத்தில் வந்தான். மறுநாள்
ராஜ்யாபிஷேகம் செய்து கொண்டதற்கும் அயோத்யைக்குப்
பிரயாணம் செய்ததற்கும் இதுவே காரணம்.)

ராமோபி ஹை ணைநீயை ஸஸூக்ரீவ: ஸலக்ஷ்மண: |
ஹர்ஷம் வேபே' ரீபும் ஹத்வா யத'ா வ்ருத்ரம் ஸதக்ரது: || (127)

ஸர்க்கம் 115

விபீஷண பட்டாபிஷேகம்

தே ராவணவத'ம் த்'ருஷ்ட்வா
தே'வக'த்தர்'வ த'ாநவா: |
ஜுகீ'ம: ஸ்வை:ஸ்வவர் விமாணைஸ்தே
சுத'யந்த: ஸூ'ப'ா: சுத'ா: || (1)

தூங்களுக்குப் பரம உபத்திரவத்தைச் செய்து வந்த ராவணன்
ராமனால் ஸம்ஹரிக்கப்பட்டதைப் பார்த்து, தேவ கந்தர்வ நான
வர்கள் தங்களுடைய விமானங்களில் ஏறிக்கொண்டு, ராவண
னுடைய கோரமான மரணத்தையும், ராகவனுடைய பராக்ரமத்
தையும், வானரர்கள் செய்த அப்புதமான யுத்தத்தையும், 5
ஸூக்ரீவன் யுக்தியாய்ச் சொன்ன ஆலோசனைகளையும், ஸூமித்ரா
புத்ரான லக்ஷ்மணனுடைய வீரியத்தையும் ஸஹோதரவாத்ஸல்
யத்தையும் ஒருவர்க்கொருவர் ஆனந்தமாய் வர்ணித்துக்கொண்டு
தங்களிருப்பிடம் சென்றார்கள். ராமன் இந்திரனால் கொடுக்கப்
பட்டு அக்னியைப்போல் ஜ்வலிக்கும் சதத்தை உத்திரவு கொடுத்த
10 தனுப்பிவிட்டு, மாதலையை விசேஷமாய் உபசரித்தார். இந்திரனு
டைய ஸாரதி ராமனிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு சதத்தி
லேறி ஸ்வர்க்கத்திற்குச் சென்றான். பிறகு ராகவன் விசேஷப்
பிரீதியுடன் ஸூக்ரீவனை ஆவிந்கனம் செய்து, வானர கிரேஷ்டர்கள்
15 உபசரிக்க, லக்ஷ்மணனால் ஞாபகம் செய்யப்பட்டு, ரகுवीரன் தன்
ஸைன்யம் இறங்கியிருக்குமிடத்திற்கு வந்தார்.

அங்கே தேஜஸாலும் எல்லையற்ற பலத்தாலும் விளங்கிக்
கொண்டு, தன் ஸமீபத்தில் நிற்கும் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து,
"குழந்தாய்! நமது விபீஷணன் என்னிடத்தில் அளவற்ற பிரீதி
வைத்தவன்; பக்தியுள்ளவன்; விசேஷ உபகாரம் செய்தவன்;
20 இவனை லங்கைக்கு அழைத்துப்போய் ராவணனுடைய வீம்ஹா
ஸனத்தில் வைத்து, யதோக்தமாய் அபிஷேகம் செய். ராவண
னுடைய தம்பியை லங்கையில் அபிஷேகஞ்செய்து பார்க்க வேண்டு
மென்று எனக்குள் மிகவும் ஆசை வைத்திருந்தேன்" என்றார்.
(என்னிடத்தில் அனுராகமுள்ளவ'னென்றதால் மித்திரனுடைய
25 கடமையும், 'பக்திவைத்தவ'னென்றதால் தாஸனுடைய கடமையும்,
'உபகாரம் செய்தான்' என்றதால் இவ்விரண்டிற்கும் ராவணவத
மென்ற காரியமே முடிவென்றும், 'இது எனக்குப் பெரும் ஆசை'
யென்றதால் பகவானுக்குத் தன்னைச் சரணமடைந்த விபீஷண
னுடைய மனோரதத்தை நின்றவேற்றுவதே ராவணனை ஜயித்ததற்கு
30 பிரதானமான பிரயோஜனமென்றும் தெரிகிறது.)

லக்ஷ்மணன் "உத்திரவுப்படி செல்கிறேன்" என்று, அடங்கா
மகிழ்ச்சியுடன் ஸூவர்ண குடங்களை எடுத்து, மனோவேகமாய்ச்

செல்லும் வானரர்களிடத்தில் கொடுத்தது. ஸமுத்திர ஜலத்தைக்
 35 கொண்டுவரும்படி கட்டளையிட்டார். சொல்லி முடித்தவுடன்
 அந்த வானர சிரேஷ்டர்கள் காங்கு ஸமுத்திரங்களிலிருந்தும் புண்ய
 தீர்த்தங்களைக் கொண்டுவந்தார்கள். பிறகு, விபீஷணனை ஓர்
 உத்தமமான ஆணைத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்து, லக்ஷ்மணன் ஒரு
 கடத்தின் ஜலத்தை அவனுடைய தலையில் அபிஷேகம் செய்தார்.
 40 மற்ற வானராதிபதிகள் இதர கடங்களிலிருக்கும் புண்ய ஜலத்தால்
 முறையே அபிஷேகம் செய்தார்கள். இப்படி லங்கையில் ஸகல
 வானரர்களும் ராகுஸர்களும் ஆனந்தத்துடன் பார்த்துக்கொண்
 டிருக்க, ராமனுடைய ஆக்ஷேபால் லக்ஷ்மணன் சுத்தமான
 மனத்தையுடைய விபீஷணனை லங்காராஜ்யத்திற்கு அதிபதியாய்
 45 வேத விதிப்படி பட்டாபிஷேகம் செய்வித்தார். (ராமனுடைய
 உத்திரவானபின் விபீஷணன் முதலியவர்களுடன் லக்ஷ்மணன்
 லங்கைக்குள் பிரவேசித்தார். 'சுத்தமான மனத்தையுடைய' என்ற
 தால், ராமனுடைய ஆக்ஷேபத்தை தட்டக்கூடாதென்று விபீஷணன்
 லங்காராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொண்டானையொழிய, எப்பொழுதும்
 50 அவருக்குக் கைங்கரியம் செய்து கொண்டிருப்பதையே தனக்குப்
 பரம பிரயோஜனமாய் எண்ணினவனென்று தெரிவித்தது.) விபீஷண
 னுடைய மந்திரிகளும், அவளிடத்தில் பக்தி வைத்த மற்ற ராகுஸர்
 களும் அவனுக்கு அபிஷேகமானபொழுது அனவற்ற ஆனந்த
 மடைந்தார்கள். இப்படி அந்த மஹாராஜ்யத்தை ராமனிடத்தி
 55 லிருந்து பெற்று, பிரஜைகளைக் கேமம் விசாரித்து, புத்தத்தில் அவர்
 களுடைய பந்துக்கள் இறந்ததைப்பற்றி அவர்களுக்கு ஆறுதல்
 சொல்லிவிட்டு, விபீஷணன் ராமனிருக்குமிடத்திற்கு வந்தான்.
 அப்பொழுது அந்த நகரவாஸிகள் அக்ஷைதகனையும் மோதகங்
 60 கனையும் பொரிக்கனையும் உத்தமமான புஷ்பங்களையும் விபீஷண
 மஹாராஜாவிடக்குக் காணிக்கையாய் வைத்தார்கள். அவன் அவை
 களைப் பெற்றுக்கொண்டு, அந்த மங்களத் திரவியங்களைபெல்லாம்
 ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கு ஸமர்ப்பித்தான். அவனுடைய கோரிக்கைகள்
 நிறைவேறி, மனம் ஸந்தோஷமடைந்ததைக் கண்டு,
 65 ராமன் அவனைத் திருப்தி செய்வதற்கு அவைகளைப் பெற்றுக்
 கொண்டார்.

பிறகு, பர்வதத்தைப்போல் தன் ஸமீபத்தில் கைகப்பி
 வணக்கமாய் நின்றகொண்டிருந்த ஆஞ்ஜநேயரைப் பார்த்து,
 "வாயுபுத்திர! விபீஷண மஹாராஜாவிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக்
 70 கொண்டு லங்கைக்குப் போ. அவனுடைய அனுமதியால் ராகுஸை
 பதியின் அந்தப்புரத்தில் பிரவேசித்து, ஜானகியிருக்குமிடத்திற்குச்
 சென்று, நமது ஜயத்தை அவளுக்குச் சொல்லி ஸந்தோஷப்படுத்து.
 நானும் லக்ஷ்மணனும் ஸுகீர்வனும் கேமமாயிருக்கிறோமென்றும்
 ராவணன் என்னால் கொல்லப்பட்டானென்றும் அவளுக்குச் சொல்.

இந்த ஸந்தோஷ ஸமாசாரத்தைக் கேட்ட பிறகு, அவள் சொல்லும்
 பதிலைக் கேட்டு இங்கே வா" என்றார்.

பரியமேத துதா ஹ்ருத்ய மமதீய்யால் தவம் ஹரீஸ்வர |
 ப்ரதிக்ருஷ்ய ச ஸந்தேஸா முபாவாதிது மரஹஸி | (26)

ஸர்க்கம் 116

ஹனுமானுக்கும் ஸீதைக்கும் ஸம்வாதம்

இதி ப்ரதிஸமாநிஷ்டோ ஹனுமாத் மாருதாத்மஜ: |
 ப்ரஸிவஸா புரீம் ஸங்காம பூஜ்யமாதோ நிஸாசரை: || (1)

ராமன் இப்படி உத்திரவு செய்தவுடன் ஆஞ்ஜநேயர், ஸகல
 ராகுஸர்களும் வழிகாட்ட, லங்கையில் பிரவேசித்தார். ராவண
 னுடைய அந்தப்புரத்திற்குள் சென்று பார்க்கையில், தேகமெங்கும்
 புழுதி படிந்து ஸ்கானமில்லாமல் ஸந்தோஷமற்று, அசோக
 வனத்தில் வீருஷத்தினடியில், கோரராஷ்டிரகளுக்கு நடுவில், ஏக்கம்
 5 பிடித்து, ரோஷினி புதனும் பிடிக்கப்பட்டதபோல், ஸீதை
 உட்கார்ந்திருக்கக் கண்டார். ஸமீபத்தில் போய், தன்
 பெயரைச் சொல்லி நமஸ்கரித்து, அவயவங்களை ஒடுக்கிக்கொண்டு,
 மனோவாக்குக்காயங்கள் அசைவற்று, ஹனுமான் பக்தியுடன்
 கைகப்பி வாய்பொத்தி நின்றார். மஹாபலவானான அஞ்ஜன
 10 புத்ரன் தனக்கெதிரில் நிற்பதைக் கண்டு, ஸீதை ஆச்சரியமடைந்து,
 ஒன்றும் தோன்றாமல் அசைவற்றிருந்தான். பிறகு அவரை
 உற்றுப் பார்த்து, முகத்தில் விளங்கின கார்தியாலும் ஸந்தோஷத்
 தாலும் தானும் ஸந்தோஷமடைந்தான். அவனுடைய முகம்
 ஆனந்தத்தாலும் தன்னைப் பார்த்ததாலும் மலர்ந்ததைக் கண்டு,
 15 அந்த வானர சிரேஷ்டன், ராமன் சொன்ன வார்த்தைகளை வில்தர
 மாய்ச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

"தேவி! ரகுவிரனும், லக்ஷ்மணனும் ஸுகீர்வனும், விபீஷண
 னும் வானர ஸைன்யங்களும் கேமமாயிருக்கிறார்கள். பரம
 சத்ருவான ராவணன் மரணமடைந்தான். வந்த காரியம் நிறை
 20 வேறிற்று. அவர்களுடைய கேமத்தை தங்களுக்கு தெரிவிக்கச்
 சொன்னார்கள். விபீஷணனுடைய ஸஹாயத்தாலும், வானரசர்
 களுடைய பிரயத்தனத்தாலும், லக்ஷ்மணனுடைய யுக்தியாலும்
 ராமன் ராவணனை யுத்தத்தில் ஸூயித்துக்கொண்டார். தன் உத்
 தேசம் கைகபி ஸந்தோஷமடைந்திருக்கிறார். தங்களுடைய
 25 கேமத்தை விசாரித்துப் பின்வருமாறு சொல்லச் சொன்னார்.
 'ஜானகி! உனக்குப் பிரியமான ஸமாசாரத்தைச் சொல்லுகிறேன்.
 உன்னை நயிஸித்த ராவணன் மடிந்தான். உனக்கு விசேஷ
 பிரியமுள்ள காரியத்தைச் செய்யப்போகிறேன். இவ்வளவு கால

- 30 மாய் என்னைவிட்டுப் பிரிந்திருந்த உன்னை என்னுடன் சேர்த்துக் கொண்டு, அயோக்கியர்க்குத் திரும்பப் போகிறேன். பதிவிரதா தர்மத்தின் சுவாசத்தைப் பூர்ணமாயறிந்தவனே! நான் ராவணனை இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு ஐயித்ததும், நீ இதுவரையில் பிழைத்திராவிட்டால் வீணாகும்வனா? ஆகையால் இவ்வளவு
- 35 மாதங்களாகச் சொல்ல முடியாத கஷ்டத்தையும் பயத்தையும் அனுபவித்துக் கொண்டு, நான் மறுபடியும் உன்னை மீட்க வருவேனென்ற நம்பிக்கையில்லாமல், ராவணன் பலவீதமாய் பிரார்த்தித்தும் வஞ்சித்தும் ஸ்தோத்ரம் செய்தும் என்னை இகழ்வாய்ப்பேசியும் உன்னைப் பயமுறுத்தியும் அவனுடைய இஷ்டத்திற்குட்படாமல், என்னிடத்தில் நம்பிக்கையையும் பிரீதியையும் வைத்து,
- 40 ஓரே மனதாயிருந்து உயிரைக் காப்பாற்றினது, நான் செய்த பாக்யத்தின் பிரயோஜனத்தான். ஸகல கவலையும், துக்கமும், விசாரமும் ஒழிந்தன. நமக்குப் பூர்ண ஐயம் கிடைத்திருக்கிறது. ராவணன் இறந்தான்; நமக்குச் சத்ருவில்லை; இந்த லங்கை நமது வசத்திலிருக்கிறது. உன்னைச் சத்ருவிடத்தியிருந்து மீட்பேனென்று பிரதிக்கை செய்து, அதை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று கவலைகொண்டு, ஆகார நீத்திரையில்லாமல், இன்று என் வார்த்தையை நீஜமாக்கினேன். மஹாஸமுத்திரத்தில் அணையைக் கட்டினேன். 'ராவணனுடைய கிருஹத்தில் இன்னுயிருக்கிறோமே'
- 50 என்று கவலைப்படாதே. லங்கையும் அதிலுள்ள ஸகல ஐச்வரியமும் இப்பொழுது விபீஷணனுடையவை. ஆகையால் விசாரப் படவேண்டாம். நீ உன் வீட்டிலிருப்பதாக எண்ணு. விபீஷணன் அதிசிக்கிரத்தில் உன்னைத் தரிசிக்க ஆவல்கொண்டு வருகிறான்' என்று தங்கனிடத்தில் சொல்லச் சொன்னார்" என்று மாருதி தெரிவித்தார்.
- 55 அதைக் கேட்டு ஸீதை ஆனந்தத்தால் பூர்ண சத்திரிணப்போல் முகமண்டலம் விளங்கப் பரபரப்புடன் எழுந்திருந்து, ஒன்றும் தோன்றாமல் அசைவற்றுச் சம்மாயிருந்தாள். அதைக் கண்டு வாயுபுத்தரன், "நாயே! ஏன் என்னிடத்தில் பேசவில்லை? என்ன மனக்கவலை கொண்டிருக்கிறீர்கள்?" என்றார். பதிவிரதா தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பவர்களுக்குள் உத்தமியான ஸீதை அளவற்ற ஸ்தோஷமடைந்து, ஆனந்தத்தால் குரல் தழதழத்தது. "என் பர்த்தா ஐயமடைந்த ஸந்தோஷ ஸமாசாரத்தைக் கேட்டு, ஆனந்தம் மேலிட்டு, கொஞ்ச நேரம் வார்த்தை சொல்ல முடியாமல் மெய்
- 60 மறந்தேன். என் புண்பட்ட ஹிருதயத்தில் அமிருதநாசா பொழிந்ததுபோல் இந்த ஸந்தோஷ ஸமாசாரத்தைச் சொன்ன உனக்கு, என்ன பதில் சொல்லுகிறதென்று நான் எவ்வளவு யோசித்துப் பார்த்தும் தெரியவில்லை. குழந்தாய்! உன்னால் நான் அடைந்த உபகாரத்திற்கும் ஆனந்தத்திற்கும் தகுந்த வெகுமானம் செய்வதற்கு இந்தப் பூமியில் யாதொரு வஸ்துவையும் காணேன்.
- 70

தங்கம் வெள்ளி போன் பலவகை ரத்னங்கள் இந்த மூன்று லோகங்களிலுமுள்ள மற்ற வஸ்துக்கள் யாவும் அதற்குப் போதாது" என்றார்.

- அப்பொழுது ஹனுமான் தலைமேல் கைகூப்பி, வினயமாய் அவனாக்கெதிரில் நின்று, "பர்த்தாவின் க்ஷேமத்தையும் ஹிதத்தையும் ஐயத்தையும் பிரார்த்திக்கும் உத்தமியே! விசேஷப் பிரேமை யுடன் கூடின இந்த வார்த்தையைத் தாங்கள் சொன்னதே எனக்குத் தகுந்த பதில் சொன்னதாயிற்று. என் யோக்கியத்தை மிஞ்சின வெகுமானமாயிற்று. தங்களைத் தவிர இப்படி யார் சொல்லக்கூடும்? தாங்கள் சொன்ன வார்த்தை விசேஷ ஸாரமுள்ளது. 'நீ சொன்ன வார்த்தைக்குத் தகுந்த பதிலைக் காணேன்' என்ற வார்த்தை, தங்களுக்கு எல்லையற்ற பிரியமுண்டாயிற்றென்ற மஹா தாப்பரியத்தையுடையது. என்னிடத்தில் தங்களுக்குள்ள பிரீதியைத் தெரிவிக்கிறது. இதைக் கேட்டவுடனே ஸர்வோத்தமமான வஸ்துவை எனக்கு வெகுமானம் செய்ததாலுண்டாகும் ஆனந்தத்தை அடைந்தேன். பலவகை ரத்னங்களைக் குவியல்களாகக் கொடுத்தாலும், மூன்று லோகங்களின் அதிகாரத்தை எனக்குக் கொடுத்தாலும் இதற்கு ஈடாகுமா? தாங்கள் சொன்னதெல்லாம் எனக்கு இதுவரையிலுமே கிடைத்திருக்கின்றன. ரகுவீரன் ராவணனை ஸம்ஹரித்து, ஐயலக்ஷ்மியுடன் விளங்குவதை நான் பார்ப்பதாலுண்டான ஆனந்தத்திற்கு இவை ஸமமாகுமா?" என்றார்.

- அதைக் கேட்டு ஐனகராஜபுத்திரி, மிகவும் சுபமான வார்த்தைகளைச் சொன்னார். "ஆஞ்ஜநேய! வாக்யங்களுக்கேற்பட்ட தோஷங்கள் ஒன்றுமில்லாமல், ஸகல குணங்களும் பொருத்தினதாய், கேட்டவுடனே ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பதாய், எட்டு அங்கங்களுடன் கூடின புத்தியை வெளிப்படுத்தக்கூடிய வார்த்தையை உன்னைத் தவிர வேறு எவன் பேசமுடியும்? (பிறர்சொன்ன அர்த்தத்தை மனத்தில் வாங்கிக்கொள்வது, அதை ரூபகத்தில் வைத்துக்கொள்வது, வேண்டிய ஸமயத்தில் வருவித்துக்கொள்வது, யுக்தமான வார்த்தைகளால் பிறர்க்குச் சொல்வது, பிறருடைய அபிப்பிராயத்தை ஊஹித்தறிவது, அதற்கு உடனே பதில் சொல்லுவது, வார்த்தைகளின் உட்கருத்தை அறிவது, பதார்த்தங்களின் சிஹ்வஸூபத்தை க்ரஹிப்பது, இத்தனாட்டும் உத்தமபுத்தியின் லக்ஷணங்கள்.) கேவலம் பேசுத்திறமையால் மாத்திரமல்ல, உத்தமகுணங்களாலும் நீ மேன்மையடைந்திருக்கிறாய். வாயுபகவானுக்குப் பிறந்த புத்திரனுயிருந்தும், பிரானிகளுக்கு உயிரைக்கொடுத்து ஆனந்தப்படுத்துவதில் அவரை மிஞ்சியிருக்கிறாய். எல்லோரிடத்திலும் அபாரகருணையை எவப்படுத்தென்ற உத்தம தர்மத்திற்கு நீ இருப்பாய். பிரயாஸங்களைப் பொறுப்பது, யுத்தத்தில் உத்தமமும்,

சாஸ்த்ரஞானம், தேகவலிமை, பராக்க்ரமம், ஸாமர்த்யம், பிறரை ஐயிக்கும் சக்தி, அபராதங்களைப் பொறுப்பது, பிரபாவம், ஒன்றும் கலங்காத தைரியம், வினயம், இன்னும் அநேக உத்தம குணங்கள் உன்னை ஆசிரயித்து விசேஷமாய் விளங்குகின்றன. உன்விடத்தில் இல்லாத குணங்களைக் கல்பித்து, ஸ்தோத்ரம் செய்வதாய் எண்ணக்கூடாது" என்றான்.

அதைக் கேட்டு ஹனுமான் சற்றும் கர்வம் கொள்ளாமல், வெகு வணக்கமாய்த் தலைமேல் கைகூப்பி, ஸீதைக்கெதிரே நின்று 'தாயே! இதோ இருக்கும் ராக்ஷஸிகள் கோரரூபிகள்; குரூர ஸ்வபாவத்தையுடையவர்கள்; கடுமையான பார்வையையும் இரக்க மில்லாத நடத்தையையுமுடையவர்கள்; பிறர் கேட்டு நடுங்கும் படி பேசுகிறவர்கள். நாங்கள் பர்த்தாவையே தெய்வமாய்ப் பாவித்து, அவரை விட்டுப்பிரிந்து, அசோகவனத்தில் ராவணனால் காவலில் வைக்கப்பட்டுச் சொல்லமுடியாத கஷ்டங்களை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது இவர்கள் தங்களை நிந்தித்தார்கள்; அதட்டினார்கள்; பயமுறுத்தினார்கள்; அவமானம் செய்தார்கள்; சொல்லத்தகாத வார்த்தைகளைச் சொன்னார்கள்; கொல்ல ஓடி வந்தார்கள்; நான் எல்லாவற்றையும் ப்ரத்யக்ஷமாய் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்படிப் பார்க்காத ராமலக்ஷ்மணர் களுக்காவது, ஸூக்ரீவன் மற்ற வானரர்களுக்காவது, விபீஷணனுக்காவது, என்னைப்போல் இவர்களிடத்தில் கோபம்கொள்வதற்கு நியாயமில்லை. ஆகையால் உங்களை மிரட்டிய இந்த ராக்ஷஸிகள் எல்லோரையும் கொல்ல வேண்டுமென்று அளவற்ற ஆசை கொண்டிருக்கிறேன். உத்திரவு கொடுங்கள், நான்கேட்கும் வரமும் தாங்கள் எனக்குச்செய்யக்கூடிய வெகுமானமும் இதுதான். இவர்களைக் கை கொண்டமட்டும் அதைகிறேன்; முழங்கால்களால் இடிக்கிறேன்; கடிக்கிறேன்; காதுகளையும் மூக்குகளையும் கிழிக்கின்றேன்; தலைமயிர்களைப் பற்றி இழுத்து விடுகிறேன்; நகங்களால் கிழிக்கிறேன்; கன்னத்தில் அடிக்கிறேன்; உயரக்கினம்பி, அவர்களின்மேல் குதிக்கிறேன்; கைகளால் இடித்துப் பூமியில்தள்ளி, முஷ்டிகளால் குத்திக் கொல்லுகிறேன். இவர்கள் தங்களுக்குப் பரம அபகாரம் செய்துஷ்டைகளல்லவா? இவர்களைப் பலவிதமாய் ஹிம்ஸித்துக் கொல்லுகிறேன்; இப்படிச் செய்வது மிகவும் அவசியம்; தங்களுக்கு இவர்கள் ஸஹிக்க முடியாத அபராதிகளல்லவா" என்றான்.

பொறுமை கருணை முதலிய உத்தம குணங்களால் சிகரில்லாத கீர்த்தியடைந்த ஐகன்மாதாவான ஸீதை அதைக் கேட்டு, உத்தம தர்மத்திற்கு அனுரூணமான வார்த்தைகளைச் சொன்னான். "வானர கிரேஷ்ட! இவர்கள் அரசனுடைய வேலைக்காரிகள்; ஆகையால் ஸ்வாதீனமற்றவர்கள்; அரசனால் ஏவப்பட்ட கார்யங்

இமாலத்து க்ஷு ராக்ஷஸியோ யதி த்வமநுமநயஸே |

ஓற்றதுயிச்சா ம்மஹம் ஸரிவா யாபிஸ்த்வம் தர்ஜிதா புரா |

—24—416 ஸ—36 ச.

"ஆகையால் உங்கள் மிரட்டிய இந்த ராக்ஷஸிகள் எல்லோரையும் கொல்ல வேண்டுமென்று அளவற்ற ஆசை கொண்டிருக்கிறேன். உத்திரவு கொடுங்கள்."

(மக்கம் 424 பார்க்க)

Notes : This Blank Page has also to be counted as a another page Number.

It is intentionally left blank after Picture Sketches.!

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

கணியே செப்திவர்கள்; அப்படிச் செய்யாவிட்டால் தண்டிக்கப் படக்கடியவர்கள்; ராவணனுடைய வேலைக்காரிகளிடத்தில் எவனு வது கோபங்கொள்வானா? இவர்களைச் சொல்லி பிரயோஜன மென்ன? நான் பூர்வஜென்மங்களில் செய்த பாபங்களின் பலனாக, இந்த ஜன்மத்தில் இவ்விதமான கஷ்டங்களை அனுபவிக்கும்படி நேர்ந்தது. நான் செய்த கர்மங்களை நானே அனுபவிக்க வேண்டு மல்லாமல் பிறர் அனுபவிப்பார்களா? இப்படிக் கஷ்டதசையை நான் அடையவேண்டுமென்றும், அந்தக் கஷ்டங்களை இவர்களால் நான் அனுபவிக்கவேண்டுமென்றும் என் விதி. இப்படி இதற்கு முன்பே நான் நிச்சயித்து என் மனத்தை ஸமாதானப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறேன். இப்படிப்பட்ட ஆபத்தைத் தடுக்க எனக்கு அப்பொழுது சக்தியில்லை. பிறகுடைய துக்கங்களைப் பார்த்து ஸலிக்காத நான், இவர்கள் கஷ்டப்படுவதை பார்க்க முடியுமா? ஆகையால் இவர்களிடத்தில் எனக்குள்ள கிருபையே என்னை அப்பொழுதும் தடுத்தது; இப்பொழுதும் தடுக்கிறது. இவர்களை நாம் செய்ய எனக்கு எண்ணமிருந்தால் அப்பொழுதே இவர்களை எரித்திருக்கமாட்டேனா? ராவணனால் ஏவப்பட்டு இந்த ராஜாடிகள் என்னை ஸ்ரீமந்தாரங்கள்; அவன் இறந்த பிறகு அப்படிச் செய்ய வில்லையே? ஒருவேளை இவர்கள் எவ்வதந்திரமுடையவர்களாய் வேண்டுமென்றே இப்படி அபகாரம் செய்திருந்தாலும், நாம் அதைப் பொறுக்கவேண்டியதுதான்.

முன்னொரு காலத்தில் ஒரு வேடன் புலியால் துரத்தப்பட்டு ஒரு மரத்தில் ஏறிக்கொண்டான். அங்கே ஒரு கரடி உட்கார்ந் திருக்கக்கண்டு, அதைச் சரணமடைய, அது, "பயப்படாதே! உன்னை சுகழிக்கிறேன்." என்று பிரதிக்கை செய்தது. சற்று நேரம் கழித்து வேடனுக்குத் தூக்கம் வர, கரடியின் மடியில் தலையை வைத்துக்கொண்டு தன்னை மறந்து சித்திரை செய்தான். அப் பொழுது, மரத்தடியிலிருக்கும் புலி, மரத்தின்மேலிருக்கும் கரடி யைப் பார்த்து, 'தோழா! நாமிருவரும் மிருகங்கள்; ஒரே ஜாதி; ஒரேயிடத்தில் வாழ்ப்பவர்கள்; கஷ்டஸூகங்களில் ஸம்பந்தப் பட்டவர்கள்; இவனோ மறுஷ்பன்; அதிலும் வேடன்; நமக்கு ஜன்மசத்ரு; நம்மைக் கொல்வதே இவனுக்கு ஜீவனம்; நமது ஜாதியானல்ல; நமது தேசத்தானல்ல; இவனை நீ இப்பொழுது காப்பாற்றினாலும், அதை மறந்து, நானே உன்னைக் கொல்வ யத்தனிப்பான். ஆகையால் அவனை என்னிடத்தில் தள்ளிவிடு. நமக்கு ஒரு பெரிய ஆபத்து நீங்கும்" என்று பிரார்த்தித்தது. அதற்குக் கரடி, "இதென்ன அபிபாயம்? நானிருக்குமிடத்தைத் தேடிவந்து, என்னைச் சரணமடைந்தவனை நான் கைவிட்டால், எனக்கு இந்த வேலாகத்தில் மித்ரத்தோஷி' என்று ஜனங்களின் சிந்தையும், பரலோகத்தில் கோரமான நாகமும் இடைக்கும், ஆகையால் நீ சொல்லும் வார்த்தைகள் என் செய்யில் நமதுயா"

155

160

165

170

175

180

185

190

என்றது. பிறகு வேடன் விழித்துக்கொண்டான். கரடிக்குத் தூக்கம் பிடித்து வேடனுடைய மடியில் தலைவைத்துத் தூங்கிற்று. அப்பொழுது மரத்தடியிலிருந்த புலி, வேடனைப் பார்த்து, 195 'முட்டாளே! என்னிடத்திலிருந்து தப்புவதற்காகக் கரடியைச் சரணமடைந்தாயோ? அது உன் ஜாதியா? மித்ரனா? உன் சத்ரு. நான் இந்த மரத்தைவிட்டு எப்பொழுது போவேனென்று காத்துக் கொண்டிருக்கிறது. உடனே உன்னைக் கொன்றுவிடும். அது விழித்துக் கொள்ளுவதற்குமுன் அதை என்னிடத்தில் தள்ளிவிடு. 200 நான் உனக்குப் பதிலாக அதைத் தின்றுவிட்டுப் போகிறேன். நம்மிருவருடைய காரியமும் சிறைவேறும்' என்றது. வேடன் புலியின் வார்த்தையால் மயங்கி, கரடியிடத்தில் நம்பிக்கையில்லாமல் அதைக் கீழே தள்ளிவிட்டான். அது விழும்பொழுதே விழித்துக்கொண்டு, தன் ஜாதியில்வபாவத்தால் ஒரு கிணையைப் பிடித்துத் திரும்பவும் மரத்திலேறி உட்கார்ந்தது. அப்பொழுதே வேடன் தான் செய்த துரோகத்திற்காகத் தன்னைக் கரடி கொன்று விடுமென்று பயந்து நடுங்க, கரடி, "வேடா! பயப்படாதே. நீ செய்த அபகாரத்தை நான் நினைக்கவேமாட்டேன். நான் சொன்ன வார்த்தையையும் தவறமாட்டேன்" என்றது.

210 அப்பொழுது புலி, "தோழா! என் பேச்சு நிஜமாயிற்று? இவன், செய்த நன்றி மறந்த மித்ரத்துரோகியென்று இப்பொழுதாவது தெரிந்ததா? கொஞ்சம்கூட இரக்கம் வைக்காமல் இவனை என்னிடத்தில் தள்ளிவிடு" என்றது. அதற்குக் கரடி, "துஷ்ட ஸ்வபாவமுள்ளவர்கள் பிறர்க்கு அபகாரம் செய்தால், விவேக 215 அவர்களிடத்தில் கோபிப்பானா? அவர்களுக்குப் பதில் அபகாரம் செய்ய நினைப்பானா? நான் செய்த பிரதிக்கூலையைக் காப்பாற்றுவது பெரிதேயல்லாமல் என் உயிர் பெரிதல்ல, பிரானிகளுக்கு ஸத்தியமல்லவா பூஷணம்" என்று மறுமொழி சொல்லி, தன்னைப் புலி எவ்வளவு பிரார்த்தித்தும் அதற்குட்படாமல், அன்று சாத்திர முழுவதும் வேடனைக் காப்பாற்றிற்று.

(ஸூக்ரீவனைப் பார்த்து ராமன் புறயின் விருத்தாந்தத்தைச் சொன்னபடி, ஸீதையும் கரடியின் விருத்தாந்தத்தை உதாஹரண மாய்க் காட்டுகிறார். ஸீதையின் அயயர்தாள சிலோகம் இதுவே.)

225 "உன் எண்ணப்படி இந்த ராஜாடிகள் பாபிகளாயிருக்கட்டும்; என் எண்ணப்படி நல்லவர்களாயிருக்கட்டும். அதை நான் விசாரிக்கவேண்டியதென்ன?

230 ராஜாடிகள் நினைத்த ரூபங்களை எடுக்கக்கூடியவர்கள்; ஆயினும் நீ அவர்களிடம் இரக்கம் கொள்ள வேண்டும். குற்றம் செய்யாதவர் உலகில் யார்? க்ருமாயிருப்பதே அவர்களுடைய ஜாதி ஸ்வபாவம்; ப்ராணிகளை ஹிம்ஸிப்பதே அவர்களுக்கு

ஆனந்தம்! அவர்கள் பாபங்களைச் செய்வது ஆச்சரியமல்ல, ஆனாலும் அவர்களுக்கு யாதொரு கெடுதியையும் செய்யக்கூடாது" என்றார்.

மஹாபுத்திமானான ஹனுமான் ஸீதையின் வார்த்தைகளால் அவளுடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்துகொண்டு, அபார கருணையால் நிகரற்ற கீர்த்தியைப் பெற்ற ஜகன்மாதாவும், பரம புருஷனுக்கேற்ற பத்தினியுமான ஸீதையைப் பார்த்து, "தாயே! ரகுநாதனுக்குத் தாங்களே தர்ம பத்னி; அவர் அனுஷ்டிக்கும் சரணுகத ரக்ஷண தர்மம் தங்களால் விசேஷமாய் பிரகாசிக்கிறது. அவருக்கு ஏற்பட்ட கீர்த்தியெல்லாம் தங்களாலல்லவா? தாங்கள் அவருட 240 னிருக்கத் தகுந்தவர்களேயல்லவா என்றுப்போன்ற மூர்க்கனுக்கு அந்த யோக்க்யதையில்லை. ஆகையால் எனக்கு உத்தரவு கொடுங்கள். ராகவனுக்குப் பதில் சொல்லி அனுப்புங்கள். நான் ரகுவீரனிருக்குமிடத்திற்குப் போகிறேன்" என்றார். அதற்கு ஜானகி, வானரோத்தம! என் பத்தாவைத் தரிசிக்க விரும்புகிறேன்" என்றார். அந்த வார்த்தையைக் கேட்டவுடன் ஆஞ்ஜனையருக்குத் தேஜஸும் காந்தியும் விருத்தியாய், "தாயே! பூர்ண சந்திரனைப்போல் பார்ப்பவர்களுடைய ஹிருதயத்தை அமிருத 245 தாசைகளால் குளிரச் செய்யும் ராமனுடைய திருமுகமண்டலத்தை லக்ஷ்மண ஸமேதராய்ப் பார்க்கப் போகிறீர்கள். அவர் சத்ருக்களை ஜயித்து ஸூக்ரீவன் விபேஷனென்ற மித்திர ரத்னங்களுடன் பிரகாசிக்கிறார். இந்திராணி இந்திரனைப் பார்த்ததுபோல், தாங்கள் ராமசந்திரனைத் தரிசிக்கலாம்" என்றார். உடனே ஸீதையினுடைய ரூபம் ஸாஷாத் மஹாலக்ஷ்மியைப்போல் தேஜஸால் ள்லவித்தது; ஆஞ்ஜனையரும் அதிவேகமாய் ராமனைக்கு 255 மிடத்திற்குத் திரும்பி வந்தார்.

தாமேவழக்தவா ராஜத்திம் ஸீதாம் ஸாஷாதீவ ஸ்ரீயம் |
ஆஜுகா'ம மஹாவேகோ ஹனுமாத் யத்ர ராக'வ: 1 (56)

ஸர்க்கம் 117

ஸீதையை அழைத்து வந்தது

ஊ உவாச மஹாப்ராஜ்ஞ மபி'கீம்ய ப்வவக்'ம: |
ராமம் வசநமரீ'த'ஜ்ஞோ வரம் ஸர்வத'துஷ்மதாம் || (1)

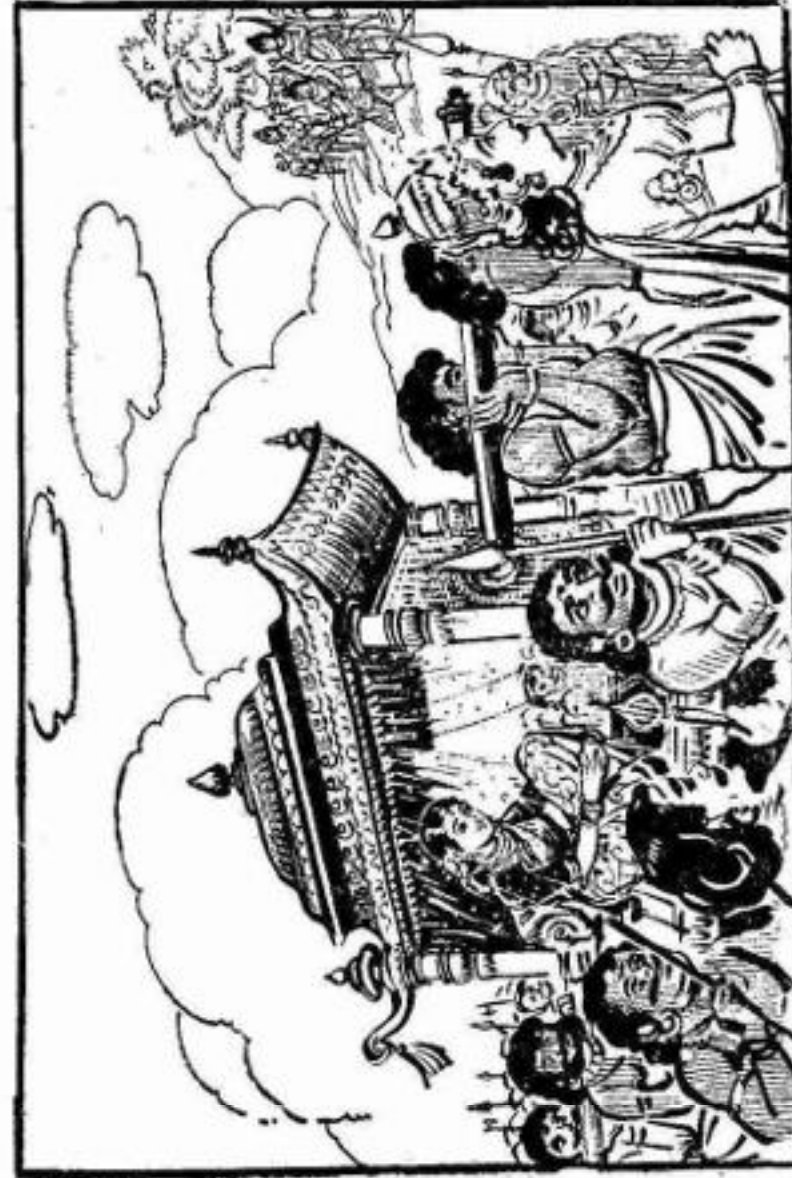
மஹாபுத்திமானான யுத்த வீரர்களுக்குள் சிரேஷ்டருமான ஆஞ்ஜனையர் ராமனிடத்திற்குச் சென்று, "பிரபோ! நாம் எதற்காக இந்தப் பிரயத்னத்தைச் செய்தோமோ, எதற்காக ஸமூக்திரத்தில் அணையைக் கட்டி, லங்கையை முற்றுகையிட்டு, ராகுஸை ஸையத்தை அழித்து, ராவணனைக் கொன்றோமோ, அந்த

பிரயோஜன ரூபமான லீதாதேவிக்குத் தாங்கள் தரிசனம் கொடுக்க வேண்டியது. அவன் சோகத்தால் மனம் வாடி, கண்களிலிருந்து நீர் தாரைதாரையாய்ப் பெருக, அசோகவனத்தில் உட்கார்ந்திருக்கையில், நான் சென்று, தாங்கள் ராவணனை ஸம்ஹரித்ததை விஞ்ஞாபனம் செய்வேன். அதைக் கேட்டுப் பரமானந்தமடைந்தான். என்விடத்தில் முன்பு வைத்த விச்வாஸத்தால், "ஆந்ஹேய! ஒருவராலும் வெல்லக்கூடாத ராக்ஷஸர்களை ஸம்ஹரித்து ஜயலக்ஷியுடன் விளங்கும் என் நாதனையும் லக்ஷ்மணனையும் தரிசனம் செய்ய விரும்புகிறேன்" என்று விஞ்ஞாபனம் செய்தான்" என்றார்.

தர்மாத்மாக்களில் கிரேஷ்டரான ரகுநாதன் அதைக் கேட்டு கண்களில் நீர் ததும்ப யோசனையில் ஆழ்ந்தார். "ராவணனுடைய கிருஹத்தில் இவ்வளவு காலம் வலித்த லீதையை நான் சேர்த்துக்கொண்டால், எல்லையற்ற லோகாபவாதத்திற்கானாவேன். தோஷமற்ற ஜானகியைத் தள்ளிவிட்டால் மஹாபாபத்திற்கானாவேன். இந்த ஸங்கடத்திற்கு என்ன செய்யலாம்? இது வரையில் சொல்ல முடியாத கஷ்டங்களை அனுபவித்த லீதையின் மனத்தை மறுபடியும் புண்படுத்தவேண்டியிருக்கிறதே" என்று உஷ்ணமாய்ப் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு, பூமியைப் பார்த்த வண்ணமேயிருந்தார். பிறகு லீதையை அழைத்துவரத் துடிதுடித்துக்கொண்டிருந்த விபீஷணனைப் பார்த்து, "லீதைக்கு மங்களஸ்நானம் செய்வித்து உத்தமமான பரிமளத்திரவியங்களாலும் ஆபரணங்களாலும் அலங்கரித்துச் சீக்கிரம் அழைத்துவா" என்றார்.

உடனே விபீஷணன் பரபரப்புடன் ஓடி, அந்தப்புரத்தில் பிரவேசித்து, தன் வேலைக்காரிகளின் மூலமாய், "அம்மணி! தாங்கள் மங்களஸ்நானம்செய்து உத்தமமான பரிமளத்திரவியங்களாலும் ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு இந்த வாழ்வுகளில் ஏறுங்கள். தங்களுடைய பர்த்தா தங்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறார்" என்று தெரிவித்தான். லீதை, "குழந்தாய்! அப்படியல்ல. இப்பொழுது இருக்கிறபடியே என் பர்த்தாவைப் பார்ப்பது நலம்" என, விபீஷணன், "தங்களுக்குப் பர்த்தாவும் அரசனுமான ரகுநாதனுடைய உத்திரவுப்படி நடப்பதே உசிதமென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது" என்றான். பர்த்தாவையே தெய்வமாய்ப் பாவித்து, அவரிடத்திலுள்ள பத்தியையே விரதமாய்க்கொண்டு, மஹா உத்தமியென்று புகழ்பெற்ற ஜானகி, "அப்படியே செய்கிறேன்" என்றான்.

பிறகு லீதைக்கு மங்களஸ்நானம் செய்வித்து, விஷயுயர்ந்த ஆபரணங்களாலும் ஆடைகளாலும் ராக்ஷஸகன்யைகளால் அலங்கரித்து, விபீஷணன் ஸூரீயனைப்போல் ஜ்வலிக்கும் பல்லக்கில் லீதையை ஏற்றுவித்து, அதற்கு வெளியில் நேர்த்தியாய்த் திரை

ஆரோப்ய ஸிபீஷணம் தீப்தாம் பரார்த்'ஹஸ்பீர ஸக்லஞ்சாம் |
ரகோபீர ப்'ஹஸ்பீர இ'ப்தாம் ஆஜ்ஹார விபீ'ஷண: ||

—பு. 117 ஸ—15 க.

விபீஷணன், ஸூரீயனைப்போல் நேர்த்தியான திரை போடுகிறது ராமன் (பக்கம் 430 பக்கம்)

விபீஷணன், ஸூரீயனைப்போல் நேர்த்தியான திரை போடுகிறது ராமன் (பக்கம் 430 பக்கம்)

Notes : This Blank Page has also to be counted as a another page Number.

It is intentionally left blank after Picture Sketches.!

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

போடுவீத்து. ராஜஸுவீரர்கள் ஆயுதபானிகளாய் நான்கு புறம் களிலும் காத்துவர. ராமன் இருக்குமிடத்திற்கு அழைத்து வந்தான். அவன் வந்ததை அறிந்தும், ஆழ்ந்த யோசனையிலிருக்கும் ராமனை ஸமீபித்து நமஸ்கரித்து, "பிரபோ! உத்திரவுப்படி நங்களுடைய தேவியை அழைத்து வந்திருக்கிறேன்" என்று தெரிவித்தான். 50

அதைக் கேட்டு ரகுசந்தனனுக்கு, "இவ்வளவு சிரமப்பட்டு ராவணனைக் கொன்று எந்தையை மறுபடியும் பார்த்தோமல்லவா" என்று ஆனந்தமூண்டாயிற்று; "ராவணனுடைய கிருஹத்தில் இவ்வளவு காலம் இருந்ததைப் பற்றி லோகத்தார்கள் என்ன சொல்லுவார்களோ" என்று முகம் வாடிற்று. இனி அவளிடத்தில் கடும் வார்த்தைகளைச் சொல்வதற்கு வேண்டிய ரோஷத்தையும் வருவித்துக்கொண்டார். பிறகு மேல் நடக்க வேண்டிய காரியத்தை யோசித்துக்கொண்டு, ஸந்தோஷமற்றவரைப்போல் அபியித்து, ஸமீபத்திலிருந்த விபிஷணனைப் பார்த்து, 60

"ராஜஸபதி! குழந்தாய்! நீ எப்பொழுதும் என் ஐயத்தையும் ஷேமத்தையும் கோருகிறவன்; வைதேஹி சீக்கிரமாய் என் ஸமீபத்தில் வரட்டும்" என்றார். உடனே விபிஷணன் அங்கிருந்த ஐனங்களை அப்புறம் விலகச் செய்தான். அந்தப்புர உத்தியோகஸ்தர்கள் பிரம்புகளால் அங்கிருந்த ராஜஸூகங்களையும், கரடிகளையும் வானரங்களையும் தூரத்தில் ஒதுக்கினார்கள். அப்பொழுது ஸமுத்திரத்தில் பெருங்காற்றுக் கிளம்புவதுபோல் பெருங்கச்சலூண்டாயிற்று. 65

அதைக் கண்டு ராமன், வானரர்களிடத்திலுள்ள விசேஷ ஸ்சேஹத்தால் அதைப் பொறுக்காமல், அவர்களைத் தடுத்து, மஹா புத்திமானான விபிஷணனை நெருப்புப் பொறிபறக்கும் கண்களால் எரித்துவிடுகிறவரைப்போல் கோபத்துடன் பார்த்து, நான் இருப்பதைக் கொஞ்சம்கூட லக்ஷயம் செய்யாமல் இவர்களை இப்படி உபத்திரவிக்கத் துணிக்தாயல்லவா? போதும், நிறுத்து; இவர்களை யாரென்று நினைத்தாய்? என்னைச் சேர்ந்தவர்கள்; என் உயிருக்கு ஸமானர்கள். வீடுகளும், வஸ்திரங்களும், தீரைகளும், பரிவாரங்களும் ஐனங்களை அப்புறம் தூரத்துவதும் இன்னும் மற்ற ராஜோப சாரங்களும் ஸ்த்ரீகளுக்கும் காவல் என்று நினைத்தாயோ? அவர்களுடைய எல்ல நடத்தையே அவர்களுக்குக் காவல். மனம் காவலோ மதிள் காவலோ? விசேஷ கஷ்டங்கள் நேர்ந்தபொழுதும், இஷ்ட ஐனங்கள் இறந்தபொழுதும், ராஜ்யத்திற்கு அபாயங்கள் நேர்ந்தபொழுதும், யுத்த பூமியிலும், ஸ்வயம்வர காலத்திலும், யாகசாயியிலும், விவாஹ ஸமயத்திலும் ஸ்த்ரீகளை எல்லோரும் பார்க்கலாம்; அதனால் தோஷமில்லை. இவள் இப்பொழுது யுத்த பூமியில் வந்திருக்கிறாள்; ஸமீபத்தில் விசேஷ கஷ்டத்தை அனுபவிக்கப்போகிறாள்; மேலும் என் ஸமீபத்திலிருக்கிறாள்; இவளை எல்லோரும் பார்ப்பதால் தோஷமில்லை; சீக்கிரமாய் இங்கே அழைத்து வா. எனக்காக உயிரைக் கொடுத்த என் ஸ்சேஹிதர் 70

75

80

85

களுக்கு நடுவில் நானிருக்கும்பொழுதே ஸீதை என்னைப் பார்த்துக் கட்டும். இவர்களுள்லோரும் இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டதும், வீடு வாசல்களை விட்டு இங்கே வந்ததும், கோரமான ராஷ்டிரங்களால் அடிபட்டு மடிந்ததும் எதற்காக? இவளுடைய கஷ்டத்தை விவர்த்தி செய்து இவளுக்குப் பிராண்தானம் செய்வதற்கல்லவா? அப்படிப்பட்டவர்கள் இவளுக்குப் பிதாக்களல்லவா? தகப்பன் பெண்ணைப் பார்ப்பதில் தோஷமென்ன?" என்றார்.

விபீஷணன் அதைக் கேட்டுப் பயந்து நடுநடுங்கி, மிகவும் வணக்கமாய் ஸீதையை ராமனுடைய ஸமீபத்தில் அழைத்து வந்தான். வஷ்மணனும் ஆஞ்ஜனையரும் அவருடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டு, "இதென்ன விபீதம்! ரகுநாதன் ஸீதையைவிட்டுப் பிரிந்து சோகத்தால் தபீத்துப் பிரலாபிப்பதைப் பிரத்யக்ஷமாய்ப் பார்த்தோம். அவளுக்காக ஸகல லோகங்களையும் ஸம்ஹரிக்க முயன்ற ரகுவீரன், இப்பொழுது பேசும் வார்த்தைகளைக் கேட்டால் ஸீதைவிடத்தில் வெறுப்படைந்து அவள் தனக்கு வேண்டியதில்லை யென்று கிச்சயம் செய்தவர் போலிருக்கிறதே" என்று மிகவும் வருத்தப்பட்டார்கள்.

அப்பொழுது ஸீதை வெட்கத்தால் எண்ணாடும்பும் ஓடுங்கி, "ஐயோ! இவ்வளவு காலம் கழித்து, இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு, என் நாதனைப் பார்க்கக் கிடைத்ததே என்று ஸந்தோஷப்பட்டு, பார்த்ததும் பார்க்காததுமாயிருக்க, ஆரம்பத்திலேயே இடி விழுந்ததுபோல் இந்தக் கோபவார்த்தைகளைக் கேட்கலாற்றினே" என்று வருந்தி, புருஷர்களுக்கெதிரில் வர வெட்கப்பட்டு, வஸ்திரத்தால் முகத்தை மறைத்துக்கொண்டு மென்னமென்ன ராமனுடைய பக்கத்தில் வந்து, "ஆர்யபுத்ரா!" என்று கூறி, சோகத்தால் நெஞ்சடைத்து, பேசமுடியாமல் கண்களினிந்து நீர் தாசை தாசையாய்ப் பெருக அழுதான். இப்படிப்பட்ட கோரயுத்தத்தில் மறாப்பிரஸித்தி பெற்று, ஐயலக்ஷ்மி விளங்க, வீரலக்ஷ்மி ஐவலிக்க, தன் பர்த்தாவை அதுவரையிலும் பார்த்ததில்லை. ஆகையால் அளவற்ற ஆச்சரியத்துடன், "கமக்கு மாணமும் பிராணமும் பர்த்தாவும் பந்துக்களும் ஓர்ந்தியும் போயினவென்று கை விட்டிருக்க, ஸகல ஆபத்துக்களும் அபாயங்களும், ஊலிரியனைக்கண்ட பனிபோல் கீங்கினவல்லவா" என்று பரமானந்தத்துடனும், தன் பதியையே தெய்வமென்று எண்ணினவளாகையால் அவரிடத்தில் வைத்த கரையில்லாத ஸ்ரேஷ்டரத்துடனும், அவருடைய நிவ்ய ஸௌந்தரியம் பொருந்தின முகத்தை கீமிர்ந்து பார்த்தான். உதித்த பூர்ணசந்திரனைப்போல் அவருடைய முகமண்டலம் சிவந்திருந்தது. களங்கமற்ற சந்திரனைப் போல் அடுத்த க்ஷணத்தில் கோபத்தால் விகாரத்தை அடையும். வெகுகாலமாய் விட்டுப்பிரிந்த தன் பிராணநாயகனுடைய முகத்தை

ஏறிட்டுப்பார்த்து, ஸீதை ஸகல துக்கங்களையும் ஸகலக் கிவெசகங்களையும் ஸகல சோகத்தையும் ஸகல தாபத்தையும் மறந்தாள்.

அத¹ ஸம்பநுத²த் மத: க்லமம் ஸா
ஸு³சிர மத்⁴ருஷ்ட முதி⁵ஷ்ய ஸை ப்ரியஸ்ய |
வத⁶ந முதி⁷த பூர்ண சந்திர காந்தம்
விமல ஸஸாங்க நிபாதநா ததா⁸ஸீத் || (37)

ஸர்க்கம் 118

ராமன் ஸீதையைக் கோபித்தது

தாம் து பார்ஸ்வஸ்தி¹தாம் ப்ரஹ்வாம்
ராம: ஸம்ப்ரேஷ்ய மமதி²லீம் |
ஹ்ருத³யாத்நிக⁴த க்ரோதோ⁵
வ்யாஹ்ரீது முபசக்ரமே || (1)

இப்படி வெட்கத்தால் தலைகுனிந்து, தன்னருகில் நிற்கும் ஸீதையைப் பார்த்து ராமனுக்குக் கோபம் பொங்கிற்று. "பெண்ணே! என் சத்துருக்களை ஐயித்தேன்; அவர்களுடைய ராஜ தானியை எரித்தேன்; பழிதீர்த்தேன்; ஒரு க்ஷத்திரியவீரன் தனக்கு நேர்ந்த அவமானத்தைப் போக்க எதைச் செய்யவேண்டுமோ அதைச் செய்தேன். ஆனால் உன்னை மறையடியும் அடைய இவ்வளவு சிரமப்பட்டேனென்று நீ எண்ணலாம். அது முற்றிலும் பிசகு. என் பிரயத்தனங்கள் ஸபலமாயின; ராவணன் எனக்குச் செய்த அபராதத்திற்காக அவனைத் தண்டித்தேன். அவனுடைய வம்சமும் அவன் எனக்குச் செய்த அவமரியாதையும் இன்று ஒழிந்தன. என் வீரியத்தை ஸகல லோகங்களுக்கும் தெரிவித்தேன். நான் செய்த பிரதிக்ஷனையை நிறைவேற்றினேன்; கவலையற்றேன். நானில்லாத வேளையில் சபல சித்தமுள்ள ராவணன் உன்னை அபகரித்தான். தெய்வ வசத்தால் நேர்ந்து அந்தக் கெடுதியை மனுஷ்யப் பிரயத்தனத்தால் விலக்கினேன். தனக்குச் செய்த அவமானத்தை தன் வீரியத்தால் நீக்காதவனுக்குப் புருஷார்த்தங்கள் கைகொடுமா? அவன் அல்ப சக்தியுள்ளவன். ஹனுமான் ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டினதும் லங்கையை நாசம் செய்ததும் யுத்தத்தில் விசேஷ வீரிய கிருத்யங்களைச் செய்ததும் இன்று ஸபலமாயின. யுத்தத்தில் தன் பராக்கிரமத்தைக் காட்டி, எப்பொழுதும் எனக்கு ஹிதத்தையே ஆவோசிக்கும் ஸுக்ரீவனும் அவனுடைய ஸைன்யங்களும் எனக்காகப் பட்ட சிரமமெல்லாம் இன்று ஸபலமாயிற்று. நற்குணங்களற்ற தன் தமயனை விட்டுவந்து என்னை ஆசிரயித்த விபீஷணனுடைய சிரமமும் இன்று பிரயோஜன மடைந்தது" என்று ரகுவீரன் சொல்லக் கேட்டு, காட்டில் புனி

களால் குழப்பட்ட மான்குட்டியைப் போல் பயத்தால் மிரண்ட கண்களுடன், ஸீதை கலகலவென்று கண்ணீருதிர்த்தாள்.

- 30 ங்வலிக்கும் அக்னிமீல் ஏராளமான வெய்ய ஆணூதி செய்த தது போல், அதைக் கண்டு ராமனுக்குக் கோபம் அதிகரித்தது. புருவங்களை நெறித்து, ஸீதை தனக்கெதிரில் நிற்பதை விரும்பாமல் அவளைக் குறுக்காகப் பார்த்து, ஸகல வானரர்களும் ராகுஸரீகளும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கையில் குருரமான வார்த்தைகளால் அவளை நிர்த்தித்தார். "ஒருவன் தனக்குச் செய்த அவமானத்தைப் போக்குவதற்கு என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதையெல்லாம் குறைவரச் செய்து முடிந்தேன். பூர்வத்தில் இவ்வளவென்ற அஸூரனுல் பீடிக்கப்பட்டு ஜனங்கள் ஸஞ்சரிக்க முடியாத தெற்கு திசையை, பிரஹ்மஞ்ஞானியான அகஸ்தியமூலர்ஷி அவளைக் கொன்று அவலிடத்திலிருந்து மீட்டது போல், உன்னை அபகரித்த சத்ருவிடத்திலிருந்து உன்னை மீட்டேன். என் மித்ரர்களின் 40 வீரியத்தால் புத்தமென்ற ஸமுத்திரத்தைக் கடத்தேன். ஆனால் இவ்வளவும் உனக்காகச் செய்தேனென்று எண்ணுதே; நான் களங்கமற்ற இஷ்வாகு வம்சத்தில் பிறந்தவன்; நீகரற்ற கீர்த்தி பெற்றவன்; என் கூத்தரிய தர்மத்தை நிறைவேற்ற வேண்டியது; எனக்குச் செய்த அவமானத்தைப் போக்க வேண்டியது. தஷ்ட னுர ராவணனுடைய வீட்டில் வளரித்ததால் உன் நடத்தைபயப் பற்றி ஸந்தேகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. கண் வலியால் வருத்துவிற வனுக்குத் தீபத்தின் வெளிச்சம் எப்படி விரோதமோ, ஸலூக்க முடியாதோ, உபத்திரவிக்குமோ, அப்படி எனக்கெதிரில் நீ நிற்பது எனக்கு ஸலூக்க முடியவில்லை; மிகுந்த உபத்திரவத்தை உண்டு 50 பண்ணுகிறது. (கேத்திரத்தில் தோஷமேயொழிய தீபப்பிரகாசத்தில் தோஷமில்லை, அப்படியே ராமனுடைய மனத்தில் ஸந்தேகத்தால் தோஷம் ஏற்பட்டதேயொழிய ஸீதையிடத்தில் தோஷமில்லையென்று வால்மீகியின் கருத்து.) என் மூன் நில்வாதே. உன்னால் எனக்கு ஆகவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. இதோ பத்து திக்குகளிலும் தடைபில்லாமல் ஸஞ்சரிக்கலாம். நான் உத்தரவு கொடுத்து விட்டேன். இஷ்டமான இடத்திற்குப் போகலாம். உத்தமமான வம்சத்தில் பிறந்து, நீகரற்ற தேஜஸும் வீரியமும் போருந்தி, புருஷனென்று பெயர் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் எவ னுவது தஷ்டனுடைய மருஹத்தில் பத்து மாதங்கள் வரையில் 60 அவனுடைய அறிகாரத்திற்கும் சக்திக்கும் கட்டுப்பட்டு வளரித்த தன் பார்வையை, மறுபடியும் சேர்த்துக் கொள்வானா? ராவணன் உன்னைத் தொட்டு மடியில் வைத்துக் கொண்டு போனான்; ஆசை பொழியும் கேத்திரங்களால் உன்னைப் பார்த்தான். களங்கமற்ற இஷ்வாகு குலத்தில் பிறந்தவனென்று பெயர் வைத்துக் கொண்டு உன்னை இப்பொழுது சேர்த்துக் கொண்டால், ஒவ்வொரு பிராணியும் நித்திக்காதா? என் குலதர்மத்தையும் கௌரவத்தையும்

காப்பாற்ற உன்னைச் சத்ருவிடத்திலிருந்து மீட்டேன்; விசேஷ கீர்த்தியை ஸம்பாதித்தேன். உன்னிடத்தில் என்னளவும் எனக்கு ஆசையில்லை. இஷ்டமான இடத்திற்குப் போகலாம். நான் கோபத்தால் பதறிச் சொல்லவில்லை. 'இது சார்தமாய் நெடுநேரம் ஆலோசித்துச் செய்த முடிவு. ஸ்திரீகள் ஒரு பொழுதும் ஸ்வதத் தரமாயிருக்கக் கூடாதென்ற சாஸ்திரப்படி. உன் புத்திரர்களுக்கு ஸமமான வக்ஷணன் பரதன், சத்ருக்னன், ஸூக்ரீவன், விபீஷணன் முதலியவர்களுடைய மருஹங்களில் எங்கே இஷ்டமோ அங்கே நீ வளரித்துக் கொண்டிருக்கலாம். நீ நீகரற்ற அழகுள்ளவன்; பார்ப்பவர்களுடைய மனத்தை அபகரிப்பவன்; ராவணன் உன் மேல் ஆசை வைத்து எடுத்துக் கொண்டு போனான், பத்து மாதங்கள் வரையில் அந்தப்புரத்தில் வைத்திருந்தான். ஸகல விதத்திலும் அவனுடைய வசத்திலிருந்தாய்; அவனுக்கு ஸ்வாதீனப்படாம லிருக்க முடியுமா?' என்றார். 70 75 80

தன் உயிரைக் காட்டிலும் தனக்குப் பிரியமான ராகவன், தன்னை விட்டுப் பிரிந்து நெடுநாளாக, இனி அவரைப் பார்ப்ப போமா என்று முற்றிலும் ஆசைவிட்டுத் தவிக்கும் ஸமயத்தில், அவரை மறுபடியும் தெய்வ வசத்தால் பார்க்கும்படி கிடைத்தது. அவருடைய மதுரமான வார்த்தைகளால் அவருக்குத் தன்னிடத் தில் பிரியம் குறையவில்லை; எல்லையற்று அதிகரித்ததென்று அவர் சொல்லக் கேட்டுத் தன் தாபங்களை ஆற்றிக்கொள்வோமென்று ஆசையுடன் எதிர்பார்த்திருந்தான். அப்படியிருக்கையில், கர்ண கரோமான வார்த்தைகளை அவர் சொல்லவும் தான் கேட்கவும் நேர்ந்த விதியை நனைத்து, கண்ணீர் தாரை தாரையாய் பெருக, காட்டில் மதயானையால் அடித்து முறியடிக்கப்பட்ட இளம் மரத் தைப் போல் தவித்தான். 85 90

தத: ப்ரியார்ஹ ஸ்ரவணு தத'ப்ரியம்
ப்ரியாது'பஸ்ருத்தய சிரல்ய மைதி'லீ !
முமோச ப்ரியம் ஸுப்'ருபம் ப்ரவேதிதா
க'ஜேந்த'ர ஹஸ்தாபி'ஹதேவ ஸல்வலீ ! (26)

ஸர்க்கம் 119

ஸீதை அக்னிப்பிரவேசம் ஸெய்தது

ஏவமுக்தா து வைதே'ஹி ப்ருஷம் ரோமஹர்ஷணம் |
ராக'வேண ஸரோஷேண ப்'ருபம் ப்ரல்யதி'தா ப'வத் ! (1)

ரூருந்தனன் வெகு ரோஷத்துடன் இப்படிக்க கடுமையாய் மயிர்க் கூச்சமெடுக்கும்படி சொல்லக் கேட்டு, ஸீதை அளவற்ற துக்கமடைந்தாள். அப்படிச் சொன்னவர் தனக்குப் பிரியநாய

5 கன்; ஸகல விதத்திலும் தன்னை ரக்ஷிக்கக் கடமைப்பட்டவர்; அதுவரையில் தன் உயிரைப்போல் எல்லையற்ற பிரீதியுடன் தன்னிடத்தில் நடந்து கொண்டவர்; அவர் தன்னைப் பார்த்தது முதல் புன்சிரிப்புடனும் பிரேமையுடனும் தன்னிடத்தில் பேசினதே யொழிய, கடுமையாகவாவது பிரியமில்லாமலாவது ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசினதில்லை; தன் மாமனாரும் மாமியார்களும் மைத்துனர்களும் ராமனைவிட விசேஷப்பிரீதியுடன் தன்னை வைத்து நடத்தி வந்தார்கள்; தனக்குப் பிதாவான மிதிலாதேசத்தரசன் வெகுநாள் ஸந்ததியில்லாமல் நச்வரநிருபயால் தனக்குக் கிடைத்த அருமைக் குழந்தையென்று எவ்வளவோ செல்வமாயும் விச்வாஸமாயும் வளர்த்து வந்தார். பரபுருஷர்களின் கண்ணில் பட்டு வழக்கமில்லாதவன்; கோடிகோடி வானரர்களும் ரக்ஷஸர்களும் கூடியிருக்கும் புத்தகனத்தில் வந்து, அவர்களுக்குப் பிரபுவான தன் நாதன், அவர்களுக்கெதிரே, தன்னைக் குரூரமான வார்த்தைகளாலும் ஸந்தேகத்தாலும் அவமானப்படுத்தினைதப் பார்த்து எரிதைக்கு வெட்கம் மேலிட்டு, என்சாணுடம்பும் குறுகி, தலை குனிந்து, நாராசம் போன்ற அந்த வார்த்தைகளால் ஹிருதயம் பிளந்து, ஒன்றும் தோன்றாமல், கண்ணீருடன் சற்று நேரம் நின்றான். பிறகு நேத்திரங்களைத் துடைத்துக் கொண்டு, சோகத்தால் நெஞ்சடைக்க, தழதழத்த குரலுடன், ராமனைப் பார்த்து, "நாதி இந்த வார்த்தைகளைத் தாங்கள் சொல்லத் தகுமா? நான் கேட்கத்தகுமா? மிகவும் கடுமையாயும், கேட்பதற்கு வெறுப்பாயுமிருக்கின்றன. தங்களுடைய குலத்தையும் சீர்த்தி லையும் ஆசாரத்தையும் மறந்து, என் குலத்தையும் என் ஆசாரத்தையும் மறந்து, ஏதோ ஊரும் பேருமற்ற அல்பமனுஷ்யன் ளாரும் பேருமற்ற ஸாதாரண ஸத்ரீகையப் பார்த்து பேசுவது போல் பேசியிட்டீர்களே! சுத்த வீரனென்று பெயர் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் தங்களுக்கு இது அழகா? தாங்கள் நினைக்கிற படி நான் அபராதிமல்ல, மஹானுபாவ! நான் செய்த புண்ணியத்தின் மேல் ஆணையிட்டுச் சொல்லுகிறேன்; நம்புங்கள். ஸாதாரண ஸத்ரீயின் நடத்தையைப் பார்த்து ஸத்ரீஜாதி முழுவதும் அப்படியே இருப்பார்களென்று ஸந்தேகிக்கிறீர்கள். தாங்கள் என் ஸ்வபாவத்தை நன்றாய் அறிந்திருந்தால் இப்படிச் செய்யமாட்டீர்கள். உன்னை ராவணன் தொட்டெடுத்தானென்றீர்கள்; வாஸ்தவமே; நான் ஸத்ரீ; அநாதை; அவனோ ரக்ஷஸன்; அளவற்ற பலசாலி; க்ரூரன்; ஆயுதபாணி; ஸஹாயமுள்ளவன்; நான் என்ன செய்ய முடியும்? என்னால் கூடியவரையில் தடுத்தேன்; எனக்கு எள்ளளவாவது அவனுடன் போகவேண்டுமென்று ஆசையிருந்ததா? விதியைச் சொல்ல வேண்டியதே யொழிய என்னைக் குற்றம் சொல்லலாமா? என் தேகம் பிறர்க்கு வசப்பட்டது. ஸ்வதந்தரமற்ற நான் என்ன செய்ய முடியும்?

என் வசத்திலிருந்த என் ஹிருதயம் அப்பொழுதும் இப்பொழுதும் எப்பொழுதும் தங்கவிடத்திலேயே நாடியிருக்கிறது. நாமிருவரும் பால்யம்முதல் சேர்ந்து வளர்ந்தோம்; எப்பொழுதும் பிரியாமலிருத்தோம்; இவ்விரண்டு காரணங்களால் என் ஸ்வபாவத்தைத் தாங்கள் பூர்ணமாய் அறிந்திருக்கவேண்டியது. அப்படியில்லாவிட்டால் நான் தங்களுக்கு எவ்வித நம்பிக்கை செய்து கொடுத்தும் பிரியானுமென்ன? எனக்கு வேறு கதையில்லை. கொஞ்சகாலத்திற்குமுன் நானிருக்குமிடத்தையும் என் ஸ்திதியையும் அறிந்து வரும்படி ஹனுமான அனுப்பினீர்கள். நான் ஸங்கையில் ராவணனுடைய வீட்டிலிருப்பதாய்த் தெரிந்தவுடனே என்னை ஏன் தள்ளி விடவில்லை? அப்படி ஹனுமான் எனக்குச் சொல்லியிருந்தால், அதைக் கேட்ட அடுத்த நிமிஷமே அவனுக்கெதிரில் என் உயிரை விட்டிருப்பேனே. நான் வீரபத்தினியல்லவா? அப்படிச் செய்திருந்தால் தாங்களும் தங்களைச் சேர்ந்தவர்களும் இவ்வளவு சிரமப்பட வேண்டியதில்லை. புத்தத்தில் ஐயமும் மரணமும் ஒருவருடைய பங்கல்ல. உயிருக்குத் துணிந்தாவது ரக்ஷஸர்களுடன் இப்படி புத்தம் செய்யவேண்டியதில்லை. தாங்கள் புருஷஸிரேஷ்டரல்லவா? கேவலம் கோபத்திற்கு இடம் கொடுத்து அல்பமனுஷ்யனைப்போல் என்னை ஸத்ரீயென்று மாத்திரம் எண்ணிப் பேசினீர்கள்; மற்ற விஷயங்களைக் கவனிக்கவில்லை. ஜனகருடைய புத்திரியென்று பெயரேயொழிய எனக்குக் கர்ப்பவாஸமுண்டோ? நான் பூமிவிலிருந்து வெளிப்பட்டதைக்கேட்டதில்லையோ? மனுஷ்யர்களுடைய நடத்தையை ஸுஹமாயும் துட்பமாயும் அறியக்கூடிய சக்தி தங்களுக்கு அபாரமாயிருக்க, என் நடத்தையையும் ஆசாரத்தையும் தாங்கள் ஏன் விசாரித்தறியவில்லை? தாங்கள் என்னைப் பாணிக்ரஹம் செய்தபொழுது பாலர்; நாணும் சிறுபெண்; அப்பொழுது தங்கவிடத்தில் நான் செய்த பிரதிக்களுையும் பொய்யாக்ஷீசீகள். என் பக்தி சீலம் முதலிய ஸகல குணங்களையும் முற்றிலும் மறத்தீர்கள்" என்று கண்ணீருடன் குரல் தழதழக்க ரகுவீரனைப் பிரார்த்தித்தான்.

பிறகு ஸஷ்மணன் முகம்வாழிக் கவலுகொண்டு ஒன்றும் தோன்றாமல் நிகைத்து நிற்கக்கண்டு, எரிதை, "ஸஷ்மண! உன் தாயான ஸுமித்திரையிடத்தில் உனக்கு எல்லையற்ற பக்தியுண்டு; நாம் வணத்திற்கு வரும்பொழுது, "எரிதையை நாணுக் பாவித்து நடந்து கொள்" என்று அவள் சொன்ன வார்த்தை ஞாபகமிருக்கிறதா? "ராமனைத் தசாதராகப் பாவித்து நடந்துகொள்" என்ற வார்த்தையை நிறைவேற்றினாய். இப்பொழுது உன் தாயின் உபதேசத்தில் மற்றொரு பாகத்தையும் பூர்ணமாய் நிறைவேற்ற வேண்டும். ஸுமித்திரையின் ஆக்களுையை எப்படித் தவரமாட்டாயோ, அப்படி என் வார்த்தையையும் நிறைவேற்று. இப்பொழுது நான் அனுபவிக்கும் துக்கத்திற்கு வேறு மருத்தில்லை; கட்டையுடன்

நீரவேண்டும். ஆகையால் கட்டைகளை அடுக்கு; செருப்பை மூட்டு. என் பார்த்தாவே என்னை அசியாயமாய் அபவாதத்திற்கு ஆளாக்கின பிறகு இந்தத் தேகத்தை ஒரு க்ஷணம்கூட வைத்துக் கொள்ளமாட்டேன். என் பதிவிரதாதர்மத்தில் அவருக்கு ஸந்தேகம் வந்துவிட்டது. இதுவரையிலும்போல் என் நற்குணங்களால் அவர் பீரீதியடைபயில்லை. எண்ணிறந்த வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் கடியிருக்கையில் என்னைத் தன்விவிட்டார். அக்ளியில் பிரவேசிப்பதைத் தவிர எனக்கு வேறு கதியில்லை" என்றான்.

95 அதைக் கேட்டு லக்ஷ்மணன் மனம் நொந்து ராமனுடைய முகத்தைப் பார்த்தார். லீதைக்கு எள்ளளவேளும் அபராதம் செய்தவர்களை வேரறுக்கும் ஸ்வபாவத்தையும் பராக்கிரமத்தையு முடையவர்; ஆனால், தன் தமயனான ராமனை லீதையை வருத்தப் படுத்தும்பொழுது என்ன செய்வார்? யாரிடத்தில் கோபிப்பார்? 100 தன் தாயைப்போன்ற லீதை உத்திரவு செய்த பிறகு, "தங்களுடைய அபிப்பிராயம் எப்படி" என்று ராமனைக் கண்ணாடையாய்க் கேட்டார். அவருடைய முகக்குறியாலும் இங்கிதங்களாலும் அதற்கு அனுமதி கொடுத்தாரென்றறிந்து, உடனே கட்டைகளைக் கொண்டு வந்து அடுக்கினார். பிறகு, ஜானகி, தலைகுவிந்து நிற்கும் 105 ராமனை மெதுவாய் பிரதக்ஷிணம் செய்து, ஆகாசத்தையளாவி ஐவலிக்கும் அக்ளிக்கு ஸமீபத்தில் வந்தாள். தேவதைகளையும் பிராம்மணர்களையும் மனத்தால் நமஸ்கரித்துக் கைகூப்பி, "அக்ளி பகவானே! நீர் ஸகலப் பிராணிகளுடைய பாப புண்யங்களுக்கும் ஸாக்ஷி. என் மனம் எவ்விடத்திலும் எக்காலத்திலும் எந்த அவஸ்தையிலும் ராகவனிடத்திலிருந்து ஒரு நிமிஷமாவது தவறாமலிருப்பது 110 வர்ஸ்தவமானால், என்னைத் தாங்கள் ஸகல விதத்தாலும் ரக்ஷிக்க வேண்டும். கொஞ்சமேனும் குற்றமற்ற என்னை ராகவன் தோஷ முள்ளவனென்று எண்ணுவது வாஸ்தவமானால், லோக ஸாக்ஷியான தாங்கள் என்னை ஸர்வவிதத்திலும் காப்பாற்ற வேண்டும்; 115 ஸகல தர்மங்களையும் அறிந்த ராகவனையே மனத்தாலும், வாக்காலும், தேகத்தாலும் சரணமடைந்திருப்பது வாஸ்தவமானால் லோக ஸாக்ஷியான தாங்கள் என்னை ஸர்வ விதத்திலும் காப்பாற்ற வேண்டும். ஆதித்யன், வாயு, திக்குகள், சந்திரன், பகல், ராத்திரி, ஸந்த்யைகள், பூமி முதலிய ஸகல பதார்த்தங்களும் நான் உத்தமமான ஜெமூள்ளவனென்று அறிந்திருப்பது வாஸ்தவமானால், 120 ஸகலலோக ஸாக்ஷியான தாங்கள் எவ்விதத்திலும் என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும்" என்று இவ்வாறு கூறி ஜானகி அக்ளியைப் பிரதக்ஷிணம் செய்து சரீரத்தில் அபிமானத்தைவிட்டு, அக்ளியில் பிரவேசித்தாள். அதைக் கண்டு அங்கிருந்த எல்லோரும் பயந்து 125 நடுங்கி ஒன்றும் தோன்றாமல் பிரயித்து நின்றார்கள். ஜனகராஜ புத்திரி உருக்கியோடவிட்ட தங்கத்தைப்போன்ற தேக காந்தி

ரவமூக்த்வா து வைதேதீநீ பரிசீரம்ய ஹ"தாயாரும் |

விவேசு தீவவநம் தீப்தம் திள்ஸைக்கோநூந்தராத்மநா |

இவ்வாறு கூறி, ஜானகி அக்ளியைப் பிரதக்ஷிணம் செய்து சரீரத்தில் அபிமானத்தை விட்டு, அக்ளியில் பிரவேசித்தாள். (பக்கம் 440 பார்க்க)

—பு., 119 ஈ-30 க.

Notes : This Blank Page has also to be counted as a another page Number.

It is intentionally left blank after Picture Sketches.!

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

புடன், தங்க ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, எல்லோரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்க, ஆகாசத்தை அளவி ங் வலிக்கும் அந்த அக்னியில் குசித்தான். பரிசுத்தமான பெய்யை வேறாமகுண்டத்தில் ஆறுதி செய்வதைப்போல், அளவற்ற மறிகமயுள்ள லீதை அந்த அக்னியில் பிரவேசிப்பதை மூன்று லோகத்திலுமுள்ள வர்களும் கண்டார்கள். யாகத்தில் விஸார்த்தாரை எழுந்து ஓயாமல் பெய்யை ஆறுதி செய்வதுபோல், லீதை அக்னியில் பிரவேசிப்பதைக் கண்டு அங்கிருந்த ஸ்த்ரீகள் கோவென்று அவரி னார்கள். ஸ்வர்க்கத்தில் வலிக்கும் தேவதை, சாபத்தால் நரகத்தில் தள்ளப்பட்டதுபோல், லீதை ஸகல போகங்களையும் அனுபவிக்கத் தகுந்தவனாயிருந்தும் இப்படி அக்னியில் பிரவேசித்து உயிரை விடுவதைப் பார்த்து, தேவ, கந்தர்வ, தானவ, வித்த, ஸாத்யர்கள் முதலிய மூன்று லோகவாசிகளும் மனம் கொந்தார்கள். ராகுஸர் களும் வானரர்களும் 'ஹாஹா'வென்று பெருங்கூச்சலிட்டார்கள். 130

தஸ்யாமக்'தில் விசுத்த்யாம் து ஹாஹேதி விபுல: ஸ்வத: |
ரக்ஷஸாம் வாதரானாம் ச ஸம்ப்பூ'வாத்'பு'தோபம: || (35)

ஸர்க்கம் 120

தேவர்கள் ராமனை ஸ்தோத்ரம் செய்தது

ததோ ஹி து'ர்மநா ராம: ஸ்ருத்தவவம் வத'தாம் இ'ர: |
தத்'யௌ முஹூர்தம் த'ர்மாத்மா ப'ாஷ்ப வ்யாகுல வோசத: || (1)

இப்படி ஸகல ஜனங்களும் சொல்வதைக் கேட்டு ராகவன் சற்று சேரம் துக்கம் மேலிட்டு, "ஐயோ! என்ன காரியம் செய்து விட்டேன்" என்று கவலைகொண்டார். கேவலம் தர்மஸ்வரூபி யாகையால் லோகத்தில் தர்மத்தை தான் அனுஷ்டித்து மற்றவர்களும் அனுஷ்டிக்கும்படி செய்யவேண்டியவர்; ஆகையால் லீதையை ஒப்புக்கொள்ள இஷ்டப்படவில்லை. ஆனால், அபார கருணமூர்த்தி; யுத்தொரு காரணமில்லாமல் தனக்கு அதிகப் பிரியமான ஒரு ஸ்த்ரீயை இப்படி வருத்தப்படுத்த வேண்டியிருக்கிறதே என்று நினைத்து, அவள் பட்ட கஷ்டங்களையும் தன் வார்த்தைகளால் அவளுடைய ஹிருதயம் பிளப்பதையும் கண்டு, கண்களில் நீர் முத்து முத்தாய்த் ததும்பியது. 5

பிறகு, குபேரன், யமன், மஹேந்திரன், வருணன், மஹா தேவன் லோககர்த்தாவான பிரஹ்மா முதலியவர்கள் ஸூரிய பிரகாசமுள்ள விமானங்களில் வங்கைக்கு வந்து ராமனிருக்குமிடத் திற்குச் சென்றார்கள். அவர்கள் திவ்யமான ஆபரணங்களால் பிரகாசிக்கும் கைகளை மேலே தூக்கிக்கொண்டு, "அதிக வினயத் துடன் கைகூப்பி நிற்கும் ராகவனை நோக்கி, 15

20 "ஸ்வாமி தாங்கள் ஸகல லோகங்களுக்கும் இந்த பிரஹ்மா
வின்ற முலமாய் கர்த்தா; கேவலம் ஞானஸ்வரூபி; எல்லாமறிந்தவர்;
ஒன்றுமறியாத ஸாதாரண மனுஷ்யனைப்போல் வீரதையை அலக்ஷ
யம் செய்யலாமா? அவனை அக்ஷியில் விழும்படி விடலாமா? பிரஹ்
மாநி தேவகணங்களுக்கு சிரேஷ்டரான தாங்கள், தங்களுடைய
நிஜஸ்வரூபத்தை ஏன் அறிந்துகொள்ளவில்லை? தாங்கள் பூர்வ
கல்பத்தில் வஸூக்களில் ஸகலப் பிரகாரங்களுக்கும் அதிபதியான
25 (நிதநான) என்பவர்; மூன்று லோகங்களுக்கும் தாங்கள் ஆதி
கர்த்தா; பிரஹ்மாண்டத்தின் அதிபதிவரையிலுள்ள ஸிரஷ்டிகளை
நேரே செய்கிறவர்;) எல்லோருக்கும் மேலானவர்; ருத்ரர்களில்
எட்டாவது ருத்ரர்; ஸாத்யர்களில் ஐந்தாவது ஸாத்யர்; அச்வினி
தேவதைகள் தங்களுடைய காதுகள்; ஸூரியசந்திரர்கள் தங்க
30 ளுடைய நேத்திரங்கள்; லோகங்களுடைய ஆதியிலும் பிரளயத்
திலும் தாங்கள் ஒருவரே காணப்படுகிறீர்கள். இப்படி ஸர்வக்ஞ
னாயும், ஸர்வசக்திமானாயும், ஸர்வவேதவராயுமிருந்தும், பிரஹ்மவித்
தான ஜனகருடைய குலத்தில், ஸ்த்ரீபுருஷ ஸம்பந்தமில்லாமல்
பிறந்த வீரதையை அலக்ஷயம் செய்கிறீர்கள்.

35 ஸகல லோகங்களுக்கும் நாதனும், ஸகலப் பிராணிகளையும்
ஆளந்தப்படுகிறவரும், அவர்களுடைய தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கச்
செய்கிறவருமான ரகுவீரன், லோகபாலர்கள் தன்னை ஸ்தோத்ரம்
செய்வதைக் கேட்டு, "தேவதைகளே! நான் தசரத சக்ரவர்த்திக்குப்
பிறந்தவன்; என் பெயர் ராமன்; நான் கேவலம் மனுஷ்யன் தான்.
40 நான் எவன்? எவனைச் சேர்ந்தவன்? எதற்காக இங்கு வந்தவன்?
நீங்களே எனக்குத் தெரியப்படுத்துங்கள்" என்றார்.

பிரஹ்மஸ்வரூபத்தை அறிந்தவர்களுக்குள் சிரேஷ்டரான
பிரஹ்மா அதைக் கேட்டு, "ஸ்வாமி ராம! வீணாகாத பராக்ரீமத்
தைபுடையவரே! நான் ஸத்யமாய்ச் சொல்வதைக்கேளுங்கள். நாரம்
என்ற பிரகிருதியிலும் ஜீவன்களிலும் இருப்பிடத்தை அடைந்து,
45 அந்தர்யாமியாய் விளங்குவதால் நாராயணனென்று தங்களுக்குப்
பெயர். எப்பொழுதும் ஸஷ்ரீ ஸமேதராய் விளங்குகிறவர்; சக்ரத்தை
ஆயுதமாயுடையவர்; ஸர்வவ்யாபி; ஒற்றைக்கொம்புடைய ஆதி
வராஹமூர்த்தி; பூர்வத்தில் மதுகைடபர் முதலிய சத்ருக்களையும்,
50 இனி வரும் சிசுபாலன் தந்தவக்ரன் முதலிய அஸூரர்களையும்
ஐயித்தவர்; தாங்கள் அக்ஷரஸ்வரூபி; ப்ரஹ்மம்; இருத்தல் உண்டா
தல் மாறுதல் வளர்தல் குறைதல் நாசமென்ற அறுவகை விகாரங்
களுக்கு உட்படாதவராகையால் ஸத்யம். ஸகலப் பிரபஞ்சங்களுக்
கும் ஆதியிலும், நடுவிலும் முடிவிலும் காணப்படுகிறவராகையால்
55 நித்யர்; ஸகல லோகங்களுக்கும் பரமமங்களைத்தைக் கொடுக்கக்
கூடிய தர்மஸ்வரூபி; ஸகல திக்குகளிலும் ஸேனைகளையுடையவர்;
ஸகலத்திற்கும் ஈச்வரனாகையால் விஷ்ணுஸேனர். நான்கு
புருஷார்த்தங்களையும் ஒரே காலத்தில் கொடுக்கக்கூடியவரென்

பதற்கு அடையாளமாய் எப்பொழுதும் நான்கு திருக்கைகளுடன்
விளங்குகிறவர்; காலரூபமான சார்ங்கமென்ற தனுஸைக் கையில்
60 பிடித்துப் பக்தர்களை ரக்ஷிப்பதற்கு எப்பொழுதும் வீரத்தமாயிருப்
பவர். ஸகல இந்திரியங்களையும் மயக்கும்படியான திவ்யமங்கள
விக்ரஹத்தைபுடையவர்; ஹ்யருதகுறையில் சயனம் செய்பவ
ராகையால் புருஷன். தன்னை ஆச்ரயித்தவர்களை ரக்ஷிப்பதில்
ஒருவராலும் தடுக்கப்படாதவர்; வித்தியாருபமான கந்தகமென்ற
65 கத்தியைத்தரித்தவர். ஸர்வவியாபியானதால் விஷ்ணு; தங்களுடைய
இருகைக்குப் பாத்திரமானவனை அப்பொழுதே அவ்விடத்திலேயே
ரக்ஷிக்கிறீர்கள். பூமிக்கு ஹிதமளிப்பவர்; ஸகலப் பிரபஞ்சத்
திற்கும் பரமஸூகத்தை அளிப்பவர்; ஸகலத்தையும் தாங்கும்
சக்தியையுடையவர்; தேவனையங்களை நடத்துகிறவர்; ஸகல
70 ப்ராணிகளுக்கும் அவரவர்களுடைய கர்மபலன்களைக் கொடுக்
கிறவர்; இந்த பிரபஞ்சத்திற்கு உத்பத்திஸ்தானமும் லயமடையும்
ஸ்தானமும் தாங்களே. இந்திரனுக்குத் தம்பியாய் அவதரித்தவர்.
வேதத்தை அபகரித்த மதுவேன்ற அஸூரனை ஸம்ஹரித்தவர்,
அளவற்ற ஐச்வரியத்தைபுடையவர். ஈச்வரர்களுக்கும் ஈச்வரன்.
85 பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணமான தாமரை மலர் தங்களுடைய நாபி
விருந்து உண்டாகிறது. யுத்தத்தில் சத்ருக்களை நாசம் செய்கிறவர்.
எல்லோரும் சரணமடையத்தகுந்த ஞானம், சக்தி, தயை முதலிய
உத்தமகுணங்களைபுடையவரென்றும் ரக்ஷிப்பதற்கு சிரேஷ்டமான
உபாயமென்றும் தங்களை ஸ்தோத்ரம் செய்கிறீர்கள். ஆயிரம்
90 சாகைகளுள்ள ஸாமவேத ஸ்வரூபி; நித்ய கையித்திக காய்மென்ற
ஸாமான்ய விசேஷ கர்மங்களைச் செய்யும்படி அநேக விதமாய்
ஏவுகிறவர். ஸகல கர்மங்களுக்கும் ஸாஷி. மூன்று லோகங்களுக்கும்
ஸிரஷ்டிகர்த்தா; எனக்கும் மற்ற தேவர்களுக்கும் தாங்களே
கர்த்தா; பிறர்க்கு உட்படாதவர்; முக்தர்களுக்கும் சித்யஸூரிகளுக்
கும் தங்களுக்கு ஸமமான ஆளந்தத்தை அனுக்ரஹிப்பவர். அவர்
களை ரக்ஷிப்பதற்காக அவர்களுக்கு முன்னும் ஸிரஷ்டிக்கு முன்னும்
விளங்குகிறவர். தாங்களே யக்ஞம், வஷ்ட்காரம், ஓங்காரம்-

சிரேஷ்டமான தபஸால் ஆராதிக்கத் தகுந்தவர்; தங்களுடைய
உத்பத்தியையாவது லயத்தையாவது தாங்கள் இன்னாரென்றாவது,
95 வேதங்களுக்கும் அதை அனுஷ்டிப்பவர்களுக்கும் தெரியாது.
(அளவற்ற மஹிமைபுடையவர்); விசேஷமாய் பிரஹ்மணர்களி
லும் பசுக்களிலும், ஸாமான்யமாய் ஸகல பூதங்களிலும் திக்குகளி
லும் ஆகாசத்திலும்; பர்வதங்களிலும் வனங்களிலும் காணப்படு
கிறீர் (ஸர்வவ்யாபி); அனந்தமான தலைகளையும் நேத்திரங்களை
95 யும் சரணங்களையுடையவர். மஹாபர்வதங்களுடன் பூமியையும்
இதர மஹாபூதங்களையும் தரிக்கிறீர்கள். பிரஹ்மநினைத்தின் முடிவில்
இந்தப் பூமி அழிந்த பிறகு, மூன்று லோகங்களையும் அவைகளி
லுள்ள ஸகல பூதங்களையும் தங்களுக்குள் அடக்கிக் கொண்டு,

- 100 ஸ்ரீராமாகரத்தில் சேஷசயனத்தில் யோகநித்திரை செய்வதை மார்க்கண்டேயர் முதலிய மஹர்ஷிகள் கண்டு அனுபவித்திருக்கிறார்கள். நான் தங்களுடைய ஹிருதயம்; ஸரஸ்வதி தங்களுடைய நாக்கு. பரப்ரஹ்மத்தின் அங்கங்களில் மயிக்கிறப்போல் தேவர்கள் ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். தாங்கள் நேக்ரத்தை மூடுவது ராத்திரி;
- 105 திறப்பது பகல்; தங்களுடைய ச்வாஸமே வேதங்கள்; தாங்கள் அந்தர்யாமியாவிராத வஸ்து யாதொன்றுமில்லை. ஸகல ஜகத்தும் தங்களுடைய சரீரம்; தங்களுடைய ஆக்ஷரையால் நிலைபெற்று ஸகல வ்யவஹாரங்களையும் நடத்துவதெது; அந்த சரீரத்தின் விசேஷணங்களும் தங்களுடைய விசேஷணங்களே. தங்களுடைய உறுதியென்ற குணமே பூமி; தங்களுடைய கோபமே அக்னி; இருபையே சந்திரன்; ஸ்ரீவத்ஸமென்று விளங்கும் மருவும் அதுவே. பூர்வத்தில் பஸியென்ற மஹாஸூரனைக் கட்டி, மஹேந்திரனை மூன்று லோகங்களுக்கும் அரசனாகச் செய்தீர்கள்; அப்பொழுது மூன்று லோகங்களையும் மூன்றடிகளால் அனந்தீர்கள். மஹாலக்ஷ்மியே வீரையாய் அவதாரம் செய்திருக்கிறீர்கள்; தாங்கள் மஹாவிஷ்ணு; ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் நாதனாகையாலும், அவைகளுக்கு நித்யமான ஜெமத்தைக் கொடுக்க வேண்டியவராகையாலும், லோககண்டகளுள் ராவணனை ஸம்ஹரிக்க மனுஷ்ய சரீரத்துடன் அவதரித்திருக்கிறீர்கள். அதர்மத்தை நாசம் செய்து தர்மத்தை நிலைநிறுத்துவதே ஸ்வபாவமாயும் ஸ்வரூபமாயுமுள்ள தாங்கள், எங்களுடைய பிரார்த்தனையை அங்கீகரித்து, ராவணன் முதலிய ராஷ்டிரர்களை நாசம் செய்தீர்கள். அவதாரத்தின் பிரயோஜனம் முடிந்தபடியால் ஸந்தோஷத்துடன் தங்களடிச்சோதிக்கு எழுந்தருளவேண்டும். ஸ்வாமி! தங்களுடைய பலமும் வீரியமும் பராக்ரமமும் தடையற்றவை, வீணாகாதவை; தங்களுடைய தரிசனம் வீண்போகாது; தங்களை ஸ்தோத்ரம் செய்வதும் வீண்போகாது; தங்களிடத்தில் அப்யந்தம் பக்திசெய்திறவர்கள் அறிசெய்திறத்தில் அபேகித்த பலன்களை அடைகிறார்கள். நித்யனும் தேவாதி தேவனும் புராணபுருஷனும் புருஷோத்தமனுமான தங்களிடத்தில் மனோவாக்குக்காயங்களால் இடைவிடாமல் பக்திசெய்பவர்கள் இந்த லோகத்தில் தேகமிருக்கும்வரையில் ஸகல போகங்களையும் அனுபவித்து பரலோகத்தில் ஸமஸ்த மனோரதங்களையும் அடைகிறார்கள். ஸகல விதமான தவம் முதலியவைகளைக் காட்டிலும் தங்களுடைய பக்தியே நிரேஷ்டமான தர்மம்; இப்படிப் பக்தி செய்யத் திறமையில்லாதவர்கள் மேற்சொன்ன ஸ்தோத்ரத்தைப் பக்தியுடன் உச்சரித்தால் அவர்களுக்குப் புனர்ஜன்மமில்லை. இந்த ஸ்தோத்ரம் வேதத்தில் ஏற்பட்டது; நித்யமானது; அனுகூலியாயுள்ளது; ஆகையால் அளவற்ற மஹிமைவையுடையது" என்று.

இமமாரீஷம் ஸ்தவம் நித்ய மிதிஹாஸம் புராததம் |

யே நரா: கிர்த்தயிஷ்யந்தி நாஸ்தி தேஷாம் பராபவ: || (32)

ஸர்க்கம் 121

ஸீதை அக்ஷியிலிருந்து எழுந்தது

ஏதத் ஸ்ருத்வா ஸூபம் வாக்யம் பிதாமஹ ஸமீரிதம் |
அங்கேநாதாய வைதே'நி முத்பபாத விபாவஸு: || (1)

பிதாமஹர் இப்படிச் சுபமாய் அனுக்கிரஹித்த வாக்யங்களை அக்ஷிபகவான் கேட்டு, அடுக்கியிருந்த கட்டைகளைத் தள்ளிவிட்டு, மனுஷ்யரூபத்துடன் ஜானகியை மடியில் வைத்துக்கொண்டு இளம்பிணர். வீதை பாலஸூரீயனைப்போல் காந்தியால் சூவலித்துக் கொண்டிருந்தான்; உருகியோடவிட்ட தங்கத்தால் செய்த ஆபரணங்களாலும், கறுத்துச் சுருண்ட நீண்ட தலைமயிராலும், சிவந்த பட்டாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, வாடாத புஷ்பஹாரங்களாலும் மாலைகளாலும் விளங்கிக்கொண்டு, அக்ஷியில் பிரவேசிக்கும்பொழுது தரித்த ரூபத்துடன், களங்கமற்ற பிரஸன்னமான மனத்துடன் வெளியில் வந்தான். அவனை அக்ஷிபகவான் கைகளில் ஏந்திக்கொண்டு, ராமனிடத்தில் ஒப்புவித்து, ஸகலப் பிராணிகளுடைய கர்மங்களுக்கும் ஸாக்ஷியானதால், "ஸ்வாமி! மூன்று என்னிடத்தில் பிரவேசித்த வீதை இவளே. இவளிடத்தில் பாபலேஷமென்பது இடையாது. தங்களுக்கு அப்யந்தம் பிரியமான வீதை தேஷமற்றவளென்று தங்களுக்கு நன்றியுத் தெரியும்; ஆவீனும் தங்களுடைய ஆசாரத்திற்கு வேசமேனும் அபவாதம் வரக்கூடாதென்ற எண்ணத்தால் அவளை அக்ஷியில் பிரவேசிக்கச் செய்தீர்கள். ஆசாரத்தையும் நடத்தையையும் நிலைநிறுத்துவதில் நிகரற்றவரே! இவள் தங்களைத்தவிர வேறொரு புருஷனைப் பற்றிப் பேசினதில்லை, பார்த்ததில்லை, நினைத்ததில்லை, உத்தேசித்ததில்லை. உத்தமமான பதிவிரதாதர்மத்தை அனுஷ்டித்து வந்தவள்; ஆனால், அவளுடைய ஸம்மதமில்லாமல் ராவணன் இவளை எப்படி எடுத்துப் போனானென்றால், அவள் ராக்ஷஸன்; பலத்திலும் வீரியத்திலும் நிகரற்றவள்; அந்த ஸமயத்தில் தாங்களாவது லக்ஷ்மணனாவது ஸமீபத்திலில்லை. இருக்குமிடமோ மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாத காடு; தங்களைவிட்டுப் பிரிந்து ஏங்கியிருக்கும் ஸமயம்; தன்னை தாப்பாற்றிக்கொள்ளச் சக்தியற்றுப் பிறனுக்கு வசப்படும்படியாயிற்று. ராவணன் இவளைக் கொண்டு போய்த் தன் அந்தப்புரத்தில் வைத்தான். அங்கும் கோர ரூபமுள்ள ராஷ்டிரிகள் இவளை ஜாக்ரதையாய்க் காத்துவந்தார்கள்; தங்களைத்தவிர வேறு கதியுண்டென்று ஒரு சிமிஷ்மாவது நினைத்தவளல்ல; தங்களிடத்திலேயே நாடின சித்தத்தைபுடையவள். மனமும் சித்தமும் புத்தியும் தங்களிடத்திலேயே லயித்தபடியால், ராவணனும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களும் பலவீதமாய்ப் பயங்கூட்டியும் ஆசைகாட்டியும் அவளை ஏரெடுத்துப் பார்க்கலையில்லை; அந்த வார்த்தைகளை காணில் வாங்கிக்கொள்ளவு

5

10

15

20

25

30

35

மில்லை; அவனைப்பற்றி சினைக்கவுமில்லை. இவளுடைய ஹிருதயம் மஹாபரிசுத்தமானது. பாபவேசமென்பது இவளிடத்திலில்லை. இவளை என்னிடத்திலிருந்து பெற்றுக் கொள்ளுங்கள். என் வார்த்தையைத் தடுத்துப் பதில் சொல்லக்கூடாது. நான் ஆக்ரூபிக் கிறேன்" என்றார்.

அதைக்கேட்டு ராமனுடைய மனம் அளவற்ற ஆனந்த மடைந்தது. பேசும் திறமையுள்ளவர்களுக்குள் சிரஷ்டரானதால், அக்னிபகவானுடைய வார்த்தைகளில் அடங்கிய விசேஷமான தாப் பர்யத்தை அறிந்தார். தர்மஸ்வரூப்பானதால், "நான் லீதையை வேண்டாமென்று தள்ளினதும் வின்போகவில்லை. அவளுடைய மஹிமை ஸகல ஜகத்திற்கும் வெளியாயிற்று" என்று தனக்குள் சினைத்து. காரணமில்லாமல் அவளை விசேஷ கஷ்டத்திற்குட்படுத்தினதைப்பற்றி வருத்தப்பட்டுக் கண்ணீருதிர்த்தார். பிறகு எந்தக் கஷ்டத்திலும் தர்மத்தைக் கைவிடாதவரும், ஆசிரயித்தவர்களை ரக்ஷிப்பதில் பிறரால் நெருக்கமுடியாத பராக்ரமமுள்ளவரும், ஜானகியுடன் மறுபடியும் சேர்த்ததால் அளவற்ற காந்திபொருத் தினவருமான ரகுவீரன் அக்னியைப் பார்த்து. "லீதைக்கும் பாபத்திற்கும் வெகுதூரமென்பது மூன்று லோகங்களிலும் பிரஸித்தமான விஷயமே. தோஷமற்றவனானாலும் லோகாப வா தத்திற்குப் பயப்படவேண்டியதல்லவா? இவள் ஸகல வஸ்துக் களையும் பரீகத்தம் செய்யக்கூடியவனானாலும் ராவணனுடைய அக்ரூபுரத்தில் வெகுநாளமிருந்தாள். 'ராமன் சிறுவன்; அவ னிடத்தில் வைத்த ஆசைக்கு அடிமைப்பட்டு அவளைப் பரீகிக்காமல் மறுபடியும் சேர்த்துக் கொண்டாள். இதில் ஆச்சரியமென்ன? கைகேயி என்ற துஷ்டஸ்த்ரீக்கு வசப்பட்டு ஸர்வோத்தமமான புத்திரனை வணத்திற்கனுப்பின தசரதனுடைய புத்திரனல்லவா' என்று லோகத்தார் சொல்வார்கள். இவள் மிதிலாபதியான ஜனக ரென்ற பிரஹ்மவித்தின் புத்திரி; மறுஷ்ய ஸம்பந்தமில்லாமல் பிறந்தவள்; இவளுடைய ஆசாரத்தைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண் டுமோ? இவள் என்னிடத்தில் விசேஷ பக்தியுள்ளவள்; என் மனத் தின்படி நடப்பவள்; வேறொருவரிடத்தில் இவளுடைய ஹிருதயம் நாடாதென்று எனக்கு நன்றியுத் தெரியும். மூன்று லோகத்திலு முள்ளவர்களுக்கு நம்பிக்கையுண்டாகவும், இவளுடைய சிறு ஸ்வ ரூபத்தை வெளியிடவும், பிறர் நடக்கவேண்டிய வழியைக் காட்ட வும், இவள் அக்னிப்ரவேசம் செய்தபொழுது அலக்ஷ்யமாயிருந் தேன். ஸமுத்திரம் கரைபுரளுமா? பதிவிரதாக்கனியாலும் தன் தேஜ ஸாலும் ரக்ஷிக்கப்பட்ட இவளை ராவணன் நெருக்கமுடியுமா? இவ ளுடைய விசாலமான தேத்திரங்கள் கருணாமழையையும் அகண்ட மான ஐச்வரியத்தையும் பொழிவதற்கே ஏற்பட்டவை; ஆனாலும் கொஞ்சம் கோபங்கொண்டால் அதே தேத்திரங்கள் ஒரு கணத்தில் லோகத்தையும் சாம்பலாயெரிக்கும். இவளுடைய அப்புதமான

அழகைக் கண்டு ராவணன் ஆசைகொண்டு மயங்கினான். - ஆனால், இவளைப் பிறர் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவும் முடியுமா? ஆகையால், இவளை அவன் மனத்தாலும் அடையச் சக்தியற்றவன். அவன் துஷ்டஸ்வபாவமுள்ளவனே; ஆனால், அக்னி கொழுந்து விட்டெரிக்கையில் அதைக் கட்டியண்ணத்துக்கொள்பவருமுண்டோ? அவனுடைய பலமும் விரியமும் துஷ்டஸ்வபாவமும் இவளிடத்தில் செல்லாது. அவனுடைய அகண்டமான ஐச்வரியத்தைக் கண்டு மயங்கக்கூடியவன் இவளல்ல. ஸூர்யனுடைய கிரணங்கள் அவரைவிட்டு எப்படி விலகாதோ, அப்படி என்னைவிட்டு ஒருக் காலும் பிரியாதவன். நீத்தியமாயும் எல்லையற்றதாயும் மனோவாக் கிற்கு எட்டாததாயுமிருக்கும் என் அகண்ட விபூதியை அது பசித்துக்கொண்டிருப்பவளல்லவா? ஸகல ஜீவகோடிகளுக்குப் பாக்யமென்பதும், மங்களமென்பதும், ஐச்வரியமென்பதும் ஸுக மென்பதும் இவளுடைய கிருபாகடாக்ஷத்தின் பலனல்லவா? மூன்று லோகங்களிலும் இவளுடைய மஹிமையும் சத்தியும் பரவி யிருக்கின்றன. உத்தமபுருஷன் கீர்த்தியை விடமுடியுமா? அப்படியே நானும் இவளை விட்டுப் பிரியமுடியாது. நீங்கனெல் லோரும் எனக்குப்பரமபித்திரர்கள்; எல்லோராலும் கொண்டாடப் படுகிறவர்கள்; என் ஹிதத்தையே கோறுகிறவர்கள். நீங்கள் சொல்லும் விஷயமே மிகவும் சுபமானது. ஆகையால் உங்களு டைய வார்த்தைப்படி நான் நடக்க வேண்டியது அவசியம்" என்றார்.

அதைக் கேட்டு ஸகல தேவர்களும் ஸகல வானரர்களும் ஸகல ராக்ஷஸர்களும் ஆனந்தத்தால் ஆரவாரித்து அவரைக் கொண்டாடி னார்கள். பிறகு ரகுநாதன் லீதையைத் தனக்கு ஸமீபத்தில் வரு வித்துச் சேர்த்துக் கொண்டு அளவற்ற ஆனந்தமடைந்தார். பரமானந்த ஸ்வரூபி; துக்கலேசமும் பற்றுதவர்; எல்லையற்ற பலவானாலும் தர்மத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு, லோகத்தார்களுக்குத் தர்மத்தை அனுஷ்டித்துக் காட்ட இப்படிச் செய்தார்.

இதீதீழ்க்தவா விதி'தம் மஹாப'ஸ:
ப்ரஸஸ்யமாந: ஸ்வக்ருதேந கரீமணு |
ஸமேத்ய ராம: ப்ரீயயா மஹாப'ஸ:
ஸுக'ம். ஸுகார'ஹோதுப'பூ'வ ராக'வ: || (23)

ஸர்க்கம் 122

ராமன் தசரதரை ஸந்தித்தது

ஏதத் ப்ருத்திவா ஸுப்யம் வாக்க்யம் ராக்வேண ஸுபா'ஷிதம் |
இதீம் ஸுபாதரம் வாக்க்யம் வ்யாஜஹார மதேஹ்வர: | (T)

5 ராமன் இப்படிச் சொல்ல, மஹாதேவன், "தேவர்களின் கார்யம் முடிந்ததென்று பிரஹ்மா ராமனைத் தன் அடிச்சோதிக்கு எழுந்தருளும்படி பிரார்த்திக்கிறார். ஆனால், லோகத்தில் தலைகெட்டுத் தடுமாறும் தர்மத்தை நிலைநிறுத்தவேண்டுமென்ற ராமனுடைய கருத்தை நான் அறிவேன்" என்று, ரகுवीரன் சொக்கி, "புண்டரீகாஷா! சங்கசக்ர கதாயுதங்களால் விளங்குபவரே! சூவத்ஸமென்ற மருவால் பிரகாசிக்கும் திருமார்பா! ஸங்கல்பத்தாலேயே ஸகல சத்ருக்களையும் நாசம் செய்யும் பிரபோ! ஷத்திரியதர்மத்தைக் குறைவற அனுஷ்டிக்கும் இஷ்வாகுருவலிலகளுள் நீ இப்படிச் செய்வது மிகவும் யுக்தம். ஸகல லோகங்களிலும் அதர்மமென்ற இருள் வரவர விருத்தியடைந்தது. ராவணனால் உண்டான பயம்-எல்லோரையும் ஏக்கமடையச் செய்தது. இன்று அந்தத் தசகண்டீன யுத்தத்தில் கொன்று ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் அபயம் கொடுத்து, அதர்மத்தை வேறுத்துத் தர்மத்தை நிலைநாட்டினாய். பரதன் மனம் கொந்திருக்கிறான். உன்னைப் புத்திரனாய்ப் பெறும் பாக்க்யமடைந்த கௌஸல்யை வாடி யிருக்கிறான். விசேஷஜீர்த்தியுள்ள கைகேயியும் ஸுமித்திரையும் உன்னை வழிபார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களைக் கண்டு, அவர்களுடைய துக்கத்தைப் போக்கு. அயோத்யா பதியாய் அபிஷேகம் பெற்று, பந்துக்களையும் மித்திரர்களையும் பிரஜைகளையும் வெருகாலம் ஸந்தோஷப்படுத்தி, தர்மமாய் அரசாண்டு, இஷ்வாகுருவலத்தை விருத்தி செய்யும் புத்திரர்களைப் பெற்று, அநேக அச்வமேதங்களைச் செய்து, பிராஹ்மணோத்தமர்களுக்கு அளவற்ற தானங்களைக் கொடுத்து, நீத்தியமான ஜீர்த்தியடைந்து பிறகு உன் அடிச்சோதிக்கு எழுந்தருளவாய். விசேஷ கார்த்தியுடன் ஜீவஸிக்கும் உன் பிதாவை நீயும் லக்ஷ்மணனும் நமஸ்காரம் செய்யுங்கள்" என்றார்.

30 அதைக் கேட்டு ராமலக்ஷ்மணர்கள் தெய்வவிமானத்தில் வீற்றிருந்த தசரதருக்கு நமஸ்கரித்தார்கள். அளவற்ற காந்தியால் ஜீவஸித்துக்கொண்டு, உத்தமமான ஆடையாபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, தேவர்களுக்கு எடுவில் பிரகாசிக்கும் தங்களையே பிதாவைக் கண்டு வந்தனம் செய்தார்கள். தசரதரும் தன் உயிர்க்குயிரான புத்திரனைப் பார்த்து, அளவற்ற ஆனந்தமடைந்து, கட்டி யணைத்து மடியில் உட்காரச் செய்து, உச்சிமுகர்ந்து, "குழந்தாய்!

ராம! ஸ்வர்க்கலோகமும் அதில் அனுபவிக்கும் ஸுகங்களும் எனக்குப் பெரிதல்ல. தேவர்களின் எனக்கு உபசாரம் செய்வதும் பெரிதல்ல. நீ இல்லாத குறை ஒருநாளும் தீராது. நான் சொல்வதை ஸத்தியமென்று நம்பி, உன்னைக் காட்டிற்குத் தூத்துவதற்காகக் கைகேயி சொன்ன வார்த்தைகள் இன்னும் என் ஹிருதயத்தைத் துளைக்கின்றன. காலமுள்ளவரையில் மறக்குமா? இன்று உன்னையும் லக்ஷ்மணனையும் பார்த்துக் கங்குலிர்ந்து நீங்கள் ஷேமமாயிருக்கிறீர்களென்று தெரிந்து அந்தத் துக்கத்தை ஒருவாறு போக்கிக்கொண்டேன். ஸூரியன் பனியைப் போக்குவது போல் உன் திருமுகமண்டலம் என் ஹிருதயத்திலுள்ள துக்கத்தையும் அஞ்ஞானத்தையும் போக்கிற்று. புத்திரனென்றால் நீயல்லவா புத்திரன்? முன்பு கடுஹாளரென்ற ரிஷி அஷ்டாவக்ரரால் கரை யேற்றப்பட்டதபோல் மஹாத்மாவான நீ எனக்குப் புத்திரனாய்ப் பிறந்து என்னைக் கரையேற்றினாய். உனக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வதற்கு நடந்த ஏற்பாடுகளைக் கைகேயியும் மந்தரையும் கெடுத்து, உன்னை வளத்திற்குத் தூத்தினதெல்லாம் தேவதைகள் செய்த உபாயமென்றும், சாவணியும் ராகுஷாங்கியும் நாம் செய்ய உன்னை ராஜ்யத்திலிருந்து வளத்திற்கு அழைத்து வந்து லீதையை அடக்கிக்கும்படி செய்தார்களென்றும், பிறகு தெரிந்து கொண்டேன். ராம! நீ சத்ருக்களை நாசம் செய்து ஜயலக்ஷியி யுடன் அயோத்யைக்குத் திரும்பி வந்து அந்தப்புரத்தில் பிரவேசிப்பதைப் பார்க்கக் கிடைத்த கௌஸல்யையே மஹா பாக்க்யசாஸீ. நீ அயோத்யாபுரியில் ராஜ ஸபையில் இஷ்வாகு வம்சத்தரசர்களுடைய ஸிம்ஹாஸனத்தில் வீற்றிருந்து பட்டாபிஷேக மஹாத்ஸவம் கொண்டுவதைப் பார்க்கக் கிடைத்த அயோத்யாபுர வானிகளல்லவா புண்யவான்கள்? பரதன் உன்னிடத்தில் மஹாபீதி வைத்தவன்; பலவான்; சுத்தமான நடத்தைபுள்ளவன்; தர்மமாரிக்கத்தைவிட்டு விலகாதவன்; நீ அவனுக்குத் தரிசனம் கொடுக்க வேண்டியது. புருஷோத்தம! ராவணனிகளை ஸம்ஹரிப்பதற்காக மனுஷ்யாவதாரமெடுத்த மஹாவிஷ்ணுவே நீயென்று நன்றாக அறிவேன். நீயும் பரதனும் சேர்ந்திருப்பதைக் காண விரும்புகிறேன். லீதையுடனும் லக்ஷ்மணனுடனும் பதினான்கு வர்ஷங்கள் வளத்தில் வளிந்தாய். நீ செய்த பிரதிக்களும்படி வளவாலம் முடிந்தது. ராவணனிகளை ஸம்ஹரித்துத் தேவர்களுடைய பிரார்த்தனையையும் சிறைவேற்றினாய். அவர்கள் அளவற்ற ஆனந்தமடைந்தார்கள். பிறரால் அலாப்யமான காரியத்தைச் செய்தாய். நீத்தியமான ஜீர்த்தியை ஸம்பாதித்தாய். பரத லக்ஷ்மண சத்ருக்களையுடன் தீர்க்காயுஷ்மானாய் பூமியை ஆண்டு வரக்கடவாய்" என்று ஆசிர்வதித்தார்.

அதைக் கேட்டு ரகுवीரன் கைகேயி வணங்கி, "ஸ்வாமி! கைகேயியிடத்திலும் பரதனிடத்திலும் தயவு செய்யவேண்டும்.

“உன்னையும் உன் புத்திரனையும் தள்விரிவிட்டேன்” என்ற தங்க
 குண்டய சாபம் அவர்களை உபத்திரவிக்கவேண்டாம்” என்று வேண்
 டிக்கொண்டார். தசரதரும் அப்படியே ஆகட்டும்” என்று சொல்லி
 80 ஸமீபத்தில் கைகூப்பி நிற்கும் லக்ஷ்மணனைப் பிரியத்துடன் ஆவிங்
 கணம் செய்து, “குழந்தாய்! ராமனையும் லீதைபையும் வெகு பக்தி
 யுடன் நீ பூஜித்து வந்ததால் எனக்கு விசேஷ பிரீதியுண்டாயிற்று.
 உத்தமமான தர்மத்தின் பலனை அடைந்தாய். ராமன் உன்வி
 85 டத்தில் கிருபை செய்தால் தர்மமும் விசாலமான கீர்த்தியும்
 ஸ்வர்க்களம் மலயமையும் உனக்குக் கிடைக்கும். ராமனுக்கு
 எப்பொழுதும் லகல கைக்கரியத்தையும் செய்துகொண்டிரு
 அவன் ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் எப்பொழுதும் மங்களத்தை
 அனுக்கிரஹிப்பதிலேயே நோக்கமுள்ளவன். இதோ இருக்கும்
 90 லீத்தர்களுமீ லீஷிகளும் மூன்று லோகங்களிலுமுள்ள பிராணிகளும்
 இந்திராதி தேவர்களும் இவனைக் கொண்டாடி. இந்தப் புருஷோத்
 தமனைப் பூஜிக்கிறார்கள். இவன் லகல தேவதைகளுக்கும் அந்தர்
 யாமியென்றும், அக்னி முதலியவர்களின் ரூபங்களைத் தரித்து
 ஸமஸ்த யக்ஞங்களால் ஆராதிக்கப்படுகிறவனென்றும், கேவலம்
 உபநிஷத்துக்களாலேயே அறியப்படவேண்டியவனென்றும், பக்தி
 யில்லாதவர்களால் அறிய முடியாதவனென்றும், லகல விகாரங்
 95 களுமற்றவனென்றும், பரப்பிரஹ்மமே ராமனென்று அவதரித்து
 விளங்குகிறதென்றும், பிரஹ்மா முதலானவர்கள் சொல்லக்
 கேட்டிருக்கிறேன். உத்தமமான தர்ம பலத்தையும் புத்தத்தில்
 நிகரற்ற கீர்த்தியையும் நீ அடைந்தது ராமனையும் லீதைபையும்
 பக்தியுடன் பூஜித்ததால் அல்லவா” என்று கூறியபின், லீதைபைப்
 100 பார்த்து, “ராமன் உன் மஹிமைபையும் ஆசாரத்தையும் லோகத்
 தாருக்கு வெளிப்படுத்த உன்னைக் கடுமையாய்ப் பேசித் தள்ளி
 விடுவது போல் நடந்துகொண்டான். நீ அதைப்பற்றிக் கொஞ்சம்
 கூட வருத்தப்படக்கூடாது. பரித்தாயிற்குச் சுச்சுஷை செய்யும்
 விஷயத்தில் உனக்கு நான் உபதேசிக்க வேண்டியது யாதொன்று
 105 மில்லை. ஆனாலும், இவன் உனக்குப் பரதெய்வமென்று நான்
 சொல்லவேண்டியது அவசியம்” என்று ஜானகிக்கும் புத்திரர்
 களுக்கும் உபதேசித்து, தேஜஸர்வ ஜ்வலித்துக்கொண்டு விமானத்தி
 லேறி இந்திரலோகம் சென்றார்.

இது ப்ரதி ஸமாதிர்ஸ்ய புத்ரெள ஸீதாம் ததா ஸ்ருஷாம் |
 இத்தீரலோகம் விமாதேத யபெள த்ஸரதீதா ஜ்யஸத் || (38)

ஸர்க்கம் 123

இந்திரன் ராமனுக்கு வரம் கொடுத்தது

ப்ரதியாதே து காகுதல்தே மிறைத்தீர: பாசுலாஸை: |
 அப்ரவித் பரமப்ரீதோ ராக'வம் ப்ராஞ்ஜலி: ஸ்தி'தம் || (1)

தசரதர் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போன பிறகு, இந்திரன்,
 கைகூப்பி நிற்கும் ராகவனிடத்தில், பரமப்ரீதியடைத்து, “ராம!
 நான்கள் தசரதகுண்டய புத்ரகாமெஷ்டி நடக்கும்பொழுது உன்னைப்
 பார்த்தது வினாகவிலலை. ராவணனிடத்திலிருந்து எவ்வித பயமும்
 5 எங்களுக்கு நீங்கிற்று. அதற்கு பிரத்யுபகாரமாக நான்கள் என்ன
 செய்யவேண்டும், சொல்” என்றான். ராமனும் லக்ஷ்மணனும்
 லீதைபும் கைகூப்பி அவரை நமஸ்கரித்தார்கள். ராமன், “என்
 னிடத்தில் தங்களுக்குப் பிரீதியுண்டானால், என் பிரார்த்தனையை
 அங்கீகரித்து, தாங்கள் இப்பொழுது சொன்ன வார்த்தையை
 நிறுமாக்கவேண்டும். எனக்காக இந்த புத்தத்தில் உயிரைவிட்டு
 10 யமலோகம் சென்ற ஸர்வ ஸைன்யங்களும் உயிர்பெற்று எழும்
 திருக்கட்டும். எனக்காகப் புத்திரர்களையும், பிதாக்களையும், பந்துக்
 களையும் இழந்தவர்களும் என் லக்ஷமத்தை உத்தேசித்து மரணத்தை
 லக்ஷயம் செய்யாதவர்களும் தங்களுடைய கிருபையால் மறுபடியும்
 15 யாதொரு குறையில்லாமல் லகல ஸௌக்க்யங்களையும் அனுபவிக்க
 கட்டும். இதுவே நான் கேட்கும் வரம். காயங்கள் ஆறி உபத்
 திரவம் நீங்கிப் பலமும் ஆண்மையும் கொஞ்சம்கூடக் குறை
 யாமல், வானரர்களும், கொண்டை முஸூருகளும், கரடிகளும்
 ஆளந்தமாயிருப்பதைப் பார்க்க விரும்புகிறேன். இவர்களிருக்கு
 20 மிடத்தில் எந்த ருதுவிலும் எந்தக் காலத்திலும் முக்கியமான பழங்
 களும் மிழங்குகளும் குறையில்லாமல் கிடைக்க வேண்டும். நதிகள்
 தெளிந்த நீரால் நிறைந்திருக்க வேண்டும்” என்றார்.

மிறைத்திரன், அவரிடத்தில் வைத்த பிரீதிக்கு அடையாளமாக,
 “ராகவ! நீ கேட்கும் வரம் ஸாதாரணமல்ல. பலவிடங்களில்
 25 ரிதரிக் கிடக்கும் அவயவங்களை அவைகளுக்குரிய ஸ்தானங்களில்
 சேர்த்து வைக்க வேண்டும்; இதர லோகங்களுக்குச் சென்றவர்களை
 மறுபடியும் வருவிக்கவேண்டும். ஆனால், சொன்ன வார்த்
 தையை நான் ஒருபொழுதும் தவறினதில்லை. ஆகையால் நீ
 கேட்டுக்கொண்டபடியே நடக்கும். இந்த புத்தத்தில் ராகுஸர்
 30 களால் இறந்த வானரர்களும், கரடிகளும், கொண்டை முஸூரு
 களும் அவயவங்களை இழந்தவர்களும், காயமற்று, உபத்ரவமற்று,
 எப்பொழுதும்போல் பலவான்களாயும் பரக்ரமசாலிகளாயும்,
 தூங்கியிழித்தவர்களைப்போல் எழும்பிருப்பார்கள். மித்திரர்களோ
 30 டும், பந்துக்களோடும், இனத்தாரோடும் முன்போல் கூடிக்குலாவு

35 வர்கள். இவர்கள் வலிக்குமிடங்களில் நேர்த்தியான பழங்
களும் கிழங்குகளும் புஷ்பங்களும் எக்காலத்திலும் எந்த ருதுவி
தும் கிடைக்கும், நதிகளில் சீர்மலமான ஜலம் வற்றாமல் ஓடும்”
என்று அனுக்ரஹித்தார்.

40 உடனே காயம்பட்டிருந்தவர்கள் கொஞ்சம்கூடக் காய
மில்லாமல் பிழைத்தெழுந்தார்கள். அவயவங்களற்று இறந்தவர்கள்
அவயவங்களுடன் பிழைத்தெழுந்தார்கள். இப்படி வானரர்
கள் கோடிகோடியாய் நித்திரை தெளிந்தவர்களைப்போல் எழுந்த
தைக் கண்டு, “இதென்ன ஆச்சரியமென்று மற்ற வானரர்களும்
45 ராஷஸர்களும் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.
ராமனுடைய கிருபையால் உயிர்பெற்ற வானரர்களெல்லோரும்
அவரைப் பிரதக்ஷிணம் செய்து நமஸ்கரித்தார்கள்.

இப்படி ரகுனீரன் தன் உத்தேசத்தை சிறைவேற்றி ஸந்தோ
ஷத்துடனிருக்கக்கண்டு, தேவர்கள் அவரையும் ஸம்ஷமணிகளையும்
கொண்டாடி, “ராம! இங்கிருந்து புறப்பட்டு அயோத்தியைக்குப்
50 போ, வானரர்களை அனுப்பிவிடு. உன்விடத்தில் பரமபீதியை
வைத்திருக்கும் இந்த மஹாபதிவ்ரதையான வீதைதின் துக்கத்தைப்
போக்கு. பரதனும் சத்ருக்களும் உன் வரவை எதிர்பார்த்துக்
கொண்டு ஸகல ஸுகங்களையும்விட்டு, நீ அனுஷ்டிக்கும் வ்ரதத்தை
அனுஷ்டித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களையும், கௌஸல்யை,
55 ஸுமித்திரை, கைகேயி, முதலியவர்களையும் பார்த்து ஆறுநல்
சொல்லு. அயோத்தியில் பட்டாபிஷேகமெஹாத்ஸவம் பெற்று
பிரஜைகளை நெடுங்காலம் தர்மமாய்ப் பரிபாலனம் செய்” என்று
ஆசீர்வதித்து, ராமலக்ஷ்மணர்களிடத்தில் உத்திரவு பெற்று,
60 ஸூரியனைப்போல் ஜ்வலிக்கும் விமானங்களில் தங்களிருப்பிடங்
களுக்கு ஸந்தோஷமாய்ச் சென்றார்கள்.

ராமன் ஸகல தேவர்களுக்கும் நமஸ்காரம் செய்து, லக்ஷ்மண
னுடன் வானரர்களுக்கு விடுதிகளை ஏற்படுத்தினார். இப்படி ராம
லக்ஷ்மணர்களால் ரஷிக்கப்பட்ட அந்த வானரஸேனை, ராஷ
ஸர்களை யுத்தத்தில் ஐயித்ததால் விசேஷிசீர்த்தியடைந்து, வீமஹ
65 நாதங்களுடனும் அட்டஹாஸங்களுடனும் ஆரவாரங்களுடனும்,
பூர்ண சந்திரனால் பிரகாசிக்கும் ராத்திரிமையப்போல், தேஜஸால்
ஜ்வலித்துக்கொண்டு விளங்கிற்று.

ததஸ்து ஸா லக்ஷ்மணராம பாலிதா

மஹாசமுர் ந்ருஷ்டஜநா யஸஸ்விநீ |

ஸ்ரீயா ஜ்வலந்தீ விரராஜ ஸர்வதோ

நிஸா ப்ரணீதேவ ஹி சீதரஸ்மிதா |

(25)

ஸர்க்கம் 124

விபீஷணன் ராமனை உபசரித்தது

தாம் ராத்திரிமுக்தம் ராமம் ஸுகோத்தித மசித்தமம் |

அப்ரவீத ப்ராபூஜஸிர் வாக்கயம் ஜயம் ப்ருஷ்ட்வா விபீஷண: | (1)

அன்று ராத்திரி ராமன் ஸஸன்யங்களுடன் அங்கே வலித்தார்.
மறு காட்காலையில் விபீஷணன் அவரைக் கைகூப்பி நமஸ்கரித்து,
“ஐய விஐயிபவ” என்று வாழ்த்தி, “பிப்போ! தாங்களும் ஸம்ஷமண
னும் மற்றவர்களும் ஸ்கானம் செய்வதற்கு ஜலங்களும், குங்குமம்
முதலிய வாலினைத் திரவியங்களும் ஹாரங்களும் வஸ்திரங்களும்
ஆபரணங்களும் சந்தனங்களும் சீத்தமாயிருக்கின்றன. இந்த
ருபவதிகள் அலங்காரம் செய்வதில் வெகுணமர்த்தர்கள்; தங்க
ளுக்கு ஸ்கானம் முதலியவைகளைச் செய்கிக்கக் காத்துக்கொண்டிருக்
கிறார்கள். இந்த உபசாரங்களை ஏற்றுக்கொண்டு என்னை அனுக்ர
ஹிக்கவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தான்.

அதற்கு ரகுநாதன், “விபீஷண! ஸுகீவன் முதலிய
வானரஸிரஷ்டர்களுக்கு இந்த உபசாரங்களைச் செய். பரதன்
எனக்காகக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறான். அவன் தர்மாத்மா;
ஸுகங்களை அனுபவிக்கத் தகுந்தவன்; செல்வமாய் வளர்க்கப்
பட்டவன்; மஹாபராக்கிரமசரஸி; ஸத்தியம் தவறாதவன்;
“பதினான்கு வர்ஷங்களான பிறகு தங்களைப் பார்க்காவிட்டால்
அக்ளிப்ரவேசம் செய்து பிராணனை விடுவான்” என்று பிரதிக்கை
செய்திருக்கிறான். அதைத் தவற மாட்டான். என்னைப் பார்க்கும்
பொருட்டு கடுமையான வீரதத்தை அனுஷ்டித்துக் கொண்
20 டிருக்கிறான். அந்தத் தர்மசிலன் ஸ்கானம் செய்யாமல்
எனக்கு ஸ்கானமென்? வஸ்திரங்களென்? ஆபரணங்களென்?
கைகேயி அவனுக்குண்டாக்கின துக்கத்தை நானும் உண்டாக்க
வேண்டுமா? நானும் தசரதசக்கரவர்த்தியும் இல்லாதபொழுது
தர்மமாய் ராஜ்யபாலனம் செய்துவருகிறான். என்னை விட்டுப்
பிரிந்து மறுபடியும் என்னைப் பார்க்க வேண்டுமென்று கடுமையான
விரதங்களை அவன் அனுஷ்டித்துவருகையில், நான் மாத்திரம் அவன்
விஷயத்தில் என் வீரதத்தைப் பொய்யாக்கலாமா? நான் இந்த வழி
யாக அநிசீகரித்தில் அயோத்யைக்குத் திரும்பிப் போக வேண்டும்.
இதோ பார்; இங்கிருந்து வெகுதூரமிருக்கிறது. இங்கே தாம
நிக்கக்கூடாது” என்றார்.

அதைக் கேட்டு விபீஷணன், “தாங்கள் இதைப்பற்றிக் கொஞ்
சம்கூடக் கவலைப்பட வேண்டாம். ஒரு பகலில் தங்களை அங்கே
கொண்டு போய்ச் சேர்க்கிறேன். சக்கரவர்த்தித் திருமகனான
தங்களுக்குத் தகுந்த உபசாரத்துடனும் கௌரவத்துடனும்

- 35 மரியாதையுடனும் பெருமையுடனும் தாங்கள் அயோத்தியையில் பிரவேசிக்க வேண்டியதல்லவா? ராவணன் குபேரனுடன் யுத்தம் செய்து அவனிடத்திலிருந்து புஷ்பகவிமானத்தை அபகரித்தான். அதுமேல் யதேஜனுடன் சீனைத்தவிடத்திற்குப் போகக்கூடியதாய், எவ்வளவு பிராணிகள் அதில் ஏறினாலும் எல்லோர்க்கும் இடம் கொடுக்கக்கூடிய மஹிமைபுள்ளது. ராவணன் இறந்தவுடன் அதைக் குபேரனுக்கு நான் அனுப்பிவிடவேண்டியது. ஆனால், தாங்கள் அயோத்தியைக்குச் சீக்கிரமாய்ப் போகவேண்டுமென்றே தேவதைகளுடன் குபேரன் இங்கே வந்தபொழுது அவனிடத்தில் கொடுக்கவில்லை, பெருங்காற்றால் அடிக்கப்பட்ட மேகத்தைப்போல், அதிவேகமாய்ச் செல்லக்கூடியது; ஆகையால் அயோத்தியைக்குப் போவதைப்பற்றிக் கவலைப்படவேண்டாம். தாங்கள் ஸ்நானம் செய்யாவிட்டாலும் இவ்விடத்தில் இரண்டு மூன்று தினங்க ளாவது தங்கவேண்டியது. என்னை அனுக்ரஹிக்க வேண்டுமென்று தங்களுக்குஷ்டமிருந்தால், நான் கொஞ்சமாவது குணங்களுள்ளவ னென்று தங்களுக்கு ஞாபகமிருந்தால், என்னிடத்தில் தங்க ளுக்கு பிரீதியுண்டென்பது வாஸ்தவமானால், தாங்களும், லக்ஷ்மண னும், ஸீதையும் இங்கே சிறிது காலம் வசிக்க வேண்டியது. தங்களுக்கும் தங்களைச் சேர்ந்தவர்களையும் தங்களுடைய லைன்யத் தையும் என் இஷ்டப்படி உபசரிக்க ஆசை கொண்டிருக்கிறேன்.
- 55 அதற்க்க இனி ஏற்பாடு செய்ய வேண்டியதில்லை. எல்லாம் ஸீத்தமாயிருக்கிறது. என் கைங்கரியத்தை அங்கேரித்து, என்னைக் கிருதார்த்தனாகச் செய்து, என் வேண்டுகோளை சிறை வேற்றி, பிறகு அயோத்தியைக்குப் போகலாம். நான் தங்களை நிர்ப்பந்தம் செய்வதாக எண்ணக்கூடாது. என் வார்த்தையைக் கேட்பீர்களென்ற நம்பிக்கையாலும், என்னைத் தாங்கள் பிரியமாய் வலித்து நடத்துவதாலும், எனக்குத் தங்களைத்தெரிந்துள்ள பக்தி யாலும் இப்படிப் பிரார்த்திக்கத் துணிந்தேன். நான் தங்களுடைய ஸேவகனல்லவா?" என்றான்.

- 65 ராமசந்திரன், ராக்ஷஸர்களும் வானரர்களும் கேட்டுக்கொண் டிருக்க, விபீஷணனைக் கிருபா கடாஷுத்தால் நோக்கி, "குழந் தாயி நீ எனக்குச் செய்த ஸஹாயமும் யுத்தத்தில் காட்டின பராக்ரமமும் என்னிடத்தில் நீ வைத்திருக்கும் ஸ்நேஹமுமே எனக்குச் செய்த உத்தமமான பூணையென்று என்னுமிறேன். உன் வார்த்தையை அங்கேரிக்கக்கூடாதென்ற எண்ணம் எனக்குக் கொஞ்சமுமில்லை. ஆனால், என் அருமைத் தம்பியான பரதனைப் பார்க்க என் மனம் துடிதுடிக்கிறது. என் பிதாவால் தனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட ராஜ்யத்தை வேண்டாமென்று விலக்கி, சித்திர கூடத்திலிருந்து என்னைத் தேடி வந்து, அந்த ராஜ்யத்தை ஆளும் படி என்னை தலைவணங்கி பிரார்த்தித்தான். அயோத்தியைக்குத் திரும்பிவரும்படி தன்னால் கூடிய பிரயத்தனங்களைச் செய்தான்.

75

ஆனால் அவனுடைய வார்த்தைக்கு நான் இணங்கவில்லை. அவனைப் பார்க்க வேண்டும், கௌஸல்யையையும் ஸுமித்திரையையும் கைகேயி யையும் நமஸ்கரிக்க வேண்டும். பெரியோர்களையும் மித்திரர் களையும் நகரவாஸிகளையும் அவர்களுடைய மனைவிமக்களையும் பார்க்க வேண்டும். ஆகையால், சீக்கிரமாய் புஷ்பகவிமானத்தைக் கொண்டு வா. நான் வந்த காரியம் முடிந்தது. இனி இங்கேயிருக்க இஷ்டமில்லை. தாமதித்தால் பரதன் அக்னியில் விழுந்திறப்பான். நீ எனக்குச் செய்த உபசாரத்தாலும் புஷ்பக விமானத்தைக் கொடுத்ததாலும் நன்றாய் பூஜிக்கப்பட்டேன். நான் போய் வருகிறேன். உன் இஷ்டத்தைப் பூர்ணி செய்தியில்லையென்று வருத்தப்படாதே" என்றார்.

அதைக் கேட்டு விபீஷணன் சீக்கிரமே புஷ்பக விமானத்தைக் கொண்டுவந்து நிறுத்தினான். அது தங்கத்தால் விசித்திரமாய் அலங் கரிக்கப்பட்டிருந்தது; வைரீயங்களிழைத்த மேடைகளாலும் மண் டப்பங்களாலும் சிறைத்திருத்தது. காந்தியால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு வெண்மையான கொடிகளாலும் த்வஜங்களாலும் தங்கத்தாமரை களாலும் உப்பரிசைகளாலும் விளங்கிற்று. நான்கு பக்கங்களி லும் சலங்கைகளும், மூலிகளில் மணிகளும், மதுரமாய்ச் சப்தித்தன, முத்துக்களாலும் ரத்னங்களாலும் அமைக்கப்பட்ட ஹாரங் கள் ஐன்னல்களில் மாட்டப்பட்டிருந்தன. மேரு சிகரத்தைப் போல் உள்ளதாயும் விலதாரமாயும், அகேக விடுதிகளுடனும் தங்கத்தாலும், வெள்ளியாலும், ஸ்படிசத்தாலும் இழைக்கப்பட்ட தரைகளுடனும், விக்ரமபுரத்த கம்பளங்களாலும் விரிப்புகளாலும் மூடப்பட்ட ஆலனங்களுடனும் விளங்கிற்று. மூன்று லோகங் களிலுள்ள ஸகல ஐசுவரியங்களையும் அதில் காணலாம். ஒருவ ராலும் எதிர்க்க முடியாதது; மனோவகமுள்ளது; விபீஷணன் இவ்விதமான திவ்ய விமானத்தைக் கொண்டுவந்து நிறுத்தி ராம னுக்குத் தெரிவித்தான்.

உபஸ்தி'தமநாத'ரூஷ்யம் தத்'விமாதம் மநோஜுவம் |
நி'வந'யித்வா ராமாய தஸ்தொ'நத்ர விபீ'ஷண: | (29)

ஸர்க்கம் 125

விபீஷணன் வானரஸேனைகளை உபசரித்தது

உபஸ்தி'தம் து தம் தி'ரூஷ்ட்வா புஷ்பகம் புஷ்பபூ'ஷிதம் |
அவிதா'ரஸ்தி'தோ ராமம் ப்ரத'புவாச விபீ'ஷண: | (1)

ஈமனுடைய உத்திரவுப்படி புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்ட புஷ்பகவிமானத்தைக் கொண்டு வந்து அவருக்குத் தெரி வித்து, விபீஷணன் கைகப்பி வணக்கமாய் ஸமீபத்தில் வந்து

5 நின்றது. "பிரபோ! தங்களுடைய ஆக்களு என்ன?" என்று கேட்டான். அதற்கு ராகவன் லக்ஷ்மணனுடைய ஸம்மதத்தை அறிந்து தானும் நன்றாய் ஆலோசித்து, தன்னை ஆசிரயித்தவர்களிடத்தில் தனக்குள்ள பிரியத்தையும் ஆதரவையும் வெளியிடும் வார்த்தைகளைச் சொன்னார். "விபீஷண! இதோயிருக்கும் வானரர்கள் ஆச்சரியமான விசிறுத்பங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் 10 அவர்களுக்கு வேண்டியவற்றில் ரத்தினங்களையும், தளங்களையும் வஸ்திரங்களையும் பூஷணங்களையும் கொடு. இதுவரையில் ஒருவராலும் ஐயிக்கப்படாத வஸ்கையை நாம் இவர்களுடைய உதவியால் ஐயித்தோம். இவர்கள் வெகு உதவா ஹத்துடன், உயிரை லக்ஷ்யம் செய்யாமல், வெகு தைரியமாக, சத்ருக்களுக்குப் பின் வாங்காமல் 15 யுத்தம் செய்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் செய்யவேண்டிய காரியத்தை நன்றாய் செய்தவர்கள். இவர்களை நன்றாய் உபசரிக்க வேண்டும். இவர்களுக்குத் தளங்களையும் ரத்னங்களையும் கொடுத்து இவர்கள் பட்ட சிரமத்தை ஸபலமாகச் செய். இவர்கள் உனக்குச் செய்த உபகாரத்திற்காக உன் நன்றியைக் காட்டவேண்டிய 20 வழி இதே. இவர்களுக்கு வெகுமானம் செய்வதம் அவமானம் செய்வதம் உன் வசத்திலிருக்கிறது. நான் சொன்ன படி இவர்களை உபசரித்தால் மிகவும் ஸந்தோஷிப்பார்கள். உனக்கு இந்த லங்கா ராஜ்யம் கிடைத்ததும் இவர்களாலென்பதை 25 மறக்கக்கூடாது. அதிகமாய்த் தளம் ஸிவவாஹிதென்று வருத்தப்படாதே. நீ கேட்பவர்களுக்கு இல்லையென்று சொல்லாமல் மித்திரர்களை ஸம்பாதிப்பவனென்றும், அளவற்ற கருணையுள்ளவனென்றும், விசேஷகீர்த்திசாஸி என்றும் லோகத்தில்எல்லோரும் உன்னைக் கொண்டாடுவார்கள். உனக்கு ஹிதமென்று என் யுத்தியில் பட்ட 30 தைச் சொன்னேனையொழிய ஆக்ரோபிக்கிறதாக எண்ணக்கூடாது. இந்த ஸன்யங்களுக்கு ஸன்மானம் செய்யாவிட்டால் தோஷங்களும் ஏற்படும். அவர்களுடைய யஜமானனாயிருக்கட்டும்; உதேஷ்டமாய்க் கொடுப்பது, ஆதரிப்பது, முதலிய உத்தம குணங்களில்லாமல் தங்களை அதிகமாக ஹிம்மித்து எப்பொழுதும் கோபத்துடன் தங்களிடத்தில் பழகினால், யுத்தத்தில், நல்ல ஸமயம் பார்த்து 35 அவனைக் கைவிடுவார்கள். உன் விஷயத்தில் சொல்லவேண்டுமா?" என்றார்.

விபீஷணன் ராமனுடைய ஆக்களுயைத் தலையால் வலித்து, வானரர்களை அவரவர்களுடைய ஸ்திதிக்கும் யோக்கயதைக்கும் பராக்ரமத்திற்கும் தருத்தபடி ரத்தினங்களாலும், தளங்களாலும் 40 ஆபரணங்களாலும் வஸ்திரங்களாலும் உபசரித்தான். பிறகு ராமன் லக்ஷ்மணனுடன் புஷ்பகவிமானத்திலேறி, ஶீதைையை மடியில் வைத்துக் கொண்டு ஸகல வானரர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் பார்த்து, "விபீஷண! ஸூக்ரீவ! வானரசிரேஷ்யர்களே! மித்திரர்கள் செய்யவேண்டிய ஸகல உபகாரங்களையும் சூறாவில்லாமல்

எனக்குச் செய்தீர்கள். உங்களெல்லோருக்கும் உத்தரவு கொடுத்தேன். உங்களுக்கு இஷ்டமான இடங்களுக்குச் செல்லலாம். 45 ஸூக்ரீவ! தோழரையும் மித்திரரையுமிருப்பவன் நல்ல ஹிருதயத் தோடும் அதர்மத்திற்குப் பயத்தம் எது செய்யவேண்டுமோ அதைப் பூர்ணமாய்ச் செய்தாய். உன் ஸன்யங்களுடன் கிஷ்கிந்தைக்குத் திரும்பிப்போ. விபீஷண! நான் உனக்குக் 50 கொடுத்த இந்த லங்கா ராஜ்யத்தில் ஐரக்கிரதையாய் ஆண்டுவா. ராவணனைப்போல் இதர ராஜ்யங்களை ஆக்கிரமித்து ஐனங்களை ஹிம்னை செய்பாதே. இந்திராதி தேவர்களும் அஸுரர்களும் உன்னைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க முடியாது. நான் என் பிதாவின் 55 ராஜதானியான அயோத்யைக்குப் போகிறேன். உங்களெல்லோருக்கும் உத்திரவு கொடுத்தேன். நானும் உங்களிடத்தில் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன்" என்றார்.

அதைக் கேட்டு வானரர்களும், ராக்ஷஸர்களும், விபீஷணனும் கைகூப்பி, "ராம! நான்களெல்லோரும் தங்களுடன் அயோத்யைக்கு வர ஆகாசகொண்டிருக்கிறோம். எங்களை அழைத்துப் 60 போகவேண்டும். ஐனங்களை உபதரவம் செய்யாமல் தோட்டங்களையும், நகரங்களையும், வனங்களையும் நாசம் செய்யாமல் வெகு ஐரக்கிரதையாய் வரக்கிறோம். தங்களுடைய பட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவத்தைப் பார்த்துக் களிக்கவேண்டும். இந்தப் யுத்திர 65 ரத்னத்தைப் பெறும்படியான மஹாபாக்யத்தைச் செய்து கௌஸல்யாதேவியை நமஸ்கரித்து எங்களுடைய ஐன்மங்களை ஸபலமாகச் செய்தீரோம். தங்களுடன் பிறந்த பரதனையும் சத்ருக் 70 னனையும் தங்களால் ஆளப்படும் பிரஹைகளையும் பார்க்கவேண்டும். பிறகு எங்களிருப்பிடங்களுக்குப் போகிறோம்" என்று பிரார்த்தித்தார்கள். ராகவன் அதைக் கேட்டு, "என்னை உயிருக்குவிராய்ப் பாவித்து எனக்காக ஸகல கஷ்டங்களையும் அனுபவித்த உங்களுடன் நான் அயோத்யைக்குச் செல்வதைவிட எனக்குப் பிரியமான காரியம் வேறுண்டோ? எல்லோரும் ஒருவர் பாக்கியில்லாமல் புஷ்பகவிமானத்தில் ஏறங்கள். விபீஷண! நீயும் உன் மந்திரிகளுடன் வா. ராவணனைக் கொன்று ஶீதைையை அடைந்தது 75 எனக்குப் பிரியமான விஷயம்; பரதனை ஸந்திப்பது அதைவிட பிரியமானது; உங்களுடன் அயோத்யையில் பிரவேசிப்பது அதைவிட பிரியமானது" என்றார். பிறகு ஸூக்ரீவன் ஸகலவானரர்களுடனும் விபீஷணன் தன் மந்திரிகளுடனும் சீக்கிரமாய்ப் புஷ்பகவிமானத்தில் ஏறினார்கள். உடனே ராகவன் உத்தரவுசெய்ய, அந்தவிமானம் 80 ஆகாச மாரக்கமாய்ப் போயிற்று. ஹம்ஸபிரதிமைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்த விமானத்தில், ராமன் வானரர்களாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் கொண்டாடப்பட்டு, பரமானந்தத்தை அனுபவித்துக் கொண்டு, லோகபாலனுள் குபேரனைப்போல் விளங்கினார். வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் அந்த விமானத்தில் தங்களுடைய 85

ஸௌகரியப்படி ஒருவர்க்கொருவர் இடையூறில்லாமல் ஸஞ்சரித்
துக்கொண்டு, ஸகல ஸுகங்கனையும் அனுபவித்தார்கள்.

தே ஸர்வே வாநரா ஹ்ருஷ்டா ராக்ஷஸாஸ்ச மஹாபலா: |
யதாஸுகமஸம்பாதீம் திவ்யே தன்யித் நுபாவிஸத் || (27)

ஸர்க்கம் 126

ராமன் ஸீதைக்கு வழியிலுள்ள
ஸ்தலங்களைக் காட்டினது

அதுஜ்ஞாதம் து ராமேன தத்விமாத மறுத்தமம் |
உத்பபாத மஹாமேக: ஸ்வஸநேநோத்'த'தோ யத'ா || (1)

ராமனால் ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டு அந்த விமானம், சண்டமாரு
தத்தால் அடிக்கப்பட்ட மஹாமேகத்தைப்போல், அதிவேகமாய்ப்
போயிற்று. அப்பொழுது ரகுநாதன் நான்கு புறங்களையும் கவ
ளித்துப் பார்த்துத் தன் மடியிலிருந்த ஸீதைக்கு அந்தந்த பிரதேசங்
களையும் ஸ்தலங்களையும் காட்டிக் கொண்டு போனார். ஜானகி
தன் பிராணநாதனை மறுபடியும் அடைந்ததால் அளவற்ற ஆனந்தத்
துடனும், பூர்ணசந்திரன் உதித்ததுபோல் விளங்கும் முகமண்டலத்
துடனும், அவைகளைப்பார்த்து ஆச்சரியத்தையும் ஸந்தோஷத்தையு
மடைந்தான். "கைலாஸசிகரத்தைப்போன்ற த்ரிகூடபர்வதத்
தின் சிகரத்தில் விளங்கும் லங்கையைப் பார். இது பூர்வத்தில்
விசுவகர்மாவால் அமைக்கப்பட்டது. இதோ பார். ராக்ஷஸர்
களும் நாய்களும் யுத்தம் செய்த ஸ்தலம்; சத்தத்தாலும் மாம்ஸத்
தாலும் சிறைத்திருக்கிறது. இவ்விடத்தில் எண்ணிறந்த ராக்ஷஸர்
களும் வானரசர்களும் மடிந்தார்கள். அதோ பார். ராவணன் எரி
பட்டுச் சாம்பலாய்க் கிடக்கிறான். பிரஹ்மாவிடத்திலிருந்து அபூர்வ
மான வரங்களைப் பெற்றவன்; ஸகலலோக கண்டகன்; ராக்ஷ
ஸாதிபதி. உனக்காக அவனைக் கொன்றேன். இங்கே கும்பகர்
ணன் இறந்தான். இங்கே கீலன் பிரஹஸ்தனைக் கொன்றான்.
இங்கே ஹனுமான் தூம்ராக்ஷின நாசம் செய்தான். இங்கே
ஸுவேணன் வித்யுன்மாலையை ஸம்ஹரித்தான். இங்கே லக்ஷ்
மணன் இந்திரஜித்துடன் வேரயுத்தம் செய்து அவனைக்
கொன்றான். இங்கே அங்கதன் விகடனை அழித்தான். இங்கே
மற்ற வானரசிரேஷ்டர்கள் விருபாக்ஷனையும் மஹாபார்வனையும்
மஹோதரனையும் அகம்பனனையும் மற்ற ராக்ஷஸர்களையும் கொள்
ளர்கள். இங்கே ராவணனுடைய பார்வையான மந்தோதாரி அநேக
மரீபிரம் ராக்ஷஸஸ்திரிகளுடன் கண்ணும் கண்ணீருமாய் அவனைக்
குறித்து வாய்விட்டமுது பிரலாபித்தான். இங்கே ஸமுத்திரத்தை
தாண்டி, அன்று சாத்திரிதங்கினோம். இதோ நான் ஸமுத்திரத்தில்

கட்டுவித்த அணையைப் பார். இது நானால் கட்டப்பட்டது. உனக்
காகவே இவ்வளவு சிரமத்தையும் வலித்தோம். அதற்குக்காரணம்
உன் தேகத்திரங்கனின் அழகேயல்லவா? பிரதால் இப்படிச் செய்ய
முடியுமா? வருணனுக்கு இருப்பிடமான ஸமுத்திரத்தைப் பார்.
நடுவில் தங்குவதற்கு தீபங்களில்லை. எப்பொழுதும் அலைகள்
கர்ஜித்துக் கொண்டிருக்கின்றன; சங்குகளும் முத்துகளும், சத்தினங்
களும் செழித்து வளரும் ஸ்தலம்; ஒருவராலும் கலக்க முடியாதது.
இதோ பார், மைலாகபர்வதம் தங்கமயமான கொடி முடிகளுடன்
விளங்குகிறது. இங்கே ஹனுமான் ஸாகரத்தைத் தாண்டும்
பொழுது சற்று இளைப்பாறினான். ஸமுத்திரத்தின் நடுவில் அணை
யின்மேல் நாய்கள் தங்கிக் கூடாரமடித்த இடத்தைப் பார். இதோ
அணையின் வடக்குக் கோடியைப் பார். இந்த ஸ்தலம் வெகு புண்ய
மானது; மூன்று வோகத்தாராலும் பூஜிக்கப்பட்டது; மிகவும்
பரிசுத்தமானது; மஹாபாபங்களைப் போக்கக் கூடியது. இங்கே
முன்பு ஸமுத்திரராஜன் எனக்கு அனுக்ரஹம் செய்தார். (இந்த
சீலோகம், "அக்ர பூர்வம் மஹாதேவ: ப்ரஸாதம் அகரோத் ப்ரபு:"
பலவிதமாய் அர்த்தம் செய்யப்படுகிறது. ஆனால் மஹாதேவனென்
றால் ஸமுத்ரராஜனென்று தாற்பார்யம், ஸகல ஜலங்களுக்கும் அதிபதி
யானதால் அவர் பிரபு. 'ஸமுத்திரத்தை வற்றச் செய்கிறேன்.
வானரசர்கள் கால்நடையாய் ஸமுத்ரத்தின் வழியாய் லங்கைக்குச்
செல்லட்டும்' என்று ராமன் கோபம் கொண்டபொழுது ஸமுத்திர
ராஜன் பிரஸன்னமாகி தன் மேல் அணைகட்டும்படி இடம் கொடுக்
தார். இங்கே மஹாதேவனென்றால் குத்ரனென்று அர்த்தம் செய்யக்
கூடாது. அவர் ராமனுக்கு அனுக்ரஹம் செய்ததாக ஓரிடத்திலும்
சொல்லப்படவில்லை. ராமன் முன்பு நடந்த விஷயங்களையே ஸீதைக்
குச் சொல்லிக் கொண்டு வருகிறார்.—கோவித்தாஜலீயம்)

இவ்விடத்திற்குக் கொஞ்சம் வடக்கில் விபீஷணன் என்னை
வந்தடைந்தான். இதோ பார்! விசித்திரமான வனங்களால் சூழப்
பட்ட கிஷ்கிந்தை நெரிசிறது. ஸுகீவனுடைய ராஜதாளி
இதே. இங்கே வானி என்னால் அடிபட்டு மரணமடைந்தான்"
என்றார்.

ஸீதை கிஷ்கிந்தையைப் பார்த்து ஸந்தோஷமடைந்து, ராம
னிடத்தில் வைத்த பிரீதியால் பரபரப்புடன் "காத! ஸுகீவ
னுடைய பார்வை நாரை, மற்ற வானர ரிரேஷ்டர்களையு
பார்வையுடன் அயோத்யைக்குப் போகலாமென்று தோன்று
கிறது" என்று பிரார்த்தித்தான். ராகவன், "அப்படியே ஆகட்டும்"
என்று, கிஷ்கிந்தைக்கு நேரில் விமானத்தை சிறுத்தி, ஸுகீவனை
அழைத்து, "கீயும் உன் வானரவீரர்களும் உங்களுடைய பார்வையு
களுடன் அயோத்யைக்கு வரவேண்டுமென்று ஸீதை விரும்புகிறார்.
ஆகையால், சீகிரமாய் அவர்களை அழைத்து வா" என்றார்.

70 உடனே ஸுக்ரீவன் வானரவீரர்களுடன் கிஷ்கிந்தைக்கு சென்று, அந்தப்புரத்திலிருக்கும் தாரையை அழைத்து, "நமது ஸ்த்ரீகளுடன் நீ அயோத்யைக்கு வரவேண்டுமென்று ஜானகி விரும்புகிறாள். ராக்கவனும் அப்படியே உத்தரவு செய்திருக்கிறார். எல்லோரும் அயோத்யைக்கு சென்று அங்குள்ள அப்புதங்களையும் தசரதருடைய பார்வையையும் பார்த்து வருவோம். நாமதம் செய்யாதே" என்றான். தாரை வஸ்திராபரணங்களால் தன்னை அலங்கரித்துக்கொண்டு, ஸகல வானரர்களையும் தருவித்து, "நாமெல்லோரும் அயோத்யைக்குப் போகவேண்டுமென்று மஹாராஜா உத்திரவு செய்திருக்கிறார். மேலும், என்னை வேண்டி, நீங்கள் இப்படிச் செய்யவேண்டியது. நாமெல்லோரும் அயோத்யா நகரத்தின் சிறப்பையும், ராமன் நகரத்தில் பிரவேசிப்பதையும் அவருடைய பட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவத்தையும், தசரதருடைய பார்வையையும் பார்த்து வருவோம். சிக்கிரமாய்ப் புறப்படுங்கள்" என்றான். ஸகல வானர ஸ்த்ரீகளும் மங்களாலங்காரங்கள் செய்து கொண்டு பிரதக்ஷிணமாய்ப் புஷ்பகவிமானத்திலேறி ஸீதைையை நமஸ்கரித்தார்கள்.

75 பிறகு புஷ்பகவிமானம் அங்கிருந்து கிளம்பி ஆகாசமார்க்கமாய்ப் போகையில், ராமன் ரிஷ்யமூகபர்வதத்தினருகில், "ஸீதே! அநேக பார்! மின்னற்கொடி பாயும் நீருண்ட மேகத்தைப்போல் அநேக தாதுக்களால் விளங்கும் ரிஷ்யமூகபர்வதத்தில் ஸுக்ரீவனை ஸந்தித்தேன். இங்கே வாலியைக் கொல்வதென்று பிரதிக்கொரு செய்தேன். அநேக பார்! பம்பாநதி விசித்திரமான வனங்களால் சூழப்பட்டுத் தெரிகிறது. உன்னை விட்டுப் பிரித்து இங்கே வெகு காலம் பிரலாபித்தேன். இதன் கரையில் சபரீ என்ற தாபஸிவ்யக் கண்டு அவளால் உபசரிக்கப்பட்டேன். இதோ பார்! ஒரு யோஜனை நீளமுள்ள புஜங்களையுடைய கபந்தன் என்னால் இங்கே கொல்லப்பட்டான். அநேக பார்! - மஹாத்மாவான ஜடாயு வலிந்த ஆலமரம் தெரிகிறது. அங்கே உன்னை மீட்பதற்காக என் பிதாவின் மித்திரன் ராவணனுடன் கோரயுத்தம் செய்து குரூரமாய்க் கொல்லப்பட்டார். அநேக பார்! பஞ்சவடியில் நாமிருந்த ஆசிரமம் தெரிகிறது. அங்கே காள், தூஷணன், த்ரீசிரஸென்ற ராக்ஷஸவீரர்கள் அவர்களுடைய பரிவாரங்களுடன் என்னால் யுத்தம் செய்து கொல்லப்பட்டார்கள். அநேக பார்! நமது பரிணசாலை காணப்படுகிறது. * எவ்வளவு அழகாயிருக்கிறது! ராக்ஷஸாதிபதி உன்னைப் பலாக்காரம் செய்து இங்கிருந்து எடுத்துப் போனான். அநேக கோதாவரிநதி ஸ்படிக்கத்தைப்போல் தெளிந்த புன்யஜலத்துடன் விளங்குகிறது. அநேக அகஸ்திய மஹரிஷியின் ஆசிரமம் தெரிகிறது. அநேக மஹாத்மாவான ஸுதீஷ்ணருடைய ஆசிரமம் தேஜஸால்ப்ரகாசிப்பதைப் பார். சரபங்கமஹர்ஷியின்

110 புன்யாசிரமத்தைப் பார்த்தாயா? அங்கே இந்திரன் அந்த மஹர்ஷியைப் பார்க்கவந்த பொழுது நாமிருந்தோமல்லவா? மலைபோன்ற சரீரத்தையுடைய வீராதன் கொல்லப்பட்ட இடத்தைப் பார். அநேக தபஸ்விகளின் ஆசிரமங்கள் காணப்படுகின்றன. ஸுக்ரீவனை போலும் அம்னியைப்போலும் தேஜஸுள்ள அக்ரீபகவாஸுடைய ஆசிரமம் தெரிகிறது பார். பதிவீரதா தர்மமே ரூபமெடுத்து வந்ததைப் போன்ற அனஸூயாதேவி உனக்கு அனுக்ரஹம் செய்தவிடம் இதுதான். அநேக சித்திரகூடம் தெரிகிறது பார். அங்கே கைகேயி புத்திரனான பரதன் என்னை அயோத்யைக்குத் திரும்பி வரும்படி பிரார்த்தித்தான். அநேக ஸமீபத்தில் யமுனாநதியும் அதைச் சூழ்ந்த அழகான காடுகளுக்கு நடுவில் பரத்வாஜருடைய காந்திபொருத்தின ஆசிரமம் காணப்படுகிறது. அநேக விசித்திரமான காடுகளுக்கு நடுவில் கங்கை ஸகல ஜகத்தையும் பரிசுத்தம் செய்து கொண்டு ஓடுகிறது. நானாவர்ணமுள்ள பக்ஷிகள் அதன் ஜலத்தில் விளையாடுவதைப் பார். அநேக தெரிகிற செந்நிறப்பூரத்தில் குறைய நம்மை விசேஷமாய் உபசரித்தான். அநேக பார்! ஸரயூ என்ற புன்யநதி காணப்படுகிறது. இவ்வாறு வம்சத்தரசர்கள் எண்ணிறந்த யாகங்களைச் செய்து, ஒவ்வொரு யாகத்தின் முடிவிலும் தங்களுடைய கீர்த்தியை நிலை நிறுத்துவதற்காக நாட்டின ஸ்தம்பங்கள் இரு கரைகளிலும் நிறைந்திருப்பதைப் பார். நானாவர்ணமுள்ள புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட காடுகள் இரு கரைகளிலும் அடர்ந்து வெகு தூரம் பரவியிருப்பதைப் பார். அநேக ஸுக்ரீவ வம்சத்துச் சக்கரவர்த்திகளுடைய ராஜதானியான அயோத்யை தெரிகிறது பார். நாம் ஷேமமாய்த் திரும்பி வந்தோம். அந்தப் புன்ய நகரத்திற்கு நமஸ்காரம் செய்" என்றார்.

115 அதைக் கேட்டு, ஸகல வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் விபீஷணனும் ரகுவீரன் அவதாரம் செய்யப்பெற்ற புன்யஸ்தலமான அயோத்யையை உயரக் கிளம்பிப் பார்த்து நமஸ்கரித்தார்கள். வெறுத்த மேகங்களைப்போல் விளங்கும் அரண்மனைகளாலும், விசாலமான கட்டுகளுள்ள கிருஹங்களாலும், உத்தமமான யானைகளாலும் சூழிரைகளாலும் இந்திரனுடைய ராஜதானியான அமரர்வதியைப்போல் விளங்கும் அயோத்யையை வானரர்கள் கண்டு களித்து ஆச்சரியமடைந்தார்கள்.

ததஸ்து தாம் பாஸ்டுர ஹர்மய மாலிதீம்
விஸாவகஷ்யாம் க'ஜவாஜி ஸங்குளாம் |
புரீமயோத்யாம் த'த்'சுஸ: பவயக்'மா:
புரீம் மஹேந்த'ரஸ்ய யத'ாமராவதீம் ||

ஸர்க்கம் 127

ராமன் பரத்வாஜாசிரமத்தில் தங்கினது

பூர்ணே சதுர்தஸே வர்ஷே பஞ்சமயாம் வஷ்மணூக்ரஜ: |
பரத்வாஜாஸ்ரமம் ப்ராப்ய வவந்தே' நியதோ முநிம் | (1)

பதினான்கு வர்ஷங்கள் முடிந்து பதினைந்தாவது வர்ஷம் சித்திரை மாதம் பஞ்சமி திதியில் ராமலக்ஷ்மணர்கள் பரத்வாஜாசிரமத்திற்கு வந்து அந்த மஹர்ஷியை விதிப்படி நமஸ்கரித்துப் பூஜித்தார்கள்.

- 5 (சைத்ரகத்தபஞ்சமியில் ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதைபும் அயோத்யையிலிருந்து புறப்பட்டார்கள். அன்று ராத்திரி தமஸா நதிக்கரையிலும், ஷஷ்டியில் சிருவ்விபரபுரத்திலும், ஸப்தமியில் ஆலமரத்தினடியிலும், அஷ்டமியில் பரத்வாஜாசிரமத்திலும், நவமியில் யமுனாநீரத்திலும் வாரித்தார்கள். தசமியில் ராமன் சித்திரகூடத்திற்குப் போவாரென்று குறையுடைய தூதர்களால் ஸுமந்திரர் அறிந்து அன்று மாலை அயோத்யைக்குத் திரும்பி வந்தார். அன்று ராத்திரி தசரதர் உத்தமகதியடைந்தார். ஏகாதசியில் அவருடைய தேகத்தை எண்ணெய்க்கொப்பணரையில் போட்டு வைத்தார்கள். த்வாதசியில் பரதனை அழைத்துவரத் தூதர்கள் புறப்பட்டார்கள். திரயோதசி சதுர்தசியில் அவர்கள் பிரயாணம் செய்து, பெளர்ணமாவாஸ்யை ராத்திரியில் கேகயராஜ தானியில் பிரவேசித்தார்கள். பிரதமையில் பரதன் கேகய நகரத்திலிருந்து அயோத்யைக்குப் புறப்பட்டார். வழியில் ஏழு ராத்திரிகள் தங்கி, எட்டாவது தினத்தில் வெகு வேகமாய் ராத்திரிகல் ஓயாமல் பிரயாணம் செய்து நவமியில் ஸாலியோதய காலத்தில் அயோத்யையில் பிரவேசித்தார். அன்று தசரதருக்கு ஸம்ஸ்காரம் நடந்தது. அன்று முதல் பதினான்காவது தினம் வைசாககத்தபஞ்சமியிலும் அதற்கு முதல் நாளிலும் பரதன் தசரதருக்கு சிராத்தம் செய்தார். அந்தத் தேசத்து ஆசாரப்படி ஷஷ்டியில் அஸ்தி ஸஞ்சயணம் நடந்தது. ஸப்தமியில் வேலைக்காரர்களை அழைத்து வனத்தில் மார்க்கங்களை ஏற்படுத்தும்படி உத்தரவு செய்தார். தசமிவரையில் அந்தக் காரியம் நடந்தது. ஏகாதசியில் பரதன் ராமன்டத்திற்குப் போனார். அன்று ராத்திரி கங்காநீரத்திலும் த்வாதசியில் பரத்வாஜாசிரமம் ஆசிரமத்திலும் தங்கி திரயோதசியில் ராமனைத் தரிசித்தார். சதுர்தசி பெளர்ணமாவாஸ்யை பிரதம இயல்புன்று தினங்களும் பரதன் ராமனுடன் வாரித்து, வைசாக பருள த்விதியையில் அயோத்யைக்குப் புறப்பட்டு, சதுர்த்தியில் அந்த நகரத்தில் பிரவேசித்தார். பஞ்சமியில் ராமன் சித்ரகூடத்திலிருந்து புறப்பட்டு அத்திரியின் ஆசிரமம் முதலிய இடங்களில் வாரித்

துக்கொண்டு, பிறகு பஞ்சவடியில் தங்கிப் பதினான்கு வர்ஷம் களைக் கழித்தார். பதினான்காவது வர்ஷம் சைத்ர மாதத்தில் ராவணன் ஸீதைையை அபகரித்தான். வைசாகத்தில் ராமன் ஸுக்ரீவனைக் கண்டார். ஆஷாட மாதத்தில் வாரிவதம், ஆச்வ யுஜ மாதத்தில் வானர ஸேனைகளைத் தருவித்தது. பால்குள மாவத்தில் ராமன் ஸமுத்திரக் கரையில் பிரயோபவேசம் செய்தார். பால்குள கத்த சதுர்தசியில் வானரர்கள் லங்கையைக் கொளுத்தினார்கள். அமாவாஸ்யையில் ராவணவதம், பதினைந்தாவது வர்ஷம் சைத்ரகத்த பிரதமையில் ராவணனுக்கு ஸம்ஸ்காரம் நடந்தது. த்விதியையில் விபிஷணபட்டாபிஷேகமும், ராமன் ஸீதைையைச் சேர்த்துக்கொண்டதும், தேவதைகள் அனுக்ரஹித்ததும் நடந்தன. திருதியையில் லங்கையைவிட்டுப் புறப்பட்டுச் சதுர்த்தியில் கிஷ்கிந்தையில் தங்கிப் பஞ்சமியில் பரத்வாஜாசிரமத்தில் வாரித்தார். ஷஷ்டியில் கந்திகிராமத்திற்குப் போய் ஐடைய நீக்கி அயோத்யையில் பிரவேசித்தார். ஸப்தமியில் புஷ்யநகரத்திரத்தில் கபமுகூர்த்தத்தில் சூராமசந்திரன் பட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவம் பெற்றார்.)

பிறகு ராமன், "ஸ்வாமி அயோத்யையிலும் கோஸலராஜ்யத்திலும் எல்லோரும் சேஷமமாயிருக்கிறார்களா? விபாதி பஞ்சம் வெள்ளம் முதலியவைகளில்லாமல் ஸகலப் பிராணிகளும் ஸுகமாக வளிக்கின்றனவா? பரதன் பிரஜைகளைத் தர்மமாய்ப் பரிபாலித்து வருகிறானா? சக்கரவர்த்தியின் பார்வைகள் ஸுகமாய் ஜீவித்திருக்கிறார்களா?" என்று கேட்டார். அதற்குப் பரத்வாஜர் வெகு ஸந்தோஷமாய்ப் புன்சிரிப்புடன், "ராம! பரதன் தபஸ்விகளின் வ்ரதத்தை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு ஐடையுடைய தேகமெங்கும் அழுக்கடந்து உன் வரவை பிரதி க்ஷணமும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டு, உன் பாதுகைகளை முன்னிட்டு ராஜ்யபாரம் செய்து வருகிறான். உன் வீட்டில் எல்லோரும் ஸௌக்யமாயிருக்கிறார்கள். முன்பு நீ இய்கே வந்தபொழுது மான்டோல் மரவுரியுடன் தண்டகாரணயத்தில் பிரவேசிக்க விர்த்தமாயிருந்தாய். உனக்கு சிபாயமாய்க் கிடைக்கவேண்டிய ராஜ்யத்தைக் கைவிட்டு, பிறகு வாக்கியபரிபாலனமென்ற தர்மத்தையே கைபற்றி, ஐகவரியங்களை யும் வெறுத்து, லக்ஷ்மணனுடனும் ஸீதைையுடனும் கால்நடையாய் இங்கே வந்தாய். பால்யம் முதல் சிரேஷ்டமான போகங்களை யும் ஸுகங்களை யும் அனுபவித்து வந்து, அவைகளை விட்டு, ஸ்வர்க்க வானிகள் புண்யம் குறைந்தவுடன் அங்கிருந்து பூலோகத்தில் விழுவதுபோல், இந்த சிர்மானுஷ்யமான வனத்தில் கைகேயியின் வார்த்தையால் வாரித்துக்கொண்டு, பழங்களை யும் கிழங்குகளை யும் புஜித்துக்கொண்டிருப்பதைப் பார்க்க என் மனம் வருத்தமடைந்தது. இப்பொழுது நீ உத்தேசித்த காரியம் நிறைவேறி, உன் சத்ருக்களை நாசம் செய்து, மித்ரர்களாலும் பரிவாரங்களாலும்

குழப்பட்டு, ஐயசாலியாய் அயோத்யைக்குப் போவதைப் பார்க்க
எனக்கு எல்லையற்ற ஆனந்தமுண்டாகிறது. உனக்கு தேர்ந்த
ஸுகுதங்கள் யாவும் எனக்குத் தெரியும். பிராம்மணர்களையும்
தபஸ்விகளையும் ரக்ஷிப்பதாக பிரதிக்ஷை செய்து ஐனஸ்தானத்தில்
80 கரன் முதலிய ராஜஸர்களைக் கோரயுத்தத்தில் வதம் செய்ததும்;
மாரீசன் மான்வேஷம் தரித்து உங்களை வஞ்சித்ததும்; ஸீதையை
ராவணன் அபகரித்ததும்; கீத்கன் கபந்தனைக் கொன்றதும்;
பம்பைக்கு சென்று ஸுக்ரீவனுடன் ஸ்நேஹம் செய்ததும்;
வாலியை ஸம்ஹரித்ததும்; வானரர்கள் ஸீதையைத் தேடினதும்;
85 மாருதியின் அப்புதமான காரியங்களும்; ஸீதையைக் கண்டு
பிடித்ததும்; நளனால் ஸேதுவைக் கட்டுவித்ததும்; வானரர்கள்
லங்கையைக் கொளுத்தினதும்; ஸகலைப் பிராணிகளையும் உபத்திர
வித்த ராவணன் புத்திரமித்திர பந்து பரிவாரங்களுடன் யுத்தத்தில்
மடிந்ததும்; தேவதைகள் பிரஸன்னமாகி உனக்கு வரம் கொடுத்த
90 ததும் ஏன் தபோமஹிமைமையால் இங்கிருந்தே பார்க்கப்பட்டன.
நானும் உனக்கு வரம் கொடுத்தேன். இன்று இந்த ஆசிரமத்தில்
தய்வி, என்னால் உபசரிக்கப்பட்டு, நாளை அயோத்யைக்குப் போக
லாம்" என்று.

ராமன் அவருடைய வார்த்தையைத் தலைவணங்கி அங்கீ
கரித்து, "இங்கிருந்தே ஆஞ்ஞேயரை அனுப்பிப் பரதனுக்கு
95 என் வரவைத் தெரிவிக்கலாம்" என்று முடிவு செய்து ஸந்தோஷ
மடைந்து, "மஹரிஷே! நானும் என் மித்திரர்களும் அயோத்
யைக்குப் போகும் வழியில் விருஷங்கள் புஷ்பங்களாலும் பழங்க
ளாலும் செழிக்கவேண்டும். தேன் தாரைதாரையாய்ப் பொழிய
வேண்டும்" என்று யாசித்தார். பரத்வாஜர் 'அப்படியே ஆகட்டும்'
100 என்று சொல்ல, அயோத்யைக்குப் போகும் வழியில் இருபுறம்
திலும் மூன்று யோஜனைவரையிலுள்ள விருஷங்கள் ஸ்வர்க்கலோ
கத்து விருஷங்களைப் போலாயின. பழமில்லாத மரங்கள் பழுத்துக்
குலுங்கின; புஷ்பமில்லாத மரங்கள் புஷ்பத்தால் தலைவணங்கின;
105 உலர்ந்து பட்டுப்போன மரங்கள் மறுபடியும் தனிர்ந்தன. மரங்
களிலிருந்து தேன் தாரை தாரையாக பெருகிற்று. அதைக் கண்டு
ஸகல வானரர்களும் அளவற்ற ஆனந்தமடைந்தார்கள். அயிரு
தத்தைப்போல் ருசியுள்ள அந்தப் பழங்களை வேண்டியவரையில்
110 தின்று, தேனைக் குடித்து ஸ்வர்க்கவாரிகளைப்போல் ஸுகித்
தார்கள்.

தத: ப்ரஹ்ருஷ்டா: ப்லவகர்ஷுபால்ஸ்தே
ப்ரஹ்ருதி திவ்யாநி ப்லாநி சைவ |
சாமாதுபாய்ந்ததி ஸஹஸ்ரஸால்தே
முதர்நிதா: ஸ்வர்க்ஷிதோ யதைய |

(22)

ஸர்க்கம் 128

ஹனுமான்ப் பரதனிடத்திற்கு அனுப்பினது

அயோத்யாம் து ஸமாலோக்ய சிந்தயாமாஸ ராக்ஷ: |
பரியகாம: பரியம் ராம: ததஸ்த்வரித விக்ரம: | (1)

பிறகு ராகவன் அயோத்யையைப்பற்றி நினைத்து மாருதியை
அழைத்து, "ஈ இங்கிருந்து அதிசிகிரமாக அயோத்யைக்குச்
சென்று, கௌஸல்யை முதலிய ராஜஸ்த்ரீகள் ஸுகமாயிருக்கிறார்
களா என்று தெரிந்துகொள். சிஞ்சுப்பேரபுரத்திலிருக்கும் குஹ
15 னைக் கண்டு ஸ்ஷேமம் விசாரித்தேனென்று சொல். நான் கவலை
யற்றுச் சத்ருக்களை ஐயித்து உத்தேசித்த காரியத்தை முடித்தே
னென்று கேட்டு அவன் மிகவும் ஸந்தோஷிப்பான். என்
னிடத்தில் வைத்த பக்தியாலும், எனக்கு அவனிடத்தி
லுள்ள பிரீதியாலும், அவனை இஷுவாகுவம்சத்தில் பிறந்த
ராஜகுமாரனைப்போல் எனக்கு ஸமமாக எண்ணுகிறேன். அவன்
10 அயோத்யைக்குப் போகும் மாரீக்கத்தையும் பரதனுடைய ஸ்ஷேம
ஸமாசாரத்தையும் உனக்குத் தெரிவிப்பான். நானும் லக்ஷ்மண
னும் ஸீதையும் ஸ்ஷேமமாக வந்து சேர்ந்தோமென்று பரதனிடத்
தில் தெரிவித்து, நான் அவனுடைய ஸ்ஷேமத்தை விசாரித்ததாகச்
15 சொல். பிதிருவாக்ய பரிபாலனம் செய்ததையும், ராவணன்
ஸீதையை பலாத்காரமாய் அபகரித்ததையும், ஸுக்ரீவனுடன்
ஸ்நேஹம் செய்ததையும், வாலியை யுத்தத்தில் கொன்றதையும்,
வானரர்கள் ஸீதையைத் தேடினதையும், ஈ ஸமுத்திரத்தைக்
தாண்டி லங்கையில் ஸீதையைக் கண்டதையும், ஸமுத்திரக்கரையில்
நான் பிராயோபவேசம் செய்ததையும், நளனால் அணைகட்டுவித்ததை
20 யும், சாவ்ணிகளை ஸம்ஹரித்ததையும், இந்திரன், பிரஹ்மா, வரு
ணன் முதலியவர்கள் எனக்கு வரம் கொடுத்ததையும், (இறந்த
வானரர்களைப் பிழைக்கச் செய்ததில் பிரஹ்மாவும் வருணனும்
இந்திரனுக்கு அனுமதிக்கொடுத்து ஸஹாயம் செய்தார்களென்று
தெரிசிறது) பரமசிவனுடைய அனுக்ரஹத்தால் நான் தசரதசக்ர
25 வர்த்தியை ஸந்தித்ததையும், நான் அங்கே வந்திருப்பதையும் அவ
னுக்கு மெதுவாய்ச் சொல். கேற்றுச் சதுர்த்தியுடன் பதினாளுக்கு வர்
ஷங்கள் முடித்துவிட்டபடியால் நான் வரவில்லையென்றெண்ணிக்
கொண்டு, அக்னியில் பிரவேசிப்பான். நான் வந்த ஸமாசாரத்தைத்
30 திடீரென்று என்னால் ஸந்தோஷம் தாங்காமல் அபாயம் நேரி
டும். ராஜஸர்களும், விபீஷணனும், வானரர்களும் ஸுக்ரீவனும்
என்னுடன் வந்திருப்பதாகச் சொல். அப்பொழுது அவனுடைய
முகத்தில் ஸந்தோஷம் வெளிப்படுகிறதா? துக்கம் வெளிப்படு
கிறதா? இன்றும் என் விஷயத்தில் அவனுடைய அபிப்பிராயம்
35 என்னவென்று ஐக்கிரகையாய்த் தெரிந்துகொள். 'ராமன் ஸகல

சத்ருக்களையும் ஸூயித்து. அளவற்ற தீர்த்தியடைத்து. தன் எண்ணங்
கள் சிறைவேறி. மஹாபலவான்களான மித்ரர்களுடன் வந்திருக்
கிறார் என்று சொல். அப்பொழுது அவன் மனத்திலுண்டாகும்
எண்ணங்களை முகஜாடையாலும் இய்திதங்களாலும் சேஷ்டை
களாலும் அறி. "கீயே இந்த ராஜ்யத்தை ஆண்டுவா" என்று
நான் சொன்னால் பரதன் அதற்கு ஸம்மதிக்கிறானு இவ்வியா
என்று நான் பரீக்ஷித்துப் பார்க்கவேண்டும். அப்படியில்லாவிட்
டால். "லோகத்தில் உடன்பிறந்தவர்களைல்லோரும் பரதனைப்
போலாவார்களா" என்ற என் ஸ்வபாவத்திற்கும். 'உத்தமமான
ராஜலக்ஷணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ராமனுடைய பாத கம
லங்களை என் கிரஸில் பக்தியுடன் தரிக்கிறவரையில் எனக்கு ஆறுத
லில்லை' என்ற அவனுடைய ஸ்வபாவத்திற்கும் பேதமுண்டாகும்.
இப்படி அவனை என் பரீக்ஷிக்கவேண்டுமென்றால், குல பரம்பரை
யாய்த் தனக்குக் கிடைத்த இந்த ராஜ்யம் ஸகல போகபோக்யங்
களாலும் சதுரங்க ஸைன்யங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கை
யில், இதை ஆண்டனாபவிக்கவேண்டுமென்று யாருக்குத்தான்
ஆசையுண்டாகாது? முன்பு தான் இந்த ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொள்
ளவேமாட்டேனென்று ஆசைபித்தான். ஆனாலும், பதினான்கு வர்
ஷங்கள்வரையில் என்னைப் பார்க்காமலிருந்து இப்பொழுது என்
னைக் கண்ட ஆனந்தப்பெருக்கால் 'கீயே இந்த ராஜ்யத்தை ஆண்டு
வா' என்று நான் சொன்னால் ஒப்புக்கொள்கிறானா? வேண்டா
மென்கிறானா? ஒப்புக்கொண்டால் முன்பு என் வார்த்தைக்குக் கட்
டுப்பட்டு இவ்வளவு காலம் ஆண்டுவந்த இந்த ராஜ்யத்தை அவனை
இனிமேலும் ஆண்டுவருவதில் எனக்குப் பரம ஸம்மதம். எனக்கு
அபிஷேகம் செய்து பார்த்தனாபவிக்காமல் என் பிதா பரலோக
மடைந்தார். நானாவது பரதனுக்கு அபிஷேகம் செய்து பார்த்து
ஸந்தோஷப்படுகிறேன். நான் அயோத்யையைவிட்டு வரும்போது
பரதனுக்கு அபிஷேகம் செய்து பார்த்துவிட்டுப் போகலாமென்று
மெள்ளத் தயங்கி நடத்தேன். நான் ராஜ்யத்தை விட்டுப் போவ
தற்கு வருத்தப்படுகிறேனென்று கைவேசி அர்த்தம் செய்து
கொண்டான். இவ்வளவு காலம்வரையில் இந்த ராஜ்யத்தை ஸ்வ
தந்திரமாய் ஆண்டு அனுபவித்து வந்த பரதனுக்கு இதில் பற்றிருக்
கிறதாவென்று பரீக்ஷித்துப் பார்த்து. அவ்விதமான ஆசையிருந்
தால் நான்கள் இங்கிருந்து அயோத்யையை நோக்கி வெகு தூரம்
செல்வதற்கு முன் கீ திரும்பி வந்து என்விடத்தில் தெரிவிக்க
வேண்டும். இவ்வாவிட்டால் கீ அங்கேயே இரு" என்றார். (ராம
னுக்குப் பரதனுடைய அந்தரங்கம் நன்றாய்த் தெரியும். ஆனால்
தனக்கு அத்யந்தம் பிரியமானவனையும் அடிக்கடி பரீக்ஷிக்கவேண்டு
மென்ற ராஜரீதியை அனுஸரித்துப் பரதனிடத்தில் ஸந்தேகம்
கொண்டவர்போல் பேசினார். தான் திடீரென்று பரதனுக்குத்
தரிசனம் கொடுத்தால் அந்த ஆனந்தம் தலைக்கேறி அபாயம் ஒரு

மென்று ஹனுமான முதலில் அனுப்பித் தான் வருவதைத் தெரி
வித்தார். ராமனுடைய கருத்தை அறிந்த மாருதியும் திரும்பி
வந்து ராமனுக்குப் பதில் ஸமாசாரம் சொல்லாமல் பரதனுடன்
வந்தார்.)

80

கருடன் ஸமுத்திரத்திலிருந்து மஹாஸர்ப்பங்களைக் கொத்திக்
கொண்டு ஆகாச விதியில் செல்வதுபோல், உடனே ஆஞ்ஜனே
யர் மனுஷ்ய ரூபத்துடன் அதிவேகமாய் அங்கிருந்து கிளம்பிப்
போய், அயோத்யையை நோக்கி, லங்கையும் யமுனையும் சேரு
மிடத்திலுள்ள பிரயாகையைத் தாண்டிச் சிருந்நிபெரபுரத்திற்கு
வந்து குஹனைக் கண்டு, ஸந்தோஷத்துடன் சுபமான வார்த்தை
களால் "மித்திர! உன் பிரியமான தோழரும் இஷ்வாகு குல சிவக
ரும் வீணாகாத பரக்கிரமமுடையவருமான ராகவன் லக்ஷ்மண
னோடும் ஸீதையோடும் உன் ஷேமத்தை விசாரித்தார். இன்று
ராத்திரி பரத்வாஹ மஹர்ஷியின் ஆசிரமத்தில் தங்கி நான்க் காடையில்
அவரிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு இந்த வழியாய் வருவார்"
என்றார். அங்கிருந்து கிளம்பி, அதிவேகமாய் ஆகாசமார்க்கத்
தில் போய், வழியிலுள்ள காடு மலை வனம் முதலியவைகளின்
ஸைனத்தரியத்தைக் கவனிக்காமல், பரகராம தீர்த்தத்தையும் வாலு
வினீநதியையும், கோமதியையும் அதற்கடுத்த பயங்கரமான பனங்
காட்டையும் எண்ணிறந்த ஜனங்கள் ஸந்தோஷமாய் வலிக்கும்
தேசங்களையும், கிராமங்களையும், நகரங்களையும் தாண்டி, வெகு
தூரம் போய், நந்திக்கிராமத்திற்கு ஸமீபத்திலுள்ள காடுகளைக்
கண்டார். இந்நிரனுடைய நந்தவனமென்ற தோட்டத்தில் தேவர்
கள் வீணையாடுவதுபோல், ஸ்ரீகரும், பால்கரும், வயதுசென்ற
வர்களும் அங்கே வீணையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அயோத்யைக்கு
இரண்டு நாழிகை வழிக்கு அப்புறமுள்ள நந்திக்கிராமத்தில்
பரதன் மரஷரி மான்தோல், ஜடைமுடிகளைத் தரித்துக்கொண்டு
தேகம் இளைத்து, மனம்வாடி, அழக்கடைத்து, தபஸ்விகளின்
விரதத்தை ஆசரித்துக்கொண்டு, ராமன் எப்பொழுது வருவா
ரென்று வழி பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். இத்திரியங்களையும்
மனத்தையும் அடக்கி, மௌனமாய் ஆத்மஸ்வரூபத்தை தியானம்
செய்துகொண்டு, பிரயம்மர்ஷிகளின் தேஜஸையுடையவராய், ரகு
வீரனுடைய திருவடிகளை முன்னிட்டு பிராணுகளை தர்மமாய்ப்
பரிபாலித்து வந்தார். ஸமர்த்தர்களான மந்திரிகளாலும் சுத்தர்
களான புரோஹிதர்களாலும் சூழப்பட்டு, நான்கு வர்ணத்தாருக்
கும் யாதொரு அபாயமும்இல்லாமல் ஆண்டு வந்தார். அவருடைய
மந்திரிகள் நேனைத்தலைவர்கள் மற்றுமுள்ளோர்கள் அவரைப்போல்
தபஸ்வி வேஷம் தரித்திருந்தார்கள். "தாரத சக்கரவர்த்திக்குப்
புத்திரனுய்ப் பிறந்து அளவற்ற ஐச்வரியத்தை அனுபவித்து வெகு
செல்வமாய் வளர்க்கப்பட்டவர்; கேவலம் தர்மத்திற்குக் கட்டுப்
பட்டு ஸகல ஸுகங்களையும் விட்டுத் தபஸ்விகளின் கடுமையான

85

90

95

100

105

110

115

120 விரதத்தை அனுஷ்டிக்கையில், நாம் மாத்திரம் போகபோக்யங்களை அனுபவிப்பது சியாயமல்ல" என்றிருந்தார்கள். ஸகல தர்மங்களின் ரஹஸ்யத்தை அறிந்தவர்; தர்மமே ரூபமெடுத்து வந்ததோ என்று சொல்லக்கூடியவர். மாருதி பரதனுடைய ஸமீபத்தில் போய்கைகூப்பி வணக்கமாய், "ஸ்வாமி! 'தசரத புத்திரனுள் ரகுநாதன் தண்டகாரண்யத்தில் தப்ஸவி வேஷத்துடன் சென்றாரே. பதினான்கு வர்ஷங்களான பின் தவருமல் வருகிறேனென்றார். இன்னும் வரவில்லையே என்று தாங்கள் வகுத்தப் பட்டுக் கொண்டிருக்கும் ராமமூர்த்தி, தன் க்ஷேமத்தைத் தங்களுக்குத் தெரிவித்து, தங்களையே க்ஷேமத்தை விசாரிக்கிறார். தங்களுக்கு அந்யந்தம் பிரியமான வார்த்தையைச் சொல்லுகிறேன். இதுவரையில் தங்களைப் பிடித்த துக்கத்தை விடுங்கள், அதிசங்கிரத்தில் ராமனைப் பார்ப்பீர்கள். அவர் ராவணன் முதலிய ராஷ்டிரங்களை ஸம்ஹரித்து ஜானகியை மீட்டு, தான் உத்தேசித்த காரியங்களை முடித்து, மஹாபலவான்களான மித்திரர்களுடன் வருகிறார். இந்திரானியுடன் கூடின இந்திரனைப்போல், ஜானகீ ஸமேதராய் ஸம்மணனுடன் தங்களுக்குத் தரிசனம் கொடுக்கப் போகிறார்" என்றார்.

135 ஹனுமாருக்கும் பரதனுக்கும் பூர்வபரிசயமில்லாததால் மாருதி அவரை வந்தனம் செய்யவில்லை. அல்லது 'கைகூப்பி' என்ற பதத்தால் நமஸ்கரித்தாரென்றும் அர்த்தம் செய்யலாம். அல்லது பரதனிருக்கும் ஸ்திதியைப் பார்த்து, "ஒரு க்ஷணம் நான் தாமதித்தால் இவருடைய உயிருக்கு மோசம் வரும். கவரை வைத்துக் கொண்டல்லவா சித்திரம் எழுத வேண்டும்? ராமன் வருகிறாரென்று சொல்லி இவருடைய உயிரைக் காப்பாற்றுவது முக்கியமேயொழிய நமஸ்காரம் முதலிய மரியாதைகளைப் பின்பு பார்த்துக்கொள்வோம் என்றிருக்கலாம். அல்லது பரதனுடைய துக்கத்தையும் ராமனிடத்தில் அவர் வைத்த பக்தியையும் அவருடைய உத்தமஸ்வபாவத்தையும் பார்த்து, மெய்மறந்து தடுமாறியிருக்கலாம்.

140 அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன், 'என் அண்ணன் எப்பொழுது வருவார்? அவருடைய முகமண்டலத்தை எப்பொழுது பார்ப்பேன்? அவருடைய பா தங்களை எப்பொழுது நமஸ்கரிப்பேன்' என்று எல்லியற்ற ஆவல் கொண்டிருந்த பரதன், ஸந்தோஷம் மேலிட்டு மெய்மறந்து பூரியில் விழ்ந்து மூர்ச்சையடைந்தார். சற்று நேரம் கழித்து பிரக்ஞை தெளிந்து எழுந்து, தனக்குப் பிரியமான வார்த்தையைச் சொன்ன ஆஞ்ஜநேயரை இறுகத் தழுவி, ஆனந்தக் கண்ணீரால் நனைத்தார். (ராமன் வருகிறாரென்ற ஸமாசாரத்தைக் கேட்டவுடனே இந்த ஸ்திதியை அடைந்த பரதனுக்கு ராமன் திடீரென்று வந்துவிட்டால் என்ன அபாயம் நேருமோ என்று ஸந்தேகித்தே ராமன் ஆஞ்ஜநேயரை அனுப்பினார்.) பிறகு "மனுஷ்ய ரூபத்தைத் தரித்திருந்தாலும் உமது அபார தேஜஸால்

160 நீர் மனுஷ்யனு தேவதையா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. எப்படியிருந்தாலும் இருக்கட்டும். என்னிடத்தில் அபார கருணை வைத்து என் பிராணனை ரக்ஷிக்கும் ஸமாசாரத்தைச் சொன்னீர்கள். அதற்குத் தகுந்த வெகுமானத்தை நான் செய்யச் சக்தியற்றவனுயிருந்தாலும் என்னால் இயன்றதைச் செய்கிறேன். அதை ஸந்தோஷமாய்ப் பெற்றுக்கொண்டு என்னை அனுக்ரஹிக்க வேண்டும். லக்ஷம் பசுக்களையும் நூறு கிராமங்களையும் விசேஷ ரூபவதிகளான பதினாறு கண்பைகளையும் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள். அவர்கள் உத்தம ஜாதியில் பிறந்தவர்கள்; சிகரம் அமுருள் ளவர்கள்; ஸமஸ்த ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்கள்; சிரேஷ்டமான புத்தியும் நடத்தையுமுள்ளவர்கள்" என்றார். 165

170 பரதன் இப்படி ஆஞ்ஜநேயரிடத்திலிருந்து ராமனுடைய வரவைத் தெரிந்துகொண்டு அவரைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசை வரவர விருத்தியாகி, மாருதியைப் பார்த்து வெகுப்பீரீதியுடன் பின் வருமாறு சொன்னார்.

நிசம்ய ராமாக்மநம் த்ருபாத்மஜு:
கபிப்ரவீரஸ்ய ததத்'பு'தோபமம் |
ப்ரஹர்ஷிதோ ராமதி'த்'ருக்ஷயாப'வத்
புநஸ்ச ஹர்ஷாதி'த'மப்'ரவித்'வச: || (45)

ஸர்க்கம் 129

மாருதி ராமனுடைய விருத்தாந்தத்தை
பரதனுக்குச் சொன்னது

ப'ஹர்தி நாம வர்ஷாணி க'தஸ்ய ஸுமஹத்'வநம் |
ஸ்ருஜேணம்யஹம் ப்ரீதிகரம் மம நாத'ஸ்ய கீர்த்தநம் || (1)

15 "மித்திர! என் பிரபு இவ்விடமிருந்து தண்டகாரண்யத்திற்குள் பிரவேசித்து அநேக வர்ஷங்களாயின. இப்பொழுதுதான் அவருடைய விருத்தாந்தம் எனக்குத் தெரிந்தது. ஒருவன் உயிருடன் மாத்திரமிருந்தால் ஸுகத்தை அனுபவிக்காமலிருக்கமாட்டானென்ற லோகவார்த்தை என் விஷயத்தில் மிகவும் பொருத்தியிருக்கிறதென்று தோன்றுகிறது. ஆனால், சாகவனுக்கும் வானரசர்களுக்கும் எப்படி ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டது? எவ்விடத்தில்? எந்த பிரயோஜனத்திற்காக? இதை எனக்கு விஸ்தாரமாய்ச் சொல்ல வேண்டும்" என்றார். (இந்த வாக்யத்தால் வானரலேனை கிஷ்கிந்தையில் கூடினதையும், அவைகளுடன் ராமன் தெற்கே சென்றதையும், பரதன் பொதுவாய்க் கேள்விப்பட்டிருக்கிறாரென்று தெரிகிறது. —வெளித்தராளியும், 'கீர் தேவனு மனுஷ்யனு' என்று பரதன் ஸந்தே

15 கித்துக் கேட்டவுடன், மாருதி, 'நான் வானர ராஜாவான ஸூக்ரீவனுடைய மந்திரி; ராகவனுக்குத் தாலன்' என்று தன் விருத்தார்த்தத்தைத் தெரிவித்திருக்க வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது.)

அதைக் கேட்டு ஆளுநரையர் ராமனுடைய சரித்திரத்தைச் சொல்ல ஸமயம் வாய்த்ததைப்பற்றி ஆனந்தமடைந்து, "ஸ்வாமி தங்களுடைய மாதாவிற்குச் சக்ரவர்த்தி வரம் கொடுத்ததும், அதன்படி ராமன் காட்டிற்கனுப்பப்பட்டதும், அவரைப் பிரிந்ததுக்கத்தால் மஹாராஜா லோகாந்தரம் அடைந்ததும், நாங்கள் தூதர்களால் அயோத்யைக்கு அழைத்து வரப்பட்டதும், தங்களுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுத்தபொழுது வேண்டாமென்று மறுத்ததும், தங்களுக்கு இந்தப் பூரியை ஆளத்திறமையிருந்தும் சித்திரகூடத்திற்குச் சென்று, ராமனைக் கண்டு, ஸாதுக்களின் ஆசாரப்படி அவருக்கு ராஜ்யத்தை ஸமர்ப்பித்து அயோத்யைக்குத் திரும்பிவரும்படி பிரார்த்தித்ததும், அவர் ஸம்மதிக்காமல் தன் மரவடிகளைக் கொடுத்தனுப்பினதும் தங்களுக்குத் தெரிந்த விஷயமே. (தான் சொல்லப்போகிற விஷயத்தில் கம்பிக்கை உண்டாவதற்காக முன் நடத்த விருத்தார்த்தத்தைத் தெரிவிக்கிறார்.)

30 நாங்கள் அயோத்யைக்குத் திரும்பிவந்த பிறகு நடந்ததைச் சொல்லுகிறேன். அந்த வனத்தில் மிருகங்களும் பறிகளும் தபஸ்விகளும் ஸைன்யங்களையுடைய நெருக்கத்தாலும் அப்படிப்பட்ட வர்களை அதுவரையில் பார்க்காததாலும் மிகவும் கஷ்டப்பட்டபடியால், ராமலக்ஷ்மணர்கள் அங்கிருந்து தண்டகாரணயத்தில் ப்ரவேசித்தார்கள். யானைகளாலும் எரிமலங்களாலும் புலிகளாலும் இதர குரூர மிருகங்களாலும் பயங்கரமாய், மனுஷ்யஸஞ்சார மில்லாமல் கண்ணுக்கெட்டினவரையில் விபாபிக்கும் அந்த வனத்தில் செல்லுகையில், விராதனென்ற ஒரு ராக்ஷஸன் அவர்களை எதிர்த்தான். அவனைக் கொன்று ஒரு பெரிய குழியை வெட்டி

40 அதில் புதைத்தார்கள். ராமன் அன்று ஸாயங்காலத்தில் சரபங்களுடைய ஆசிரமத்தில் தங்கி, அவர் உத்தமலோகத்தை அடைந்தவுடன் அங்கிருந்து புறப்பட்டு ஸகல ரிஷிகளையும் கமஸ்கரித்து ஜனஸ்தானத்திற்குப் போனார். அங்கே குர்ப்பணகையென்ற ராக்ஷஸி தன்னைப் பாரியையாக அடையவேண்டுமென்று ராமனை ிர்ப்பந்திக்க அவளுடைய காதுகளையும் மூக்கையும் கத்தியால் அறுத்தார். அவள் தன் பந்துக்களான கரணுஷணர்கவிடத்தில் போய்முறையிட, அவர்கள் பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸஸைன்யத்துடன் ராமனை எதிர்த்தார்கள். அவர்கள் மஹாபலவான்கள்; மஹா வீரியசாலிகள்; யாக்யஸ்ரூங்களையும் தபஸையும் கெடுப்பவர்கள்.

50 அவர்களை ரகுவிசன் ஒண்டியாய் ஒரு யாமத்தில் தீக்ஷணமான பாணங்களால் ஒருவர் பாக்கியில்லாமல் யமலோகத்திற்கு அனுப்பினார். பிறகு குர்ப்பணகை ராவணனிடத்தில் போய் முறையிட, ராக்ஷஸாதிபதி தண்டகாரணயத்திற்கு வந்து, மாரீசனைப் பொன்

மாணுக்கி. ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய ஆசிரமத்திற்குமுன் விளையாடச் செய்தான். ஸீதை, "நாதி இந்த மான் வெகு அழகாயிருக்கிறது; இதைப் பிடித்துத் தாருங்கள். ஆசிரமத்தில் கட்டியிருந்தால் விநோதமாயிருக்கும்" என்று ராமனைப் பிரார்த்தித்தான். அப்பொழுது ராமன் ஆயுதபாணியாய் அந்த மானைத் துரத்திக் கொண்டு வெகுதூரம் சென்றார். மாரீசன் சாகும் தருணத்தில் ராமனைப்போல் "ஹா, லக்ஷ்மண! ஹா ஸீதே! என்று அலற, ஸீதை ராமனுக்கு ஆபத்து நேர்ந்ததென்றெண்ணி லக்ஷ்மணனை அனுப்பினார். அந்த ஸமயம் பார்த்து தசக்ரீவன் ஆசிரமத்தில் றுழைத்து, ஸீதையை பலாக்காரமாய் அபகரித்து, ரோஷினி ரக்ஷத்திரத்தைப் புதன் ஆக்ரமிப்பதுபோல், ஆகாசமார்க்கமாய்ச் செல்லும்பொழுது தசரதசக்ரவர்த்திக்குப் பரமபிரானு ஐடாயு அவனைத் தடுத்து கோரயுத்தம் செய்தார். அவரை ஐயித்துக் காயப்படுத்தி மறுபடியும் ஆகாசமார்க்கமாய் வங்கையை நோக்கிப் போரும்பொழுது, ரிச்யமுகபர்வதத்தில் உட்கார்ந்திருந்த நானும் ஸூக்ரீவனும் மற்ற வானரர்களும் ஒரு ராக்ஷஸன் விமானத்தில் நிவ்யவணைந்தரியமுள்ள ஒரு ஸ்ரீயை எடுத்துப்போவதையும் 'அவள், ராமி! ராமி! என்று கதறுவதையும் கண்டு ஆச்சரியமடைந்தோம். பிறகு ராவணன் வங்கைக்குச் சென்று ஸீதையைத் தன் அரண்மனையில் வைத்துப் பலவிதமாய் ஸமாதானம் செய்து தன் இஷ்டத்திற்கினங்கும்படி பிரார்த்தித்தான். ஸீதை தரும்பாக அவளை நீனைத்து லக்ஷ்யம் செய்யாமல் ராமனிடத்திலேயே நாடின மனமுடையவளாயிருந்தான். ராவணன் அவளை அசோகவனத்தில் வைத்து ராக்ஷஸிகளைக் காவலாக ஏற்படுத்தினார்.

அதற்குள் ராமன் மாரீசனைக் கொன்றுவிட்டு ஆசிரமத்திற்குத் திரும்பிவந்து பார்க்கையில் ஸீதையைக் காணாமல் தேடிக்கொண்டு போனார். ஐடாயு காயம் பட்டு விடப்பதைக் கண்டு வருத்தமடைந்து, அவரால் நடந்த விருத்தார்த்தத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அவருக்குத் தகன ஸம்ஸ்காரங்களைத் தானே செய்தார். பிறகு ஸீதையைத் தேடிக்கொண்டு ராமலக்ஷ்மணர்கள் கோதாவரிக்கரைகளிலும் வனங்களிலும் அலைந்து, ஒரு காட்டில் கபந்தனென்ற ராக்ஷஸனைக் கண்டார்கள். அவனைக் கொன்று அவனுடைய வார்த்தையால் ரிச்யமுகபர்வதத்திற்குப் போய் ஸூக்ரீவனைக் கண்டார்கள். ஒருவரையொருவர் பார்த்தவுடன் அபாசமான பிரீதியுண்டாயிற்று. ஸூக்ரீவன் தன் தமயனான வாலியால் ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தப்பட்டு ஸகல திக்குகளிலும் ஓடி, முடியில் ரிச்யமுகபர்வதத்திற்கு வந்து மதங்கரீஷியின் ஆசிரமத்தில் ஒளிந்திருந்தான். ராமனும் ஸூக்ரீவனும் தங்களுடைய விருத்தார்த்தத்தை தெரிவித்த பிறகு அவர்களுக்கு ஸ்ரீநேமம் விருத்தியாயிற்று. பிறகு ராமன் மஹாபலவானான வாலியைக் கொன்று ஸூக்ரீவனை வானராதிபதியாய்ச் செய்

- 95 தார். அவன் ராமனுடைய பாரியை யிருக்குமிடத்தைக் கண்டு பிடிப்பதாய் அவருக்குப் பிரதிக்கை செய்திருந்தான். அப்படியே பத்து கோடி வானரர்களை நான்கு திக்குகளிலும் அனுப்பினான். அதில் தெற்கே சென்ற நாங்கள் விந்திய மலிச்சாரல்களில் அலைந்துதிர்ந்து வெகுகாலம் கழித்தோம். பிறகு வங்காத்தீபத்தில் ஸீதை ராவணனுடைய அந்தப்புரத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறாளென்று ஐடாயுவின் தமையனுள் ஸம்பாதி தெரிவித்தான்.

- 105 என்னுடையிருந்த வானரர்கள் அங்கே எப்படிப் போவதென்று மனம் தளர, நான் நூறுயோஜனையுள்ள ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி, லங்கைக்குப்போய், அசோகவனத்தில் ஸீதை தனியாகத் தேகம் இளைத்து அழக்குப்படிந்து மனம்வாடி ராஜ்ஜனிகளுக்கு நடுவில் ஓற்றை வஸ்திரத்துடன் ஸந்தோஷமற்று ராமனியே நியாவித்துக் கொண்டிருக்கக் கண்டேன். அவளிடத்தில் நடந்த விருத்தாந்தங்களைத் தெரிவித்து, ராமன் என்னிடத்தில் அடையாளமாய்க் கொடுத்த மோதிரத்தை ஸமர்ப்பித்து, அவ்விருவர்க்கும் சஹஸ்யமாய் நடந்த சில விஷயங்களை அடையாளமாய்ச் சொல்லி என்னை நம்பச்செய்தேன். அவளுடைய பதிலைத் தெரிந்து கொண்டு, சூடாமணியை அடையாளமாகப் பெற்றுக்கொண்டு, மறுபடியும் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி, வானரர்களை ஸந்தோஷப் படுத்தி, ராமனிடத்தில் அந்தச் சூடாமணியைக் கொடுத்து, ஸீதையின் பதிலைத் தெரிவித்தேன். மரணமடையப்போகிறவனுக்கு அமிருதபானம் கிடைத்ததுபோல் ஸீதை உயிரோடிருக்கிறாளென்று கேட்டு, ராமன் உயிர் பெற்றார்.

- 120 ராகவன் பிரளயகாலத்தில் ஸகல லோகங்களையும் நாசம் செய்யும் ஸூரியனைப்போல் சத்ருக்களை ஸம்ஹரிக்க நிச்சயித்து வானர ஸைன்யங்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு ஸமுத்திரக்கரைக்கு வந்து நளினால் அணிகட்டுவித்தார். அதன் வழியாய் லங்கைக்குப் போய் அதை முற்றுக்கொண்டு, நீலன் பிரஹஸ்தனையும், ராகவன் சும்பகர்ணனையும் ராவணனையும், லக்ஷ்மணன் இந்திரஜித்தையும் கொன்றார்கள். பிறகு இந்திரன், வருணன், யமன், பரமசிவன், தசரத சக்ரவர்த்தி, தேவர்ஷிகள் முதலியவர்களை ஸந்தித்து, அவர்களிடத்திலிருந்து வரங்களைப்பெற்று, இறந்த வானரர்களைப் பிழைப்பித்து, அவர்களுடன் புஷ்பகவிமானத்தில் அமர்ந்துவிடுவதற்கு வந்தார். கங்கைக்கரையில் பரத்வாஜாராமத்தில் இன்று வணிகிறார். நானிய தினம் புஷ்பயோகமானதால் அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் தங்களை ஸந்திப்பார்" என்றார். இப்படி, ஹனுமார்சொல்லக்கேட்டுப் பரதன் கைகூப்பி, ராமனை மனத்தால் வணங்கி, "ஆஞ்ஜநேய! வெகு நாளை நான் எண்ணியிருந்த கோரிக்கைகள் இன்று நிறை

வேறின" என்று சொல்லி மாருதியின் மனத்தை ஸந்தோஷப்படுத்தினார்.

ததஸ்து ஸத்யம் ஹனுமத்'வசோ மஹத்
நிஸம்ய ஹ்ருஷ்டோ ப'ரத: க்ருதாஞ்சு: |
உவாச வானீம் மதஸ: ப்ரஹ்ரஷினீம்
சிரஸ்ய பூர்ண: க்ஷு மே மதோரத: || (59)

ஸர்க்கம் 130

ராம லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்கள்கள் ஸந்தித்து

ஸ்ருத்வா து பரமாதந்தம் ப'ரத: ஸத்ய விஶ்ரம: |
ஹ்ருஷ்ட மாஜ்ஜாபயாமாஸ ஸத்ருக்'நம் பரவீரஹா || (1)

இப்படிப் பரமானந்தகரமான வாக்கியங்களைக் கேட்டு பரதன், "சத்ருக்கள்! வீரசிகாமனே! அயோத்யையில், நாற்சந்திகளிலுள்ள மண்டபங்களும், தேவாலயங்களும், மாலைகளாலும், ஹாரங்களாலும், தோரணங்களாலும், பரிமளத் திரவ்யங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டும், ஸூதர்களும் மாகதர்களும், வைதானிகர்களும் வாத்யங்களில் நிபுணர்களும், பாடகர்களும், வேச்யங்களும், ராஜமஹிஷிகளும், மந்திரிகளும், ஸேனைத்தலைவர்களும், ஸைன்யங்களும், அவர்களைய பத்தினிகளும், பிராஹ்மணர்களும், கூத்திரியர்களும், ஜாதித்தலைவர்களும் ராமனுடைய முகமண்டலத்தைப் பார்த்துக் களிக்க இப்பொழுதே புறப்பட்டும்" என்றான். அப்படியே சத்ருக்கள் கூலியில்லாமல் வேலைசெய்பவர்களை அழைத்து, "இங்கிருந்து அயோத்யை வரையில் கொஞ்சம்கூட மேடுபள்ளமில்லாமல் ஒழுங்குபடுத்துங்கள். பனிக்கட்டியைப்போல் குளிர்ந்த ஜலத்தால் எங்கும் தெளிக்கவேண்டும். புஷ்பங்களையும் பொரிகளையும் நான்கு புறங்களிலும் வாரியிறைக்க வேண்டும். வீதிகளில் த்வஜங்களும் கொடிகளும் நாட்டப்பட வேண்டும். ஸூரியோதயம் முதல் ஓய்வொரு கிருஹமும் விசித்திரமாய் அலங்கரிக்கப்பட வேண்டும். ராஜமாரக்கத்தில் மாலைகளும் தோரணங்களும் கட்டப்பட்டு, அநேக வர்ணமுள்ள வாஸனைப்பொடிகளால் அங்கங்கே விசித்திரமான கோலங்கள் போடப்பட வேண்டும்" என்றார்.

பிறகு ராஜமஹிஷிகளும், திருஷ்டி, ஜயத்தன், விஜயன், வித்தார்த்தன், அர்த்தஸாதகன், அசோகன், மந்திரபாலன், ஸம்மந்திரன் முதலிய மந்திரிகளும் மதயானிகளில் ஏறி வந்தார்கள். அரசனுக்கு அந்தரங்கமான வேறு சிலர் பெண்யானிகளில் ஏறி வந்தார்கள். பிராஹ்மணர்களும் கூத்திரியர்களும் ஜாதித்தலைவர்களும் ஸைன்யங்களின் ஸந்திகளும், அவரவர்களுக்குத் தகுந்த குதிரைகள் சதங்கள் பல்லக்குகள் முதலிய வாகனங்களில் ஏறி வந்தார்

கள். எண்ணிறந்த யானை வீரர்களும் குதிரை வீரர்களும் ரத வீரர்களும் காலாட்களும் ஆயுதபாணிகளாய் புறப்பட்டார்கள். நசரத குடைய பார்வைகள் கௌஸல்யையையும் ஸுமித்திரையையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு கைகேயியுடன் வாஹனங்களில் கந்திக்கிராமத்திற்கு வந்தார்கள். (பரதன் கைகேயியை அலங்கயம்செய்து அழைக்கவில்லை; ஆகையால், பிறகு புறப்பட்டு, மற்றவர்களுடன் கந்திக்கிராமத்திற்கு வந்து சேர்ந்தாளென்று தெரிகிறது.) அயோத்யாபுரியில் ஒருவர் பாக்கியில்லால் கந்திக்கிராமத்திற்கு வந்தார்கள் குதிரைகளின் குளம்புகளாலும் ரதங்களின் சக்கரங்களாலும் சங்கம் தூத்துபி பேரிகை முதலிய வாத்யங்களாலும் பூமி நடுங்கிற்று. பிராஹ்மண சிரேஷ்டர்களும், க்ஷத்ரியத் தலைவர்களும், வைசிய முக்யர்களும் ஜாதிகளின் நாட்டாண்மைக்காரர்களும் பரதனைப் பின்தொடர், வலிஷ்டர் முதலிய மந்திரிகள் மாலைகளையும் மோதகங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு வர, சங்கம், பேரீ தூத்துபி, வீணை, யிரு தங்கம், புல்லாங்குழல் முதலியவாத்யங்கள் கோஷிக்க, ஸுதமாதக வந்திகள் ஸ்தோத்தரம் செய்து கட்டியம்சூற, பரதன் ராமனுடைய பாதுகைகளைச் சிரஸில் வைத்துக் கொண்டு அவைகளின்மேல் வெண்மையான மாலையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வெண்குடையைப் பிடித்து, இரு பக்கங்களிலும் தங்கப் பிடிசுளுள்ள சாமரங்களை போடச் செய்து கந்திக்கிராமத்திலிருந்து ராகவனை எதிர்கொண்டழைக்கப் புறப்பட்டார். உபவாஸத்தால் தேகம் இளைத்து, பூமியில் படுப்பதால் அழக்கடைந்து, மரவுரி, மான்தோல், ஐடை முடிவுடன் விளங்கும் பரதன், ராமன் வருகிறெனென்று கேள்விப்பட்டவுடன் அடங்கா மகிழ்ச்சி கொண்டார். பிறகு நான்கு புறங்களிலும் பார்த்து, ராமனுடைய பரிவாரங்கள் வராததைக் கண்டு, ஸமீபத்திலிருந்த ஆஞ்ஜனேயரை நோக்கி, "இஷ்வாகு குல திலகனுன ரகுவினைக் காணவில்லையே! குரங்குகளுக்குள்ள சபலபுத்தியை அனுஷ்டித்து, இப்படிச் சொன்னாயா? ராமன் தூரத்தில் வந்தாலும் வானர ஸேனை வரவில்லையே! அவர்கள் காம சூபிகளானதால் வானர ரூபத்துடன் வரவிட்டாலும் வேறு ரூபங்களையாவது தரித்து வருவார்களல்லவா" என்றார். மாருதி தாமதப்பட்டதற்குக் காரணத்தைத் தெரிவித்தார். "வானர ஸேனை ஸஞ்சரிக்குமிடங்களிலுள்ள விருஷங்கள் எப்பொழுதும் புஷ்பங்களோடும் பழங்களோடும் தேனோடும் விளங்கவேண்டிய தென்று இந்திரனும் பரதவாஜனும் வரம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் வானரர்கள் அவைகளை யதேஷ்டமாய்ப் புறித்துக் கொண்டு, மெள்ள வருகிறார்கள். மேலும் அந்த ரீஷியின் ஆசிரமத்தில் ஸகல ஸைன்யங்களுக்கும் பரிவாரங்களுக்கும் அப்புதமான விருந்து நடத்தது. ஆகையால் கொஞ்சம் நாமறித்து வருகிறார்கள். அதோ வானரர்கள் உத்ஸாஹத்தால் கூச்சலிடும் பயங்கரமான சப்தம் கேட்கப்படுகிறது. இப்பொழுது கோமதி நதியைத்

தாண்டுவிடுங்கள். அதோ ஆகாசத்தை மறைக்கும்படியாய்ப் புழுதி கிணம்புகிறது. வாலுமினி நதிக் கரையில் வந்திருக்கிறார்கள். வழியிலுள்ள பணங்காட்டில் வானரர்கள் கொஞ்ச நேரம் தங்கிப் பழங்களைப் பறித்துத் தின்றார்களென்று எண்ணுகிறேன். அதோ புஷ்பகவிமானம் சந்திரனைப்போல் ஆகாசத்தில் தெரிகிறது. இது பிரஹ்மாவால் நிரமிக்கப்பட்டுக் குபேரனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது; மனோவைகமூள்னது; பாலஸுலரியனைப்போன்ற காந்தியை யுடையது; ராமன் ராவணனையும் ராஷ்டிர வீரர்களையும் புத்தத்தில் கொன்று இந்த விமானத்தை அடைந்தார்" என்றார்.

அதற்குள் ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் ஸுக்ரீவனும் விபீஷணனும் விமானத்தில் விளங்கிக்கொண்டு, ஸமீபத்தில் வரக்கண்டு, ஸ்த்ரீகளும் சிறுவர்களும் வயது சென்றவர்களும், "அதோ நமது ராமன் வந்துவிட்டார்" என்று பரமானந்தமடைந்து, ஸகல திக்குகளும் நடுங்கும்படி ஆரவாரித்தார்கள். தங்களுடைய வாஹனங்களிலிருந்து இறங்கிப் பூமியில் சின்றுகொண்டு, ஆகாச வீதியில் பூர்ணசந்திரனைப்போல் புஷ்பக விமானத்தில் பிரகாசிக்கும் ராமமூர்த்தியைக் கண்டார்கள். பரதன் தலைமேல் கைகூப்பி, ஆனந்தபாஷ்பம் பெருகும் நேத்திரங்களால் ராகவனைப் பார்த்து, "பதினாறுவாஷ்பங்கள் முடிந்தவுடன் அவசியம் திரும்பிவருகிறேன்" என்று செய்த பிரதிக்ஷையை நிறைவேற்றினதற்காக ராமனைக் கொண்டாடினார். பிரஹ்மா மனத்தால் எரிஷ்டித்த புஷ்பக விமானத்தில் புண்டரீகாஷன் ராமன், வஜ்ராயுதத்தை தரித்த தேவேந்திரனைப்போல் விளங்கினார். ராமன் அந்த விமானத்தின் முன்பாகத்தில் வர, பரதன் மிகவும் வணக்கமாய் மேருபர்வதத்தில் க்ஷ்வஸிக்கும் ஆதித்யனைப்போன்ற தன் தமயனுக்கு வந்தனம் செய்தார். பிறகு அந்த விமானம் ராமனுடைய உத்திரவால் பூமியில் தங்கிற்று. பரதன் அதில் ஏறி ராமனுக்கருகில் போய் மறுபடியும் நமஸ்கரித்தார். அநேக வர்ஷங்களாய்ப் பார்க்காமலிருந்த தன் அருமைத் தம்பியை வாரியெடுத்து, ராமன்மடியில் உட்காரவைத்து, பிரியமாய் ஆலிங்கனம் செய்தார். பிறகு லக்ஷ்மணன் தனக்கு நமஸ்கரிக்கப் பரதன் அவனை ஆலிங்கனம் செய்து ஸீதையை நமஸ்கரித்தார். (லக்ஷ்மணன் நமஸ்காரஞ்செய்ய வருவதைக் கண்டு ராமனிருக்கும் பொழுது அது தனக்குத்தகாதென்று பரதன் தடுத்ததாகச் சிலர் எண்ணுகிறார்கள். லக்ஷ்மணன் நமஸ்காரம் செய்த பிறகு பரதன் ஸீதையை நமஸ்கரித்தாகச் சொல்லியிருக்கிறபடியால் ஸீதை வானர ஸ்த்ரீகளுடன் கொஞ்ச தூரத்தில் உட்கார்ந்திருந்ததாகத் தெரிகிறது. பிறகு ஸுக்ரீவன், ஜாம்பவான், அங்கதன், மைத்தன், த்விவிதன், நீலன், ரிஷபன், ஸுஷேணன், நளன், கவாஷன், கந்தமாதனன், சரபன், பனஸன் முதலிய வானர சிரேஷ்டர்களை ஆலிங்கனம் செய்தார். அவர்கள் மனுஷ்யரூபத்துடன் அவரைக் கௌமம் விசாரித்தார்கள். பிறகு பரதன் ஸுக்ரீவனைப் பார்த்து,

- 110 "எங்கள் நால்வர்க்கும் ஈ ஸ்ரீஹாதரன்; மித்ரநாஸ்துடைய லக்ஷணம் உபகாரம் செய்வது; சத்ருவின் லக்ஷணம் அபகாரம் செய்வது" என்று மெச்சினார். பிறகு விபீஷணனைப் பார்த்து அவனுடைய பந்துக்கள் இறந்ததைப்பற்றித் துக்கம்விசாரித்து ஆறுதல்சொல்லி, "மித்திர! உன் ஸ்ரீஹாதரனாலல்லவா ராமலக்ஷணங்களும்
- 115 வானரசிரேஷ்டர்களும் இந்த அலாச்யமான காரியத்தைச் செய்து முடித்தார்கள்" என்று. சத்ருக்கள் ராமலக்ஷணங்களையும் லீதையைப் பரமபக்தியுடன் நமஸ்கரித்தார். பிறகு ராமன் கௌலஸ்யையிருக்குமிடத்துக்குப் போய், அவனை விசயத்துடன் லாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்து, "அம்மா! நான் தங்களுடைய வார்த்தையை அங்கீகரிக்காமல் வனத்திற்குப் போனதைப்பற்றி என்னிடத்தில் கோபித்துக் கொள்ளக்கூடாது. இதுவரையில் என்னால் விசேஷ
- 120 துக்கத்தை அனுபவித்தீர்கள். என் அபராதத்தை மன்னிக்க வேண்டும். இந்தக்ஷணத்தில் தங்களுக்கு ஸகல இயேசமும் தீர்த்தது" என்று ஸமாதானம் செய்தார். பிறகு ஸாமிக்ரையையும் தீர்த்திசாலியான கைகேயியையும் இதர சாஸ்திர பதனிகளையும் நமஸ்கரித்து, தன் குலகுருவான வலிஷ்டரிக்குமிடத்திற்குச் சென்று, அவரைப் பிரதக்ஷிணம் செய்து நமஸ்கரித்தார்.
- (கைகேயியின் வார்த்தைக்கிணங்கி ராமனை வனத்திற்கனுப்பிப் புத்திர சோகத்தால் உயிரை விட்டதைக் கொண்டு சக்கரவர்த்தி
- 130 ராமனிடத்தில் வைத்திருந்த பிரீதி வெளிப்படுகிறது. ராமன் காட்டிற்குப் போய் அவரை சாஸ்திரத்திற்குத் திரும்பிவரும்படி பரதன் பிரார்த்திக்காவிட்டால் பரதனுக்கு ராமனிடத்திலுள்ள பரமபக்தியும் பிரீதியும் எப்படித் தெரியும்? ராமன் வனத்திற்குப்போய் லீதையை ராவணன் அபகரிக்காவிட்டால், வாயுபுத்திரனான ஆஞ்ஜநேயருடைய மஹிமைமும், வானராதிபதியான ஸூக்ரீவனுடைய ஸ்ரீஹாதரமும் எப்படி வெளியாகும்? சகுனீரன் காட்டிற்குப் போகாமல் அயோத்யையிலிருந்தால் இளையபெருமானுக்கு ராமனிடத்தில் சேஷத்துவத்தையும் ஸகல கைங்கரியங்களையும் தானே செய்யவேண்டுமென்ற ஆசையும் உண்டென்று எப்படி அறிய முடியும்? லீதை ராமனுடன் வனத்திற்குப் போய் ராவணனால் அபகரிக்கப்படாவிட்டால் லோகமாதாவென்பதும் பதிவிரதா சிரோமணியென்பதும், எப்படி லோகத்தார்க்குத் தெரியும்? ஆயுத
- 140 மெடுத்தவர்களுக்குள் நான் ராமனென்று சொல்லும்படியான கோதண்டபானியின் புதுபலபராக்கிரமம் அவர் வனத்திற்குப் போய், ராவணனிராஷ்டரர்களை வதம் செய்யாவிட்டால் எப்படி வெளிப்படும்? கைகேயி, ராவணனிராஷ்டரர்களில்லாவிட்டால் ஸகல லோகங்களுக்கும் பரமானந்தத்தைக் கொடுக்கும் ராமமூர்த்திக்கும் சத்ருக்களுண்டென்ற ஆச்சரியகரமான விஷயம் எப்படித் தெரியும்? இதெல்லாம் கைகேயி ராமனை வனத்திற்கனுப்பினதால் எல்லோர்க்கும் பிரஸீத்தமாயினவல்லவா? ஆகையால் கைகேயி ஸகல ஜீவ
- 150

கோடிகளுக்கும் பகவானுடைய கல்யாண குணங்களையும் பகவத்பக்தர்களுடைய மஹிமைமையும் வெளியிட்டதால் அபாரதீர்த்திசாலியென்று சொல்லத்தகும்.)

அப்பொழுது நகரத்து ஜனங்களெல்லோரும் கைகேயி, "ராம! தங்களைப் பெற்ற மஹாபாக்யசாலியான கௌலஸ்யைக்கு சித்தியானந்தத்தைக் கொடுக்கும் புருஷோத்தம! க்ஷேமமாய் வந்து சேர்ந்தீர்களா?" என்று விசாரித்தார்கள். அவர்களெல்லோரும் கைகேயி வது, தாமரை ஓடையில் விளங்கும் மொட்டுக்களைப் போலிருந்தது. பிறகு, பரதன் ராமனுடைய பாதுகைகையெடுத்து, அவருடைய திருவடிகளில் சேர்த்து கைகேயி வணக்கத்துடன், "தாங்கள் இந்த சாஸ்திரத்தை என்னிடத்தில் ஒப்புவித்துப் போவீர்கள், ஏதோ எனக்குத் தெரிந்தவரையில் இதை ஆண்டு வந்தேன். இப்பொழுது தங்களிடத்தில் ஒப்புவிக்கிறேன். பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அயோத்யாதிபதியான தாங்கள் தங்களுடைய சாஸ்திரத்திற்குத் திரும்பிவந்ததைப் பார்க்கும்படியான பாக்யம் பெற்ற

155 என் ஜன்மம் இன்று ஸபலமாயிற்று. என் ஸகல மனோரதங்களும் சிறைவேறின. பொக்கிஷத்தையும், தான்யசாஸ்திரமும், நகரத்தையும், ஸஸன்யஸ்களையும், அரண்களையும், பரிசோதித்துப் பார்க்க வேண்டும். தங்களுடைய தேஜோவிசேஷத்தால் இவை பத்து மடங்கு விருத்தியாயின" என்று. இப்படி அந்த ஸ்ரீஹாதரர்கள் ஒருவர்கொருவர் வைத்திருக்கும் பிரீதியையும் நம்பிக்கையை மூண்ட, வானரசர்களும் விபீஷணனும் ஆனந்தத்தால் கண்ணீர்விட்டு, "கமது குடும்பங்களில் இவ்விதமான ஒற்றுமையில்லாமல் போயிற்றல்லவா" என்று வருத்தப்பட்டார்கள். பிறகு ராமன் பரதனை மடியில் வைத்துக்கொண்டு புஷ்பகவிமானத்தில் நந்திக்கிராமத்திற்குச் சென்றார். அங்கே தன் பரிவாரங்களுடன் அதிவிருத்திறங்கி, "உத்தமமான விமானமே! உனக்கு உத்திரவு கொடுத்தேன். இனி குபேரனுக்குக் கைங்கரியம் செய்து வா" என்று. அப்படியே அது வடக்கு திக்கிலுள்ள குபேரனுடைய நகரத்திற்குச் சென்றது. பிறகு ராகவன் வலிஷ்டரை நமஸ்கரித்து, உத்தமமான ஆஸனத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்து, தானும் அவருடன் உட்கார்ந்து அவர்கள் தேவேந்திரனையும் பிருஹஸ்பதியையும் போல் விளங்கினார்கள்.

புரோஹிதஸ்யாத்ம ஸமஸ்ய ராக்வோ
புருஹஸ்பதே: ஸக்ர இவாமராதி: |
திபீட்டிய பாதே'ள ப்ருதிகாஸதே ஸா'பே'
ஸஹைவ தேதோபவிவேஸ லீரியவாத் |

எர்க்கம் 131

ராமமூர்த்தியின் பட்டாபிஷேக மஹோற்சவம்

சீரவ்யஞ்ஜவி மாதா'ய கைகேய்யாதந்த' வர்த'த: |
ப'ப'ப'ஷே ப'ரதோ த்ரீயேஷ்ட'ம் ராமம் ஸத்யபராக்கரம் || (1)

அவதாரிகை

இப்படிப் புஷ்பகவிமானத்தைக் குபேரனுக்கு அனுப்பி விட்டு, பரதனுடைய அனுமதியில்லாமல் அயோத்யையில் பிரவேசிக்கக்கூடாதென்று நினைத்து, நந்திக்கிராமத்தில் ராமன் தங்கியிருந்தார். அயோத்யாநகரத்து ஜனங்களும் அவரைவிட்டுப் பிரியமணமில்லாமல் அங்கே இருந்தார்கள். கௌஸல்யை முதலிய ராஜஸ்த்ரீகளும் ராமனைச் சூழ்ந்திருந்தார்கள். பரதன் அவருடைய முகஜாடைகளாலும் இங்கிதங்களாலும் உட்கருந்தையறித்து தன் அபிப்பிராயத்தை வெளியிடுகிறார்.

பரதன் தலைமேல் கைகூப்பி, மஹானுபாவரான தன் தமையனைப்பார்த்துப் பின்வருமாறு சொன்னார். கைகேயி அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு முகம் மலர்ந்து பரமானந்தத்தையடைந்தான். ('கைகூப்பி' என்றதால் வனவாஸ காலத்தில் சித்ரகூடத்தில் செய்த ப்ரபத்தியை ஞாபகப்படுத்துகிறார். தனக்கு வேறு கதியில்லை யென்று தெரிவிப்பதற்காகக் கைகூப்பினார்.)

"ஸ்வாமி! தாங்கள் இந்த ராஜ்யத்தை வேண்டாமென்று ஒப்புக்கொள்ளாமல் வனவாஸம் செய்ததால், என் மாதாயின் மனத்தை ஸந்தோஷப்படுத்தினீர்கள். பிறகு சித்திரகூடத்தில் இதை என்னிடத்தில் ஒப்புவித்தீர்கள். ஆகையால் தாங்கள் என்னிடத்தில் அடைக்கலமாய் வைத்த கோஸல ராஜ்யத்தை இப்பொழுது தங்களிடத்தில் மறபடியும் கொடுத்து விட்டேன். ஆனால், "நான் கேட்டபொழுது நீ கொடுக்கலாம்; அதுவரையில் வைத்துக் கொண்டிரு. நான் அயோத்யையில் ஸகல போகங்களையும் அனுபவித்துக்கொண்டு ஸுகமாய் வளிக்கிறேன். நீயே ராஜ்யத்தை ஆண்டு வா" என்று சொல்வீர்கள். பூர்ண பலமுள்ள ஓர் எருது தனியாக ஸஹாயமில்லாமல் சுமந்து வந்த வாகனத்தைச் சிறுகன்றுக்குட்டி, சுமக்குமா? அப்படியானால் இதுவரையில் எப்படி ஆண்டு வந்தாயென்று கேட்பீர்கள். ஆற்றில் ஜலத்தின் வேகத்தைத் தடுப்பதற்கு மரக்கிணிகள், வைக்கோல், மரம் முதலிய பதார்த்தங்களால் உறுதியாய் அணை கட்டாவிட்டால், அங்கங்கே சிறு தவாங்கள் ஏற்பட்டு அவைகளின் வழியாய் ஜலம் பிரவாகித்து முடிவில் அணையை அடித்துக்கொண்டு போவதுபோல் இந்த ராஜ்யபாலனம் ஸூலபமல்ல. ஆளுகிறவனுக்கு உத்தம குணங்களென்ற பலமான அணையில்லாவிட்டால் ராஜ்ய ரஹஸ்

யங்கள் சிக்கிரத்தில் வெளிப்படும். ஆனால், 'என்னைப்போல் நீயும் பிரஜைகளை உத்தமகுணங்களால் வசப்படுத்தக்கூடாதா?' என்பீர்கள். உத்தம அச்வத்தின் நடைக்கும் கழுவையின் நடைக்கும் உவமமயுண்டோ? காக்கை ராஜ்யஹம்ஸத்தைப் போலாடுமோ? தாங்கள் போகும் வழியில் வேடுருருவர் அடிவைக்க முடியுமோ? ஆனால் "நானும் உனக்கு ஸஹாயமாயிருக்கிறேன். நீயே ராஜ்யத்தை ஆண்டு வா" என்பீர்கள். ஒரு குடும்பிதன் வீட்டில் ஓர் உத்தமஜாதி விருஷத்தை வைத்துப் பயிராக்கினான். அது காலக்கிரமத்தில் விசாலமான கிண்களுடன் அழகான புஷ்பங்களால் சிதைந்து விளங்கிற்று. ஆனால் ஒரு பழமாவது கிடையாது. அப்படியிருந்தால் அதை வளர்த்தவனுக்கு என்ன பிரயோஜனம்? நமது பிதா அறுபதாயிரம் வர்ஷங்கள் வரையில் புத்திரனில்லாமல் அச்வமேதம் புத்திரகாமேஷ்டி முதலிய யாகங்களிற் செய்து தங்களைப் பெற்றார். தாங்கள் லோகோத்தமமான அனந்த கல்யாணகுணங்களுடன் வளர்ந்து வந்தீர்கள். இந்த ராஜ்யத்தைத் தங்களிடத்தில் ஒப்புவித்துத் தான் செய்த பிரயத்தனங்களின் பலனை அனுபவிக்கலாமென்று அவர் நினைத்தார். இப்பொழுது ஸகல பூமண்டலத்தையும் தர்மமாய்ப் பரிபாலனம் செய்யத் தகுந்த உத்தம குணங்கள் தங்களிடத்திலிருந்தும், வம்ச பரம்பரையாய் ஐயேஷ்ட புத்திரர்களால் ஆளப்பட்டு வந்த இந்த ராஜ்யத்தைத் தாங்கள் ஆளாவிட்டால் தங்களைப்பெற்று வளர்த்ததின் பிரயோஜனமென்ன? ஸாலீயன் மத்யாஹ்னகாலத்தில் ஆகாசவீதியில் பூர்ணசிரணங்களுடன் ஸகல ஜகத்திற்கும் பிரகாசத்தையும் ஆபீஷயும் கொடுத்துக்கொண்டு விளங்குவதுபோல், தாங்கள் பட்டாபிஷேக மஹோற்சவம் பெற்று ஸிம்ஹாஸனத்திலிருந்து எங்கெல்லோருக்கும் சேஷமத்தைக் கொடுப்பதை நாங்கள் பார்த்து மகிழ்ந்தோம். விடியற்காலத்தில் மதுரமான காணங்களாலும், வாச்ய சப்தங்களாலும், தங்கச்சலங்குகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட உத்தம ஸ்த்ரீகளின் நாட்யங்களாலும், தாங்கள் எழுப்பப்படுவதை நாங்கள் கண்டு மகிழ்ந்தோம். ஸகல போகங்களையும் அனுபவிக்கத் தகுந்தவர்கள் தாங்களே. ஆனால், "நீங்களும் என்னுடன் பிறந்தவர்களல்லவா? உங்களுக்கும் ராஜ்யபாலனம் செய்ய வேண்டுமென்ற ஆசையில்லைவா?" என்று கேட்பீர்கள். ஸாலீய சந்திர சிரஹங்களும் நஷுத்திரங்களும் உள்ள வரையிலும், இந்தப் பூமியுள்ள வரையிலும் தாங்கள் எங்களைப் பரிபாலனம் செய்து வரவேண்டுமென்பதே எங்களுடைய பிரார்த்தனை" என்றார்.

ராமன் பரதனுடைய சரணுகதியை அங்கீகரித்து, உத்தமமான ஆஸனத்தில் உட்கார்த்தார். பிறகு ஸுகமாயும் சிக்கிரமாயும் சாதர்யமாயும் ஷவரம் செய்யக் கூடியவர்களை சத்ருக்கள் தருவிக்க அவர்கள் ராமஸம்முணை பரதசத்ருக்கள்களுடைய

- 75 ஐடைகளை நீக்கினார்கள். பரதன், வஸுமணன், ஸுக்ரீவன், விபீஷணன் முதலியவர்கள் ஸ்ராமம் செய்த பிறகு விசித்திரமான மாலைகளாலும் பரிமளங்களாலும், வஸ்திரங்களாலும், ஆபரணங்களாலும் ராமவஸுமணர்களைச் சத்ருக்கள் அலங்காரம் செய்வீர்தார். தசரதருடைய பத்தினிகள் வீதைக்கு 80 ஸகல அலங்காரங்களையும் தாங்களே செய்தார்கள். தாரைமுதலிய வானர ஸ்த்ரீகளுக்கு ஸகல அலங்காரங்களையும் ராம ஸீடத்தில் எல்லையற்ற வாந்ஸல்யத்தை வைத்த கௌஸல்யை செய்வீர்தார். பிறகு சத்ருக்களுடைய உத்தரவால் இஷ்வாகு குல ஸாரதியான ஸுமத்ரிர், உத்தம அச்வங்கள் பூட்டின ராஜ் 85 ரதத்தைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தினார். ஸூரிய மண்டலத்தைப் போல் பிரகாசிக்கும் அந்த ரதத்தைப் பார்த்து ராமன் ஸந்தோஷ மடைந்து, அகில ஏறினார். ஸுக்ரீவனும் ஹனுமானும் மீதூர் திரிணப்போல் தேஹஸால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு, நேர்த்தியான வஸ்திராபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு ராமனுடன் 90 போனார்கள். ஸுக்ரீவனுடைய பார்சையகரும் வீதைபும் திவ்ய அலங்காரங்களுடன் அயோத்யையைப் பார்க்க ஆகாச கொண்டு, அவர்களுடன் போனார்கள்.
- பிறகு அயோத்யையில் தசரதருடைய மந்திரிகளும் வஸிஷ்டரும் ராமனுடைய பட்டாபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய மங்களத் 95 திரவியங்களை ஸம்பாதித்தார்கள். அசோகன், விஜயன், ஸுமத்ரிர் முதலியவர்கள், "ராமனுக்கு ஷேமமும் ஸுகழும் ஐச்வரியமும் விருத்தியாவதற்கும், இந்த நகரமும் ராஜ்யமும் எப்பொழுதும் மங்களத்தை அடைவதற்கும் வேண்டிய ஸகல 100 சபகரியைகளையும் குறையில்லாமல் செய்ய வேண்டியது" என்று வஸிஷ்டரைப் பிரார்த்தித்து, ராமனைப் பார்ப்பதற்காகத் திரும்பி வந்தார்கள். திவ்ய அச்வங்கள் பூட்டின ரதத்தில் மாநில ஸாரத்யம் செய்ய, தேவகணங்கள் புடைகுழ இந்திரன் வருவதுபோல், திவ்யமான ரதத்தில் ஸுமத்ரிர் ஸாரத்யம் செய்ய, ஸதேஹாதரர்களும், வானரர்களும், ராக்ஷஸர்களும், பிரஹைகளும் புடைகுழ ராம சந்திரன் விளங்குவதைக் கண்டார்கள். பரதன் கடிவாளங்களை 105 பிடித்துக்கொண்டு ஸுமத்ரிருக்குப் பக்கத்திலிருந்து ஸாரத்யம் செய்து வந்தார். சத்ருக்கள் இஷ்வாகு சக்கரவர்த்திகளுடைய வெண்குடையைப் பிடித்தார். வஸுமணன் ராமனுக்கு முன் நின்று வெண்சாமரத்தை விசிறினார். ராக்ஷஸாதிபதியான விபீஷணன் மற்றொரு வெண்சாமரத்தை விசிறினான். அப்பொழுது ஆகாச 110 விதியில் தேவ, கந்தர்வ, யக்ஷ, கின்னர, வித்யாதர, உரக, கருட, பன்னக, வீத்த, ஸாத்த, நாக, மருக்கணங்கள், ராவணுதி ராக்ஷஸர்களை நாசம் செய்து தங்களுக்கு எல்லையற்ற ஸுகந்தையும் ஷேமத்தையும் கொடுத்ததைப்பற்றி, ராமனைக் கொண்டாடும் 115 மதுரமான த்வனி கேட்கப்பட்டது. மஹாபர்வதத்தைப்போல்,

- மதஜலத்தைப் பெருகவிட்டுக் கொண்டிருக்கும் சத்ருஜயனைன்ற 120 பட்டத்து யானையின் மேல் ஸுக்ரீவன் ஏறி, ஐராவதத்தின்மேல் விளங்கும் இந்திரனைப்போல் பிரகாசித்தான். இதர வானர்கள் மனுஷ்ய ரூபத்துடன் ஸர்வாபரண பூஷிதர்களாய் ஒன்பதாயிரம் மதயானைகளின்மேல் ஏறிவந்தார்கள். இப்படிச் சங்கம், பேர், துத்துபி, வீணை, மிருதங்கம் முதலிய வாத்தியகாஷங்களுடன் ரகு 125 வீரன் அயோத்யையை நோக்கிப் போனார். மந்திரிகள் அவரை 'ஐய வீஜயீபவ' என்று வாழ்த்தி, அவரால் உபசரிக்கப்பட்டு, அவரைப் பிள் தொடர்ந்து வந்தார்கள். பிரஹைகளாலும், பிரம்மணர்களாலும் மந்திரிகளாலும் குழப்பப்பட்டு ராகவன், ஆகாசவிதியில் நஷத்திரங்களால் குழப்பப்பட்ட சந்திரனைப்போல் பிரகாசித்தார். அவருக்கு முன் அநேக மங்களவாத்யங்களைக் கோலித்துக்கொண்டு 130 சென்றார்கள். ஸ்வஸ்திகம் முதலிய மதுரமான வாத்தியங்களை அநேகர் வாசித்துக்கொண்டு போனார்கள். கன்யைகளும், பிரம்மணர்களும், மஞ்சள் கலந்த அக்ஷதைகளை எடுத்துக்கொண்டு முன்னே போனார்கள். அநேகர் மோதகங்களை எடுத்துக்கொண்டு போனார்கள். உத்தமலக்ஷணங்களுள்ள பக்கங்கள் சென்றன. 135 ராமனுக்கும் ஸுக்ரீவனுக்கும் நேர்ந்த ஸ்நேஹத்தையும், வாயு புத்திரனுடைய பிரபாவத்தையும், வானரர்களுடைய பராக்கிரமத்தையும், ராக்ஷஸர்களுடைய பலத்தையும், விபீஷணனுடைய ஸஹாயத்தையும் ராமன் மந்திரிகளுக்கு விஸ்தாரமாய் எடுத்துச் சொன்னார். அதைக் கேட்டு நகரத்து ஜனங்கள் ஆச்சரியமடைந் 140 தார்கள்.
- இப்படிப் பேசிக்கொண்ட ஸகல ஸௌக்யங்களும் பொருத்தின ஜனங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அயோத்யையில் ராமன் 145 பிரவேசித்தார். ஒவ்வொரு வீட்டிலும் மாலைகளாலும் ஹாரங்களாலும் தோரணங்களாலும், கொடிகளாலும், த்வஜங்களாலும் விசித்திரமாய் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. ராமன் பிரஹைகளால் வாழ்த்தப்பட்டு இஷ்வாகு வம்சத்தரசர்கள் வசிக்கும் அரண்மனையில் பிரவேசித்தார். கௌஸல்யை, ஸுமத்ரிரை, கையேபி முதலிய 145 ராஜபத்தினிகளை நமஸ்கரித்து, பரதனை நோக்கி, 'அழகான அசோகத் தோட்டத்துடன் விளங்கும் என் உத்தமமான அரண்மனையில் ஸுக்ரீவன் தங்கட்டும்' என்றார். அவருடைய அபிப்ராயத்தை பரதன் அந்த வார்த்தைகளால் அறிந்துகொண்டு, ஸுக்ரீவனுடைய கையைப் பிடித்து, அந்த அரண்மனைக்கு அழைத்துக் 150 கொண்டு போனார். பிறகு பரிசாரகர்கள் சத்ருக்களுடைய உத்திரவால் திபங்களையும், ஆஸனங்களையும், விசிப்புகளையும், படுக்கைகளையும் அந்த அரண்மனையில் கொண்டுபோய் வைத்தார்கள். பிறகு சத்ருக்கள் ஸுக்ரீவனைப் பார்த்து, "ப்ரபோ! ராமனுடைய அபிஷேகத்திற்காக வானரர்களை அனுப்புங்கள்" 155 என்றார். நான்கு வானர ச்ரேஷ்டர்களை அழைத்து, ரத்னங்க

160 னீழைத்த நான்கு ஸ்வர்ண குடங்களைக் கொடுத்து. "வானரர்களே!
பொழுது விடியுமுன் நான்கு திக்குகளிலுள்ள லாகரங்களிலிருந்
தும், புண்யதீர்த்தங்களிலிருந்தும் பரிசுத்தமான ஜலத்தைக்
கொண்டு வந்து எரித்தமாயிருக்க வேண்டும்" என்று ஆக்ஞாபித்தான்.
உடனே மதயானைகளைப்போன்ற வானர வீரர்கள் ஆகாசத்தில்
165 இனம்பிக் கருடனைப்போல் அதிவேகமாய்ப் போனார்கள். ஜாம்ப
வான், ஹனுமான், வேகதர்சி, ரிஷபன் முதலியவர்கள் தங்கள்
கலசங்களில் ஐந்தாறு நதிகளிலிருந்து புண்யதீர்த்தங்களைக்
கொண்டுவந்தார்கள். ஸுஷேணன் மிழக்கு ஸமுத்திரத்திலிருந்தும்,
ரிஷபன் தெற்கு ஸமுத்திரத்திலிருந்தும், கவயன் மேற்கு ஸமுத்
170 திரத்திலிருந்தும், நளன் வடக்கு ஸமுத்திரத்திலிருந்தும்
ஜலத்தைக் கொண்டு வந்தார்கள். வானரர்கள் ராமனுடைய
அபிஷேகத்திற்காகப் புண்யஜலங்களைக் கொண்டு வந்தார்களென்
றறிந்து, சத்துருக்களும் மந்திரிகளும் வலிஷ்டருக்கும் இதர
ஸ்திரவீரர்களுக்கும் தெரிவித்தார்.

ஸ்ரீ ராம பட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவம்

தத: ஸ ப்ரயதோ க்ருத்'தோ' வலிஷ்டோ' ப்ரஹ்மண: ஸஹ |
ராமம் ரத்தமயே பீடே' ஸஹஸீதம் ந்யவேஸயத் |
வலிஷ்டோ' வாமதே'வஸ்ச ஜாபா'விரத' காஸ்யப: |
காத்யாயந: ஸுயஜ்ஞஸ்ச கௌதமோ விஜயஸ்ததா' |
அப'யஷிஞ்சத் நரஸ்யாக்'ரம் ப்ரஸந்தேந ஸு'க'ந்தி'நா |
ஸஸீவேந ஸஹஸ்ராஷம் வஸவோ வாஸவம் யதா' ||
ரித்விக்'பி': ப்ரஹ்மண: பூர்வம் கத்யாபீ'ந மத்திரிபீ'ஸ ததா' |
யோதா'ஸ்சைவாப'யஷிஞ்சம்ஸ்தே ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்டா: ஸதைக்'மை: |

175 பிறகு, இஷ்வாகு குல சக்கரவர்த்திகளுக்குக் குருவும்,
திர்க்காயுஸுள்ளவருமான வலிஷ்ட மஹர்ஷி, இந்திரியங்
களையும் மனத்தையும் ஸமாதானம் செய்து ஸகல பிராம்மணர்
180 களுடைய அனுமதியைப் பெற்றுக்கொண்டு, ஸ்ரீ ராமனை ஸீதா
தேவியுடன் சத்னமயமான எம்ஹாஸனத்தில் உட்காரச் செய்
தார். தேவேந்திரனை அஷ்டவஸுக்கள் அபிஷேகம் செய்வது
போல், வலிஷ்டர், வாமதேவர், ஜாபாலி, காச்யபர், காத்யாயனர்,
ஸுயக்ஞர், கௌதமர், விஜயரென்ற எட்டு மஹாத்மாக்களும்,
185 வேதோக்த மந்திரங்களை ஜபித்து, ராமசந்திரனைப் பரிமளத்
திரவியங்கள் கலந்த புண்ய தீர்த்தத்தால் விதிப்படி பட்டாபி
ஷேகம் செய்தார்கள். பிறகு ஸகல ஓனஷதிகளும் ரஸங்களும்
கலந்த புண்ய ஜலத்தால் ரித்விக்குகளும், பிரஹ்மணர்களும்,
188 கன்யைகளும், மந்திரிகளும், யுத்த வீரர்களும் வர்த்தகத் தலைவர்
களும் ரகுவிரனை அபிஷேகம் செய்தார்கள்.

தத: ஸ ப்ரயதோ க்ருத்'தோ' வலிஷ்டோ' ப்ரஹ்மண: ஸஹ |
ராமம் ரத்தமயே பீடே' ஸஹஸீதம் ந்யவேஸயத் |

—பு. 131 ல்—60 சு.

பிறகு, இஷ்வாகு குல சக்கரவர்த்திகளுக்குக் குருவும், திர்க்காயுஸுள்ளவருமான வலிஷ்ட மஹர்ஷி, இந்திரியங்களையும் மனத்தையும் ஸமாதானம் செய்து ஸகல பிராம்மணர்களும் அனுமதியைப் பெற்றுக்கொண்டு, ஸ்ரீ ராமனை ஸீதா தேவியுடன் சத்னமயமான எம்ஹாஸனத்தில் உட்காரச் செய்தார்.

Notes : This Blank Page has also to be counted as a another page Number.

It is intentionally left blank after Picture Sketches.!

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ஆகாசவீதியில் லோகபாலர்களும் தேவகணங்களும்
 வீன்று ஆனந்தமாய்க் கொண்டாடினார்கள். சத்ருக்கள் வெண்
 குடை பிடித்தார். ஸூக்ரீவன் வெண்சாமரம் போட்டார்.
 இந்நிரனால் அனுப்பப்பட்ட வாயுபகவான் எண்ணிறந்த தங்கத்
 தாமரைப் புஷ்பங்களால் அமைக்கப்பட்ட ஒரு பிரகாசமான மாலை 190
 யையும் நவரத்தினங்கள் கலந்த ஒரு முத்துஹாரத்தையும் கொண்டு
 வந்தார். தேவகந்தர்வர்கள் அந்த மஹோத்ஸவ மையத்தில் மதா
 மாய்ப்பாடினார்கள். அப்ஸரஸ்கணங்கள் சாதாரணமாய் நாட்டியம்
 செய்தார்கள். ஸமஸ்த பவிகளால் பூமி செழித்தது. விருஷங்கள் 195
 பழங்களால் நிறைந்தன. புஷ்பங்களிலிருந்து நேர்த்தியான
 பரிமளம் வீசிற்று. எண்ணிறந்த பகக்களையும், கன்றுகளையும்,
 காளைகளையும், குதிரைகளையும், முப்பது கோடி தங்க காணயங்
 களையும், பலவித ஆபரணங்களையும் வஸ்திரங்களையும் ரகுநாதன்
 பிராஹ்மணர்களுக்கும் மற்ற ஜாதியர்களுக்கும் கொடுத்தார்.
 நவரத்தினங்களிழைத்து, ஸூக்ரீவனுக்குப் பிரகாசிக்கும் ஒரு 200
 தங்க ஹாரத்தை சாகவன் ஸூக்ரீவ புத்திரனான ஸூக்ரீவனுக்குக்
 கொடுத்தார். வாலி புத்திரனான அங்கதனுக்கு நவரத்தினங்
 களிழைத்த இரண்டு அங்கதங்களை, (அதாவது, தோள்வளைகளை)
 கொடுத்தார். சந்திர விரணங்களைப்போல் ஒளி வீசும் ரத்தினங்கள் 205
 கலந்த ஒரு முத்துஹாரத்தை ஸீதைக்குக் கொடுத்தார். அவள்
 இரண்டு உத்தமமான வஸ்திரங்களையும் அநேக ஆபரணங்களையும்
 பர்த்தாவின் அனுமதியைக் கண்ணாடையால் அறிந்து ஆஞ்ஜ
 நேயருக்குக் கொடுத்தாள். பிறகு தன் கழுத்திலிருந்து அந்த
 ஹாரத்தைக் கழற்றி, ஸகல வானரர்களையும் தன் பர்த்தாவையும் 210
 ஸீதை அடிக்கடி பார்த்தாள். ராமன் அவளுடைய கருத்தை
 அறிந்து, "ஸீதை! எவனிடத்தில் உனக்கு விசேஷ திருப்தியிருக்
 கிறதோ, எவனிடத்தில் ஆண்மையும் பராக்கிரமும் புத்தியும்
 எல்லையற்று விளங்குகின்றனவோ அவனுக்கு இதை வெகுமான
 மாகக் கொடு" என்றார். உடனே ஸீதை அந்த ஹாரத்தை ஆஞ்ஜ
 நேயருக்குக் கொடுத்தாள். அதனால் ஹனுமான் சந்திரவிரணங்கள் 215
 சூழ்ந்த வெண்மையான மேகங்களால் விளங்கும் பர்வதத்தைப்
 போல் பிரகாசித்தார். மைந்தன், த்விவிதன், நீலன் முதலிய ஸகல
 வானரர்களுக்கும் அவரவர்களுடைய உத்தம குணங்களுக்குத்
 தகுந்தபடி வஸ்திரங்களையும் பூஷணங்களையும் அபரிமிதமாய்க்
 கொடுத்தார். விபீஷணன், ஸூக்ரீவன், ஹனுமான், ஜாம்பவ 220
 வான் முதலிய வானரவிரர்கள் ரத்தினங்களாலும் வஸ்திரங்களாலும்,
 ஆபரணங்களாலும், பூஷணங்களாலும் வெகுமதி செய்யப்பட்டுத்
 தங்களிருப்பிடம் போனார்கள். வானரர்கள் அந்தப் பட்டாபிஷேக
 மஹோத்ஸவத்தைக் கண்டு களித்து, ராமனிடத்தில் உத்தரவு
 பெற்றுக்கொண்டு விஷ்ணுவைக்குச் சென்றார்கள். ராஜஸாதி 225
 பதியான விபீஷணன் இஷ்வாகு வம்சத்தரசர்களுக்குக் குலதன

- மான ஸ்ரீரங்கவிமானத்தை ராமனிடத்திலிருந்து பெற்று வங்கைக்குப் போனான். விபிஷணன் ஸகல சத்ருக்களையும் ஐயித்து, மஹாதீர்த்திசாலியாய்த் தர்மராஜ்யம் செய்து வந்தான்.
- 239 ராமன் பிரதேசங்களைத் தன் குழந்தைகளைப்போல் பாதுகாத்து, தஷ்டசீக்ரஹ சிஷ்டபரிபாலனம் செய்து வந்தார். பிறகு "லக்ஷ்மண! தர்ம ரஹஸ்யங்களை அறிந்த புத்திமானே! நமது மூன்றோர்களால் ஆளப்பட்டு வந்த இந்த ராஜ்யத்தை என்னுடன் நீயும் பரிபாலனம் செய். உன்னை யுவராஜாவாக நியமிக்கிறேன்" என்றார். அவர் எவ்வளவு சொல்லியும் லக்ஷ்மணன் கொஞ்ச மாவது ஸம்மதிக்கவில்லை. பகவானுக்குப் பரதத்திரையிருக்கும் தர்மத்தை யே அனுஷ்டித்த பரதனுக்கு ராமன் யௌவராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் செய்வீர்தார். பெளண்டரீகம், அச்வமேதம், வஹியேயம் முதலிய யாகங்களைக் கணக்கில்லாமல் செய்தார்.
- 240 பதினொராயிரம் வர்ஷங்கள் வரையில் ராஜ்யத்தை ஆண்டார். அபரிமிதமான தகவிலைகளுடன் எண்ணிறந்த அச்வமேதயாகங் களைச் செய்தார். முழங்கால் வரையில் நீண்ட திருக்கைகளுடனும், மேருமலைபைப்போன்ற திருமார்புடனும், மணாப் பிரதாபசாலியாய், லக்ஷ்மணனால் எப்பொழுதும் உபசரிக்கப்பட்டு லோகத்தை ஆண்டார். பந்துக்களுடனும் மித்திரர்களுடனும் பலவகை யகீருங்களைச் செய்து முடித்தார். அவருடைய ராஜ்யத்தில் ஸ்த்ரீகள் புருஷனை இழந்து வருத்தப்பட்டதில்லை. துஷ்ட மிருகங் களால் உபத்திரவமுமில்லை. விபாதியால் பீடிக்கப்பட்டவர்களில்லை. திருடர்களால் பயமில்லை. ஒருவனுக்கும் கஷ்டமென்பது நேர வில்லை. அகாலத்தில் ஒருவரும் மரணமடையவில்லை. எல்லோரும் ஸத்தோஷமாய்க் காலம் கழித்தார்கள். எல்லோரும் தர்மத்தி லேயே நாடின மனமுடையவர்களாயிருந்தார்கள். தர்மஸ்வரூபி யான ராமனுடைய ஆசாரத்தையே பிரதேசங்களும் அனுஸரித்து ஒருவரையொருவர் உபத்திரவிக்கவில்லை. அநேக ஆயிர வர்ஷங்கள் ஜீவித்திருந்து, அநேக ஆயிர புத்திரர்களுடன், விபாதியில்லாமலும் சேசுகரில்லாமலும் வாழ்ந்தார்கள். ராமன் ராஜ்யத்தை ஆளும் பொழுது எங்கே பார்த்தாலும் ராமன் ராமனென்றே எல்லோரும் அவருடைய சரித்திரங்களை வர்ணித்து அவரையே கொண்டாடி னார்கள். ஐகத் முழுவதும் ராமமயமாயிற்று. எந்த குதவிலும் விருஷங்கள் விசாலமான இளைகளுடனும் புஷ்பங்களுடனும் பழங் களுடனும் செழித்தன. மேகங்கள் அந்தந்தக் காலத்தில் மழை பெய்தன. காற்று ஸுகமாய் வீசிற்று. பிரஹ்மணர்களும், ஷத்ரீயர்களும், வைசியர்களும், நான்காம் வர்ணத்தவர்களும் பேராசையற்றவர்களாய், தங்களுடைய வர்ணபிரம தர்மங்களைத் திருப்தியாயும் ஸத்தோஷமாயும் நடத்தி வந்தார்கள். ஸகலப் பிரதேசங்களும் தர்மத்தில் பிரியமுள்ளவர்களாயும், தர்மத்தில் பொழுதும் நேக்கமுள்ளவர்களாயும், ஸத்யவான்களாயும்,
- 245
- 250
- 255
- 260
- 265

- உபவக்ஷணங்கள் பொருந்தியவர்களாயு மிருந்தார்கள். ஸ்ரீராமன் ஸுஹாதாரர்களால் உபசரிக்கப்பட்டு, பதினொராயிரம் வர்ஷங்கள் வரையில் நிகரற்ற காத்திரடிடன், ராஜ்யபாலனம் செய்தார்.
- 270 வால்மீகிமஹர்ஷியால் ஆறியில் செய்யப்பட்ட இந்தக் காவியம் தனத்தையும், தீர்த்தியையும், ஆயுளையும், ஐயத்தையும் அரசர் களுக்குக் கொடுக்கும். இதைப் படித்தவனும், கேட்டவனும் பாபத்திலிருந்து விடுபடுகிறான். ராமனுடைய பட்டாபிஷேக மஹோற்ஸவ கதைகளைக் கேட்பவன் புத்திரர்களை விரும்பினால் புத்திரர்களை அடைகிறான்; தனத்தை விரும்பினால் தனத்தை அடை கிறான். அரசனாயிருந்தால் சத்துருக்களை ஐயித்து லோகத்தை ஆளுகிறான். ஸ்த்ரீகளாயிருந்தால் கௌஸல்யைராமனை அடைந்தது போலும், ஸுமித்திரை லக்ஷ்மணனை அடைந்ததுபோலும், கைசேயி பரதனை அடைந்ததுபோலும், திக்காயுளுள்ள உத்தம புத்திரர்களை அடைகிறார்கள். இந்த ராமாயணத்தையும் ராம னுடைய விஜயத்தையும் கேட்கிறவன் திக்காயுளைப் பெறுகிறான். வேதார்த்தங்களை விளக்கும் பொருட்டு வால்மீகி மஹர்ஷியால் செய்யப்பட்ட இந்த உத்தம காவியத்தை, காமக்குரோதங்களை அடக்கி சிரத்தையுடன் கேட்கிறவன் ஸகல கஷ்டங்களையும், ஸகலக் கிவேசங்களையும் தாண்டுகிறான். தூரதேசத்திற்குப் போயிருந்தால் தன் புத்திரமித்திர பந்துக்களுடன் சேருகிறான். ரகுநாதனிடத்திலிருந்து வேண்டிய வரங்களைப் பெறுகிறான். இந்த ராமாயணத்தைக் கேட்பவனிடத்தில் ஸகல தேவதைகளும் பிரீதி வைக்கிறார்கள். அவனுடைய கிருஹத்திலிருக்கும் விநாயகர் களென்ற தேவதைகள் பிரஸன்னமாகின்றன. அரசனாயிருந்தால் இந்தப் பூமியை ஜயிப்பான். தேசாந்திரம் போனவனாயிருந்தால் ஷேமமாய் வந்து சேருவான். யௌவன ஸ்த்ரீகள் இதைக் கேட்டால் உத்தமமான புத்திரர்களைப் பெறுவார்கள். இந்தப் புராணமான இதிறாஸத்தை பிரதி தினமும் பூஜித்துப் படித்தால் ஸகல பாபங்களிலிருந்தும் விடுபட்டுத் திக்காயுளை அடைவார்கள். ஷத்ரீயர்கள் எப்பொழுதும் இந்தப் புண்ய சரித்திரத்தை நமஸ் கரித்து பிரஹ்மணர்களிடத்திலிருந்து கேட்க வேண்டியது. அவர் களுக்கு அளவற்ற ஐச்வரியமும் புத்திரலாபமும் கிடைக்கும். இந்த ராமாயணம் முழுவதையும் எப்பொழுதும் ஒருவன் கேட்டாலும் படித்தாலும் ஸ்ரீராமஸ்தி அவனிடத்தில் அழிவற்ற பிரீதியை வைக்கிறார். அவர் அனாதியான மஹாவிஷ்ணுவல்லவா? ஆதி தேவனும் மஹானுபாவரும் ஸர்வேச்வரனுமான ஆதிசேஷனே லக்ஷ்மணனாயும் அவதரித்தார்கள். இந்த மங்களகரமான காவி யத்தைக் கேட்கிறவர்களுக்குக் குடும்ப விருத்தியும் தனதான்ய விருத்தியும் உத்தமமான ஸுகமும் கிடைக்கும். ஸகல புருஷர்த் தங்களும் கைகடும். ஸகல மனோரதங்களும் நிறைவேறும். உத்தம மான ஸ்த்ரீகளை அடைவார்கள். திக்காயுளும் தேஹாரோக்யமும்
- 275
- 280
- 285
- 290
- 295
- 300
- 305

310 கீர்த்தியும் ஸுஹாதரர்களின் ஒற்றுமையும், திக்ஷணமான புக்தியும், அழிவற்ற ஸுகமும் கிடைக்கும். தேஜஸ், பலம், வீரியம் முதலியவைகளைக் கொடுக்கும். இந்த கிரந்தத்தை ஐச்வரியத்தை விரும்பும் ஒவ்வொருவரும் நியமத்துடன் கேட்க வேண்டியது.

315 வெகு காலத்திற்கு முன் நடந்த இந்தச் சரித்திரம் இவ்வித மாய்ச் சொல்லப்பட்டது. உங்களுக்கு ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டும். விஷ்ணுவினுடைய மனோவாக்கிற்கெட்டாத சக்தி, லோகங்களில் விருத்தியடையட்டுமென்று ஸந்தேஹமில்லாமல் வெட்கப்படாமல் நிச்சயமாய்ச் சொல்லுங்கள். ராமாயணத்தைப் படிப்பதாலும், கேட்பதாலும் ஸகல தேவர்களும் ஸந்தோஷமடைகிறார்கள். ராமாயணத்தைக் கேட்பதால் பித்ருக்களும் ஸந்தோஷமடைகிறார்கள். வேதஸம்ஹிதைக்கு ஸமமான இந்த வால்மீகி ராமாயணத்தைப் பக்தியுடன் எழுதுகிறவர்கள் எந்நாளும் ஸ்வர்க்கத்தில் வரிப்பார்கள்.

320 புக்த்யா ராமஸ்ய யே சேமாம் ஸம்ஹிதாம் நிஷிணு க்ருதாம் |
லேக்யந்தீஹ ச நரா: தேஷாம் வாஸஸ் த்ரிவிஷ்டபே | (124)

புத்த ஊண்டம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ லதீதா லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்ள ஹனுமத் ஸமேத
ஸ்ரீராமசந்திர பரம்ஹம்ஸே நம:

Notes : This Blank Page has also to be counted as a another page Number.

It is intentionally left blank after Picture Sketches.!